

မဟိဒ္ဓိစာပေ

ပြစ်မှု

မူးယစ်ဟူသမျှ ဆန့်ကျင်ကြ

(စာ - ၁၂၉)

မဂ္ဂဇင်း

ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ်တွင် ၁၃၃ ဒသမ ၅ ဘီလီယံ တန်ဖိုးရှိသော
စိတ်ကြွေးသွပ်ဆေးပြားများ သိမ်းဆည်းရမိ...

မေဩဇာော် ဇူလိုင် ၂၇ ။ ။ မင်္ဂလာဒုံ မြို့မရဲစခန်းမှ လှည့်ကင်းအဖွဲ့သည် ဇူလိုင်လ ၂၆ ရက်နေ့က
မင်္ဂလာဒုံမြို့နယ် ခြောက်လမ်းသွား လမ်းမပေါ်တွင် ယာဉ်အမှတ် 4G/ ----- ကွန်တိန်နာဘောက်စ်
အဖြစ်ကိုင် ကိုယ်ပိုင်ယာဉ်ကို မသင်္ကာတွေ့ရှိ၍ရှာဖွေရာ စိတ်ကြွေးသွပ်ဆေးပြား ၂၆၇ သိန်း စုစုပေါင်း
အနီးကပ်စွာ သိမ်းပေါင်း ၁၃၃၅၀၀၀(၁၃၃ ဒသမ ၅ ဘီလီယံ)ကို ပိုင်ရှင်မဲ့ သိမ်းဆည်းရမိသဖြင့်
အသစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကို ပြောင်းလဲစေသော ဆေးဝါးများဆိုင်ရာ ဥပဒေအရ
အရေးယူထားကြောင်း သိရသည်။

၁၉၆၁ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စာရေးဆရာ ပုလိပ်အရာရှိတစ်ဦး တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မောင်မောင်မြင့်အေး စီစဉ်မွမ်းမံတည်းဖြတ်သည်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့

BURMESE
CLASSIC

ဦးသန်း(လာဘ်မိုးစွေ)၊ နန္ဒာမိုးကြယ်၊ စိုးစိုး။

ဒေါ်ပြုံး(၀၀၉၅၅)မှ ထုတ်ဝေ၍ စန္ဒာညွန့် ပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၀၁၃)၊ အမှတ်-၁၇၁၊ မြေညီထပ်၊ လမ်း(၄၀)၊ အထက်ဘလောက်၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့မှ ပုံနှိပ်သည်။

(အုပ်ရေ - ၁၀၀၀ ၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိသည်)

အယ်ဒီတာအဖွဲ့ နှင့် ကြော်ငြာ ဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေစာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထပ်၊ ၅၂-လမ်း(အောက်)

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

၁၉၆၁ ခုနှစ်မှ စတင်၍ စာရေးဆရာ ပုလိပ်စာရာရှိတစ်ဦး တည်ထောင်ခဲ့သည်။

မာတိကာ

၂၀၁၅ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊ အမှတ် (၂၄၂)

ကဗျာ ပြစ်မှု

BURMESE CLASSIC

မူပိုင်ခွင့် ဥပဒေကြမ်း

မြစိုးလွင်၊ သွေးရည်၊ အန်ကယ်သောင်း၊ နိုင်လွင်ကောင်း၊
အောင်သျှင်သူ၊ မြဟန်သိန်း(လုပ်သားကောလိပ်)
ချစ်မုန်းငြိမ်း၊ မင်းခန့်ချို(ခန့်ဖြူ)

မြင်မြင် နှင်းတော့ မချစ်နဲ့ကွယ်

ဥပဒေ ပြစ်မှု

အမှတ်တွဲ ပြေအေးစေမယ့် ဥပဒေအမေးအဖြေ

ဦးစောလွင် ----- ၃၃

ကော်လံစား သတင်းထောက်(၅)

မောင်ကြည်မော်(ကျော်) ----- ၃၈

မှားမှန်ရာထွေး အမှန်ရွေးနိုင်ပါစေ

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း ----- ၁၁၅

ဘာကြောင့် ရဲခမ်းက ဝိုင်းချက်ဖွင့်မပေးတာလဲ

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်) ----- ၁၂၃

ကာတွန်း ပြစ်မှု

အောက်တိုဘာအောင်ကြီး၊ မိမန်းလေး(ဒတာင်စု)

စောဟန်၊ မြေရိုင်း၊ ပေါက်ကျိုင်း၊ သူရိန်၊

မြင့်သန်း(မင်္ဂလာစုံ)၊ ရန်ကြီးအောင်။

ရယ်စရာ ပြစ်မှု

ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ရယ်စရာ

ကိုဗွေတောဝက ----- ၉

ရသ ပြစ်မှု

တရားကို နတ်စောင့်ခြင်း

ဒိုက်ကပျိုစော်စောင့် ၄၆

ဒွာတို ငညို

ဝင်းသောင်(ပုမည်းသင်း) ၅၂

မတော်တဆ

ဘသက်ဆွေ ၆၂

ထူးထူးခြားခြား မိန်းမမုဆိုးများမှ လှလေးစိန်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

လေးဟောင် ၈၈

တစ်ကောင်ကြွက် ဘခက်

ညိုမောင်ခိုး ၁၀၂

ရိုးမကျားသစ်နက်ကြီး

မြွေ ၁၀၈

အသံကြောင့် ဖားသေ

ဟန်သီဝင် ၁၂၀

ကလဲ့စား

မြွေသိုး ၁၂၆

ခြေကျိုးသမင်နှင့် ခံတွင်းပျက်ကျား

နောင်ဟောကန်(တောင်) ၁၃၆

လျှော့တွက်ခွဲမိသည့်အမှား

ဘင်ဆူး(လေယူဝတီ) ၂၀၂

မုန်တိုင်း...လေပြည်

အောင်သင်ညို ၂၀၈

လက်တစ်လုံးခြား

ဘသခံယာ ၂၄၄

သေမင်းကို လိုက်ရှာနေသူများ

မင်းတိုင်ပင်(ပြတောင်) ၂၄၈

မာယာရှင်၏ လှည့်ကွက်

သုန်းလျှင်နောင်(မဟာသာဓု) ၂၅၄

ဘယ်သူကြောင့်လဲ

သုခြံ ၂၆၀

ရိုး...ရိုးမိတယ်

စိုးမြိုင်ကောင်(သာယာဝေ) ၂၆၆

သံလင်းပေါ်က စံပြပေပေ

ခြယ်ပျိုးသီ ၂၈၂

အခန်းသက် ရသပြစ်မှု

တောင်များများ အလိုရှိသည်(၁၀၂)

ပရိဘော ၃၆

ခံဝံ့မိုက်(၈)

ကျော်ပြသန်း ၇၀

ကန်နန်န(၁)

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်) ၁၃၂

အတိတ်အကြောင်း ဟောင်းသည်မရှိ(တတ်သိမ်း)

မင်းမိုးထိမ်း ၁၄၂

မရဏပဲ့တင်သံ(၃)

လှိုင်းပျံ့မိုး ၁၄၂

ဂေါ်လီမလေး တစ်ပွေထဲ(၃)

ဟောင်ရွှေရွှေ ၁၇၀

ကြက်ခြေခတ်လမ်းကို စွန့်ပြီးသော်... (၁၈)

ကျော်ထွေဝင်း(ရွှေအင်း) ၁၈၂

တစ်မျက်နှာ ပြစ်မှု

နေချင်လျှင်နေ

ပန်းတနော်-နောင်လတ် ၈၇

ဘယ်လို ဘယ်လို...

အူဟောင်(သမ္မာ) ၁၁၁

စာအုပ်ကလေး

ချိုသာ ၁၃၉

မှူးသွားလို့ပါ

မင်းတင်တံ ၁၃၀

နွဲ့ညအိပ်မက်

နှယ်ဦးမွန်(ကုန်းဒါး) ၁၆၉

ခွဲချက်တစ်ခုပဲ တင်လိုက်ပါ

ခုံတော်မောင်ကောင်း ၁၃၅

နိုင်ငံရပ်ခြား သတင်းပြစ်မှု

ကမ္ဘာ့တစ်ပြစ်သော မဟာချောက်ကမ်းပါးကြီး

မောင်မောင်စန်းထွေး ၄၁

လေကြောင်း အကြမ်းဖက် ဖျက်ဆီးမှုများ

လျှမ်းထက် ၈၀

လူကိုသေစေနိုင်သော အဆိပ်ဆေးဝါး . . .

ဦးဦးသိန်း ၂၀၁

မြို့တော်၏ အလှအပ အင်္ဂါရပ်ကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး . . .

ကေတီ-အောင်သိန်း ၂၃၇

သူတို့နိုင်ငံမှ လမ်းဘေးသေးမပေါက်ရ ဥပဒေ

ကေတီ-အောင်သိန်း ၂၂၃

တရုတ်ပြည် ဆေးလိပ်မသောက်ရ ဥပဒေအရ . . .

ကေတီ-အောင်သိန်း ၂၂၉

မက္ကဆီကို မူးယစ်ရာဇာကြီး ထောင်ထဲမှ . . .

မြသိန်း ၂၃၅

စာပေသုခုမ သတင်းလွှာ

သုခုမသတင်းလွှာ

အပ်ကေ ၂၅

ပြစ်မှုစာအုပ်စင်

ကသစ်နီ ၂၈

ဗေဒင် ပြစ်မှု

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာ စောယုနွယ် ၂၄၈

ချက်မှာပိုးကရပ်ဖစ်

- စိုးဝင်းထွဏ်း

အတွင်းဖလင်

- မျိုးဝင်းကျော်

ဘုံနဲ့တူတာတစ်

- တင်မိုးခိုင်

လအင်ချုပ်

- ရုက္ခီ(၁၁၄) လမ်း။

အတွင်းသိန်း

- ကျော်ဦး K.Ni စံလွင်မောင်

ပညတ်၊ ဖို အောင်၊ ဇော်သိုက်

ကောလတ်၊ အောင်နိုင်လတ်။

အယ်ဒီတာအဖွဲ့နှင့်ကြော်ငြာဖြန့်ချိရေး

လာဘ်မိုးစွေ စာပေ

တိုက်-၂၇၊ အခန်း-၁၂၊ မြေညီထပ်၊

၅၂-လမ်း(အောက်)၊

ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉-၄၂၁၀၀၅၉၂၅၊ ၀၉-၅၀၉၂၄၇၇

အပ်ချေ - ၁၁၀၀၊ တန်ဖိုး - ၁၅၀၀ ကျပ်

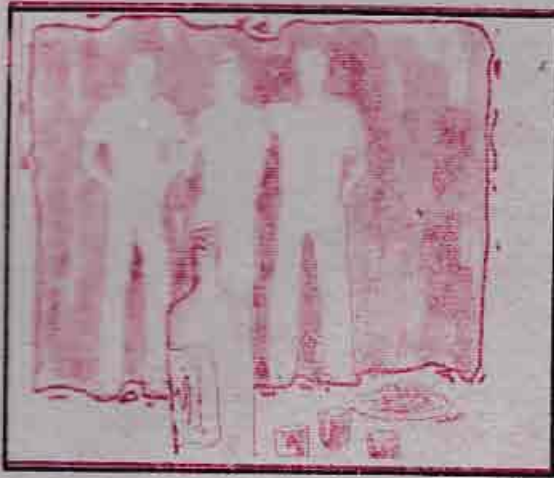
“ကျွန်တော်တို့ကို
စိန်ခေါ်သွားတဲ့
ပောက်ထွင်းတရားခံ
ကျွန်တော့်ခွင်လဲ ရောက်နေပြီ”
ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)-----၅၂

“မမြရင် တွေ့လိုက်တဲ့အထဲမှာ
မသင်္ကာစရာကောင်းနိုင်တဲ့
လူကိုကော
သတိထားမိလိုက်သေးလား’
ဘဏ္ဍာကော-----၆၂

“ခင်ဗျားအပေါ်ပုံချပြီး
သူက
အလွတ်ရှုန်းလိမ့်မယ်
အဲဒါကို...”
ကျော်ဗြသန်း-----၇၀

“ထပ်...သရိုး

ရိုက်ကျွေးမှာ

ဘယ်နှကောင်စားမယ်သာ ပြောလိုက်

ပြီးတာပဲဟာ”

လေးမောင်-----၈၈

“အား...အမယ်လေး

ဘဏက်

ခဲနဲ့ထူတယ်

လှုပ်ကြပါဦး”

ညွန့်မောင်ဦး-----၁၀၂

“မသတ်နိုင်ရင်

ငါတို့

စစ်မြင်းတွေ

ဒုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်”

ဖြူမိုး-----၁၀၈

“ဒီကောင် ဓားပြမိုလ်က
ကျပ်ညီရဲ့
ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို
ဓားနဲ့ ခုတ်ပြတ်သွားတယ်”

မြတ်နိုး-----၁၂၆

“မေထုံတွင်
ပျော်တတ်သော သတ္တဝါတို့အား
လောကခံက
နာနာရှိက်ထုတ်မှ ထွက်နိုင်၏”

မင်းဟိန်းထိတ်-----၁၂၇

“လျင်တဲ့ကျားနဲ့ တွေ့ရင်
တို့အတွက်က
အစွိုးအရင်းပဲ
ကိုက်ရမှာပါကွာ”

မောင်ရွှေစန်-----၁၂၈

“ဪ...
ငါအသက်နဲ့ကိုယ်
အိုးစားမကွဲသေးပါလား
တော်ပါသေးရဲ့”
တင့်ထူး(ပေလှိုင်တီ)-----၂၀၂

“မူးပြီးလျှောက်ပြောတာပါဗျာ
မြေခွေခိုက်ထဲက
ခွေခွေမဟုတ်ပါဘူး
နှစ်ခြင်းလှပဲတိတိကတော့ပါ”

စိုးမြင့်မောင်(သာရဝေါ)-----၂၃၆

“မိဘနဲ့ သားသမီးကြားမှာ
ထားရှိအပ်တဲ့
မေတ္တာတရားကတော့
အတူတူချည်းပါပဲ”
မြတ်ဗုဒ္ဓ(သိ)-----၂၄၂

သားကောင် မြို့နယ်

- သားကောင်အမျိုးမျိုး
နိုးကြားကာ မာန်တောင်
မာယာနောင်ကစားကွက်နဲ့
တောပစ်ထွက်ခဲ့။
- သားကောင်တွေကို
အားဆောင်ကာ အမိပမ်း
သွေးတိုးစမ်းတဲ့ နှလုံးသား
စွမ်းအားတွေညှစ်ထုတ်
မိုးမချုပ်ခင် မုဆိုးအိမ်အပြန်။
- မိုးလင်းကမိုးချုပ်
တကုပ်ကုပ်နဲ့ အားသစ်ပွဲ့
သမုဒယတောရဲ့ လားကောင်
ပွဲနောင်မှန်းမသိတဲ့ ငါမုဆိုး
သားကောင်အဖြစ်မျိုးနဲ့
မိုးချုပ်ရက်ပေါင်း တိုးခဲ့ပြီ။

ခွချက်ပုံပြင်

မေ့ရယ်

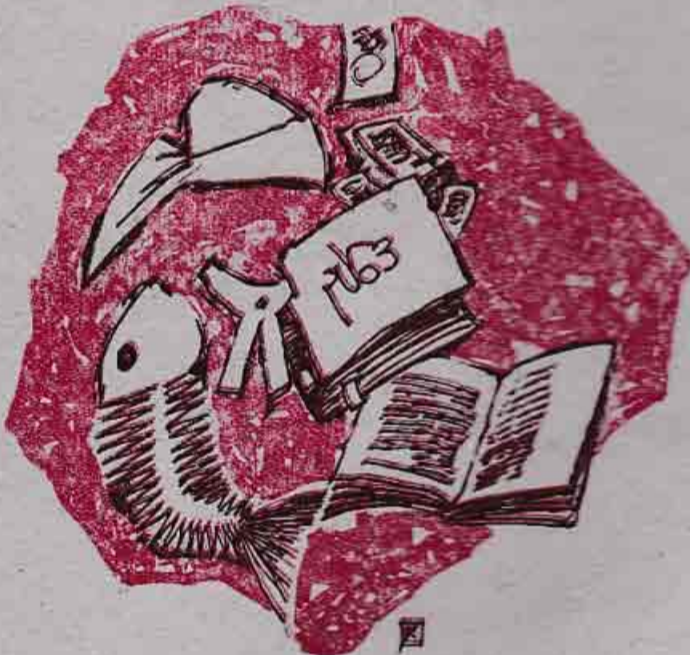
□ ဟောဒီ...

ကျွန်တော်တို့မြစ်ရဲ့ မြစ်စဉ်တွေထဲမှာ
 ရေတက်ရေကျ သံသရာ သံသရာ
 ပန်းစကြာကြမ္မာရဟတ်
 မှန်လုံးစက္ကူကပ်
 ပြန်ဆိုပတ်လည်တေး
 ဂျာအေး သူ့အမေရိုက်
 နံပြာရိုက် တို့ပတ်ရိုက်။

□ နဂိုမှစ၍ ကိုယ်ရောင်ဖျောက်ပေမယ့်
 နောက်အသွင်တစ်မျိုးနဲ့
 အထဲဝင် အပြင်ထွက်
 မိုးကျနတ်သား တိမ်တောင်တွေရဲ့
 အချိန်တွေအကြာကြီး
 ဘယ်နှထော့ ဘယ်နှည
 ကဲ...ဒီပုံပြင် ဘယ်တော့မှူးမှ ပြီးမဝဲ။

- ဥပဒေဆိုတာ၊ ရှိနေတာပေါ့
စာအုပ်စာတမ်းတွေကြားမှာ။
- အက်ရှင်ဆိုတာ၊ လူရွေးပါတယ်
အာဏာရှိလာ။ ငွေရှိလာလို့
တရားရုံးက၊ ခွဲခြားကြလျက်
ချမှတ်တယ်နော် အဖြူအမည်း။
- ငွေကြေးအာဏာ၊ "ပြီး"ဆေးပါပဲ
နာခိုင်သော်ငြား မခံစားရ
ငါးသလောက်ဆူး
မစူးသလို ငါးရဲကိုယ်။
ငါးသလောက်ရိုး
မထိုးနိုင်သလို ငါးရဲကိုယ်။

စံလွှဲ ဖက်ရှင် အနုပညာပညာ

- မဆုံးမတော့လည်း
သားသမီးချင်းမှ ကိုယ်ချင်းမစာနာဆိုပြီး
ဘေးလုံးတိုက်နေကြဦးမယ်။
- ဆုံးမပြန်တော့လည်း
ကိုယ့်သားသမီးမှ မဟုတ်တာဆိုပြီး
စကားနာထိုးနေကြဦးမယ်။
- ကဲ... ပြည်းတစ်ကောင်နဲ့ သားအဖ
ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုများ ဆက်စခန်းသွားရမလိမ့်။

မွေးစားသား

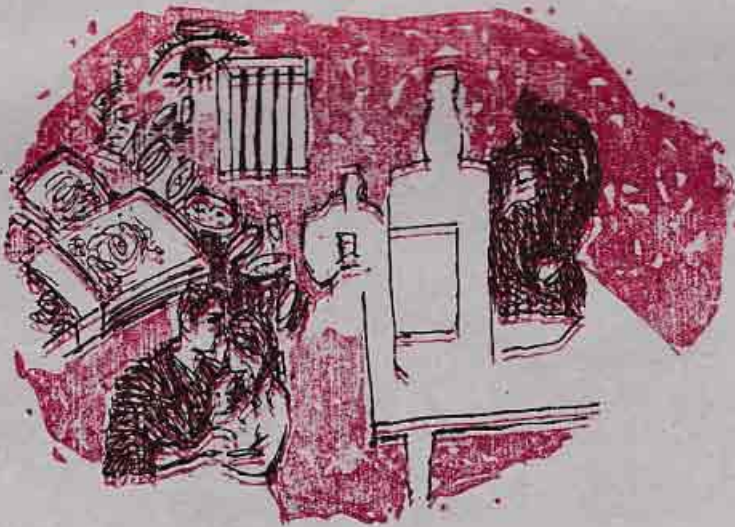
ခိုင်လွင်ကောင်းစံ

- မောဟဒိဝီ၊ ဒေါသကြီး၍
သတ်ပြီးမှတော့ မကြောက်နဲ့။
- သူ၏ဥစ္စာ၊ ရတနာကို
ခိုးလာပြီးမှ မကြောက်နဲ့။
- ၇ သူ့သားမယား၊ ကျူးစော်ကား၍
မှားပြီးမှတော့ မကြောက်နဲ့။
- ကိုယ်ရလိုရာ၊ အကြောင်းရာ
လိပ်ညာပြီးမှ မကြောက်နဲ့။
- အရက်သေစာ၊ မူးယစ်ရာကို
သောက်လာပြီးမှ မကြောက်နဲ့။
- ထိုမကောင်းမှု၊ အကြောင်းရူ၍
မပြုခင်က၊ ဆင်ခြင်ကြပါ
ပြုပြီးမှနောင်တ၊ မရကြနဲ့
ထောင်က သင့်ကို ကြိုလိမ့်မည်။

မပြုခင်က ဆင်ခြင်ကြ

အောင်ချုပ်ချုပ် ◀ မဟာမြေ ▶

မင်းနှင့် ပြည်သူ

ပြည်သူ့အကျိုး

<လုပ်သားစကားပြော>

- လည်းနေလေအောင်၊
မြင်းတောင်းမကျန်
ပြည်သူ့သံကို
နာခံမင်းများ
ဆောင်ရွက်သွားလျှင်
တိုင်းကားစည်ပင်
အောင်ပွဲဆင်မည်
စံတင်ကမ္ဘည်း
ပုံချီဩဘာ
ပြည်ရွာငြိမ်အေးသာချိန်မည်။

- အဓမ္မကင်း
မျှတခြင်းဖြင့်
ပြည်တွင်းရေးရာ
အပြုပြောပေါ်
ကြင်နာကာရ
အခြေပြု၍
ကြီးမှူးသေးအောင်
ငယ်မှပျောက်အောင်
စွမ်းဆောင်သူမင်း
များချစ်ခြင်းကို
မယွင်းမသွေ ရချိန်မည်။

- မင်းနှင့်ပြည်သူ
ချစ်ကြည်ဖြူသော်
မည်သူဖြန့်
မမြဲလဲဦ
နိုင်မြဲနှင့်
တို့မြဲပြည်လည်း
ကမ္ဘာတည်သရွေ့
အောင်စည်ဆော်ရွှမ်းနိုင်ချိန်မည်။

ဘာပါယ်ဈေးသက်

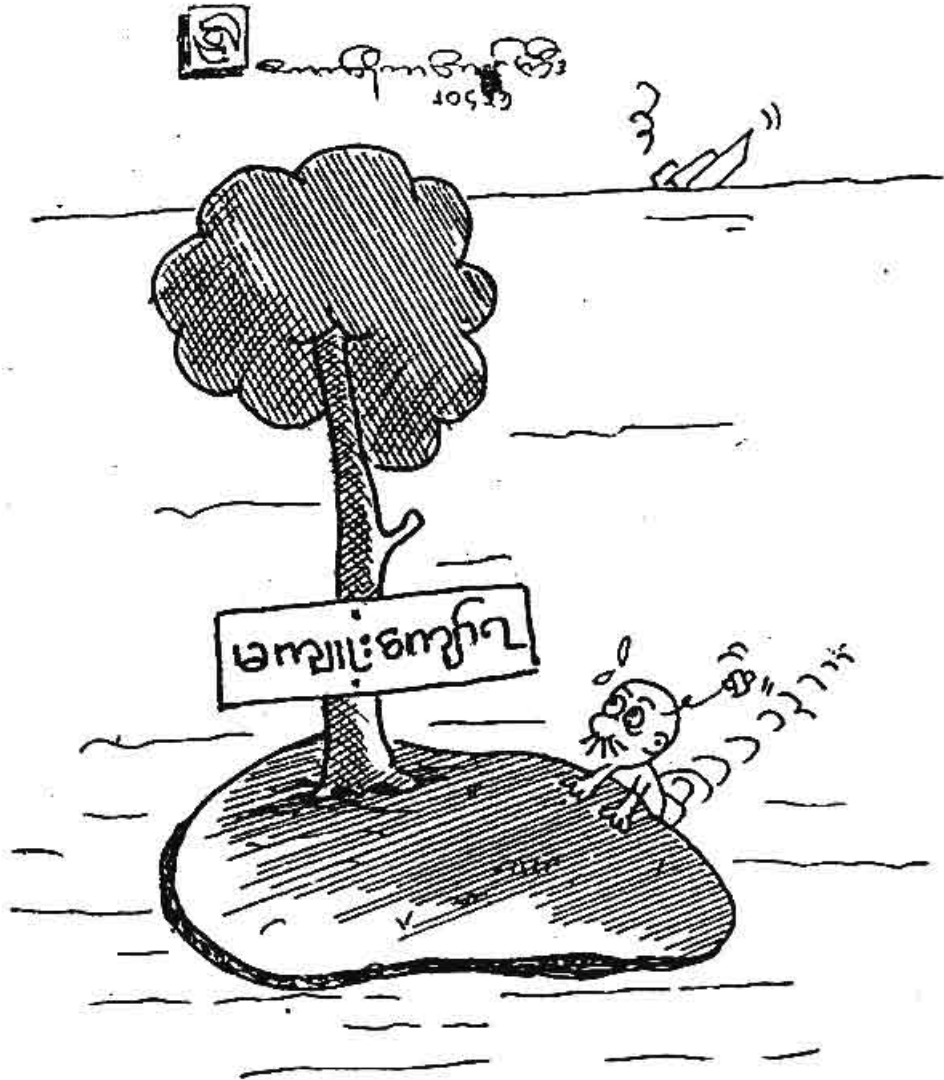
ချစ်မှုနှင့်ငြိမ်း

- ရင်ပုံ မြောက်ရာ
ပေါင် ငါးရာ
ခေါင်။ ခြေထောက်၊ လည်ချောင်း နှစ်ရာ
ဟောဒီမှာ အလေးပြည့်နဲ့ ရောင်းနေပြီ။
- ခြေညောင်းမခံနဲ့ ဦးလေး
အထူးအလေးနဲ့ ချိန်ပေးမယ်
ဟိမ်းမှာရှိတဲ့လူကုန်စား
ရင်ပုံငါးဆယ်သားခန့်
(ဟောဒီမှာကြည့်)
အတိအကျမဟုတ်ပေါင်
ကျပ်ကတောင် နားလေး
အဆစ်ပေးလိုက်တဲ့ ခြေထောက်ခေါင်း
ရောင်းမယ်ဆို နှစ်ဆယ်သားလောက်ထင်ရ။
- အင်း...
မတင်မကျရီ
အိမ်ကတော့ခိုနဲ့ကြည့်
ငါးဆယ်သားကွက်ဝပ်

- ဒူးလောက်တင်မှ
ရင်လောက်ကျ
မှဆိုးလောက၊ ပမာဏ။
- ဒုက္ခရောက်မှ
ဘုရားတ
တချို့လူတို့ သဘာဝ။
- ရိုးသားမှုရဲ့ တည်နေရာ
ဖြူစင်စိတ်မှာ ရှိနေတာ
ကြိုးစားမှုရဲ့ တည်နေရာ
စိရိယမှာ ရှိနေတာ
အောင်မြင်မှုရဲ့ တည်နေရာ
သာမန်အလွန်မှာ ရှိတဲ့နှုန်း။
- အချစ်အပျို
အပြုံးအပိုင်
အရုံးအနိုင် ကံကြမ္မာပွဲ
မဆုံးနိုင်သံသရာထဲမှာ
(ခင်မရေ...)
တည်နေရာတွေ လွဲနေတုန်း...။

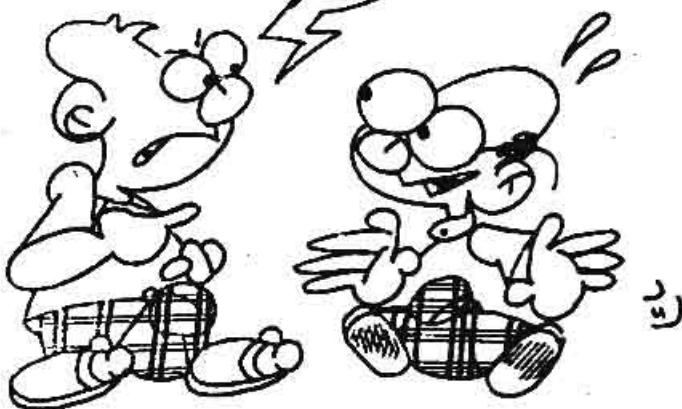
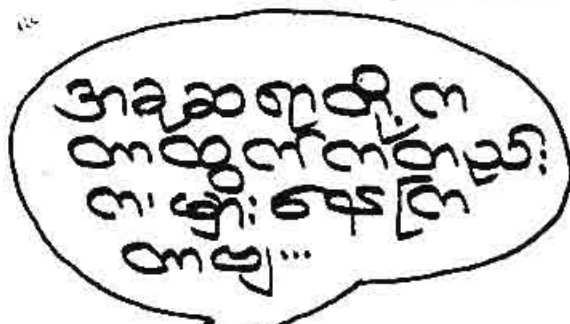
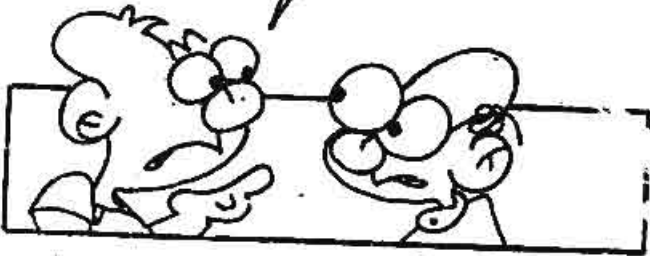
အလွယ်သရ မင်းဆန်ချို အဖြူ

နှစ်ကြာ..သစ်ဆွေး ဖြီး တွေ..စုပေါင်း
စည်းထားတဲ့ထင်းစီး ဆိုတော့...တစ်ခါတည်း
ချိုးတာနဲ့ ကျိုးတာပဲ

ပုန်းခွဲတွေထဲ အကွပ်မတော်တော်
ခုထွဲတွေ အကျယ်တယ်ဆိုလို့၊ လျှပ်ကူးခွံခွံရှိအောင်
ပျက်စီးစားလား။ ပျက်စီးမှုအဆင်မပြေ ယိုးဒယား
လာခဲ့တယ် အင်္ဂါ

သူတို့ကြီး...
မင်းအားမမြှင့်တင်ပဲ...
ငါတို့အကြီး...
မင်း...
...

ငါတို့WOMANIZER...
မင်း...
...

လာဘ်ပေးလာဘ်ယူမပပျောက်
တာလည်းမပြောနဲ့၊ ပေးတဲ့လူရှိ
ဆိုသလို၊ ယူတဲ့လူကလည်းရှိနေ
တာကို၊ ဗျာ ---

ဒါဆိုရင်၊ အရင်းစစ်
တော့၊ အမြစ်မြေ
ကဆိုသလိုဖြစ်နေ
တာပေါ့၊ ဗျာ ---

၆၆၂၆၈
၁၈/၁/၂၀၁၅

ပြစ်မှု

၂၃

ကတုန်း၊ ခြေကြိုးအောင်.

မြန်မာချစ်၏ စာပေဆွေးနွေးပွဲ

မြန်မာချစ်ဆိုသည်မှာ မြန်မာစာပေ ချစ်မြတ်နိုးသူများအသင်းဖြစ်၏။ မြန်မာစာအပေါ် ချစ်မြတ်နိုး၍ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးစေရန် ဖွဲ့စည်းတည်ထောင်ထားသော အသင်းလည်းဖြစ်၏။

မြန်မာစာပေချစ်မြတ်နိုးသူများအသင်း(ဗဟို)၏ စာပေဆွေးနွေးပွဲ (၂၂၀၁၅)ကို အသင်းတည်ရှိရာ ရုံးခန်းမဖြစ်သော အမှတ်(၁၀၈)၊ ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့တွင် ၂၆-၇-၂၀၁၅ (တနင်္ဂနွေနေ့)က မြန်မာစာဂုဏ်ထူးခန်းမ၌ ကျင်းပခဲ့၏။ အဆိုပါဆွေးနွေးပွဲ၌ ဦးခင်မောင်ဦး(စာရေးဆရာအယ်ဒီတာ ကိုရိုးကွန့်)က "အယ်ဒီတာ၏ လုပ်ငန်းတာဝန်နှင့်ဘဝ"အကြောင်းအရာဖြင့် ဟောပြောရာ တက်ရောက်လာသူများက ပါဝင်ဆွေးနွေးခဲ့ကြကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

ပုံနှိပ်ပြီးစာအုပ်များ အချောတင်ကိစ္စ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲ

စာပေပိုင်ခွင့်နှင့် မှတ်ပုံတင်ဌာနသို့ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူများ ပုံနှိပ်ပြီးစာအုပ် အချောတင်ပြရာတွင် ပုံနှိပ်ခြင်းနှင့် ထုတ်ဝေခြင်း နည်းဥပဒေပုဒ်မ(၁၁) ပိုဒ်ခွဲ(ခ) အရ ထုတ်ဝေစာနှင့် Electronic Document များကို ပုံစံ(၁၁) ဖြင့် သက်ဆိုင်ရာက တောင်းခံလျက်ရှိပါသည်။

အဆိုပါကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မြန်မာနိုင်ငံ စာပေထုတ်ဝေသူနှင့် ပြန့်ချိသူများအသင်း၏ တင်ပြချက်များအပေါ် မြန်ကြားရေးဝန်ကြီးဌာနရှိ တာဝန်ရှိသူများက ထုတ်ဝေသူ ပုံနှိပ်သူများအားနှင့် တွေ့ဆုံရင်းလင်းပွဲတစ်ရပ်အား ၃၀-၇-၂၀၁၅ (ကြာသပတေးနေ့) နေ့လယ် ၂၀၀ နာရီက ရန်ကုန်မြို့၊ ခိုင်တင်ထောင်မြို့နယ် သိပ်ဖြူလမ်းရှိ ပုံနှိပ်ရေးနှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးလုပ်ငန်း အစည်းအဝေးခန်းမ၌ကျင်းပခဲ့ရာ သက်ဆိုင်ရာပုဂ္ဂိုလ်များ၊ မိတ်ကြားထားသူများ တက်ရောက်ကြပြီး ဖော်ပြပါကိစ္စများနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အကြေအလည် တင်ပြရှင်းလင်းခဲ့ကြကြောင်း သိရှိရပါသည်။

ဆရာ ချစ်ကိုကိုယု၏ ရှေ့နေကြီးဦးနက်ကျော် စာအုပ်မိတ်ဆက်ခြင်းအလှူ

ဆရာချစ်ကိုကိုယု၏ ၁၃ အုပ် မြောက်အဖြစ် အများမွှော်လင့်တောင့်တနေကြသည့် ရှေ့နေကြီးဦးနက်ကျော် စာအုပ်မှာ ထွက်ရှိလာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ စာအုပ်ပါ အကြောင်းရပ်မှာ ဘားအံ-ကလေး-ပုသိမ်ခရီးစဉ်နှင့် ဟာသစာရာများ ဖြစ်သည်။

အဆိုပါ စာအုပ်ထုတ်ဝေခြင်း အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ၂၈-၂၀၁၅ (တနင်္ဂနွေနေ့) နံနက် ၁၀း၀၀ နာရီက ရှေ့ဝတီတိုင်းဒေသကြီး၊ နေပြည်တော်၊ စစ်ကွင်းကျေးရွာအုပ်စု၊ ပေါက်ကုန်းကျေးရွာ၊ ချောင်းတောက်ကျောင်းတိုက်၌ ကျင်းပရာ မွေစကားသင်တန်းသား/သူများအား အာဟာရအမှူအဖြစ် နံနက်စာထမင်းဟင်းများ ကျွေးမွေးခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

မြတ်ခိုင် အသက် ၆၀ ပြည့် မွေးနေ့ပွဲ ကျင်းပ

လျှပ်တစ်ပြက်ဂျာနယ် အယ်ဒီတာချုပ်၊ မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ(၃)၊ သုတစွယ်စုံစာပေဆုရ စာနယ်ဇင်းဆရာမြတ်ခိုင်၏ အသက် ၆၀ ပြည့်မွေးနေ့ပွဲကို ၂၈-၂၀၁၅ တနင်္ဂနွေနေ့နံနက်ပိုင်းက ရန်ကုန်မြို့၊ ကန်တော်ကြီးရှိ ကရဝိက်နန်းတော်ခန်းမ၌ ကျင်းပပြုခဲ့သည်။

အဆိုပါမွေးနေ့အခမ်းအနားသို့ စာပေလောက အနုပညာလောကမှ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟများစွာ တက်ရောက်ခဲ့ကြပြီး မွေးနေ့ဆုပွန်ကောင်းများ တောင်းပေးခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

အာရှတိုက်၏ အမြင့်ဆုံးဆုတစ်ခု မြန်မာနိုင်ငံမှ ဦးကျော်သူ ရရှိ

ကမ္ဘာ့အမြင့်ဆုံးဆုဖြစ်သော နိဘယ်လ်ဆုကိုသို့ အာရှတိုက်၏ အမြင့်ဆုံးဆုတစ်ခုဖြစ်သည့် ရာမန်မက်ဆေးဆေးဆု (Ramon Magsaysay Award)ကို ၂၀၁၅ ခုနှစ်အတွက် ဇူလိုင်လ ၂၉ ရက်နေ့က ထုတ်ပြန်ခဲ့ရာ မြန်မာနိုင်ငံမှ နာရေးကူညီမှုအသင်း(ရန်ကုန်) ဥက္ကဋ္ဌ ဦးကျော်သူ ရရှိခဲ့သည်။

၂၀၀၉ ခုနှစ်မှ စတင်ကာ အဆင့်အတန်းမခွဲခြား လူမျိုးဘာသာမခွဲခြားဘဲ ထက်သန်စွာ ကူညီမှုများကြောင့် ပေးအပ်သည့် Uncategorized ဆုကို ဦးကျော်သူသည် ၃၄ ဦးပြောက် ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။ Ramon Magsaysay Award သည် ဖိလစ်ပိုင်သမ္မတ Ramon Magsaysay ၏အမည်ကို အခွင့်ပြု၍ နယူးယောက်မြို့ အခြေစိုက် Rockefeller Brothers Fund မှ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် စတင်ပေးအပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ယခု ၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ၅၈ ကြိမ်တိုင် ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိရပါသည်။

တေးသံရှင် တင်လင်းညို၏ တောင်းဆိုမှုများတွဲ ကမ္ဘာ

ကိုယ်တိုင်ရေး ကိုယ်ပိုင်သံစဉ် သီချင်းများပါဝင်သည့် တေးသံရှင်တင်လင်းညို၏ တစ်ကိုယ်တော်တေးစီးချီး "တောင်းဆိုမှုများတွဲကမ္ဘာ" ဒီဇီဒီမိုကရက်စီကို ၂၄-၇-၂၀၁၅ ရက်နေ့က ရန်ကုန်မြို့ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားလမ်းရှိ Orchid Hotel ၌ ကျင်းပခဲ့သည်။

အဆိုပါတေးစီးချီးတွင် တေးသီချင်း ၁၀ ပုဒ်ပါဝင်ပြီး တေးသီချင်းများကို ရန်မျိုးခိုင်၊ ဇိုင်ဇိုင်နော်နှင့် တင်လင်းညိုတို့ ရေးသားထားကြသည်။ ထိုတေးစီးချီးကို ဩဂုတ်လ ပထမပတ်တွင် CMP တေးထုတ်လုပ်ဖြန့်ချိရေးမှ ဖြန့်ချိသွားမည်အကြောင်း သတင်းရရှိသည်။

မြန်မာနိုင်ငံ သတင်းစာဆရာအသင်းသို့ ကမ္ဘောဇဘဏ်လီမိတက်က လှူဒါန်း

မြန်မာနိုင်ငံ စာရေးဆရာအသင်းသို့ ကမ္ဘောဇလီမိတက်ဥက္ကဋ္ဌ ဦးအောင်ကိုဝင်းက ငွေကျပ်သိန်း ၃၀၀ ကို ဦးအောင်ကိုဝင်းကိုယ်စား ဗိုလ်မှူးထွန်းလင်းက ပေးအပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

အဆိုပါ လှူဒါန်းငွေ ကျပ်သိန်း ၃၀၀ အား မြန်မာနိုင်ငံစာရေးဆရာအသင်း ဒုတိယဥက္ကဋ္ဌ(၃) ဦးမြတ်ခိုင်က အသင်းကိုယ်စား လက်ခံရယူ၍ ကျေးဇူးတင်စကား ပြန်လည်ပြောကြားခဲ့ကြောင်း သတင်းရရှိပါသည်။

ဝမ်းနည်းကြေကွဲခြင်း

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လအတွင်းက ကွန်လွန်အနိစ္စရောက်သွားခဲ့ကြသည့် စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ဒါရိုက်တာ တေးရေးဆရာ မောင်ဆွေတင့်(ရှုမဝ) စာရေးဆရာ၊ အယ်ဒီတာ၊ တတ်ညွှန်းရေးဆရာ၊ သတင်းထောက်ချုပ်၊ စောင်ဆရာ မောင်သာယာ၊ အမျိုးသားစာပေဆုရ စာရေးဆရာကြီး(ဦး)လေးမြင့်တို့အတွက် မိသားစုနှင့်ထပ်တူ ကြေကွဲဝမ်းနည်းရပါကြောင်း ပြစ်မှုမဂ္ဂဇင်းမှ မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည်။

■ အပ်စကား

မြန်မာ့စာပေသမိုင်း ၁၀၀၀ နှစ်မြောက် နှစ်မြောက်

မေတ္တာမိုးနှင့် ပျိုးသောဥယျာဉ် လက်ရွေးစင်ကဗျာများ

ကဗျာဆရာမ နန်းလှသူတစ် ၂၈ နှစ်ပြည့် ဘဝမှတ်တိုင်အဖြစ် ကလောင်စုံပါဝင်ရေးဖွဲ့ ထုတ်ဝေသည့် ကဗျာစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။ ထိုကဗျာစာအုပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ နန္ဒာမိုးကြွယ်၊ မောင်မိုးလှိုင် (သစ္စာမြေ)၊ မောင်သာချမ်း(ပျဉ်းမနား)နှင့် နွယ်ဦးမွန် (ကျွဲဒီး)တို့က အမှာစကားရေးဖွဲ့ထားသည်။ အဆိုပါ ကဗျာစာအုပ်မှ ရရှိလာသော အကျိုးအမြတ်များအား (ရန်ကုန်တိုင်းဒေသကြီး အနောက်အုတ်ကျင်းကျောင်းတိုက်၊ ဘုန်းတော်ကြီးသင် ပညာရေးကျောင်း (၁၁) ရပ်ကွက်၊ မိုးဟိန်းလမ်း၊ ရွှေပြည်သာမြို့)မှ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ၊ ရှင်သာမဏေများ၊ သီလရှင်များအတွက် အလှူရန်ပုံငွေအဖြစ် လှူဒါန်းမည်ဟု သိရသည်။

ဤစာအုပ်၌ နာမည်ရ ကဗျာဆရာများစွာ၏ အကြောင်းအရာအဖွဲ့အနွဲ့ စုံလင်သော ကဗျာများစွာ ပါဝင်ပြီး ရန်ကြီးအောင်၏ မျက်နှာပိုးအလှဖြင့် တန်ဖိုး ၁၂၀၀/- ကျပ် သတ်မှတ်ကာ ထုတ်ဝေလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ကြည်ဇော်၏ အာဇာနည်တို့စွမ်းအင်နှင့် အခြားပုံပြင်များ

ပုံပြင်ဟူသည် ကလေးလူငယ်တို့၏ စိတ်အာဇာနည်ကို ဖြည့်တည်းပေးနိုင်ရုံသာမက စိတ်ဓာတ်ကိုလည်း တည်မတ်ပေးနိုင်စွမ်း ပြုပြင်နိုင်စွမ်းရှိသည်။ ခံစားစာနာတတ်သော စိတ်တို့ကို ထွန်းကားစေသည်။ ဤစာအုပ်သည် ဓာတ်ဝတ္ထုများကို ကလေးများ နားလည်လွယ်အောင် အရိုးရှင်းဆုံး ပြန်လည်ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤစာအုပ်၌ “လောဘလွန်ကဲ၍ အမှားတွေပြီ” ပုံပြင်မှ အစပြု၍ “အလှူကတန်ဖိုးနည်းသော်လည်း စေတနာကပို” ပုံပြင်ထိ ပုံပြင်အရေအတွက် စုစုပေါင်း အပုဒ် ၂၀ တိတိကို ပန်းချီရိုးခံ၏ လက်

ရာများဖြင့် ဖော်ကျူးပေးထားသည်။ စာဖတ်ရန်တိုးတက်မြင့်မားလာစေရေးအတွက် အထောက်အကူပြုသော ဆရာကြည်ဇော်၏ ပုံပြင်စာအုပ်အား ပန်းချီတိုးကျော်(Cu)၏ လက်ရာဖြင့် ရွှေထူးစာပေမှ ထုတ်ဝေဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာသက်ဆွေ၏ တိရစ္ဆာန်များမှ လူသားများကို အကျိုးပြုပုံများ

သမားတော်ကြီး ဒေါက်တာသက်ဆွေ(ရှေးဆောင်တင်ဆွေ)သည် စာနယ်ဇင်းများ၌ ဆေးပညာဆိုင်ရာ ဗဟုသုတများကို ရေးသားဖြန့်ဝေနေသူ ဆေးပညာရှင်၊ စာပေပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်၌ ကကတစ်ဝါးမှသည် ဟင်္သာငှက်အထိ အကွာရာအစဉ်အလိုက် တိရစ္ဆာန်များ၊ သတ္တဝါများ၏ လူသားတို့အပေါ် အကျိုးပြုပုံများကို ဓလေ့သေချာစွာ ရှင်းလင်းတင်ပြထားသည်။ တစ်ကမ္ဘာလုံး သိပ္ပံပညာထွန်းကားလာသည်နှင့်အမျှ တိရစ္ဆာန်များအစားဆော်မိစက်ကိရိယာများဖြင့် အစားထိုးသုံးစွဲလျက်ရှိနေသော်လည်း တိရစ္ဆာန်များမှရရှိသော ဆေးဝါးများကိုဘော့ အစားထိုး၍ မရနိုင်ပါဟု ဆိုထားသည်။ ဤစာအုပ်ကို ရတနာသိုက်တပေက တန်ဖိုး ၂၅၀၀/- ကျပ်သတ်မှတ်လွှတ် ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ပုသိမ်မောင်သောင်းယဉ်၏ ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်အရိပ်အောက်က ရှင်ဗွေနှုန်းနှင့် မင်းနန္ဒာ

ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်သည် ဘုရားရှင်၏ ဆံတော်အစစ်များ ကိန်းဝပ်ရာဖြစ်ပြီး သန်လျင်မြို့၌ တည်ရှိသည်။

ဤ၌ ရှင်ဗွေနှုန်းနှင့် မင်းနန္ဒာသည် သန်လျင်ကျိုက်ခေါက်စေတီတော်နှင့် ဆက်စပ်လျက်ရှိသည့် ရှင်ဗွေနှုန်းနှင့် မင်းနန္ဒာဇာတ်ကြောင်းသည် နှလုံးသားရှိသူတိုင်း ရင်ထဲ၌ စွဲမက်နေစေမည် ဖြစ်သည်။ ထို

အကြောင်းကို ပြောသကဲ့သို့ အထောက်အထားများစွာဖြင့် ရေးဖွဲ့ထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်ဝင်စားမှုကို ပြောရာတွင် အထောက်အထားများမှာလည်း ကြီးစွာသော ရေကန်ကြီးတို့နှင့် ချစ်သူအတွက် ကျရတဲ့ မျက်ရည် တွေ ဆိုသကဲ့သို့ 'မင်းနန္ဒကန်'လို့ အမည်ပေးခဲ့ကာ ယနေ့ထိတိုင် မှတ်တမ်းခိုင်ခိုင်မာမာ ရှိနေပါသည်။ ဘီဘီကုမ္ပဏီ ပြောရရင် ၁၃၅၉ နှစ် တိုင်ခဲ့ပါပြီဟု ဆိုထားသည်။

သမိုင်းဆိုင်ရာအနေနှင့်ဖြစ်စေ၊ လွမ်းမောဖွယ် တတ်ကြောင်းကို ခံစားလိုစိတ်ဖြစ်စေ ဆရာပုဂ္ဂိုလ်မောင် သောင်းယဉ် အားထုတ်ပြုစုထားသည့် ဤစာအုပ်အား ဝိသုဒ္ဓါစာပေ (ဖုန်း ၀၉-၅၀၇၅၀၁၉)က ဖြန့်ချိပေးနေ ပြီ ဖြစ်သည်။

မြတ်ဘုန်း(တပ်ကုန်း) စုစည်းသည့်

ဘဝဥသျှောင် ခေါင်ထိပ်ပန်း အမေမေတ္တာဘွဲ့ကဗျာများ

အမေနှင့် တွေ့ဆုံကြသူ စာပေရောင်းရင်းများ စုစည်းရေးဖွဲ့ သီကုံး၍ ဘဒ္ဒန္တပဏ္ဍိတာနန္ဒ (မြတ်ဘုန်း- တပ်ကုန်း) စီစဉ်ထုတ်ဝေသော အမေမေတ္တာဘွဲ့ ကဗျာ များ အမှတ်(၂၁) ဖြစ်သည်။ ဆရာ မြကျောက်အေး ချမ်း၏ အမှာနှင့် ကဗျာဆရာ ၈၈ ဦးတို့၏ လက်ရာမွန် များကို ခံစားဖတ်ရှုကြရမည် ဖြစ်သည်။

“စံပြမိခင်၊ ဂန္ထဝင်ကို၊ နှိုင်းယှဉ်စရာ၊ မတွေ့ပါ။ ဝကားချိုသာ၊ လိမ္မာပါဟု၊ ခါခါဆုံးမ၊ သွန်သင်ပြသည်၊ လောကမိခင်၊ ဂန္ထဝင်ကို၊ နှိုင်းယှဉ်စရာ မတွေ့ပါ”ဟူ၍ “ဂန္ထဝင်စံပြမိခင်”ကို စွဲစပ်ထားသည့် မြတ်ဘုန်း(တပ် ကုန်း)၏ ကဗျာကလေးက “ဘဝဥသျှောင် ခေါင်ထိပ် ပန်း”ကို သရုပ်ပေါ်စေသည်ဟု ဆိုချင်သည်။

စွမ်းထက်အောင်၏ သူဌေးကြီးဖြစ်နည်း

လူတိုင်းပင် ဘဝ၌ မပူမပင်၊ မတောင့်မတ၊ မကြောင့်မကြရသော ပြည့်စုံကြွယ်ဝသည့် သူဌေးကြီး များ ဖြစ်လိုကြ၏။ သူဌေးကြီးအဖြစ်သို့ ရောက်ရန် နည်း

လမ်းသိဖို့ လိုပေသည်။ ထိုအချက်ကို ဆရာစွမ်းထက် အောင်က ဤစာအုပ်ဖြင့် တင်ဆက်ပေးလိုက်ပေပြီ။

ဤစာအုပ်၌ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း မြစ်ဖျားခံရာ၊ ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်းအတွက် နည်းလမ်း (၁၂)သွယ်၊ အပြုစိတ်ရှင်သန်စေရန် လေ့ကျင့်နည်း၊ အနစ်နာခံပြီး ဆောင်ရွက်ပါ၊ အောင်မြင်မှုများကို လက်တွေ့ကွင်းဆင်း လေ့လာခြင်း၊ ယုံကြည်မှုစွမ်းအင်၊ ဆွဲငင်မှု၊ အတ္တစိတ် ကို ထိန်းချုပ်ခြင်း၊ စနစ်တကျဖြစ်ပေါ်လေ့ရှိတဲ့ စွမ်းအား၊ သောကဆိုတာ၊ ချမ်းသာခြင်းသည် သင့်ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှာ ရှိသည်၊ မိမိစိတ်ကို ဝေဖန်သုံးသပ်ခြင်း... စသည့် အကြောင်းအရာများ ပါဝင်သည်။

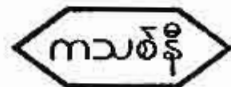
ဤစာအုပ်အား ရင်ငြိမ်းစာပေမှ ဖြန့်ချိလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

နတ်နေကိုင်း၏

အချစ်ကဗျာနှင့် ခံစားမှုစာစုလေးများ

“နတ်နေကိုင်း”ဟူသည့် လူငယ်ကဗျာဆရာဖြစ် ပြီး Face Book စာမျက်နှာ၌ အချစ်ကဗျာနှင့် ခံစားမှု စာစုကလေးများကို ရေးဖွဲ့နေသူ ဖြစ်၏။ ဤစာအုပ်၌ နတ်နေကိုင်းနှင့်အတူ ကဗျာချစ်သူများစွာ ပါဝင်ရေး သားထားကြရာ အချစ်နှင့်မကင်းကြသူများ တစ်စုံတစ် ခုမက ခံစားဖတ်ရှုကြရမည့် စာအုပ်ပင် ဖြစ်၏။

ဤစာအုပ်၌ ကဗျာဆရာ နတ်နေကိုင်း၏... “အချစ်ကို တစ်ဘဝမှာ တစ်ခါလောက်တော့ ရဲရင့် ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ ဘာမှမလုပ်ဘဲ ပေးဆပ်ပြီး ခိုးချစ်နေ ရတာထက် တစ်ခုခုလုပ်လို့ သိလိုက်တာဟာ ပိုတန်ဖိုး ရှိပါတယ်”ဟူသော အယူအဆ အတွေးအမြင်ကလေး က နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းလှသည်။ ဤစာအုပ်အား ပန်းဝေဝေစာပေက တန်ဖိုး ၁၅၀၀/-ကျပ်ဖြင့် ဖြန့်ချိ လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ပြန်လည်ရရှိရန် နည်းလမ်းများကို ဖော်ပြထားပါသည်။

ပုတ်သားလောက်ပါတယ်

ကုမ္ပဏီပေါင်းမြောက်မြားစွာ ပိုင်ဆိုင်သော သူဌေးကြီးတစ်ဦးအား စာနယ်ဇင်းရှင်းလင်းပွဲတစ်ခု၌ တွေ့ရလေရာ စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ဂျာနယ်သတင်းထောက်တစ်ဦးက လာဘ်မြင်လှစွာဖြင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံမေးမြန်းလေ၏။

“လူကြီးမင်းခင်ဗျာ... လူကြီးမင်းဟာ ကျွန်တော်ဟန်နီငံမှာဆိုရင် တကယ့်ထိပ်တန်း ကုမ္ပဏီပေါင်းများစွာကို ပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့သူပါ။ အဲသလို ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာကြောင့်များ ထူးထူးကဲကဲ အောင်မြင်တာလဲ”

“ဘာကြောင့် အောင်မြင်ရလဲဆိုတော့ ပြိုင်ဖက်ကုမ္ပဏီတွေ မရှိကြတော့လို့ မြင်မယ်ထင်မိရဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့၊ အဲသည်ပြိုင်ဖက်ကုမ္ပဏီတွေ ဘာကြောင့် မရှိကြတော့တာလဲခင်ဗျာ”

“ဘာကြောင့်ဆို အဲသည်ပြိုင်ဖက်ကုမ္ပဏီတွေ အား

လုံးကို ကျုပ် သိမ်းကြုံးပြီး ဝယ်ပစ်လိုက်လို့ပေါ့”
“အယ်...”

□ □ □

အထင်တော် မသေးလိုက်ပါနဲ့

ရှေးဟောင်း ဂန္ဓဝင်ဝတ္ထုစာအုပ်တင်အုပ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ လေအန်ကုန်းစာပေရပ်ဝန်း၌ လူနှစ်ယောက် အချို့အချို့ ကောင်းမြတ်ဆိုနေကြလေ၏။ ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်မှာ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူဖြစ်၍ ကျန်တစ်ယောက်မှာ စာပေဝေဖန်ရေးဆရာ ဖြစ်ပေသည်။ ထုတ်ဝေသူ၏ အနေအထားမှာ ၎င်းမကြာမတင်က ထုတ်ဝေလိုက်သော ရှေးဟောင်း ဂန္ဓဝင်ဝတ္ထုစာအုပ်အား ဝေဖန်ရေးဆရာက ဂျာနယ်တစ်စောင်၌ ပျော်ပျော်နှစ်နှစ် ဝေဖန်လိုက်သည့်အတွက် အစောင့်ကလေးကို မကျေမချမ်းဖြစ်နေပုံရသည်။

“နေစမ်းပါဦး ကိုဖြိုးပိန်ရဲ့ ခင်ဗျားက ကျုပ်ထုတ်ဝေလိုက်တဲ့ တကယ့်ရေးဟောင်း ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုစာအုပ်ကြီးကို ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ဝေဖန်ရလောက်အောင် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ဖြစ်လာအောင်ကော ရေးတတ်လို့လား”

ဤသို့ ထုတ်ဝေသူက မေးလေသော် ဝေဖန်ရေးဆရာလည်း အောက်ပါအတိုင်း အချက်ကျကျ တုံ့ပြန်လိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ ကျုပ် ကြက်ဥဖြစ်လာအောင် ဘယ်လိုဥရတယ်ဆိုတာကို မသိပေမယ့် ကြက်ဥမှန်သမျှကိုတော့ အစိမ်းပဲဖောက်သောက်ရမလား။ ဟယ်ဖရိုက်၊ ဒါမှမဟုတ် ခပ်ကျက်ကျက်လေး ပြတ်စားရမလား။ အဲ...ကြော့လို့ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ချက်လို့ပဲဖြစ်ဖြစ် စားရမလား။ ဒါတွေအားလုံး တတ်တယ်လေ”

ထုတ်ဝေသူအမျှာ ပါးစပ်အဟောင်းသား။

□ □ □

ဝမ်းနည်းလွန်းလို့ပါ

လေဖျန်းခံလိုက်ရသည်ဆိုသော ဖဲသမားညွန့်တင်ထံသို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဝင်းမောင် ရောက်သွားခဲ့၏။

ဝင်းမောင်ကိုတွေ့လိုက်သည်နှင့် ဖဲသမားညွန့်တင်လည်း ရုတ်ခြည်ဆိုသလို တအိအိ ငိုကြွေးပါချေ၏။

“ဟေ့ကောင်...ညွန့်တင်၊ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာတဲ့လဲ။ ရောဂါသိရင် ဆေးဆိုတာ ရှိပါတယ်ကွ။ လေဖြတ်သွားတာ မှမဟုတ်ဘဲ။ လေဖျန်းသွားရုံတင်ပဲဟာ။ ဆရာဝန်ညွန့်ကြားတဲ့ဆေးကို ဂရုတစိုက်သောက်ရင် ရောဂါပျောက်သွားမှာပါကွာ”

“မင်းပြောတာ ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်က ဟောဒီ အပ်လောင်းဆိုတဲ့ ဆေးကတ်ကို လက်ကိုင်ပြပြီး တစ်သက်လုံးသောက်သွားရမယ့်အကြောင်း ညွှန်းလိုက်လို့ ငိုမိတာပါ”

“ဟာ...သည်အတွက် ဘာဖြစ်လို့ ငိုရမှာတဲ့တဲ့။ လေနဲ့ပတ်သက်တဲ့သူတွေ တစ်သက်လုံး နေ့တိုင်း အပ်လောင်းဆေးကို သောက်နေကြတာ တစ်ပုံချည်းပဲဟာ”

ထိုသို့ နှစ်သိမ့်ဖျောင်းဖျေ့ ပိုဆိုးလာလေသတည်း။

“မင်းပြောတော့လည်း ဟုတ်နေတာပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် ဆရာဝန်က တစ်သက်လုံးသောက်ရမယ်သာပြောပြီး ငိုကိုပေးလိုက်တဲ့ ဆေးကတ်က ဆယ်လုံးပါတဲ့ တစ်ကတ်တည်းရယ်။ ဒါလေးနဲ့ တစ်သက်လုံးသောက်သွားရမယ်ဆိုတော့ ဝမ်းနည်းပြီး ငိုမိတာပါကွာ...အဟီး”

□ □ □

မထူး မထူးတဲ့ အခြေ

မြို့ငယ်ကလေးတစ်ခု၌ စားသောက်ဆိုင်နှစ်ဆိုင်သာ ရှိ၏။

ထိုမြို့၌ အလုပ်ကိစ္စဖြင့်ရောက်သွားသော ကုန်သည်တစ်ယောက်သည် အမန်းပြေစားသောက်ရန်အတွက် ဆိုက်ကားတစ်စီးကို ငှားလိုက်၏။

“ဗျီး...ဆိုက်ကားဆရာ၊ ဟောဒီ ခင်ဗျားတို့ မြို့ငယ်ကလေးမှာ စားသောက်ဆိုင်က နှစ်ဆိုင်တည်းပဲ ရှိတာဆို”

“ဟုတ်တယ်ခင်ဗျ”

“ဒါဆိုရင် အဲဒီစားသောက်ဆိုင်နှစ်ဆိုင် ရှိတဲ့အနက် ဘယ်ဆိုင်က လက်ရာကောင်းပြီး အစပ်အဟပ်တည့်သလဲဆိုတာ လမ်းညွှန်လိုက်ပို့ပါဦးဗျာ”

“စိတ်ချပါ ဆရာ။ သေသေချာချာ လိုက်ပို့ပေးပါမယ်။ အဲ...ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ရှိလေရဲ့”

“ဘာများတဲ့ဗျ”

“ကျွန်တော် တစ်ဆိုင်ပို့ပြီးတာနဲ့ နောက်တစ်ဆိုင် ပြောင်းချင်စိတ် ဝင်လာမယ်ဆိုတာကို ပြောတာပါ”

“အယ်...”

□ □ □

ကိုးသမား

ဖဲကစားခြင်းနှင့်ပတ်သက်လျှင် ညွန့်တင်သည် လွန်စွာဝါသနာကြီး၏။ သို့ဖြစ်၍လည်း ဝါသနာနှင့် အမည်နာမတူလျက် “ဖဲသမားညွန့်တင်” ဖြစ်လာခဲ့ခြင်းပါပေ။ ဖဲအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အာပေါင်အာရင်သန်သန်နှင့် ပြောဆိုတတ်သည်မှာ တစ်ဖက်လူ ငေးကျသွားစေသည်အထိ။

ခုလည်း မိတ်ဆွေတွေ နံလင်ကြသည့် ယမင်းဘီယာ
ဆိုင်၌ ဖဲသမားညွှန့်တင်၏ အသံငါငါကြီးက လွှမ်းနေခဲ့ပါပြီ။
“မှတ်မိသေးတယ် ဝင်းမောင်ရာ...”

လွန်ခဲ့တဲ့ ၉ ရက်၊ ၉ လ၊ ၉၉ ခုနှစ် ကာလတုန်း
ကပေါ့။ ဖဲဝါသနာရှင်ဖြစ်တဲ့ ငါဟာ ၉ ရက်တိတိထားတဲ့
အသုဘအိမ်တစ်အိမ်ကို ည ၉ နာရီတိတိမှာ ရောက်သွား
ခဲ့တယ်။

မှတ်မှတ်ရရမှ တကယ့်ကို မှတ်မှတ်ရရပဲဟေ့။ ငါ့ရဲ့
အိမ်ထောင်သက် ၉ နှစ်ပြည့်နေလည်း ဖြစ်တယ်။ ဖဲဝိုင်းကို
ရောက်တော့ ၉ မီးခိုင်း တစ်ခိုင်းမှာ ထိုးသွားတစ်အိမ်ထဲ
နေတာနဲ့ ငါလည်း ဝိုင်းထဲဝင်လိုက်တယ်။ ကံများ ကောင်း
ချင်တော့ အလှည့်တိုင်းလိုလို အလျော်ချည်းပဲရတယ်။ ဖဲက
လည်း ဖိမုစိ။ ဒါနဲ့ ၉ လှည့်လည်းရောက်ရော ပွဲသိမ်းပဲဆို
ပြီး အနိုင်ရတာတွေရော၊ အိတ်ထဲပါတာတွေရော လောင်းချ
လိုက်တယ်။

“ဒါနဲ့ နိုင်ရောလား။”

“အဟီး... နိုင်တာရော၊ အိတ်ထဲပါတာရော ဗုဒ္ဓပေါင်း
၉ သောင်းတိတိ နိုင်စားသွားတယ်လေ”

“သေဟ... ဖဲသမား”

□ □ □

တကယ်ဆိုတာပါ

အထူးကုဆေးခန်းတစ်ခန်းသို့ လူနာတစ်ဦးရောက်လာ
ကာ ဆရာဝန်ကြီးနှင့် ဝင်တွေ့လေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးလည်း
ဆေးစာအုပ်ပေါ်မှ အမည်နှင့် အသက်တို့ကိုကြည့်ပြီးနောက်
လိုအပ်သည်များကို မေးမြန်းပါလေ၏။

“ကိုင်း... ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လာရသလဲ။ ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းသာ ဖြေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ အိမ်မရတဲ့
ရောဂါဟာ ခုတစ်လော တော်တော်လေးကို ဆိုးရွားလာလို့ပါ”

“ဟာ... အိမ်မရတဲ့ရောဂါဆိုတာ တော်တော်ဆိုးတဲ့
ရောဂါပဲ။ ရောဂါဝေဒနာ ရင့်လာလေ လူကို ဒုက္ခပေးလေပဲ”

“ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး။ ဘယ်လိုများ ဆိုးဆိုးရွားရွား

ခံစားနေရသလဲဆိုတာ”

“ဘယ်လို ဆိုးဆိုးရွားရွား ဖြစ်လာသလဲဆိုတော့
မနက် မနက် အိပ်ရာထပြီဆိုတာနဲ့ ပြန်အိပ်လို့မရအောင်
ဆိုးရွားနေလို့ပါ ဒေါက်တာရယ်”

ဆရာဝန်ကြီးမေ့ရာ ခေါင်းကုတ်သွားရလေသတင်း။

□ □ □

တကယ်ခွေး

လူတစ်ယောက်ဟာ သူ့ခွေးလိမ္မာအကြောင်းကို အာ
ပေါင်အာရင်းသန်သန်နှင့် ချီးမွမ်းခန်းဖွင့်နေသည်။

“ကျုပ်ခွေး လိမ္မာချက်ကတော့ဗျား၊ ဘယ်ခွေးမှ ကျုပ်
ခွေးကို မိနိုင်မယ် မထင်ဘူး”

“ဟုတ်လား... ဘယ်လိုထူးခြားတဲ့စွမ်းရည်ရှိလို့လဲ”

“ထူးခြားဆို မနက်စောစော အိမ်ကနေ ကြိုးဖြေပြီး

မြဲအပြင်ကို လွှတ်ပေးလိုက်ချေ။ အဲ...ပြန်လာတာနဲ့ ကျုပ်
ဖတ်ဖို့ သတင်းစာတစ်စောင်ကို ကိုက်ချီယူလာခဲ့ပြီးသား။

“ဒါများ ဘာဆန်းလို့လဲဗျာ”

“ဆန်းတာပေါ့၊ ကျုပ်မှ လပေးသတင်းစာ မယူတာ
လေ”

“အယ်...”

□□□

ကိုင်း...ဘာတတ်နိုင်သေးတဲ့၊

ဖန်ခွက်တစ်ခွက်ထဲမှာတော့ အရက်တချို့ ရှိနေ၏။
ထိုမြင်ကွင်းကို လူသုံးယောက်သည် ငေးကြည့်နေ

မိ၏။

ထိုလူသုံးယောက်ကား အကောင်းမြင်သမား၊ အဆိုး
မြင်သမားနှင့် လက်တွေ့ကျကျ အရက်သမားတို့ဖြစ်ကြပြီး
ထိုမြင်ကွင်းအား တစ်ဦးစီမှတ်ချက်ပြုကြရာ ပရိသတ်အပေါင်း
လည်း စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနားထောင်နေကြလေ၏။ ဦးစွာ
အကောင်းမြင်သမားက ခပ်ပြုံးပြုံးကလေးနှင့် -

“အလို...ဖန်ခွက်ထဲမှာ အရက်တစ်ဝက်ကြီးတောင်
ရှိနေပါကလား”

ဟု ဆိုလိုက်၏။ ဤတွင် အဆိုးမြင်သမားကလည်း
မဲ့ကနွဲကာဖြင့် -

“ဘယ်ကလား...ဖန်ခွက်ထဲမှာ အရက်အပြည့်ရှိ
နေရမှာ။ ခုတော့ မရှိဘဲ တစ်ဝက်ပဲ ကျန်တော့တယ်”

ဟု ဝေဖန်ကောက်ချက်ချလေ၏။ ဤတွင် လက်တွေ့
ကျကျအရက်သမားလည်း ဘာမျှ ချီးမွမ်းဝေဖန်တဲ့ရဲခြင်းမပြု
ဘဲ အဆိုပါ ဖန်ခွက်ကို ဝှပ်ခနဲကောက်မောကာ နေရာမှ
ထွက်သွားလေသတတ်။

□□□

ထူးလှပေသည့် ကုသိုလ်ကံ

ဉာဏ်ကြီးရှင် အမေးအဖြေတစ်ခု၌ ဖြစ်၏။
ပရိသတ်တစ်ဦးသည် အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စနှင့် စပ်
လျဉ်း၍ -

“ဉာဏ်ကြီးရှင်ခင်ဗျား...ဟောဒီလောကကြီးထဲမှာ
အိမ်ထောင်ရေးကုသိုလ်ကံ သိပ်ကိုကောင်းပါတယ်ဆိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ ဘယ်သူတွေများဖြစ်မလဲဆိုတာ ဖြေကြား
ပေးစေချင်ပါတယ်ခင်ဗျား”

ဟု မေးခွန်းထုတ်လေ၏။

ထိုအခါ ဉာဏ်ကြီးရှင်လည်း အောက်ပါအတိုင်း
လိုရင်းတိုရင်း ဖြေကြားပေးလိုက်လေသတည်း။

“အိမ်ထောင်ရေးကုသိုလ်ကံ ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့
ပုဂ္ဂိုလ်တွေဆိုတာ လုံးဝ အိမ်ထောင်မကျသေးတဲ့ လူပျိုကြီး၊
အပျိုကြီးတွေပါပဲ”

□□□

တူလိုက်တာမှ ခွဲမရအောင်

လူအသွားအလာ ကင်းရှင်းသော လမ်းတစ်နေရာ
တွင် နေရာတကာ စပ်စုရမှ နေသာထိုင်သာရှိသော မိန်းမ
နှစ်ဦး ဆုံတွေ့ကြချိန် စကားတွတ်ထိုးနေကြလေသည်။

“ဟဲ့...ရွှေစာ၊ ဘယ်ကပြန်လာတာတဲ့တဲ့”

“ငါ့ယောက်ဖ မနေက မီးဖွားလို့လေ၊ အဲဒါ မိခင်နဲ့
ကလေးဆေးရုံက သတင်းမေးပြီး ပြန်လာတာ”

“ဪ...နင့်မောင် ညွန့်တင်ရဲမိန်းမ ခင်နင်း
တောင် ကလေးမွေးပြီကိုး။ ဘာလေးမွေးတဲ့”

“ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်
ယောက် အမြွှာဆိုပါတော့အော်”

“ဟယ်...ဟန်ကျလိုက်တာ၊ မြေးချီချင်နေတဲ့ နင့်
အမေတော့ တော်တော်ကို ပျော်သွားမှာပဲ”

“သေချာတာပေါ့အော်”

“နို့...ဒါထက် နေပါဦး၊ အဲသည် အမြွှာကလေး
နှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေနဲ့ တူကြသလဲ”

“သူတို့အချင်းချင်း ခွဲမရအောင် တူကြတယ်လေ”

“အယ်...သေပါတော့ဟယ်”

မြို့မေတ္တာခံယူမယ်
ကိုချွေးတာသား

အမှုတွေပြောအေးစေမယ့် ဥပဒေအမေးအဖြေ

ဦးစောလှိုင် [B.A (HIST:) H.G.P., R.L]

အမွေမမီပြောတိုင်း ဘိုးဘွားအမွေကို မရတော့ဘူးလား
ဆရာရှင်...

ကျွန်မအမေဟာ မွေးချင်း ညီအစ်မသုံးထောက်ထဲ
မှာ အကြီးဆုံးသမီးဖြစ်ပြီး ဘိုးဘွားတွေထက်စောပြီး ကွယ်
လွန်သွားခဲ့ရပါတယ်။ ခုဆို ငါ့နှစ်တောင် ကျော်ခဲ့ပါပြီ။
ကျွန်မကတော့ ကွယ်လွန်သူအမေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီး
ဖြစ်ပါတယ်။

ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်ထဲမှာ ကျွန်မဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွား လူကြီး
ရောကိန့် ရွှေဆင့်နောက်ဆင့် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ကြပါတယ်။
အမွေပစ္စည်းအနေနဲ့ လက်ရှိတိုက်ရယ်၊ ငွေသားအတော်များ
မှန်း အတွင်းပစ္စည်းတွေ ကျန်ရစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒါတွေကို
ကျွန်မအိမ်လေးနဲ့နယ်ယောက်က အပိုင်စီးထားကြပါတယ်။

သူတို့ပြောတာကတော့ ကျွန်မအမေဟာ ဘိုးဘွား
တွေရဲ့အရင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ပြီးဖြစ်တာကြောင့် ခုချိန်မှာ ဘာ

အမွေကိုမှ ခံစားပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်မဟာလည်း အမေ မရှိတော့တာကြောင့် ဥပဒေအရ အမွေမခံမြဲဖြစ်နေလို့ ဘိုးဘွားတွေရဲ့အမွေကို ဘာမှခံစားပိုင်ခွင့် မရှိတော့ဘူးတဲ့ ဆရာ။

ကျွန်မ ဥပဒေနားမလည်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ သူတို့ပြောတာကို မယုံကြည်ချင်သလို ဖြစ်နေတယ်။ ပြီး တော့ မြေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘိုးဘွားတွေရဲ့အမွေကို လုံ့လ ခံစားပိုင်ခွင့်မရှိတော့ဘူးဆိုတာကိုလည်း လက်မခံချင်ဘူး ဖြစ် နေတယ်။

အဲဒါကြောင့် ကျွန်မအိမ်လေးတွေ ပြောတဲ့စကားတွေ ဟာ ဥပဒေအရ မှန်ကန်မှုရှိမရှိ အမြန်ဆုံးဖြေကြားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံအပ်ပါတယ်ဆရာ။

ကျေးဇူးအထူးတင်လျက်
မိမိကြီး
ရှင်စောပုရယ် ပဲခူးမြို့

မိမိကြီးခင်ဗျား...

မြန်မာ့ဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေမှာ “အမွေမခံမြဲ”နဲ့ “အမွေမခံမြဲ”ဆိုပြီး သတ်မှတ်ထားတာရှိပါတယ်။ အမွေ မခံမြဲဆိုတာက သူ့ဘာတွေဟာ ဘိုးဘွားတွေထက် အရင် စောပြီး ကွယ်လွန်သွားကြသူကို ဆိုပါတယ်။ အမွေမခံမြဲ ကျတော့ သူ့ဘာတွေဟာ ဘိုးဘွားတွေသေဆုံးပြီးနောက်မှ ကွယ်လွန်သွားကြသူကို ဆိုပါတယ်။

အခုကိစ္စမှာ မိမိကြီးက အမွေမခံမြဲဖြစ်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် အိမ်လေးတွေပြောသလို အမွေမခံမြဲဟာ ဥပဒေ အရ ဘိုးဘွားအမွေကို ခံစားခွင့်မရှိဘူးဆိုတာလည်း မှန်ကန် နေပါတယ်။

ဒါပေမယ့် မိမိကြီးရဲ့အိမ်လေးတွေဟာ ဥပဒေစကား ပြောပြီး ဥပဒေအရ သတ်မှတ်ချက်တစ်ခုကို တကယ်ပဲ နား မလည်လို့လား။ ဒါမှမဟုတ် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေကြ တာလား။ မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒါကတော့ မိမိကြီးရဲ့အမေ ဟာ ညီမသုံးယောက်ထဲမှာ အကြီးဆုံး ဩဇာသမီး ဖြစ်နေ တယ်ဆိုတာကိုပါ။

ဥပဒေအရ အကြီးဆုံးဩဇာသမီးက မွေးလာ

တဲ့ အမွေမခံမြဲဟာ ဘိုးဘွားတွေရဲ့အမွေကို သူတို့ရဲ့ ဦးလေး၊ အိမ်လေးတွေနဲ့ တန်းတူညီတူ ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိတယ်လို့ ဆိုထား ပါတယ်။

ဒါကြောင့်မို့ အကြီးဆုံးဩဇာသမီးက မွေးဖွားခဲ့တဲ့ မိမိကြီးဟာ ဘိုးဘွားအမွေကို အိမ်လေးနစ်ယောက်နဲ့ ညီ တူတန်းတူ ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဆိုလိုတာက အမွေကို သုံးယောက်အညီအမျှပဲပြီး မိမိကြီးက ဥပဒေအရ တစ်ပုံတိတိ ခံစားပိုင်ခွင့် ရှိနေပါတယ်။

အကောင်ဆုံးကတော့ တူဝရီးအချင်းချင်း ဟိုးဘိုး တိတ်တိတ် ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်ပြီး ဆောင်ရွက်သင့်ပါတယ်။ နောက်ဆုံးအဆင့် ဘယ်လိုမှ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးလို့ မရတော့ဘူး ဆိုရင်တော့ တရားမမှုကျွမ်းကျင်တဲ့ ရှေ့နေကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တိုင်ပင်ဆောင်ရွက်သင့်ပါကြောင်း အကြံပြုလိုက်ပါရစေ။

* * *

ရှေ့နေအသစ် ပြောင်းလဲဌာနရမ်းတော့မည်ဆိုလျှင်
ဆရာခင်ဗျား...

ကျွန်တော့်ညီဟာ သူငယ်ချင်းအချင်းချင်း သောက်စား မူးယစ်ပြီး အပြန်အလှန် စကားများ...ဖြစ်ကြရာက သူပစ် လိုက်တဲ့ အရက်ဖန်ခွက်ဟာ တစ်ဖက်လှဲရုံနဲ့ကို ထိမှန်ပြီး တစ်လ...မလောက်ကွဲသွားတယ်လို့ သိရတယ်။ အဲဒီကိစ္စနဲ့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၃၂၅ နဲ့ အရေးယူခံရလို့ အာမခံ ရရေး ရှေ့နေဌာနရမ်းတဲ့ကိစ္စကအေး ကျွန်တော်ပဲ ဦးဆောင် လုပ်ပေးခဲ့ရပါတယ်။

တရားခွင်မှာ အမှုစစ်တော့ ကျွန်တော့်ညီပစ်လိုက် တဲ့ ဖန်ခွက်ဟာ တရားလိုရဲ့နံ့ဖျက် ထိမှန်တယ်လို့ ဘယ် သက်သေတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မထွက်ဆိုခဲ့ပါဘူး။ မျက်မြင် သက်သေမရှိဘူးဆိုပါတော့။

ဒါကြောင့် ရှေ့နေက ကျွန်တော့်ညီဖြစ်မှုကျွမ်းလွန် တာ မပေါ်ပေါက်လို့ ခွဲချက်မတင်မီ တရားရှင်လွှတ်နိုင်တယ် လို့ ပြောပါတယ်။ ရှေ့နေရဲ့စကားကြောင့် ဝမ်းသာမိပေမယ့် သူ့လုပ်ငန်းဆောင်ရွက်မှုအပေါ် သုံးစကားမရနိုင်ဘူး ဖြစ်မိ တယ် ဆရာ။

ကြည့်လေ။ အမှုကို တရားရုံးတင်တဲ့နေ့တစ်နေ့ပဲ သူ့ကိုယ်တိုင် ရုံးကိုလာပြီး နောက်ရုံးချိန်းတွေမှာတော့ သူ့ တပည့် အလုပ်သင်ရှေ့နေလေးတွေကိုပဲ လွှတ်နေတယ်လေ။ မကျေနပ်လို့ တပည့်တွေကို မေးကြည့်တော့ သူတို့ဆရာ ခရိုင်ရုံး၊ တိုင်းရုံးတွေမှာ ရုံးချိန်းရှိလို့ချည်းပဲ အဖြေပေးတယ်။

ရုံးချိန်းနေ့မှာ သူတပည့်ရှေ့နေလေး သင်ထားတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်ညီက အပြစ်မရှိ နူးလို့ ငြင်းဆိုခဲ့ပေမယ့် တရားရုံးက တရားရှင်လွှတ်ဖို့ နေနေသာသာ အပြစ်ရှိတယ် ဆိုပြီး စွဲချက်တောင် အတင်ခံလိုက်ရပါသေးတယ်။

ဒီလို အရေးကြီးတဲ့ ရုံးချိန်းနေ့မှာတောင် ကိုယ်တိုင် မလာဘဲ တပည့်ကိုလွှတ်လိုက်တဲ့ ရှေ့နေရဲ့ ခပ်ပေါ့ပေါ့ ကိုင် တွယ်နေပုံကို ကျွန်တော် တစ်နေ့တခြား စိတ်ကုန်နေပါပြီ။ ဒီရှေ့နေကောင်းတယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ကြိုးစားပြီး ငှားခဲ့တာပါ။ ခုတော့ နောက်ရှေ့နေအသစ်တစ်ယောက်နဲ့ အမြန်လဲချင်နေပါပြီ။

ဒါကြောင့် ဒီကိစ္စကို လုပ်ထုံးလုပ်နည်းနဲ့အညီ ဘယ် လိုဆက်လက် ဆောင်ရွက်ရမယ်ဆိုတာ အမြန်ဆုံး အကြံပြု ဖြေကြားပေးဖို့ မေတ္တာရပ်ခံလိုက်ပါတယ်ဆရာ။

အစဉ်လေးစားလျက်

ဦးမြအောင်

၄ ရပ်ကွက် သာကေတာ။

ဦးမြအောင်ခင်ဗျား...

ရှေ့နေရှေ့ရပ်များရဲ့ ကျင့်ဝတ်သိက္ခာများ၊ တာဝန်များ နဲ့ အခွင့်အရေးများကို တရားရုံးချုပ် ရှေ့နေများကောင်စီက ၁၉၉၀ ပြည့်နှစ်မှာ ထုတ်ဝေခဲ့တဲ့ စာအုပ်အပိုဒ် (၆၀)မှာ -

“ရှေ့နေရှေ့ရပ်များသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် မိမိအား ငှားရမ်းခြင်းကို ရပ်စဲသောအခါ မိမိဆောင်ရွက်ရ သော လုပ်အားများအတွက် ကျသင့်သော အခကြေးငွေ ကိုယူပြီး အလွယ်တကူ လိုက်လျောပေးသင့်ပါတယ်”လို့ ပါရှိ တာ တွေ့ရပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဦးမြအောင်အနေနဲ့ ရှေ့နေအသစ် လဲမယ် ဆိုရင် လဲနိုင်ခွင့်ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမှုထက်ဝက်ပြီးနေရင် ရှေ့နေခကိုလည်း တစ်ဝက်ပေးရပါမယ်။ အခု ဦးမြအောင်

ညီ အမှုကို စွဲချက်တင်ပြီးလို့ တရားခံကို စစ်တာနဲ့ အမှုရဲ့ သုံးပုံနှစ်ပုံရောက်သွားမှာပါ။ ဒါကြောင့် ရှေ့နေခကိုလည်း သုံးပုံနှစ်ပုံပေးချေပြီးမှ ရှေ့နေအသစ် လဲလှယ်နိုင်ပါလိမ့်မယ်။

တစ်ခုခက်နေတာက ဦးမြအောင်ညီအမူက သုံးပုံနှစ် ပုံတောင်ရောက်နေပြီဆိုတော့ ကျန်တဲ့ နောက်ဆုံးတစ်ပုံ ကာလတိုလေးအတွက် ရှေ့နေအသစ်ငှားရမ်းဖို့ အတော်ခဲယဉ်း မယ်ထင်ပါတယ်။ အမှုအခင်းကိုမသိဘဲ အဆုံးပိုင်းကို လိုက် ပေးမယ့်ရှေ့နေ ရှားပါးနိုင်ပါတယ်။ ဒါမျိုးက လက်ရှိရှေ့နေ ရုတ်တရက်ကွယ်လွန်သွားမှ ဆက်လိုက်ပေးရတာမျိုးပါ။

နောက်တစ်ခုက အလုပ်သင် ရှေ့နေကိစ္စပါ။ အခု အမှုလိုက်နေတဲ့ ရှေ့နေကြီးတွေမှန်သမျှ အလုပ်သင်ရှေ့ နေဘဝက တက်လာတဲ့သူချည်းပါ။ ခရိုင်တို့၊ တိုင်းရုံးတို့မှာ ရုံးချိန်းရှိတာနဲ့ တိုက်ဆိုင်နေရင် ရှေ့နေကြီးတွေကိုယ်တိုင် မသွားမဖြစ် သွားကြရပါတယ်။ အဲဒီလိုအချိန်မှာ မြို့နယ်ရုံး တွေကို သူတို့ကိုယ်စားသွားပေးနိုင်မယ့် အလုပ်သင် ရှေ့နေ လေးတွေ မွေးထားရပါတယ်။

ဆရာဆိုလိုချင်တာက ဦးမြအောင်အနေနဲ့ နောက် ထပ် ရှေ့နေအသစ်ငှားရင်လည်း ခရိုင်တို့၊ တိုင်းတို့နဲ့ ရုံးချိန်း တိုက်နေရင် အလုပ်သင်ရှေ့နေလေးတွေ လွှတ်နေဦးမှာပါ။ ပြီးတော့ အမှုရဲ့နောက်ဆုံးတစ်ပုံကို လိုက်ပါဆောင်ရွက် ပေးမယ့် ရှေ့နေလည်း အလွန်ရှားပါးလိမ့်မယ်။

အဲဒါကြောင့်မို့လို့ အကောင်အထည်ဆုံက အမှုဖြစ်စဉ် အစ အဆုံးကို ကျေကျေညက်ညက်သိနေတဲ့ လက်ရှိရှေ့နေကိုပဲ စိတ်လက် မခြောက်စေအောင် ဆက်လက်အသုံးလိုက်ပါလို့ အကြံပြုလိုက်ပါရစေတော့။

အောင်မြင်ပါစေ...

ဦးစောလှိုင် [B.A(Hist:) H.G.P.,R.L]

ထောင်မှူးများ
အလိုရှိသည်

ဗဟိုစော

ထောင်မှူးများ

အလိုရှိသည်

အပိုင်း(၁၀၂)

| မဟိုတော |

နိုင်ငံဝန်ထမ်းဖြစ်ခဲ့တာ မှားလေပြီလား

တူးတူးတို့ရေ...

နောက်တစ်နေ့ မနက်ပိုင်းမှာ တော့ ကိုရဲနေဝင်နဲ့ ရှေ့နန်းလုပ်ငန်းခွင်ထဲ သွားစစ်ဆေးကြတယ်။ ဌာနချုပ်စခန်းနဲ့ တစ်မိုင်လောက်ကွာဝေးတဲ့ တောင်ပတ်လမ်းပေါ်မှာပေါ့။ ရဲဘက်သုံးဆယ်ကျော်လောက် ပေါက်ပြားပေါက်ချွန်းတွေနဲ့ တောင်နံရံကို တူးဖျံချနေတာ တွေ့ရတယ်။ ကားတစ်စီးစာ (၉ ပေ- ၁၀ ပေ) လောက်ရှိတဲ့လမ်းကို ကားနှစ်စီးစာ (၁၈ ပေ x ၂၀ ပေ) လောက်အထိ ကျယ်အောင် တာတူးပေးရမယ့် စီမံချက်ပါ။

လောလောဆယ်မှာတော့ ရဲဘက်အင်အားကလည်း မူလသတ်မှတ်ထားတဲ့ (၂၀၀) လောက် မပြည့်နိုင်သေး။ လမ်းက မိုးရွာပြီး တောင်ပြင်နဲ့ လို့ ကားလမ်းပိတ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် စခန်းနားက တောင်နံရံတွေမှာရှိတဲ့ ရဲဘက်အင်အားနဲ့ ရတတ်လမျှ တာတူးပေးနေရတာတဲ့။

ကိုယ်ရောက်သွားတဲ့ အချိန်မှာ ဌာနချုပ်မှာ ရဲဘက်အင်အား ၆၀ လောက်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ အဲဒီထဲမှာ ဆေးနားနဲ့ ဆေးရုံတက် ရဲဘက်ဦးရေက ၂၀ ဦးလောက် ရှိနေပါတယ်။ ငှက်ဖျားဖြစ်ကြတာပါ။

စခန်းဌာနချုပ်က တောင်ချိုင့်ထဲမှာဆိုတော့ ညနေ ၄ နာရီကျော် နေလုံးကွယ်တာနဲ့ ခြင်တွေတစ်ဝိုက်နဲ့ ရောက်လာတော့တာပါ။ မိုးချုပ်ရင်တော့ ရဲဘက်ကော ဝန်ထမ်းပါ မီးဖိုခန်းမှာ နေကြရတာလေ။ ရဲကွာဂိုဒေါင်ထဲက နန္ဒင်းတက်တွေ မီးဖိုထဲထည့်ပြီး မီးခိုးတလူလူနဲ့ ခြင်ပြေးအောင် နှင်ရတာဗျ။

ခြင်တွေက ပြိုပေါ် ရေမြောင်းထဲက ခြင်မျိုးတွေမဟုတ်ဘဲ တောချုံတွေထဲ ခိုအောင်းနေကြတဲ့ ကောင်တွေဆိုတော့ အကောင်ကြီးကြီး အဆိပ်လည်း ပြင်းပြီး မီးခိုးထဲက နန္ဒင်းတက်အနဲ့ လောက်ကို မပျံ့တော့ပါဘူး။ ကြာတော့လည်း နန္ဒင်းတက်ပြီးနေပြီဆိုပါ

တော့ဗျာ။

ဒါကြောင့်လည်း ငှက်ဖျားဖြစ်တာ ရဲဘက်တင် မဟုတ်ပါဘူး။ နေထမ်းပါ ဖြစ်ကြရတာပါ။ အဲဒီအချိန်က စခန်းဌာနချုပ်မှာ ဝန်ထမ်း ၁၂ ယောက် လောက် ရှိတဲ့အထဲမှာ သုံးလေးယောက်က ငှက်ဖျားတက်လို့ မတူပီ ပြည်သူ့ဆေးရုံကြီး တင်ထားရတယ်လေ။

ဆေးရုံတင်တယ်ဆိုလို့ ကားနဲ့ ဘာနဲ့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ငှက်ဖျားဖြစ်တဲ့ ဝန်ထမ်းလူနာကို ဝါးနဲ့ရက်ထားတဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာတင်ပြီး အောက်က ဝါးလုံးရှည်နှစ်ချောင်းထိုးထားရပါတယ်။ အဲဒီ ဝါးလုံးနှစ်ချောင်းကို ရဲဘက် လေးယောက်က ရေနောက်ဘယ်ညာ နေရာယူပြီး ဝါးကုလားထိုင်ကိုထပ်ပြီး ပိုတော့လေ။ စခန်းနဲ့ မတူပီ ဆေးရုံက ဝါးခိုင်ကျော် ကွာဝေးတဲ့အပြင် တောင်တက်လမ်းလည်း ဖြစ်နေတော့ ပိုပြီး အားစိုက်ရတာပေါ့။ ဒါကြောင့်မို့ ရဲဘက်အရန် လေးယောက်ကိုပါ လယ်ပါ

တည်း ဆွေးနွေးကြတယ်။ ဒီမှ ပထမ လေးယောက် ညောင်လွှာရင် ဒုတိယ လေးယောက်က ဆက်ထမ်းပို့နိုင်မှာ မဟုတ်လား။

နောက် ငှက်ဖျားဖြစ်လို့ ဆေး ခံတက်ရရင်လည်း ဒီပုံစံအတိုင်း ပို့ရ တာပဲလေ။ ခံတက်တင်မကဘူး။ စခန်း ဌာနချုပ်မှာ လုံခြုံရေးတာဝန်ချထားတဲ့ လုံခြုံရေးတွေ ဆေးခံတက်ရည်လည်း အခုလိုပဲ ခံတက်အင်အားနဲ့ ထမ်းပို့ရ တာပဲတဲ့ဗျ။

ကြားလိုက်ရတဲ့ လုပ်ငန်းပိုင်း၊ ရဲ ဘက်ပိုင်း၊ ဝန်ထမ်းပိုင်းနှင့် ကျန်းမာ ရေးကိစ္စများက အတော်စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလှ၏။ ရှေ့လျှောက် ဘယ်လိုများ ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ရမည် မသိ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်ကစပြီး ကိုယ်နဲ့ ကိုရဲနောင်ကို အလုပ်လွှဲပြောင်း လက်ခံကိစ္စ စစ်ဆေးဆောင်ရွက်ကြ တယ်။ ရဲဘက်ဦးရေး ဝန်ထမ်းရေးရာ၊ ဂိုဏ္ဍာရီအိမ်၊ ရဲဘက်အိပ်ဆောင်၊ လက် နက်ခဲယမ်း၊ ငွေကြေးဆိုင်ရာကိစ္စတွေ ကို မြေပြင်လက်ရှိချက်၊ စာရင်းစာ အုပ်မှာ ဖော်ပြချက် စတာတွေ စစ်ဆေး ကြတယ်။

စခန်းသို့လာစဉ် လမ်းခရီးမှာ တစ်ထောက်နာချီး ကိုယ်ပိုင် ၃၀ စခန်း ခွဲမှာ စစ်ဆေးခဲ့တဲ့ မြေပြင်အခြေအနေ နဲ့ စာရင်းဇယားမှာ တွေ့ရတာတွေကို နှိုင်းယှဉ်စစ်ဆေးကြတယ်။ ဒီလိုနဲ့ ၉- ၁၀-၁၉၉၅ ရက်နေ့ကစတင်ပြီး လွှဲ ပြောင်းလက်ခံကိစ္စလုပ်ခဲ့တာ ၁၆-၁၀- ၁၉၉၅ ရက်နေ့ ညနေကြမှ အားလုံးပြီး

စီးခဲ့ပါတော့တယ်။

စခန်းတာဝန်ခံတွေရဲ့ အလုပ်လွှဲ ပြောင်း လက်ခံကိစ္စဖြစ်နေတော့လည်း ထုံးစံအတိုင်း လိုတိုးပိုလျှော့ကလေး တွေကို အဆင်ပြေအောင် ညှိနှိုင်း ဆောင်ရွက်ပေးရတာပေါ့ဗျ။ နောက်ဆုံး ဦး ရေး ထောက် ကိစ္စနဲ့ MD OA ငွေစာရင်းဆိုင်ရာတွေ ညှိနှိုင်းပြီးစီးခဲ့ပေ မယ့် အစားထိုး ဖြည့်စွက်လက်ခံလို့ မရနိုင်တာက ပွိုင့် ၃၈ ခြောက်လုံး ပြူး ကျည်ဆန်တစ်တောင်ပါ။

အဲဒါက မတူပီ ခလရ(၅၀)က ဗိုလ်သောင်းထွန်း ဌာနချုပ်စခန်းကို အလည်လာတုန်းက လက်တည့်စမ်းတဲ့ သဘောနဲ့ ပစ်ခတ်ကြည့်သွားတာပါ။ အဲဒီကျည်ဆန်ဟာ ဗိုလ်သောင်းထွန်းတို့ တပ်မှာ မရှိသလို မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့ခွဲမှာ လည်း မရှိပါဘူး။ ခြောက်လုံးပြူးဆိုလို့ ကိုယ်တို့အကျဉ်းဦးစီးမှာသာ ရှိတာပါ။

ဒီတော့ ကိုရဲနောင်က ကိုယ့်ခိုင် ယာရီစာအုပ်ထဲမှာ “38 ကျည်တစ် တောင့် ဗကသောင်းထွန်းပစ်လိုက်၍ လျော့နေပါသည်။ ကျွန်တော်တာဝန်ယူ ပြန်ပို့ပေးပါမည်။ ကိုယ်ပိုင်နံပါတ် (က ၂၄၄) ဒုတိယထောင်ပိုင် ရဲနောင်”ဆို ပြီး ဝန်ခံလက်မှတ် ရေးထိုးပေးသွားပါ တယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ် ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလမှာ အင်းစိန်ရုံးချုပ်ကို ပြန် ပြောင်းရတဲ့အထိ အဲဒီကျည်ဆန် ဘက် မလာတော့ပါဘူး။ နောက်ရောက်လာ တဲ့ စခန်းတာဝန်ခံကို ကိုယ်ပဲ မနည်း ရှာဖွေပြီး အတားထိုးတည်လို့ လွှဲပြောင်း

ပေးခဲ့ရတယ်လေ။ တကယ်ဆို ပြန်ထမ်း ဝင်အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်နေမှတော့ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ဝန်ခံရေးသား လက် မှတ်ထိုးပြီး ကတိပေးထားခဲ့တာ တစ်ခုခု ကို မဖြစ်မနေ အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်ပေးရမယ့် တာဝန်ရှိတယ် မဟုတ်လားဗျ။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ကိုရဲ နောင်နဲ့ မတူပီ ဘာဏ်မန်နေဂျာ ဦးတင် ထွန်းဆိုမှာ ငွေထုတ်သူအရာရှိ တာဝန် လွှဲပြောင်းလက်ခံ လုပ်ကြတယ်။ အဲဒီ နေ့ ညနေမှာပဲ ကိုရဲနောင်နဲ့ ကိုငွေစိုး အောင်တို့ ကြုံရာကားနဲ့ ပြန်သွားခဲ့ကြ တယ်။

ညပိုင်းမှာ ထောင်မှူးဝင်းနိုင်နဲ့ အာဓိရပ်သောက်ရင်း လုပ်ငန်းကိစ္စတွေ ဆွေးနွေးဖြစ်ကြတယ်။ ဒီတော့မှ ထောင် မှူးဝင်းနိုင်ဟာ ငွေစာရင်းပိုင်းမှာ အဓိက အားထားရမယ့်သူဖြစ်မှန်း သိလိုက်ရပါ တော့တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဌာန ဆိုင်ရာငွေစာရင်း “ဋ္ဌစ”ကို ကျွမ်းကျွမ်း ကျင်ကျင် ရေးဆွဲတတ်တာဗျ။

အမှန်တော့ ဋ္ဌစဆိုတာ ထောင် စခန်းတစ်ခုရဲ့ အသက်ပါပဲ။ ငွေရှိမှ လုပ်ငန်းလည်ပတ်လို့ ရမှာလေ။ အဲလို ပတ်နိုင်ဖို့အတွက် ကိုယ့်ထောင်စခန်း မှာ သုံးလပတ်အလိုက် တစ်နှစ်မှာ ဘတ်ကျက် ဘယ်လောက်လို့အင်မလဲ ဆိုတာသိဖို့ လိုတယ်မဟုတ်လား။ အဲဒါ ကို လစဉ်ရေးဆွဲတင်ပြရတဲ့ ဋ္ဌစကို အခြေခံပြီး ရေးဆွဲတောင်းခံရမှာနော်။

တကယ်ဆို ထောင်မှာ စာရင်း မှူးဝင်းနိုင်လို ဝန်ထမ်းကို ရှာဖွေပစ္စည်း

လို့တောင် ဆိုနိုင်သမျှ တချို့များ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ထောင်မှူး သာဖြစ်လာတယ်။ ဌစဆိုတာကို ရေ သတ္တဝါလား။ ကုန်းသတ္တဝါလား မသိတဲ့ သူကမှ အများကြီးရယ်။ ဒီတော့ ထောက်တောင်မှူးသာ ဖြစ်တယ်။ အောက်က စာရေးဝန်ထမ်းရေးဆွဲထား တဲ့ ဌစကို မှန်မှန် မှားမှန်းမသိဘဲ မျက်စိစိတ် လက်မှတ်ရေးထိုးရတဲ့ဘဝ ရောက်ရပြီပေါ့ဗျာ။

ဒါကြောင့် တစ်နေ့ ထောင်ပိုင် (တာဝန်ခံအရာရှိ စခန်းတာဝန်ခံ)ဖြစ် လာမယ့် ထောင်မှူးတစ်ယောက်အနေ နဲ့ ဌစကို ကျွမ်းကျင်အောင် ကြိုတင် လေ့လာထားသင့်တယ်ဗျာ။ ဒါမှ အောက် လူတင်ပြလာတဲ့ ဌစကို အမှားအမှန် စစ်ဆေးနိုင်မှာလေ။ အောက်က ဝန် ထမ်းကလည်း ဒါမှ အထင်ကြီးတာ လေး။ နို့မို့ဆို သိပ်လေးစားချင်ကြတာ မဟုတ်ဘူးနော်။

ကိုယ်လည်း ရုံးချုပ်ထောက်မှာ တုန်းက ဌစကို ကျွမ်းကျင်အောင် အတော်လေး လေ့ကျင့်ထားခဲ့ဖူးတယ်။ ဒါပေမယ့် လက်တွေ့မှာတော့ ထောင် မှူးကင်းခိုက်ကို မမီနိုင်ဘူးလေ။ အမှန် တော့ ဒါဟာ အတွေ့အကြုံက စကား ပြောတာလေး။

သူက အခြားထောင်စခန်းတွေ မှာထဲက လစဉ်မှန်မှန် ရေးဆွဲလာခဲ့သူ ဆိုတော့ အလုပ်သဘောကို ကွက် ကျော်မြင်ပြီးသားလေဗျာ။ အရင်လက လချုပ်ကို လှန်လျောကြည့်ပြီး အခုလ အတွက် တစ်ထိုင်တည်းနဲ့အပြီး ရေးဆွဲ

နိုင်တဲ့သူလေ။

အဲ ကိုယ်နဲ့ လုပ်ငန်းကိစ္စ ဆွေး နွေးကြတာ နည်းနည်းညှဉ်းနက်သွားလို့ လား မသိဘူး။ နောက်တစ်နေ့မနက် မှာ ထောင်မှူးဝင်းခိုင် ငှက်ဖျားမိပါလေ ရော။ အဲဒါ မတူပီမြို့နယ် မတတဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ကြီးဝင်းတင်ဆီ လူလွှတ်ပြီးအကူ အညီတောင်းတော့ "ဆလက"က ကိုအောင်ရွှေရုပ်ကား ရောက်လာတယ်

ကိုယ့်မှာက တစ်ချက်တစ်ချက်
လေထအန်ရုံကလွဲပြီး
စကားလည်း
မပြောနိုင်တဲ့အပြင်
ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နောက်နဲ့
မျက်လုံးတွေလည်း
ဝေဝါးနေကြပြီ။ အခြေအနေက
စိုးရိမ်ရေမှတ်အထိ
ရောက်နေပြီလေ။

ဗျာ။ အဲဒီရုပ်ကားနဲ့ ကိုဝင်းခိုင်တင်မက ဘူး။ ဖျားနေတဲ့ တပ်သားစောဝင်းကိုပါ မတူပီဆေးရုံ တင်လိုက်ရတယ်။ သိပ် တော့မကြာလှပါဘူး။ လူငယ်တွေဆို တော့လည်း နစ်ရက်လောက်အကြာမှာ ဆေးရုံက ပြန်ဆင်းလာခိုက်ကြတယ်လေ။ သူတို့ ဆေးရုံက ပြန်ဆင်းလာတဲ့ နေ့မှာပဲ ဝန်ထမ်းတပ်သား လူကိုနဲ့ ရ

ဘက်နှစ်ဦးဖျားလို့ ဆေးရုံတင်ရပြန် တယ်။ ဒီကြားထဲ ထင်ဘုတ်က ရဲဘက် တစ်ယောက် ထွက်ပြေးလို့ လိုက်ဖမ်း ဟယ်ဆီးဟယ်နဲ့ အတော်လေး အလုပ် ရှုပ်လိုက်ရသေးတယ်။

နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာ ကိုဝင်း ခိုင်ကို အနားပေးပြီး ကိုယ့်တပ်သား အောင်ဝင်းအဖော်ခေါ်ပြီး မတူပီမြို့နယ် အစည်းအဝေး သွားတက်ရတယ်။ အစည်းအဝေးမှာ ငြိမ်က ဌာနဆိုင်ရာ အရာရှိတွေ ဆုံကြတယ်။ ကိုယ်တို့ပဲ ငါးမိုင်ခန့်ကို ခြေကျင့်တက်လာရတာရှိ တယ်။ အစည်းအဝေးကို လစဉ်တက်ရ မယ်တဲ့ဗျာ။

ဘဏ်မန်နေဂျာနဲ့ ဝင်တွေ့ပြီး ရုံးလုပ်ငန်းဆောင်ရွက်ပြီး ဆလကရုံးခန်း မှာ A.E ဦးသန်းအောင်ကို ဝင်နှုတ် ဆက်ရတယ်။ အပြန်ကားကြုံလေးဘာ လေး ရလိုရြားပေါ့။ ဒါပေမယ့် သူ ကားတွေက ခရီးလွန်နေကြတယ်တဲ့။ ဒီတော့ ကြေးနန်းရုံးဝင်ပြီး ဇနီးသည်ဆီ ကြေးနန်းရိုက်လိုက်တယ်။ သာကြောင်း မာကြောင်းပေါ့ဗျာ။ နောက်ဆုံး ဆေးရုံ ဝင်ပြီး စခန်းက ဝန်ထမ်းနဲ့ ရဲဘက်လူနာ တွေအခြေအနေ ဝင်ကြည့်ရတယ်။ ပြီး တော့ ဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာရီနဲ့ ငါး တွေ့ပြီး လူနာတွေရဲ့ ကျန်းမာရေးကိစ္စ စနည်းနာရတယ်။ ကံကောင်းချင်တော့ အပြန်မှာ ဒေါက်တာရီအုပ်ကားရလို့ လူအတော်သက်သာဖြစ်တယ် ဆိုပါ တော့။ ကျေးဇူးတင်ရပြန်ပါတယ်။

ညကျရင်တော့ ကိုဝင်းခိုင်နဲ့ အာဇီ ရန်ဝိုင်းရပြန်ပါတယ်။ ရာသီအေး ဖွန်း

တာကလည်း တစ်ကြောင်းလေး အစိ
ကကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ငှက်ဖျား
မဖြစ်အောင် ကာကွယ်ဖို့ပါ။ အာစီရပ်
မှာ ငှက်ဖျားကာကွယ်ဆေး ကွီနိုင်ပါ
တယ်မဟုတ်လားဗျာ။

ဒါပေမယ့် ဘယ်လောက်ပဲ ကာ
ကွယ်ကာကွယ် အောက်မှာက ခြင်္သေ့
ဝိန့်လေး ဒီတော့ ဘယ်ခံနိုင်ပါတော့
မလဲ။ စခန်းရောက်လို့ တစ်လတောင်
မပြည့်သေးဘူး ငှက်ဖျား စဖြစ်တော့
တာပါပဲ။

ပထမတော့ ကိုယ်ပူရဲလောက်
ပါ။ အဲဒါ ဒေါက်တာရီအုပ်ပေးလိုက်
တဲ့ဆေးတွေ သောက်ရတယ်။ နေ့လယ်
ကစဖျားတာ ညနေအထိ အဖျားက
မကျဘူး။ ဖိုးချုပ်တော့ ပျို့ချင်အန်
ချင်သလို ဖြစ်လာတယ်။ ဆန်ပြုတ်
တောင် မသောက်နိုင်တော့ဘူးဗျာ။

အခြေအနေက ညဉ့်နက်လေ
ဆိုးလေ ဖြစ်လာတယ်။ အစိကက
တော့ အန်တာပါ။ ပထမတော့ ဆန်
ပြုတ်တွေ အန်ထုတ်တယ်။ မှောက်ပိုင်း
ဆေးပါ အန်ထုတ်ပစ်လာတယ်။ အန်
တာမှ ရေသောက်လို့လည်း မရဘူး။
ပြန်အန်ထုတ်ပစ်တယ်။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့ ဗိုက်ထဲမှာ အစာ
လုံးဝမရှိတော့တဲ့အပြင် ရေပါမရှိတော့
ဘူး။ ရေမရှိတော့ တဝေါ့ဝေါ့နဲ့ လေ
ဆက်အန်ပါလေရောလား။ တစ်ညလုံး
တဝေါ့ဝေါ့နဲ့ အိပ်လို့လည်း လုံးဝမရဘူး။
အတော်ဆိုးတဲ့ ရောဂါပဲဗျာ။ အဲဒါ ဖိုး
လင်းပိုင်းရောက်တော့ လူက ဖျော့
ဖျော့လေး ကျန်တော့တယ်။

ကိုယ့်ဘဝမှာ ဒါဟာ ပထမဆုံး
ငှက်ဖျားဖြစ်ဖူးခြင်းပဲဗျာ။ လူတစ်ကိုယ်
လုံး မချိမဆုံး ဝေဒနာခံစားနေရပြီး အိပ်
ရာထဲက မထနိုင်တော့ဘူး။ ကိုဝင်းနိုင်
က ဝါးကုလားထိုင်ပေါ်တင်ပြီး ရဲဘက်
တွေထမ်းပိုးပြီး ကိုယ့်ကို မတူပီဆေးရုံ
ပို့ဖို့ စီစဉ်နေပြီလေ။ ခက်တာက ဖိုးပဲ။
တစ်ညလုံးရွာနေခဲ့တာ ခုထိ စွေနေ
တုန်းပဲ။

ဒါကြောင့် သူတို့ ဘယ်လိုဆက်
လုပ်ရမုန်းမလဲ ဖြစ်နေကြပြီ။ ကိုယ့်မှာ
က တစ်ချက်တစ်ချက် လေထအန်ရုံ
ကလွဲပြီး စကားလည်း မပြောနိုင်တဲ့
အပြင် ခေါင်းထဲမှာ မူးနောက်နောက်နဲ့
မျက်လုံးတွေလည်း ဝေဝါးနေကြပြီ။
အခြေအနေက စိုးရိမ်ရေမှတ်အထိ
ရောက်နေပြီလေ။

လွက်ကြံမှာ ဆိုတာက ဆန်း
ကြယ်လွန်းလှပါတယ်။

အဲဒီလို ကျင်းထဲကျပ်ထဲ မရူ
နိုင် မကယ်နိုင်တဲ့ အချိန်ကျမှ ကံ
ကောင်းချင်တော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်
မတူပီ ခလရ(၅၀)က ဗိုလ်သောင်းထွန်း
ကားနဲ့ရောက်လာပါတော့တယ်။ နယ်
မြေလုံခြုံရေးစစ်ဆေးရင်း လှည့်ဝင်လာ
တာတဲ့။

ရောက်ရောက်ချင်း ကိုယ့်အခြေ
အနေကိုလည်းမြင်ရော ကားပေါ်တင်
ပြီး မတူပီ ပြည်သူ့ဆေးရုံဆီ ခုန်းပိုင်း
မောင်းပါလေရောလား။ အား... ကား
ပေါ်ကျမှပဲ ချမ်းလှိုက်တာဗျာ။ အပြင်
လေစိမ်းကြောင့် ထင်ပါရဲ့။ တစ်ကိုယ်
လုံး မေးချင်းရိုက်ပြီး ခိုက်ခိုက်တုန်လို့

ကိုယ့်အစီအစဉ်အတိုင်းသာ ဝါးကုလား
ထိုင်နဲ့တက်လာလို့ကတော့ လမ်းခုလတ်
မှာတင် ကိစ္စချောသွားနိုင်တယ်။

ကျေးဇူးကြီးပါပေ ဗိုလ်သောင်း
ထွန်းရယ်။ တစ်နေ့က မတူပီကအပြန်
သူ့ရှစ်ကားနဲ့ လိုက်ပို့ပေးတဲ့ ဒေါက်တာ
ရီအုပ်ရဲ့ကျေးဇူး ကြီးမားလှပါပေ။ ပြီး
တော့ ပထမဆုံး မတူပီတက်တဲ့နေ့က
အပြန် ကားပေးလိုက်တဲ့ AE ဦးသန်း
အောင်ရဲ့ ကျေးဇူးကလည်း... အလို
ကိုယ် ဒီစခန်းရောက်တာဖြင့် တစ်လ
တောင် မပြည့်တတ်သေးဘူး။ ကျေးဇူး
ရှင်တွေက မနည်းတော့ပါလား။ ရှေ့
လျှောက်လည်း ကျေးဇူးတွေ အတင်ခံ
နေရဦးမယ်ဆိုတော့ ကြည့်စမ်း...
ဒီကျေးဇူးတွေ ဆပ်လို့မှ ကုန်ပါတော့
မလားဗျာ။

အင်း... အင်မတန်မှ ဝေးလံ
သီခေါင်တဲ့ ဒေသဖြစ်နေတော့ ကိုယ်တို့
ဦးစီးဌာနက လက်လှမ်းမီလို့ တိုက်
ရိုက် အထောက်အကူမပြုနိုင်ပေမယ့်
လည်း နိုင်ငံတော်က ချမှတ်ထားတဲ့
ဒေသဖွံ့ဖြိုးရေးလုပ်ငန်းကို အတူတကွ
အကောင်အထည် ဖော်နေကြတဲ့ နိုင်ငံ
လန်ထမ်းအချင်းချင်းရဲ့ အကူအညီတွေရ
လိုက်တာကဖြင့် ကိုယ်ဝန်ထမ်းဝင်လုပ်
မိတာ မများပါလားလို့ ပြည်လုံးကြာ
အောင် ဟစ်ကြွေးလိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ဗဟိုစေ

ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်တစ်ခုဖြစ်သော (Grand Canyon) မဟာချောက်ကမ်းပါးကြီး

စောင်စောင်စဉ်းစေ့

အမေရိကန်၏ အနောက်တောင်
ဘက်တွင် နက်ရှိုင်း၍ ရှေးကျပြီး ပွင့်
လင်းနေသည့် ချောက်ကမ်းပါးရှိသည်။
၎င်းချောက်ကမ်းပါးများကို မြေကြီးမှ ခွဲ
ထွက်သွားသော ချောက်ကမ်းပါးများဟု
ထင်ရသည်။ အမှန်တကယ်တွင်မူ
ချောက်ကမ်းပါးများသည် ခွဲထွက်သွား
ခြင်းမဟုတ်ဘဲ မြစ်များက ဖြတ်တောက်
ရာမှ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်ဟု ဆို
သည်။ မြစ်များ ရေစီးသန်သဖြင့် မြေ
မှုန်များနှင့် ကျောက်ခဲကျောက်စများကို
ကျောက်ဆောင်ပတ်လည်မှ တဖြည်း
ဖြည်း သယ်ဆောင်လာခဲ့သည်။ လွန်ခဲ့
သော နှစ်သန်းပေါင်းများစွာကတည်းက
သယ်ဆောင်လာသည်ကို မြစ်များမှ
လှည့်၍ တွန်းထုတ်လေသည်။ ၎င်းတို့
သည် မြေကြီးထဲသို့ နက်သည်ထက်
နက်အောင် ဖြတ်တောက်လေသည်။
ယင်းသို့ ဖြတ်တောက်လိုက်ခြင်းကြောင့်
မြေကြီးပေါ်တွင် ပွင့်လျှင်နေသော ရော
မကျောက်ဆောင်အဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး
ကီလိုမီတာ ရာပေါင်းများစွာ ကျယ်
ပြန့်လေသည်။

ဂရင်းကန်ယွန်ခေါ် ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ်ချောက်ကမ်းပါးပုံ

အမေရိကန်ရှိ ဂရင်းကန်ယွန် ခေါ်
ချောက်ကမ်းသည် အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး
ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြားချောက်ကမ်းပါးများ
ထက် အလှပဆုံးဖြစ်သည်။ ၎င်းသည်

အနည် ကီလိုမီတာ ၄၅၀ နီးသည်
သင်သည် ဤမှလောက်ကြီးမားသည့်
ချောက်ကမ်းပါးကြီး တည်ရှိနေသော
ပတ်ပတ်လည်နေရာကို မြင်ကွင်းနှင့်

ယုံမှားသံသယဖြစ်မည် မဟုတ်ပေ။ သင်ကိုယ်တိုင် ချောက်ကမ်းအစွန်း တစ်နေရာရောက်နေမှ ရုတ်တရက် ချောက်ကမ်းပါးပေါ် ရောက်နေပါလားဆိုသည် အာရုံခံစားရမည်။ ထိုအတူ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဘယ်နေရာတွင်မျှ မတွေ့ရသည့် နေရာကို ရောက်နေပါလားဟု သိရမည်။

သင်၏ ခြေထောက်များ ကျောက်ဆောင်၏ ချွန်ထက်သောနံရံပေါ် ရောက်နေသည်ကို တွေ့ရမည်။ ချောက်ကမ်းပါးများသည် အချို့နေရာတွင် တစ်ကီလိုမီတာကျော် နက်သည်။ ချောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေသည် မှောင်မည်းနေပြီး ကိုလိုရာဒိုမြစ်ဘက်သို့ လှည့်နေသည်ကို တွေ့ရမည်။ အခြားတစ်ဖက်တွင် ကျောက်ဆောင်ကို နေရောင်ထိုးရာ ကျောက်ဆောင်နံရံများသည် အနီရောင်၊ လိမ္မော်ရောင်နှင့် ရွှေရောင်များအဖြစ် တွေ့ရသည်။ ထိုကဲ့သို့ အရောင်တောက်ပမှု ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမှာလည်း ကျောက်များတွင် တွင်းထွက်သတ္တုများ ရှိနေခြင်းကြောင့်ဟု ဆိုသည်။ ၎င်းအရောင်များသည် အလင်းရောင်ကြောင့် တစ်နစ်တာကာလအတွင်း ဝဋ်ဆက်မပြတ် ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ ထိုနည်းတူ ရာသီဥတုကြောင့်လည်း ဖြစ်ပေါ်လျက်ရှိရာ နေဝင်ချိန်တွင် နေသည် ဝိုးကောင်းကင်ကိုဖြတ်လျက် ချောက်ကမ်းပါးနံရံ

လူဖြူအမေရိကန်ဖြစ်သူ ဂျွန်ကော်ဝလီဝီဝယ်ပုံ

Hualapai အင်းဒီးယန်းမျိုးနွယ်စုတစ်ဦး၏ပုံ

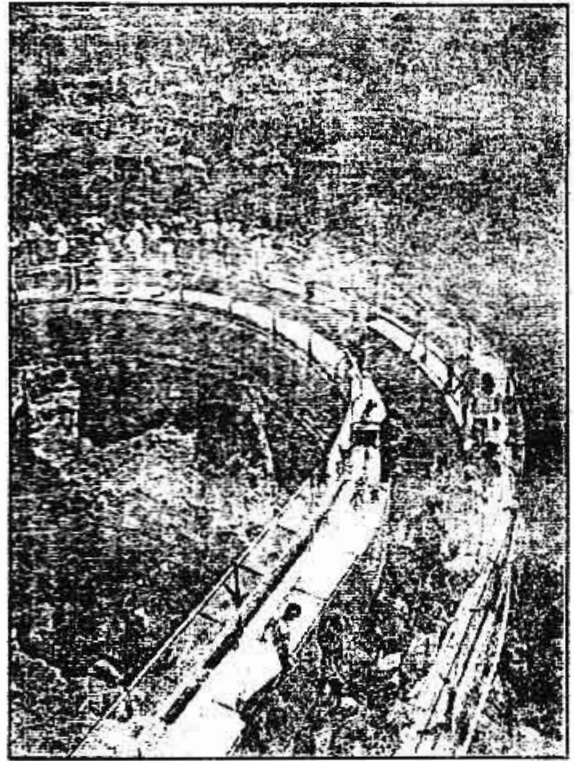
များပေါ်သို့ ကျရောက်သော နေရောင်သည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် အနီရောင်နှင့် ရွှေရောင်တို့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပြီး ၎င်းတို့နေရာတွင် ညင်သာသော အပြာရောင်၊ ခရမ်းရောင်နှင့် အိမ်ရောင်တို့ နေရာယူသည်။ မဟာချောက်ကမ်းပါး အောက်ခြေမှ အချွန်အထက် ရာပေါင်းများစွာအောင်သို့ ထိုးထွက်လာကြသည်။ ဟချိုသည် အလွန်မြင့်လျက် အပေါ်မှကြည့်လျှင် လေ့လာသူများက အစွန်းများနှင့် တစ်တန်းတည်းတည်ရှိသည်ကို တွေ့ရမည်။

မဟာချောက်ကမ်းပါး ကြည့်ခြင်းသည် ချောက်ကျော့ကို အချိန်မီ ပြန်ကြည့်နေသလို တွေ့ရသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်သန်း ၄၀ ကျော်က ကိုလိုရာဒိုမြစ်သည် ဒေသတစ်ခုလုံးကို စတင်ဖြတ်တောက်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှာပင် ဝန်းရံထားသော ကုန်းမြေကို ပြေကြီး၏ နက်ရှိုင်းသောနေရာမှ အချိန်အဟန့်ပြည့် တွန်းထုတ်လိုက်လေသည်။ ဝိုး၊ ဆီးနှင့် ရေခဲ

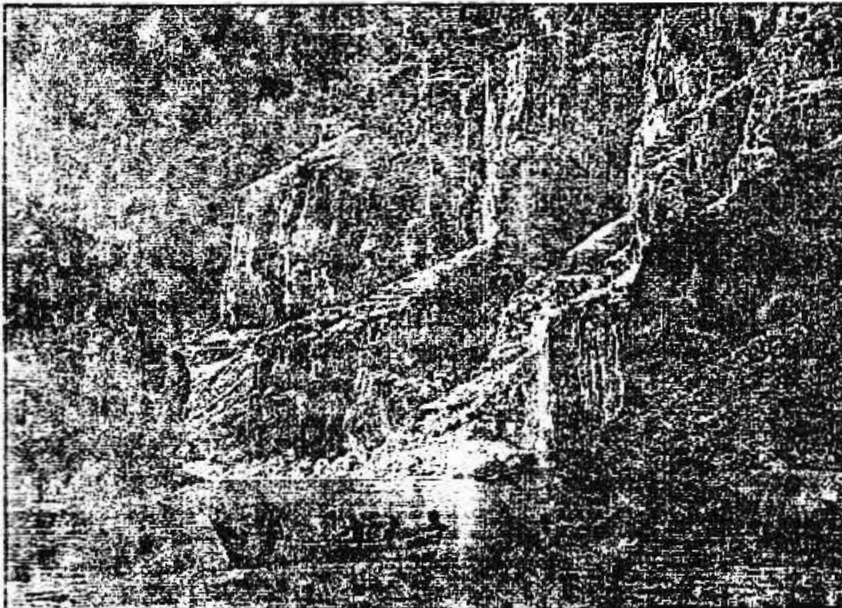
သေနှင့် သစ်ပင်အမြစ်များက ချောက်ကမ်းပါးအသစ်ဆီသို့ သယ်ဆောင်သွားလေသည်။ အောက်ခြေပိုင်းတွင် မြစ်ရေ ညှိပေးကောင်းကျောက်ဆောင်များနှင့် တစ်ဟုန်ဟည်း တည်ရှိနေသည်ကိုတွေ့ရန် ပို၍ပို၍ စီးဆင်းလေသည်။

သက်ရင့်ကျောက် အချို့ကို ဤနေရာတွင် တွေ့ရသည် ဆို၏။ ထိုနေရာတွင် ဂရက်ဖိုက်၊ ရှင်ခုံ၊ ထုံးကျောက်နှင့် သဲကျောက်များရှိသည်။ မဟာချောက်ကမ်းပါး၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရာသီဥတုမျိုးစုံ တွေ့ရသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အပေါ်ပိုင်းနှင့်အောက်ခြေတို့ ရာသီဥတု ကွဲပြားခြားနားရှိသည်။ ဥပမာအားဖြင့် အပေါ်ပိုင်း၌ လေအေးတိုက်ခတ်ပြီး ဆီးနင်းများ ကျရောက်ရှိသည်။ အောက်ခြေပိုင်းတွင် လေပူလေနွေးတိုက်ခတ်ပြီး သစ်ပင်ပန်းမန်များ ဝေသာစွာပွင့်လျက်ရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။

သစ်ပင် အမျိုးပေါင်းစုံနှင့် တိရစ္ဆာန်မျိုးစုံကိုလည်း အခြားနေရာတွင် မတွေ့ရသည့် မြို့စိတ်များကို မဟာချောက်ကမ်းပါးတွင် တွေ့ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချောက်ကမ်းပါးဒေသ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် အခြားဒေသများ၏ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လုံးဝကွဲပြားခြားနားလျက်ရှိရာ ဤမြို့စိတ်

မြင်းခွာပုံ စတိုင်းဝေါလ်ဖန်အိမ်တံတားပုံ

ဂရင်းကင်ယွန်နှင့် ကိုလိုရာဒိုမြစ်

များသည် ချောက်ကမ်းပါးမှ လွဲ၍ အခြားနေရာများသို့ ပျံ့နှံ့မှု မရှိပေ။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဤဒေသအတွင်းမှာပင် တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ သွားလာရန် အလွန်ခက်ခဲခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အမေရိကန်တိုင်းရင်းသား အင်ဒီးယန်းများသည် ဤမဟာချောက်ကမ်းပါးသို့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းသုံးထောင်ကျော်ကတည်းက အခြေချနေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့နေထိုင်ခဲ့သည့် အသောက်အားလုံး ရာပေါင်း ၂၀၀၀ ကျော်တို့

ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ တွေ့ရှိခဲ့သော အထောက်အထားများတွင် အရိုးများ၊ ဆံပင်၊ ငှက်တိရစ္ဆာန်များ၏ အမွှေးအတောင်များ အပြင် သစ်ပင်ကြီးများကိုပင် နက်ရှိုင်းခြောက်သွေ့ပြီး မြင့်မားသော ကျောက်နံရံများတွင် တွေ့ရလေသည်။

တိုင်းရင်းသားအမေရိကန် အင်ဒီးယန်းများဖြစ်ကြသည့် ဟိုပီ(Hopi)၊ ပိုင်အုတ်(Paiute)၊ နာဗာဂျီ(Navajo) နှင့် အခြားတိုင်းရင်းသား အမေရိကန်အင်ဒီးယန်းမျိုးနွယ်စုများသည် ဤဒေသတွင် လွန်ခဲ့သည့် ရာစုနှစ် ခုနှစ်ရာစုကတည်းက နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ သို့ရာတွင် ယခု ကျွန်ုပ်တို့ သိရှိနေသည့် မဟာချောက်ကမ်းပါးနှင့် ပတ်သက်၍ မှတ်တမ်းတင်နိုင်ခဲ့သူမှာ ဂျွန်ဝက်စလီပိုဝယ် (John Wesley Powell) ဖြစ်လေသည်။ ၎င်းသည် ၁၈၆၃ ခုနှစ်တွင် ချောက်ကမ်းပါးကို ပထမဆုံးလူဖြူအမေရိကန်ထံမှ ရောက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဂျွန်ဝက်စလီပိုဝယ်သည် ပထမဆုံး စူးစမ်းလေ့လာခဲ့ရာတွင် သူနှင့်အတူ လေ့လေးစင်းဖြင့် အုပ်စုဖွဲ့၍ ခရီးစတင်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် အလျင်စလိုသွားရသည့် အတွက် ချောက်ကမ်းပါးအကြောင်း အနည်းအကျဉ်းသာ သိရှိခဲ့သည်။ ၎င်းဒေသရှိ နေရာအတော်များများ ရေဦးအလွန် သန်ပြီး အိမ်ကြီးအရွယ်ရှိ လှိုင်းကြီးများကြောင့် လေ့မှောက်သွားနိုင်သည်။

ပိုဝယ်နှင့် အဖွဲ့သည် ခရီးစတင်ထွက်ခွာပြီး များမကြာမီအချိန်တွင် ၎င်းတို့၏စားစရာများနှင့် ပစ္စည်းကိရိယာများ ပျောက်ဆုံးခဲ့သည်။ သို့နောက် အဖွဲ့ဝင်သုံးယောက်ကို ချန်ထားခဲ့သည်။ ၎င်းတို့သည် ချောက်ကမ်းပါးမှ လျှောက်သွားကြရာ အင်ဒီးယန်းများက သတ်ပစ်လေသည်။ ကျန်အဖွဲ့သည် ကံကောင်းထောက်မ၍ အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ခရီးတစ်လျှောက် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည့်အတွက် အလွန်မောပန်းနွမ်းနယ်ပြီးမှ ချောက်ကမ်းပါးအဆုံးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ၎င်းတို့သည် သုံးလကျော်ခရီး ဆက်လက်ထွက်ခွာခဲ့ပြီးမှ ကိုလိုရာဒိုမြစ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဂျွန်ဝက်စလီပိုဝယ်သည် ခရီးစဉ်တစ်ခုလုံးကို ငြိမ့်ရေးဆွဲနိုင်ခဲ့သဖြင့် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ၎င်းတို့ကြောင့် မဟာချောက်ကမ်းပါးကို စိတ်ဝင်စားသူများလာခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် သွားရောက်ကြည့်ရှုသူ အရေအတွက်များများသည်

၁၉၀၁ ခုနှစ်အထိ များစွာမရှိသေး။ ထို့ကြောင့် ၎င်းဒေသသို့ သွားရောက်နိုင်ရန် မီးရထားလမ်း၊ မောက်လုပ်ခဲ့သည်။

ယနေ့အချိန်တွင် မဟာချောက်ကမ်းပါးကြီးသည် ကမ္ဘာ့သဘာဝအံ့ဖွယ် ခုနစ်မျိုးတွင် ပါဝင်ပြီး ထင်ရှားကျော်ကြားလျက်ရှိနေသည်။ နှစ်စဉ် လူငါးသန်း ချောက်ကမ်းပါးကို လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ လာရောက်သူများသည် ချောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေသို့ လမ်းလျှောက်သွားကြရာ ထိုနေရာသို့ ရောက်ရန် နာရီပေါင်းများစွာ ကြာသည်။ ထို့အပြင် အပြန်ခရီးတွင် အသွားထက် အချိန်နှစ်ဆ ပိုကုန်သည်ဆို၏။ ထို့ပြင် အချို့သည် လားဖြင့် အသွားအပြန် ငှားရမ်းသွားကြသည်။ လားသည် အလွန်သန်မာသော တိရစ္ဆာန်မျိုးဖြစ်ပြီး မြင်းနှင့် ဆင်တူသည်။ လားများသည် တဖြည်းဖြည်း လမ်းလျှောက်သွားနိုင်ပြီး လမ်းခရီးတွင် အန္တရာယ်ကင်းစေသည်။ အမေရိကန်အမျိုးသားပန်းဥယျာဉ်ဌာနသည် မဟာချောက်ကမ်းပါးကို ထိန်းသိမ်းတာဝန်ယူရသည်။ လာရောက်ကြည့်ရှုသူ များပြားသည့်အတွက် ၎င်းတို့စွန့်ပစ်သည့် အမှိုက်သရိုက်များကို ဖယ်ရှားပစ်ရသည်။

မဟာချောက်ကမ်းပါးသို့
အခြားနည်းဖြင့်
လာရောက်ကြည့်ရှုသူရှိရာ
ရာပေါင်းများစွာသော လူများသည်
ဝေဟင်မှ ကြည့်ရှုကြသည်။
၎င်းတို့က ရဟတ်ယာဉ်၊ သို့မဟုတ်
လေယာဉ်မောင်းသူများကို
အခကြေးငွေပေး၍
ချောက်ကမ်းပါးပေါ်မှ ပျံဝဲစေသည့်ပြင်
ပတ်ပတ်လည် ပျံသန်းပေးရသည်။

ကျောက်ဆောင်အားလုံးသည် သမိုင်းဝင်အရာဝတ္ထုများ သစ်ပင်များနှင့် တောရိုင်းတိရစ္ဆာန်များကို ကိုင်တွယ်ထိတွေ့မှု မလုပ်ရ။ အမျိုးသားပန်းဥယျာဉ်ဌာန ဝန်ထမ်းများကလည်း လာရောက်ကြည့်ရှုသူများအား ထိတို့ကိုင်တွယ်ခြင်း မပြုရန် ပြောရသည်။

မဟာချောက်ကမ်းပါးသို့ အခြားနည်းဖြင့် လာရောက်ကြည့်ရှုသူရှိရာ ရာပေါင်းများစွာသော လူများသည် ဝေဟင်မှ ကြည့်ရှုကြသည်။ ၎င်းတို့က ရဟတ်ယာဉ်၊ သို့မဟုတ် လေယာဉ်မောင်းသူများကို အခကြေးငွေပေး၍ ချောက်ကမ်းပါးပေါ်မှ ပျံစေသည့်ပိုင် ပတ်ပတ်လည် ပုံသန်းပေးရသည်။ တစ်ဖန် တစ်နှစ်လျှင် လူ ၂၀,၀၀၀ ခန့်ကလည်း ကိုလိုရာဒိုမြစ်မှ လေ့၊ မော်တော်ဘုတ်တို့ဖြင့် ချောက်ကမ်းပါးသို့ လာရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ရေစီးသန်ပြီး ကျောက်ဆောင်ပေါ်များသော ခရီးစဉ်မှာ ရက်သတ္တ တစ်ပတ်မှ သုံးပတ်ထိ ကြာသည်ဆို၏။

မဟာချောက်ကမ်းပါး ကြည့်ရှုသည့် အခြားနည်းတစ်ခုမှာ ဖန်အိမ်ဖြင့် လမ်းလုပ်ထားသည့် စကိုင်-ဝေါ့လ်စ် (Sky Walk) ဖြစ်ပြီး ၎င်းသည် မဟာချောက်ကမ်းပါးအစွန်းမှ ၂၁ မီတာ ကျယ်ပြန့်သည်။ ၎င်းချောက်ကမ်းပါးအောက်ခြေမှ အပေါ်သို့ မီတာ ၁၂၀၀ ကျော်ခွဲတွင် ထားသည်။ စကိုင်-ဝေါ့လ်စ် ပုံမှာ ရှေးမမြင်းခွာပုံသဏ္ဌာန်မျိုးဖြစ်သည်။ လာရောက်ကြည့်ရှုရန် ချောက်ကမ်းပါးပြင်ပနှင့် ချောက်ကမ်းပါးပတ်ပတ်လည်သို့ လျှောက်သွားရန်အတွက် တစ်ယောက်လျှင် ၂၅ ဒေါ်လာနှုန်းပေးရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ဖန်တံတားအစွန်းမှနေ၍ မတ်တတ်ရပ်ကြည့်ရသည်။

ဟွာလာပိုင်(Hualapai) အင်ဒီးယန်းမျိုးနွယ်စုက ၎င်းစကိုင်-ဝေါ့လ်စ်ကို ဒေါ်လာသန်း ၄၀ ကျော် အကုန်အကျခံဆောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ၎င်းဟွာလာပိုင် အင်ဒီးယန်းမျိုးနွယ်စုသည် ချောက်ကမ်းပါးတွင် မြေဟက်တာ ၄၀၀,၀၀၀ ကိုလည်း ပိုင်ဆိုင်ထားကြသည်။ ဟွာလာပိုင်တို့ကစကိုင်-ဝေါ့လ်စ်ကို ဆောက်လုပ်ခြင်းဖြင့် ငွေများများရရှိရန်အတွက် ဖြစ်သည်ဆို၏။ ၎င်းမျိုးနွယ်စုကပင် ၎င်းဒေသကို ဂရင်းကင်ယွန်ဝက်စ် (Grand Canyon West)ဟု ခေါ်ကြသည်။ ၎င်းတွင် လာရောက်နေထိုင်သူများအတွက် စင်တာ၊ စားသောက်

ဆိုင်များနှင့် အနာဂတ်တွင် ဟိုတယ်များ ပါဝင်ကောင်း ပါဝင်နိုင်သည်ဟုဆိုသည်။ တချို့က စကိုင်-ဝေါ့လ်စ်သည် အံ့ပခန်းအင်ဂျင်နီယာရပ်ဟု ဆိုသည်။ အခြားသူများကတော့ စကိုင်-ဝေါ့လ်စ်နှင့် အနာဂတ်ဖွံ့ဖြိုးတည်ဆောက်မှုအတွက် ဝေဖန်မှုများ ပြောဆိုလာကြသည်။ ၎င်းတို့က စကိုင်-ဝေါ့လ်စ် အမျိုးသားအမွေအနှစ်ကို အန္တရာယ်ဖြစ်စေသည့်ပိုင် မဟာချောက်ကမ်းပါးရှိ သဘာဝပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာများ လျော့ပါးသွားနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။

စာရေးဆရာများက မဟာချောက်ကမ်းပါးကြီး၏ အံ့ဖွယ်ရာများကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ ၎င်းတို့က မဟာချောက်ကမ်းပါးကြီးကို ထူးခြားအံ့ဖွယ်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ အံ့ဖွယ်တန်ခိုးရှင်အဖြစ်လည်းကောင်း၊ ထူးခြားဆန်းကြယ်သည်ဟုလည်းကောင်း၊ စကားလုံးအမျိုးမျိုးသုံးကာ ရေးသားဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ စာရေးဆရာများက ယခုကဲ့သို့ ဤနေရာတွင် လူသားတို့၏ အဓိပ္ပာယ်မျိုးကိုတော့ ဖော်ပြနိုင်စွမ်းမရှိဟု အသိအမှတ်ပြုကြသည်။

မဟာချောက်ကမ်းပါးသည် သူနေရာ၊ သူအချိန်အခါအလျောက် တည်ရှိခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

လာရောက်လေ့လာသူအချို့က မဟာချောက်ကမ်းပါးကြီး၏ အရွယ်အစား၊ ပမာဏနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက ၎င်းတို့သည် အလွန်သေးငယ်သော အရွယ်အစားပမာဏသာ ဖြစ်သည်ဟု ခံစားရသည်ဟု ဆိုသည်။ မဟာချောက်ကမ်းပါးသို့ ကြိမ်ဖန်များစွာ သွားရောက်အနားယူခဲ့ဖူးသူ စာရေးဆရာတစ်ယောက်က မဟာချောက်ကမ်းပါးသည် အမှန်တကယ် ငြိမ်သက်ခြင်းရှိသည့်နေရာဟု ဖော်ပြခဲ့သည်။ သူက အားလုံးနီးပါး ဆိတ်ငြိမ်ပြီး ချောက်ကမ်းပါးလူတွေကို အခိုက်အတန့်အားဖြင့် လုပ်နိုင်ကိုင်နိုင်ခွင့်ရှိသည်ဆို၏။ သူက ၎င်းမဟာချောက်ကမ်းပါးကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့အား မိမိတို့နေထိုင်ရာ သဘာဝကမ္ဘာကြီးကို သတိရစေသည်ဟု ဆိုပါသည်။

မောင်မောင်စန်းထွေး

REF: American MOSAIC

သမ္မတ
နယ်စားခြင်း
ဒီဂျစ်တယ်မြို့ရပ်တစ်ခု

တရားကို နတ်စောင့်ခြင်း

ဒါရိုက်တာ မျိုးဖော်အောင်

တစ်ခါတစ်ရံ ဘာမှမဟုတ်ဟု ထင်ရသော ကိစ္စတစ်ခု။ ဓါမှမဟုတ် အမှန် အကြောင်းအရာတစ်ခုတို့သည် ကိုင်တွယ်ရခက်အောင် အာရုံစားနေ တတ်လေသည်။

ကျွန်တော်သည် စုံထောက်တစ် ယောက်ဖြစ်သောကြောင့် ထောက် လမ်းမှုကိစ္စတွင် ဝါသနာထုံနေတတ် ခြင်းမှာ အဆန်းတော့မဟုတ်ပေ။ ဝါသ နာအရ လေ့လာစူးစမ်းမှု၊ အကဲခတ်မှု၊ သုံးသပ်မှုအပေါ်၌ စူးနစ်စွာ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ပစ်ချထားတတ်လေသည်။

ကိုကိုမောင် သေဆုံးမှုသည် စင် စစ် လူသတ်မှုဖြစ်လေသည်။ ကိုကို မောင်အသက်ခံရတာ သေချာ၏။ သို့ သော် လူသတ်သမားကို ဘယ်သူ့ဘယ် ဝါဖြစ်သည်ဟု အတိအကျပြောရန် ခက်သည်။ ခက်ရာသည်အချက်ကလည်း ပျက်မြင်သက်သေမရှိသောကြောင့် လည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပေ၏။

ရဲစခန်း၌ ကိုကိုမောင်နှင့် ပတ် သက်ခဲ့သူများကို စစ်ဆေးနေကြရာ ခန့် မှန်းချက်အရ လူလေးငါးခြောက်ဦး ထက်မနည်း ရှိကြ၏။ နောက်ထပ် လည်း ပတ်သက်ခဲ့သူများကို ရဲအဖွဲ့က ခြေရာခံ၍ လိုက်နေသည်ကို ကျွန်တော်

သိသည်။

ရဲစခန်းသို့ ကျွန်တော်ရောက် တော့ ကိုကိုမောင်နှင့်ပတ်သက်ခဲ့သည့် လူများကိုတွေ့ရသည်။ သူတို့ကို တာ ဝန်ရှိ ရဲအရာရှိတစ်ဦးက တစ်ယောက် ချင်းစစ်ဆေးသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုရဲစခန်းက ရဲဝန်ထမ်းမဟုတ်သောကြောင့် ကြား နာသူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကြားရုံ၊ နာရုံ၊ လေ့လာရုံလောက်ပဲ ရှိသည်။

“မင်း...နာမည်”

“အောင်ထူးပါ ဆရာ”

“အသတ်ခံရလို့ သေဆုံးသွားတဲ့ ကိုကိုမောင်နဲ့ပင်း နောက်ဆုံးတွေ့ခဲ့တဲ့ နေရာနဲ့အချိန်ကိုပြော၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့ကြတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ကိုကိုမောင် နောက် ဆုံးတွေ့ခဲ့တဲ့နေရာက ပန်းဆိုးတန်း ကုန်းတံတားအောက် အားမာန်သစ် ဘားဆိုင်မှာပါ။ အဲဒီနေ့က ဖေဖော်ဝါရီ လ ၁၂ ရက်နေ့ ပြည်ထောင်စုနေ့ပါ။ အချိန်တော့ ညနေပိုင်းအချိန်၊ နာရီ တော့ အတိအကျ မပြောနိုင်တော့ပါ ဘူး။ မွန်းလွဲပိုင်း ၂ နာရီလောက်လို့ တော့ ထင်တာပဲ”

“အဲဒီမှာ အတူအရက်သောက် ဖြစ်ကြလား။ ဒီပြင် အဖော်တွေကော ပါသေးလား”

ရဲအရာရှိက မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ် သည်။

“မပါပါဘူးခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းပါ”

“သောက်စားလို့ပြီးဟော့ . . . ကိုအောင်ထူးတို့ ဘယ်သွားကြသေးလဲ”

“ဘယ်မှမသွားတော့ဘူး။ လူချင်း ခွဲပြီး သူ့အိမ်ကိုယ်အိမ် ပြန်ကြတာပါ။ နောက်တစ်နေ့ မနက်ဂိုင်းစောစောပဲ ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ သူ့ဘော်ဒါဆောင်ကိုသွား တော့ ဘော်ဒါဆောင် အဝင်တံခါးပေါက် မှာ ကိုကိုမောင်သေဆုံးနေတာကို တွေ့ လိုက်ရတာပဲ ဆရာ”

“ရပ်ပြီ၊ နောက်တစ်ယောက်၊ ဟော့လူ ခင်ဗျား မပြန်နဲ့ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

နောက်တစ်ယောက် ရောက်လာ သောအခါ ရဲအရာရှိက ကိုအောင်ထူး ကို ခပ်သလို ဆက်၍စစ်ဆေးလေ သည်။ ထို့နောက် တစ်ယောက်ပြီးတစ် ယောက် စစ်ဆေးရာ မသင်္ကာသူ လေး ငါးခြောက်ယောက်စလုံး စစ်ဆေးမေး မြန်းလို့ ပြီးသွား၏။

ကျွန်တော့်ဘက် ရဲအရာရှိက လှည့်ကြည့်၍...

“ကိုမိုး ဝမ်းထောက်လှမ်းခဲ့တာ ဘာတွေ ထူးထူးဆန်းဆန်း တွေ့ခဲ့ရခဲ့ သလဲဗျာ။ သဲလွန်စတဲ့ဘာတို့ပေါ့ဗျာ”

ကျွန်တော်က ရဲအရာရှိ ကိုသက် နိုင်ကို ခေါ်ညိတ်ပြုံးပြလိုက်ပြီး...

“ကိုသက်နိုင် စစ်ဆေးမေးမြန်းခဲ့ တဲ့ ကိုကိုမောင်နဲ့ ပတ်သက်ခဲ့တဲ့လူတွေ ကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပါ။ သူတို့ ဒီကိစ္စမှာ အကျိုးမဝင်ပါဘူး”

ကျွန်တော့်စကားအပေါ် ကိုသက် နိုင်က သိပ်ကျေနပ်ပုံမရပေ။ ကျွန်တော့် ကိုလည်း ခုအကြည့်က အထင်အမြင် သေးသည့်ပုံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

“ကိုမိုးက ဆက်ပြီးမစစ်နဲ့တော့ ဆိုတော့ ဘာလဲ သူတို့ကို လွှတ်ပေးရ မယ်ဆိုတဲ့ သဘောထားဗျာ”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုသက်နိုင်”

“ဒါဆို ကိုမိုး တာဝန်ယူနိုင်လို့ လား”

“တာဝန်ဆိုတာ စုပေါင်းယူရတဲ့ သဘောပဲလေ။ ကျွန်တော်ယူသလို ကိုသက်နိုင်တို့ဖက်ကလည်း ယူရမှာ မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူးလေ။ ကိုမိုးကလွှတ် ပေးလိုက်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ကို တာဝန်မယူနဲ့တော့လို့ ပြောလိုက်သလို အဓိပ္ပာယ် သက်ရောက်သွားသလား လို့ပါ”

“ဟုတ်ပါတယ် အဲဒီအဓိပ္ပာယ် မျိုး သက်ရောက်ပါတယ် ကိုသက်နိုင်”

“ဒါဆိုလည်း ရှင်းနေတာပဲဗျာ။

ခင်ဗျားပဲ တာဝန်ဆက်ယူလိုက်ပေါ့”

“ယူပါတယ်။ လူသတ်သမားကို လည်း သုံးရက်ထက် မကျော်စေရဘူး။ ကျွန်တော် ဖမ်းပေးပါမယ် ကိုသက်နိုင်”

“အပိုင်ကြီးပါလားဗျာ ကိုမိုး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော့်အပိုင်းက တော့ အပိုင်ပဲလို့ ပြောလိုရပါတယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အင်း...တရား ခံမိမှပဲ ပြောတော့မယ်ဗျာ။ ကိုင်း... ကိုသက်နိုင် ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ။ တရားခံမိပါစေ လို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

ကျွန်တော် ရဲအရာရှိလေးကိုသက် နိုင်ကို နှုတ်ဆက်၍ ရဲစခန်းအတွင်းမှ ထွက်ခဲ့လေ၏။

* * *

“ကိုမိုး အာမခံလိုက်တာ စော လွန်းတယ်လို့ထင်တယ်ဗျာ”

ကျွန်တော်၏သူငယ်ချင်း အေး သန်းက ကျွန်တော် ရဲစခန်းမှာ ကိုသက် နိုင်နှင့် စကားပြောခဲ့ခြင်းနှင့် လူသတ် တရားခံကို သုံးရက်မကျော်ပဲ ဖမ်းဆီး ပေးမည်ဟု ဆိုခဲ့သည့်တာဝန်ယူခဲ့ခြင်း အပေါ် သိပ်ဘဝင်ကျပ်မရချေ။ အပြစ် တင်နေပုံရလေသည်။

“တာဝန်ယူတယ်ဆိုတာ ကိုယ့် ဘက်က နိုင်လုံမှုရှိလို့ ယူရတာပေါ့ အေးသန်းရာ။ ဘာသက်သေ၊ ဘာနိုင် လုံမှုမရှိဘဲနဲ့တော့ ဘယ်ယူရဲပါ့မလဲ”

“မင်းမှာ ဘာသက်သေတွေ ရ ထားလို့လဲ”

“ဒီမှာလေ သက်သေပစ္စည်းတွေ”

အဲဒါတွေက လူသတ်တရားခံကို ပြေး မလွတ်နိုင်အောင် ချုပ်ကိုင်နိုင်တဲ့ သက် သေခံပစ္စည်းတွေပေါ့”

ကျွန်တော်က သက်သေခံပစ္စည်း နှစ်ခုကို စားပွဲသို့ တင်ပြလိုက်သည်။ အေးသန်းက သက်သေခံပစ္စည်းနှစ်မျိုး ကို သေသေချာချာ စိုက်ကြည့်၍ -

“ဒီဓားမြှောင်နဲ့ ကြယ်သီးတစ်လုံး က ဘာတွေလဲကွ။ သက်သေခံပစ္စည်း တွေလား။ မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရခဲ့ တာလဲ”

အေးသန်းက မေးလိုက်သည်။

“ဒီပစ္စည်းနှစ်ခုက လူသတ်သမား အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေ။ သတိမေ့ လျော့ပြီး အဝသတ်မသွားနိုင်တဲ့ ပေါ့ဆ မှုတစ်ခုပေါ့ကွာ။ ပိုပြီးသေချာအောင် ပြောရရင် သေသက်ဝါဒီမို့မရှိတဲ့ သဘော ပဲ အေးသန်း။ အခင်းဖြစ်တဲ့ညနဲ့ မရူး မနှောင်းမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ငါ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ အဲဒီလူသတ်သမား နဲ့ ငါနဲ့ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရင်း သူ့ရှုပ် အင်္ကျီလည်ကုပ်ကို ဖမ်းဆွဲထားလိုက် နိုင်ပေမယ့် သူက ဒူးတင်းရုန်းထွက် ပြေးသွားလို့ ကြယ်သီးပျက်ပြီး ကျကျန် ခဲ့တာ”

“ဓားကျတော့ကော မင်း ဘယ် လိုရခဲ့တာလဲ”

“သူနဲ့ငါ လုံးထွေးသတ်ပုတ်ရင်း သူလက်ထဲကဓား လွတ်ကျခဲ့တာ သက်သေခံပစ္စည်းအနေနဲ့ ငါ ဓားရော၊ ကြယ်သီးရောယူပြီး ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ တာ။ အဲဒီသက်သေခံပစ္စည်းဟောနဲ့ အခု စပြီး ဒေလုပ်လုပ်တော့မယ်ကွ”

“အဲဒီ လူသတ်သမားကို မင်းက သိလို့လား”

“မိုးချုပ်နေလို့ ရုပ်ပုံပန်းတော့ သေသေချာချာ မမှတ်မိလိုက်ကူး။ ဒါပေမယ့် မဟုတ်ပါနဲ့။ အဲဒီလူ ပြေးမလွတ်ပါဘူး”

“သူ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ မင်းက သိလို့လား”

“သိတယ်။ ရွှေတော်ဝင်တည်းခိုခန်းမှာ ခေတ္တတည်းခိုနေကြတယ်လို့ သတင်းရထားတယ်”

“နေစမ်းပါဦး။ တည်းခိုနေကြတယ်ဆိုတော့ လူသတ်သမားအပြင် နောက်တစ်ယောက်လည်း ပါသလို အဓိပ္ပာယ်သက်ရောက်နေတယ်။ နှစ်ယောက်လို့ မင်းက ဆိုလိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် . . . နှစ်ယောက်။ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်။ ဒါပေမယ့် သတ်တာကတော့ တစ်ယောက်တည်း။ နောက်တစ်ယောက်က အဲဒီကိစ္စ ခုထိ သိသေးပုံမရသေးဘူး”

သေချာလှချည်လား ကိုမျိုး”

“စုံထောက်ပဲကွာ သေချာရမှာပေါ့။ အသတ်ခံရတဲ့ကောင်က ကိုကိုမောင်၊ သတ်တဲ့ကောင်က စိန်သောင်းလို့ခေါ်တယ်”

ဟဟ . . . ဝိုင်လှချည်လား”

ဒီထက်ပိုတာ ရှိသေးတယ်”

“ဘာလဲ ဘာပိုင်တာလဲ”

“စိန်သောင်းရဲဘူးလေခွင့် နာမည်က လူဦးလို့ခေါ်တယ်”

“လူဦးမှန်း မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ ကိုမျိုး”

ကျွန်တော်က ဟက်ခနဲ ရယ်မော

လိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“ငါ ဒီကောင်ကိုဖမ်းဖို့ ရွှေတော်ဝင်ကိုရောက်သွားတော့ နှစ်ယောက်စလုံး ပျောက်သွားကြတယ်။ ရွှေတော်ဝင်ရဲ့ တည်းခိုခန်းကို ကောက်ကြည့်တော့ လူသတ်မှုမဖြစ်ပွားမီ တစ်ရက်စောပြီး လာတည်းခိုခဲ့တာ သိရလို့ နာမည်တွေမှတ်မိခဲ့တာပေါ့ အေးသန်း။ စုံထောက်အလုပ်က သိတယ်မို့လား။ ခြေရာကောက်ကောင်းဖို့ အနံ့ခံကောင်းဖို့ ကွင်းဆက်မိဖို့ အဓိက လိုတယ်ကွ။ အဲဒါ စုံထောက်တွေရဲ့ အလုပ်ပဲ”

ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော် ရယ်မောနေလိုက်သည်။

“ကိုမျိုး . . . ဒီသုံးရက်အတွင်း အကောင်အထည်ဖော်နိုင်မှနော်။ မဖော်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ မင်းကို ရဲတပ်ဖွဲ့က အာလူးစုံထောက်လို့ ဝိုင်းပြီးလှောင်ကြလိမ့်မယ်ကိုယ့်လူ။ ပေါ့မနေနဲ့ ကိုမျိုး။ လုပ်စရာရှိတာ အမြန်ဆုံး အောင်မြင်အောင်သာ လုပ်လိုက်ပေတော့။ ငါတော့ မင်းအတွက် သိပ်ကို စိုးရိမ်မိတယ် ကိုမျိုး”

“ပါးပါးလေး ပွားပွားလေးပါ အေးသန်းရား ငါ့မှာ ပြည်စုံလောက်တဲ့ သက်သေခံပစ္စည်းတွေ ပြည်စုံနေပြီးသာပါ။ ငါက မပိုင်ရင် ခြင်ဆောင်ရက်ဘူး။ ဒီကောင်တွေ ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာပဲ ရပ်သီရစ်သီနဲ့ အညှိခံနေရတာ ငါသိတယ်”

ကျွန်တော့် ပြောကားကြောင့် အေးသန်း ခေါင်းတသွားပျံ့သည်။ ကျွန်တော့်ကို နားမလည်ဟန်ကြည့်၍ -

“ဘာလဲကွ အညှိခံနေရတယ်ဆိုတဲ့ စကားက”

“အညှိခံနေရတယ်ဆိုတဲ့ စကားက အသတ်ခံရတဲ့ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ ဝိညာဉ်က အဲဒီတရားခံ လူသတ်သမားကို ညှိမှုဖမ်းဆွဲထားတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ့ကွာ”

“အဲဒီလိုမျိုးကော ရှိနိုင်လို့လား ကိုမျိုး”

“သိပ်ရှိနိုင်တာပေါ့ အေးသန်း။ လောကီဝိဇ္ဇာရပ်ဆိုတာ ဂန္ထိရူပညာရပ်ထဲ ပါတယ်လေ။ ပရလောကဘေးအားလုံးနဲ့ ဆက်သွယ်လို့လည်းရတယ်။ ငါ အဲဒီပညာရပ်တွေကို လိုက်စားနေတာ မင်းသိပါတယ်။ ငါ့ဆရာကိုလည်း မင်းမြင်ဖူးပါတယ်”

“ပဏ္ဍိတာဇ္ဇကွီး ဦးချွန်ရောဗိုလ်ကို ပြောတာလား”

“ဒါပေါ့”

“မင်းဆရာစွမ်းသလို မင်းကကော စွမ်းလို့လားကွ”

“ဒီမယ်အေးသန်း ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်သန်ဆိုသလို ဆရာလောက်မစွမ်းပေမယ့် ဆရာတပည့်တစ်ယောက်အနေနဲ့တော့ အထိုက်အဆောင်က တတ်စားရတာပေါ့ကွာ။ ဟောဒီမှာကြည့်။ ငါ့ညာလက်ညှိုးထိပ်မှာ သွေးကိုမြင်တယ်မို့လား။ အဲဒီသွေးက သေဆုံးသူရဲသွေးပဲ။ ငါ့လက်ညှိုးနဲ့ သေဆုံးသူရဲကိုယ်ပေါ်ကသွေးကို တိုထိပြီး ဘာမိန့်ပေးခဲ့တယ်။ ကိုကိုမောင် . . . မင်းကိုသတ်ခဲ့လို့ကို မင်း၊ ဂျယ်တိုင် အမိဖမ်းပေးပါလို့ ငါက သေသူ

ရဲအလောင်းကို လက်ညှိုးနှုတ်ပြီး သုံးကြိမ်အမိန့်ပေးခဲ့တာကွ။ ဒါကြောင့် တရားခံ လူသတ်သမားဟာ သုံးရက် မကျော်ဘူး။ ပြန်ကိုရောက်လာလိမ့် မယ်။ သူကိုယ်တိုင်ဝန်ခံပြီး အဖမ်းခံ လိမ့်မယ်။ စောင့်သာကြည့်”

ကျွန်တော်၏ ရှင်းပြချက်အပေါ် အေးသန်း သံသယဝင်နေပုံရ၏။ သူ့ မျက်နှာပေါ်မှာ အံ့သြသော အရိပ်အငွေ့ များ ပြနေသည်ကို မြင်ရ၏။

“လောကီပညာရပ်ဆိုတာ ပေါ့ပေါ့ သေးသေးမထင်နဲ့။ မှော်အတတ်တို့၊ ဂန္တီရအားတတ်တို့ဆိုတာ တကယ်ရှိ တယ်။ မင်း နားလည်အောင်ရှင်းပြနေရ မယ်ဆိုရင် ဒီတစ်ည တို့အိပ်ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ မှော်အတတ်နဲ့ ဥပဒေပညာကတော့ မတူဘူးကွ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ဥပဒေနဲ့ အကျုံးဝင်အောင် တစ်ဖက်ကလုပ်၊ ပရလောကအကူအညီကိုလည်း ယူရ တယ်ကွ။ မင်းလည်း ကြားဖူးမှာပါ။ ကြိုး မိန့်နဲ့သေဖတ်ကျတဲ့ လူတွေကို ကြိုး ပေးသတ်ပြီး ဝိညာဉ်ကို ဘယ်နှရက်၊ ဘယ်နှလ၊ ဘယ်နှနှစ်ဆိုပြီး ထောင် ပြန်ချထားတာ ကြားဖူးမှာပေါ့။ အဲဒါ မင်းအစိုးရအမိန့်နဲ့ စီရင်တဲ့ ပြစ်မှုတစ် ရပ်ပဲ အေးသန်း”

“အဲဒီအကြောင်းအရာမျိုးကို ငါ ကြားဖူးတယ်။ မင်းက အဲဒီနည်းကို သုံးတာလား”

“သဘောချင်းကတော့ တူပါ တယ်။ ဒါပေမယ့် ငါတို့နည်းက မင်း အစိုးရနဲ့ မဆိုင်ဘူး။ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး၊ ပုဂ္ဂိုလ်

ဆန်းတွေနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်။ ငါတို့က မြင့် မြတ်တဲ့ လောကီအတတ်ပညာရပ် ဆရာသမားအားကိုးနဲ့ စီရင်တဲ့နည်းကို သုံးပြီး ဆောင်ရွက်တဲ့ အလုပ်သဘော တစ်ခုပဲကွ။ မင်း မယုံရင်ကြည့်နော်။ လူ သတ်သမားတွေ ရဲနဲ့တွေ့ပြီး သူတို့ဝန်ခံ လိမ့်မယ်။ ရဲတွေက သံသယဝင်နေတဲ့ အချိန်မှာ ငါရောက်သွားပြီး အဲဒီအမှု မှန်ကို ငါပဲ ဖော်ထုတ်ပေးရလိမ့်မယ်။ အဲဒီကိစ္စက ငါလုပ်ဆောင်ချက်နဲ့ ငါ ဆရာပဏ္ဍိတာအားကိုး ဦးချန်ရောဗိုင်ရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်နဲ့ရပ်ပေါင်းပြီး လုပ်ရ မယ့်ကိစ္စကွ။ အဲဒီအခါကျရင် ငါက လူနှစ်ယောက်ထဲက ဘယ်ကောင်က လူသတ်သမားအစစ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာ ရဲတပ်ဖွဲ့သိအောင် သက်သေခံပစ္စည်း အပြည့်အစုံနဲ့ ဖော်ထုတ်ပေးရမယ်။ အဲဒီအခါကျရင် မင်းပါ လိုက်ခဲ့။ စုံ ထောက်ပညာရပ်ရော၊ လောကီဝိဇ္ဇာ၊ ဂန္တီရပညာရပ်ရော မင်းမြင်ရလိမ့်မယ်။ ကဲ . . . ဒီညတော့ ဒီလောက်နဲ့ ရပ် လိုက်တော့။ ဆက်ပြောရင် မိုးလင်း သွားလိမ့်မယ်။ အိပ်ဖို့သင့်ပြီ”

ကျွန်တော့်စကားကို အဆုံးသတ် လိုက်ပြီး အေးသန်းကို "Good Night" ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်လေတော့သတည်း။

* * *

ရွှေတော်ဝင် တည်းခိုခန်းမှ မှင် နှင့်မောင်းနှင့် ထွက်လာကြသော စိန် သောင်းနှင့်လူဦးကို ကျွန်တော်က လက် ကာ၍ ဟန်တားလိုက်သောကြောင့် စိန် သောင်းက . . .

“မိတ်ဆွေက ဘာပြောစရာရှိလို့ လဲ”

ဟု မေးသည်။ ကျွန်တော်က - “ကျွန်တော်ကတော့ ပြောစရာ မရှိပါဘူး။ ရဲတပ်ဖွဲ့ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ကို အလိုရှိလို့ ပြောကြဆိုကြလိမ့်မယ် နဲ့ တူတယ်။ ဘယ်မှမသွားဘဲ ခင်ဗျား လေး ဒီမှာပဲ နေပေးလိုက်ကြပါ။ ကျွန် တော် ဖုန်းနဲ့ ရဲကိုအကြောင်းကြားထား တယ်။ ခုပဲလာကြလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော့်စကား အဆုံးမှာပင် ရဲကားတစ်စီး အရှိန်ပြင်းစွာမောင်း၍ ရောက်လာ၏။ ရောက်ရောက်ချင်းပင် ရဲအရာရှိကိုသက်ခိုက် လူဦးကို လက် တိတ်ဖမ်းခတ်လိုက်လေ၏။

“ကိုသက်ခိုက် လူဦးကို လက် ထိတ်ခတ်ဖို့မလိုဘူး။ စိန်သောင်းကို လက်တိတ်ခတ်ရမှာ”

ဟု ကျွန်တော်က ပြောလိုက် လေ၏။

“ခင်ဗျားဖုန်းနဲ့ပြောတုန်းက အင်္ကျီ ကြယ်သီးတစ်လုံး ပြတ်နေတဲ့လူက လူ သတ်သမားဆို”

“ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စိန် သောင်း လူသတ်ခဲ့တာကို လူဦး ခုထိ မသိသေးပါဘူး။ ကြယ်သီးတစ်လုံးပြတ် နေတဲ့ အင်္ကျီကလည်း လူဦးမှားပြီးဝတ် ထားတာ။ လူဦးကိုယ်ပေါ်က ဝတ်ထား တဲ့အင်္ကျီက စိန်သောင်းအင်္ကျီ။ စိန် သောင်းကိုယ်ပေါ်ကအင်္ကျီက လူဦး အင်္ကျီ။ လူဦး ကျွန်တော်ပြောတာ (မှန်) လားဗျာ”

လူဦးဆိုသူက သူ့ကိုယ်ပေါ်က

အင်္ကျီကိုခုံကြည့်၍ “ဟုတ်ပါတယ် စိန်သောင်းအင်္ကျီပါ” ဟု ဝန်ခံလေ၏။ ရဲအရာရှိ ကိုသက်ခိုင်မှာ အကြောင်းကြောင့်ဖြင့် လှည့်တစ်လှည့် စိန်သောင်းကိုတစ်လှည့် ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် တစ်ဖန် ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ကာ “ရုပ်ကုန်ပြီဗျာ။ ခင်ဗျားက စိန်သောင်းအင်္ကျီလို့ ဘယ်လိုအကြောင်းပြချက်နဲ့ အတိအကျပြောနိုင်တာလဲကိုမျိုး”

“အင်း...ဟင်း...ဟင်း”

ကျွန်တော်က ဟက်ခနဲ ရယ်မောလိုက်ပြီး -

“အတိအကျ ပြောနိုင်တာက ဟောဒီမှာ အခင်းဖြစ်ပွားစဉ်က စိန်သောင်းကျန်ခဲ့တဲ့ ဟောဒီဇားမြှောင်ရယ်၊ ဟောဒီလိုင်စင်ကတ်ရယ်၊ ပြီးတော့ ကိုသက်ခိုင်တို့မသိနိုင်တဲ့ နားမလည်နိုင်တဲ့ ဂန္ထရုအတတ်ပညာတွေနဲ့ ပေါင်းပြီး ကျွန်တော်က စိန်သောင်းကို ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ ပိုပြီးသေချာသွားအောင် စိန်သောင်းကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားတို့ကို ပြောပြလိမ့်မယ်။ ကဲ... စိန်သောင်း၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဖြစ်စဉ်ဖြစ်ရပ် အမှန်တွေကို အားလုံးသိသွားရအောင် ပြောပြလိုက်ပါဗျာ”

ကျွန်တော်က စိန်သောင်းဘက် လှည့်၍ ပြောလိုက်ရာ စိန်သောင်းက ထိတ်လန့်အံ့သွားဟန်ဖြင့် -

“ဟို...ဟိုမှာ...ဟိုမှာ လာနေပြီ...လာနေပြီ လုပ်ကြံပါဦး...ကုကြံပါဦး။ ကျွန်တော့်ကို မပြေးနိုင်အောင် မထွတ်နိုင်အောင် ကိုကိုမောင် လိုက်ပြီး

ဖမ်းနေလို့ ကျွန်တော်... ကျွန်တော် မနည်းပတ်ပြီး လွတ်အောင်ပြေးနေရတယ်။ ဒီက သူငယ်ချင်းလှည့်ကိုလည်း အဖော်လုပ်ထားရတယ်။ ကျွန်တော် ကိုကိုမောင်ကို သတ်ခဲ့တာ လှည့် ခုထိ မသိသေးဘူး။ ကျွန်တော်လည်း ပြောပြမထားဘူး။ ဒီလိုကိစ္စမျိုးက လျှို့ဝှက်ထားနိုင်မှ တော်ကာကျလို့ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟာဗျာ...ကိုကိုမောင်...ကိုကိုမောင် ကျွန်တော့်ကို ဖမ်း...ဖမ်းဖို့လာ...လာနေပြီ။ ကြောက်တယ် ကျွန်တော် ကြောက်တယ် ကျွန်တော့်ကို ကယ်ကြပါဦးဗျာ”

စိန်သောင်း၏ အနေအထားမှာ ထိတ်လန့်ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည့် တစ်စုံတစ်ယောက်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို မြင်တွေ့လိုက်သကဲ့သို့ ဆောက်တည်ရာမရှိနိုင်အောင် ဖြစ်၍နေလေ၏။

လှည့်ဆိုသူမှာလည်း ဘုမသိ၊ ဘမသိ လူသတ်သမား သူငယ်ချင်း စိန်သောင်းကို ယခုမှပင် လူသတ်ခဲ့မှန်း သိ၍ အံ့သြထိတ်လန့်လျက်ရှိလေ၏။

ကျွန်တော်က လက်ဝယ်ရှိ သက်သေခံပစ္စည်းများကို ကိုသက်ခိုင်လက်ထဲ အပ်လိုက်၏။

ထိုအချိန်မှစ၍ စိန်သောင်းက

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျား။ ကိုကိုမောင်ကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ဓားမြှောင်နဲ့ ထိုးသတ်ခဲ့တာပါ။ လိုင်စင်ဓာတ်ပုံက ကျွန်တော့်ရဲ့ ကားလိုင်စင်ဓာတ်ပုံပါ။ ကြယ်သီးကလည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ အင်္ကျီကြယ်သီးပါ။ လှည့် ခဏ

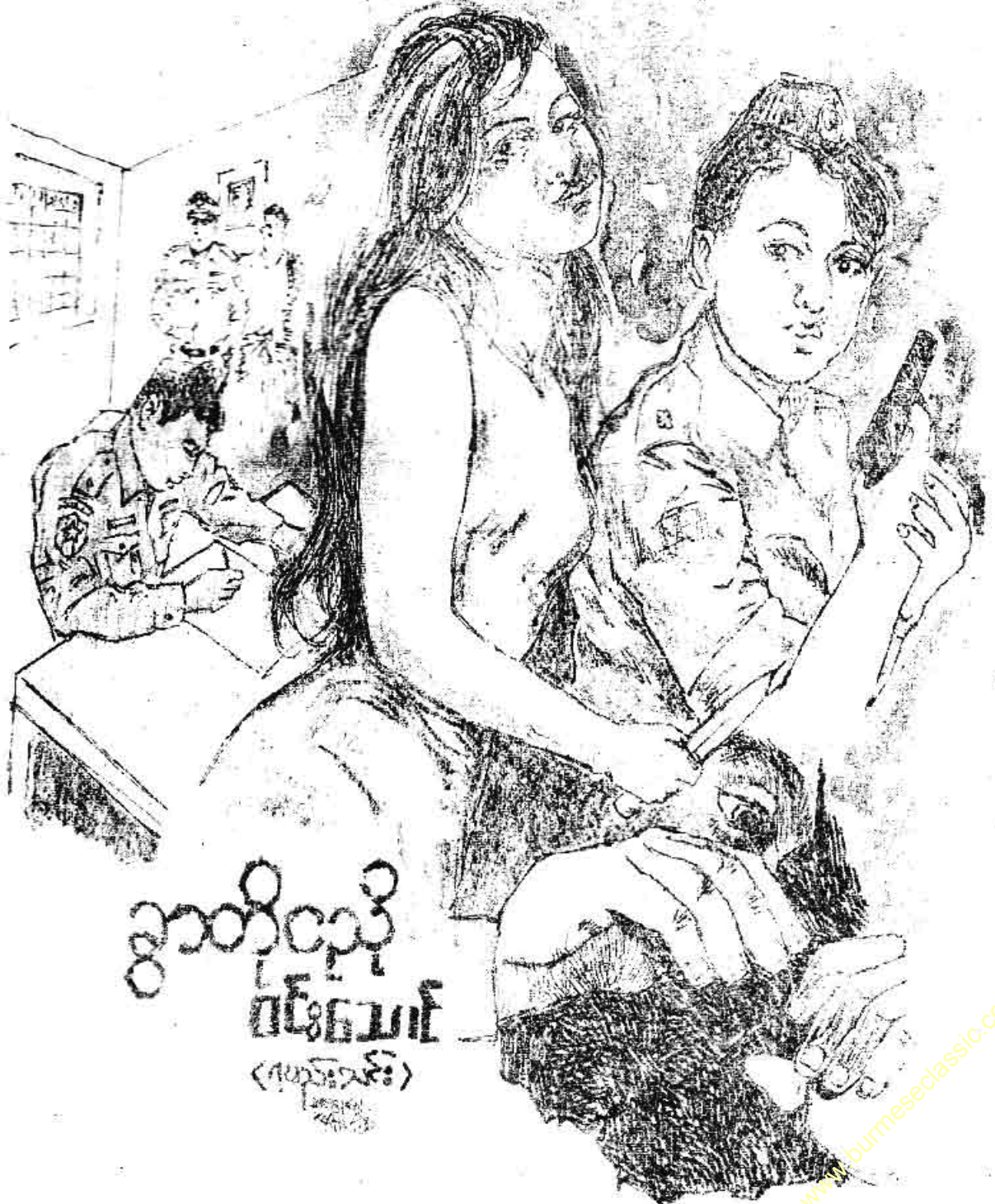
ယူဝတ်ငှားတာလည်း အမှန်ပါပဲ။ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းကြပါ။ ကျွန်တော်သိပ်ချစ်ရတဲ့ ကျွန်တော့်ချစ်သူ မြည်းခင်ကို ကိုကိုမောင်က ဗလက်ကာယပြုကျင့်ခဲ့လို့ ကျွန်တော် ကိုကိုမောင်ကို သတ်ခဲ့မိတာပါ။ ကျွန်တော့်ချစ်သူ မြည်းခင်လည်း အရှက်နဲ့အသက်ကိုလဲပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို သတ်သေလိုက်လို့ အခု ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သေမထူး နေမထူး ဖြစ်နေပါပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဖမ်း၊ သတ်သတ် ကျွန်တော် ခံယူပါမယ်။ ဟာ...ဟို...ဟိုမှာ ကိုကိုမောင် လိုက်လာပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ဓားနဲ့ထိုးဖို့ လုပ်နေပြီ။ အံ့မယ်လေးဗျာ...ကယ်ကြပါဦး။ လုပ်ကြံပါဦး အား အား အား”

စိန်သောင်းတစ်ယောက် အော်ဟစ်ရမ်းကန်ရင်း လဲကျသွားသဖြင့် ရဲအရာရှိ ကိုသက်ခိုင်က လှည့်လက်မှ လက်ထိတ်ကိုဖြုတ်၍ စိန်သောင်းကို ပြောင်း၍ခတ်လိုက်လေတော့၏။

“အဲဒါ တရားကို နတ်စောင့်တယ်ဆိုတာ အတိအကျပဲ ကိုသက်ခိုင်။ ကျွန်တော် တာဝန်ယူခဲ့တဲ့ သုံးရက်ဆိုတဲ့ အချိန်ကာလဟာ တိကျမှန်ကန်ပါတယ်နော်။ ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟုဆို၍ နတ်ဆက်ကာ သူငယ်ချင်း အေးသန်နှင့်အတူ ထွက်ခွာခဲ့လေသတည်း။

ဒါလိုက်တာမျိုးလော်အောင်

ဘဝက
ပေးသော
(အကဲခတ်)

ခွာတိုငညိ

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

“ဆရာကျော်မင်း . . . တို့ခခန်း ပြန်ဝင်ကြစို့။ ခခန်းရောက်ရင် ပြစ်ချက်ဟောင်း မှတ်ပုံတင်နဲ့ လူဆိုးစာရင်းဖိုင်ကိုယ်ဆီယူလာခဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ရဲတပ်ကြပ်ကျော်မင်းသည် နယ်ထိန်းအရာရှိ စောမင်းညိုနဲ့တွဲ၍ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်မှာ ကြာပြီ။ စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောဘဲ ဟုတ်ကဲ့တစ်လုံးတည်းသာ ပြောကာ နယ်ထိန်းအရာရှိကို အဖြေပေးလိုက်သည်။ နယ်ထိန်းအရာရှိ စောမင်းညိုသည် စကားရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောတာကို မကြိုက်။ အလုပ်ကို အားစိုက်လုပ်သူကိုသာ ကြိုက်သူဖြစ်သည်။ မူခင်းဖော်ထုတ်ရေးကိစ္စ အစည်းအဝေး လုပ်တဲ့အခါ စောမင်းညို ပြောလေ့ရှိတဲ့ စကားကို ကျော်မင်း အမြဲမှတ်ထားသည်။ သူပြောလေ့ပြောထရှိတဲ့ စကားက အမူနဲ့ပတ်သက်တာကို စားနေသောကနေရင်းပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ သွားလာနေရင်းပဲဖြစ်ဖြစ် တွေ့နေရမယ်။ ဒီအမူမျိုး ရှေးကဖြစ်စဉ်မှာ ဘယ် လိုလှပျိုးတွေ ကျွဲလွန်ဖူးလဲ။ အဲဒီအမူကို ဘယ်လို ဖော်ထုတ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာမျိုးတွေကို တွေ့ဆောင်ရင်း လက်ရှိဖြစ်ထားတဲ့ အမူကို ဘယ်လိုနည်းလမ်းတွေသုံးပြီး ဖော်ထုတ်မယ်ဆိုတာမျိုးပေါ့။

“ဒီမှာ ဆရာ၊ ပြစ်ချက်ဟောင်း မှတ်ပုံတင်၊ လူဆိုးစာရင်းကတော့ ငါ့နှစ်စာ ပြုစုထားတဲ့ စာရင်းပါ။ ဘာလိုသေးလဲ ဆရာ”

“ရပြီ . . . ဆရာကျော်မင်း မင်းထမင်းသွားစား။ မိနစ် ၂၀ အတွင်း ငါဆီပြန်လာ။ တို့နှစ်ယောက်ရယ်၊ ဆရာတင်သိန်းရယ် နယ်မြေပြန်ဆင်းကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

ဆရာကျော်မင်းသည် စောမင်းညိုထံ လိုအပ်သော မှတ်ပုံတင်စာအုပ်နဲ့စာရွက် စာတမ်းအချို့ကို ပေးကာ နယ်ထိန်းရုံးခန်းအတွင်းက ထွက်သွားသည်။ ဆရာကျော်မင်းရဲ့အိမ်နဲ့ ဆရာတင်သိန်းတို့ အိမ်များသည် ရဲစခန်းအပေါ်ထပ်တွင် ရှိသောကြောင့် သိပ်မဝေးပါ။ နယ်ထိန်းအရာရှိ စောမင်းညိုကမူ ဆရာကျော်မင်း ပေးလာတဲ့ မှတ်ပုံတင်နဲ့ မှတ်တမ်း မှတ်ရာ၊ စာရွက်စာတမ်းများကို စူးစူးစိုက်စိုက် ဖတ်ရှုလျက်ရှိသည်။

• • •

“ငါထင်တဲ့အတိုင်း သိပ်သေချာတာပေါ့။ ငညိမှ ငညိ၊ ခွာတိုငညိပဲ။ မင်းဟာ ဒီအချိန် ဒီကာလ ဒီအတိုင်း အတာနဲ့ အပြင်မှာ မရှိသင့်သေးဘူး”

ငညိ”

အထက်ပါ စကားစုများသည် နယ်ထိန်းအရာရှိ စောမင်းညိုတစ်ယောက် လက်ထဲရှိ မှတ်ပုံတင် စာရွက်စာတမ်းများကို အသေးစိတ်ဖတ်ရှုရင်း ရင်ထဲက ထွက်ပေါ်လာသော စကားများဖြစ်ပါတယ်။ တခြားလူများအတွက် ဒီစကားစုများရဲ့ အဓိပ္ပာယ် နားလည်ရန် ခက်ခဲမည် ဖြစ်သော်လည်း စောမင်းညိုနဲ့ နယ်ထိန်းရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များအဖို့ အများအားဖြင့် နားလည်သဘောပေါက်ကြပါတယ်။

ခွာတို (ခေါ်) ငညိသည် ပြီးခဲ့သောနှစ် ဇူလိုင်လအတွင်းက ဖောက်ထွင်းမှု ကျူးလွန်မှုအတွက် ပန်းဘဲတန်း မြို့နယ် တရားရုံးက အလုပ်ကြမ်းနဲ့ ထောင်ဒဏ်(၃)နှစ် ဖြစ်ဒဏ်ချမှတ်ခံထားရသူဖြစ်ရာ တစ်နှစ်ပင် မပြည့်သေးမီ အပြင်ထွက် လွတ်လပ်စွာ သွားလာနေထိုင်စရာ အကြောင်းမရှိ။ ထောင်တွင်း သို့မဟုတ် ခဲဘက်ခန်း တစ်ခုခုတွင် အချုပ်အနှောင်နှင့်သာ ရှိရမည် သုံးခြင်သည်။ ဒါကြောင့် စောမင်းညိုနဲ့ ဆရာကျော်မင်း ပြန်လာစဉ်က စောမင်းညိုသည် ခွာတို(ခေါ်)ငညိ ကို လုပ်ခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်မိသည်။ သူတို့က ပုဂ္ဂန်တောင်ရထားလမ်း ကုန်းကျော်တံတားပေါ်မှ အမြန်ပြေးဆင်းလိုက်သော်လည်း

ဘတ်(စ်)ကားဂိတ်အရောက် မျက်ခြည်
ပြတ်သွားသဖြင့် ဆက်မလိုက်တော့ဘဲ
သုန့်ဝပ်ဆိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့ ပြစ်မှုမှတ်တမ်း
ကို ရှာဖွေခြင်းဖြစ်သည်။ ပြစ်မှုမှတ်
တမ်းကို စစ်ဆေးကြည့်တော့လည်း
လွတ်ရမယ့်ရက် မဟုတ်သေးတာကို
သိရသဖြင့် ခွာတို(ခေါ်) ငည့်ကို ထပ်
တွေ့လိုတွေ့ပြား နံနက်စာ ထမင်းပင်
အိပ်ပြန်မစားတော့ဘဲ ဆရာကျော်မင်း
ဆရာတင်သိန်းတို့နဲ့အတူ နယ်မြေတွင်း
ပြန်ဆင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဆရာကျော်မင်း ငါ့ပြစ်မှုမှတ်
တမ်းကို စစ်ကြည့်တော့ ငည့်၊ ခံမင်း
ဘတိုးတို့အဖွဲ့ လွတ်ရက်မဟုတ်သေး
ဘူး။ တကယ်တမ်း လျော့ရက်ကောင်း
ကောင်း ရရင်တောင် ရေနွစ် ဒီစင်ဘာ
နောက်ဆုံး အပတ်လောက်မှ လွတ်ကြ
မှာ။ ခုလို ငည့် လွတ်လပ်စွာ သွားလာ
နေတာ ထောင်က ပြေးတာ၊ ဒါမှ
မဟုတ် ရဲဘက်စခန်း တစ်ခုခုကပြေး
တာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

“ငည့် ရဲဘက်စခန်းက ပြေးတာ
ဆို သူ့အဖွဲ့ကကောင်တွေလည်း အပြင်
ရောက်နေလောက်တယ်။ ဒီကောင်
တွေကို လွှတ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး။ အမြန်
ဆုံး ဆွဲစေ့ ကောက်သင်းကောက်နိုင်မှ
ဒီကောင်တွေ အပြင်မှာ လွတ်လပ်စွာ
ထားလိုကတော့ ခိုးဆိုးလုနွှ်ကမ္ဘာတွေ၊
အောက်ထွင်းမှုတွေ၊ တစ်နေ့ထက် တစ်
နေ့ တက်နေမှာကွ”

“ဟုတ်တယ် ဆရာ”

ရဲတပ်ကြပ်ကျော်မင်းက နယ်
ထိန်းအရာရှိ ဖောမင်ညို၏ ပြောစကား
ကို ထောက်ခံလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ သွားရင်းလာရင်း သတိရ

တုန်း ဆရာတင်သိန်းနဲ့ ဆရာကျော်
မင်းတို့ကို သတိပေး ပြောထားရဦးမယ်
တို့များနယ်ထိန်း အဖွဲ့မှာ ငါ့အပါအဝင်
၁၁ ယောက်ရှိတယ်။ အားလုံး ကိုယ်ခံ
ပညာ အထိုက်အလျောက် ဘတ်ကြ
တယ်။ အဲဒီ အသံမှာ ရဲတပ်ကြပ်ကြီး
တင်လှ၊ ရဲတပ်ကြပ်ကြီး တင်သိန်း၊ ရဲ
တပ်ကြပ်တင်ထွေး၊ ရဲတပ်ကြပ် ညွန့်
ကြည့်၊ ရဲတပ်ကြပ် ကျားလှထွန်းတို့က
အဆင့်မြင့်ခရာတေးသမားတွေ၊ ခါးပတ်
နက်သမားတွေ၊ ငါနဲ့ကျန်တဲ့ နယ်ထိန်း
တပ်ဖွဲ့ဝင်တွေက ခိုးရာအဆင့်မြင့် သိုင်း
သမားတွေ။ အဲသလို တောင့်တင်းနိုင်စွာ
တဲ့ အဖွဲ့ဝင်တွေရှိနေလို့ အရေးရယ်။
အကြောင်းရယ်ဆို ငါတို့လက်ဦးမှ ရယူ
ဖမ်းဆီးနိုင်ခဲ့တာများတယ်။ ဒါပေမယ့်
ငါ့အမြဲတမ်း စိုးရိမ်နေရတာက စိတ်
လည်းဆတ်၊ လက်ဆက်လည်း ကြီး
တဲ့ ဆရာတင်သိန်း၊ ဆရာတင်လှနဲ့
ဆရာတင်ထွေးတို့ သုံးယောက်အတွက်
ပဲ။ သူတို့ လက်ဝါးစောင်း ဘစ်ချက်မိ
ရင် အသက်ထွက်သွားနိုင်တယ်လေ။
အဲဒီကိစ္စနဲ့ မဖြစ်အောင် ထိန်းရမယ်။

ဓုစရိုက်သမား အများစုဟာ ခိုး
တဲ့၊ နှိုက်တဲ့၊ ဖောက်တဲ့ အခါမှာပဲဖြစ်
ဖြစ်၊ ဓုစရိုက်မှု ကျူးလွန်နေဆဲနဲ့ ကျူး
လွန်ပြီးချိန်တွေမှာ အဖမ်းအဆီးမခံရ
ရေ။ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အမြဲ
တမ်း အသင့်ပြင်ဘားလေ့ ရှိတယ်။
ခရမှာလည်း အဆဲနဲ့ ဓုစရိုက်သမား
မှာလည်း အကြံနဲ့ဆိုသလိုပဲ အမြဲကြံ
စည်ထားကော့ ရဲနဲ့များ တွေ့ပြီသားဆို
ကျားနဲ့ဆင် လယ်ပြင်မှာ တွေ့သလို
ကျားကုတ်ကျားခဲ လွတ်ရာလွတ်
ကြောင်း တိုက်ခိုက်ကြတော့တာပဲ။ ရဲ

တပ်ဖွဲ့ဝင်များ အနေနဲ့ကတော့ ခုခံကာ
ကွယ်ပိုင်ခွင့်ထက် မကျော်အောင် အမြဲ
ထိန်းတယ်။ ဒါ့ပေမယ့် ဓုစရိုက်သမား
တရားခံကို ဖမ်းမိအောင် ဖမ်းရမှာက
ရဲတာဝန်နဲ့ ဝတ္တရား မဟုတ်လား။ အဲဒီ
တော့ တာဝန်ရှိတဲ့အတိုင်း တားတားချင်း
တုတ်တုတ်ချင်း၊ ဆေနတ် ဆေနတ်ချင်း
ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ရတာတစ်သလို သူတို့
ကို ကိုယ်ခံပညာ၊ ကိုယ်လုပ်ပညာပေးရ
လည်း တိုက်ခိုက်ရလေ့ရှိတယ်။ အဲဒီ
အခါမျိုးတွေမှာ တာဝန်ရှိသူတွေက
လည်း အထိုက်အလျောက် ကိုယ်ခံ
ပညာ၊ ကိုယ်လုပ်ပညာတွေ တတ်ထားမှ
ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကာကွယ်နိုင်မှာပေါ့။ ဒါ
ကြောင့် မြန်မာနိုင်ငံရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် အမျိုး
သားကော၊ အမျိုးသမီး အများစုမှာ
ကိုယ်ခံပညာ၊ ကိုယ်လုပ်ပညာတွေ သင်
ထားကြတာပေါ့”

“ဒါနဲ့ ဂေ့လဆန်းမှာ အမျိုးသား
နဲ့ အမျိုးသမီးဟေ့ နေရအပ်သင်တန်းက
ဆင်းသိမ့်မယ်။ တို့ရန်ကုန်တိုင်းကို ၂၅
မောက် ရောက်မယ်တဲ့။ တို့ဆီရောက်
တာနဲ့ အဲဒီအရာရှိ အသစ်တွေကို
ကိုယ်ခံပညာတွေ အဆင့်မြင့် သင်ပေး
မှာဆိုတော့ ဆရာတင်သိန်းနဲ့ ဆရာ
တင်လှ၊ ဆရာမြင့်ကြည်တို့ အနေနဲ့
တိုင်းတွဲဖက် အချိန်ပိုင်း နည်းပြတာဝန်
ထမ်းဆောင်ရလိမ့်ပယ်။ မလွှဲမရှောင်
သာတဲ့ တာဝန်မို့ ကိုယ့်ဘက်ကဟော
မပျက်မကွက် ထမ်းဆောင်ကြပေါ့။ ဒါ
ပေမယ့် မူလတာဝန်ဖြစ်တဲ့ နယ်ထိန်း
တာဝန်ကိုလည်း မျက်ခြည်မပြတ်ကြ
စေနဲ့ တို့နယ်ထိန်း ဘာဝန်ဟာ တာဝန်
တူသလဲဆိုတော့ . . . စောင်းလှမ်းတို့၊
ပန်းချီဆရာတို့နဲ့တူတယ်။ စောင်းသမား

ကလည်း စောင်းနဲ့လက် ခုနစ်ရက်
လောက် ကင်းကွာသွားရင် လက်ကွက်
ပျက်သွားတတ်သလို ပန်းချီဆရာက
လည်း စုတ်တံနဲ့လက် ကင်းကွာတာ
ကြာသွားရင် စုတ်ချက်တွေ တင်တိုင်း
မပေါက်ဘဲ ပန်းချီကားကောင်း မထွက်
တော့ဘူးတဲ့။ အဲသလိုပဲ တို့များ နယ်
ထိန်းတပ်ဖွဲ့ဝင်များဟာလည်း မူလနယ်
ထိန်းတာဝန်နဲ့ ကင်းကွာတာကြာရင်
ခုစရိုက်သတင်း ကွင်းဆက်ပြတ်ပြီး
တရားခံဖော်ထုတ်ရာမှာ အခက်တွေ့
တတ်တယ်။

“ကျွန်တော်တို့နဲ့ သက်ဆိုင်တဲ့
ဘာသာရပ်ပို့ချပြီးတာနဲ့ နယ်ထိန်းတာ
ဝန် ပြန်ဝင်ပါ့မယ်”

ဆရာတင်သိန်း၊ ဆရာတင်လှ၊
ဆရာမြင့်ကြည်တို့ အားလုံးက တုံ့ပြန်
လာသော စကားလဲ ကြားလိုက်ရသဖြင့်
နယ်ထိန်းအရာရှိ စောမင်းညို ကျေနပ်
သွားသည်။ ဒီလို မခိုမကပ်၊ တက်ညီ
လက်ညီ ဆောင်ရွက်ကြတဲ့အတွက်
သူတို့ရဲ့ စခန်းနဲ့ သူတို့နယ်ထိန်းအဖွဲ့
ကောင်းသတင်း ကျော်စောနေခြင်းဖြစ်
သည်။

“ဆရာစော”

“ဪ...ဆရာကြီးလှအောင်၊
ကိစ္စထူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့...စခန်းမှူးက ဆရာ
တို့အဖွဲ့ စခန်းအမြန်ပြန်ဝင်ပါတဲ့”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ကျွန်တော်တို့ စခန်းအပိုင်မှာ
ဖောက်ထွင်းမှု ဖြစ်တယ်ဆရာ”

“ဟုတ်လား၊ ဆရာစက်ဘီး ကျွန်
တော်ပေး၊ ဆရာကတော့ ဆရာက
တော့ ဆရာတင်သိန်းတို့နဲ့အတူ စခန်း

ပြန်ခဲ့တော့ဗျာ”

နယ်ထိန်းအရာရှိ စောမင်းညို
သည် စခန်းအမြန်ရောက်ချင်တော့နှင့်
ဆရာလှအောင်စီးလာတဲ့ စက်ဘီးကို
တောင်းစီးပြီး စခန်းသို့ ဦးစွာပြန်သွား
သည်။

အင်း...အပိုင်နယ်မြေထဲမှာ
ဖောက်ထွင်းမှုတဲ့။ တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ၊
စောစောက ညဉ့်ကို မြင်မိတော့ စိတ်
ထဲ မသိုးမသန်ဖြစ်မိသား။ လမ်းတစ်
လျှောက် နယ်ထိန်းအရာရှိသည် တော
ရောက်၊ တောင်ရောက် စိတ်ထဲမှရေ
ရွတ်နေမိသည်။ နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့
မှ ဖြစ်ရတဲ့အတွက် စိတ်မကောင်း
လည်းဖြစ်မိတယ်။

• • •

“စခန်းမှူး ကျွန်တော် ရောက်ပါ
ပြီ”

“အေး...ထိုင်ကွ”
နယ်ထိန်းအရာရှိ စောမင်းညိုက
သတင်းပို့လိုက်ရာ စခန်းမှူးက အသိ
အမှတ်ပြုပြီး ထိုင်ခိုင်းလိုက်သည်။

“အမှုစစ်အရာရှိ တာဝန်ယူမယ့်
ဆရာစက်မြားနဲ့ ရဲတပ်ကြပ်ကြီး လှ
ထွန်းတို့ကိုလည်း ခေါ်လိုက်၊ လုပ်ငန်း
အစည်းအဝေးလေးစရအောင်”

“ကျွန်တော်တို့ ရောက်ပါပြီ”

“ကဲ...ထိုင်ကြ၊ ထိုင်ကြ”

ခန်းမှူးနဲ့အတူ အသင့်ရှိနေကြ
သော ဂိတ်တရေကြီး ဆရာလှထွန်းနဲ့
အမှုစစ်အရာရှိ ဒုရဲအုပ် (စခန်းမှူး)
စက်မြားတို့ ရောက်ရှိကြောင်း သတင်း
ပို့ကာ အစည်းဝေး တင်နည်းအားဖြင့်
မူခင်းဖော်ထုတ်ရေး ကိစ္စညှိနှိုင်းဆောင်
ရွက်ရန် စခန်းမှူးခေါ်စခန်းအတွင်း၌

တွေ့ဆုံဖြစ်ကြသည်။

“ကဲ...ကဲ ဂိတ်စာရေးကြီး
ဦးလှထွန်း လတ်တလော လက်ခံဖွင့်
ပေးလိုက်ရတဲ့ ဖောက်ထွင်းမှုအကြောင်း
ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြစမ်းပါဗျာ”

“ဗျာ...ဒီနေ့ ကျွန်တော်တို့
အပိုင်နယ်မြေမှာ ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ်
တယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ဆရာစက်မြားရေ
နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့မှာမှ ဦးချိုးခံလိုက်
ရတယ်”

ဒုရဲအုပ်(စခန်းမှူး) စက်မြားသည်
တပ်ပြင်တွင် နေထိုင်သည့် အရာရှိ
ဖြစ်သဖြင့် မနေ့ည သန်းခေါင်ကျော်
လောက်က ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ဖောက်ထွင်း
မှုအကြောင်း ယခု ဦးလင်း ရုံးတက်ချိန်
ကျမှသိသည်။ သိပြန်တော့ အလွန်ပင်
အံ့အားသင့်သွားသည်။ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များ
အနေနှင့် နှစ်ဆန်း ၁ ရက်နေ့ကို အမှု
မဖွင့်လို့၊ မလွှဲမရှောင်သာ ဖွင့်ရမည်ဆို
ရင်တောင် ယစ်မျိုးမှ မှောင်ရိပ်ခိုမှ ဆဲ
မှု၊ မသင်္ကာပုဒ်မ ၅၄ အမှု၊ စသည်
ဖြင့် အမှုသေး၊ အမှုငယ်များကိုသာ
ဦးစွာဖွင့်လိုကြပါတယ်။

ဘာလို့လဲဆိုတော့ နှစ်ဆန်း ၁
ရက်နေ့မှာ အမှုကြီးစတင် ဖွင့်လိုက်ရ
ရင် တင်နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး အမှု
ကြီးများ ဖြစ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ အစွဲရှိ
ကြပါတယ်။ ဖောက်ထွင်းမှုဟာလည်း
လေးဝင်အမှုကြီး စာရင်းမှာပါတယ်
မဟုတ်လား။ (ရဲတွေက အယူသီးလိုက်
တာလို အထင်မလွှဲစေလိုပါ။ စာရေးသူ
တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသည့် စခန်းတစ်
ခုတွင် စခန်းရုံးအတွင်းရှိ ဘုရားကို မီးနဲ့
ပူတော်ခြင်း ပန်နီလျှပ်ဒါန်းပူတော်ခြင်းများ

ပြုလုပ်လျှင် ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး အပိုင်နယ်မြေအတွင်း ရိုက်မှု၊ ခုတ်မှု၊ ထိုးနှက်မှုခင်းများ စဉ်ဆက်မပြတ် ဖြစ်ပွားတိုင်တန်းလာသဖြင့် စခန်းမှတာဝန်ရှိသူများ အိပ်ချိန်၊ စားချိန်ပင်မရလောက်အောင် တာဝန်များ ငယ်စက်သလို ဆောင်ရွက်ရတော့သည်။ တိုက်ဆိုင်တာမဟုတ်ပါ။ စာရေးသူကိုယ်တိုင် ကြုံဖူးခဲ့ပါသည်။

“ကဲ . . . ကိုယ့်လူတို့ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်ဟာ လူနေထူထပ်သိပ်သည်းတယ်။ မြို့နယ် အတိုင်း အတာကလည်း ကျယ်ဝန်းတယ်။ ရန်ကုန်မြို့ရဲ့ ဂုဏ်ကျက်သရေဆောင်အောင်ဆန်းကွင်းနဲ့ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးလည်းရှိတယ်။ အများသူငါ အပန်းဖြေစရာ ကန်တော်ကြီးနဲ့ ကရဝိက်ကျွန်းဆိုတာတွေလည်း ရှိတော့ ဒီလိုမြို့နယ်ကြီးတစ်ခုမှာ မှခင်းပေါင်းစုံတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာ လက်ခံပါတယ်။ အဲ . . . အဲ . . . ဒါပေမယ့် အခြားအမှုတွေဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လက်ခံနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ်တာတော့ ဘဝင်မကျဘူး။”

“ဘာလို့လဲဆို အိမ်တစ်အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်ဖို့ဆိုတာ အချိန်တော်တော်ယူပြီး လုပ်ရမယ်လေ။ အဲဒီလို ဖောက်ထွင်းသမား ကြီးစားနေဆဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်က မြင်နိုင်၊ တွေ့နိုင်တယ်။ ဒါတောင် ဖောက်ထွင်းသမားကို တစ်ယောက်မှ မမြင်မိဘဲ ဖောက်ထွင်းသမားဟာ အိမ်တွင်းရောက်အောင် ဖောက်ထွင်း ဝင်နိုင်ခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ စိတ်ကြိုက်ပွေ့နေကပ်ပြီး ယူချင်တဲ့ပစ္စည်းတွေ ရှာဖွေယူသွားနိုင်

တယ်ဆိုတော့ တွေးပြီးခံပြင်းမိတာပါ။

“ဝိုဆိုတာက သင်္ကြန်ပြီး နှစ်ဆန်း ၁ ရက်လိုနေ့မျိုးမှာ ရဲစခန်းတွေက ဘာမှမပွင့်လိုကြဘူး။ အမှုမဖွင့်ရအောင်လည်း လှည့်ကင်း၊ ပတ်ကင်း၊ ဝပ်ကင်း၊ ကျားသစ်(အထူး) လှည့်ကင်း တစ်နယ်မြေနှင့် တစ်နယ်မြေ ချိတ်ဆက်လှည့်ကင်းများ ဆောင်ရွက်ပြီး ကြိုတင်ကာကွယ်ကြတယ်။ ဒီကြားထဲက ဖောက်ထွင်းမှုနဲ့ နှစ်ဆန်းမှာ စတင်ကွင်းဖွင့်ခံရတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားတို့လည်း စဉ်းစားကြည့်။ ဒါကို သာမန်လို့ မတွေးကြနဲ့။ ကျုပ်ကို ကလေးဆန်တယ်ပဲ ပြောပြော၊ ဒါဖောက်ထွင်းသမားက ကျွန်တော်တို့ နားရွက်ကို တံတွေးဆွတ်ပြီး စိန်ခေါ်လိုက်တာပဲ။ ဒီတရားခံကို အမြန်ဆုံးမိအောင် ဖမ်းရမယ်။ ကဲ . . . ဂါတ်စာရေးကြီး ဦးလှထွန်း ဖောက်ထွင်းမှု မှခင်းဖြစ်စဉ် အကျဉ်းချုပ်ပြောပြလိုက်ပါ။ ပြီးရင် ကျွန်တော့်တို့ အခင်းဖြစ် အရပ်သွား-စ်ကြမယ်။ မှခင်းဓာတ်ပုံဆရာလည်း ခေါ်ခဲ့ပါ။”

“ဆရာများခင်ဗျာ၊ ဒီနေ့ ကျွန်တော်လက်ခံ ဖွင့်ပေးလိုက်ရတဲ့ ဖောက်ထွင်းမှု ပုဒ်မ ၄၄၆ နဲ့ပတ်သက်ပြီး အကျဉ်းချုပ်တင်ပြပါမယ်။”

“ယနေ့နံနက် ၇ နာရီမှာ အိမ်အမှတ်(-) (-)လမ်း မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်မှာ ညအချိန် ဖောက်ထွင်း ခိုးယူမှုတစ်မှု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဆိုပါ ဖောက်ထွင်းမှုနဲ့ ပတ်သက်ပြီး အိမ်ရှင် အိမ်ခင်းရိုက် တရားလိုအဖြစ် အမှုဖွင့်တိုင်ကြားတာကတော့ မနေ့ကညသန်းခေါင်ယံအချိန်က ရေအိမ်ဝင်ရန် အိမ်အတွင်းရှိ မီးချောင်းကိုဖွင့်လို့က်စဉ်

အိမ်တွင်းရှိပစ္စည်းများ အထားအသို ပျက်နေပြီး ဗီဒီတံခါးလည်း ပွင့်နေကာ နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်တံခါးနဲ့ နောက်ပေါက် တံခါးကြီးများပွင့်နေသဖြင့် အိမ်သားများကိုနှိုးကာ ပြန်လည်စစ်ဆေးကြည့်ရာ ဗီဒီအတွင်းမှ အောက်ပါ ပစ္စည်းများ ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း သိရသဖြင့် အရေးယူဆောင်ရွက်ပေးရန် တိုင်တန်းမှု ဖြစ်ပါတယ်။”

ပျောက်ဆုံးပစ္စည်း

၁။ မောင်နံနုနစ်ဖော် ရွှေလက်ကောက် ခုနစ်ကွင်း၊ နှစ်ကျပ်သား။

၂။ ယိုးဒယား သုံးပတ်သား ရွှေဆွဲကြိုး ၁ ကုံး။

၃။ ဆောက်ဖြတ်ရွှေဆွဲကြိုး နှစ်ကျပ်သားနှင့် စိန်ဆွဲသီးတစ်ခု။

၄။ တစ်ကွင်းလျှင် တစ်ကျပ်သားရှိ ရွှေလက်ကောက် ငါးကွင်း။

၅။ ရွှေခိုး နှစ်ကျပ်သားရှိ လေးလက်မ ရွှေတီးတစ်ချောင်း။

၆။ ရွှေခင်းဆီ အင်္ကျီကြယ်သီး ငါးလုံး၊ ရွှေချိန်တစ်ကျပ်သား။

၇။ ငွေစက္ကူရောရာ သုံးသိန်းကျပ်။

၈။ ရွှေနှစ်ကျပ်သားကြိုးပါ အမျိုးသမီးပတ် ရွှေရောင်လက်ပတ်နာရီ တစ်လုံး။

၉။ လက်ကိုင်ဂဏန်းပေါင်းစက် တစ်လုံး။

တိုင်ချက်လာဖွင့်တဲ့ အိမ်ခင်းရိုက်ရဲ့ ပြောစကားအရ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ ပစ္စည်းအားလုံးဟာ ကျွန်းဗီဒီကြီးထဲမှာ အမြဲထားလေ့ရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေတဲ့။ ဗီဒီသော့ကို ခတ်သလားမေးကြည့်တော့ ဗီဒီကြီးနဲ့ တွဲရက်သော အရင်က

တည်းက ပျက်နေလို့ ဗီရိုကို ပတ္တာ အကောင်းစားရိုက်ပြီး စတီး(လ်)အာမခံ သော ခတ်ထားတယ်လို့ ပြောပါတယ်။

ဂါတ်စာရေးကြီး လှထွန်းသည် မူခင်းဖြစ်စဉ် အတိုချုပ်ဖတ်ကြားရှင်း လင်းပြီးနောက် ထိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ...မူခင်းဖြစ်စဉ်သိပြီးကြပြီဆို တော့ အခင်းဖြစ်အရပ် သွားစစ်ကြည့်”

စခန်းမှူးမှ ဦးဆောင်ကာ အခင်း ဖြစ်အရပ်သို့သွားရာ နယ်ထိန်းအရာရှိ အမှုစစ်အရာရှိ၊ ရဲဓာတ်ပုံဆရာတို့အား လုံး စခန်းမှူးကားနှင့်အတူ လိုက်ပါ သွားကြသည်။

• • •

“စောမင်းညို၊ မင်းအထင်ပြောပါ ဦး”

“ဖောက်ထွင်းမှု လက်စလက်န ကြည့်ရတာကတော့ ရင်းနှီးနေသလို ခံစားမိတယ်။ ဗိုလ်ကြီး ရုံးရောက်ရင် ပြစ်ချက်ဟောင်းရှိတဲ့ ဖောက်ထွင်းသမား တွေရယ်။ သူတို့အမှုအကျင့်တွေ ဘယ် လိုရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြစ်ချက် ဟောင်းမှတ်တမ်းကို တစ်ချက်ပြန်စစ် ကြည့်ပြီး ဗိုလ်ကြီးကို အသေးစိတ်တင် ပြပါမယ်”

“အေး...ကောင်းပြီ၊ အမှုစစ် အရာရှိတာဝန်ယူမယ်။ ဆရာစက်မြား လည်း နယ်ထိန်းအရာရှိ စောမင်းညို နဲ့တွဲပြီး ဆောင်ရွက်ကြကွာ”

စခန်းမှူးနှင့်အဖွဲ့ အချင်းဖြစ်အိမ် အား စစ်ဆေးကြပြီးနောက် တရားလို ဒေါ်ခင်နှင်းနီအပါအဝင် အိမ်သားများ ဖြစ်သော ဒေါ်နှင်း၊ ဒေါ်ခင်နှင်းကြည်တို့ အား ဥပဒေနဲ့အညီ စစ်ဆေးမေ့မြန်း ကာ စစ်ချက်များ ယူခဲ့သည်။ တကယ်

တော့ မိခင်ကြီး ဒေါ်နှင်း၊ သမီးကြီး ဒေါ်ခင်နှင်းနီ၊ သမီးငယ် ဒေါ်ခင်နှင်း ကြည်တို့အားလုံးမှာ တာဝန်အရရှိသော စစ်ချက်ယူခဲ့ရသော်လည်း ဂုဏ်သရေရှိ မိသားစုဝင် အမျိုးသမီးများသာ ဖြစ် ကြသည်ဆိုတာ စခန်းမှူး နယ်ထိန်း အရာရှိ အမှုစစ်အရာရှိအားလုံး သဘော ပေါက်ကြပါတယ်။ တာဝန်အရ မလွဲ မရှောင်သာ မေးမြန်းစစ်ချက်ယူခြင်း သာ ဖြစ်ပါတယ်။

တရားလို ဒေါ်ခင်နှင်းရီတို့အိမ် တွင် အမျိုးသမီး သုံးဦး အမျိုးသား တစ်ဦးသာရှိပြီး ရှိသည့် အမျိုးသားမှာ ပြည်ပ သင်္ဘောလိုင်းတစ်လိုင်းတွင် သင်္ဘောအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်၍ အိမ်တွင် အနေနည်းဦး ပြည်ပတွင် အနေများသူ ဖြစ်သည်။ ယခု အချင်းဖြစ်ချိန်တွင် လည်း အမျိုးသားမှာ အိမ်မှာမရှိပါ။ ဖောက်ထွင်းသမားအနေနှင့် အချင်းဖြစ် အိမ်တွင် တစ်ဦးတည်းသာရှိသော အမျိုးသား အိမ်၌မရှိမှန်း သိသဖြင့် အချင်းဖြစ်အမှုကို ကျူးလွန်သွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဖောက်ထွင်းသမားတို့သည် အိမ် တစ်အိမ်ကို ဖောက်ထွင်းတော့မယ်ဆို ရင် တစ်ပတ်ဆယ်ရက်ခန့် ပတ်ဝန်း ကျင်အနေအထား အိမ်ရှိလူဦးရေ အိမ် အဝင်အထွက်မှအစ အခြေအနေ မလှရင် ရန်ဆွက်နိုင်မယ့် ထွက်ပေါက် တောတွေ အားလုံး လေ့လာတွက်ဆ ပြီးမှ ဖောက်ထွင်းမှုကို ကျူးလွန်လေ့ရှိ တယ်လို့ ဖောက်ထွင်းသမားတွေက ပြောလေ့ရှိတယ်။ အခုကလည်း တရားလို ဒေါ်ခင်နှင်းနီရဲ့ခွဲမှန်း ဦးဥက္ကာ ထွန်း မရှိခိုက် အလစ်အငိုက် တွယ်

လိုက်တဲ့ သဘောပင်ဖြစ်ပါတယ်။

• • •

“ဘယ်လိုလဲ စခန်းမှူး၊ သင်္ကြန် အတက်နဲ့ နှစ်ဆန်း ၁ ရက် စပ်ကူး မတ်ကူး ပထဝီအိုင်ဂါ၊ လူအိုင်ဂါ ကျွန် တော်တို့နယ်မြေမှာ ဖောက်ထွင်းမှုဖြစ် တာ နာတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျာနဲ့ နယ်ထိန်း အဖွဲ့တွေကော အခြားရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေ အားလုံး သင်္ကြန်ပွဲတော်ရက်တွေမှာ မြို့ နယ်အတွင်း ဖွဲ့စည်းအောင် မအိပ်မနေ သတိပီရိယနဲ့ တာဝန်ဆောင်ရွက်ကြ တာ ကျွန်တော်သိတယ်။ ဒါကြောင့် အပြစ်မပြောချင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်က အပြစ်မပြောချင်ပေမယ့် ကျွန်တော်နဲ့ ခုတိုင်းတပ်ဖွဲ့မှူးကို စောစောက) ဘိုင်းရဲ တပ်ဖွဲ့မှူးကခေါ်လို့ တိုင်းရဲတပ်ဖွဲ့မှူးရုံး မှာ သွားတွေခဲ့တယ်”

“တိုင်းတပ်ဖွဲ့မှူးက ဘာများ ပြော လိုက်ပါလိမ့်၊ ဘုရား...ဘုရား၊ ဘာများ ပြောလိုက်ပါလိမ့် ဘုရား...ဘုရား”

မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး ပြောလက်စ စကားကို စကားဆိုင်းငံ့လိုက်စဉ် စခန်း မှူးနဲ့ နယ်ထိန်းအရာရှိတို့ခွဲစိတ်ဝယ် ဘုရားတနေမိသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော အပိုင်နယ်မြေအတွင်း ဖောက် ထွင်းမှု ဖြစ်ပွားချခြင်းမှာ အပိုင်နယ်မြေ က ခဲများ တာဝန်မကမ္ဘာနဲ့သဖြင့် ဖြစ် ခြင်း ဖြစ်တယ်ဟု အထက်အရာရှိ မှုက သုံးသပ်နားလည်လေ့ရှိကြတာ ကို သိသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

“တိုင်းတပ်ဖွဲ့မှူး၊ ညွှန်ကြားချက် ကတော့ သတ်မှတ်ရက်အတွင်း အမှု ဖော်ထုတ် တရားခံမိအောင်ဖမ်း၊ သတ် မှတ်ရက်အတွင်း အမှု မဖော်ထုတ်နိုင် ခဲ့မင် နယ်ထိန်းအရာရှိနဲ့ နယ်ထိန်းတပ်

ဖွဲ့ဝင်အားလုံး ရန်ကုန်လို မြို့ကြီးပြုံး
နဲ့ မတန်တဲ့အတွက် တောပြောင်းရမယ်
တဲ့။ ကျွန်တော်နဲ့ စခန်းများကတော့ ဒီနေ့
ရုံးချိန်အတွင်းအရောက် ပြေရှင်းချက်
တင်ပြရမယ်။ ပြေရှင်းတင်ပြချက် အပေါ်
ကြည့်ပြီးမှ ပြစ်ဒဏ်သတ်မှတ်မယ်တဲ့။
ပြေရှင်းချက်အပေါ်မှာ ကျေနပ်ဖွယ်မရှိ
ရင် ကျွန်တော်နဲ့ စခန်းများလည်း တော
ပြောင်းရမယ်လို့ ပြောတယ်။

“ကဲ...ကဲ၊ ထားပါတော့ဗျာ။
ဖြစ်လာမယ်အရေး တွေးပြီး ပူမနေနဲ့။
ကိုယ်ဆောင်ရွက်ရမယ့်တာဝန် ကိုယ်
ကျေပွန်အောင် ဆောင်ရွက်ကြပါ။ ဟို
ရုဏ်း ပေါင်းကြီးတွေ ပြောခဲ့ဖူးတဲ့
စကား ‘ဆင် ၁၀ ကောင်ဖမ်းပေးထား
တာပဲရယ်လို့ မပေါ့နဲ့။ ကြွက်တစ်ကောင်
လွတ်ရင်ခံရမယ်ဆိုတာ ရဲတာဝံ့တဲ့။ အဲဒီ
တော့ စခန်းများနဲ့ နယ်ထိန်းအရာရှိ၊
ခင်ဗျားတို့ ဆောင်ရွက်ကြတာတွေ ကျွန်
တော်မျှက်မြင်ပဲ။ ဘာမှစိတ်မကောင်း
မဖြစ်ကြပါနဲ့။ ဆက်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေ
ဆက်လုပ်ကြပါ။ တိုင်းတပ်ဖွဲ့များက
လည်း ပြောရမှာမို့ ပြောတာပါ။ ကျွန်
တော်တို့တွေရဲ့ ဆောင်ရွက်ချက်တွေ
အပေါ် အများအားဖြင့် အားရကျေနပ်
ပါတယ်။”

“ဗိုလ်ကြီး ကျွန်တော်တို့ အချင်း
ဖြစ်အိမ်ကို စစ်ဆေးကြည့်တော့ အိမ်
ရဲ့ဘေးဘယ်ညာမှာရှိတဲ့ မြေတွေက
ကွက်လပ်ပြန်နေပြီ။ သွပ်ပြားတွေနဲ့ ကာ
ထားပါတယ်။ ကံထိုက်တဲ့ကံဆောက်
မယ် သဘောပါ။ လုပ်ငန်းမစရသေး
တော့ အထဲမှာ ဘာပစ္စည်းမှ မရှိတော့။
ဖောက်ထွင်းသမားဟာ အချင်းဖြစ်အိမ်
ရဲ့ ပြောက်ဘက်မြေကွက်လပ်ကို အခြေ

ပြုပြီး အချင်းဖြစ်အိမ်ကို ဖောက်ထွင်း
တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆို
တော့ ပြောက်ဘက် မြေကွက်လပ်ကို
ကာထားတဲ့ ခြံစည်းရိုးဟာ အချင်းဖြစ်
အိမ်ရဲ့ နောက်ဖေး မီးဖိုဆောင်ကို
အလွယ်တကူ ဝင်နိုင်တဲ့ အနေအထား
ရှိတယ်။ ဗန်ဒါပင်နဲ့လည်းအုပ်နေတယ်။”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ ကိုယ်
လည်း သတိထားမိတယ်။ မီးဖိုခေါင်မိုး
ပေါ် ရောက်တာနဲ့ ခေါင်မိုးသွပ်ပဲခွာခွာ၊
မီးဖိုနောက်ပေါက် တံခါးကိုပဲဖွင့်ဖွင့်
လွယ်သွားပြီး နောက် ငါ သတိထားမိ
တာက အိမ်နောက်ဘက် သံပန်းတံခါး
ကော။ တံခါးမကြီးသော့တွေ အားလုံး
သော့တံနဲ့ဖွင့်ထားသလို ဖွင့်နေတယ်။
ပျက်စီးမှုမရှိဘဲ ဖွင့်နေတာကို သတိ
ထားမိလား။”

“ဟုတ်ကဲ့...ဗိုလ်ကြီး တံခါးတွေ
လည်း မပျက်ဆီးသလို သော့တွေလည်း
မပျက်ဘူး။ အဲဒါ ဒီကျွန်(စ်)ရဲ့ ထူးခြား
ချက်ပဲ။ ဒီအမှုကို ကျူးလွန်တဲ့သူဟာ
သော့တွေကို နားဖားကလေး၊ ဒါမှ
မဟုတ် ကလစ်လိုဟာမျိုးနဲ့ ဟိုထို။ ဒီ
ဆွလုပ်ရင်းကို သော့ကိုဖွင့်နိုင်ခွမ်းသုပဲ
ဖြစ်ရမယ်။”

“ဒါပေါ့ စောမင်းညိုရ။ အဲဒီ
ကောင်ကို မရ ရအောင်ရှာဟာ”

စခန်းများသည် စောမင်းညို၏
ထင်မြင်ချက်နှင့် သူ၏သဘောထား
တစ်ထပ်တည်းကျနေသဖြင့် သာပန်
လေသံထက် အသံမြင့်ကာ အားရပါး
ရပြောလိုက်သည်။

“ဗိုလ်ကြီးထည်း စိတ်မော၊ လူ
မောနဲ့ အတော်ပင်ပန်းလှပြီ။ အနားယူ
ရင်း ကျွန်တော့်ကို စောင့်ပါ။ သုံးရက်

အတွင်း ဖောက်ထွင်းမှု တရားခံနဲ့ သက်
သေခံပစ္စည်းများကို ဗိုလ်ကြီးထံ ဆက်
ဆက်လာအပ်ပါမယ်။”

“မင်းပြောသလို ဖြစ်လာမယ်ဆို
အကောင်းဆုံးပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော် မတတ်နိုင်တဲ့ကိစ္စ
ဘယ်ဟုန်းက ကတိပေးဖူးလို့လဲ ဗိုလ်
ကြီးရယ်။ ကျွန်တော့်ကိုယ့်ပြီး ဆက်
ဆက်စောင့်ပါ”

“ကောင်းပြီ စောမင်းညို။ သားရွှေ
အိုးထမ်းလာတဲ့ ကိန်းဆိုက်ပါစေလို့ ဆု
တောင်းရင်း စောင့်မယ်။ ဖုန်းဆက်
သွယ်လို့ရမယ့် နေရာရောက်တိုင်း ငါ
ဆီ ဖုန်းဆက်ကွာ”

• • •

“လာဗျာ စခန်းများ”

ရုံးခန်းအတွင်းဝင်ခွင့်ပြုရန် အလေး
ပြုတောင်းခံလာသော စခန်းများကို မြင်
လိုက်တဲ့ မြို့နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့များသည် စခန်း
များကို ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။

“စခန်းများ ဘာကိစ္စတွေသေးလဲဗျ”

“စောမင်းညိုနဲ့အဖွဲ့တော့ ဖောက်
ထွင်းမှုတရားခံ ဖမ်းဆီးရမိရော လုပ်ရှား
ဆောင်ရွက်ဖို့ စခန်းက အထွက်ပြသွား
ပြီ။ တရားခံကော သက်သေခံပစ္စည်း
ပါ သုံးရက်အတွင်း ကျွန်တော့်ဆီ အပ်
ပို့မယ်လို့ ကတိပေးကွားတယ်။ ဒီမောင့်
ကတိကတော့ အားရပေးပဲ။ ဟဲ...ဟဲ”

“စခန်းများရေ ဒီမောင့် ကလေးပေး
တာဆို ယုံလိုက်ဗျ။ သူမလုပ်နိုင်ရင်
ဘယ်တော့မှ ကတိမပေးဘူး။ အဲ...
လုပ်နိုင်တာဆိုလည်း ခင်ဗျားပြောသလို
သုံးရက်အတွင်း အပ်ပို့မယ်ဆိုတာဖြစ်
ရဲပဲခွာ ကတိပေးတော့တာပဲ။ ဒီမောင့်
အကြောင်း ဘာလို့ ကျွန်တော် ဒီ

လောက်သီသလဲဆို ဒီမောင် ရဲအရာရှိ ငယ်သင်တန်းက ဆင်းဆင်းချင်း ကျွန်တော့် စခန်းရောက်ပြီး ကျွန်တော့် အလုပ်သင်တပ်ည့် ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီကတည်းက ဒီမောင်ဟာ အထက်အရာရှိ ပြောတာမို့ ဟုတ်ဟုတ်၊ မဟုတ်ဟုတ် ခေါင်းညှိတ်တာမျိုး မရှိသလို ကလန်ကဆန်သဘောနဲ့လည်း ခေါင်းမခါတတ်ဘူး။ အဲဒီအခိုက်အတိုင်ပဲ ပြောလေ့ဆိုလေ့ ရှိတယ်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဗြူးနယ်မှူး။ သူနဲ့ ကျွန်တော် ပူးတွဲတာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့တာ မကြာသေးပေမယ့် သူသဘောသဘာဝကို ခိုဉ်းမိပါတယ်။ သူ့စိတ်ဓာတ်နဲ့ သူဆောင်ရွက်ရတဲ့ နယ်ထိန်းအရာရှိ တာဝန်ဟာလည်း ကိုက်ညီပါတယ်။ နုလည်း သူ့ဆီက ဖုန်းရကြောင်း ကျွန်တော် သတင်းလာဖို့တာပါ။”

“ကာအကြောင်းထူးလဲ။ သီးခြား ဟာတာကော ဘာရှိသေးလဲ”

“အကြောင်းထူးရင် စခန်းတာဝန်မှူးထံ ဖုန်းဆက်သွယ်မယ်ကဲ့။ အဲဒီအခါ ဖုန်းဆက်ပြောတဲ့ လိပ်စာကို စခန်းကား အမြန်ရောက်အောင် လွှတ်ပေးပါတဲ့။ ကားလွှတ်ပေးတဲ့အခါမှာလည်း နယ်ထိန်းရဲတပ်ကြပ် ကျားလူတွေ၊ ရဲတပ်ကြပ် မြင့်ကြည့်နဲ့ အမျိုးသမီးရဲအရာရှိတစ်ဦး ထည့်ပေးလိုက်ပါတဲ့။”

“ကောင်းလိုက်တဲ့ . . . မင်္ဂလာသတင်း။ အဲဒါ တပည့်ကျော်ရဲ့ အောင်ပွဲခေါ်သံပဲလား။ သေချာပေါက် ကျွန်တော်တို့ လိုချင်တာရပြီ။ အင်း . . . ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ နယ်ထိန်းတစ်ဖွဲ့လုံး အိပ်ရာလိပ်ပြင်ဖို့ မလိုတော့ဘူး ထင်ရ

တာပဲဗျို့။

ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်တဲ့ ဗြူးနယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး အသံက ကြည်လင်ရွှင်ပျလျက် ရှိသည်မို့ စခန်းမှူးလည်း ဝမ်းသာသွားသည်။ ရဲဆိုတာ ဘယ်ဒေသ၊ ဘယ်အရပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည် ဖြစ်ပါစေ မည်သည့်စတမ်း တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်ကြသူတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲ . . . တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း မလွှဲမရှောင်သာ ကပ်ကြိမ်တစ်ခါ ပြဿနာနဲ့ ရင်ဆိုင်တိုးတာကို အပြစ်ရယ်လို့ တချို့ တော့ပို့၊ တောင်ပို့ ပို့တဲ့ကိစ္စမျိုးကတော့ သိက္ခာကျရောမို့ ကြိတ်ဆွေးကြိတ်ဆွေးပြီး တိတ်တိတ်လေး ရင်နာနေတတ်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်အခါမျိုးဆို ဟိုးခဏက ရဲဟောင်းကြီးတွေ ပြောလေ့ပြောသလိုတဲကား မှန်နေပြန်ရော။ “ဆင် ခဝ ကောင်ဖမ်းပေးလို့ ဘာမှမရပေမယ့် ကြွက်တစ်ကောင်လွှတ်သွားရင် သေပြီမှတ်” . . . တဲ့။ ဒီစကားဟာ အသေးအမွှာအစ ဂရုစိုက်ရမယ်လို့ ဆိုလိုတာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်လေ။ ဟိုတွေ၊ ဒီတွေ၊ မတွေဟာ ကောင်းပါတယ်။

• • •

“ကလင် . . . ကလင်”

“ဟဲ့လို . . . အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

“ဂိတ်စာရေးကြီးလားဗျာ”

“မှန်ပါ ဗိုလ်စော၊ ပြော အေးနာ၊ စခန်းမှူးလည်း ရှိတယ်”

ဖုန်းအသံကြားသဖြင့် ဂိတ်စာရေးကြီးကလည်း ကောင်းကင်လိုက်ရာ မျှော်လင့်နေ သော နယ်ထိန်းအရာရှိ တေးမင်ညိုထံ ဆက်သွယ်လာသည်

ဖုန်းဖြစ်နေသဖြင့် ဂိတ်စာရေးကြီးက အားရဝမ်းသာ ဆက်ပြောရန် ပြောလိုက်ပြီး အနီးတွင် စခန်းမှူးပါရှိနေကြောင်း ပြောလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စခန်းမှူးကို တိုက်ရိုက်သတင်းပို့စေချင်တဲ့ သဘောနှင့် လက်တွင်းကဖုန်းကို စခန်းမှူးထံ လွှဲပေးလိုက်သည်။

“စောမင်ညို . . . ငါ စခန်းမှူးပါ”

“ဗိုလ်ကြီး . . . ကျွန်တော်တို့ကို စိန်ခေါ်သွားတဲ့ ဖောက်ထွင်းတရားခံ ကျွန်တော့်ခွင်ထဲ ရောက်နေပြီ။ သာကေတမြို့နယ် စခန်းမှူးကိုလည်း နှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး။ ဗိုလ်ကြီးတို့ နှုတ်ဆက်ပြီးရင် ကားကို သာကေတရဲစခန်းကို လွှတ်ပေးပါခင်ဗျာ”

“အခုပဲ ကား မင်းဆီလွှတ်လိုက်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်ကြီး”

စခန်းမှူးသည် နယ်ထိန်းအရာရှိနှင့် ကြိုတင်ညှိနှိုင်းထားသည့်အတိုင်း အမျိုးသမီးအရာရှိ ဒုရဲအုပ် ခင်မြတ်ဆွေ ဦးစီးကာ ရဲတပ်ကြပ်ကျားလူငွန်း ရဲတပ်ကြပ်မြင့်ကြည်တို့အား သာကေတစခန်းမှ စောင့်နေသော နယ်ထိန်းအရာရှိ စောမင်ညိုထံ သွားဆက်သတင်းပို့ရန် စခန်းကားဖြင့် လွှတ်လိုက်သည်။

• • •

“အဲဒီပြတ်ဆွတ်အဖွဲ့ ရောက်လာတာ အချိန်ကိုက်ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ၊ ဆရာသီက နန်းမက်ဆွေ (ခ) ရဲကတည်းက စခန်းမှူး . . . အသင့်စောင့်နင်းထားလို့ ကျွန်မတို့ အားလုံး စခန်းမှာ အသင့်စောင့်နေကြတာပါ”

“ကဲ . . . အားလုံး နယ်ထိန်းအရာ

ရှိ ရုံးခန်းထဲ ဝင်လိုက်ကြည့်။ ဒီစခန်းက နယ်ထိန်းအရာရှိကလည်း ကျွန်တော်နဲ့ ရဲသိပ္ပံတပ်ပတ်စဉ်တည်း ဆင်းခဲ့တဲ့ သူငယ်ချင်းပါ။ ဒီနေ့ည အစီအစဉ်ကို သူတို့က နယ်ခံဆိုတော့ နယ်မြေကျွန်းတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ကို ဝိုင်းကျယ်တဲ့ သက်ဆိုင်ရာ ရပ်ကွက် ပြည်သူ့ကောင်စီ ဥက္ကဋ္ဌကိုလည်း ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ပေးဖို့ စီစဉ်ထားပြီးပြီတဲ့”

“သာကေတမြို့နယ်က လူဆိုးထိန်းကြီး ကျန်းမာပါရဲ့လား။ တွေ့ကြပြန်ပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့...ပွဲတိုင်းကျော် ဒေါ်ခင်မြတ်ဆွေ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

မင်္ဂလာတောင်ညွန့်နှင့် သာကေတမြို့နယ်တို့သည် နယ်မြေခြားနေသော်လည်း မကွာဝေးလှသဖြင့် တိုင်းအတွင်း လုံခြုံရေး စီမံချက်ဆောင်ရွက်ရာတွင် ဖြစ်စေ၊ မူခင်းကျဆင်းရေး စီမံချက်ဆောင်ရွက်ရာတွင်ဖြစ်စေ မကြာမကြာ ပူးပေါင်း ဆောင်ရွက်ရသည်ဖြစ်ရာ တပ်ပွဲဝင်အချင်းချင်း ခင်မင်ရင်းနှီးကြသည်။ ဒါကြောင့် သာကေတ နယ်ထိန်းအရာရှိ ဒုရဲအုပ်(စခန်းမှူး)မှတ်ကာ ဒုရဲအုပ်ဒေါ်ခင်မြတ်ဆွေကို နောက်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဒေါ်ခင်မြတ်ဆွေသည် အမျိုးသမီးပင် ဖြစ်လင့်ကား ကျားကျားလျားလျား ယောက်ျားရင့်မကြီးတွေပင် သူ့လက်ထဲစောင်း တစ်ချက်ထိရုံပင် ဖင်ထိုင်နေသွားတော့တာပဲလို့ မှတ်ချက်ပေးခံရသူဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို အသိများသည်။ သူ့အနေနှင့် အခါအားလျော်စွာ တရားခံများနှင့် ရင်ဆိုင်တွေ့လေ့ရှိရာတွင် သူ့ညာကို ယှဉ်ပါ။ တစ်

ဖက်လူက သူ့အားအသက်အန္တရာယ် ဖြစ်နိုင်လောက်တဲ့ အနေအထားဖြင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်လာမှသာ သူကလည်း မိမိကိုယ်ကို ခုခံကာကွယ်ခွင့် အတိုင်း အတာအရ တုံ့ပြန်လေ့ရှိသူဖြစ်သည်။

“ကျွန်တော်တို့အဖွဲ့ အလိုရှိတဲ့ ပစ်မှတ်ဝပ်နေတဲ့ ဝပ်ကျင်းက အမှတ် (-) (-)လမ်း သာကေတမြို့နယ် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီမှာ ပစ်မှတ်ဟာ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နဲ့ သောက်ရင်း စားရင်း အပျော်ကျူးနေတယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ဒေါ်ခင်မြတ်ဆွေက အိမ်ထဲ အရောက်ဝင်မယ်။ ပစ်မှတ်ကိုရအောင် ဖမ်းမယ်။ ဆယ်ရေး တစ်ရေး ကိုးရေး တစ်ရာ ဆိုသလို အကယ်၍ ပစ်မှတ်က လွတ်မြောက်အောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် လွတ်သွားနိုင်တဲ့ ဂယ်ပေါက်သုံးပေါက် ရှိတယ်။ အဲဒီ ဂယ်ပေါက်တွေကတော့ ဝပ်ကျင်းရဲ့နောက်နဲ့ ဘေးဘယ်ညာတွေပဲ။ အဲဒီ ဂယ်ပေါက်တွေမှာ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်နဲ့ သာကေတ နယ်ထိန်းတွေ အသင့်စောင့်နေကြမယ်။ ကဲ... ဘာမေးစရာ ရှိသေးလဲ”

“မရှိပါဘူး”

“ဒါဆို လုပ်ငန်းစကြစို့”

စောမင်းညိုတို့အဖွဲ့သည် စခန်းရှေ့မှကားနဲ့ ဝပ်ကျင်းနှင့် နီးစပ်သည့် နေရာသို့ အရောက်လာပြီး ကားကို ဝပ်ကျင်းနှင့် မလှမ်းမကမ်း ကိုက် ၃၀၀ ခန့်အကွာ မှောင်ရိပ်တွင် ရပ်ထားကာ ခြေသံလုံလုံနှင့် ပစ်မှတ်ရှိနေသော ဝပ်ကျင်းကို ချည်းကပ်ခဲ့ရာ ၁၀ မိနစ်အတွင်း ရောက်ရှိခဲ့သဖြင့် စောမင်းညိုနှင့် ခင်မြတ်ဆွေတို့ ဝပ်ကျင်းနီးနီး သမူ နီးအောင် ချည်းကပ်ခဲ့ကြသည်။

အိမ်အတွင်းမှ ကလေးကူရီစယ်သံ၊ ညည်း၊ တခစ်ခစ်ရယ်သံများ ကြားသဖြင့် စောမင်းညိုသည် ဟတတဖြစ်နေသော တံခါးရွက်ကို အသာမကြည့်လိုက်ရာ ညှိနှင့် အမည်မသိ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကို အဝတ်မပါ ဝတ်လစ်စလစ် ကိုယ်လုံးတီး အနေအထားနှင့် အပျော်ကျူးနေကြတာ အနီးကပ်တွေ့လိုက်သည်။ စောမင်းညိုသည် ခင်မြတ်ဆွေကို အချက်ပြကာ အိမ်ထဲဝင်ရန် စတင်လိုက်သည်။

“ဟေ့...မောင်ညို၊ မင်းအိမ်ထဲမှာရှိတာ တို့သိတယ်။ တံခါးဖွင့်ပေးအေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံပါ”

ရယ်မောသံ၊ ဆူညံသံများတိတ်သွားသည်။

“ဝုန်း...ဒုတ်...ဒုတ်...ဟောင်း”

“အား”

“အမလေး...အား”

“မင်းလက်ထဲက စားချလိုက်စမ်း၊ မင်းမားကို ဆက်ပြီးဆုပ်ကိုင်ထားမယ်ဆို မင်းလက်ကို တစ်သက်လုံး သုံးမရအောင် ချိုးပစ်လိုက်မယ်။ ဟေ့ကောင်မားကိုချလိုက်ဆိုတာ မကြားဖူးလား”

“အား...အား ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့၊ စားချလိုက်ပါပြီ၊ အား...ဆရာ၊ လက်နည်းနည်းလေ့ပါ၊ ဆရာ၊ လက်ကျိုးတော့မယ်...အား”

“အစကတည်းက အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံဖို့ပြောတာ နားမထောင်တဲ့အပြင် ငါ့ကိုတောင် မင်းက ဓားနဲ့ပိုင်းလိုက်သေးတယ်”

စောမင်းညိုကို ငည့်၊ အိပ်ပွားကစောင့်၍ ဓားနဲ့တိုက်ခိုက်နေချိန်မှာပဲ

ညွှန်အတို ရှိနေသော အမျိုးသမီးတစ်
ယောက် ခင်မြတ်ဆွေကို မားနှင့်ဝင်
ရောက်တိုက်ခိုက်သဖြင့် ခင်မြတ်ဆွေ
အတော်ရှောင်တိမ်းပြီး အမျိုးသမီးလက်
တွင်းက မားကို ယူလိုက်ရတယ်။ ခုခံ
တဲ့အမျိုးသမီးလည်း ခုရဲအုပ် ခင်မြတ်
ဆွေရဲ့ ဘက်ပိုးစောင်းရိုက်ချက် နှစ်
ခုနစ်ထိပြီး ဖင်တိုင်သွားတယ်။

တကယ်တော့ ခွာတိုညွှန်ဟာ ပျံ
လွှားညွှန်လို သတ္တိမရှိသူ။ လူချင်း
မယှဉ်ရဲဘူး။ ဒါကြောင့် အိမ်မှာ နတ်
ဆက်ထားတဲ့စားကို အသင့်ပြင်ထားတဲ့
သဘောပါ။ လက်မဝှေ့စကားနဲ့ ပြောရရင်
ပွဲကကြည့်ပကောင်းဘူး။ ဘာလို့လဲဆို
တော့ အောင်မင်းတို့ အတွဲနဲ့ ခွာတို
ညွှန်တို့အတွဲ တိုက်တဲ့ပွဲက တစ်မိနစ်
အတွင်း ပြီးသွားတယ်လေ။

“ဟဲ့...ဟိုဟာမ၊ အဝတ်အစား
တွေ ပြန်ပြန်ဝတ်လို့...”

ခုရဲအုပ် ခင်မြတ်ဆွေသည် အိပ်
ရာဘေးတွင် ပုံနေသော ထဘီ၊ အင်္ကျီ
များကို ခြေနှင့်ခတ်ပေးလိုက်ပြီး ဗလာ
ကျင်းနေတဲ့ အမျိုးသမီးကို အဝတ်ဝတ်
ခိုင်းလိုက်သည်။

• • •

လင်းလူလူ ရောင်ခြည်ဦးနဲ့အတူ
နယ်ထိန်းအရာရှိ စောမင်းညွှန်အဖွဲ့
စခန်းပြန်ရောက်လာကြသည်။ အသင့်
တောင့်နေသော ဂြိုဟ်နယ်မှူး စခန်းမှူး
တို့နှင့် ခရီးရောက်မဆိုက် စခန်းမှာ
တွေ့ဖြစ်ကြသည်။

ဆရာစောမင်းညွှန် တရားသတယ်
သူ၊ ဘယ်ငါဆိုတာ မင်းသတယ်လို ဆက်
လပ်မိတာလဲ”

“ဒါနဲ့ ဂြိုဟ်နယ်မှူး၊ စခန်းမှူး
ပနက်က ကျွန်တော်နဲ့ ဝေရာကျော်မင်း၊
မိမိရောက်တာဝန်နဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တော်တို့ကို
သွားကြပါတယ်။ ဟဲဟားပေါ့က အရှေ့
ဘက်လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ခွာတို
ညွှန်တို့ ခြင်လိုက်တာပေါ့”

“နာမည်က ခွာတိုညွှန်ဟာ...”

“နာမည်ရင်းက မောင်ညွှန်ပါ။
ဒါပေမယ့် ခုစရိုက် အသိုင်းအဝိုင်းမှာ
မောင်ညွှန်နစ်ယောက်ရှိတော့...တစ်
ယောက်ကို ပျံလွှားညွှန်၊ အခု ကျွန်
တော်တို့ ဆွဲမယူတာတဲ့သူကိုတော့ ခွာ
တိုညွှန်လို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ အမည်ချင်းလည်းတူ၊ ခုစရိုက်
လုပ်တာချင်းလည်းတူ၊ မိန်းမပါသနာပါ
တာချင်းလည်း တူကြတယ်။ ဒါပေမယ့်
လုပ်ရားပုံချင်းတော့ မတူကြဘူး။ ပျံ
လွှားညွှန်က ခါးပိုက်နှိုက်မယ်၊ ခိုးမယ်၊
ဆွဲကြိုးဖြတ်မယ်၊ လုမယ်၊ အိမ်ဖောက်
ထွင်းမယ်၊ အဲဒီလို ကျူးလွန်တဲ့အခါ
မှာလည်း သော့ဖျက်၊ တံခါးဖျက်၊ လို
အပ်ရင် အတားအဆီး မှန်သမျှ ဖျက်
ပြီး အိမ်တွင်းဝင်၊ လိုတာရအောင်ယူ
မယ်။ အကယ်၍ တိုက်ခိုက်ရန်လိုရင်
လည်း ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ပုံတယ်။ သတ္တိ
ရှိတယ်။ ပုံစံက ဂင်ဟိုတို့၊ အသားညွှန်
ညွှန်၊ တစောက်ကန်ပုံစံ။ ခွာတိုညွှန်က
တော့ အသားဖြူဖြူ နွဲ့နွဲ့၊ ပိန်ပိန်ပါး
ပါး၊ သတ္တိနည်းတယ်လို့ ပြောရမလား
ပဲ။ ခိုးမယ်၊ နှိုက်မယ်၊ အလစ်သုတ်မယ်၊
အိမ်သားနည်းတဲ့အိမ်၊ လူဝင်လူထွက်
နည်းတဲ့ အိမ်မျိုးမှ ရွေးချယ်လေ့လာပြီး
သူတတ်ထားတဲ့ ပညာနဲ့ သော့ပွင့်
အောင်ဖွင့်၊ အိမ်တွင်း ဝင်ခိုးလေ့ရှိတယ်။
အချင်းဖြစ်အရပ် စစ်ဆေးစဉ်က ဖောက်

ထွင်းမှုဆိုပေမယ့် တံခါးတွေ၊ သော့တွေ
ချိုးဖြတ်ထားတာ မတွေ့ဘူး။ သော့
ခလောက်တွေကလည်း မဖျက်မယွင်း
ဘဲ သော့နဲ့ဖွင့်ထားသလို ဖွင့်နေတာ
တွေတယ်။ အရာမယွင်းဘဲ သော့ပွင့်
အောင် ဖွင့်နိုင်သူ၊ သို့မဟုတ် ကလစ်
တစ်ချောင်း အသုံးပြုပြီး အာမခံသော
ကိုတောင် ဖွင့်နိုင်သူဟာ ကျွန်တော်
တို့တိုင်းအတွင်းမှာ ခွာတိုညွှန်တစ်
ယောက်ပဲ ရှိတယ်လေ။ ဒါကြောင့် ဒီ
ဖောက်ထွင်းမှုဟာ ခွာတိုညွှန်ရဲလက်
ချက်ဆိုတာ အတပ်သိတာပါ”

“ဒီကောင်ရဲဝပ်ကျင်း သုံးနေရာ
ရှိပါတယ်။ အမှတ် (-)၊ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်
တောင်လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်၊
အမှတ်(-)၊ (-)လမ်း၊ အိပ်နဲ့ ကျွန်တော်
တို့ ဆွဲစေခဲ့တဲ့ အမှတ်(-)၊ (-)လမ်း၊
သာကေတဆိုတဲ့ နေရာတွေပါ”

“နောက်ထပ်တစ်ခု သိချင်သေး
တယ် စောမင်းညွှန်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေးပါ၊ ဂြိုဟ်နယ်မှူး”

“သူ့ကို ဘာလို့ ခွာတိုညွှန်လို့
ခေါ်ကြတာလဲကွ”

“ဪ...အဲဒါက အမေ မွေး
ကတည်းက ညာဘက်ခြေဖနောင့် တို
နေလို့ ငယ်ငယ်ကတည်းက သူ့ကို ခွာ
တို...ခွာတို လို့ခေါ်ကြတာတဲ့”

ဝင်းသောင်(ရမည်းသင်း)

၂၀၀၈ ခုနှစ်က ဖြစ်ပွားခဲ့သော
အမှုဖြစ်၍ ထိုစဉ်က အမေအမေ
အသုံးအနှုန်းအတိုင်း တာဝန်များ သို့
စွဲထားသည်။

မင်းသား

ဘသက်ဆွေ

ခြောက်ဂဏန်းကို မုန်းတီးခဲ့သော မြရင်သည် ထိုနံပါတ်ထဲတွင် ကျရောက် နေသည့် သောကြာနေ့ကို ခပ်လန့်လန့် ရှိနေခဲ့သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ သည် လို ခပ်လန့်လန့်ရှိနေသော နေ့ကိုမှစွဲပြီး ကားနှင့် ထွက်လာခဲ့တော့မှပင်...

ပိတ်ဆို့ကျပ်ညပ်နေသော ကား ရေခဲကြောင်းကြားထဲသို့ ရောက်သွားမိ လျက်သား ရှိခဲ့ပါ၏။ သတင်းထောက်မ လေးဘဝတွင် မိဘသိက အမွေရထား ခဲ့သော ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်း လိပ်ခုံးကား လေးသည် တစ်ခါမျှ သည်လိုလမ်း ကြောင်း အပိတ်အဆို့တွေနှင့် မကြုံဖူး ခဲ့သည့်ကားလေးကို ဖေဖေအမွေအဖြစ် ဆုချခဲ့သည်မှာ ၁၅ နှစ်ပင် ကြာမြင်ခဲ့ ပြီ။ ဘယ်လို အပိတ်အဆို့နှင့် အဆီး အတားကြားမဆို ပြားလေးတစ်စင်းလို ပြောင့်ပြောင့်ဟန်တန်းနှင့် ဖြတ်မောင်း ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့သည်ချည်း။

“ဪ... ဒီကနေ့ သောကြာ နေ့ပါလား။”

ရုတ်တရက် သွားသတိရသည်။ သောကြာနေ့ကိုမှစွဲပြီး ကားမောင်း ထွက်လာမိသော သူ့အဖြစ်ကိုသူ ကြိတ် မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်နေသည်ခိုက် ရှေ့ပိတ် ဆို့နေသော ယာဉ်ကြောကြောင့်ပါ တစ် ဖန် ဒီကနေ့ ပြဿဒါးနေဖြစ်နေပြီဆို

သည်အသိက ဝင်လာသည်။

နေသည် ဆယ်နေကဲအောင် အတားအဆီးမဲ့စွာ အပူကျရောက်နေ သည်။

မြရင်၏ ဗောက်စ်ဝက်ဂွန်းလေး သည် အခြားယာဉ်တွေ၏အကြားသို့ ရောက်မုန်းမသိ ရောက်လာခဲ့၏။ ဒရိုင် ဘာ နောက်ကြည့်မှန်မှ လှမ်းအကြည့် ကားဖြူဖြူတစ်စင်း သူ့နောက်ပါးမှာ ရပ် လာသည်ကို တွေ့၏။ ကားမောင်းသူမှာ ဖြူနုသွယ်သွယ်နှင့် မျက်နှာအလှိုင်ရှင် လေးဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး၏ ကား နောက်မှာတော့မူ အနီရောင် “ပေါ့ချီ” ကားလေးတစ်စီး အရောင်တောက် လက် သစ်လွင်နေ၏။

မြရင်နောက်မှကားဖြူလေး ကျော် ၍ နေရာယူချင်ဟန်ရှိသည်။ လမ်း ကြောင်းတောင်းနေဟန် ရှိနေပုံကို တွေ့ နေရ၏။ ထွက်နိုင်ဖို့ နေရာပေးလိုက် သည်နှင့် ဖြူနုသွယ်သွယ်မျက်နှာရှင်ရှင် လေး၏ တိုဟိုတာ ကားဖြူဖြူလေးသည် မြရင်၏ ညာဘက်မှ ပန်း၍ကျော်တက် သွားတော့သည်။

မြရင် ကားမုန်းထဲအကြည့်ရောက် အသွား၌ သေနတ်ပေါက်ကွဲသလိုလို အသံတစ်ခု မြည်ဟိန်းသွားသည်။

မြရင် ရှေ့မှန်မှကျော်၍ တည်

တည်သို့ လှမ်းအကြည့်မှာပင် မိန်း ကလေး၏ကားဖြူဖြူလေး နောက်သို့ ပြန်ဆုတ်လာသည်ကို အံ့အားသင့်စွာ မြင်လိုက်ရပါတော့၏။ မြရင် ဘေးကျပ် နှံ့ကျပ်ဖြစ်ကိန်း ဆိုက်ရလေပြီ။ ရှေ့ကား နောက်သို့ “ဘက်ဆုတ်” လာပုံက ထိန်း ချပ်မှုမဲ့စွာ အရမ်းကာရောပုံစံနှင့် ဖြစ် နေသည်။ ရှေ့ကိုတက်ဖို့ ပြင်နေသည့် အနီရောင်ပေါ့ချီကားလေး၏ ဖင်ပြီးပိုင်း နှင့် ဒိုင်းခနဲ သွားပိတ်ဆို့ဖြစ်သည်။ ထို အခါ အရှိန်လေးနှင့်လွင့်သွားပြီး လမ်း အရံအတား စည်းရိုက် သွားတိုးတိုက်မိ သွားရသည်။ ပြီးတော့တစ်ဖန် မြရင်၏ လိပ်ခုံးလေးရှေ့သို့ ဖင်တရွတ်ဆွဲကြီးနှင့် လျှောက်ဝင်လာသည်။ မြရင် အမြန် ကွေ့ထွက်၍ ဘရိတ်ကို အဆောတလျင် အုပ်နှင်းသည်။ သည်အခါ မာစီဒီအိုနီး အစား ကားအနက်ရောင်ကြီးတစ်စင်း က ရုတ်တရက် ပြေးထွက်အလာ ဖြူ နုသွယ်လေး၏ကားကို ပြေးဝင်အောင်း သွားရပြန်သည်။ အုံးခနဲအသံကြီးနှင့် အတူ ဖြူနုသွယ်လေး၏ကား ညာဘက် သို့ ဆောင့်လှုပ်ခံလိုက်ရသည်။

မြရင်၏အနောက်ဘက်မှ ဘရိတ် အုပ်နှင်းသံများ တစ်ခဲနက်ထွက်ပေါ်လာ ကြသည်။ ဟွန်းမြည်သံ တဖွယ်ဖွယ်၊ အရှိန်မမီလိုက်သော ကားအချို့တို့၏

အချင်းချင်း အတိုက်အခိုက်သံများ လည်း ပွက်လောဆူညံကုန်၏။

ယင်းအရာအားလုံးသည် တစ် ပြိုင်နက်နှင့် တစ်ချိန်တည်းလိုလို ပေါ် ထွက်လာခြင်းပါပင်။ မြရင် တဒဂ်မြင် လိုက်ရသော ဖြူနွယ်၏ ကားလေး ဆီတွင် မီးခိုးတွေပင် ထွက်နေပါသည်။ လမ်းဘေးမှ သတိပေးဆိုင်းဘုတ်ကြီးပင် တိုင်ကျိုး၍ ကားခေါင်မိုးပေါ်ကျရောက် လျက်သား ရှိနေသည်။

မြရင် ကားတံခါးဖွင့်ဆင်းပြီး ကမ်းကတန်း ကားဖြူလေးဆီသို့ ပြေး သွားသည်။ မြရင်နောက်ပါးမှ အပြာ ရောင်ကားမောင်သူ ဒရိုင်ဘာကြီးသည် လည်း ပြေးလိုက်လာခဲ့၏။

ဟော... ကြည့်စမ်း ဖြူနွယ် မိန်းကလေး၏ ဦးခေါင်းသည် ရှေ့လေ ကာမုန်ကိုဖောက်၍ အပြင်ထွက်နေ သည်။ သတိလစ်သည့် အခြေအနေသို့ ရောက်နေသည်။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး သွေးတွေနှင့် မြရင် တံခါးဖွင့်ပြီး ကြောင် တက်နေခိုက် အပြာရောင်ကား၏ ဒရိုင် ဘာက အလျင်စလိုပင် တံခါးကိုဖွင့်၏။

“ရှင် ဆွဲထုတ်လို့ မလုပ်နဲ့ ဆေး ရုံကားရောက်လာပြီး သယ်ဖို့လုပ်လိမ့် ယယ်”

မြရင်၏နှုတ်ဖျားမှ အမှတ်တမဲ့ ထွက်သွားသည်။ ပြီးတော့ အပေါ်အင်္ကျီ ကိုချွတ်၍ စုတ်မြလိုက်ပြီး အဝတ်စများ ကို ပတ်တီးအဖြစ်နှင့် မိန်းကလေး၏ သွေးထွက်လွန်ကျနေသော ခဏ်ရာ များကို သူကော ထိုသူပါ လုပ်ပေးဖြစ် ခဲ့သည်။

ထိုသူသည် ၂၅ နှစ် ၂၇ နှစ်သာ သာပင် ရှိလိမ့်မည်ဖြစ်သလို ခိုခိန်ပုန် တတ်သော မျက်လုံးများရှိနေသည်။

ထိုတဒဂ်လေးသည် သွေးမျက် ဖွယ် တစ်ခဏလေးပင် ဖြစ်နေသည်။ ဗာစီဒီကား အနက်ရောင်လေးဆဲမှထွက် သွားသော ဒရိုင်ဘာဖြစ်သူသည် လမ်း နံဘေးမှဖုန်းကို ကောက်ကိုင်နေသည်။ ဆေးရုံကားနှင့် ရဲကားကို အကြောင်း ကြားဖို့ လုပ်နေခြင်းပင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ အနီရောင် ပေါ်ချီကားလေးထဲမှ ထွက် လာသူမှာမူ မြင်ကွင်းအားလုံးကြောင့် ကြောင်အမ်းအမ်းရှိသလို ရပ်နေ၏။ တို ယိုတာကားထဲက လူရွယ်သည် ဖြူနွယ်လေး၏လည်ကုပ်သားကို ထိတို့ ကိုင်သလို လုပ်နေရာကပြောသည်။

“အသက်ငွေငွေလေး ကျန်နေ သလိုပဲ”

မြရင် ထိုမြင်ကွင်းနားဆီမှ အသာ ခွာလာခဲ့ပြီး ခြေထောက်ထိခိုက်နေသူ တစ်ဦးဆီ သွားရောက်အကူအညီပေး ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ရဲပိုင်ယာလက် ကားနှင့် ဆေးရုံပိုင်ယာလက်ကားတို့ ရောက်လာကြသည်။ ခဏ်ရာအနာတရ နှင့် ထိခိုက်နေသူများကို သုတ်ခြေတင် ၍ သယ်ယူနေကြသည်။ ဦးစွာ ကားဖြူ ဖြူလေးထဲမှ ဖြူနွယ်အလှရှင်လေး ကို ဆေးရုံကားပေါ် သယ်ယူသွားကြ၏။ ထိုအချိန် အချို့ကလည်း အော်အော် ဟစ်ဟစ်နှင့် လှမ်းအကူအညီတောင်း သလိုလုပ်နေသည်။

ထိုတဒဂ်ကာလလေးသည် မြရင်

လို သတင်းထောက်မလေးအဖို့ သတင်း ရယူဖို့ မေ့နေလောက်အောင်ပင် သွေး မျက်ဖို့ ကောင်းနေခဲ့ပါ၏။

နောက်နေထုတ် ကြေးမုံသတင်း စာတွင် ထိုမိန်းကလေး ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားရသည့်သတင်း ပါလာ ခဲ့သည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ မြရင် တုန်လှုပ်ချောက်ချားသွားမိသည်။ မိန်း ကလေး၏ အမည်မှာ ကေသွယ်။ အသက် ၂၂ နှစ်။ တက္ကသိုလ်နောက် ဆုံးနှစ်ကျောင်းသူဖြစ်မှန်း သိလာရ သည်။ ထိုမိန်းကလေးသည် ဤအရပ် ဒေသမှမဟုတ်ဘဲ တောင်ကြီးမြို့မှ အလည်အပတ်ရောက်လာသူဖြစ်သည်။ မိန်းကလေး၏ဓာတ်ပုံကို တွေ့နေရ သည်မှာ အပြင်ကအတိုင်း တောက်ပ သောမျက်လုံးများနှင့် ကြည်စင်သော အပြုံးများကို မြင်ရ၏။ ဆံပင်က ကေ သွယ်ဆိုသည်အတိုင်း ရှည်လျားမှု သဘော ရှိနေသည်။ ထိုသို့နယ် မြင်ရ သည့်တစ်ခဏ မြရင်၏ ရင်သည် လေး လံပြည့်သိပ်လာသလို ထင်လိုက်သည်။

* * *

မြရင် မြို့လယ်အလုပ်ခန်းထဲ၌ သတင်းရှာဖွေမှုကိစ္စတွေနှင့် ဗျာများ ရှုပ်ထွေးနေခိုက် တံခါးခေါက်သံ ကြား လာခဲ့ရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့... သေ့ဘေတ်မထားပါ ဘူး ဝင်ခဲ့ပါ”

တံခါးဖွင့်ဝင်လာသော မိန်းမသား တစ်ဦးကို တွေ့လိုက်ရသည့်တဒဂ် မြရင် ဖီးစပ်ဟောင်းဖြစ်သွားရသည်။

သေသုကောင်မလေး သေရွာမှ ပြန်လာသလား ထင်ရလောက်အောင် ယင် တူလွန်းလှသော မိန်းမသားဖြစ်နေ သည်။ သို့သော် ထိုမိန်းမသားသည် အသက် ၄၀ ကျော် အလှများပိုင်ရှင်။

“မမက ကွယ်လွန်သွားတဲ့ ကေ သွယ်ရဲ့မိခင် ဒေါ်သွယ်သွယ်ဦးပါ”

ထိုအ မျိုးသမီးက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်သည်။

“ငါ့ညီမက အဲဒီကားတိုက်မှုကို ကိုယ်တိုင်မြင်တွေ့လိုက်တယ်ဆိုတာ သိရလို့ လာခဲ့တာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...လာခဲ့ပါရင်၊ မမရဲ့ သမီး မတော်တဆတိုက်ခိုက်မှုနဲ့ သေ သွားတာကို ကျွန်မလည်း စိတ်မကောင်း မိပါဘူး”

ထိုအမျိုးသမီးသည် အထဲကို လျှောက်လာပြီး တစ်ခဏ ထိုင်ခဲ့မှာ ထိုင်လိုက်ရင်း ဘာစကားမျှမပြောနိုင် သလို ရှိနေပြီးမှ တစ်လုံးချင်းပြောလာ သည်။

“ရဲတွေဟာ ရိုးရိုးယဉ်တိုက်မှုပဲ ထင်ပြီး ကားကို သေသေချာချာ စစ် ကြည့်တော့မှပဲ ကျည်ဆန်ပေါက်ရာ တစ်ခုကို သွားတွေ့တယ်။ ဒီတော့မှ ကေသွယ် အသတ်ခံရတာပါလို့ သိ သွားတော့တယ်ဆိုပါတော့ကွယ်”

“ရှင်...သတင်းစာထဲမှာ အဲဒီ အကြောင်း မပါပါလား”

“သတင်းထည့်တာ စောသွားလို့ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မမသမီးကို သတ်သွား သုဟာ လူကောင်းတစ်ယောက်ထက် စိတ်မနဲ့သူပဲ ဖြစ်ဖို့များမယ်။ သေနတ်

တစ်လက် ရတနာလို ပစ်ချင်ရာပစ် ထိ ချင်ရာထိသွားရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပဲ ဖြစ် လိမ့်မယ်”

“မမသမီးကေသွယ် အလုပ်ကော လုပ်ပြီလား”

“အင်း လုပ်နေပြီ။ တက္ကသိုလ် အနီးက ပျော်ပွဲစားရုံမှာ လုပ်တယ်ဆိုပါ တော့ကွယ်။ သူ့အလုပ်က ညဘက် ဆင်းရတဲ့ အလုပ်မျိုး ဆိုင်ရဲ့ မန်နေဂျာ ရဲ့ အပြောအရတော့ ကေသွယ်ကို ကောင်လေးတစ်ယောက်ယောက်က အမျိုးမျိုးအနှောင့်အယှက်ပေးနေတယ် တဲ့။ ကေသွယ် ကေသွယ်ဘက်က သူ့ကို လက်တွဲဖြုတ်တော့မယ့် သဘောမျိုးပြ နေတဲ့အတွက်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်တဲ့”

“အဲဒီကောင်လေး တစ်ယောက် က ဘယ်သူလဲဆိုတာကိုကော မန်နေ ဂျာဆိုတဲ့လူ သိလား”

“ကောင်းကောင်းတော့ မသိဘူး။ ခါတိုင်းတော့ သမီးနဲ့ အဲဒီကောင်လေး အပြင် မကြာမကြာတွဲပြီး ထွက်သွား တာကိုတော့ သူ တွေ့နေကျအိုပဲ။ အခု နောက်ပိုင်းမှာ ဖုန်းတစ်လုံးဝှက်ဆက်ပြီး ကေသွယ်ကို စိတ်အမျိုးမျိုးညစ်အောင် အနှောင့်အယှက်ပေးတာမျိုးတော့ သူ မြင်ရတယ်တဲ့။ အခု မမ အိုင်အိုချစ် ကောင်းဆီကနေ လာခဲ့တာပါ။ သူက ညီမဟာ သတင်းထောက်တစ်ယောက် လည်းဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီလိုကိစ္စ ဖြစ်ပွားတဲ့အချိန်က အနီးအပါးမှာ မျက် မြင်သက်သေအဖြစ်နဲ့လည်း ရှိခဲ့တယ် လို့ ညွှန်ပြလိုက်လို့ မမရောက်လာရ တာပါ။ ဖြစ်နိုင်ရင်တော့ မမရဲ့သမီး

ကေသွယ်လေး အသတ်ခံရတဲ့ကိစ္စကို ညီမဘက်ကလည်း တစ်ဖက်တစ်လမ်း ဝင်စုံစမ်းကူညီစေချင်တယ်”

“မမရယ်...ကျွန်မတို့ဆီက ရဲမှ ခင်းထောက်လှမ်းရေးတွေဟာ တကယ် တော်ပြီးသားပါ။ အနီးနဲ့အမြန် ဆို သလို အဲဒီတရားခံကို ဖမ်းမိနိုင်မှာပါ”

“မမ တောင်ကြီးပြန်ရဦးမယ်။ မမခင်ပွန်းဟာ မကျန်းမာသူဖြစ်နေတာ တစ်ကြောင်း၊ သမီးသတင်းကြားလိုက် တာမှ ပိုဆိုးလာတာကြောင့် တစ် ကြောင်းနဲ့ အမြန်ပြန်ရတော့မယ်။ မမ အနီးနဲ့ မပြန်ခင် ဒီကိစ္စကို မြန်မြန် ထက်ထက်နဲ့ သိသွားချင်တယ်ကွယ်”

“ကောင်းပြီလေ။ ကျွန်မလည်း တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က ကူညီပါ့မယ်။ အရေးကြီးတာက ကေသွယ်နဲ့ အကျွမ်း တဝင်ရှိနေတဲ့ လူတွေရဲ့နာမည်ကို ရရှိ က အရင်အရေးကြီးတယ် မမ”

ဒေါ်သွယ်သွယ်ဦးသည် ကေသွယ် လုပ်ကိုင်နေသော ပျော်ပွဲစားရုံမှ အဆန် နေဘက်၏ နာမည်ကို ဦးစွာပြောပြ သည်။

မြရင်သည် ရဲကိုင်တွယ်သော အမှုမျိုးဆိုလျှင် လက်ရှောင်လေ့ရှိသည်။ ယခုမှ အိုင်အိုချစ်ကောင်းနှင့် ပတ်သက် ဆက်စပ်နေသော အမှုမျိုးဖြစ်နေ၍ ယခင်ကလည်း အချို့ကိစ္စများတွင် ဝိုင်း လန်းနေကျရှိနေသည်မို့ ကေသွယ်အမှုကို ကိုင်တွယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ကြည့်ရသည်မှာ...အိုင်အိုချစ် ကောင်းကိုယ်တိုင်ကလည်း မြရင်အား ပါဝင်စေချင်ပုံနှင့်အတူ ဒေါ်သွယ်သွယ်

ဦးအား တစ်ခုတည်း လွှတ်လိုက်ပုံရသည်။

မြရင် မှုခင်းထောက်လှမ်းရေးရုံးသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး ရုံးမှ အမှုမိတ္တူကို တောင်းယူလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က အိုင်အိုချစ်ကောင်း ရုံးထဲတွင်ရှိမနေ။ ရဲတပ်ကြပ်ညီညွတ်သော ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

“ကားမတော်တဆတိုက်မှုတွေ ဖြစ်တုန်းက မမြရင်တွေ့လိုက်တဲ့အထဲမှာ မသင်္ကာစရာကောင်းနိုင်တဲ့ လူကို ကော သတိထားမိလိုက်သေးလား”

“ဟင့်အင်း၊ အမှတ်တမဲ့ဖြစ်သွားတယ်”

ထိုအခါမှ မြရင်ခေါင်းထဲ တွေးစရာများ ဝင်လာသည်။ အနီရောင် “ပေါ်ချီ” ကားထဲမှ ထွက်လာသည့်လူအား ပြေးမြင်သည်။ ထိုကားသည် မြရင်ကား၏ လက်ဝဲဘက်ဆီမှ မောင်းဝင်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ တိုယိုတာကားထဲမှလူ၊ ထိုသူကလည်း မသင်္ကာစရာ စာရင်းသွင်းနိုင်သည်။ သေသူကေသွယ်အား ကူညီသလိုလိုနှင့် တစ်ခုခု ကြံစည်သွားသည့် သဘောလည်း ရှိနိုင်သည်။

“ဆရာမကြီး ညီညီအနုနုကော ဒီအမှု သက်သေတွေ ရခဲ့သေးလား ရင်”

“လေးငါးယောက်တော့ရတယ်။ ကဲ...အဓိကောဟင်”

“အင်း...တွေ့လိုက်မိတဲ့လူတွေတော့ ရှိပါရဲ့”

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် မြရင်က တိုယိုတာကားနှင့် ပေါ်ချီကားဆီမှ လူရွယ်တွေ၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ပြောပြ

ဖြစ်ခဲ့သည်။

“အင်း...မိဆိုင်ရင် တိုယိုတာကားမောင်းတဲ့လူကလည်း သက်သေထဲမှာပါနေတယ်။ နာမည်က ညီညီကိုတဲ့။ အဲဒါ သူ့နာမည်အမှန် ဖြစ်ကောင်းမှလည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒီကောင်လေးဟာ ရဲက အလိုရှိမယ့် လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

သည်အခိုက်...

“အို...ဟိုဟို...သတင်းထောက်ရောက်နေတာကိုး”

အိုင်အိုချစ်ကောင်း၏ အသံကြီးက မြရင်နောက်ဘက်မှ ထွက်လာသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် မြရင်ကို မတွေ့လိုက်နှင့် တွေ့သည်နှင့် တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခု ဝ.မြဖြစ်သည်။ ယခုလည်း

“ကျွန်မဆီကို ကေသွယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့အမေ ဒေါ်သွယ်သွယ်ဦး လာသွားသေးတယ်”

“အေး...မင်းနစ်သိမ့်ပေးနိုင်တာရှိ နစ်သိမ့်ပေးနိုင်အောင် လွှတ်လိုက်တဲ့ သဘောပါကွယ်”

* * *

မြရင်သည် ကေသွယ်လုပ်ကိုင်သော နင်းကိန္နရီ ပျော်ပွဲစားရုံဆီသို့ မောင်းလာခဲ့သည်။ ကေသွယ်နှင့်အတူ တွဲလုပ်နေသော ထွေးမှုအား တွေ့ဆုံဖို့ပင်ဖြစ်သည်။ ဦးစွာ မန်နေဂျာနှင့်တွေ့၍ သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဖွဲ့ခြင်းပြုရသည်။

“ဟုတ်ကဲ့...ကျွန်တော်တို့လည်း ကေသွယ်အကြောင်းကို ကြားရလို့

အတော်လေး တုန်လှုပ်ချောက်ချာသွားမိပါသေးတယ်။ သူ့အမေလည်း သနားပါတယ်”

“ကေသွယ်ကို အနောင်အယုက်ပေးနေတဲ့ ကောင်လေးအကြောင်း ကျွန်မကို တဆိတ်လောက် ပြောပြပါလား”

“ကျွန်တော်နဲ့ တစ်ခါမှတော့ မဆုံဖူးသေးပါဘူး။ ကြားမိရုံလောက်ပဲရှိသေးတာပါ။ ကေသွယ်က နစ်လလောက် ညပိုင်းအလုပ် ဆင်းလာပြီးမှ အခု နေ့ပိုင်းအချိန် ပြောင်းလုပ်ခွင့်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို တောင်းပန်လာတာနဲ့ မေးကြည့်တော့မှ အဲဒီကိစ္စကို သိရတာပါ။ ကေသွယ်က အဲဒီကောင်လေးဆိုတာကို တိမ်းရှောင်ချင်တဲ့သဘောကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

“အဲဒီကောင်လေးဆိုတာရဲ့ နာမည်ကို ပြောပြဖူးလား”

“အင်း...တယ်ရီဆိုလား ပြောဖူးတယ်။ ကေသွယ်မိတ်ဖွဲ့မှာ ဒီကောင်လေးဟာ အတော် ရူးလွန်းအားကြီးတယ်လို့ ထင်နေပုံပဲ”

“လက်တွဲဖြတ်ချင်တဲ့ အကြောင်းကကောရင်”

“ကေသွယ် အပြောကတော့ တယ်ရီက အရင်ကကောင်းသလောက် အခု သိပ်သဝန့်တိုလွန်းတယ် ဆိုလားပဲဗျ။ သူ့နောက်ကို ဖိုတ်အမျိုးအစားကားနဲ့ အမြဲပဲ တကောက်ကောက် လိုက်နေတတ်တယ်တဲ့။ သောကြာနေ့ကတော့ ကေသွယ်ဟာ သူ့ဦးလေးဆီက ကားတောင်းပြီး အပြန်မှာပဲ အခုလို

ကြမ္မာဆို ငင်သွားရတာပါပဲ”

မြရင်သည် ရုတ်တရက် ဓာတ်ပုံ သတင်းထောက် ကိုမြအေးကို သတိရ လာသည်။ မိန်းမကောင်း အား နှုတ်ဆက် ပြီး ကိုမြအေး၏ အလုပ်ခန်းဆီသို့ ခရီး ဆက်ခဲ့သည်။

ကိုမြအေးသည် ကေသွယ်အမှု တုန်းက ဓာတ်ပုံတဖျပ်ဖျပ်ရိုက်သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယခုလည်း သူ့အလုပ်ခန်းထဲတွင် ဓာတ်ပုံဖလှယ်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ သော သတင်းထောက်ကိုမြအေး မြရင် ကို တွေ့ရသည့်ခဏ သွားအဖွေးသား ပေါ်အောင် ပြသွား၏။

“ဪ...သတင်းထောက် မမ ချောပါလား”

“ကိုမြအေးကြီးဆီက ကေသွယ် မှခင်းပုံတွေ ခဏလေ့လာကြည့်ချင်လို့”

မြရင်သည် ကိုမြအေးထိုးပေး လာသော အမှုပုံတစ်ထပ်ထပ်မှ ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို ဆွဲကြည့်လိုက်သည်။ ထိုပုံထဲ တွင် ကေသွယ် ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ် သော ကားကိုမြင်ရလျက် နောက်ပါးမှ ရပ်နေသော တိုယိုတာကားကို မှုန်ထဲမှ အသွင်သာ မြင်ရသည်။

“အဲဒီကားကို ချဲ့ပေးနိုင်မလား”

“အရေးကြီးလို့လား”

“ကားနံပါတ်ကို သိချင်လို့ပါ”

ကိုမြအေး ချဲ့ပေးလာသည်နှင့် တိုယိုတာကားနံပါတ်များ ထင်ရှားစွာ တွေ့လာရသည်။ ထို့နောက် ဓာတ်ပုံထဲ မှာတွေ့ရသည့် တိုယိုတာကား၏ နံပါတ် ပိုင်ရှင်ကိုပါ စုံစမ်းလိုလာသည်နှင့် မော်

တော်ပီကယ်ရုံးမှ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူထံ လှမ်းအကူအညီတောင်းရသည်။

“တိုယိုတာ ကားပိုင်ရှင်ကတော့ ဦးတင်မြင့်တဲ့၊ ဝင်ဒါမီယာထဲမှာ နေ တယ်”

ထို့နောက် တိုယိုတာပိုင်ရှင် ဦး တင်မြင့်နေထိုင်သည်ဆိုသော ဝင်ဒါမီ ယာ အမှတ်လိပ်စာအတိုင်း မြရင် ဆက်ထွက်ခဲ့သည်။

တံခါးဘဲလ်ကိုနှိပ်ပြီး စောင့်နေစဉ် မှာပင် ဖွင့်လာသည့် တံခါးနှင့်အတူ ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် လူကြီးတစ်ယောက်အား အဝမှာမြင် လိုက်ရ၏။

“ဦးတင်မြင့်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“အဲဒါ ငါ့နာမည်ပဲ”

“ဟုတ်ပါ့မလားရှင်၊ တိုယိုတာ ကားပြာပြာလေးပိုင်တဲ့ ဦးတင်မြင့်ဟာ ဦးဟုတ်ပါ့မလား”

မြရင်က ကားနံပါတ်ပါ ရွတ်ပြ ဖြစ်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒီကားက ကျွန်ကားပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်မတွေ့တဲ့လူက ခပ်ငယ် ငယ်မို့ပါ။ ဒါထက်အဲဒီကားကို တစ် ယောက်ယောက်မောင်းဖို့ ပေးခဲ့သေး လား”

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်ကားကိုထောင် ထဲကမထွက်တာတောင် လလောက်ရှိ ပြီ၊ ကဲ...မယုံရင် လာကြည့်”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးရှင်၊ ဒါဆိုရင် တစ် ယောက်ယောက်က ကားရဲ့ လိုင်စင် နံပါတ်ကို အတုလုပ်ပြီး မောင်းသွား

တာပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“သူက ဘာဖြစ်လို့ လုပ်မှာလဲ”

“တစ်နေရာရာက နီးလာတဲ့ ကား မို့ကြောင့်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ အဲဒါမှ ရဲက မသင်္ကာစရာမဖြစ်ဘဲ ရှိမှာမဟုတ်လား ရှင်”

မြရင် ဦးတင်မြင့်ထံမှအထွက် လေ့လာမိခဲ့သမျှကို အိုင်အိုချစ်ကောင်း ထံ ဖုန်းဆက်၍ သတင်းပို့လိုက်သည်။

ထိုအခါ အိုင်အိုချစ်ကောင်းက အနီးခံရသော ကားနံပါတ်ကိုစစ်ဆေး၍ ပြန်ရွတ်ပြသည်။ ထိုကားတွေထဲမှာ နှစ် စီးမှာ လွန်ခဲ့သည့်နှစ်ပတ်ခန့်က ပျောက် ဆုံး၍ ရဲထံတိုင်တန်းခဲ့သည့် ကားများ ဖြစ်ကြသည်။

အိုင်အိုချစ်ကောင်းက အနီးခံရ သည့်ကားနှင့် ကေသွယ်အသတ်ခံရ သောကိစ္စသည် ပတ်သက်မှု မရှိ စကောင်းနိုင်ဟု ထင်မှတ်နေပုံရသည်။

မြရင်ကမူ ထိုအဆိုပြုချက်ကို လက်မခံနိုင်၊ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ဆံပင် နက်နက်နှင့် မျက်လုံညှိလုံနေသော လူ ငယ်တစ်ယောက်သည် ထိုအမှုနှင့် အဆက်အစပ်ရှိနေရသည်ဟူ၍ အသေ အချာ ယုံလိုက်သည်။

* * *

ကေသွယ်နှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက် ဖြစ်သူ ပျော်ပွဲစားရုံမှ ထွေးမှုဆိုသူ ည ကလပ်အဆိုတော်မလေး၏ နေအိပ် လိပ်စာအတိုင်း ကားကို မောင်းလာခဲ့ သည်။

သို့သော်...

www.burmeseclassic.com

ထိုလိပ်စာရှင်နေအိမ်မှာ ပြောင်း
ရွှေသွားရုံမက ပရိဘောဂမျှပင် မကျန်
အောင်ပင် ရှင်းလင်းနေသည်ကို တွေ့
လိုက်ရသည်။

အိမ်ပိုင်ရှင်က ထွေးမှဆိုသူသည်
ညကပင်ပြောင်းရွှေသွားသည့်အကြောင်း
သတင်းပေးလာရင်း နောက်ထပ်ပြောင်း
သွားသည့် အိမ်လိပ်စာကိုပါ ပြောပြ
အကူအညီပေးခဲ့သည်။

မြရင်သည် သိရှိမြိုင်ရပ်ကွက်ထဲ
သို့ ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သည်။

လိပ်စာနေအိမ်၌ တံခါးက ပိတ်
နေသည်။ အထဲမှာ လူရှိနေသေးပုံမျိုး
မို့ လှေခေါ်ခေါင်းလောင်းကို နှိပ်လိုက်
သည်။ တစ်ကြိမ်ပြီးတစ်ကြိမ် ဘဲလံတီး
၍ခေါ်သော်လည်း အထဲမှ တံခါးဖွင့်ပေး
လာခြင်းမရှိပါ။ စဉ်းစားရတော့သည်။

မြရင်အကြည့်သည် ကြုံတွေ့ရ
သော အတွေ့အကြုံများအရ သံသယ
ရနံ့စိတ်နှင့် မျက်လုံးအကြည်မှာပင်
ကားကိုထောင်တမ်းခူအား သွားမြင်လိုက်
သည်။ ကားကိုထောင်ထဲ လှမ်းအကြည့်
၌ ဆေးပျား ခွာခြစ်ထားဟန်ရှိသော
ကားတစ်စီးကို မပျော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့
ခဲ့သည်။

တိုယိုတာကားလေး...။

လိုင်စင်နံပါတ်မရှိတော့။

ထိုကားသည် အသတ်ခံရသူ
ကေသွယ်၏ သူငယ်ချင်း ထွေးမှုနှင့်
ဘယ်သို့များ အဆက်အစပ်ရှိနေပါ
သနည်း။

မြရင် ဝိုထောင်တံခါးကို အသွာ
တွန်းဖွင့်ဝင်လာရင်း တိုယိုတာကား၏

အရှေ့ခန်းတံခါးကို အဖွင့်၌ပင် ကူရှင်
အောက်ကြမ်းပြင်၌ ပွိုင့် ၄၅ သေနတ်
တစ်လက်ကို မပျော်လင့် မထင်မှတ်ဘဲ
တွေ့လာခဲ့ရသည်။

မြရင် ထိုသို့နယ် တွေ့လာရသည့်
အကြောင်းများကို ဖုန်းရှိရာအိမ်မှ အကူ
အညီတောင်း၍ အိုင်အိုချစ်ကောင်းထံ
လှမ်းသတင်းပြုဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဖြစ်သည်။

မြရင်ကားထဲသို့ ဝင်အထိုင် ထွေး
မှုအိမ်ခြံတည်တည်ဆီသို့ မောင်းလာနေ
သော အစိမ်းရောင်ဖိုတ်ကားလေးအား
လှမ်းမြင်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုကားပေါ်တွင်တော့မှ ကေသွယ်
အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်စဉ်က ထိုအခင်းတစ်
ဝိုက်၌ ရှိနေခဲ့သော လူရွယ်အား သွား
တွေ့လိုက်ရသည်။

ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။

ထိုလူရွယ်သည် မြရင်၏ကားကို
တွေ့ရှိပြီး မှတ်မိသွားဟန်ရှိသည်။ ချက်
ချင်း ကြောက်ရွံ့စိတ်လန့်သလို မျက်နှာ
ဖြစ်သွားသည်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါ၏။

တစ်ပြိုင်နက်ဆိုသလို ခြောက်သို့
မမောင်းတော့ဘဲ အရှိန်အဟုန်တင်၍
မြရင်၏ကားနံဘေးမှ ဖြတ်မောင်းသွား
သည်။ မြရင်က ကားကို ကမန်းကတန်း
စက်နှိုးလိုက်ပြီး ထိုကားနောက် တန်း၍
မောင်းလိုက်ခဲ့သည်။

ထိုကား တဟုန်ထိုးပြေးထွက်
သွားနေ၏။ မကြာမီ -

ကေသွယ် အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်သော
နေရာသို့အရောက် မပျော်လင့်သော
အဖြစ်အပျက်တစ်ခုက ဖြစ်လာသည်။

တစ်ဘက်မှ အရှိန်ဖြင့် မောင်း
ဝင်လာသော ကားတစ်စင်းအား လူငယ်
၏ကားက အရှိန်မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘဲ ဝင်
ရောက် အောင်းမိသွားခြင်းပါပင်တည်း။

ရက်ရက်စက်စက် တိုက်ခိုက်ခဲ့
ခြင်းမျိုးမို့ လူငယ်၏ကားသည် တစ်ပတ်
ချင်းလိမ့်သွားရာမှတစ်ဆင့် သတိပေး
ဆိုင်းဘုတ်ကို သွားတိုက်မိသည်။ ထို
ဆိုင်းဘုတ်သည် အခြားမဟုတ်ပါ။

“သည်နေရာတွင် အရှိန်လျှော့
မောင်းပါ” ဟူသော သတိပေးစာတမ်း
ဖြစ်သည်။

ထိုဆိုင်းဘုတ်သည် ကေသွယ်
ကားတိုက်မှုဖြစ်ပွားပြီး မကြာသေးခင်
ကမှ တပ်ထားဟန်ရှိသည့် သတိပေး
ဆိုင်းဘုတ်ပါပင်တည်း။

ဪ...ယခုတော့မှ ထိုလူငယ်
၏အဖြစ်သည် ဆိုင်းဘုတ်ကိုပင် မမြင်
တွေ့ရလောက်အောင် ကေသွယ်အဖြစ်
မျိုးသို့ပင် ဆိုးရွားသွားခဲ့ပါပကောလား။
မကြာမီမှာပင် ဆေးရုံကားပေါ်ပါ
သွားရသည့် ထိုသူငယ်၏ အဖြစ်မှာ
အသက်ရှင်လျက်မဟုတ်။ အလောင်း
ကောင်မျှသာတည်း...။

ဘသက်ဆွေ

လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်

လိပ်ခေါင်းရောဂါမှန်လျှင် ဒီဥပျောက်ကင်းရမည်။

- ဆရာ၏ဆေးခန်းတွင် လိပ်ခေါင်းရောဂါရှင်များအား မပူ၊ မစပ်၊ မနာ၊ မကျင့်၊ မဝါးမဖြတ်၊ မြန်မာ့နည်း၊ မြန်မာ့ဟန်သက်သက်ဖြင့် အမြစ်ပါမကျန် လုံးဝပျောက်ကင်းအောင် ကုသပေးလျက်ရှိပါသည်။
- ကုသ၍ပျောက်ကင်းသွားသော ရောဂါရှင်ပေါင်းများ၏ ဓာတ်ပုံနှင့် ထောက်ခံစာပေါင်းများစွာတို့ကို လက်တွေ့ လာရောက်လေ့လာနိုင်ပါသည်။ (နိုင်ငံခြားမှ ခွဲစိတ်ကုသမှုသူများ အပါအဝင်)
- ရောဂါအတွက် ပျောက်ကင်းအောင် တာဝန်ယူသည်။
- လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် အနားယူမှသာ အမြစ်ပြတ် ပျောက်ကင်းနိုင်ပါသည်။

မှတ်ချက် ။ ။ လိပ်ခေါင်းရောဂါသည် စားစေ့ဝေ့သက်သက်ဖြင့် ဝင်ရောက်နိုင်ပါသည်။

နိုင်ငံကျော် ယန္တလေးမြို့ အတိတ်ပွားတောင်သာဆရာကြီးဦးလှမောင်၊ ဆရာမကြီးအိမ်နီးနား လိပ်ခေါင်းရောဂါ (သုတေသန)

ရန်ကုန်ဆေးခန်းဌာနခွဲ

အမှတ်(၅၀)၊ (၅)လွှာ၊ (၁၂)လမ်း၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ဖုန်း-၀၉-၇၀၀၀၉၇၉၁၊ ၀၉-၂၅၁၁၁၀၂၇၊ ၀၉-၅၁၂၆၂၅၂၂၊ ၀၉-၁၇၀၆၆၆၂၁၊ ၀၀-၇၁၀၆၆၆၂၁၊ အကွက်-၅၄၊ ပြည်လုံးချမ်းသာ၊ ယန္တလေး၊ ဖုန်း-၀၂-၇၅၂၁၀၀၊ ၀၉-၅၁၀၀၇၄၂၅

ထောက်ခံချက် - ၁၁/ ၀၉/ ၀၉/ ၀၉/ ၀၉

ဗိုက်တယ် သောက်ရေသန့်
Purified drinking
water

အမှတ် (၁၉)၊ အင်းဝ (၇)လမ်း၊ (၆)ရပ်ကွက်၊ ဒဂုံအစုရှယ်ယိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း၊ ဖုန်း-၀၉ ၇၀၇၂၇၂၇၂

ကျေးဇူးတင် ခံယူရန်

ခံဝံ့မှမိုက်

■ ကျော်မြသန်း

(ယခင်လမှအဆက်)

ဘာလမ်းရောက်ပြီး သုံးရက် မြောက်နေ့။

သူ့ကိုလက်ထိတ်ခတ်၍ အချုပ် ထဲမှ ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ ဘယ်ကို သွားမည်ကို သိလည်းမသိ၊ မေးလည်းမပေးရဲ၊ အတွင်းဝန်များရုံး(ယခု အခေါ် ဝန်ကြီးများရုံး)ထဲ ဝင်တော့မှ ဆရာကြီးနှင့်ခဏခဏရောက်ဖူးသည့် နေရာမှန်း သိလိုက်ရသည်။

အထဲရောက်တော့ ခေါ်သွားသည့် နေရာကိုမူ မမှတ်မိ။ ဟိုဝင်၊ ဒီဖြတ်ခေါ်သွားပြီး အပေါ်ထပ်သို့တက် ခဲ့ရသည်လောက်ပဲ မှတ်မိလိုက်သည်။

အခန်းတစ်ခန်းထဲတွင် ထိုင်နေရသည်။ လက်ထိတ်ကိုမူ ဖြုတ်မပေး၊ တစ်ယောက်တည်း ဟိုကြည့်၊ သည်ကြည့် ထိုင်နေရသည်မှာ တစ်နာရီခန့်၊ နောက်တော့မှ ဟာဝေယံရှပ် အင်္ကျီဝတ်ကာ သည် လူတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

အမှုစစ်ဆေးမှု မစခင် ကိုယ့် အကြောင်း၊ သူ့အကြောင်း ပြောကြရင်းမှ သူ့ကိုစစ်ဆေးမည့် အရာရှိမှာ ရဲအုပ်ဦးနိုင်ဝင်းဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

သူက ရဲအထူးဌာန၏ စစ်ဆေးပုံအကြောင်းကို ကိုယ်တွေ့ မကြုံဖူးသော်လည်း ကိုတင်ဖော်နှင့် ကိုအောင်ခင်တို့ ပြောပြချက်အရ နားရည်ဝပြီး

သာ။ သူတို့လိုချင်သည့် ပုံစံဝင်ရင် ဘယ်လို၊ ပုံစံမဝင်ရင် ဘယ်ပုံပြုမူ တတ်ကြောင်းများကိုလည်း သူတို့က အသေးစိတ် ပြောပြကြသည်။

လုပ်ပုံလုပ်နည်း များကိုလည်း ကိုယ်တွေ့မဟုတ်သည့်တိုင် ကိုယ်တွေ့ကြုံဖူးသကဲ့သို့ သိနေသည်။

ဒါကြောင့် သူက စစ်ဆေးခြင်းကို သူတို့လိုချင်သည့် ပုံစံဝင်အောင် အစစ်ဆေးခဲ့သည်။

ပထမ စတင်စစ်ဆေးသည်မှာ ဆရာကြီးဦးဘခင် အကြောင်းတွေ ချည်း မေးသည်။ မေးခွန်းများမှာ သိချင်၍ မေးမြန်းခြင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပို၍ ခိုင်လုံစေရန် မေးမြန်းသည့်ပုံစံ အသွင်ဆောင်သည်။

သူက ဆရာဦးဘခင်နှင့် တပူးတွဲတွဲသွားလာ လှုပ်ရှားနေရသူ။ ပြုစောထီးဖြစ်စဉ်က ဦးဘခင်ခိုင်းသမျှကို မဖြစ်ဖြစ်အောင် အကောင်ထည်ဖော် ရသူ။ ဦးဘခင်က အမိန့်ပေးစေခိုင်းသူ၊ သူက လက်တွေ့လုပ်ဆောင်ရသူ။

ခုမေးသည့်မေးခွန်းတွေက ဦးဘခင်အမိန့်ပေးခဲ့သမျှ ခိုင်းခဲ့သမျှတွေကို ဘယ်လိုဘယ်ပုံ လုပ်ခဲ့သည်ဆိုသည့် အထဲက သူတို့သိပြီးသားများကို ထပ်ဆင့်မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုကြောင့် သူက ဆရာသမားကိုထောက်ထားပြီး ဘူးကွယ်ရင် သူ

နာလိမ့်မည်မို့ ဘူးကွယ်ဖို့ မကြိုးစားတော့။ မေးခွန်းတွေကို အဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်အောင်သာ ကြိုးစား၍ပြောဆိုခဲ့သည်။

ထမင်းစားချိန်တွင် ဟိုတယ်မှ ထမင်းကြော်များ လယ်သူကျွေးခဲ့သည်။ လက်ဖက်ရည်အချိန် မုန့်နှင့်လက်ဖက်ရည်များဟိုက်၍ စီကရက်ကို ကြိုက်သလိုသောက်ရန် ဘူးလိုက်ချပေးထားသည်။ ညနေ ၃ နာရီလောက်တွင် စစ်ဆေးခြင်းကိုရပ်၍ ဘာလမ်း အချုပ်ထောင်သို့ရောက်သည်အခါ ကိုအောင်ခင်က စစ်ဆေးမှုအခြေအနေကို မေးမြန်းခဲ့ရာ သူက အတွေ့အကြုံကို ပြန်လည်ပြောပြရသည်။

“ခင်ဗျားကို လမင်းကျွေး၊ လက်ဖက်ရည်တိုက်၊ စီကရက်ဘူး လိုက် ချပေးတယ်ဆိုတော့ သူတို့လိုချင်တဲ့ ပုံစံဝင်လို့ ကျွေးတာ၊ တိုက်တာပေါ့။ နို့မဟုတ်ရင်တော့လား။”

ကိုအောင်ခင်၏ ကိုယ်တွေ့အတွေ့အကြုံကို နားထောင်ရသည်မှာ ခင်ဘုန်းဇော၊ ကျောချမ်းစရာ ကောင်းလှဘိ၏။

“ဒီနေ့တစ်နေ့လုံး ကျွန်တော့် အကြောင်း ဘာမှမမေးသေးဘူး။ ဆရာဦးဘခင်အကြောင်းပဲ အဓိကထားပြီး မေးတာ။ ပြီးတော့ သူတို့မေးတာက မသိလို့မေးတာမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲဟာ။ သိပြီးတာတွေကို သေချာ

အောင် ထပ်မေးတာ”

“ခင်ဗျားတို့ကို ချည်ပြီး တုပ်ပြီး ဖြစ်အောင် လုပ်တာပေါ့”

“နောက်တစ်ခါကျမှ ကျွန်တော့် အကြောင်း မေးလိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ခင်ဗျားကလည်း ထုံရန်ကော ဟု။ ဦးဘခင်အကြောင်းပြောမှတော့ ခင်ဗျားအကြောင်းက အလိုအလျောက် ပါပြီးသားပေါ့ဗျ။ ကြက်နှစ်ကောင်ကို ကြိုးတစ်ချောင်းနဲ့ ချည်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့”

သည်တော့မှ သူထိတ်လန့်တုန် လှုပ်သွားသည်။ ဒီကနေ့ ထွက်ဆိုခဲ့ သည့် လွှက်ဆိုချက်များကို ပြန်လည် စဉ်းစားလိုက်သောအခါ ဦးဘခင်ကို သာ အမူလုပ်လျှင် သူလည်း အလို အလျောက် တွဲပါပြီးသားဖြစ်ဖို့ သေ ချာရုံမက သူက အဓိကတရားခံ ဖြစ် ဖွယ်ရှိနေပြီပါ။

ညနေစာအတွက် ထမင်းပေး သည်ကို မယူလိုက်တော့။

ထမင်းစားချင်စိတ်လည်း မရှိ၊ ရင်ပြည့် ရင်ကယ်ချင်သလို ဖြစ်နေ သည်။ ဆာမပဲ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့် ဝယ်ခိုင်းရမည်။ ဘားလမ်းအချုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ကုလားလက်ဖက် ရည်ဆိုင်ကြီးရှိ၍ မနက်ပိုင်းမှာ ထမင်း ရောဟင်းပါ ဝယ်လို့ရသည်။

အစောင့်ရဲများကို ပြောရင် ဝယ် ပေးသည်။ အလကားမရ။ လမ်းကူးခ မှာ တစ်ခေါက်ကူးခိုင်းလျှင် တစ်ကျပ်။

ခေါင်းထဲမှာ ငြီးစိစိ ဖြစ်နေသော ကြောင့် ကိုယ့်အတွက် ကျောတစ်ခင်း စာရထားသည့် နေရာကလေးကို ဖုတ် ဖက်ခါပြီး လှံနေလိုက်ရသည်။ ခင်း စရာ အခင်းထည်မရှိ။

ခြုံငုံ စောင်တစ်ထည်တောင် အချုပ်ထဲရောက်မှ ဝယ်ခွင့်ရသည်။ မိုက်ဆံပါလာလို့ တော်ပါသေးသည်။ လက်ဖက်ရည်၊ မုန့်နှင့် ဆိုင်ဟင်း ကလေး စားနေရသေးသည်။ ဆေး လိပ်မှန်မှန် သောက်နေရသည်။

ကျောတစ်ခင်းစာ နေရာလေးမှာ လဲပြီး မျက်စိဝိတ်၍ အနားယူနေသော် လည်း စိတ်အစဉ်မှာမူ အနားမရ။ အတွေးစဉ်များမှာ မငြိမ်မသက်ရှိစမြဲ။ သမီးလေးဆီသို့ အတွေးရောက်

သွားတိုင်း မျက်ရည်လည်ရသည်။ ရာဇဝတ်ကြောင်းနှင့် ဆက်နွယ်လိမ့် မည်ဟု မထင်မှတ်သည့်အလျောက် ဆင်ကန်းတောတိုး မိုက်မိုက်ကန်း ကန်းလုပ်ခဲ့သည့် လုပ်ငန်းများ၏ တန် ပြန်ချက်မှာ အစမကောင်းသလို၊ အဆုံးသတ်လည်း ကောင်းနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါလေ။

(တစ်ဆယ့်ရှစ်)

သူဘယ်သွားသွား သမီးကို ကြို တင်အသိပေးဘဲ သွားလေ့မရှိ၊ တစ် ညအိပ် ခရီးသွားသည်သော်မှ သမီး ဖြစ်သူကို အသိပေးပြီးမှ သွားသည်။

ရက်ရှည်ခရီးထွက်လျှင် သမီး အတွက် အထူးမုန့်ဖိုးပေး၍ သမီး၏ အနင်းကိုယူပြီးမှ ခရီးထွက်စဉ်ဖြစ်သည်။

ခု အဖမ်းခံရသည့် ကိစ္စတွင် သမီးကို အသိပေးမလို၍ အိပ်ရာထဲမှာ မနီးစေခဲ့၊ သမီးလေးမေးရင် ခရီးထွက် သွားကြောင်း ပြောခဲ့သာ မှာခဲ့ရသည်။

သမီးလေး ခရီးထွက်သွားသည် ဆိုသည်ကို ယုံကြည်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သမီးကို ကြိုတင်မပြောဘဲ ခရီးမထွက်

စဖူးရှိခဲ့ရာ မုန့်ဖိုးလည်းမပေး၊ အနင်း လည်းမယူဘဲ ခရီးထွက်သွားကြောင်း ပြောလျှင် သမီးက အလွယ်တကူ ခေါင်းညိတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။

မိသိကိ မရမကမေးလိမ့်မည်၊ မိသိကတော့ ဘယ်လောက်ကြာ အောင် ဖုံးဖိထားနိုင်မလဲ။ သူ့အဖမ်းခံ ရသည့်သတင်းမှာ သူတို့နယ်မြေတွင် နေချင်း ပျံ့နှံ့မည်မှာ သေချာသည်။

သမီးမသိအောင်က အိမ်မှာပဲ ဖုံးလို့ရမည်။ ကျောင်းမှာဖုံးလို့ ရမည် မဟုတ်၊ ကလေးချင်းမသိလို့ မပြော သည့်တိုင် ဆရာမက အမေးရှိကောင်း ရှိလိမ့်မည်။ ဒါမှမဟုတ် ဈေးထဲသွား ရင်း ကြားလိမ့်မည်။

အဖေအဖမ်းခံရကြောင်းသာ သိ ရင် သမီးကျောင်းမသွားမှာ သေချာ သည်။ ဈေးထဲမလိုက်တော့မှာ သေ ချာသည်။

အတင်းအဓမ္မ၊ စကားအပြော လေသူတွေ နေရာတကာတိုင်းမှာ ရှိ သည်။ သူတို့က တစ်စိတ်တစ်အိတ် လုပ်၍ ချွဲကာပြောတော့မည်မှာ သေ ချာသည်။ နဂိုကတည်းက ပြောချင် ချင်ပဲဟာ၊ ခုလို ပြောချက်ရပြီဆိုရင် ဘယ်ညှာလိမ့်မှာပဲ။

စားပြု လူသတ်သမားကြီးအဖြစ် စွပ်စွဲ၍ ဖယ်ပယ်နယ်နယ် ပစ်ပစ်ခါခါ ပြောကြလိမ့်မည်ဖြစ်ရာ သူက ရန်ကုန် ဘားလမ်း အချုပ်ထောင်သို့ ရောက် နေသဖြင့် ဘာမှ မကြားမသိနိုင်။

ဒါပေမည် မြို့မှာကျန်ရစ်သည့် ဇနီးမူမူနှင့် သမီးပုံပဲ့တို့မှာ ဘယ် လောက်များ မျက်နှာအထားရ ခက် လိမ့်မည်နည်း၊ မျက်နှာငယ်လိမ့်မည်

နည်း ဆိုသည်ကို တွေးလေတိုင်ပင်
ရင်မော ရင်လေးရသည်။

တကယ်တော့ လုပ်သူက သူ၊
ခံတော့လည်း သူပဲမို့ ခံရမည်ဖြစ်စေ
ကာမူ ဇနီးမယားနှင့် သမီးသားတို့က
အဆစ်ပါရဦးမည်။ မကောင်းမှု ပြုမှား
သူများအတွက် ခံလှည့်ရောက်ပြီဆိုရင်
သားစဉ်မြေးဆက် ခံရတတ်ပါလေ၏။

ဓားပြငိုလ် လူသတ်သမားကြီး
၏ မယား။ ဓားပြငိုလ် လူသတ်သမား
ကြီး၏ သမီး။

သည်မယားနှင့် သည်သမီးတို့
မှာ လူပတ်ဝန်းကျင်တွင် မကောင်း
သတင်း ကျော်စောသူအဖြစ်ကို မလွဲ
မသွေ ခံယူရပေလိမ့်မည်။ ဇနီး
အကြောင်း၊ သမီးအကြောင်း တွေးမိ
လေတိုင်း ရင်နာရင်မောရသည်။ မျက်
ရည်လည်ရသည်။

ကိုယ်ပိုင်ကား၊ ကိုယ်ပိုင်အိမ်နှင့်
ကိုယ်ပိုင်စီးပွားရေး လုပ်ငန်းထူထောင်
နိုင်ခဲ့သည်မှာ တန်ဖိုးမဲ့ရချေပြီ။ အလ
ကားဖြစ်ခဲ့ရလေပြီ။

တစ်ရက်ခြားပြီး ဒုတိယအကြိမ်
စစ်ဆေးဖို့ လာခေါ်ပြန်သည်။ ပထမ
တစ်ကြိမ်ကလိုပင် ရင်မခုန်တော့၊ စိုး
ရိမ်မှုလည်း မဖြစ်တော့၊ ခပ်အေး
အေးပဲ နေလိုက်သည်။

သည်တစ်ကြိမ်တွင် ဆရာကြီး
အကြောင်းကနည်းနည်း သူ့အကြောင်း
ကများများပါလာသည်။ သူများ
အကြောင်းပြောစဉ်က နှုတ်လျှာသွက်
သလောက် ကိုယ့်အကြောင်း ပြောဖို့
ကျတော့ နှုတ်လျှာလေးလာသည်။

သို့တစေ ...

ကိုအောင်ခင်ပြောပြသည် စစ်
ဆေးပုံများကို ပြန်လည်သတိရစေ
လိုက်၏။ စစ်ဆေးသူအရာရှိ ဦးဝင်း

နိုင်၏ မျက်နှာထားမှာ ဟိုနေ့ကလို
လိုက်လိုက်လျော့လျော့ပုံစံမထင်။ သူ
နှုတ်လျှာလေးသလောက် ဦးဝင်းနိုင်၏
မျက်နှာ တင်းမာလာသည်။ ကိုယ်အမူ
အရာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ရှိလာသည်ကို
သတိပြုမိသောကြောင့် ပုံစံဝင်အောင်
ထွက်ဆိုချက်ပေးလိုက်ရသည်။

မဟုတ်ဘူး၊ မလုပ်ဘူးဘူး 'ဘူး'
မကွယ်သာအောင် စစ်ဆေးပုံပျံ့လာသ်
ကလည်း ကြွယ်ဝသည်။

နောင်ခါလာ နောက်ချေး
သဘောမူ၍ ထွက်ဆိုချက်မှန်ကန်
ကြောင်း လက်မှတ်ရေးထိုးပေးလိုက်
ရသည်။

အမှုခွင့်ထဲကနေ ရုန်းထွက်လို
မရတော့ပြီ။ အခြေအနေကို သိလိုက်ရ
သောကြောင့် ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့
မျက်နှာကို လက်ခံနှင့်အုပ်ပြီး ငိုကြွေး
လှမတတ် ဖြစ်ရသည်။ မျက်ရည်လျှံ
ထွက်လာသည်။ ကိုယ်ခံရတော့မည့်
အလှည့် ရောက်ပြီကိုး။

ခံဝံ့မိုက် ဆိုသော ပမာစကား
ကို လှည့်စား၍ မရနိုင်ပါလေ။

အချုပ်ထောင်သို့ ပြန်ရောက်
သောအခါ ကိုအောင်ခင်က အမှုစစ်
ဆေးမှုအခြေအနေကိုမေး၍၊ အမှုတင်
ခံရဖို့သေချာကြောင်း ပြောပြ၍ ဖြောင့်
ချက်ပေးလျှင် ကိုယ့်အတွက် သက်
သာမည်။

ဆရာသမားငဲ့ပြီး ဖြောင့်ချက်
မပေးလျှင် ကိုယ်က ပို၍ခံရမည်။

ဖြောင့်ချက်အပေးမတတ်လျှင်
ကိုယ့်အပေါ်ပုံကျနိုင်သည်ကြောင့် ရှေ့
နေကောင်းကောင်း ငှားဖို့လိုသည်ဟု
ကိုအောင်ခင်က ထင်မြင်ချက်နှင့်

အကြံပေးသည်။

“ခင်ဗျားပေါ့မနေနဲ့နော်။ ခင်ဗျား
ခံသွားရလိမ့်မယ်။ ခုကိစ္စက အရေး
မယူလို့ မဖြစ်တော့တာမို့ အရေးယူရ
တာ။ သူ့နောက်မှာ ဌာနချုပ်ခေါင်း
ဆောင်တွေ ဘက်ဂရောင်းရိတယ်။
သည်အမှုကြောင်းမှာ သူနဲ့ ခင်ဗျားနဲ့
က အဓိကပဲ။ ခင်ဗျားအပေါ်ပုံချပြီး
သူက အလွတ်ရုန်းလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို
တော့ ကောင်းကောင်း သတိထားပေး
တော့”

ကိုအောင်ခင်က စေတနာနှင့်
ပြောတာလား၊ ဒါမှမဟုတ် သူတို့နှစ်
ယောက်အကြားမှာ သပ်လျှိုတာလား
ဆိုတာကိုတော့ မဝေခွဲနိုင်။

အဖွဲ့ချုပ် ဝါဒချုပ် အယူဆ
သဘောထားချင်းက ပြဒါးတစ်လမ်း။
သံတစ်လမ်းသို့နယ် ရှိသည်ကြောင့်
ဘယ်သို့သော ရည်ရွယ်ချက်ဆိုသည်
ကို ကောက်ချက်မဆွဲနိုင်။

သူ့မှာသာ ခေါင်းပိုရှုပ်သွားရ
သည်။ မည်သို့ပင်ရှိစေ ... သူ့အမှု
ကြောင်းက ပေါ့ပေါ့သေး သေးမဟုတ်
သည်မှာတော့ သေချာပြီ။

ရှေ့နေငှားဖို့ ဘာဖို့ကိစ္စက မူမှု
တို့ ရန်ကုန်လိုက်လာမှ တိုင်ပင်ပြီး
လုပ်၍ရမည်။ လိုက်လာနိုင်သည်ထား
ဦး။ ဘယ်လိုလိုက်၍ ဘာတွေလုပ်ရ
မည်ကို သိပါမလား။

မူမှုက ရန်ကုန်ရောက်ဖူးပေမယ့်
ရန်ကုန်နှင့် ကျွမ်းကျွမ်းဝင်ဝင် အထိ
အတွေ့မရှိ။

မျှော်လင့်အားထားစရာရှိသည်
မှာ ဆရာထွန်း။ မူမှုနှင့်အတူ ဆရာ
ထွန်းပါ ရန်ကုန်လိုက်လာရင် ထောင်
ဝင်စာ တွေ့ဖို့ ပြုဖို့၊ အခြေအနေပေး
လိမ့်မည်။

နိမ္မိတရင်တော့... မူဟုတ်
ယောက်တည်း ဘာမှလုပ်တတ်ကိုင်
တတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ အမှုစွဲတင်ပြီး
နယ်ပြန်၍ နယ်မှာစစ်ဆေးလျှင်တော့
အကြောင်းမဟုတ်။ ရန်ကုန်မှာပဲ အမှု
စစ်ရင်တော့ မလွယ်။

ဦးနောက်နှင့်မမျှသည့် အတွေး
စဉ်များကြောင့် ညဉ့်ဦးယံနှင့် ညဉ့်
လည်ပိုင်း အိပ်စက်ခြင်းကို ဘားလမ်း
ခရောက်ကတည်းက စွန့်လွှတ်ထား
လိုက်ရသည်။

နေ့စဉ် အိပ်စက်ချိန်မှာ သုံးနာရီ
ထက်မပို။

'တူ'ဘဝတွင် ရယ်နိုင်ပြုံးနိုင်
မော်နိုင် ကြွားနိုင်သော်လည်း။ 'ပေ'
ဘဝသို့ ရောက်သောအခါတွင် မိမိ၏
နှုတ်ခမ်းလွှာပေါ်၌ အရယ်အပြုံးရိပ်
များ မထင်နိုင်တော့။

မူဟုတ် မျက်ရည်နှင့် မျက်ခွက်။
ဘယ်သူ့ကိုတွေ့၍ ဘာပြောရမှန်း
မသိ။ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်းမသိ။
နဂါးကတည်းက တောက်ထွန်းတို့ လုပ်
နေ၊များတွင် မပါဝင် မပတ်သက်ခဲ့။

ယောက်ျားဖြစ်သူ၏ လုပ်ဖော်
ကိုင်ဖက်များနှင့်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး
မရှိ။ အရေးဟယ် အကြောင်းဟယ်
ကြုံလာတော့ ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်
မိ ဖြစ်ရုံမှတစ်ပါး။ ဘာမှမလုပ်တတ်၊
မကိုင်တတ် ဖြစ်ရသည်။

သူ မူမေတ္တာကို တောင်းခံစဉ်
က နှစ်နှစ်ကာကာ တုံ့ပြန်မေတ္တာ
မသက်ဝင်သော်လည်း ထောက်ထား
စရာ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လက်
ခံလိုက်ရခြင်း ဖြစ်စေကာမူ၊ နောက်
ပိုင်းတွင် အကာမဖက်၊ အနှစ်သက်
သက် မေတ္တာဖြင့် တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။

တောက်ထွန်းက သူ့အပေါ်
အလွန်ကောင်းရှာသည်။ ချစ်လည်း
အလွန်ချစ်သည်။ ကြင်နာယုယမှုကို
လည်း အစွမ်းကုန်ပေးသည်။

စိန်ရွှေလက်ဝတ်လက်စားနှင့်
အဝတ်အထည်များကို လိုလေသေး
မရှိ ဝယ်ပေးသည့်အပြင် မူဟုတ်၊ မိခင်
ကြီးကို ယောက္ခမသဖွယ် မထား၊
မိခင်သဖွယ် သဘောထား၍ စိတ်ချမ်း
သာစွာ နေစေခဲ့သည်။

သည်ကျေးဇူးတရားကို မူဟုတ်
မှာ ထာဝစဉ် ထွေးပိုက်ထားသည်။

ခု အစ်ကိုကြီးကိုစွဲဖြစ်လာတော့
မလုပ်တတ်ပါဘူး။ မလိုက်တတ်ပါဘူး၊
ဆင်ခြေမျိုးနှင့် ခေါင်းမရှောင်ဘဲ မဖြစ်
ဖြစ်သည်နည်းဖြင့် လိုက်မည်။

သူ့ကို ဆင်ပေးထားသည့် လက်
ဝတ်လက်စား ရတနာပစ္စည်းများသော်
မှ ကုန်ချင်ကုန်ပါစေဆိုသည့် သဘော
မျိုးထား၍ ရန်ကုန်လိုက်ဖို့ ဆုံးဖြတ်
လိုက်သည်။

တိုင်ပင်စရာ၊ အားကိုးစရာရယ်
လို့ ဆရာထွန်းပဲ ရှိသည်။ အားကိုး
တိုင်ပင်ရလိုက်သည်။

ဆရာထွန်းကလည်း ခေါင်း
မရှောင်ပါ။ ဆရာထွန်း၏ အဒေါ်တစ်
ယောက် အင်းစိန်မှာရှိသည်။ ဆွေမျိုး
ဆက်ပြတ်နေသည်မှာကြာပြီ။ အင်း
စိန်မှာနေသေးသလား။ မနေတော့ဘူး
လားဆိုတာကိုတော့ မသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ရန်ကုန်ကို သူ့ပါ
လိုက်မည်။ အဒေါ်နှင့် မတွေ့လျှင်
လည်း အကြောင်းမဟုတ်၊ အသိဘုန်း၊
ကြီး၏ ကျောင်းတိုက်မှာ ခွင့်တောင်း
ပြီး တည်ခိုဖို့ အစီအစဉ်လုပ်၍ လိုက်
ဖို့ပြင်ဆင်သည်။

တောက်ထွန်းကတော့ ဒီအစီ

အစဉ်တွဲမသိ။ သူ့အမှုအတွက် တစ်
ယောက်တည်း ကြိတ်မှိတ်၍ မျက်ရည်
ကျသည်အထိ အားငယ်နေသည်။

နစ်ရက်ခြားပြီးနောက် လာခေါ်
ပြန်သည်။ ဆရာဦးဘခင်အကြောင်း
စရာ သူ့အကြောင်းကိုပါ ထပ်၍မေး
ပြန်းစစ်ဆေးသည်။ ယခင်နှစ်ကြိမ် စစ်
ဆေးစဉ် ကျန်ခဲ့သည့် အချက်များကို
ထပ်မံ၍ စစ်မေးခြင်းဖြစ်၏။

ထိုနေ့ကလည်း အေးအေးဆေး
ဆေးပင်။ နောက်သုံးရက်ကြာရင် ရန်
ကုန်ထောင် ပြောင်းရမည်ကို မသိ။

မပြောင်းခင်တစ်ရက်။ ပုလိပ်ရုံး
ကြီးသို့ခေါ်၍ တရားသူကြီးတစ်ဦးထံ
ဖြောင့်ချက်ပေးစေပြီး နောက်တစ်နေ့
တွင် ထောင်သို့ ပြောင်းခဲ့ရသည်။

ပထမအကြိမ် ထောင်အတွေ
အကြံရှိပြီးမှ ထောင်ပြောင်းရမည်ကို
မကြောက်သော်လည်း တကယ်
ပြောင်းဖို့ လာခေါ်တော့ ရင်တုန်သွား
သည်။ နေသာ ကျနေပြီဖြစ်သည့် နေ
ရာလေးကို ခွဲရမည်ဆိုတော့လည်း
တစ်မျိုးကြီးခံစားရသည်။ ပြောင်းခါနီး
ကျမှ ကိုအောင်ခင်က ခနဲတုတ်တုတ်ကား
ဆိုလိုက်သည်။

"ပြုစောထီးမိုလ်ကြီး... လည်
ပင်းနဲ့ကြီးကွင်း လွတ်အောင်လည်း
ကြည့်ရှောင်နော်"တဲ့။

တုန်လှုပ်သွားရသည်။ နိမိတ်ပေါ်
သောစကား။ တုံ့ပြန်စကား ပြောမလို
လုပ်ပြီးမှ ဘရိတ်အုပ်လိုက်ရသည်။
အကြောင်းမထူးနိုင်ရာသမို့ မပြော
တော့။

ရန်ကုန်ရောက်တိုင်း မကြာခဏ
ဖြတ်သွားဖြတ်လာပြုခဲ့သော အုတ်
တံတိုင်းကြီးအတွင်းဘက်မှာ ဘယ်လို
အဆောက်အဦဟေ့ ရှိမှန်းမသိ။ ခု

တော့မြင်ရတော့မည်၊ နေရကော့မည်။

လိုစဉ်က ရန်ကုန်ထောင်မှာ စံပြ ထောင်ဖြစ်နေပြီး၊ ဂျာမီလည်ပိုက် မလုံ တစ်လုံနယ်ပိုင်းပတ်များနှင့် ဒေါက် ချာဦးထုပ်ဆောင်းများကို မတွေ့ရ။

အစီမံအစဉ်၊ နံ့သာရောင်၊ အပြာ ချောင် ရှုပ်အင်္ကျီနှင့်လုံလုံလဲလဲ လုံ နှည်ဝတ်များအဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲနေ ပြီး၊ ရှစ်မှတ်၊ ဆယ်နှစ်မှတ်များကို ဦးထုပ်ဖြူကလေးများတပ်၍ အမှတ် အသားပြုပေးထားသည်။ တစ်ရစ်၊ နှစ်ရစ်၊ သုံးရစ်။

ခေါင်းတုံးအသွင် မပြောင်းရ တော့ဘဲ ရှိရင်းပင်ကဆံပင် ညှပ်ပေး ထားသည်။ အရိုက်အနက်မရှိပေမယ့် အအော်အငေါက်၊ အကြမ်းအမောင်း တော့ ရှိသည်။ ခင်ကြမ်းကြမ်းအကိုင် အတွယ်၊ အတွန်းအဆောင့်များဖြင့် တလာစီခံ့သည်။

သူက လက်ဖြောင့်မကုတ်၊ လက် ကောက်၊ ပိုက်ဆံခိုးသွင်းနည်းနှင့် တလာစီသည့်အထာကို သိထားသမို့ သူ့ကိုယ်သူ လက်ကောက် (ထောင် တစ်ခါထက်ပိုကျူးသူ)အသွင် မပေါ် အောင် ထိန်းထားနိုင်သည်။

အဆောင်နံရံ၊ အခန်းနှစ်မှာ နေရသည်။ ထိုအခန်းမှာ အခြား အခန်းများလို လူမများ၊ ငါးသမားကို သီးသန့်ထားသည့်အခန်း၊ တိကလပ်စ် ပုဒ်မ-၅ များကို အဆောင် ၅ မှာ ထား၍ စိကလပ်စ် ပုဒ်မ-၅ များကို အဆောင်နံရံ အခန်းနှစ်မှာထားသည်။

သူထောင်သို့ရောက်သည့် အချိန် မှာ မနက် ၁၀ နာရီခန့်။

မနက် ထမင်းဆွဲချိန်၊ ထောင် ထမင်း၊ ထောင်ဟင်းများနှင့် ပါးစပ်

အလေ့အကျင့် ရှိခဲ့ဖူးသောကြောင့် စားသောက်ရေးတွင် အခက်အခဲမရှိ။ အစမို့လားမသိ၊ တစ်ပုံစံမကုန်း၊ ပုံစံ တစ်ဝက်တော့ ကုန်သွားသည်။

ထိုစဉ်က ရန်ကုန်ထောင်အုပ် ချုပ်ရေးစနစ်မှာ စံပြထောင်အုပ်ချုပ် ရေး စနစ်ဖြစ်သည့်အလျှောက်၊ အနေ အထိုင်လွယ်လယ်လို အစားအသောက် လည်း အတန်အသင့်ကောင်းသည်။

ထိုစဉ်အချိန်က ... ထောင်ထဲတွင် ဘီကလပ်စ် ရ သူတွေ နှစ်ရာကျော်လောက်ရှိသဖြင့် အကြံအဖန်ဟင်းများလည်း ဝယ်စား လို့ရသည်။ ဆေးလိပ်နှင့် ငွေရှိရင် မထောင်းတာ။

သူ့ရောက်ပြီး နောက်တစ်နေ့၊ သူတို့အခန်းတန်းစီးနှင့်အတူ လက်မောင်းတွင် အရစ်နှစ်ရစ်တပ် ထားသည့် အကျဉ်းသားတစ်ဦး သူထံ သို့ ရောက်လာသည်။

ဆရာကြီးထံမှ လွတ်လိုက်သူ၊ အဲဒီတော့မှ သူနေရသည့် အဆောင် နှင့်ကပ်လျက် အဆောင်အမှတ် ရှစ် တွင် ဆရာကြီးရှိနေမှန်း သိလိုက်ရ သည်။ ဆရာကြီးထံမှ အားပေးစကား နှင့်အတူ မုန့်များနှင့်ဆေးလိပ်ငါးဆယ် ပေးလိုက်သည်။ အဆင်ပြေရင် ပြေ သလို ဟင်းလျာများ ပို့ပေးမည် အကြောင်းနှင့် နှစ်ရက်၊ သုံးရက် အတွင်း သူနှင့်တွေ့ဖို့ အစီအစဉ်လုပ် မည်အကြောင်း အမှာစကားပြော လိုက်သည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားတက်ရ သည်။ ထောင်ထဲမှာလည်း ဆရာကြီး က အရှိန်အဝါနှင့်၊ ထောင်မှူးကြီးနှင့် ထောင်ပိုင်တို့က လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြောင်းကို တန်းစီးပြောပြ၍

သိရသည်။

ဦးဘခင်က အမတ်ဆိုတော့ အေကလပ်စ်ခေါ် အထူးတန်းထက် အေကလပ်စ်က အဆင့်မြင့်သည်။

အဲဒီအချိန်က ပါလီမန်အမတ်၊ ပါလီမန်အတွင်းဝန်နှင့် ဝန်ကြီးတို့ ထောင်ထဲရောက်လျှင် လျှောက်ထား စရာမလို အေကလပ်စ် အဆင့်အတန်း ဖြင့် ထားရသည်။

နိုင်ငံရေးသမားထဲက ထင်ရှား သော ခေါင်းဆောင်ကြီးများကိုလည်း အေကလပ်စ်အဆင့်အတန်းဖြင့် ထား ရသည်။ အဲဒီအချိန်က ဘကြီးဘဇေ ထောင်ထဲတွင်ရှိနေရာ၊ ဘကြီးဘဇေ ကိုလည်း အေကလပ်စ် ပေးထားသည်။

နှစ်ရက်ကြာတော့ ဆရာကြီးရှိ ရာ ရှစ်ဆောင်သို့ သွားတွေ့ရသည်။

တရားဝင် တွေ့ဆုံရခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။ ဆရာကြီး၏ အကြံအဖန် အစီအစဉ်ဖြင့် တွေ့ဆုံရခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ဆရာကြီးက အဖမ်းခံရသည် မှစ၍ ထောင်ထဲရောက်လာသည် အထိ အဖြစ်အပျက်များနှင့် အတွေ့ အကြုံများကို မေးမြန်းခဲ့ရာ သူက အဖြစ်အပျက်များကို အတိသွန်ဟ မှောက် ပြောပြ၍ နောက်ဆုံးခြောင့် ချက်ပေးခဲ့ရသည့် အခြေအနေကို တစ်ခါတည်း ပြောပြလိုက်သည်။

သူ့ကို ဆရာကြီးနှင့်အတူ ငှက် သတ်မှု၊ ဓားပြမှု၊ လက်နက်ကူးဝယ်မှု၊ စွဲချက်တင် လိမ်မည်ခြင်းကြောင့် ဆရာကြီးက အမှုထုတ် ဘုရားရှင်၊ ရွှေနေကိစ္စနှင့် အမှုထုတ်ခံရပြီး သူ့တာဝန်ယူမည်ဖြစ်ကြောင်း ဆရာကြီးက ပြောပြခဲ့ပြီးနောက် ခုတ်ကို ငြိမ်းညွှတ်ခဲ့ ကြောင်း ပြောပြခဲ့သည်။

မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောသည်။

ထောင်ထဲမှာ လိုအပ်သော အကူအညီရှိရင် တန်းစီးကို သူထံလွှတ်ဖို့ အကြောင်း၊ ဘီကလပ်စ်အခွင့်အရေးရအောင် သူ့ကြိုးစားပေးမည်အကြောင်း ထောင်ထဲတွင် အနေအထိုင် အခက်အခဲမရှိအောင် ဆေးလိပ်နှင့် စားသောက်စရာများ ဟင်းလျာများကို သူထံမှ ပို့ပေးမည်အကြောင်း၊ အိမ်သားများအတွက်လည်း အစီအစဉ်များ လုပ်ပေးမည်အကြောင်း ပြောဆိုနှစ်သိမ့်လိုက်သည်။

ဆရာကြီးပြောလိုက်သည့် စကားအချို့မှာ သူ့နားထဲကမထွက် ...။

“မင်း ငါနဲ့လက်တွဲပြီး ငါပြောသလို အမှုကိုရင်ဆိုင်ရင် လွတ်လည်း အတူတူ၊ ကျလည်း အတူတူဖြစ်စေရမယ်” ဟု ပြောလိုက်သည့်စကား။

အလံနီ ကိုအောင်ခင်ပြောသလို အချို့သပ်ပြီးများ သူ့အပေါ်ပုံချလေမလားဆိုသည့် သံသယစိတ်ကလည်း ရင်ထဲမှာထင်ရှားနေဆဲ။

ရဲအထူးဌာနက ဦးဝင်းနိုင်၏ အမှာစကားလည်း ရှိသေးသည်။

“ခင်ဗျား အမှန်တရားကို လိုလားတယ်ဆိုရင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သက်သာခွင့်ရအောင် အဖြစ်မှန်ကို အဖြစ်မှန်အတိုင်း ထွက်ဆိုဖို့ပဲ၊ ဒါဆို ကျွန်တော်တို့ကလည်း ကူညီနိုင်တယ်။ သူများပြောတာ နားထောင်လို့တော့ ခံစရာရှိ ခင်ဗျားပဲ ခံရလိမ့်မယ်”

ဆရာကြီးဆီက ပြန်လာပြီး နောက် အတွေးစဉ်များ ရှုပ်ထွေးနေရာရင်မလင်း ခေါင်းမရှင်း ဖြစ်နေသည်။

“တို့ကို(...)ရွာက၊ ပမညတစည်းရဲရေးမျိုး ဦးဘတိုးကို သတ်မှုနဲ့

အဓိက စွဲချက်တင်လိမ့်မယ်။ အခုကိစ္စက ပြည်ထဲရေးဝန်ကြီးကို အတိုက်အခံခေါင်းဆောင်ကိုယ်တိုင် အထောက်အထားနဲ့ တိုင်တာမို့ အရေးယူရတာ။ ရွှေမင်းကဖော်ကောင်၊ သူ့ကို အင်းစိန်ထောင်မှာ ခွဲချုပ်ထားတယ်။ တို့ဘက်က ခိုင်လုံအောင် ထွက်ဆိုနိုင်ရင် ရွှေမင်းအပေါ် အမှုပုံကျမှာပဲ။ တို့နှစ်ယောက်ကွဲရင်တော့ ကျားဆွဲလိမ့်မယ် ဒါပဲ”

ရွှေမင်းက ဆရာကြီး၏ တပည့်အရင်း။

ဆရာကြီးမြှောက်စားလို့ တောက်ကြွားခဲ့သူ။ ပြုစောထီးပိုလ်အရာက ဖယ်ရှားပြီး တောက်ထွန်းကို နေရာပေးခဲ့လို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့ရာ အချက်ပေါ်တော့ ထိုးနှက်ချက်ဖွင့်၍ ဆရာကြီးနှင့်သူ့ကိုပါဒုက္ခပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျေးဇူးရှိမှ ကျေးစွပ်သည်ဆိုသော ပမာစကားအတိုင်းသာပ။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ...။

သူ့အနေအထားက ဆရာကြီးနှင့် လက်တွဲရမည်။ ကျောချင်းကပ်ပြီး ခုခံရမည်။

သူတစ်ယောက်တည်း ခွဲထွက်လျှင် ရွှေမင်းပြောခဲ့ချက်က သူ့အပေါ် ပုံကျလိမ့်မည်။

ဆရာကြီးနှင့်တွဲလျှင် လွတ်လည်းအတူတူ၊ ကျလည်းအတူတူ ဖြစ်စရာရှိသမို့ မထူးတော့ပြီမို့ အတူတူတွဲဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

ခံလှည့် အစ။ အမှုအကြောင်း စဉ်းစားလိုက်တိုင်း၊ ရင်လေး ခေါင်း၊ ရှုပ်သွားရသည်သာ။

တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုကို ပြင်းပြင်းပြပြ ခံစားရသည်သာ။

ကြိုးကွင်းနှင့်လည်ပင်း နီးစပ်လွန်းသောကြောင့် အဲဒီအဆင့်ကိုများရောက်ခဲ့ရင် အတွေးမျိုးကို ရှေ့မဆက်ရဲ၊ ထိုနေရာတွင် ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

အိမ်အကြောင်း။

မူမူက အသက်ငယ်ငယ်ပဲရှိသေးသည်။ သူ့ကျင့်လည်ခဲ့ရာ အငြိမ့်သဘင်လောကကို ပြန်ရောက်သွားခဲ့ရင်၊ ဒါမှမဟုတ် မရောက်ဘူးပဲထား။ အသက်ကငယ်ငယ်၊ အလှူပိုင်က ကြွယ်ကြွယ်၊ သူနှင့်က ငယ်ပေါင်းမဟုတ်။ သူ့အပေါ် မျှော်လင့်ချက် မရှိသည့်အဆုံး နောက်အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေသွားနိုင်ပါ့မလား။ သမီးတို့နှင့် မသင့်မြတ်သည့် အကြောင်းကလည်း ရှိသေးသည်။

မလွဲမသွေ စာဝတ်နေရေးကို ဖြေရှင်းရတော့မည့်အကြောင်းက မူမူဘဝကို အပြောင်းအလဲဖြစ်စေဖို့ ဖန်တီးမည့်အခြေအနေ အရပ်ရပ် ပေါ်လာလိမ့်မည်။ မူမူ ခံနိုင်ရည်အားရှိပါ့မလား။

မိသံနှင့် အချစ်ဆုံးသမီးလေး ယုံတို့ ဘယ်လိုများနေကြမလဲ။ ကျောင်းမှာ သမီးလေး ဘယ်လောက်မျက်နှာငယ်လိုက်မလဲ။ ကျောင်းသွားရမှာ ကြောက်ပြီး ကျောင်းတက်ပါ့မလား။ သမီးဘယ်လိုခံစားနေရမလဲ။ ဘယ်လောက်များ အားငယ်လိုက်မလဲ။

အတွေးစဉ်များကို ရပ်ပစ်လိုက်ရသည်။

မတင်လှူရှိတုန်းက ဒီလိုအဖြစ်မျိုးတွေ တစ်နေ့နေ့ ကြုံလိမ့်မယ်လို့ တဖွဖွ အပြောသာ။ အဲဒီတုန်းက လုံးဝ နားမဝင်ခဲ့။ နောင်တရသည်

အချိန်မှာ နောက်ကျလေပြီ။

လုပ်ခဲ့စဉ်က နှိုက်သွေးကြွသတ္တိ ရှိသော်လည်း ခံဝံ့သည်သတ္တိ မရှိပါ လေ။

လုံးဝ မမျှော်လင့်။

ထောင်ဝင်စာခေါ်သူ၏ အော်သံ တွင် သူ့နာမည်ပါလာသည်။ တွေ့လို သူ့အမည်မှာ မမူမသိန်းနှင့် ဦးထွန်း။

မူမူ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့နိုင် ခြင်းမှာ ဘယ်သူကြောင့်ဆိုသည့် အဖြေ ပေါ်နေပြီ။

ခေါင်းအုံးအဖြစ် အသုံးပြုနေရ သည့် လွယ်အိတ်ထဲက အပိုဝတ်စုံ လေးကိုထုတ်ပြီး နေ့စဉ်ဝတ်နေကျ အင်္ကျီဟောင်း၊ လုံချည်ဟောင်းနှင့် လဲ ဝတ်လိုက်ရသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အတတ်နိုင်ဆုံး သပ်သပ်ရပ်ရပ်ရှိ အောင် ပြင်လိုက်၏။

ဒါပေမယ့် နဂိုရပ်သွင် မပေါ် လွင်တော့သည်ကိုမူ ပြင်ရန်မတတ် နှိုင်း။ ဆီနှင့် မတွေ့ရသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သည့် နီကြင်ကြင်ဆံပင်များကို ရေများများဆွတ်၍ ကျားကုတ်ကျားခဲ ဖြိုးသင်လိုက်ရသည်။

နှစ်ယောက်စလုံး မျက်ရည်ဝေ သီလျက်။ သံဆန်ခါ ခြားထား၍ ဆူ ဆူညူညူအသံများဖြင့် လုံးလုံးထွေးထွေး စကားပြောရသည်မှာ ပြောလိုရာလို ရင်းကို မနည်းအားယူပြောရသည်။

ဆရာထွန်းကတော့ ဘာမှ မပြော။ တွေ့တွေ့ကြီး စိုက်ကြည့်နေ သည်။ ရသမျှ အချိန်ကလေးမှာ သူ တို့နှစ်ယောက် စကားပြောဖို့ အချိန် ပေးရှာသည်။

ခေါင်းလောင်းသံ ထွက်လာ တော့မှ ဆရာထွန်းကို ကျေးဇူးတင်

စကား ပြောလိုက်ရသည်။

ခွဲခွာခြင်းမှာ မျက်ရည်နှင့် ...။

မမျှော်လင့်၊ မထင်မှတ်သူက ကိုယ်ဖိရင့်မီ ကူညီခဲ့သည်ကို ကျေးဇူး တင်မဆုံး။ ဆရာထွန်း သည်သို့ ကူညီ လိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မမျှော်လင့်ခဲ့။ ဆရာ ထွန်းကို အထင်မကြီးခဲ့။ သောက် သောက်စားစား ပေါ့ပေါ့တန်တန် သမားလို့ သဘောမူခဲ့သည်။

ခုတော့သူက လေးလေးနက် နက် အကူအညီကို ပေးခဲ့ပြီ။ ကျေးဇူး ရှိမှ ကျေးဇူးစွပ်တတ်သူများရှိသလို အသင့်အတင့်မျှသော ကျေးဇူးရှိရုံမျှ ဖြင့် ကျေးဇူးတရားကို မပစ်ပယ်ဘဲ တုံ့ပြန်တတ်သူများရှိကြောင်း သဘော ပေါက်လိုက်ရ၏။

သမီးလေး နေထိုင်ကောင်း ကြောင်း သိရသောကြောင့် သူ့ရင်မှာ အေးမြရိပ်ထင်ရသည်။

မိဘမေတ္တာကို ကိုယ်တိုင်မိဘ ဘဝမရောက်မီ သိသူအလွန်နည်း သည်။ ကိုယ်တိုင်မိဘဘဝရောက်လို့ မိဘမေတ္တာကို သိသောအချိန်တွင် တုံ့ပြန်ကျေးဇူးဆပ်ရမည့် မိဘများမရှိ တော့။ အဲဒီအခါမှာ ဝမ်းနည်းမှုကို ခံစားရပြန်သည်။

ဆယ့်ငါးမိနစ်သာမျှ တွေ့ချိန် အတွင်း ပြောလိုက်သည့်စကားတွေက အများကြီး။ ပြီး တိုးတိုးသက်သာ ပြောလို့မရ။ အသံအရှိန်နှုန်းကို အမြင့် ဆုံးသို့တင်၍ အလှအယက်ပြောရ သည်။

ထောင်ဝင်စာတစ်ကြိမ်ကို နေ ရာကျဉ်းကျဉ်းကလေးမှာ အနည်းဆုံး လူသုံးလေးဆယ် စုဝေးပြီး စကားပြော ရသဖို့ တိုးတိုးပြော၍မရ။ ပုံမှန်အသံ နှင့် ပြောဖို့ဆိုတာမဖြစ်။ သံဆန်ခါ ဟို

ဘက်သည်ဘက် အော်၍ပြောရသည်။

ခြောက်လမှ တစ်ခါလာဖို့ အမှု အတွက် ရှေ့နေတွေဘာတွေ မလို ကြောင်း၊ ဆရာကြီးတာဝန်ယူမည် အကြောင်း၊ လုပ်ငန်းမှရရှိသည့် ငွေ များအကြောင်း၊ စားရေးသောက်ရေး အတွက် ဆရာကြီးတာဝန်ယူထားသည့် အကြောင်းကို မူမူရာ ဆရာထွန်း ပါကြားအောင် အော်ပြောရသည်။

မူမူ ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သည် မှာ လွယ်လွယ်ကူကူမဟုတ်ကြောင်း သိသည့်အလျောက် မူမူ သူ့အပေါ် ထားသည့် မေတ္တာအတိမ်အနက်ကို တွက်လိုရသည်။

သူထင်သလိုမဟုတ်။ ကောင်း တုဆိုဘက် ဝေမျှခံယူမည့် နှေးကောင်း တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုရ မည်ပါ။ ဆရာထွန်းကိုလည်း မိတ်ဆွေ ကောင်းအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုလိုက် ရသည်။ မထင်မှတ်သူက ကောင်းပြီ။ ထင်မှတ်သူက မကောင်း။

တောက်ထွန်း၏ တပည့်အရင်း က ကျော်ခင်၊ သူ့မြှောက်စား၍ တောက် ကြားခဲ့သူ။ ရွှေမင်း ပြုစောထီးတပ်ခွဲ ကို ကိုင်ခဲ့စဉ်က အနိမ့်အခြေ ချောင် ထိုးခံခဲ့ရသူ။ သူ့လက်ထက်ကမူ သူက နေရာပေးခဲ့ရုံမက အိုးပိုင်အိမ်ပိုင်ခြင် အောင် ထူထောင်ပေးခဲ့သည့် မိသား စုပြဿနာကို ခြေခင်းပေးခဲ့သည်။

ပြုစောထီးတပ်ခွဲ ချက်သိမ်းပြီး နောက် သူ့လုပ်ကိုင်နေသည့်အရောင်း အဝယ်လုပ်ငန်းမှာသုံးပြီး အကျိုး အမြတ်ရှိရင် ချီသလို၊ ပေးကမ်း ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ သူ့ကျေးဇူးတွေ ကျော်ခင် အပေါ်မှာ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီး ချီသည်။

ခုတော့ သူ့အမှုမှာ ကျော်ခင်က

အဓိက တရားလိုပြသက်သေ။ သူ့ကို လှလှပပကြီး ဒုက္ခရောက်အောင် မျက် နှာပြောင်တိုက်၍ ထွက်ဆိုအစစ်ခံ သွားသည်။

မိတ်ဆွေစစ်နှင့် မိတ်ဆွေတူ၊ ကောင်ဆူနှင့် ဆိုဆူ ဟူသည့် အရေး အကြောင်းပေါ်၍ အကျပ်အတည်း ကာလသို့ ရောက်သည့်အခါတွင်းမှ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား ခွဲခြားသိနိုင်ရာ၏။

(တစ်ဆယ့်ကိုး)

အမှုစစ်နေသည်မှာ သုံးလပိုင်း သို့ ရောက်ခဲ့ပြီ။

သူတို့အမှုကို ရန်ကုန်ခရိုင် ရာဇဝတ် တရားသူကြီးရုံးတွင် စစ်ဆေးခဲ့ ရာ အခြားအမှုများလို ရက်ချိန်းမခွာ ဘဲ။ တက်သူတို့ရိုက် စစ်ဆေးနေ သလို၊ သူတို့အမှုချိန်းရက်တွင် အခြား အမှုများကို မစစ်ဆေးဘဲ သူတို့အမှုကို သာ ဦးစားပေးစစ်ဆေးခဲ့သည်။

သူတို့အမှုနှင့် သက်ဆိုင်သည့် နှစ်ဖက် သက်သေများများ အဝေးမှ လာရသောကြောင့် ရက်ချိန်းတစ်ချိန်း တည်းနှင့် ပြတ်အောင်စစ်ခဲ့သည်။ တစ်လကို အမှုချိန်းသုံးခါထွက်ရသည်။

ဆရာကြီးနှင့် အမှုချိန်းအတူ ထွက်ရသော်လည်း တရားရုံးသို့ သွား ရပ်ချင်း မတူပါ။

ဆရာကြီးကို လက်ထိတ်မခတ် ဘဲ ရဲအရာရှိများစီးသော လင့်ရိုဘာ နှင့် သီးသန့်ခေါ်ရသည်။

ယူနီဖောင်းဝတ်ရဲများ မစောင့် ကြပ်ဘဲ အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့် လွယ် အိတ်လွယ်ရဲများသာ စောင့်ကြပ်လိုက် ပါရသည်။

သူကတော့ လက်ထိတ်ခတ်ခံရ

ရုံမက၊ အလုံပိတ်ကားကြီးဖြင့် လိုက် ရသည်။

ရုံးရောက်တော့ ဆရာကြီးက တရားရုံးအချုပ်ခန်းထဲ မဝင်ရ၊ တရား ခွင်ရုံးခန်းထဲသို့ တိုက်ရိုက်သွား၍ နား နားနေနေ နေရသည်။

သူတို့က အမြဲတမ်း စွတ်စိုထိုင်း မှိုင်းပြီး ပြင်ပအလင်းရောင် လုံးဝမရ သည့် အချုပ်ခန်းထဲမှာ နေရသည်။

အချုပ်ခံ တရားခံချင်း တူပါ လျက် အနေအစားမတူ၊ ရုံးထွက်ရပ် ချင်း မတူ။ ဆရာကြီးတို့ကျတော့ တရားခံဖြစ်သည့်တိုင် စမတ်ကျကျ နေရ၊ စားရသည်။ ရုံးထွက်တော့ လည်း စတိုင်ကလေးနှင့် သက်သောင့် သက်သာ ရှိတတ်၏။

တရားခွင်မစခင် အိမ်ကလာသို့ သည့် စပယ်ရှယ်အစားအသောက်များ ကို စားပြီး၊ အိမ်ကလူများနှင့်လည်း အေးအေးလူလူ စကားပြောပြောလို့ ရယ်လားမောလား နေနိုင်သည်။

ဆရာကြီးအချစ်တော် ရှိမိမရှိ တော့ပြီ။ အချစ်တော်ရှိမိက ဆရာကြီး ဆင်ပေးသည့် လက်ဝတ်လက်စားများ ကိုယူ၍ နောက်တစ်ယောက်နှင့် ချိတ် တွဲသွားလေပြီ။

ခု မယားကြီးနှင့် ဆွေမျိုးတစ်စု ရန်ကုန်ကို ပြောင်းနေပြီး ထောင်ဝင် စာနှင့် ရုံးထွက်လိုက်နေရသည်။

တရားလိုပြ သက်သေများတွင် အပြင်လူ သိပ်မပါ။ သူတို့အသိုက် အဝန်းထဲက လူတွေပဲများသည်။

သူတို့ထွက်ဆိုချက်များမှာ သင် ပေးထားသည့်အတိုင်း ပီပီရီရီကွင်း ဆက်မိမိ ထွက်ဆိုသွားကြသည်။

အမှုခွင့်အနေအထားအရ ဆရာ ကြီးအပေါ်သို့ ပစ်မှတ်ဦးတည်သော်

လည်း တကယ်ထိနေသည့် ပစ်ချက် မှာ တောက်ထွန်းအပေါ်သို့သာ။

သူက ပစ်မှတ်ထဲ အဝိုင်းခြိမ်း တွင် ကပ်လျက်ရှိသမို့ ဗဟိုပစ်မှတ်ကို တစ်ချက်ထိတိုင်း အလယ်ဗဟိုပစ် မှတ်နှင့် ကပ်နေသည့် အမှတ်အသား ကို အနည်းဆုံး လေးငါးခြောက်ချက် ထိသလိုမျိုး ခံနေရသည်။

ဆရာကြီးအတွက် ရှောင်သာ တိမ်းသာရှိပေမယ့် သူ့အတွက်က မရှောင်သာ မတိမ်းသာဟု ဆိုရမည်။

ဆရာကြီးငှားထားသည့် ဝတ်လုံ တော်ကြီးသုံးယောက်မှာ ဥပဒေနယ် တွင် ထိတ်ထိတ်ကြ နာမည်ကြီးသူ တွေ။ တော်သလားမမေးနှင့်၊ သူတို့ အပြင်မရှိပါဟု ပြောစမှတ်ပြုရသူတွေ ပါ။ တရားလိုပြ သက်သေများမှာ သူ တို့၏မေးခွန်းဝက်ယက်တွင် ချာလပတ် လည်၍ နစ်မြုပ်သွားကြရသည်သာ။

ဝတ်လုံတော်ချကြီးများ အဓိက ထား၍မေးသည့်မေးခွန်းများမှာ ဆရာ ကြီးဦးဘခင် အပေါ်သို့ အမှုမငြိစွန်း ရေးကိုဦးတည်ကြသည့်အတိုင်း ဆရာ ကြီးမှာ အမှုလမ်းကြောင်းပေါ်မှ ဘေး သို့ ချော်ထွက်သွားသော်လည်း အမှု လမ်းကြောင်းပေါ်တွင် ထင်ထင်ရှား ရှား ပေါ်လွင်ကျန်ရစ်နေသူမှာ သူ့ဟစ် ယောက်တည်းဟု ဆိုရမည်သို့ ရှိပါချေ ၏။ ဦးဘခင်က ပြုစောထီးအဖွဲ့ အစည်းကို ကိုင်ရသူ။

သူက ပြုစောထီးတပ်ဖွဲ့ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဦးစီးကိုင်တွယ်၍ လှုပ်ရှားနေရသူ၊ ပြုစောထီးတပ်ဖွဲ့ လှုပ်ရှားရသည့်အခါမှာ ဦးဘခင်က အရိပ်သဖွယ် ပါ။ အဓိကအရိပ် သဖွယ်ကပ်လျက်ပါနေရသည်က သူ့ အမိန့်ပေးစေခိုင်းသူနှင့် လက်

တွေ့အကောင်အထည်ဖော်ရသူ၊ အမိန့်ပေးစေခိုင်းသူက လျှို့ဝှက်ကိစ္စများကို အများစုမှာ အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ပြော၍ ခိုင်းစေရိုးထုံးစံမရှိ။ နှစ်ကိုယ်ချင်း တိုးတိုးတိတ်တိတ် ပြောရိုးထုံးစံရှိပုံရှိသည်။

ပြဿနာကိုဖြေရှင်း၍ အကောင်အထည်ဖော်ရသူက လုပ်ငြိဆိုရင် အများစုမှာ လုပ်ရသည်။ မြင်သာထင်သာ အကောင်အထည်ဖော်ရသည်။ ဝတ်လုံတော်ချကြီးများက တရားလိုပြသကံသေများ၏ ရောရောထွေးထွေး ထွက်ဆိုသည်ကို ကွဲကွဲပြားပြားဖြစ်အောင် ဥပဒေအတတ်ပညာဖြင့် ခွဲခြားလိုက်သောအခါ ဆရာကြီး ဦးဘခင်က လွတ်လွတ်ကင်းကင်း ရှိသွားသည်။

လယ်ပြင်မှာ ဆင်သွားသလို ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် ရှိရစ်ခဲ့သူမှာ သူ။

တကယ်တော့ ဝတ်လုံတော်ချကြီးများက ဦးဘခင်ကိုသာမက သူ့ကိုနာစေဟု သဘောမမှန်သော်လည်း မူခင်းဖြစ်ပေါ်မှုအကြောင်း တင်ပြသော အနေအထားက တစ်ယောက်ကို သာမစေလျှင် တစ်ယောက်နာရမည်။ နှစ်ယောက်စလုံး သာအောင် လုပ်၍မရ။

ဥပမာ- အချင်း မူခင်းဖြစ်သည့် အချိန်တွင် ဦးဘခင် ရှိမရှိ၊ ဦးဘခင်က သည်လိုလုပ်ဖို့ အမိန့်ပေးစေခိုင်းသည်ကို ကြားမကြား၊ မြို့ကိုပြန်ရောက်သည့်အခါ အချင်းဖြစ်မှုခင်း အခြေအနေ ဘယ်လိုရှိသည်ကို မေးမမေး ဒီလိုလုပ်ခဲ့သည်ကို ကောင်းသည်ဟု ချီးကျူးစကားမျိုး ပြောမပြော၊ ကြား-မကြား၊ ဘယ်နေ့ဘယ်အချိန်က ဘယ်နေရာမှာ ပြောသလဲ၊

စသည်မျိုး မေးလိုက်သည်အခါ ဦးဘခင်က အမှုခွင်ထဲက အလိုအလျောက် လွတ်ထွက်သွားသည်။

အမှုခွင်ထဲမှာ ချည်ပြီးတုတ်ပြီး ကျန်ရစ်သူက တောက်ထွန်း။ သူက ဖြောင့်ချက်ကို ရုပ်သိမ်းပြီး ဆရာကြီး နှင့်တွဲခဲ့သည်။ ခုမှ ပြန်ခဲ့ချင်လို့ မရ။

ဆရာကြီးက ဘယ်နေ့ဘယ်ချိန် ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်လိုပြော၍ အမိန့်ပေးစေခိုင်းခဲ့ပါသည်ဟု ထွက်ဆိုလို့ မဖြစ်တော့။ ခုမှတော့ မျက်စိမှိတ်ပြီး ကျောချင်းကပ်၍ ဘူးကွယ်ရတော့မည်။ ဖြစ်ချင်ရပြန်၊ နောင်ခါလာ နောင်ခါမျိုး သဘောမူရတော့မည်ပါ။ ခု စာလေးကြော် ခု ဆီထမင်းကြော် လုပ်လို့မရ။

ရဲအထူးဌာနက ဦးဝင်းနိုင်နှင့် အလံနီကိုအောင်ခင်တို့ သတ်ပေးစကားအရ ဆရာကြီးက အချို့သတ်ဖြားယောင်ပြီး လှည့်ခွေလေသလားဆိုသည့် သံသယစိတ် မကြာခဏဖြစ်ရသည်။

ဒီသို့ဖြစ်လာသည်အခါ ကိုယ့်အပေါ် သူကောင်းခဲ့သည့် အကြောင်းများဖြင့် ချေဖျက်ပစ်ရသည်။

ထောင်ထဲမှာ စားသောက်နေထိုင်ရေးအတွက် ဆရာကြီးက လုံးဝတာဝန်ယူထားသည်။

မုန့်ပဲသရေစာနှင့် ဟင်းလျာများကို ရက်ခြားပို့ပေးသလို တစ်ပတ်ကို ဆေးလိပ်ငါးဆယ် ပို့ပေးသည်။ နေရေးအဆင်ပြေစေရန် အချုပ်တန်းစီးကို ခေါ်ပြောပြီး ပေးသင့် ပေးအပ်ရာများ ပေးခဲ့သည်။

ဒါပြင်

“အေး ... မင်းထောင်ကျရင်

တောင် ဘာမှမပူနဲ့၊ မင်းရဲသားမယားတွေကို ငါထောက်ပံ့မယ်’

ဟူသော ကတိစကား ပြောကြားခဲ့သည်။

ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းဟူ၍ သဘောမူရန်မှတစ်ပါး အခြားမရှိပြီ။

အကုသိုလ်ဟူသည့် တစ်ယောက်တည်းမလာတတ်၊ အပေါင်းအသင်းများနှင့် စုစုဝေးဝေး လာတတ်သည်ဟူ၍ ဆိုရိုးစကားရှိသည်နှင့်အညီ ...

သည်တစ်ခေါက် ထောင်ဝင်စာတွင် မူမပါ။ ဆရာထွန်းတစ်ယောက်တည်း ရောက်လာသည်။

ထောင်ဝင်စာခေါ်သူက တွေ့လိုသူအမည်အော်သံတွင် မူနာမည်မပါ။ သူရင်ထဲမှ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်သွားသည်။ ဘာလို့ မူမှ မလိုက်လာပါလိမ့်။

ထောင်ဝင်စာတွေ့ရန် ဘူးကြီးသို့ မသွားရသေးမီ ရင်ထဲမှာမတင်မကျကြီး ဖြစ်နေသည့် ခေါင်းထဲမှာ အတွေးစဉ်ပေါင်းစုံ ဘောင်ဘင်ခတ်နေသည်။

ဆရာထွန်းပြောပြသည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မှင်တက်မိသွားသည်။ မျက်ရည်များလည်း ရစ်ဝဲလာသည်။

“သမီးရော ဇာတ်တော်ဖြစ်သွားသလား ဆရာထွန်း”

“ပုံပုံကတော့ အနည်းအကျဉ်းပါ။ မူက နည်းနည်းများတယ်။ ဒါပေမယ့် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်တော့ မဖြစ်ပါဘူး”

ထောင်ဝင်စာအချိန်ကို လုပြောရသဖြင့် ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြောနိုင်။ ဆရာထွန်းက အဖြစ်အပျက်ကို အလိုချိုးပြီး

ပြောပြသွားသည်။ စိကာပတ်ကုံး အရှည်ကြီးပြောဖို့ အချိန်မရ။

“ဖြစ်တာက ညသန်းခေါင်း ကျော်ကြီးကွ။ မိသီ မီးခွက်ထွန်းပြီး အိပ်သာသွားရာကအပြန် ခြင်ထောင် ဘေးမှာချထားတဲ့ မီးခွက်မှောက်ပြီး လောင်တာပဲ။ မင်းမရှိကတည်းက ည ဘက်ဆို မူမူတို့ဟိုဘက်မှာ စုအိပ်ကြ တယ်။ ဘကြီးမောင်ရယ်၊ ငါရယ်၊ လှ ဖေရယ်က ဒီဘက်မှာ အိပ်ကြတယ်။ ပုံပုံတို့က အခန်းထဲမှာ၊ မူမူတို့က အပြင်မှာ။ မိသီက မီး... မီးလို့အော် ပြီး ငါယောင်ကတမ်းနဲ့ အခန်းအပြင် ဘက်ကို ထွက်ပြေးလာတယ်။ မူမူက အခန်းထဲကို အတင်းဝင်ပြီး ပုံပုံကို မီးစွဲနေတဲ့ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်ကယ်ရ တာပဲ။ တို့လည်း ပေါင်းကူးတံတား ကနေ အရောက်မြန်လို့ တစ်အိပ်လုံး မကုန်တာပေါ့။”

“ဖြစ်တာက ဘယ်လောက်ကြာ ပြီးလဲ ဆရာထွန်း”

“နှစ်ပတ်ကျော်လောက်တော့ ရှိ ရောပေါ့။ ခုတော့ ပုံပုံရောမူမူရော သက်သာနေပါပြီ... အဆိုးထဲက အကောင်းလို့ ဆိုရမှာပေါ့ကွာ။ သူတို့ ချင်း ပိုပြီး နားလည်မှုရှိသွားကြတာ ပေါ့။”

အမှုအကြောင်းနှင့် စီးပွားရေး လုပ်ငန်း အခြေအနေများအကြောင်း ပြောလို့မဆုံးခင်မှာပင် သတိပေးခေါင်း လောင်းသံ ထွက်လာသည်။ သတိ ပေးခေါင်းလောင်းသံနှင့် ပြန်ရန် အချက်ပေးသည့် ခေါင်းလောင်းသံမှာ နှစ်မိနစ် သုံးမိနစ်ပဲ ခြားသည်။

ဒုတိယခေါင်းလောင်းသံ ထွက် လာပြီဆိုရင်တော့ မျက်နှာမူရာ သံ ဆန်ခါကို ကျောခိုင်း၍ အဝင်တံခါးကို

မျက်နှာပြန်မူရမည်။ နောက်ထပ် ဘာ သံမှမထွက်စေရ။ ဒါမှသာ ဟောက်သံ ဟိန်းသံ လွတ်ကင်းမည်။ နို့မဟုတ်ရင် တော့ နားမခံသာစကားကို ကြားရ လိမ့်မည်ပါ။

အဆောင်ပြန်ရောက်တော့ ဦး နောက်လှုပ်ရှားမှု မငြိမ်သက်တော့။ တွေးစရာတွေ ကျယ်ပြောသလို၊ တွေး ဆချက်များမှာလည်း အကောင်းဘက် သို့ မယိမ်း။

မီးလောင်သည့် အကြောင်းကို ဆရာထွန်းက ဖုံးဖုံးပိပိ ထိန်းထိန်း သိမ်းသိမ်း ပြောခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

မူမူ ထောင်ဝင်စာလိုက်မလာနိုင် သည်က တော်ရုံတန်ရုံဖြစ်ခြင်းမဟုတ် သည်ကို ထင်ရှားစေသည်။ သမီးလေး ပုံပုံနှင့် မူမူတို့ ဘယ်အတိုင်းအတာ ထိအောင်များ ဒဏ်ရာရပါလိမ့်။

“မူမူက ပိုများတယ်။ မီးလောင် နေတဲ့အခန်းထဲကို အတင်းဝင်ရတာ” ဆိုတော့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက် သေးဖွယ် ရာမရှိ။ အိမ်ကို သိပ်မလောင်ဘူးဆိုပေ မယ့် နည်းနည်းပါးပါးတော့ မဖြစ်နိုင်။

အလုပ်အကိုင်နှင့် နေရေးထိုင် ရေးအဆင်မပြေရသည့်ကြားထဲ မီး လောင်မှုပြဿနာပိုမိုလာတော့ ဘယ် လိုများ လုပ်ကိုင်နေထိုင်ကြပါလိမ့်။

ခုနေ့များ ထောင်ကထွက်ပြေးဖို့ အခွင့်အရေးကြုံရင် နေ၊ နာရီမပြော နှင့် မိနစ်သော်မှ ဆိုင်းအံ့လိမ့်မည် မထင်။

ထောင်ထဲရောက်နေသည့် သူ ၏အမှုအခြေအနေလည်း မကောင်း သလို အပြန်မှာ ကျန်ရစ်သူများ၏ အခြေအနေလည်း မကောင်း။

သည်ကြားထဲ သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေကလည်း အရင်လို

မဟုတ်။ ခဏခဏ ရင်ညွန့်ကအောင့် ပြီး မောလာပြီဆိုရင် ချွေးသီးချွေး ပေါက်ကြီးတွေကျပြီး လှဲမရ၊ အိပ် မဖြစ်၊ ထိုင်မနေသာကြီး ဖြစ်နေသည်။

ထောင်ဆရာဝန်က ဆေးလိပ် ဖြတ်ပါလို့ပြောသည်။ သူမဖြတ်နိုင်။ ခု စိတ်ညစ်တော့ ဆေးလိပ်ပိုသောက်မိ သည်။ စိတ်ညစ်တော့ အရက်ကို သောက်သည်ဆိုတာ အပြင်လောက မှာ။ အရက်မရသည့် ထောင်ထဲမှာကျ တော့ စိတ်ညစ်တော့ ဆေးလိပ်သောက် သည်။ ညဘက် ကိမ်မပျော်လေတိုင်း ဆေးလိပ်ထသောက်ရသည်။

ဆေးလိပ်အသောက်များတော့ ပို၍ အိပ်မပျော်၊ ခိုးလင်းတော့ အိပ် ရေးမဝ၊ အမောကထသည်။ အလုပ် မလုပ်ရလို့ တော်သေးသည်။ နို့မဟုတ် ရင်မလွယ်။

အကုသိုလ်ကတော့ သူတို့ မိသား စုကို အင်နှင့်အားနှင့် မွေနှောက်နေပါ လေပြီ။ ဘရာကြီးဆီသွားပြီး အကူ အညီတောင်းရသည်။

ဆရာကြီးက “မင်းပူမနေနဲ့။ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ငါစိစဉ်ပေး မယ်”ဆိုသည့် ကတိစကားရခဲ့သည့် တိုင် စိတ်မရှင်။ ရင်မလင်း ဖြစ်နေရ သည်။ အုတ်ရိုးအတွင်းဘက်ရောက် နေသူက အုတ်ရိုးအပြင်ဘက်ကို ကျော်လှမ်း၍ ကြည့်မရ။ အတွေးစဉ် ကျယ်ပြော၍ စိတ်ထိခိုက်မှုကို ခံစားရ စမြဲရှိသည်မှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ်မျှသာ။

(ရှေ့လဆက်ရန်)

ကျော်ခြေသန်း

လေကြောင်းအကြမ်းဖက် ပျက်ဆီးမှုများ

လျှမ်းထက်

၂၀၁၄ ခုနှစ်ဆန်းနှင့် ၂၀၁၄ ခု နှစ်နောင်းပိုင်း ရက်များတွင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအသီးသီးမှ လူအများသည် လေကြောင်းမတော်တဆဖြစ်မှုများ၊ အကြောင်းမဲ့ အကြမ်းဖက်ပစ်ခတ်သဖြင့် လေယာဉ်ပျက်ကျမှုများကြောင့် သောကဝေဒနာအဖြစ်ဖြာ တွေ့ကြုံခဲ့ရသဖြင့် ၂၀၁၄ ခုနှစ်သည် ကမ္ဘာ့လေကြောင်းသွားလာရေးသမိုင်းတွင် လေကြောင်းကြမ္မာငင်မှု စံချိန်တင်ခဲ့သော နှစ်ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ကမ္ဘာ့လေကြောင်းသွားလာရေးအား လေ့လာအကဲခတ် စောင့်ကြည့်သူများက ဆိုကြသည်။

သာဓကအားဖြင့် အရှေ့တောင်အာရှမှ မလေးရှားနိုင်ငံတွင် မလေးရှားလေကြောင်းလေယာဉ် နှစ်စင်း ပျောက်ဆုံးမှုအတွက် ပြည်သူအများသည် ကြေကွဲမှုဒေသနာအား ခံစားနေရစဉ်တွင် မလေးရှားလေကြောင်းတစ်ခုဖြစ်သော AirAsia အဲယားလေယာဉ် တစ်စင်း ပျောက်ဆုံးနေသည့် သတင်း ထွက်ပေါ်လာသောအခါ မလေးရှားလေကြောင်းလိုင်းများအတွက် တစ်နှစ်အတွင်း လေကြောင်းကြမ္မာငင်မှု သုံးခုရှိခဲ့သဖြင့် နိုင်ငံတကာက အထူးတအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ သတင်းမီဒီယာများ၏ ဖော်ပြချက်အရ မလေးရှားလေကြောင်းလိုင်းပိုင် MH 370 လေယာဉ်မှာ အစောရုမရအောင် ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ရပြီး မလေးရှားလေကြောင်းပိုင် MH 17 မှာ ပစ်ခတ်ခံရ၍ လေကြောင်းခရီးစဉ် QZ 8501 မှာလည်း ပျောက်ဆုံးခဲ့ရသည်။ ထိုလေယာဉ်မှာ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဘူရာဘာရာမှ စင်ကာပူသို့ ပျံသန်းစဉ် ပျောက်ဆုံးခဲ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလေယာဉ်မှာ အင်ဒိုနီးရှားကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်အတွင်း ပျက်ကွဲသွားခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ဟု ယူဆကြ၏။

ထိုလေယာဉ်အား အင်ဒိုနီးရှား ရေတပ်မတော်၊ လေတပ်မတော်နှင့် မလေးရှားရေတပ်မတော်တို့မှာ စနစ်တကျ ပူးပေါင်းရှာဖွေမှုများ ပြုလုပ်ခဲ့ရာ အင်ဒိုနီးရှားကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်တွင် အထက်ဖော်ပြပါ ပျောက်ဆုံးနေ

သော အဲအေရှားလေကြောင်းလိုင်းမှ လေယာဉ်၏ အပျက်အစီးအပိုင်းအစများနှင့် ပင်လယ်တွင်းမှ အလောင်း ၄၀ ကျော်ကို အင်ဒိုနီးရှားရေတပ်မတော်မှ စစ်သင်္ဘောတစ်စင်းက တွေ့ရှိခဲ့ရတော့၏။

ထိုပျောက်ဆုံးနေသော လေယာဉ်ကို ဝေဟင်မှ ရှာဖွေမှုပြုခဲ့သော လေယာဉ်ပျံများကလည်း ထိုလေယာဉ်မှ တံခါးဟုယူဆရသော အပျက်အစီးများ၊ အသက်ကယ်အင်္ကျီနှင့်ဆင်တူသော အစိတ်အပိုင်းအရာဝတ္ထုများကို တွေ့ရသည်ဟု အတည်ပြုပြောကြားခဲ့ကြသဖြင့် ထိုအပျက်အစီး

အပိုင်းအစများသည် ပျောက်ဆုံးနေသော အဲအေးရှားလိင်းမှ လေယာဉ် ခရီးစဉ် QZ 8501 မှဖြစ်ကြောင်း သက်ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများက အတည်ပြုပြောကြားခဲ့သဖြင့် ထိုလေယာဉ် အင်ဒိုနီးရှားကမ်းလွန်ပင်လယ်ပြင်တွင် ပျက်ကျခဲ့ပြီး လေယာဉ်နှင့် လိုက်ပါသွားသော ခရီးသည်များနှင့် လေယာဉ်အမှုထမ်းအားလုံး အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်ဟု အဲအေးရှားလိင်းမှ တရားဝင်ကြေငြာချက် ထုတ်ခဲ့၏။

ဤသို့ဖြစ်ပွားခဲ့ရသော လေကြောင်းကြမ္မာငင် စက်ချို့ယွင်း၍ လော၊ သို့မဟုတ် လေယာဉ်မှူးများကြောင့်လော၊ သို့မဟုတ် ရာသီဥတုကြောင့်လော၊ သို့မဟုတ် ဘာသာရေးအစွန်းရောက် အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုခု၏ အကြမ်းဖက်ဖျက်ဆီးခြင်းလော ဆိုသည့် မေးခွန်းများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကမ္ဘာ့လေကြောင်း သွားလာရေးအား စောင့်ကြည့်လေ့လာသူအများကမူ ဤကဲ့သို့ မလေးရှားနိုင်ငံမှ လေကြောင်းလိုင်းများတွင် ဆက်တိုက်ဆိုသကဲ့သို့ လေကြောင်းမတော်

တဆဖြစ်မှုများနှင့် ကြုံရခြင်းသည် ပြင်ပ ပယောဂပါသလောဟု ထင်မှတ်ကြ၏။

ဤပြဿနာနှင့် အငြင်းပွားမှုများ အတောမသတ်နိုင်အောင် ရှစ်ထွေးနေစဉ် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇန်နဝါရီလ ၃ ရက်နေ့တွင် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ၊ ဘန်ဒေါင်မြို့သို့ ပျံသန်းမည့် အဲအေးရှားလေကြောင်းလိုင်းပိုင် ခရီးသည်လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်းသည် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ၊ ဘူရာဘာရာမြို့ နိုင်ငံတကာလေဆိပ်မှ ပျံတက်ရန်ကြိုးပမ်းစဉ် ရုတ်တရက် စက်ရပ်သွားသဖြင့် ထိုလေယာဉ်နှင့်လိုက်ပါလာသော ခရီးသည်အများ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ထိုလေယာဉ်မှ ပျံတက်ရန် မြေပြင်မှ အရှိန်ယူမောင်းနှင်စဉ် နှစ်မီတာ သုံးမီတာအရောက်တွင် အင်ဂျင်စက်ရပ်သွားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုလေယာဉ်ပေါ်ပါ ခရီးသည် ၁၂၀ မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားကြ၏။ လေယာဉ်မှ တာဝန်ရှိသူ လေယာဉ်မောင်းဝတ်စုံတံတားသူ တစ်ဦးကမူ ခရီးသည်များထံသို့ လာရောက်၍ လေယာဉ်စက်နှိုးသည်

ဒိုင်ခွက် ရုတ်တရက် ချွတ်ယွင်းသွားသဖြင့် ဤကဲ့သို့ လေယာဉ်စက်ရပ်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ရှင်းပြပြီး အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း ဆက်လက်ပျံသန်းပည့်ဖြစ်ကြောင်း ကြေငြာခဲ့၏။

သို့သော် ထိုခရီးစဉ်နှင့်လိုက်ပါမည့် ခရီးသည်အားလုံး၏ ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်းခန့်သည် ထိုခရီးစဉ်နှင့်လိုက်ပါရန် ငြင်းဆိုခဲ့ကြသဖြင့် အဲယားအေးရှားလိုင်းမှ တာဝန်ရှိသူများသည် အဆိုပါလေယာဉ်ဖြင့် ဆက်လက်လိုက်ပါရန် ငြင်းဆန်ခဲ့သောခရီးသည်များအား ၎င်းတို့ ဝယ်ယူထားသော လေယာဉ်လက်မှတ်ခွေများကို ပြန်၍ပေးခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဤကဲ့သို့ အဲအေးရှားလေယာဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ သတင်းအပြည့်အစုံကို အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ရုပ်သံလွှင့်အစီအစဉ်က အသေးစိတ်ထုတ်လွှင့်ခဲ့ပြီး ဘင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံမှ ထုတ်ဝေသော သတင်းစာများ၊ ဂျာနယ်များကလည်း ထိုသတင်းအား မျက်နှာဖုံးသတင်းအဖြစ် ဖော်ပြခဲ့သဖြင့် မလေးရှားနိုင်ငံ လေကြောင်းလိုင်းနှင့် လိုက်ပါရမည့် ခရီးသည်

အများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကြရ၏။ ထိုလေကြောင်းလိုင်းမှ လေယာဉ်ပျံများဖြင့် ခရီးထွက်ရန် စဉ်းစားကြတော့သည်။ အဲယားအေရှားလေကြောင်းလိုင်းမှာ ကျိန်စာမိနေသလောဟု မေးခွန်းများလည်း ထွက်ပေါ်လာသည်။ မလေးရှားနိုင်ငံအစို့ မုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ရေကြီးရခြင်း၊ လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်း ပျောက်ဆုံးသွားရခြင်းနှင့် အခြားလေယာဉ်တစ်စင်းမှာ ယူကရိန်းပြည်နယ်၌ အကြောင်းမဲ့ပစ်ချခြင်းခံရခြင်း၊ အဲယားအေရှားလိုင်းမှပင် ခရီးစဉ် QZ5801 လေယာဉ်ပျက်ကျခြင်းတို့ကြောင့် စိတ်သောကဝေဒနာအဖြစ်ဖြာ တွေ့ကြရတော့၏။ ဤကဲ့သို့ဖြစ်စဉ်တစ်ခု လွန်ခဲ့သော နှစ် ၆၀ ခန့်က တီတိပပ ပြောရမည်ဆိုလျှင် ၁၉၅၅ ခြေလအတွင်းက အိန္ဒိယနိုင်ငံ အဲယားအင်ဒီးယား၊ နင်တာနေရှင်နယ် လေကြောင်းသွားလာရေး ကုမ္ပဏီမှ ကက်(ရှ်)မီးယား မင်းသမီးအမည်ရှိ လေယာဉ်ကြီးတစ်စီး ပျက်ကျရမှုကြောင့် အထက်ဖော်ပြပါ အဲယားအေရှားကုမ္ပဏီကဲ့သို့ ဟိုးဟိုးကျော်ခဲ့ရသော ထူးခြားဖြစ်စဉ်နှင့် ကြုံရသည်ဟုဆိုလျှင် စာဖတ်ပရိသတ် တအံ့တဩဖြစ်မည် ဖြစ်၏။

ဤထူးခြားဖြစ်စဉ်မှာ အောက်ပါအတိုင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်ကာလက အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ လွတ်လပ်ရေးရပြီး ရှစ်နှစ်ခန့်သာ ရှိ၏။ အိန္ဒိယနိုင်ငံသည် နိုင်ငံတကာနှင့် ယှဉ်နိုင်ရန် ကြိုးစားနေသည့် ခေတ်ဆန်းချိန်ဖြစ်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဝန်ကြီးချုပ် နေရူးမှာလည်း အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံများတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ဟိုးဟိုး

ကျော်နေသော နိုင်ငံရေးခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်နေသည်သာမက ဘက်မလိုက်နိုင်ငံများတွင်လည်း ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

တရုတ်နိုင်ငံမှမူ ကုလသမဂ္ဂသို့ ဝင်ခွင့်မရခဲ့။ ဖော်မိုဆာ(ယနေ့တိုင်ပေ) နိုင်ငံကိုသာ တရုတ်ပြည်သူအများအပြား ကိုယ်စားလှယ်ဟု အသိအမှတ်ပြုထားပြီး အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုက ဖော်မိုဆာကွန်း၏ ကာကွယ်ရေးကို ပြောင်ပြောင်တင်းတင်း တာဝန်ယူထားရကာ တရုတ်နိုင်ငံမှာ နှင်နိုင်ငံဖြစ်နေခဲ့ရ၏။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုနှင့် တရုတ်နိုင်ငံသည် နိုင်ငံရေးအရ ခြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်သောနိုင်ငံများ ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့နိုင်ငံ အပါအဝင် အရှေ့တောင်အာရှနိုင်ငံအများကမူ တရုတ်သမ္မတနိုင်ငံအား အသိအမှတ်ပြုခဲ့ကြသည်သာမက ကုလသမဂ္ဂတွင် ဝင်ခွင့်ရရန် ထောက်ခံခဲ့ကြ၏။ မှတ်တမ်းများအရ အိန္ဒိယ၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ မြန်မာ စသော အရှေ့တောင်အာရှမှ ဖွံ့ဖြိုးစနိုင်းများသည် ဘက်မလိုက်နိုင်ငံများအဖွဲ့တွင် အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုစဉ်က စစ်အေးတိုက်ပွဲဟု ကင်ပွန်းတပ်ထားသော စစ်ပွဲတွင် ဆိုဗီယက်ပြည်ထောင်စု(ယနေ့ ရုရှား) ခေါင်းဆောင်သော အရှေ့အုပ်စုနှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဦးဆောင်သော အနောက်အုပ်စုဝင် နိုင်ငံများသည် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးဇာတ်ခုံတွင် အားပြိုင်လျက်ရှိကြ၏။ အိန္ဒိယ၊ အင်ဒိုနီးရှားနှင့် မြန်မာ စသော နိုင်ငံများကမူ မည်သည့်အုပ်စုမှ ဝင်ရောက်ခြင်းမပြုဘဲ ကြားနေနိုင်ငံများအဖြစ် ရပ်တည်ကာ ဘက်မလိုက်

နိုင်ငံများ အဖွဲ့အစည်းတွင် တက်ကြွစွာပါဝင်ဆောင်ရွက်ကြသည်။ ၁၉၅၅ ခြေလတွင်မူ မြန်မာ၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ အိန္ဒိယနှင့် အရှေ့တောင်အာရှမှ ဘက်မလိုက်နိုင်ငံများသည် အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဘန်ဒေါင်မြို့တွင် အာရှ အာဖရိက နိုင်ငံများ စည်းဝေးကြပြီး ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အထူးအရေးပါသော ဆုံးဖြတ်ချက်ချမှတ်ကြရန် စီစဉ်ထား၏။ ထိုအစည်းအဝေးသို့ တရုတ်သမ္မတနိုင်ငံအား တက်ရောက်ရန် ဖိတ်ကြားခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သတင်းများအရ အထက်ဖော်ပြပါ ဘန်ဒေါင်ကွန်ဗင်းနစ်သို့ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေးဇာတ်ခုံတွင် လျှမ်းလျှမ်းတောက် ဟိုးဟိုးကျော်နေသော တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံမှ ဝန်ကြီးချုပ် ချူအင်လိုင်း တက်ရောက်မည်ဟု သတင်းများထွက်ပေါ်နေခဲ့သည်။ ဤဆောင်းပါးတစ်နေရာတွင် ဖော်ပြခဲ့သော အိန္ဒိယအမျိုးသားပိုင် အဲယားအင်ဒီးယား အင်တာနေရှင်နယ် လေကြောင်းလိုင်းသည် အရှေ့တောင်အာရှ လေကြောင်းလိုင်းများတွင် အတော်အသင့် နာမည်ကြီးသောလေကြောင်းလိုင်းဖြစ်သည်။

ထိုလေကြောင်းလိုင်းပိုင် လေယာဉ်အများသည် ထိုကာလက နိုင်ငံတကာ လေကြောင်းလိုင်းများတွင် အသုံးပြုသော ကွန်စတယ်လေရှင်းလေ ယာဉ်ကြီးများဖြစ်၏။ ယင်းလေယာဉ်ကြီးများကို အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ကယ်လီဖိုးနီးယားပြည်နယ် လော့ဟီးစ်လေယာဉ်ပျံ ထုတ်လုပ်သည့် ကုမ္ပဏီမှ ထုတ်လုပ်သော အဲယားလေယာဉ် ပျံကြီးများဖြစ်သည်။

သိင်္ခမာရ်အား နှစ်သက်သဖြင့်
 နှစ်သက်သဖြင့် လိုက်ပါသော ခရီး
 သည်မှာ အနီး သက်သက်သာသာ
 ခရီးသွားနိုင်သည်ဟု ဆိုကြသည်။
 အိန္ဒိယအမျိုးသားပိုင် အဲယားအင်ဒီး
 ယား အင်တာနေရှင်နယ်လေကြောင်း
 လိုင်းမှ လေယာဉ်ပျံများအားလုံးနီးပါး
 ၏ လေယာဉ်မှူးကြီးများ အင်ဂျင်နီ
 ယာများနှင့် လေယာဉ်အမှုထမ်းများ
 အားလုံးမှာ အိန္ဒိယအမျိုးသားများသာ
 ဖြစ်ကြပြီး ဝါရင့်လေယာဉ်အမှုထမ်း
 များ ဖြစ်ကြ၏။ လေယာဉ်ပေါ်တွင်
 ဧည့်ခံကျွေးမွေးသည့် အစားအသောက်
 နှင့် လေယာဉ်အမှုထမ်းများ၏ ဆက်
 ဆံရေးကောင်းမှုကြောင့် အဲယား
 အင်ဒီးယား အင်တာနေရှင်နယ် လေ
 ကြောင်းလိုင်းမှာ လူသိများ၍ ကျော်
 ကြားခဲ့၏။

ယခု ရေးသားဖော်ပြမည့် ထူး
 ခြားခြစ်စဉ်တွင် အထက်ဖော်ပြပါ အဲ
 ယားအင်ဒီးယား အင်တာနေရှင်နယ်
 လေကြောင်းလိုင်းမှ ကက်ရှမ်းယား
 မင်းသမီး လေယာဉ်ကြီးသည် ခရီး
 စဉ်အရ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘုံဘော(ယခု မွန်
 ဘိုင်း)မှ စတင်ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး ထိုင်း
 နိုင်ငံ ဘန်ကောက်မြို့တော် အပြည်
 ပြည်ဆိုင်ရာလေဆိပ်တွင် ခေတ္တဆိုက်
 ကပ်၍ ထိုစဉ်က ဗြိတိသျှအစိုးရ ကိုလို
 ဟောင်ကောင် (၂၀၀၀ ခုနှစ်ကစ၍
 ပြည်သူတရုတ်နိုင်ငံသို့ လွှဲပြောင်းပေး
 ခဲ့သည်)တွင် ခေတ္တရပ်နားကာ အင်ဒီ
 နီးရှားနိုင်ငံ၊ ဘန်ဒေါင်းမြို့သို့ ဆက်
 လက်ထွက်ခွာမည် ဖြစ်သည်။

ထိုလေယာဉ်ကြီးအား ကပ္ပတိန်
 ဒီကေဂျက်တာကာနှင့် အင်ဂျင်နီယာ
 ကေအက်(စ်)ဒီကွန်းက ခေါင်းဆောင်

ပြီး လေယာဉ်အမှုထမ်းအားလုံး လေ
 ယာဉ်မယ်အပါအဝင် အမှုထမ်းရှစ်ဦး
 လိုက်ပါလာကြ၏။

အစီအစဉ်အရ ဟောင်ကောင်
 တွင် ကက်ရှမ်းယားလေယာဉ်ကြီးအား
 ဆိုဗြည့်တင်၍ လေယာဉ်၏ကြိုင်မှုကို
 စနစ်တကျစစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး တရုတ်
 ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံမှ အင်ဒီနီးရှား၊
 ဘန်ဒေါင်းမြို့သို့လိုက်ပါမည့် ခရီးသည်
 များကို တင်ဆောင်ကာ အင်ဒီနီးရှား
 နိုင်ငံ ဂျာကာတာသို့ ဆက်လက်ထွက်
 ခွာ၍ ဘန်ဒေါင်းတွင် ရပ်နားမည်ဖြစ်
 ၏။ အတည်မပြုနိုင်သေးသော သတင်း
 များအရ တရုတ်သမ္မတနိုင်ငံမှ လိုက်
 ပါမည့်ဧည့်သည်တော်များတွင် ဝန်ကြီး
 ချုပ်ချူအင်လိုင်း ပါဝင်မည်ဟုဆိုသည်။

လွန်ခဲ့သော နှစ်ရက်ခန့်က
 ဟောင်ကောင်မှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့်
 ထုတ်ဝေသော ဟောင်ကောင်တိုင်း(စ်)
 သတင်းစာနှင့် အခြားတရုတ်ဘာသာ
 ဖြင့် ထုတ်ဝေသော သတင်းစာကြီး
 များတွင် အိန္ဒိယအမျိုးသားပိုင် အဲယား
 အင်ဒီးယားအင်တာနေရှင်နယ်ကုမ္ပဏီ
 ပိုင် ကက်ရှမ်းယားမင်းသမီး လေယာဉ်
 ကြီးနှင့် အင်ဒီနီးရှားနိုင်ငံ၊ ဘန်ဒေါင်း
 မြို့တွင် ကျင်းပမည့် ဘန်ဒေါင်းကွန်
 ဖရင်းသို့ တက်ရောက်မည့် တရုတ်
 ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံမှ ဝန်ကြီးချုပ် ချူ
 အင်လိုင်းခေါင်းဆောင်သော ကိုယ်
 စားလှယ်အဖွဲ့လိုက်ပါမည်ဟု ထုတ်
 ဖော်ရေးသားခဲ့သဖြင့် သြအော်
 သောင်းတင်း ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

မှတ်တမ်းများအရ ထိုစဉ်က
 အာရှ အာဖရိက ညီလာခံခေါ် Afro
 Asian Conferance အရပ်ခေါ် ဘန်
 ဒေါင်းညီလာခံအား အင်ဒီနီးရှားနိုင်ငံ

ဘန်ဒေါင်းမြို့တွင် ၁၉၅၅၊ ဝပြီလတွင်
 ကျင်းပရန် စီစဉ်ထား၏။ ယင်းညီလာ
 ခံသည် အာရှ အာဖရိက နိုင်ငံများ၏
 ပထမဆုံးကျင်းပသည့် နိုင်ငံတကာ
 အဆင့်မီ ညီလာခံဖြစ်သည်။ ထိုညီ
 လာခံသို့တက်ရောက်သော နိုင်ငံများ
 မှာ အာဖဂန်နစ္စတန်၊ ကမ္ဘောဒီးယား၊
 သီဟိုဠ်(ယခု သီရိလင်္ကာ)၊ တရုတ်၊
 အီဂျစ်၊ အီသီယိုးပီးယား၊ ဂါနာ၊
 အိန္ဒိယ၊ အင်ဒီနီးရှား၊ ဖီလစ်ပိုင်၊
 ဂျာနာ၊ လော၊ လက်ဘနွန်၊ လစ်
 ဗျား၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ နီပေါ၊ ပါကစ္စတန်၊
 အီရန်၊ ဆော်ဒီအာရေဗျ၊ ဘူဒန်၊
 ဆီရီးယား၊ ထိုင်း၊ မြန်မာ၊ ဟိမား
 စသော ကမ္ဘာ့လူဦးရေ၏ တစ်ဝက်
 ကျော်၏ ကိုယ်စားလှယ်များ တက်
 ရောက်ကြမည်ဖြစ်၏။

ဤညီလာခံ အောင်မြင်ပေါက်
 ရောက်စွာ မကျင်းပနိုင်စေရန် နယ်ချဲ့
 နိုင်ငံအချို့နှင့် သက်ပါးစေနိုင်ငံများက
 နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးနှင့် အနှောင့်
 အယှက်ပြုကြလိမ့်မည်ဟူသောသတင်း
 များလည်း ထွက်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍
 ဟောင်ကောင်အာဏာပိုင်များသည်
 ဟောင်ကောင်လေဆိပ် လုံခြုံရေးကို
 အထူးတင်းကြပ်ထားခဲ့၏။ ဟောင်
 ကောင်ထုတ် ဒေသခံသတင်းစာများ
 ကလည်း အဖျက်သမားများသည်
 ဘန်ဒေါင်းကွန်ဖရင်း ပျက်ပြားသွား
 စေရန် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ပြုလုပ်
 ကြပေလိမ့်မည်ဟု သတိပေးရေးသား
 ခဲ့ကြသည်။

အတည်မပြုနိုင်သော ပါးစပ်
 ဂေဇက်သတင်းများအရ နယ်ချဲ့ ဘက်
 ပါးစေ အဖျက်သမားများသည် ဘန်
 ဒေါင်းညီလာခံသို့ တက်ရောက်မည့်

ကိုယ်စားလှယ်များ လိုက်ပါမည့် ကက်
ရှမ်းယားမင်းသမီး လေယာဉ်ကြီးအား
ဖောက်ခွဲရန် ကြံစည်သည်ဟု သိရ
သဖြင့် လေဆိပ်အာဏာပိုင်များက
ကက်ရှမ်းယားလေယာဉ်ကြီးမှ တာ
ဝန်ရှိသူများအား သတ်ပေးခဲ့သည်။
ဟောင်ကောင်ရှိ အဲယားဒီဒွီယ အင်
တာနေရှင်နယ်ကမ္ဘာ့ဇာတိ ဌာနေကိုယ်
စားလှယ်အားလည်း ကက်ရှမ်းယား
မင်းသမီးလေယာဉ်လိုဗြဲရေးကို အထူး
ဂရုပြုရန် ကြိုတင်သတိပေးခဲ့၏။ သို့
သော် ထိုစဉ်ကမူ ယခုခေတ်ကဲ့သို့
ခေတ်မီစုံစမ်းစစ်ဆေးနိုင်သော ကိရိ
ယာများ တီထွင်နိုင်ခြင်း မရှိသေးသည်
သာမက စုံထောက်နှင့်ရဲအဖွဲ့အဖို့ စုံ
စမ်းရှာဖွေသည့် နည်းပညာသစ်များ
လည်း တတ်မြောက်ခြင်းမရှိသေး။ သို့
သော် ဟောင်ကောင်စုံထောက်အဖွဲ့
နှင့် ရဲအဖွဲ့သည် မိမိတို့ ကိုယ်စွမ်း၊
ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် ကြိုတင်ကာ
ကွယ်မှုများ ပြုလုပ်ခဲ့၏။

ကက်ရှမ်းယားမင်းသမီး လေ
ယာဉ်ကြီး ဟောင်ကောင်လေဆိပ်မှ
ထွက်ခွာရန် ပြင်ဆင်လိုက်သောအခါ
တမ္ပယ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ ဝန်ကြီး
ချုပ်ချီအင်းဝိုင်း လိုက်ပါခြင်းမပြုတော့
ဘဲ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံမှ
ကိုယ်စားလှယ်ရှစ်ဦး၊ ပိုလန်နိုင်ငံမှ
သတင်းစာဆရာတစ်ဦး၊ ဩစတိယန်း
သတင်းစာဆရာတစ်ဦး၊ ဗီယက်နမ်
နိုင်ငံမှ ဗီယက်မင်းကိုယ်စားလှယ်တစ်
ဦး စုစုပေါင်း ၁၁ ဦးသာ လိုက်ပါသွား
ခဲ့၏။ သို့ဖြစ်၍ ကက်ရှမ်းယားမင်းသမီး
သည် ခရီးသည် ၁၁ ဦး၊ လေယာဉ်
အမှုထမ်း ၈ ဦး၊ စုစုပေါင်း ၁၉ ဦး
လိုက်ပါလျက် ဟောင်ကောင်လေဆိပ်

မှ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဂျာကာလေဆိပ်
သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

ကက်ရှမ်းယားမင်းသမီး လေ
ယာဉ်ကြီး ဟောင်ကောင်မှ စတင်
ထွက်ခွာလာစဉ်ကမူ ရာသီဥတုမှာ ထူး
ထူးခြားသားယာယုသည်။ ဟောင်
ကောင်လေဆိပ်မှ တာဝန်ရှိသူများထံ
သို့ သတင်းပေးပို့ရာတွင် လေယာဉ်
ကြီးမှာ မည်သည့်အခက်အခဲမှမရှိ၊
ခရီး စဉ် လုံခြုံချောမွေ့လျက်ရှိသည်ဟု
ဖော်ပြထား၏။ ထိုလေဆိပ်မှ တာဝန်
ရှိသူများက သတ်မှတ်သည့်အချိန်တွင်
ကက်ရှမ်းယားမင်းသမီး လေယာဉ်ကြီး
စင်္ကာပူလေဆိပ် ရောက်ရှိမည်ဟု
သတင်းပေးပို့ခဲ့သည်သာမက အင်ဒို
နီးရှားနိုင်ငံ၊ ဂျာကာတာလေဆိပ် တာ
ဝန်ရှိသူများထံသို့လည်း ကက်ရှမ်း
ယားလေယာဉ်ကြီးသည် သတ်မှတ်
သည့်အချိန်အတိုင်း ဟောင်ကောင်
လေဆိပ်မှ ထွက်ခွာသွားကြောင်း ထို
လေယာဉ်နှင့် တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတ
နိုင်ငံမှ ဝန်ကြီးချုပ် ချူအင်လိုင်းလိုက်
ပါသွားခြင်းမရှိသော်လည်း ကျန်ကိုယ်
စားလှယ်ရှစ်ဦးနှင့် အခြားပုဂ္ဂိုလ်များ
လိုက်ပါသွားသည်ဟု တာဝန်ရှိသူများ
ထံ သတင်းပေးပို့ခဲ့သည်။

လေယာဉ်ကြီးထဲမှ စင်္ကာပူလေ
ဆိပ်နှင့် ဂျာကာတာလေဆိပ်တို့သို့
ပေးပို့သော ရေဒီယိုအသက်အသွယ်
များတွင်လည်း တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြား
ဖြစ်စဉ်များ ပါဝင်ခြင်းမရှိဘဲ ရာသီဥတု
အခြေအနေကောင်းသည်ဟု ဆို
သဖြင့် အားရကျေနပ်ဖွယ်ကောင်း
သည်ဟု ဆိုရမည်ဖြစ်၏။ ကက်ရှမ်း
ယား မင်းသမီးလေယာဉ်ကြီးမှ ဂရင်း
နစ်စံတော်ချိန် ၀၉:၁၆ နာရီတွင်

ဂျာကာတာလေဆိပ်သို့ ပေးပို့သော
သတင်းအရ လေယာဉ်ကြီးသည် ၄
ဒီဂရီ လတ္တီတွဒ် မြောက်နှင့် ၁၀၅
ဒီဂရီ လောင်ဂျီတွဒ် အရှေ့မြောက်
အမြင့်ပေ ၁၈၀၀၀ တွင် ပျံသန်းနေ
သည်။ ဂျာကာတာ နိုင်ငံတကာလေ
ဆိပ်သို့ ဂရင်းနစ်စံတော်ချိန် ၀၁:၂၅
တွင် ရောက်ရှိမည်ဖြစ်သည် ဟူ၍
သတင်းဆက်လက်ပေးပို့သည်။ သို့ဖြစ်
၍ ကက်ရှမ်းယားမင်းသမီး ပျံသန်းမှု
ခန့်မှန်းရာ လုံခြုံချောမွေ့သဖြင့် သက်
ဆိုင်ရာတာဝန်ရှိသူများအဖို့ စိတ်ချမ်း
မြေ့ဖွယ်ရာဖြစ်ပေသည်။ ဤသတင်း
ရရှိပြီး နှစ်နာရီခန့်အကြာတွင် တရုတ်
ပြည်သူ့နိုင်ငံမှ ကိုယ်စားလှယ်တော်
များပါဝင်သော လေယာဉ်ကြီးသည်
ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစွာဖြင့် ဂျာကာ
တာလေဆိပ်သို့ ဆိုက်ရောက်ပေတော့
မည်ဟု ဂျာကာတာလူထုက မျှော်လင့်
ထား၏။

ဘန်ဒေါင်းတွင် ကျင်းပမည့်
အာရှ အာဖရိကညီလာခံကျင်းပရေး
ဗဟိုကော်မတီဝင်များနှင့် အင်ဒိုနီးရှား
အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များသည် သတ်မှတ်
ထားသောအချိန်အတွင်း ဆိုက်ရောက်
လာတော့မည်၊ ကက်ရှမ်းယားမင်း
သမီး လေယာဉ်ကြီးနှင့် လိုက်ပါလာ
မည်၊ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံမှ
ကိုယ်စားလှယ်တော်ကြီးများကို ကြိုဆို
ရန် ဂျာကာတာလေဆိပ်တွင် စောင့်
နေကြရ၏။

ဂရင်းနစ်စံတော်ချိန် ၀၉:၂၆
နာရီတွင် မည်သို့မျှ မျှော်လင့်မထား
သော အဖြစ်အပျက် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့
သည်။ စင်္ကာပူလေဆိပ်သို့ သတင်း
ကြီးနေသော ကက်ရှမ်းယားမင်းသမီး

လေယာဉ်ကြီး၏ လေယာဉ်မှူးကြီး
ခံကောက်ကားမှ အကူအညီတောင်း
ခံသော “မေဒေး” “မေဒေး” ဟူသော
သတင်းပေးပို့သည်။ ထိုသတင်းနှင့်
အတူ လေယာဉ်ကြီးရောက်ရှိနေသည့်
နေရာ၊ အမြင့်၊ အချိန်တို့ကို တိတိကျ
ကျ သတင်းပေးပို့ပြီး အဆက်အသွယ်
ပြုတောက်သွားတော့၏။

စင်္ကာပူလေဆိပ်မှ တာဝန်ရှိသူ
များကလည်း ကက်ရှမ်းယားမင်းသမီး
မံမှ ရရှိသည့် အကူအညီတောင်းခံ
သည့်သတင်းနှင့် လေယာဉ်ကြီးရောက်
ရှိနေသည့်နေရာ စသည့် သတင်းပေး
ပို့ချက်များ ရရှိသည့်အကြောင်းအား
အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ ဂျာကာတာလေ
ဆိပ်၊ ထိုင်းနိုင်ငံ ဘန်ကောက်လေ
ဆိပ်၊ ဟောင်ကောင်လေဆိပ်နှင့်
အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘုံဘေ(ယခု မွန်ဘိုင်း)
လေဆိပ်များသို့ ရေဒီယိုဖြင့် သတင်း
ပေးပို့ခဲ့၏။ ထိုစဉ်ကာလက ဆက်
သွယ်ရေးကိရိယာများနှင့် နည်းပညာ
များမှာ ယခုခေတ်ကဲ့သို့ ခေတ်မီခြင်း
မရှိသဖြင့် ကက်ရှမ်းယားမင်းသမီး
လေယာဉ်ကြီး ရုတ်တရက် အဆက်
အသွယ်ပြတ်၍ ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း
သတင်းကို နိုင်ငံတကာသိရှိခြင်းမရှိခဲ့။
စင်္ကာပူနိုင်ငံကမူ အဏ္ဏဝါအတွင်း
ခြတ်သန်းသွားလာသော ကုန်တင်
သင်္ဘောတစ်စင်း၏ သတင်းပေးပို့ချက်
အရ လေယာဉ်ကြီးတစ်စင်း ဝေဟင်
တွင် ပေါက်ကွဲမီးလောင်၍ ပင်လယ်
ပြင်အတွင်း ပျက်ကျခဲ့သည်သတင်း
ရရှိခဲ့သဖြင့် ကယ်ဆယ်ရေးအစီအစဉ်
များကို လုပ်ဆောင်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြ
သည်။ သို့သော် နာရီပိုင်းအတွင်း ပိန်း
ပိတ်အောင်မှောင်လာသဖြင့် ကယ်

ဆယ်ရေးလုပ်ငန်းကို ခေတ္တရပ်ဆိုင်း
ထားခဲ့ရသည်။ နောက်နေ့ နံနက်
ခင်းတွင် စင်္ကာပူလေကြောင်းလိုင်းများ
မှ ဒါကိုတာလေယာဉ်ကြီးများသည်
ကက်ရှမ်းယားမင်းသမီး ပေါက်ကွဲပျက်
ကျသည့် အဏ္ဏဝါပြင်တစ်ဝိုက် ပိုက်စိပ်
တိုက်ရှာဖွေခဲ့သည်။

စင်္ကာပူရေတပ်စခန်းမှ ဗြိတိသျှ
ဘုရင်မကြီး၏ ရေတပ်မတော်မှ ရေ
တပ်သင်္ဘောများ အင်ဒိုနီးရှားနိုင်ငံ
လေတပ်မတော်နှင့် ရေတပ်မတော်မှ
သင်္ဘောအများသည် အချင်းမြစ်ပွား
ရာ အဏ္ဏဝါပြင်တစ်ဝိုက် ပိုက်စိပ်တိုက်
ရှာဖွေခဲ့ကြသည်။ ထိုလေယာဉ်ကြီး
ပေါက်ကွဲပျက်ကျသည့် ရေပြင်မှ ကံ
အားလျော်စွာ အသက်မသေ ကြွင်း
ကျန်ရစ်သူ လေယာဉ်အမှုထမ်းသုံးဦး
နှင့် သေဆုံးသူတို့၏ အလောင်းအား
သယ်ဆောင်ယူနိုင်ခဲ့ကြသည်။ ကက်ရှ
မ်းယားမင်းသမီး ပျက်ကျသည့်သတင်း
အား စင်္ကာပူအသံလွှင့်ဌာန အင်ဒိုနီး
ရှားနိုင်ငံ အသံလွှင့်ဌာနနှင့် အိန္ဒိယ
နိုင်ငံ အသံလွှင့်ဌာနတို့က အသေး
စိတ် သတင်းထုတ်လွှင့်ခဲ့သည်။
တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံ အသံလွှင့်
ဌာနကလည်း ကက်ရှမ်းယားမင်းသမီး
လေယာဉ်ပျက်ကျမှုမှာ ဘန်ဒေါင်း
တွင်ကျင်းပမည့် အာရှအာဖရိက ညီ
လာခံကြီး ဖြစ်မြောက်မည်ကို မလို
လားသော နယ်ချဲ့သမားတို့၏ ပယော
ဂပူးကပ်နေသော ဖော်မိုဆာ အရပ်
အခေါ် တရုတ်မြို့တို့၏ လက်ချက်ဖြစ်
နိုင်သည်ဟု စွပ်စွဲပြောဆိုခဲ့၏။

နိုင်ငံတကာမှထုတ်ဝေသော
သတင်းစာများနှင့် သတင်းမဂ္ဂဇင်းများ
၏ မျက်နှာဖုံးတွင် ကက်ရှမ်းယားမင်း

သမီး လေယာဉ်ပျက်ကျမှုသတင်းအား
ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ အသံလွှင့်ဌာန
အသီးသီးကလည်း ထိုသတင်းအား
ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ထုတ်လွှင့်ခဲ့ကြ
သဖြင့် နိုင်ငံတကာသို့ ဂယက်ရိုက်
ခတ်ခဲ့သည်။ ဟောင်ကောင်ရှိ ဗြိတိသျှ
အစိုးရ ဝါဒဖြန့်ချိရေး (သတင်းပြန်
ကြားရေး)ဌာန၏ ထုတ်ပြန်ချက်တွင်မူ
ဟောင်ကောင်လေဆိပ်မှ မြေပြင်အင်
ဂျင်နီယာ တရုတ်အလုပ်သမား ချောင်
ဆီမင်း (ခေါ်) ချောင်ချူဆိုသူသည်
ကက်ရှမ်းယားလေယာဉ်ကြီးတွင်
အချိန်ကိုက်နားတစ်လုံး ထည့်ခဲ့ပြီး ဖော်
ဟိုဆာသို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားခဲ့
ကြောင်း၊ ၎င်းအား တရုတ်ဖြူ ကွန်မင်
တန်ထောက်လှန်ရေးအဖွဲ့မှ ငွေပေး၍
ခိုင်းစေခဲ့သည်ဟု ဆိုသည်။ ဗြိတိသျှ
အာဏာပိုင်များကမူ ၎င်းလူသတ်
သမားအား ဥပဒေအတိုင်း အရေးယူ
ရန် ဟောင်ကောင်သို့ ပြန်ပို့ပေးရန်
ဖော်မိုဆာ တရုတ်ဖြူအစိုးရအား
တောင်းဆိုခဲ့သည်။

နယ်ချဲ့ လက်ပါးစေများသည်
ဘန်ဒေါင်းညီလာခံကြီးအား ပျက်စီး
စေလိုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ပြုလုပ်
ခဲ့သော်လည်း ညီလာခံကြီးမှာ အောင်
အောင်မြင်မြင်နှင့် ပြီးဆုံးခဲ့ပါကြောင်း။

လျှမ်းထက်

ကျမ်းကိုး

(၁) Hongkong Detective

By K.Andrew

(၂) သတင်းမှတ်တမ်းများ။

နေချင်လျှင်နေ

ပန်းတနော် နောင်လတ်

ဖိုး၊ သွန်၊ လဲ၊ စစ် ကိစ္စများကို ကျန်းမာရေး ဝန်ထမ်းများက အိမ်တိုင်ရာရောက် ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ပြီး နောက် သုံးရက်အကြာ၌ အိမ်ရှင်များက ကျန်းမာရေး မှုန့်လံ လာရောက်ကြသည်။

“ထိုင်ကြပါ၊ လူတွေတယ်များပါလား၊ ခင်ဗျားတို့ ဆီမှာ ဘာတွေဖြစ်ပြန်ပြီလဲ”

အိမ်ရှင်တစ်ဦးက လာရင်းကိစ္စကို ပြောသည်။

“ကျွန်တော်တို့အိမ်တွေကို ဆရာတို့အဖွဲ့က ခြင် ဆေးတွေလာမှုတ်ပေးပြီးမှ ခြင်တွေ ပိုကိုက်လာလို့ပါ”

ထိုအခါ ကျန်းမာရေးမှုန့်က -

“ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားတို့အိမ်တွေမှာ ဧည့် သည်ခြင်တွေဖြစ်တဲ့ ငှက်ဖျားရောဂါပိုး ကူးစက်နိုင် အောင် ဆောင်ရွက်ပေးတတ်တဲ့ခြင်တွေ မနေနိုင်အောင်၊

ဧည့်သည်ခြင်တွေသေအောင် ဆေးဖျန်းပေး ဆေးမှုတ် ပေးတာဗျ”

“ဧည့်သည်ခြင်တွေမရှိတော့ ခင်ဗျားတို့အိမ်ထဲကို အိမ်ရှင်ခြင်တွေ ပြန်ဝင်လာမှာပေါ့၊

အိမ်ထဲမှာနေတဲ့ ခင်ဗျားတို့လည်းအိမ်ရှင်၊ အိမ် ထဲပြန်ဝင်လာတဲ့ ခြင်တွေလည်း အိမ်ရှင် အိမ်ရှင်ချင်း အတူတူနေကြပေါ့ဗျာ၊

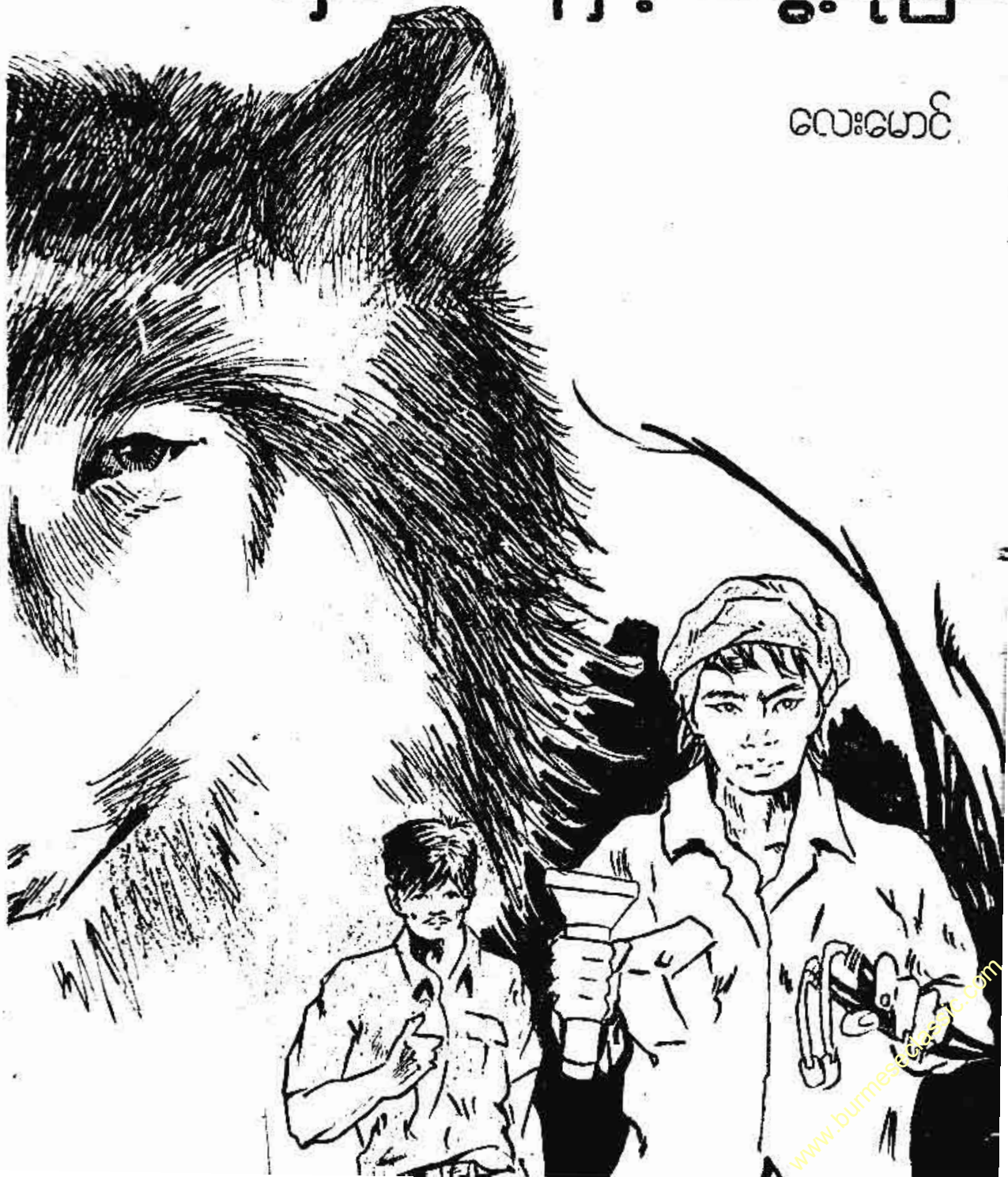
အတူတူ သင့်သင့်မြတ်မြတ်မနေနိုင်ရင်တော့ အိမ်ရှင်ခြင်တွေမနေနိုင်အောင် ဖိုး၊ သွန်၊ လဲ၊ စစ် လုပ် ငန်းတွေကို မှန်မှန်လုပ်ပေါ့ဗျာ ဟုတ်လား”ဟု ပြောလိုက် လေသည်။

ပန်းတနော် နောင်လတ်

ထူးထူးခြားခြား မိန်းမမုဆိုးများမှ

လှလေးစိန်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

လေးမောင်

ထူးထူးခြားခြား မိန်းမမုဆိုးများ

(၄)

လှလေးစိန်နှင့် တွေ့ဆုံခြင်း

● လေးမောင်

တကယ်တမ်း ကျွန်တော် မုဆိုးပါး ဝလာသောအခါမှသာ အမဲလိုက်ခွေးတွေ၏သရုပ်အမုန်ကို သိရှိနားလည်သဘောပေါက်လာသည်။ အမှန်အတိုင်းပြောရလျှင် ကျွန်တော် သိထားသော အမဲလိုက်ခွေး ဆိုသည်တို့မှာ တကယ်တော့ တစ်မယ်ကောင်းခွေးများ ရယ်သာ။

ယခု မိန်းမမုဆိုး 'လှလေးစိန်' မွေးထားသည့် အမဲလိုက်ခွေးကြီး 'အိုဘားမား' နှင့် တွေ့တော့မှ အမဲလိုက်ခွေးတွေအကြောင်းကို သိရှိနားလည်လိုက်ခြင်းပင်။ ယခုသည် ဝတ္ထုတွင်လည်း အမဲလိုက်ခွေးကြီး 'အိုဘားမား' အကြောင်းကို ရေးသားတင်ပြမည်ဖြစ်ပါသည်။

အမဲလိုက်ခွေးများနှင့် ပတ်သတ်ပြီး ကျွန်တော်သည် မြန်မာပြည်တောအနှံ့ တောင်အနှံ့ အမဲသားကောင်တွေကို ခွေးတွေအကူအညီနှင့် လိုက်လံ ပစ်ခတ်နေခဲ့သည့်အချိန်က ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပေါင်း များပါသည်။

ပြောရလျှင် ရွာခံမုဆိုးတို့ မွေးမြူသင်ကြားပေးပြီး၊ လက်ကိုင်အကောင်းဆုံးထား သုံးစွဲနေကြသည့် ခွေးတွေကို ကျွန်တော်ကယ်တိုင် ဂယနဏမသိသေးခဲ့သည့်အချိန်က အများ

တကာတို့ သိရှိထားသလို တောထဲကို လိုက်လာခဲ့လျှင် အမဲလိုက်ခွေးဟုပင် ထင်မှတ်ထားပါသည်။ တကယ်တမ်း မုဆိုးပါးဝလာသည့်အချိန်တွင် အမဲလိုက်ခွေးတွေ၏ သရုပ်မုန်ကို သိရှိနားလည် သဘောပေါက်လာသည်။ ပြောရလျှင် ကျွန်တော် သိရှိထားသည့် ခွေးတွေသည် အမဲလိုက်ခွေးများ မဟုတ်။ တစ်မယ်ကောင်းလိုက်သည့် ခွေးတွေအပြင် သခင်အလိုကျ လိုက်လျောကြသည့် ခွေးတွေသာ ဖြစ်ကြသည်။

ယခုအခါ မိန်းမမုဆိုး 'လှလေးစိန်' မွေးထားသည့် 'အိုဘားမား' ဆိုသော အမဲလိုက်ခွေးကြီးနှင့် ကြုံတွေ့တော့မှ အမဲလိုက်ခွေးတွေ၏ သရုပ်သကန်ကို ပီပြင်စွာ ကျွန်တော်သဘောပေါက်ခဲ့ရသည်။

ပမာပြရလျှင် မူလ သိရှိထင်မှတ်ထားသည်တို့က ...

ပြောင်လိုက်ခွေး၊ စိုင်းလိုက်ခွေး၊ ချေ့ဒရယ်၊ စိုင်း(အမဲလိုက်ခွေး)၊ ဌတ်လိုက်ခွေး၊ မြေလိုက်ခွေး၊ ရွှံ့လိုက်ခွေး၊ မျောက်လိုက်ခွေး၊ ကြက်လိုက်ခွေး၊ ဝက်လိုက်ခွေး၊ ယုန်လိုက်ခွေး၊ ဒေါင်းလိုက်ခွေး စသည် .. စသည်အပြင် နောက်ဆုံး 'ပုတ်သင်ညိုနှင့် ကင်းလိပ်ချော' လို အကောင်တွေထိ

လိုက်ကြသည့် ခွေးတွေကို ဘာမှန်းမသိသေးသည့် ကျွန်တော် မုဆိုးလုပ်သူက 'အမဲလိုက်ခွေး' များဟု လုံးစုံထင်နေပါသည်။

သည်နေရာတွင် အထက်က တင်ပြခဲ့သည့် ပြောင်နှင့် စိုင်းလို အကောင်မျိုးကိုလိုက်သည့် ခွေးထဲတွင်ပင် အတန်းအစား သုံးမျိုးထားရသည်။ ပမာပြရလျှင် သားကောင်နောက် ခြေရာကောက် အနံ့ခံလိုက်သည့် (လိုက်ခွေး)ကတစ်မျိုး၊ ပြီးတော့ သားကောင်နောက်ကို လိုက်ရင်း အလစ်အငိုက် အခွင့်အရေးရပါက တံကောက်ကြောကို ကိုက်ဆွဲခြတ်တောက်ပစ်သည့် (ကိုက်ခွေး)က တစ်မျိုး၊ နောက်ဆုံးတစ်မျိုးက ကိုယ်ပစ်ခတ်ရန် သတ်မှတ်ထားသည့် အဝန်းအဝိုင်း(ခရီးယာဉ်)ကိုကော်ပြီး ထွက်ပြေးညီသားကောင်ကို ညှဉ်းမကျော်နေရန် သတ်မှတ်အဝန်းအဝိုင်းအတွင်းကို ပြန်လည်မောင်းသွင်းသော (ပန်းခွေး)စသည်တို့ ရှိနေကြပြန်သေးသည်။

ကျွန်တော်တို့ သိရှိထားကြသည်က အမဲလိုက်ခွေးဟူ၍ပင် ပြောရမည်ဆိုလျှင် ထိုခွေးတို့သည် တစ်မယ်ကောင်းခွေးများသာ ဖြစ်သည်က များသည်။ တကယ်တမ်းပြောရလျှင် ယုန်

လိုက်သမား မွေးမြူထားသော ခွေးသည် ယုန်ကိုသာလိုက်ရသည့်အတွက် ယုန်အကြောင်းကိုသာ သိသည်။ သို့အတွက် ထိုခွေးကို မျောက်အလိုက် ခိုင်းလျှင် အကြောင်းမသိ၍ မလိုက်တတ်စော့။ မျောက်အထာကို မသိသောကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ကလို ဖွတ်လိုက်သမားက သူ့ခွေးကို ဖွတ်လိုက်နည်းကိုသာ သင်ကြားထားသည့်အတွက် ဖွတ်အကြောင်းကိုသာ တတ်သိနားလည်သော ထိုခွေးသည် အမှတ်မထင် ယုန်နှင့်တွေ့ပါမူ လိုက်တော့လိုက်၏။ သို့ပေမယ့် ယုန်တောင်ပြေး ခွေးမြောက်လိုက်ဖြစ်သည်။ သို့အတွက် မြန်မာစကားပုံ ပေါ်ပေါက်လာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

မုဆိုးများနှင့် တွဲကာ အမဲလိုက်ကြသည့် ခွေးများပင်လျှင် သားကောင်တွေ၏ စရိုက်သဘာဝကို တစ်မျိုးစီသာ အားထားကြရသည့် ခွေးများ ဖြစ်ကြသည်။ စွယ်စုံကောင်းသောခွေးတွေ မရှိတော့ဘူးလားဟု မေးလျှင် ရှိတော့ရှိသည်။ သို့သော် အလွန်ရှားသည်။ တစ်မယ်ကောင်း၊ နှစ်မယ်ကောင်း၊ ခွေးတွေကို တွေ့ဖူးသော်လည်း အလွန်ရှားပါသည်။

ထိုသို့ ရှားပါးသည့် အကြားမှ ဝိန်းမမုဆိုး 'လှလေးစိန်' မွေးထားသည့် 'အိုဘားမား' တစ်ကောင်ကိုတော့ ကိုယ်တိုင်ကြုံတွေ့ လက်တွဲခဲ့ရဖူးသည်။ သို့အတွက် ထိုအမဲလိုက်ခွေးကြီးအကြောင်းကို တင်ပြသွားမည် ဖြစ်ပေသည်။

* * * * *

ကျွန်တော်က ရေပြာစမ်း စခန်းကို ကြိုတင်ရောက်ရှိနေပြီး အဘ

ကောင်းနှင့် အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်တို့က နောက်ရက်မှ လိုက်လာကြမည်မို့ စောင့်နေစဉ် လှလေးစိန်တစ်ယောက် ဟင်းစားလာပေးသည့် ဆတ်သားကို ချက်ပြီး ယဉ်ကြိုင်နှင့်အတူ တံပေါ်တွင် အရက်သောက်ပြီး စားသောက်နေကြစဉ် -

"မောင်ယဉ်ကြိုင် ... ငါတော့ ထိုင်သွားရင်း မင်ဆွဲနဲ့ လှလေးစိန်ခြံထဲက ဝါးပင်တွေပေါ်ကို ချိုးအုပ်ဆင်းသွားတာ တွေ့တယ်။ ညအိပ်ကြတာနဲ့ တူတယ်ဟာ။ သုံးလေးအုပ် ဆင်းသွားပြီး ပြန်မတက်တော့ဘဲ ကူသံတွေ ကြားနေရတယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ချိုးအိပ်တန်းရုံတယ်။ ဝါးပင်ပေါက်တွေပေါ်မှာ အိပ်ကြတာအများကြီးပဲလေ။ ဘာပြုလို့ဘဲ"

"အေးကွာ ... အဘကောင်းတို့လာတဲ့အခါ လေသေနတ်ကလေး ယူခဲ့ရင် ကောင်းမယ်ကွ"

"နေပါဦး ... လေသေနတ်ပါတော့ ဘာလုပ်မှာမို့လဲ ပြောပါဦး"

"အဲဒီ အိပ်တန်းတော် ချိုးတွေကို ပစ်ဖို့ပေါ့ကွ။ ချက်စားစား၊ ကြော်စားစား အမြည်းကောင်း တစ်ပွဲရတာပေါ့၊ ငါတို့ ရန်ကုန်မှာ ရှားပါးပစ္စည်းလေကွာ"

"ဒီလောက်မာတဲ့ ချိုးသားကို များများ၊ စားချင်ရင် ပစ်စရာဟောင်မလိုဘူး၊ လှလေးစိန်ကို ငါချိုးသားစားချင်စာယ်၊ ဘယ်နှကောင်ရှိကံပေးစမ်းပြောလိုက် ..."

"အဲဒီလို ပြောတော့ သူက ပိုက်နဲ့ ထောင်ပမ်းပေးမှာလားဟ"

"ထင် ... သမီး၊ ရိုက်ကျွေးမှာ။ ဘယ်နှကောင်စားမယ်သာ ပြောလိုက်ပြီးတာပဲဟာ"

သူ ပြောလိုက်သည် စကားကြောင့် ကျွန်တော်ပြီးလိုက်ရင်း -

"ငါက ဘယ်နှကောင် စားချင်တယ်ဆိုတော့ သူက ပလိုင်းထဲထည့်ထားတဲ့ အကောင်တွေကို ရိုက်ယူလာသလိုမျိုး လုပ်လို့ရမှာ မို့လားကွ။ အပြောလွယ်လိုက်တာ"

"ဒီလို ဘိုလေးရဲ့။ လှလေးစိန်ဆိုတာက မုဆိုးကြီးတစ်ပွဲစား ဝင်းနိုင်ရဲ့ သမီးလေ။ သူမသေခင်ကတည်းက တစ်ပွဲစားနာမည် ရထားတာ။ ခုသေသွားတော့လည်း ဖခင်တစ်ပွဲစားက ဘယ်လိုစောင့်ရှောက်နေလဲတော့ ကျွန်တော်လည်း မသိဘူး။ မျက်မြင်လက်တွေ့အရ သူ့ကို လျှော့တွက်လို့မရဘူး။ အဲဒါအမှန်ပဲ။ မယုံရင်စမ်းကြည့်။ ဘိုလေးပြောရင် သူလုပ်ပေးလိမ့်မယ်၊ ပြောကြည့်လိုက်စမ်းပါလေ"

ထိုသို့ ပြောဆိုနေကြစဉ် ဇလိုတစ်လုံးနှင့် ဟင်းစားလာပေးသည့် လှလေးစိန်က -

"မိအုန်းတင် ... အဘဦးဘိုလေးအတွက် မာလာသုပ် လုပ်လာခဲ့တယ်။ ဒီအသုပ်ကိုစားပြီးရင် ခံတွင်းတွေလို့ ရန်ကုန်ကိုတောင် မပြန်ဘူးဆိုရင် နင့်တာဝန်နော်"

မိအုန်းတင် ဆိုသည်က ယဉ်ကြိုင် ဇနီး၊ ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်တော်တို့ပိုင်းအတွင်း ဇလိုကိုချပြီး ဇွန်းနှင့်မွှေကာ -

"ကျွန်မသုပ်လာတဲ့ မာလာသုပ်ကို စားကြည့်ပါ။ အရက်နဲ့တွဲလို့လည်း လိုက်ဖက်ညီတဲ့ အမြည်းကောင်းတစ်ပွဲပဲ"

သုမ အပြောကြောင့် ဇလိုအတွင်း နယ်ထားသည့် မာလာသုပ်ကို တစ်ဇွန်းခပ်ယူ စားလိုက်ပြီ၊ အရ

သားကြည့်လိုက်တော့... ကောင်းမှ
ကောင်း။ အရက်နှင့် လိုက်ဖက်ညီလှ
သည်မို့ -

“သမီး... နင့်အသက်က သင်
ပြည်သုပ်ပဲ။ စားရတာ တထုတ်ထုတ်
နဲ့ နွားသားရေရဲ့ သုပ်ထားတာဟာ။
စားလို့ကောင်းလိုက်တာဟယ်”

ကျွန်တော်ပြောသည့် သင်ပြည်
သုပ်ဆိုသည်မှာ နွားသားရေရဲ့ကို
အမွှေးမီးဖိုချိန်ပြီး အထပ်ထပ်ပြုတ်ကာ
စားနှင့်ပါးပါးလှီးပြီး စားကောင်းအောင်
အရောအနှောဟုတ်ထည့်ကာ သုပ်ထား
ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအသုပ်မျိုးကို သူမ
က ‘မာလာသုပ်’ဟု ပြောနေသည့်
အတွက် မေးလိုက်ခြင်းမို့ သူမက -

“အဘဦးဆိုလေး ပြောတာနဲ့
တော့ နည်းနည်းနီးစပ်တယ်။ နွား
သားရေသုပ်တော့ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မ
တို့ ပစ်လို့ခတ်လို့ ထောင်လို့ရတဲ့ ချော
ဒရယ်နဲ့ ဆတ်တို့ရဲ့ သားရေပြားကို
ပြုတ်ပြီး သုပ်ထားတာပါ။ စားလို့
ကောင်းအောင်တော့ အခြားအရော
အနှောတွေ အရက်သမားကြိုက် စပ်
ထားတာပါ။ စားကောင်းတယ်မို့
လားဟင်”

“အေး... ကောင်းတယ်ဟာ
အစပ်အဟပ် အလွန်ကောင်းတယ်။
အရက်သမားဆို သိပ်ကြိုက်မယ့်အသုပ်
ပဲ။ အဲဒီ အရေပြားခြောက်တွေကို
ဘယ်လိုလုပ်တာလဲကွ”

“ဆတ်အရေပြားကို မီးဖိုချိန်၊
လေးငါးကြိမ်လောက် ပြုတ်လိုက်ပြီး
စားနဲ့ပါးပါးလှီး သုပ်လိုက်တာပါပဲ။
အရက်သမားကြိုက်ပေါ့။ ရွာလယ်က
အပျိုကြီး အရက်ပုန်းဆိုင်က နေ့စဉ်
သုပ်နိုင်သလောက်သုပ်ပြီး ဂိုပေးနေရ
တာ ကြာပေါ့လေ”

“ဟုတ်လား။ ဒီမာလာသုပ်က
ဒီလောက်တောင် ဖြစ်နေလား။ ဒါနဲ့
သမီးခြံနောက်က ဝါးပင်ပေါက်တွေ
ပေါ် ချိုးတွေအိပ်ကြတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ အဘ၊ ဘာပြုလို့လဲ
ဟင်”

“အဘကောင်းတို့ လာလို့ လေ
သေနတ်ပါရင် သွားပစ်မလားလို့ပါ”

“ချိုးများ အဘရယ်၊ လေသေ
နတ်နဲ့ ပစ်စရာ မလိုပါဘူး။ ရိုက်ယူရင်
ကြိုက်သလောက်ရတဲ့ ဥစ္စာကိုများ
အဘသွားချင်ရင် ဒီည ကောကြက်
အိပ်တန်း လိုက်ပစ်ကြမလား အဘ၊
ကျွန်မခွေးကြီး အိုဘားမားအကြောင်း
လည်း သိရအောင်ပေါ့”

“ဘာ... နင့်ခွေးကြီး နာမည်
က အိုဘားမားဟဲ့လား။ ကောင်းတာ
ပေါ့ကွာ။ ဒါပေမယ့် သေနတ်ကလေး
ယူမလာတော့ ခက်နေတယ်။ ယူလာ
တဲ့ နှလုံးပြူးကလည်း ကျည်ကြီးတွေ
ချည်းယူခဲ့တာဆိုတော့ ခက်နေတာ
က...”

“တောကြက် ပစ်တာလည်း
သေနတ်မလိုပါဘူး။ ကျွန်မမှာ လင်း
လေးရွှံတယ်။ အဲဒါနဲ့ပဲ ပစ်ကြမယ်။
အဘက ဘယ်နှကောင် ထမ်းနိုင်မလဲ
ပြောပါဦး”

“ကြီးကျယ်လိုက်တာကွာ။ နင်
အလွန်ဆို၊ ပစ်လို့ရမှ ငါးကောင်ပေါ့”
ဆိုသည့် အတွေးနှင့် ပါးစပ်က ထွက်
သွားသည့် စကားက -

“မပူနဲ့ သမီး။ နင်ပစ်လို့ရတဲ့
ဟောကြက်မှန်သမျှ ငါအကုန်ထမ်း
မယ်။ စိတ်သာချ”

“သေချာတယ်နော်အဘ၊ အခြား
ငှက် မပါစေရဘူး။ တောကြက်ချည်းပဲ
အဘထမ်းရမှာ။ သေချာတယ်နော်”

“လူကြီးလေကွယ်... ဘယ်
မဟုတ်တာ ပြောမလဲ။ စိတ်သာချ၊
နင်ပစ်လို့ရတဲ့ ခတာကြက်မှန်သမျှ
ငါအကုန်ထမ်းမယ်ဟာ”

“ဒီလိုဆို ဒီညသန်းခေါင်ယံ
အချိန် ၁၂ နာရီလောက် ကိုယဉ်ကြိုင်
နဲ့ အိမ်ကိုလာခဲ့ပါ။ ကျွန်မ အိုဘားမား
နဲ့ အသင့်စောင့်နေမယ်။ သွားတော့
မယ်နော်”

“ဒါနဲ့ သမီး... သေနတ်ကော
ယူခဲ့ဦးမလားဟ”

“ကြက်ထမ်းမယ့် အဘက
သေနတ်ပါလွယ်ခဲ့ရင် ပိုလေးမှာပေါ့။
သေနတ်ယူခဲ့ရင်လည်း ကိုယဉ်ကြိုင်
ကို ပေးလွယ်ခဲ့လေး၊ သေနတ်လွယ်ပြီး
အဘအတွက် လိုက်ခဲ့ရမှာပေါ့ ဟုတ်
ဘူးလား”

သူမ အပြောကြောင့် စိတ်တွင်း
က အောင့်သက်သက်တော့ ဖြစ်သွား
သည်။ ကြီးကျယ်လိုက်ရန်ကော ဟူ၍
လည်း တွေးမိသည်။ အိပ်ထက်မှ
ကျောခိုင်းထွက်သွားသည့် သူမကျော
ပြင်ကို ကြည့်ရင်း မာလာသုပ်ကို စား
လိုက်ရင်း နေ့ခင်းပိုင်း အိပ်စက်အနား
ယူလိုက်ပေသည်။

* * * * *

မိုးအကုန် ဆောင်းအကုန်၊ နတ်
တော်လဆုတ်ရက်မို့ လတစ်ခြမ်းကွေး
ကလေးက သာနေသည့်အတွက် ည
သည် အလင်းရောင်တို့ အသင့်အတင့်
ရရှိနေသည်။ အအေးဓာတ်က လွှမ်းမိုး
နေသော်လည်း ကျွန်တော်နှင့် ယဉ်
ကြိုင်တို့က အရက်ကို ထပ်သောက်
ထားကြသလို လမ်းကိုလည်းလျှောက်
နေကြရသဖြင့် ခွေးကလေးများပင် နဲ့
လျက်၊ လူသွားလမ်းက ကျဉ်းသော်

လည်း အခက်အခဲသိပ်မရှိဘဲ ခလုတ်
မထိ ဆူးဗြီ လျှောက်လှမ်းနေကြသည်။

အချိန်က ညဦးယံကို ကျော်ပြီး
သန်းခေါင်ယံဆိုလေ့ရှိတဲ့ အမှောင်
က ဝိန်းပိတ်နေသည်။ ညဦးအစာရှာ
ငှက်တို့ ဟိုအနား၊ သည်အနားဆိုမှ
ပုံသန်းရင်း အော်မြည်သံတွေကိုလည်း
ကြားနေရသည်။ ဝါးရုံတောကြီးဘက်
ဆီမှ ဝိုင်းကာအော်လိုက်ကြသည့်
ပုစဉ်းရင်ကွဲတို့ အော်မြည်သံများက
ဆူညံနေသည်။ ရှေ့မှ လက်နှိပ်ဓာတ်
မီး ဖိုန်ဖိုန် (အားပျော့ ဓာတ်ခဲကို ထည့်
ထားသည့်) ဓာတ်မီးကို မြေပြင်သို့
စိုက်ထိုးကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေ
သည့် 'လှလေးစိန်'က လှမ်းလက်စ
ခြေလှမ်းကို ရပ်လိုက်ပြီး နောက်မှ
လိုက်လာသည့် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး
အပြင် ခွေးကြီး 'အိုဘားမား'ကို စောင့်
နေသည်။ သူမအသွင်က တစ်ခုခုသင်
ကြားဆုံးမ လမ်းညွှန်ချင်သည့်အသွင်။

အထိုက်အလျောက် မူနေသည့်
အတွက် သူမကို အိမ်ဝင်ခေါ်ခဲ့တုန်းက
လမ်းတစ်လျှောက်လုံး သူမကိုလည်း
မကြည့်မိ။ သူမနှင့် အတူပါလာသည့်
ခွေးကြီးအိုဘားမားကိုလည်း အသေ
အချာ သတိမထားလိုက်မိ။ ယခုမှပင်
ချို့တဲ့သော အလင်းရောင်အောက်
တွင် သူမနှင့် ခွေးကြီးကို အသေအချာ
ကြည့်လိုက်မိသည်။

လှလေးစိန်က စစ်အင်္ကျီလက်
ရှည်၊ စစ်ဘောင်းဘီနဲ့ ကင်းဘတ်ဖိနပ်
ကိုစီးထားပြီး ဘယ်လက်တွင် တစ်လံ
သာသာရှိ လင်းလေးကြီးကို ကိုင်ထား
ကာ ညာလက်တွင် လောက်စာလုံး
(လေးသီးသုံးလုံး)ကို ကိုင်ထားသလို၊
ခါးတွင် ခါးပတ်နှင့် ပါလာသည့် အမဲ
လိုက် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းနှင့် သူမ

ခေါ်လာသည့် အမဲလိုက်ခွေး အိုဘား
မား။ ကျွန်တော် ခွေးတွေနှင့် လိုက်ခဲ့
ဖူးသည့် အမဲလိုက်ခွေး ပေါင်းစုံတို့
သည် ယခု သူမခေါ်လာသည့် အို
ဘားမားဆိုသည့်ခွေးနှင့် တစ်မူကွဲပြား
ခြားနားနေသည်ကို ယခုမှပင် သတိ
ထားလိုက်မိပေသည်။

ပုံစံက အယ်ဒေးရှင်း ခွေးပုံစံမျိုး
လည်းမဟုတ်၊ အင်းခွေးလို ပုံစံမျိုး
လည်းမဟုတ်၊ ဝံပုလွေ ပုံစံမျိုးလည်း
မဟုတ်၊ ပြောရမည် ဆိုလျှင် တောထဲ
တွင် အုပ်စုဖွဲ့ကာ နေ့ရောညပါ အမဲ
လိုက်ပြီး ရွာရွေ့စားသောက်နေသည့်
တောခွေး ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး။ ခေါင်းနှင့်
ကိုယ် အရှည်က သုံးတောင်ခန့်၊ အမြီး
က တစ်ထောင်ထွာခန့်၊ ကိုယ်အလေး
ချိန်က ၁၅ ပိဿာခန့် ရှိမည်။

အရောင်အဆင်းက အညိုရောင်၊
အမြီးက ညိုနက်ရောင်။ မဟောင်း၊
မအူဟု ပြောသည်။ ညည်းညူသံ
'တအိန်အိန်'တော့ ပြသည်ဟု ယဉ်
ကျွင်းပြော၍ သိရသည်။ ငြည့်ရသည်
မှာ သန်မာထွားကျွင်းပြီး ရက်စက်
မည် အသွင်။ ချွန်ထက်သော သွား
စွယ်များ အပြင် ထက်မြက်ပြတ်ရှ
သော သွားကြီးများနှင့် ကျွန်တော်တို့
နောက်ကလိုက်ပါလာသည်ကိုပင် အသံ
မကြားရအောင် နင်းလိုက်လာသည်ဆို
ခြေသံက လုံလှသည်။ အခြားသော
အမဲလိုက်ခွေးတွေကဲ့သို့ သခင်ဖြစ်သူ
နှင့် ယခုလိုကွဲကွာ တောလိုက်ထွက်
ကြမည်ဆိုလျှင် အမြူးပြီး သခင်ဖြစ်
သူ ခြေထောက်အတွင်း ခေါင်းနှင့် ဝင်
ထိုးလိုက်၊ ရှေ့ကို ပြေးထွက်ဆော့
ကစားရင်း ချုံနွယ်တောတွေကို ထိုး
ဝင်လိုက်၊ နောက်မှ သခင်ရှိရာဆီသို့
ပြန်ပြေးလာလိုက်၊ ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာ

ကြည်နူး ဆော့ကစားတတ်ကြသည့်
အသွင်မျိုးကိုလည်းမတွေ့ရဘဲ သိက္ခာ
နှင့် နောက်ကလိုက်လာနေသည်ကို
အံ့သြဖွယ် တွေ့လိုက်ရပေသည်။

သူ့အလှည့် တာဝန်ပိုင်းကိုတော့
ဘယ်ကဲ့သို့ အစွမ်းပြမည်ကို ခန့်မှန်း
လို့ မရသေး။ ခွေးကြီးမှာ ခြေတံ၊
လက်တံရှည်ပြီး သန်မာထွားကျွင်းကာ
ထက်မြက်ပြတ်ရှသော သွားတို့နှင့်
အတိ။ ကြည့်ရသည်မှာ တောခွေး
အကြီးစား ပိဿာချိန် ၂၀ ခန့်ရှိ ခွေး
ကြီး၏ ပုံသဏ္ဌာန်မျိုး။

“အဘ ဦးဘိုလေး”
“ဟေ ... ဘာတုန်းက၊ ပြော
လေ။ နင့်ဟာကလည်း”

“ဟိုး ... ရှေ့မှာ လှမ်းပြင်နေရ
တဲ့ ဝါးကောက်တောကြီးထဲမှာ တော
ကြက်တွေအပြင် အခြားငှက်တွေ
လည်း အိပ်ကြတယ်လေ။

ကိုယဉ်းငြိုက်က ကျွန်မကို မီးကူ
ထိုးပေး။ အားသိပ်မရှိတဲ့ ဓာတ်ခဲနဲ့ထိုး
နော်။ ဓာတ်ခဲကို အဟောင်းနဲ့ လဲ
လိုက်ပါလား။

ဒီမှာ အဘဦးဘိုလေး။ ကျွန်မ
အလုပ်က တောကြက်ကို ပစ်တဲ့
အလုပ်ရယ်၊ ပစ်လိုက်တဲ့လေးသီး
(လောက်စာလုံး)ရယ် ပြန်ရှာပြီးကောက်
တဲ့အလုပ်။ မြေပြင်ကို ကျလာတဲ့
တောကြက်ကို ကောက်ဖို့အလုပ်က
အစ်ကိုယဉ်ကျွင်းအလုပ်။ အသံမထွက်
စေနဲ့နော်။ ပစ်လို့ရသမျှ ထမ်းမယ့်
အလုပ်က နောက်ကနေလိုက်ပြီး ကြက်
ထမ်းရင်း ပွဲကြည့်ပရိသတ် အလုပ်
ပေါ့။ နောက်ကနေလိုက်ပြီး မီးမထိုးနဲ့၊
ခြေသံလုံပြီး ကိုယ်သမ်းရမယ့် အလုပ်
ကိုလုပ်ပါ”

“နေပါဦး သမီး၊ အောက်ကိုကျ

လာတဲ့ ကြက်အော်သံကြားရင် ဘာ ဖြစ်မှာလဲကွ"

"အပေါ်မှာ အိပ်နေတဲ့ တော ကြက်တွေက ဖြေပြင်က အော်သံကို ကြားလိုက်တာနဲ့ အန္တရာယ် အရှိပ် အမြွက်ကိုသိပြီး လစ်ကုန်တော့ ဘယ် မှာ သွားပစ်လို့ရမှာလဲ အဘရဲ့"

လေးသီး(လောက်စာလုံး သုံး လုံး) ကိုဆကာ ဟန်ပါပါနဲ့ တပည့် ဖြစ်သူတွေကို ပြောပြသင်ကြား လမ်း ညွှန်နေသလိုလို၊ အမိန့်ပေး နေသလို လိုပြောဆိုနေသည့် ကိုယ့်သမီးအရွယ် လောက်တောင် မရှိသေးသည့် မိန်းမ ငယ်လေးတစ်ဦး၏ အပြုအမူ အပြော အဆိုတို့ကြောင့် စိတ်ထဲက မျက်ခနဲ ဖြစ်ကာ ဒေါသထောင်းကာနဲ့ ထွက်ပေ မယ့် သူမလုပ်ရပ်တွေက လျော့တွက် လို့မရသည့်အတွက် ထိုကလေးမလေး ၏ တောတွင်းပညာရပ်ကို မလေးမနဲ့ သွားလုပ်လို့တော့ဖြင့် မရ။ သူမ လေ ထွားပုံနှင့် သူမ၏ခွေးကြီး အိုဘား မားတို့၏လုပ်ရပ်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် အကဲခတ်စောင့်ကြည့်ရဦးမည် မဟုတ် ပါလား။

"ဒါနဲ့ အဘဦးဘိုလေးကို အသိ ပေးထားရဦးမယ်။ ကျွန်မ တောကြက် တွေကို ပစ်သွားမယ့် လေးသီးက ခု လက်ထဲမှာ ကိုင်ထားတဲ့ လေးသီးသုံး လုံးနဲ့ပဲ ပစ်သွားမှာနော် အဘ"

"အေးပါ သမီးရယ် ... နင်ရ အောင်သာ ပစ်စမ်းပါ။ ထမ်းတဲ့အလုပ် က ငါ့အလုပ်ပါ။ ငါ့အတွက် နင်စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေရပါဘူးဟဲ့"

ဟိုယခင်အချိန် ကျွန်တော် အခြားသော တောများအတွင်း ရွာခံ မုဆိုးများနှင့်အတူ ယခုလို ညပိုင်း တွင် တောကြက်များကို လိုက်လံပစ်

ခတ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယခုလို လင်းလေးနှင့် တော့ မဟုတ်။ ပျိုင့်တူးတူး သေနတ်၊ ယမ်းအားဂရိန် (၄၀ မှ ၄၄) သာရှိ သော ကျည်တောင့်ကလေးနှင့် ပစ် ခတ်ရသည့် ပြောင်းဝအကျယ် ဒသမ (၂၂) ငှက်ပစ်သေနတ်ကလေးနှင့်ပင်။ စစ္စလီ၊ ခေဘဲ၊ ချိုး၊ ခါ၊ တောယုန်း၊ တောကြောင်၊ မျောက်၊ ဒေါင်းနှင့် လင်းယုန်ငှက်ကြီးတွေကိုပင် ထို သေနတ်စွမ်းအားက ထိုအကောင်တွေ ကို ပစ်ခတ်ရာတွင် လွန်စွာအသုံးဝင် သောကြောင့် ပစ်ခတ်ခြင်းလည်း ဖြစ် သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လောက်လေးခွ ဖြင့်လည်း ပစ်သည်။ ယခု သူမ ကိုင် ဆောင်သည့် လင်းလေးမျိုးဖြင့်တော့ မပစ်ခတ်ခဲ့ဖူးပေ။ တစ်ညလုံး လိုက်လံ ရွာဈေး ပစ်ခတ်တာ အကောင်ခုနစ် ကောင်လောက်ရဖို့ဆိုသည်က အနိုင် နိုင်ရယ်သာ။ ရပြန်တော့လည်း တော ကြက်ချည်းမဟုတ်။ အောက်ချင်းငှက် နှင့် ငှက်ဝါးယောင်းတို့က အဆစ်ပါ လိုက်သေး။

တိတ်ဆိတ်သော ခိုးမရင်ခွင်ကြီး အတွင်းဝယ် လတစ်ခြမ်းပုံကလေး၏ အလင်းရောင်နှင့် ကြယ်တာရာအစက် အပျောက်တို့၏ အောက်ဝယ် ကြည် နူးချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ လေပြည်တို့၏ ည သက်သော အပွတ်အသပ်၊ အထိ အတွေ့ကြောင့် စိန်ခနဲ အေးမြသွား သည်က အမှန်။

စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ငိုက်မည်း လျက်ရှိကြသော ဝါးရုံကိုင်းဖျားတို့ သည် အေးမြသော လေပြည်တို့၏ ကလူကျီစယ်မှုကြောင့် ငြိမ့်သံဖြင့် တရုတ်အော်ကြသည်။ ဖက်သန်ပင် အကိုင်းအခက် အရွက်များကလည်း မြရာကိုင်းခက်တို့လို ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှား

နေကြသည်။ ထိုအချိန် 'လှလေးစိန်' က အမြင်အာရုံကို ရှေ့တူရှုသို့ စူးစူး ရဲရဲ ကြည့်လျက် ဝန်းကျင်ကို လှည့် ပတ်အကဲခတ်ရင်း စကားအချို့ကို ပြောလာသည်။

"အဘဦးဘိုလေးနဲ့ ကိုယဉ်ကြိုက် တို့ မုဆိုးလုပ်ပြီး ခုလိုညမျိုးမှာ တော ကြက်အိပ်တန်းကို ရှာပြီး ပစ်ကြမယ် ဆိုရင် သတိထားရမယ့် အချက်က"

သူမ အစပျိုးလိုက်သည့် စကား ကြောင့် ကျွန်တော်တို့နှစ်ဦး နား ထောင်နေစဉ် ...

"တောကြက် အိပ်တန်းရှာ တယ်ဆိုတာ ပုံသေသတ်မှတ်လို့ မရ ဘူး။ အမြဲတမ်းလည်း တစ်နေရာ တည်း ပုံသေ အိပ်တတ်ကြတာမျိုး လည်း မဟုတ်ဘူး။ ပြောရရင် ရာသီ အလိုက် သူတို့အိပ်တန်းကို ပြောင်း အိပ်တတ်ကြတယ်။

နွေရာသီလို ပူအိုက်တဲ့ အချိန် မျိုးမှာ ဝါးရုံပင်တွေ အထက်ကိုင်းဖျား၊ ကိုင်းနားတွေမှာ တက်ပြီး အိပ်ကြ တယ်။ ဒါကြောင့် အပေါ်ဘက် အဖျား ပိုင်းကို လရောင်ခံကြည့် ရှာပစ်လို့ရ တယ်။

မိုးရာသီမျိုးမှာ ဆိုရင်တော့ သူ ကိုယ်ပေါ် မိုးခရောက်တွေ မကျနိုင်တဲ့ ဝါးခွက်တွေရွပ်ထွေးနေတဲ့ အောက်မှာ မိုးမက်တဲ့ အကွယ်အကာကိုယူပြီး အဲဒီနေရာမျိုးကို ရှာပြီး အိပ်တတ် ကြတယ်။

ခု ကျွန်မတို့ အိပ်တန်း ရှာကြတဲ့ အချိန်က ဆောင်းရာသီ ဆိုတော့ အဲဒီ ကာလမျိုးမှာ သူ့ကိုယ်ပေါ်ကို နှင်း လည်းမကျ၊ လေလည်းမတိုးတဲ့ ဧရာ မျိုးကို ပြောင်းပြီး အိပ်ကြပြန်တယ်။ တောကြက်ရှာပစ်တဲ့ အလုပ်ကို လုပ်

ကြမယ်ဆိုရင်တော့ အနိမ့်ဆုံး ကျေး
 ငှက်သာရကာတွေနဲ့ သဘာဝရာသီ
 ကို အနိမ့်ဆုံး အကြမ်းအားဖြင့်တော့
 သိထားဖို့ လိုအပ်ပါတယ်။ ခုလို အချိန်
 မျိုးဆိုရင် တောကြက် အပါအဝင်
 ကျေးငှက်သာရကာတွေဟာ အမြင့်
 ပိုင်းမှာ မအိပ်ကြပါဘူး။ ခပ်နိမ့်နိမ့်
 လေတိုးသက်သာမယ့် အရွပ်တော
 လေကွယ်ရာရှာပြီး အိပ်တတ်ကြပါ
 တယ်။ သူတို့ကို ပစ်မယ်ဆိုရင် ခြေသံ
 လုံ့လရယ်၊ မီးကို စူးစူးရဲရဲထိုးမိဖို့ရယ်၊
 အောက်ကိုကျလာတဲ့ အကောင်ရဲ့
 အော်သံမထွက်ဖို့ဘဲ လိုတယ်။ လ
 ထွက်တဲ့ ညတွေမှာ လရောင်ကို ခံပြီး
 ပစ်ရတာလည်း ရှိတယ်။ ခုအချိန်က
 လရောင်ကို အားကိုးလို့ မရတော့
 ကိုယ့်ကြိုက်က ကျွန်မကို မီးကူထိုး
 ပေးနော်။ အားမပြည့်ဘဲ ဓာတ်ခဲနော်။”

သူကလေးပြောနေသည့် စကား
 ကြောင့် ကျွန်တော် တောကြက်ပစ်
 ခတ်ရာတွင် ရာသီအလိုက် သူတို့အိပ်
 တန်းဝင်ကြသည့် ဗဟုသုတကို ရရှိ
 လိုက်သော်လည်း လက်တွဲကိုင်ထား
 သည့် လေးသီးသုံးလုံးနှင့် ဘယ်နှ
 ကောင် ပစ်လိုချင်မည်အထင်နှင့် ဒီ
 လောက် လေလုံးထွားနေသည်ကို
 စောင့်ကြည့်မည် အတွေးနှင့် ပြူးနေ
 လိုက်မိပေသည်။

“ကဲ ... အိုဘာမား။ ကညင်
 ပင် ကွင်းဖျား ဝါးကောက်တောကို
 ရောက်တော့မယ်။ နင့်အချိန် ရောက်
 ပြီး ရွှေကသွားပြီး နင်ဦးဆောင်ပေ
 တော့”

သူမခွေးကြီးကို ပြောလိုက်သည့်
 အတွက် လူစကားကို နားလည်သည့်
 အိုဘာမားက ခြေပြင်တွင် ဖင်ချထိုင်
 နေရာက ဝါးကောက်တောကြီး ရှိရာ

ဘက်ဆီကို ရွှေကသွားနေသည်မို့
 ကျွန်တော်တို့ သုံးယောက်ကလည်း
 သူ့နောက်မှ လျှောက်လှမ်း လိုက်ခဲ့ကြ
 ပေသည်။

တစ်ဖာလုံခန့် လျှောက်လှမ်းခဲ့
 ကြပြီး ဝါးကောက်တောကြီးအတွင်း
 စတင်ဝင်သည်ဆိုရုံနှင့် ကောင်းကင်
 ထက်မှ ချိုတဲ့စွာ ထွန်းလင်းနေသည့်
 လရောင်နှင့် ကြယ်ရောင်တို့ကို မမြင်
 ရတော့။ ရွပ်ထွေးသော ဝါးကိုင်ရဲ့
 ဝါးရွက်တို့ မင်းမှုူးချိုးခြင်းကိုခံရလေပြီ။

ရှေ့မှ ဦးဆောင်သွားနေသည့်
 အိုဘာမားက သူ့နောက်မှ လိုက်လာ
 သည့် သခင်ဖြစ်သူ လှလေးစိန်၏ မြေ
 ပြင်တွင် ကြွေကျထားသော ဝါးရွက်
 ခြောက်တို့ကို အားပျော့သော ဓာတ်မီး
 အလင်းရောင်ဖြင့် လိုက်လံထိုးကြည့်
 ရှာဖွေနေသလို၊ ခွေးကြီးကလည်း
 သခင်နည်းတူ လိုက်လံ ရှာဖွေနေ
 သည်ကို ကျွန်တော်တို့ တွေ့မြင်နေရ
 သည်။ သို့အတွက် ကျွန်တော်က
 ယဉ်ကျွံကို တံတောင်နှင့်တို့ထိကာ
 လေသံနှင့် -

“တောကြက်က အပင်ပေါ်အိပ်
 တာ အပေါ်မကြည့်ဘဲ ဘာလို့အောက်
 ကို ရှာနေတာလဲ”

“ကြက်ချေးကို လိုက်ကြည့်နေ
 ကြတာလေ”

“ကြက်တွေ အိပ်ကြတဲ့ နေရာ
 ပဲ ကြက်ချေးတွေ ရှိမှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ။ ကြက်ချေး
 ချင်းတူပေမယ့် အဟောင်းနဲ့ အသစ်
 ကွဲတယ်လေ”

ယဉ်ကျွံက လေသံနှင့် ပြန်ရှင်း
 ပြနေစဉ် အိုဘာမားဆိုသည့် ခွေးကြီး
 သည် ဝါးရုံအောက် တုတ်နေရာ မြေ
 ပြင်တွင် ဖင်ထိုင်ကာ ရှေ့လက်နှစ်ဖက်

ကို မြေထောက်ပြီး အပင်ထက်ကို
 မော့ကြည့်လျက် မလှုပ်မယှက် ကြည့်
 နေသည်ကို သူမ အောက်ကို စိုက်ထိုး
 ထားသည့် မှုန်ဝါးဝါး မီးအလင်းရောင်
 ဖြင့် လှမ်းတွေ့လိုက်ရစဉ် လှလေးစိန်
 က ကျွန်တော်တို့ဘက်ကြည့်ကာ -
 “ကစ်ကစ်”

ဝါးစပ်မှ ခပ်တိုးတိုး အချက်ပေး
 ကာ ခေါ်လိုက်သဖြင့် ယဉ်ကျွံက
 သူမအနီး တိုးကပ်လိုက်ပြီး သူ့လက်
 နှိပ်မီးရောင် ပျော့ပျော့ဖြင့် အပင်ထက်
 သို့ လှမ်းထိုးလိုက်ပေသည်။ ခွေးကြီး
 က မြေပြင်ထက် ကြွေကျထားသော
 ဝါးရွက်များအပေါ် လတ်လတ်ဆတ်
 ဆတ် ပါချထားသည့် ကြက်ချေးပုံတွေ
 နှင့်ဖြစ်ပြီး အပေါ်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်
 ရာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်က နီနီရဲ့
 တောကြက်ဖုန်ကောင်နှင့် အလယ်
 တွင် တောကြက်မတစ်ကောင်။

တောကြက် သုံးကောင်သည်
 အအေးဒဏ်ကို ကာကွယ်ရင်း အမွှေး
 ဖွကာ ခေါင်းတွေကို တောင်ပံကြား
 ညှပ်ပြီး နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မောကျ ငြိမ်
 ကုပ်နေကြသည်။ အိပ်တန်းအောက်မှ
 ကျွန်တော်တို့လှုပ်ရှားမှုသည် သူတို့
 နှင့်မဆိုင်၊ မပတ်သက်ကြသလိုမျိုး။

လှလေးစိန်က ကိုင်ဆောင်ထား
 သည့်လင်းလေးနှင့် ပစ်ခတ်ရန်အသင့်

“၎င်း ... ၎င်း ... ၎င်း”

“ဖောက် ... ဖောက် ...
 ဖောက်”

“ကရော ... ကရော”

ပစ်လိုက်သံ၊ ထိမှန်သံ၊ ပြုတ်ကျ
 သံတို့ကို တစ်ဆက်တည်း ကြားလိုက်
 ရသလို၊ ပစ်လိုက်သူက တောကြက်
 ကို ထိမှန်ပြီး အောက်ကိုကျလာသည့်
 လေးသီးကို ပြန်ရှာနေသလို ယဉ်ကျွံ

က တောကြက်သုံးကောင်ကို ပြေး
ကောက်ပြီး ဖြစ်နေပေသည်။ ခဏ
ကြာတော့ ကျွန်တော့်လက်တွင်း
တောကြက်မနှစ်ကောင်နှင့် ကြက်မ
တစ်ကောင် ရောက်ရှိလာပြီ မဟုတ်
ပါလား။

ပဲခူးရိုးမကြီး ရင်ခွင်အတွင်း
ကျွန်တော်တို့ ရောက်ရှိနေသည့် ဝါး
ကောက်တောကြီးသည် လကွေးကု
လေး၏ အလင်းရောင်ကို ဝါးရွက်တို့
ဖုံးအုပ်ထားသည့် ကြားမှ မှုန်ဝါးဝါးသာ
မြင်ရပြီး စိမ့်အေးနေသည်။ ယိုအချိန်
တိုက်ခတ်လိုက်သည့် လေပြင်းကြောင့်
ဝါးကိုင်တို့ လှုပ်ရှားနေကြသည်။ ကြွေ
ကျထားသည့် ဝါးရွက်ခြောက်တို့ နှင်း
ရည်ကြောင့် စိုစွတ်နေသည့် အပေါ်
ကျော်ဖြတ်ကာ သွားနေကြသော်
လည်း အသံကလုံနေသည်မို့ အိပ်
တန်းတက်နေကြသည့် တောကြက်တို့
အဖို့ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်သည်
ကအမှန်။

ညဉ့်လယ်ပိုင်းကို ကျော်ဖြတ်ပြီး
အရုတ်ပိုင်းကိုပင် ရောက်ပေတော့
မည်။ သို့အတွက် ပိုမိုအေးမြလာသလို
နှင်းမိုးကလည်း မင်းမူလာသည်။ ဝါး
ကောက်တောကြီးကား ပကတိ အိပ်
မောကျနေသူနဲ့။ ကြွေကျထားသော
ဝါးရွက်တွေအပေါ် နှင်းရည်တို့ ဆွတ်
ဖျန်းထားမှုကြောင့် စိုစွတ်ရုံသာမက
နူးအိနေပြီမို့ ခြေသံမကြားအောင်
ထိန်းသိမ်းရာတွင် အတန်ပင် ခရီးတွင်
နေသည်ဖြစ်ရာ လှလေးစိန်နှင့် သူ
ခွေးကြီး အိုဘားမားတို့က လှည့်ပတ်
ကာ ရှာနေစဉ် လက်နှစ်ဖက်တွင်
ခြေထောက်များကိုစုပြီး နွယ်ကြိုးနှင့်
တုပ်လျက် ပြောင်းပြန် ကိုင်ဆွဲလာ

သည့် တောကြက်အသေတို့ကို မြေ
ပြင်ကို လွှတ်ချလိုက်ပြီး အိတ်တွင်းပါ
လာသည့် ပုလင်းပြားကလေးကို အဖုံး
ဖွင့်၊ အမင်းမရ မော့သောက်လိုက်ပြီး
ယဉ်ကြိုင်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။
အချမ်းအစင်ကြောင့် သူကလည်း ခေ
ပင်မရော၊ အမြည်းကိုလည်း မစား။
မော့ကာသောက်လိုက်သည်။

လှလေးစိန်က ကျွန်တော်တို့
ဘက် သူတိုင်ထားသည့် လက်နှိပ်
ဓာတ်မီးရောင် ဖျော့ဖျော့နှင့်ထိုးကာ
သူမအနီးကိုလာရန် အချက်ပြနေပြန်
သည်။ အသာတိုးကပ်ပြီး သူမပြုသည့်
နေရာကို ကြည့်လိုက်တော့ အိုဘား
မားက ဆောင့်ကြောင့်ထိုင်ကာ အထက်
ကိုမော့နေသည်က မလှုပ်မယှက်။ သူ
ဘေးတွင် တောကြက်တို့ ပါချထား
သည့် ချေး(အသစ်)တွေက အများ
အပြား။ ယဉ်ကြိုင်က ဝါးရုံပင်ထက်
ဆီသို့ ဦးကိုထိုးပြီး ထောက်ထားရာဆီ
ကြည့်လိုက်တော့ တောကြက်များ
အပြင် ရစ်များ၊ အောက်ချင်းငှက်၊
ကြက်တူရွှေ၊ ငှက်ဝါးယောင်းတို့နှင့်
အများအပြား။

“ဖောက် ... ဖောက် ...
ဖောက်”

“ဖြန်း ... ဖြန်း ... ဖြန်း”
လင်းလေး ပစ်သံ၊ ဆီပြီး
အတောင် တဖျပ်တဖျပ်နီကံက ပြတ်
ကျသံ၊ လေးသီးကို ပြန်ကောက်သူ
ပစ်ခတ်သံတို့က ဇယ်ဆက်သလို
မနားတမ်းကြားလိုက်ချိုး၊ ယဉ်ကြိုင်
တစ်ယောက် တောကြက်တွေကို
လိုက်လံကောက်နေသည့်အတွက်
အလုပ်ရှုပ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
ပြီး ကျွန်တော့်ထံသို့ နောက်ထပ်

တောကြက်မ ၁၂ကောင် ရောက်ရှိ
လာပြန်သည်။

နံနက်လင်းပိုင်းကို ရောက်တော့
မည်မို့ နှင်းတွေက ပိုကျလာသည်။
ထိုနည်းနှင့် ချွေကိုတိုးရင်း ပစ်သွား
ကြရာ ကျွန်တော့်ညာဘက်လက်တွင်
ကြက်မများကို ခြေထောက်တွင် နွယ်
ကြိုးနှင့်စုစည်း ဇောက်ထိုးဆွဲထား
သည်က ၂၃ ကောင်၊ ဘယ်ဘက်
တွင်လည်း ကြက်မရှစ်ကောင် အတွဲ
ဖြစ်လာသည်။

တဖြည်းဖြည်း အတွင်းပိုင်းကို
တိုးဝင်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ ပစ်ခတ်လာခဲ့
ကြရာ လက်နှစ်ဖက်တွင် ဆွဲလာခဲ့ရ
သည့် တောကြက်တို့ကလည်း ပိုများ
လာပြီး သယ်ဆောင်လာရသည့် ကျွန်
တော့်စိတ်ကို ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးလို ဖြစ်
လာခဲ့ပေသည်။ ဒါတောင် သေနတ်ကို
ယဉ်ကြိုင်က လွယ်ထားသလို တော
ကြက်မလွဲပြီး အခြားသော အကောင်
တွေကို မပစ်ဘဲ ထားခဲ့သည့်အတွက်
သူမကို ကျေးဇူးတင်ရတော့ မလိုလို့၊

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ... လတ်တ
လောအခြေအနေက ကျွန်တော် သူမ
ကို ခဲခဲကြီး ကတိပေးကာ ဝန်ခံထား
သည့် ကတိကောက်က သူမ ပစ်ခတ်လို
သည့် တောကြက်တွေကို ထမ်းရန်
ကိစ္စမို့ မည်သည့် ထမ်းရုံမှတင်ပါ၊
အတုလိုက်ပါလာသည့် ယဉ်ကြိုင်ကို
လွှဲပြောင်းထမ်းခိုင်းလို့ မဖြစ်တဲ့ အခြေ
အနေမို့ တဖြည်းဖြည်း အကောင်ရေ
ပိုများလာသလို စိတ်တွင်းက အောင့်
သက်သက် ဖြစ်လာသည်။

“ဗုန်း ... ခေါက် ... ဖုတ်”
“ကရော့ ... ကရော့ ...
ကရော့”

“ဖြန်း ... ဖြန်း ... ဖြန်း”

ပစ်ခတ်သံ၊ ထိမှန်ပြုတ်ကျသံ၊ ရှေ့ရေတစ်လျှောက် စိမ့်ညံ့နေသလို ဖြစ်လာသည်မို့ -

“ယဉ်ကျိုင်း ဝါးတစ်လုံး ခုတ် ပေးစမ်းကွာ၊ ဒီအတိုင်း လက်ကဆွဲ လာရင် သေရောပေါ့။ ရှေ့နောက် မှု ထမ်းမှ ဖြစ်မှာပေါ့”

ကျွန်တော် ပြောလိုက်သည် ကြောင့် ယဉ်ကျိုင်းက ခပ်လတ်လတ် ဝါးတစ်လုံးခုတ်၊ အဖျားသပ်ပြီး ရှေ့ နောက် မှုထမ်းလာသော်လည်း ဝါး လုံးက ညွတ်ပဲ့ညွတ်ပဲ့နှင့်မို့ ချိန်သား ကိုက်အောင် ညှိထမ်းကာ သူတို့ နောက်က မနည်းလိုက်နေရပေသည်။

အိုဘားမားဆိုသည် ခွေးကို တော့ ထားပါတော့။ ထားလိုက်ပါ တော့။ သူက ခွေးဖြစ်နေလို့ကိုးဟု စိတ်ကို ဖြေလိုရသေးသည်။ ဖြေလို့ မရသည်က တောကြက်တွေကို မနိုင် မနင်းထမ်းကာ နောက်ကလိုက်နေ ရင်း ပင်ပန်းပြီး ခြေကုန်လက်ပန်းကျ မောဟိုက်ကာ ဟပ်ထိုးလဲလှလှ ဖြစ် နေသည့် ကျွန်တော်အဖြစ်ကို ဝိုင်းပြီး ကူညီဖို့နေနေသာသာ လူငယ်တွေ ဖြစ်ကြသည့် သူတို့နှစ်ဦးက ပြန်ပြီး ငဲ့စောင်းပင် မကြည့်ကြ။ ရှေ့ကိုသာ မဲပြီး သူတို့လုပ်ရမည့်အလုပ်ကို အား တက်သရော ဆက်လုပ်နေကြသည်။ နောက်ထပ်ပစ်လိုက်လာသည့် အကောင် တွေသာ ဆင့်ဆင့်ကာ ကျွန်တော့်ပခုံး ထက်ကို ရောက်နေသည်မို့ စိတ်တွင်း က ကျိတ်ဆုတောင်းနေမိသည်က -

“ဒီတစ်ခါပစ်ရင် မရပါစေခွဲ၊ လွဲ ပါစေ”

ထိုသို့ ကျိတ်ပြီး ဆုတောင်းကာ မနိုင်မနင်း သူတို့နောက်က လိုက်ခဲ့ပေ

မယ့် ကျွန်တော့်ဆုတောင်းကာ၊ မပြည့် သည့်အပြင် လင်းအားကြီးဝိုင်းတွင် ဝိုင်းအုံ့သွေးစုပ်ကိုက်ခဲ့သည့် တောခြင် ရိုင်းနှင့် ဖြုတ်တို့၏ သွေးစုပ်ခြင်းကို ပါမံနေရသည့်အတွက် တစ်ကိုယ်လုံး ယားယံလာပြန်သည်။ အဖုအပိမ့်တွေ ဖြစ်လာပြန်သည်။ စိတ်ကလည်း တို လာသလို ဒေါလည်း ပွလာသည်။ ဆက်လက်သည်း မခံနိုင်တော့သည် မို့ -

“ကဲ ... လှလေးစိန်၊ တော် လောက်ဖို့ ကောင်းပြီ။ နောက်က လိုက်ထမ်းနေရတဲ့ ငါကြာရင် အမော ဆိုသေလိမ့်မယ်”

ကျွန်တော် ဒေါပွပွနှင့် လှမ်း ပြောလိုက်တော့ သူမက လှမ်းကြည့် ကာ ခါးထောက်ရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ လက်ထဲမှ လေးသီး (လောက်စာလုံး သုံးလုံး)ကို ဆုတ်ကိုင်ရာမှ ဖြန့်ပြရင်း-

“ဒီမှာ ကိုင်ထားတဲ့ လောက်စာ လုံး သုံးလုံးတောင် မကုန်သေးဘူး၊ လေ အဘဦးဘိုလေးရဲ့။ ခုမှ တော ကြက်လေး အကောင် ၇၀ လောက်ရ သေးတာ။ ခဏသည်းခံလိုက်ပါဦး။ ဒီလေးသီးလေးကုန်အောင် ပစ်လိုက် ပါရစေဦး”

“တော်လောက်ပါပြီကွယ်။ ခုပစ် လို့ ရထားတဲ့ အကောင်တွေတောင် ဆယ်ရက်လောက် စားလို့ ကုန်မှာ မဟုတ်ဘူး။ နင့်ဟာကလဲ ...”

“ဒီလိုဆိုလည်း ဒီကနေ ဖြတ် ပြန်လိုက်ကြတာပေါ့။ လမ်းမှာတွေ့တဲ့ အကောင်တော့ ပစ်သွားမယ်လေ။ ကိုယဉ်ကျိုင်း အဘဆီက ကြက်တွေ ကူထမ်းလိုက်ပါဦး”

သို့အတွက် ကျွန်တော့်တွင် ပီ နေသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးသည် ယဉ်ကျိုင်း

ပခုံးထက်ဆီကို ရောက်ရှိသွားသလို နှစ်လုံးပြူးသေခတ်ကာ ကျွန်တော့်ဆီ ရောက်လာပြီး လမ်းတူင်တွေ့သည့် သားကောင်ကို အသင့်ပစ်ရန် ကိုင် ဆောင်ကာ လျှောက်လှမ်းနေမိသည်။

အပြန်လမ်းတွင် ကျေးငှက်များ အိပ်တန်းထ အော်မြည်သံ၊ သား ကောင်တို့ ဖြတ်သွားဖြတ်လာကို မြင် သော်လည်း ပစ်ခတ်နိုင်လောက် အောင် မီးထိုးမပြသဖြင့် မပစ်ခဲ့ရ။

အိမ်ကိုရောက်တော့ တော ကြက်တွေကို အထီးအမ ခွဲပုံကာ ချေ တွက်ကြည့်လိုက်တော့ အထီးက ၆၇ ကောင်၊ အမက ၄၂ ကောင် စုစုပေါင်း ၁၀၉ ကောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရပေသည်။

“ကိုယဉ်ကျိုင်း ... ငါးကောင် လောက်ထားခဲ့ပြီး ကျန်တာ ဟိုဒိုင်ကို ပို့လိုက်ပါ”

ယဉ်ကျိုင်းက သူခိုင်းသည့်အတိုင်း လုပ်ဆောင်ရန် စီစဉ်နေချိန်၊ လှလေး စိန်၏ လက်စွဲတော်ခွေးကြီးကား အိမ် မှထွက်သည့်အချိန်မှစပြီး ပြန်ဝင်သည့် အချိန်အထိ တစ်စက်ကလေးမှ အသံ မထွက်ဘဲ တောကြက်ရှာပေးသည့် အလုပ်ကို ဝီပြင်စွာ ထူးထူးခြားခြား လုပ်ကိုင်သွားသည်ကို ရောက်ရှိလာ ကြမည့် အဘကောင်းနှင့် အစ်ကိုကြီး ဦးသိန်းလွင်တို့ကို ပြောပြရပေဦးမည်။

မှဆိုမလေး၊ လှလေးစိန်နှင့် သူ့ အဖော် ခွေးကြီး ‘အိုဘားမား’နှင့် ကျွန် တော်တို့အဖွဲ့ တွဲကာ အခြားသား ကောင်တို့နောက် လိုက်လံပစ်ခတ်ကြ သည့် အတွေ့အကြုံများကိုလည်း ဆက် လက်ရေးသား တင်ပြသွားပါမည်။

လေးမောင်

ကော်လံစား သတင်းထောက်

မောင်ကြည်မော်(စာ)

"သတင်းထောက်ဟူသည်" ဆောင်းပါးအား မန္တလေးနေ့စဉ် ထုတ် မြန်မာ့လမ်းစဉ် သတင်းစာ၌ ဖော်ပြ၏။ ကော်လံစား သတင်း ထောက် ဝင်ငွေမမှန်၊ ဘဝလုံခြုံမှု ကင်းမဲ့တာအမှန်၊ မဝရေစာနှင့် ဝါသနာဗီဇနှင့်အညီ သတင်းထူး၊ သတင်းမှန် ဖော်ထုတ်တင်ပြရန် တာဝန်ဝတ္တရား ဖြစ်သည်။

အစ်ကိုဖြစ်သူ အစိုးရတာဝန်ရှိ ရာ ပြောင်းရွှေ့သဖြင့် အဖော်မဲ့စွာ

နေထိုင်ရချိန်၊ ဆန်စက်အလုပ်သမား ပုံမှန် ဝင်ငွေမရှိ၊ စပါးတုံးလျှင် ဆန် စက်ပိတ်၏။ ဝမ်းစာကြိတ်သူ ဆန် တုန်သည်မရှိလျှင် အခက်သား၊ မရေရာ မသေချာနှင့် ဇဝေဝေါ စမ်း တဝါးဝါး ခရီးကြမ်းလျှောက်လှမ်း၏။

မှန်တာရေးသူအား မနာလို မှန်းတီးသည်။ ရေးစရာ အချက် အလက်ပေါ်လာလျှင် မရေးသားဘဲ မနေနိုင်၊ သတင်းရေးသားခ အဓိက မထားပေ။ အနာပေါ် တုတ်ကျသူ

တိုင်း ရွံရှာမှန်းတီးမှု ကြီးမားစေ၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက်ထက် အများ အုပ်စုနှင့် ဆက်နွယ်သော အဖြစ် သနစ် ရင်ဆိုင်ရသည်။

သတင်းသမား ဘဝအတွေ့ အကြုံများ သိကုံးဖွဲ့နွဲ့လို့ မကုန်နိုင်၊ ရေးစရာအချက်အလက် မှန်ကန်တိ ကျဖို့ လိုပေ၏။ ခင်မင်ရင်းနှီးသူ၊ မနာလို အမှန်းပွားသူ မခွဲခြားပေ။ လူတာဝန်ဝတ္တရား၊ တရားဥပဒေ နှင့် ဖောက်သူအား ဆင်းရဲချမ်းသာ မခွဲ

ခြား သမာဓိချိန်ခွင့်ပမာ ထုတ်ဖော်
ရသည်။

“ခင်ဗျားသွားလာမှု သတိထား
ရမယ်။ သတင်းရေးသားခံရတဲ့ လူ
တစ်စု လုပ်ကြံဖို့ စိုင်းပြင်းနေကြ
တယ်”

သတင်းအမှန် ပြစ်လင့်ကစား
ကျောင်းသူရဲ့ နာမည်ဆိုး၊ နာမည်
ပျက်စာရင်း သတင်းစာတွင် ဖော်ပြ
မှု မကျေနပ်တာ အမှန်ပင်။ အထီး
ကျန် အဖော်မဲ့နေရသူအဖို့ မှီခို
အားထားရာ ကင်းပဲ့၏။ ညချမ်းချိန်
ခါ အပြင်သို့မထွက်ရဲတာ အမှန်ပင်။
သတင်းရေးသမားအဖို့ ရန်စွယ်
အသွယ်သွယ် ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့လျက်
ရှိသည်။ တိကျမှန်ကန်မှု ဘာကြောင့်
မကျေနပ်သနည်း။

နေ့စဉ်မိတ်ခါး ပိတ်ထားလင့်
ကစား အပြင်ဘက်မှ ဝိုင်းရံလျက် ခဲ
ကြီးများနှင့် ပစ်ပေါက်ကြ၏။ ကူညီ
ဖေးမပံ့ပိုးမည်သူ ဗလာနတ္ထိပင်။
သတင်းတစ်ပုဒ် ရေးသားတင်ပြမှု
နောက်ဆက်တွဲ ကြုံတွေ့ရသည်။
မအိပ်စက်သေးတာမို့ အစအဆုံး
သိရှိတော့၏။

နံ့ချာချိုတဲ့ ဆင်းရဲသားမို့
အထင်အမြင်သေးသည်။ ရေးဘော်
ရေးဘက်များ နေ့လယ်ညနေခင်း
လာရောက်တွေ့ဆုံ၏။ အချိန်တန်
သတင်းအတိုအထွာရရှိမှု ကွန်ရက်
သဖွယ် ဆက်နွယ်ပေးကြသည်။ ကိုယ့်
အားကိုးကိုးမှုဖြင့် သတင်းလောက
ဖြတ်သန်းလာသူ အခက်အခဲ အကျပ်

အတည်း ကြုံတွေ့ရပေမယ့် စိတ်
အားမငယ်ပေ။ မြို့နယ်အသီးသီး
သတင်းထောက်များရှိ၏။ ကိုယ့်
နည်းကိုယ့်ဟန် ရွှေထောင်စုံလင် ဖော်
ထုတ်ရေးသားသည်။

အချို့မှာ အန္တရာယ်ဖြစ်မည်
သတင်းဆိုလျှင် လက်ရှောင်ကြ၏။
ရိုးရိုးသာမန် အစည်းအဝေး၊ ဌာန
ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု
ရှေ့တန်းတင်ရေးသားလေ့ ရှိသည်။
သတင်းသမားချင်းတူညီသော်လည်း
စိတ်ဆန္ဒသဘောထားခံယူချက် ကွဲ
ပြားခြားနားမှာ ဖြစ်၏။

သတင်းရေးသား ဖော်ပြပေးမှု၊
ငွေကြေး ထမင်းနပ်မှန်အောင် မစီမံ
နိုင်ပေ။ ပြတ်တစ်လှည့်၊ ငတ်တစ်ခါ
ကြုံတွေ့ရ၏။ ဝါပေမယ့် ဝါသနာ
ဗီဇ၊ လေးစားမြတ်နိုးရာ ဆုပ်ကိုင်
ထားသည်။ အခြား ပုံမှန်ငွေကြေး
ရဖို့အခက်သား။ ပညာမဲ့သူအဖို့
ကမ်းမမြင်၊ လမ်းမသိတာ အမှန်ပင်။

မင်းဘူး ကိုခင်လတ် (ထက်
ကောင်းလတ်) ဖြန်မာ့လမ်းစဉ်
သတင်းစာတွင် “ချီးကျူးခံလိုပါ
သည်” ဆောင်းပါး ရေးသား၏။
သတင်းသမားပင်ဖြစ်လင့်ကစား အနီး
ကပ်ထိတွေ့ရင်းနှီးမှုမရှိပေ။ သတင်း
စာဟူသည် အဖြစ်မှန်များ ဖော်
ထုတ်ပေးလေ့ရှိသည်။

နုနယ်ငယ်ရွယ် မဟုတ်မခံ
ကိုယ်ကျိုးမဖက်၊ ရဲဝံ့စွာတင်ပြသော
သတင်းထောက်များ ဘဝလုံခြုံရေး
ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သင့်၏။ လခ

အခကြေးငွေမရ၊ အာမခံမှု တင်းမဲ့
သည်။ ပြဿနာ အရွယ်အရွင်းပေါ်
ပေါက်တာနှင့် ကြီးနိုင်ငယ်ညှဉ်း၊
အနိုင်ကျင့်ခြင်း ခံစားရကြောင်း ရေး
သား၏။

သတင်းသမား ဘဝတူအချင်း
ချင်း ကိုယ်ချင်းစာတရား လက်ကိုင်
ထားသည်။ ချမ်းသာကြွယ်ဝ၊ လူ
မလိုင် အထက်တန်းစားအဖို့ စိတ်
ဝင်စား။ အထင်မကြီးပေ။ လူငယ်
တိုင်း သမိုင်းရေးသားမှု မလိုလား
မနှစ်သက်တာ အမှန်ပင်။ လူ့စာဟု
ယူဆတာ အဆန်းမဟုတ်။

ဝါရင့်သတင်းသမား ဝေဖန်
ဆုံးဖြတ် “ချီးကျူးလိုပါသည်” စာမူ
ချီးမြှင့်တာထက် ကန်ဖိုးထား၏။ လူ
တာဝန်ဝတ္တရား လူတိုင်းမှာကျင့်သုံး
ရသည်။ သရုပ်ဖျက် လုပ်ဆောင်မှု
ကိုပင်၊ ကြည့်ရှုချမ်းမြေ့နေ၏။ မျိုး
ဆက်သစ် လူငယ်အဖို့ စိတ်ကောင်း
နှလုံးသားဖြူစင်ရသည်။ ဆယ်ကျော်
သက် မြီးကောင်ပေါက် စည်းကမ်းမဲ့
ရမ်းကားလျက် တွေ့မြင်မိ၏။

လူ့ဘဝ ပထမအရွယ် ဖြစ်တာ
ကြောင့် အကျင့်စာရိတ္တဖြူစင် ဖြောင့်
မတ်ရေး ဦးစားပေးရသည်။ အကျင့်
ဗီဇ တိမ်းချော်လွဲမှားသူ အဆိုးမြင်
အမြင်ကြည်လင်မှာ မဟုတ်ပေ။ ပြန်
မပြောနားမထောင် စိတ်ရောကိုယ်
ပါ ခက်ထန်ကြမ်းတမ်းနေစမြဲပင်။
ဒါကိုပင် အမှန်ဟု ယူဆနေတုန်းဖြစ်
သည်။ မင်းဘူးမြို့သတင်းထောက်
အောင်လွန်းမင်း မိန်းမမိုးဘေ၏။

နေသော်လည်းကောင်း၊ ဘက်မှီ စိတ်မှာသောင့်
တင် အနားယူသည်။ ကြင်စဉ်း ဇနီး
မောင်နှံ လွတ်လပ်စွာ ဖျော်ဖြေစေ
လို၏။ နံ့ချာချိုတဲ့ နွမ်းပါးပေမယ့်
တူညီရိုင်းပင်းရမှာဖြစ်သည်။ ချစ်တီး
ဝဲတူလားဟင်း လက်ကိုင်ညှစ်ခံ၏။

ဇနီးဖြစ်သူ မအုံးကလည်း
အရပ်ရပ်၊ လုံးကြီးပေါက်လှ၊ ပျိုမျစ်နု
နယ်၊ အလှသွေးဖြာနေသည်။ မွေး
ချင်းတစ်ဝမ်းကွဲ တော်စပ်သဖြင့်
အဆိုးအကောင်းပြောဖွယ်ရာမရှိ။
အမျိုးသားက ဗဟိုရံစည် သတင်း
ထောက် ဖြစ်၏။ ကျောင်းဆရာ
တိုင်ညှိရာဖွေစုဆောင်းသမျှ လေ့
လာဖတ်ရှုခွင့်ရသည်။

စာပေလုပ်သား စာပေနှင့် စာ
နယ်ဇင်း၊ စာရေးဆရာအသင်း
ခေတ်အဆက်ဆက် ပါဝင်ဆောင်
ရွက်၏။ သတင်းသမား အဖြစ်မှ စာ
ပေလမ်းကြောင်း ကွန်ရက်သဖွယ်
ဆက်နွယ်လျှော်၍သည်။ ဝါရင့်
ကလောင်သမား သက်ရှိထင်ရှား ရှိ
နေပေမယ့် စာပေနှင့် ကင်းကွာသူ
တွေ များပြားလှပါဘိ။

မိသားစု အကျိုးစီးပွား ဖွံ့ဖြိုး
တိုးတက်နေ အဓိကထား၏။ စာပေ
ရေးသားမှုဖြင့် ဝမ်းစာမဖူလုံမှန်း သိ
ထားသည်။ မိမိရေးသားသော စာမူ
တစ်ပုဒ်၊ စာချစ်သူအတွက် အသိ
ဉာဏ်ပညာ၊ ဗဟုသုတ၊ လင်းရောင်
မပိုနီ ဝင်းပထိန်စေ၏။ အမှောင်ခွင်း
အလင်းဆောင်ပေးသည်။

မဂ္ဂဇင်းအသီးသီး၊ သေတ္တာမူး

ကျားနာတစ်ကောင်အား အချိန်မီ
အနု ပညာစိတ်ဓာတ် နီးကြားတက်
ကြွလာအောင် လှုံ့ဆော်၏။ မွေးမှီနီ
နေသော စာပေစိတ် ပြန်လည်ရှင်
သန်သူတွေ မနည်းလှပေ။ တွေ့ဆုံ
သမျှ ခန္ဓာကိုယ်တည်မြဲနေစဉ် စာပေ
အမွေအနှစ် ကြွင်းကျန်ရစ်စေလို၏။

စာအုပ်စာတမ်း စုဆောင်း
စရာမလို၊ စာအုပ်အငှားဆိုင်ဖွင့်သူ
ထက်ကောင်းလတ်အား တိုက်တွန်း
နှိုးဆော်သည်။ စာမရေးဘဲနှင့် စာမူ
ဖော်ပြမှာ မဟုတ်ပေ။ လစဉ်ထုတ်
လုံးချင်း၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ရုပ်ပြ၊ ဂျာနယ်
အလွှဲအပယ်ရှိနေသည်။ အားလပ်
သောအချိန် အချည်းအနှီး မဖြစ်
သင့်ပေ။

ကလောင်တစ်ချောင်း ဖြစ်
ပေါ်လာရေး နက်နဲခက်ခဲလှပါဘိ။
လောကတစ်ခွင် အလှဆင်ပေးခြင်း
ပင်ဖြစ်၏။ စာဖတ်ခြင်းဖြင့် အချည်း
အနှီး မဖြစ်ပေ။ လောကဇာတ်ခုံ
ပေါ်သရုပ်ဆောင်လှုပ်ရှားသမျှ အနု
ပညာရှုထောင့်ဖြင့် သိကုံးဖွဲ့နွဲ့၏။
ဆင်ခြင်ဖွယ်၊ အတုယူစရာ၊ သတိ
သံဝေဂပွားများမှာ အမှန်ပင်။ ဇရာ
အရွယ်ဖြစ်ပေမယ့် စာဖတ်၊ စာရေး
ဝတ်မဖျက်ပေ။

ဒေသခံ တောင်သူလယ်သမား
ဘဝသရုပ်ဖော် သူငယ်စာပေ၊ ဘာ
သာရေးအတွေးအမြင်၊ တိုင်းရင်း
ဆေးပညာ၊ ကော်လံစား သတင်း
ထောက် အတွေ့အကြုံ စာမူအဖြစ်
သိကုံးဖွဲ့နွဲ့၏။ စာပေမြင့်မှ လူမျိုး

ဘာသာ ဝင့်ထည်မှာဖြစ်သည်။ ကျေး
ရွာမြို့နယ်အားလုံး ကိုယ့်အားကိုယ်
ကိုး စာကြည့်တိုက်များ ဖွင့်လှစ်၏။
စာရေးစာဖတ်ခြင်းဖြင့် စိတ်တည်ငြိမ်
မှုရတာ အမှန်ပင်။

ရန်ကုန်၊မန္တလေး မကြာခဏ
သွားလာရ၏။ စာရေးဆရာကြီးများ
နှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရသည်။ စာရေးဆရာ
အောင်လင်းအား အသည်းစွဲ လေး
စားကြည်ညို၏။ ရေးသမျှ လက်
လွှတ်မခံ၊ ဖတ်ရှုမှတ်သားသည်။
အရောင်းအဝယ် ဖြစ်ပေမယ့် စာပေ
နှင့်မကင်းကွာပေ။ ဆောင်းပါးဝတ္ထု
များ ပေးပို့လျက်ရှိသည်။

စာပေလုပ်သား မဂ္ဂဇင်း အမျိုး
သားစာပေဆုရ ဆရာညှိဝင်းဖြစ်၏။
လက်ထောက်စာတည်း သန်လျင်
မောင်မောင်ဦး ဆောင်ရွက်သည်။
အချိန်တိုဖြစ်လင့်ကစား စာရေးဆရာ
များနှင့် ဆုံစည်းလေ့ရှိ၏။ မျက်
မှောက်စာပေအကြောင်း ဖြတ်သန်း
လှုပ်ရှားမှု ဖွင့်ဟလေ့ရှိသည်။

“စာပေလောကမှာ လက်တုံ့
ပြန် လက်စားလိုက်စနစ် ကျင့်သုံးနေ
ကြတယ်။ နယ်က စာမူတစ်ပုဒ် ရွေး
ချယ်ရန် အခက်သား၊ မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာ
နယ်ထက် စာပေဗိမာန်စာမူပြိုင်ပွဲဝင်
တာ အကောင်းဆုံးလမ်းကြောင်းပါ”

မေတ္တာစေတနာ အပြည့်အဝ
နှင့် လမ်းညွှန်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ ရွေး
ချယ်မှု၊ အပယ်ခံခြင်းကိုပင် မသိနိုင်
ပေ။ စမ်းတဝါးဝါး လမ်းလျှောက်သူ
ပမာ ကြုံတွေ့ရသည်။ ပို့နေကျ စာ

ပေတိုက် စဉ်ဆက်မပြတ် ပေးပို့၏။ သတင်းသမားအဖြစ်မှ စာရေးသား လို စိတ်ထက်သန်လျက်ရှိသည်။

၁၉၉၇ ခုနှစ် စာပေဗိမာန် လူငယ်စာပေ ဒုတိယဆု "ရောင် ခြည်ဦးအလှထိတွေ့ခြင်း"နှင့် အခြား ဝတ္ထုတိုများ ဖြစ်၏။ နှစ်ပေါင်း ကြာမြင့်စွာ အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှု အသီးအပွင့်ပင် ဖြစ်၏။ ၁၉၉၈ ခုနှစ် ဒုတိယအကြိမ် ရရှိခဲ့သူဖြစ် သည်။ လူငယ်အကျိုးပြု ငယ်မူလက် ရာများ ဖြယ်မှုန်းခြင်းပင်။

ဖော့ဖယောင်းပမာ လိုအင် ဆန္ဒပြည့်ဝအောင် မိဘ၊ ဆရာသမား ကျောင်းသား ကြိတ် အံဝင်ခွင့်ကျရ ၏။ ငယ်ရွယ်စဉ် စာပေအမွေအနှစ် ထူးချွန်ထက်မြက်ရေး ကြိုးပမ်းဖို့ လိုအပ်သည်။ မရှိတာထက် မသိနား မလည်။ အချိန်သည် တန်ဖိုးရှိစွာ အသုံးပြုသင့်၏။

ပထမခြေလှမ်း ဖြောင့်ဖြူသာ ယာအောင် စိမ့်တတ်ရသည်။ သား သမီး ဘဝရှေ့ရေး မိဘနှစ်ပါး တာ ဝန်ဖြစ်၏။ အစကောင်းမှ အနှောင်း သေချာသည်။ ပညာတတ်များ အနာ ဂတ်ကာလ နိုင်ငံနှင့်လူမျိုး ဘဝမီး ရှူးတန်ဆောင်ပင်ဖြစ်၏။ ကြိုးစား အားထုတ်မှု အချည်းအနှီးမဖြစ်ပေ။

နိုင်ငံရေး၊ လူမှုရေး၊ စီးပွားရေး၊ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုး တက်အောင် တီထွင်ကြံဆ နည်း လမ်းကောင်း ရှာဖွေဖန်တီးရမှာ လူ ငယ်မောင်မယ် တာဝန်ပင်ဖြစ်၏။

မျှော်လင့်မှု၊ ရည်မှန်းချက် မဆုတ် မနစ် ပန်းတိုင်အရောက် လှမ်းရသည်။

အမေမွေးဖွားစဉ် ပညာကျွမ်း ကျင်တတ်မြောက်ခြင်း မရှိကြပေ။ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုးစိတ် နှလုံးသား ထဲ အစဉ်ကိန်းအောင်းရ၏။ အလယ် တန်း ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူ လုံ့လဝီရိယ၊ ဇွဲသတ္တိ မဖြစ်မနေ အား ထုတ်ကြိုးပမ်းလျှင် လိုရာဆန္ဒ ပြည့်ဝ မှာ အမှန်ပင်။

စာပေကျွမ်းကျင်တတ်မြောက် သော သတင်းသမားများ ပွင့်ထွန်း လျက်ရှိ၏။ ခေတ်အခြေအနေနှင့် လျော်ညီစွာ မီဒီယာသမားနှင့် လူ တန်းစားအလွှာပေါင်းစုံ ထိတွေ့ ဆက်ဆံလျက် သတင်းထူး၊ သတင်း မှန် အချိန်တိုအတွင်း ဖြန့်ဖြူးဝေငှ ပေးသည့် ကာလပင်ဖြစ်သည်။

ပါတီစုံ ဒီမိုကရေစီ အသွင်ကူး ပြောင်းလာချေပြီ။ နိုင်ငံခြား၊ ပြည် တွင်းအခြေအနေ လေ့လာမှတ်သား ၏။ သွေးစည်းညီညွတ်လျှင် အခက် အခဲ၊ အကျပ်အတည်း ညှိနှိုင်းဆွေး နွေးပါက အဖြေမှန်ထွက်လာမှာ သေချာသည်။ အမြင်မကြည်လင် အဆိုးမြင်ဝါဒ ခဝါချတာ အကောင်း ဆုံးပင်။

သတင်းစာ၊ ဂျာနယ်၊ မဂ္ဂဇင်း များ ပွင့်ထွန်းပေါ်ထွက်နေ၏။ သတင်း သမား၊ စာရေးဆရာများ အတွေ့ အကြုံ အတွေးအမြင်၊ ရှုထောင့်စုံ လင် ဖော်ထုတ်ရေးသားသည်။ လူ နေမှု အဆင့်အတန်း မြင့်မားရေး

ကြိုးပမ်းကြသည်။ စီးပွားရေးနိုင်မာ တောင့်တင်းမှု လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝ နိုင်၏။

သတင်းမီဒီယာသမား ဟု သည် ပြည်ထောင်စု တိုင်းရင်းသား မီးရှူးတန်ဆောင် ကြယ်ပွင့်လေးများ ဖြစ်သည်။ ခေတ်မီဆန်းသစ် တီထွင် မှု၊ အရည်အသွေး မြင့်မားအောင် တက်ညီလက်ညီ ကြိုးစားလျက်ရှိ၏။ တစ်မြေတည်းနေ၊ တစ်ရေတည်း မှီဝဲတာမို့ ဥပမာ့ သိုက်မပျက် လက် တွဲမဖြုတ် မှီတင်းနေကြသည်။

နှစ်ငါးဆယ်ကျော်က သတင်း ထောက်ကော်လံစားနှင့် မျက်မှောက် အနေအထား လွန်စွာပင် ကွာခြား လှပါတီ။ သတင်းရေးသားခ ငွေ ကြေးနှိုင်းယှဉ်လို့မရပေ။ ဖွံ့ဖြိုးတိုး တက်မှု အရှိန်အဟုန် မြင့်မားတာ အမှန်ပင်။ လက်ရှိ အနေအထား ထက် စက်ယန္တရားစနစ်ဖြင့် အား ထုတ်ကြိုးပမ်းသည်။

မှန်ကန်တိကျပွင့်လင်းစွာ ဖော် ထုတ်ရေးသား၏။ လူဦးရေ တိုး တက်မှုနှင့်အတူ သတင်းမီဒီယာ သမားများ လွတ်လပ်မှုအရသာနှင့် အညီ စွမ်းအားဖြင့် ကြိုးပမ်းလျက်ရှိ သည်။ နေ့ရောင်၊ လရောင်သဖွယ် ထွန်းလင်းတောက်ပမှာသေချာပေ၏။

သတင်းသမား အားလုံး လို အင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝကြပါစေ။

မောင်ကြည်မော်(စက္က)

ရွှေမောင်(သစ္စာ)

ဒိုက်ဦးမြို့နယ် ကျိုက်စကော
ကျေးရွာ အနောက်ဘက် တစ်ခေါ်
ယောက်က တောစပ်လေးမှာ အုန်း
တံတားလေးထိုးထားတဲ့ ချောင်းလက်
ကက်လေးရှိတယ်။ တစ်နေ့ လူရွယ်
နှစ်ယောက် အုန်းတံတားရဲ့ ဟိုဘက်
ထိပ်၊ ဒီဘက်ထိပ်ပေါ် ပြိုင်တူတက်မိ
ကြတယ်။ ခွာပြင် တောဘက်သွား
မယ့်သူက သူ့ဦးထိပ်တုံး ကန်ထရိုက်
ဆွဲထားသူ။ သူက တဖုတ်ထိုး
တစောက်ကန်း လုပ်တတ်ပြီး အသိ
ဝရားမဲ့တဲ့ မိုက်ကန်းကန်းသမား။
တောင်ခြေရွာမှ သူက တစ်လ နှစ်
ခေါက်တန်သည်။ သုံးခေါက်တန်သည်
ကျိုက်စကောရွာကြီးရှိ ဈေးမှာ ဈေး
ဝယ်လေ့ရှိသူ။ ထိုသူနှစ်ဦးတို့ လွန်ခဲ့
သော ဆယ်ရက်ခန့်ကလည်း ဤ
တံတားပေါ်တွင် ယနေ့လို ပြိုင်တူလှမ်း
တက်ပြီး ဆုံခဲ့ဖူးတာမို့ ယခု ဒုတိယ
အကြိမ် ပြိုင်တူလှမ်းတက် ဆုံမိကြပြန်

ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မျက်
တောင်မခတ်စတမ်း စူးစူးစိုက်စိုက်
ကြည့်နေကြတယ်။

“ဟေ့ကောင် ဖယ်ပေးစမ်း”

သူ့ဦးထိပ်တုံး ကန်ထရိုက်ဆွဲ
ထားသူက ပြောတယ်။

“ငါမဖယ်ဘူး၊ မင်းဖယ်ပါ”

တောင်ခြေရွာသားက ပြန်ပြော
တယ်။

“မဖယ်ဘူးကွာ၊ မင်းဘာလုပ်
ချင်လဲ”

သူ့ဦးထိပ်တုံး ကန်ထရိုက်ဆွဲ
ထားသူ လေသံက မာမာထန်ထန်။
တောင်ခြေရွာသား မျက်နှာမှာ ထိ
မထင်တဲ့ အပြုံးတစ်ချက် လက်သွား
ကာ ခေါင်းလေးညှိတ်ကာညှိတ်ကာ
ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“အေး ... ဒါဆို ဟိုတစ်ခါ
တုန်းကလို လုပ်လိုက်ရမလား”

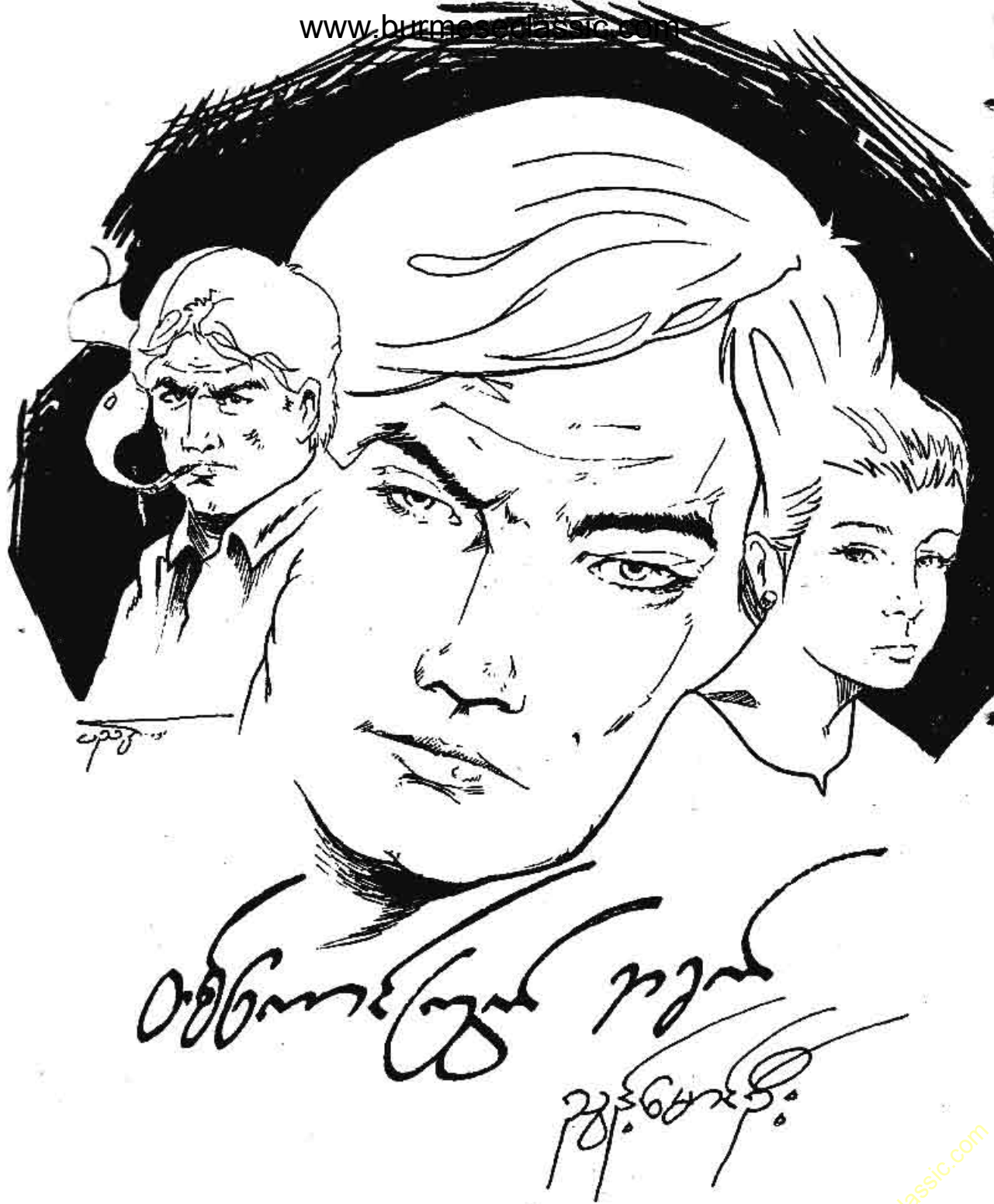
ဟော ... ဘာစိတ်ကူးရသွား

တယ်မသိ။ သူ့ဦးထိပ်တုံးကန်ထရိုက်
ဆွဲထားသူ ရုတ်တရက် အုန်းတံတား
ပေါ်ကဆင်းပြီး လမ်းဖယ်ပေးလိုက်
တယ်။ တောင်ခြေရွာသားက အောင်
နိုင်သူ့ဦးထိပ် ရင်ကော့၊ ခေါင်းမော
ကာ ခပ်တည်တည် အုန်းတံတားပေါ်
မှ လျှောက်လှမ်းလာတယ်။ သည်
တုန်းမှာ တောင်ခြေရွာသားက အနား
သာရောက်လာတယ်။ ဘယ်လိုမှစဉ်း
စားလို့မရ၊ မထူးဘူးဆိုပြီး မဝံ့မရဲမေး
လိုက်တယ်။

“ဒီမှာ ဟိုတစ်ခါတုန်းက မင်း
ငါ့ကို ဘာလုပ်ထားတာလဲ”

“ဘာလုပ်ရမှာလဲကွာ။ အဲဒီတုန်း
-က မင်းမဖယ်ပေးလို့ ငါဖယ်ပေးလိုက်
တာပေါ့ကွာ”

ရွှေမောင်(သစ္စာ)

ဝန်ကောင်ကြွက် ဘခက်

■ ညွှန်မောင်ဦး

ဓမ္မပဒ ဘာလဝဂ်က ဆိုထားသည်မှာ ...

လူမိုက်သည် မိမိမိုက်နေသည်ကို သိလျှင် ပညာရှိမည်၏။

မိမိမိုက်နေသည်ကို မသိဘဲ ပညာရှိထင်ခဲ့သော် လူမိုက်အစစ်ဖြစ်သည်ဟု ဆိုထားသည်။ ဘခက်ကို စစ်တောင်းဖြစ်အနောက်ဘက်ကမ်းရွာမှ ဦးဘခက်က ခေါ်လာပြီး မွေးစား၍ ကျွန်တော်တို့ရွာကို ရောက်လာသည်။ ကျောင်းနေချိန် ရောက်သောအခါ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှာ စာသင်ကြရင်း ကျွန်တော်တို့နှင့် သူငယ်ချင်းဖြစ်သွားသည်။ ဘခက်မှာ သန်မာ၍ လက်မြန်သည်။ သို့သော် အနေအေးပြီး သည်းခံစိတ်ရှိ၍ ကျောင်းမှာ ရန်ဖြစ်လေ့မရှိပါ။ မိဘမဲ့သားဖြစ်၍ ကျောင်းမှ ကိုရင်နှင့် ဦးပွင်းများက ဘခက်ကို ချွန်ကြသည်။ ထိုအချိန်က ကျောင်းမှာ ကျောင်းသားများကို အုပ်ချုပ်နေသူမှာ ကြီးရွှေဖြစ်သည်။ ကြီးရွှေမှာ ဗလအားကိုးနှင့် ကျောင်းသားများကို အနိုင်ကျင့်၊ ဘုန်းတော်ကြီးကလည်း ကြီးရွှေကို မြှောက်စားထားသည်။ ကြီးရွှေက ကျောင်းသားများကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ခိုင်း၊ ရေခပ်ခိုင်းလျှင် လုပ်ပေးရသည်။ သည်လိုနှင့် တစ်နေ့ ကြီးရွှေက ကျောင်းသားများကို မြက်ရှင်းခိုင်းရာမှာ ဘခက်လည်း

ပါသည်။ ထိုနေ့က ဘခက်မှာ နေမကောင်းဖြစ်နေ၍ တခြားကျောင်းသားများလို သွက်သွက်လက်လက် မလုပ်နိုင်၍ သပ်ပင်အောက်မှာ ထိုင်နားနေသည်ကို ကြီးရွှေမြင်သွားသောအခါ ဒေါသဖြစ်လာပြီး ဘခက်ကို လက်ထဲမှ တုတ်နှင့်နှိုက်၍ အလုပ်လုပ်ခိုင်းသည်။ ဘခက်က နေမကောင်းဖြစ်၍ ခဏနားနေကြောင်း ပြောပြသည်။

“ကျွန်တော် ခေါင်းကိုက်နေလို့ ခဏနားနေတာပါ။”

“ခေါင်းကိုက်တာ မလိုချင်ဘူး။ ခုထလုပ်။ ခေါင်းကိုက်ပျောက်အောင် ငါလုပ်ပေးမယ်”

ကြီးရွှေက ပြောပြောဆိုဆို ဘခက်ခေါင်းကို လက်သီးနှင့်ထိုးပြီး အားနှင့် တွန်းပစ်လိုက်ရာ ဘခက် အရှိန်နှင့် ပစ်လဲကျသွားသည်။ ဘခက်က နာလွန်း၍ လဲရာမှထပြီး အနားမှာရှိနေသော ခဲလုံးနှင့် ကောက်ပစ်လိုက်ရာ

“ဟောင်း ...”

“အား .. အမယ်လေး ဘခက် ခဲနှင့်ထုတယ် လုပ်ကြပါဦး သွေးတွေ ထွက်လာပြီ”

ကြီးရွှေခေါင်းကို လက်နှင့်အုပ်၍ ကျောင်းဘက်ကို ပြေးထွက်သွားသည်။ ခေါင်းမှကျလာသော သွေးများမှာ တစ်ကိုယ်လုံးရွှံ့နေသည်။ ကျောင်းသားများလည်း ကြောက်၍ ပြေးသွား

ကြသည်။ ဘခက်က မလှုပ်မရှက် ထိုင်နေရာမှာပင် ရပ်နေသည်။ ဦးပွင်းများက ကြီးရွှေကို ပတ်တီးစည်းပေးကြပြီး ကိုယ်တွေပူ၍ နေမကောင်းဖြစ်နေသော ဘခက်ကိုလည်း ဆေးတိုက်ပြီး အိပ်ခိုင်းနား ခိုင်းထားလိုက်သည်။ နှစ်ဝက်ခွဲတစ်ဝက်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးက ညှိနှိုင်းပေးလိုက်သဖြင့် ကျေအေးသွားကြသည်။ ထိုအချိန်က စပြီး ရွာသားတွေက ဘခက်ကို လူမိုက်စာရင်းသွင်းထားကြသည်။ ကြီးရွှေမှာ အရွယ်ရောက်လာပြီး ခေါင်းကွဲသည်ကိုရှက်၍ ကျောင်းထွက်သွားသည်။ ဘခက်ကိုလည်း မွေးစားမိခင်က ရှင်ပြုပေးလိုက်၍ ကိုရင်ဘဝနှင့် ကျောင်းမှာ စာသင်နေသည်။ ဘခက်စာသင်နေ ၍ လေးနှစ်ခန့်အကြာမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ မွေးစားဖခင် ဆုံးသွားသည်။ ဖခင်ဆုံးသွားသောအခါ မိခင်ကြီးတစ်ယောက်တည်းကို စောင့်ရှောက်ရန် ဘခက်လူဝတ်လဲပြီး မိခင်ကြီးနှင့် ပြန်နေသည်။ မိခင်ကြီးမှာ စုဆောင်းထားသော ငွေကလေးကို မိမိယောက်ျားအား ဆေးကုပေးလိုက်ရ၍ လက်ထဲမှာ ငွေမရှိ။ ထိုအခါမှာ မွေးစားသား ဘခက်က အားမဝယ်ပါနှင့် အမေ့ကို ကျွန်တော် လုပ်ကျွေးမည်ဟု အားပေးရှာသည်။

“တို့ရွာတွေမှာက ငယ်လုပ်

ငန်းပဲ ခွံတာ၊ ငါ့သားက ငယ်သေးလို့ လယ်လုပ်လို့မရဘူး”

“သယ်လုပ်ရရင် နွားငှား ကျောင်းသယ်၊ ကြိတ်တွေမှာ ကျွဲသွား ကျောင်းသယ်၊ သားအမိနှစ်ယောက် စားလောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော် လုပ် ကျွေးပါမယ်”

“ငါ့သား၊ ဒီလောက်လုပ်ချင်ရင် အမေ ဦးဘတုတ်အိမ်ကိုသွားပြီး အလုပ်တောင်းပေးပါမယ်။ ကြိတ်နှင့် လယ်တွေနွားတွေရှိတာ အလုပ်တစ် ခုခုတော့ ရမှာပါ။ မင်းအဖေလည်း သူ့လယ်လုပ်ဖူးတယ်။ သူ့ဌေးတွေထဲ မှာ စိတ်ကောင်းရှိတယ်”

အဘွားကြီး သွားပြောပေး၍ ဘခက် ဦးဘတုတ်ကြိတ်မှာ ကျွဲ ကျောင်းသားအလုပ်နှင့် ကြိတ်တစ် သောအလုပ် ရသည်။ ဘခက်က ကြိုးစားပြီး အလုပ်လုပ်သည့်အပြင် ကြိတ်မှာပင် ကြိတ်ချက်သမားနှင့်အတူ ညစောင့်အိပ်ပေးသည်။ ဦးဘတုတ်မှာ ကျောင်းကို အမြဲတမ်း ဆွမ်းချိုင့်လှူ နေသူဖြစ်၍ ဦးဘတုတ်သမီးအငယ်မ ခင်ဖြူမှာ ဘခက်နှင့် ခင်မင်သည်။ ခင်ဖြူမှာ ရုပ်ရည်ချောမောသော လယ်ပိုင်ရှင်သမီးဖြစ်၍ ရွာထဲမှ ကာ လသားများက ပိုးပန်းနေကြသည်။ ခင်ဖြူကို ပိုးပန်းသူများထဲတွင် ကြီးရွှေ မှာ အကဲဆုံး အသိဆုံးဖြစ်သည်။ ကြီး ရွှေမှာ မိဘများကလယ်ပိုင်ရှိ၍ အလုပ် မလုပ်ဘဲ သူကြီးတူ ငမောင်တို့အဖွဲ့နှင့် ပေါင်း၍ ထန်းရည်သောက်၊ ကြက် တိုက် လုပ်နေသည်။ ကြီးရွှေမှာ မိုက် ခဲ ရိုက်ခဲ၍ သူကြီးတူက လက်သတ် မွေးထားသည်။ ထိုနယ်တစ်ဝိုက်မှာ ရှိသော အရက်ဆိုင်များနှင့် ကြက်ပိုင်း

များက ကြီးရွှေကို လူမိုက်အဖြစ် အသိ အမှတ်ပြုထားသည်။ ကြီးရွှေမှာ ခင် ဖြူကြီးကြိုက်၍ အောင်သွယ်နှင့် ပြော ခိုင်းသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း စကား လိုက်ပြောသည်။ ခင်ဖြူက လက်မခံ သောအခါ ဘခက်ကို မနာလိုဖြစ် လာသည်။ ဘခက်ရှိနေ၍ မိမိကို လက်မခံခြင်းဖြစ်မည်။ ဘခက် အလုပ် ပြုတ်၍ ရွာမှထွက်သွားအောင် လုပ်ရ မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး သူ့အပေါင်း အသင်းများနှင့် ထန်းရည်သောက်ရင်း တိုင်ပင်သည်။ အပေါင်းအသင်းများက လည်း မြှောက်ပေးသည်။

“လွယ်ပါတယ်ကွာ။ ဘခက် ကျောင်းနေသည့် ကျွဲတစ်ကောင်ကို ခိုးပြီး ဘခက်ခိုးတယ်ဆိုပြီး အမှုဆင် လိုက်ရင် ဘခက် အလုပ်ပြုတ်ပြီး ထောင်ကျသွားမယ်။ နာမည်လည်း ပျက်သွားမယ်။ ငါ့အကြံ မကောင်း ဘူးလား”

“အင်း အကြံကောင်းလှ ချည်လား။ သောက်ကွာ . . . အဝ သောက်။ ဒါနှင့် ဘခက် ခိုးပါတယ်လို့ ဘယ်သူက သက်သေလိုက်မှာလဲ”

“သည်အတွက် မပူနှင့်။ သူတို့ ကြိတ်မှာ လုပ်နေသည့် ငါ့လူရှိတယ်။ သူ့ကို ငွေနည်းနည်းပေးပြီး စည်းရုံး လို့ရတယ်”

“မင်းထင်သလို ဘခက်နဲ့ မဖြူ ကြိုက်နေတာ သေချာရဲ့လား။ မသေ ချာရင် ဘခက်ဘဝပျက်တာ သနားဖို့ ကောင်းတယ်။ ခဗျာမှာ အမေအိုကြီး ကို လုပ်ကျွေးနေတာ”

“သေချာတာ မသေချာတာ ငါ နားမလည်ဘူး။ သည်ကောင် မဖြူ နားမှာရှိနေတာ ငါမကြည့်ချင် မမြင်

ချင်ဘူး။ ဘခက်က မိုက်ခေါ်တယ်။ နှိပ်ထားရမယ်”

“မင်းအချစ်က လဝန်တိုလွန်း တယ်။ တစ်ဖက်သတ်လည်းကျတယ်။ ငါသိသလောက် ဘခက်က လူရိုးလူ ကောင်းပါ”

“မင်းတို့ မသိပါဘူး။ ဘခက်နှင့် ငါ အကြွေးရှိတယ်။ အဲသည် အကြွေး ကို ငါဆပ်ရမယ်”

“တားမရရင် ငတင် မင်းတို့ အဖွဲ့ လမိုက်ညမှာ ကြိတ်က ကျွဲတစ် ကောင်သွားခိုးပြီး အမေပေါ်လိုက်။ ကျန် တာတွေ ငါရှင်းမယ်။ ကြီးရွှေ ငါ့ကို ငွေပေးထား”

“မင်းထင်သလို
ဘခက်နဲ့ မဖြူ
ကြိုက်နေတာ
သေချာရဲ့လား။
မသေချာရင်
ဘခက်ဘဝပျက်တာ
သနားဖို့ကောင်းတယ်။
ခဗျာမှာ
အမေအိုကြီးကို
လုပ်ကျွေးနေတာ”

“ယူပါ ကြိုက်သလောက်ယူ။
ငါတို့ အမှုထမ်းမပါအောင်သာလုပ်”
“စိတ်ချပါ မပါစေရဘူး”

ကြိတ်မှာ ဆောင်းရာသီမှာ ကြိတ်ခင်းထဲမှကြွများကို ကြိတ်ခတ်သမား သုံးလေးယောက်က ခုတ်ပေးရပြီး ခုတ်ထားသော ကြွများကို သစ်သားကြိတ်ဆုံကြီးထဲထည့်ပြီး ကျွဲနှင့်ကြိတ်ရသည်။ ကြိတ်၍ထွက်လာသော ကြွရည်များကို ကန်ထဲထည့်၍ ကြွချက်သမားက ကြွရည်များကို ဒယ်နှင့် မီးထိုးပြီး ချက်ရသည်။ ကြွရည်များ ပျစ်ခဲလာသောအခါ နီးပျာပေါ်ကို လောင်းချပြီး ပျဉ်ပြားချပ်နှင့် အထူအပါးညီအောင် ညှိပေးရသည်။ ထိုသို့ ညှိပြီးသောအခါ မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မျဉ်းကြောင်းဆွဲပေးရသည်။ ခဏကြာ၍ အေးသွားသောအခါ ကြိတ်သကာများ ဖြစ်လာသည်။ ကြွချက်သောအလုပ်မှာ ကြွချက်သမားက ခေါင်းဆောင်ဖြစ်သည်။ တခြားအလုပ်သမားထက် ငွေပိုပေးရသည်။ ကြွချက်သမားနှင့် ကြိတ်လုပ်သားများမှာ ပင်ပန်းလွန်း၍ ကြွရည်ခါး (ကြွရည်နှင့်လုပ်သော) အရက်ကို သောက်ကြသည်။ ကြွရည်ခါးမှာ ကြိတ်ထားသော ကြွရည်ကို ဘူးသီးခြောက်ဘူးထဲထည့်ပြီး သုံးရက်ကြာအောင် နေလှန်းထား၍ သောက်သောအခါ တခြားအရက်ထက်ပြင်း၍ ပင်ပန်းသောဒဏ်များ ပျောက်၍ ထမင်းစားကောင်းသည်။ ကြွကြိတ်သောအခါတိုင်း ကြွရည်ခါးလုပ်၍ သောက်ကြသည်။ ကြွသကာလုပ်ရာမှာ ကြွရည်ခါးလုပ်၍ သောက်ကြသည်ကို ကြိတ်ပိုင်ရှင်များက မတားမြစ်ပါ။ ရွာထဲကလူများ ကြိတ်ကို

သုံးယောက်သား
ကြိတ်ခြောက်များပေါ်ကို
ခြေဖွဖွနှင့်၍
တဲအတွင်းကိုဝင်လာပြီး
ရပ်၍နားထောင်ကြည့်ရာ
ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ
ဟောက်သံများကို
ကြားနေရသည်။

အလည်လာလျှင် ကြွသကာနှင့် ကြွပျဉ်းများကို လက်ဆောင်ပေးသည်။ ကြွပျဉ်းဆိုသည်မှာ ဒယ်အိုးထဲမှ ခဲခါနီး ကြွရည်ပျစ်ပျစ်ကို ကြွချောင်းနှင့် ကော်ယူ၍ ကြွချောင်းမှာ လိမ်လိုက်သည်။ ထိုလိမ်ထားသော ကြွပေါ်မှ ကြွများအေးသွားသောအခါ မုန့်ကြိုးလိမ်လို ဖြစ်နေသည်။ ထိုကြွပျဉ်းကို စီးကင်၍စားလျှင် ဖွဖွလေးနှင့် အလွန်အရသာကောင်းသည်။ ရက်ကြာကြာထား၍ စားနိုင်သည်။
ကြီးရွှေက ချိန်းထားသော ညတွင် သူ့အဖွဲ့သားများကိုခေါ်ပြီး အိမ်မှာ ကြက်သားကာလသားဟင်း ချက်ပြီး အရက်တိုက်သည်။ သူတို့အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် သူကြီးတူ ငမောင်က အဖွဲ့သားများကိုခေါ်လာပြီး သောက်ကြ၊ စားကြသည်။ ငမောင်က သူ့လက်ရုန်းကြီးရွှေကို အားပေးစကားပြောသည်။

“မင်း ဘာမှမပူနဲ့ ယခုည ငါတို့ကိစ္စပြီးရင် ငါ့ဦးလေးသူကြီးကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြပြီး မင်းနဲ့ မဖြူကို ကြောင်းလမ်းခိုင်းပေးမယ်”
“သူကြီးက လုပ်ပေးပါ့မလား”
“ငါ့ဦးလေးကို ငါ့ပိုင်ပါတယ်။ မင်းမိဘတွေကို လယ် ၁၀ ဧကနဲ့ ရွှေတစ်ဆယ်သားသာ တင်တောင်းခိုင်း။ မင်းရမှာ သေချာတယ်”
“အဖေက ရွှေတစ်ဆယ်သား မရှိဘူး။ ပေးမှာလည်း မဟုတ်ဘူး”
“တကယ်ပေးရတာမှ မဟုတ်တာ။ ပေးတော့လည်း သည်ရွှေကို မင်းပဲပိုင်တာပဲ။ မဖြူကိုပိုင်မှတော့ သူ့အိမ်ကပစ္စည်းလည်း မင်းပိုင်ပြီလေ”
“ဟာ ... ဆရာ့စိတ်ကူး ကောင်းလှချည်လား။ ပိုင်အောင်လုပ်ရမယ်”
“ပိုင်ပါတယ်ကွာ။ အလွန်ဆုံး ကြာရင် တစ်လပဲ။ ဒါနဲ့ ငပြူး .. မင်းတို့ ဘယ်နှယောက်သွားမှာလဲ”
“သုံးယောက်သွားမယ်။ အမဲပေါ်မယ် ယာကွတ်ကို ပြောထားပြီး ပြီး ယာကွတ်ကပြောတယ်။ စောစောလာဖို့။ ဖိုးလင်းတာနဲ့ ကိစ္စအားလုံး ပြီးသွားမယ်တဲ့”
“ယာကွတ်ကတော့ အမဲပေါ်တာကျွမ်းတယ်။ စိတ်လည်းချရတယ်”
“စောစောမသွားနဲ့။ လူအိပ်ချိန် လောက်မှသွား။ ဒါနဲ့ တဲမှာ ဘယ်နှယောက် အိပ်တာလဲ”
“ဘယ်နှယောက်အိပ်အိပ် ကိစ္စမရှိဘူး။ ကြွချက်သမား အိပ်ဖို့လိုတာ။ ကြွချက်သမားက တစ်ညလုံး မအိပ်ဘူး။ ညဘက်မှာချက်တာ”
“ပိုင်ပါတယ်။ သူ့ကို ကြည့်

**အလုပ်သမားနှစ်ယောက်
လိုက်လာပြီး မီးတုတ်များ
နှင့် ရောက်လာပြီး
ကျွဲများကို ကြည့်ကြရာ
ကျွဲမကြီးနှင့် မနီးမဝေးမှာ
လူတစ်ယောက် လဲနေပြီး
ဗိုက်ထဲမှ
အူများထွက်နေသည်ကို
မြင်ကြရသည်။**

ခါးနဲ့ ကြက်သားဟင်း ကျွေးထား
တယ်”

“ကျွန်တော်တို့ ည ၁၂ နာရီ
သွားပြီး အခြေအနေကြည့်လုပ်မယ်”

သည်လိုနှင့် ချိန်းထားသော
အချိန် ရောက်သောအခါ တောင်တို့လူ
စု ကြိတ်နားကို ဆောင်ခားများကိုင်၍
ရောက်လာသည်။ ညသည် ဝိတ်ဝိတ်
မှောင်နေသည်။ သုံးယောက်သား ကြံ
ဖတ်ခြောက်များပေါ်ကို မြေပွဖွနင်း၍
တဲအတွင်းကိုဝင်လာပြီး ရပ်၍နား
ထောင်ကြည့်ရာ ကွပ်ဖုန်ပေါ်မှ ဟောက်
သံများကို ကြားနေရသည်။ ထိုအခါမှ
ခေါင်းဆောင်တင်က သူ့လူကို
လက်ကုတ်အချက်ပြပြီး ကျွဲများချည်
ထားသော နေရာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။
ကျွဲများအိပ်သော နေရာမှာ အမိုး
အကာမရှိ၍ မှန်ပျံအလင်းရောင်
အောက်မှာ မြင်ရသည်။ ကျွဲများရှိနေ

သော နေရာတွင် ကျွဲတစ်ကောင်က
မအိပ်ဘဲ အောက်ဘက်ချည်တိုင်ဝတ်
ကို ဝှံ့ကြည့်နေသည်။ တောင်က ထိုကျွဲ
ကို ကြိုးဖြတ်ရန် သူ့လူကို လက်တို့
အချက်ပေးလိုက်သည်။ တင်ချိန်
တည်းမှာပင် သူ့လူက ကျွဲချည်သား
သောကြိုးကို ဓားနှင့် တံခနဲ ဖြတ်
လိုက်သည်။ ကြိုးဖြတ်ပြီး အောက်
ဘက်မှ ပျော့ပျော့အိပ်အပုံကလေး
ပေါ်ကို ခြေနင်းချလိုက်သည်နှင့် အောက်
မှနေ၍ ...

“င င င အစ် အစ်”

“င င င ဝှန်း ဝှန် ဖြောင်း
ဖြောင်း”

“အမယ်လေးဗျ .. ဝှန်း .. အား
အား”

“ဝိုး .. ဝိုး .. ဝိုး .. အား”

ကျွဲများ အိပ်နေရာမှ အော်သံ
များကြား၍ ဘခက်နှင့် ကြံချက်
သမားများ ပြေးလာကြသည်။ တစ်
ချိန်တည်းမှာပင် ပြေးလာကြသော
ဘခက်တို့ နှစ်ယောက်အနက်မှ တင်
က ဘခက်ကို ဓားနှင့်လှမ်းခုတ်ပြီး
ထွက်ပြေးသွားသည်။ ဘခက်ပန်းကို
ခုတ်မိသွားသည်။ ရန်သူများ ထွက်
ပြေးသွားပြီး တစ်ယောက်ကလည်း
ကျန်နေသည်။ ကျွဲမမှာ ဒေါသမပြေ
သေဆံ တရူးရှူးနှင့် နာမူတံ၍ ဒေါသ
ထွက်နေသည်။ ကြံချက်သမားက
ဘခက်ကိုခွဲခေါ်ပြီး တံကိုညှိလာသည်။

“မင်းဒဏ်ရာ အတော်များ
လား။ သွေးတွေကျနေတယ်။ ငါ ဘာ
လုပ်ပေးရမလဲ”

“ကျွန်တော် ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။
နည်းနည်းခုတ်မိသွားတာပါ။ ကျွဲမ
ကြီးကို သွေးကြည့်ရအောင် ဒဏ်ရာ

ရသွားလား မသိဘူး”

“ငါတို့နှစ်ယောက်တည်း သွား
မကြည့်နဲ့။ ကျွဲမကြီး သားခဏနှင့် စိတ်
ဆိုးနေတာ။ ထိန်းလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။
မင်း ခဏထိုင်နေ။ တံပြင် မထွက်နဲ့။
ငါတို့ဘက်က လူတွေ သွားနှိုးလိုက်
ဦးမယ်”

မနီးမဝေးမှာရှိသော ကြံတဲမှ
အလုပ်သမားနှစ်ယောက် လိုက်လာပြီး
မီးတုတ်များနှင့် ရောက်လာပြီး ကျွဲများ
ကိုကြည့်ကြရာ ကျွဲမကြီးနှင့် မနီးမဝေး
မှာ လူတစ်ယောက် လဲနေပြီး ဗိုက်ထဲ
မှ အူများထွက်နေသည်ကို မြင်ကြရ
သည်။ ထိုအခါ ကြံချက်သမားက -

“ဟာ ... ငနီပါလား။ သည်
ကောင် သားကျနေတဲ့ ကျွဲမကြီးကို
လာခိုးတာ။ သားဖောနဲ့ ကျွဲမကြီး
ခတ်လိုက်တာပဲ။ မဖြစ်ဘူး။ ရွာထဲကို
အကြောင်းကြားရမယ်”

“ကြံ ခုဖြစ်မယ်။ ဟိုကောင်
လေးကလည်း ဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ရွာကို
ပို့ပြီး ဆေးကုမှု ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

“ဝိုးလင်းမှ အကြောင်းကြား
တာ ကောင်းမယ်။ သူခိုးတွေက တစ်
ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။ အန္တရာယ်
ဖြစ်နိုင်တယ်”

“လောလောဆယ် ကောင်
လေးဒဏ်ရာကို ပတ်တီးစည်းပေးထား
ရအောင်”

သူတို့သုံးယောက် ဘခက်ဒဏ်
ရာ သန့်ရှင်းအောင်လုပ်ပြီး အရက်မရှိ
၍ ကြံချည်ခါးလောင်းထည့်ပြီး ပတ်တီး
စည်းပေးရာ နာလွန်း၍ ဘခက်
အောင်ခံထားရာမှ မျက်ရည်များ ကျ
လာသည်။ ထိုအချိန်မှာ တောင်မကြီး
ပြုံးပျာများနှင့် ကြီးရွှေတို့ရှိရာသို့

ချောက်လာသည်။ သူနှင့်အတူ အဖော်
တစ်ယောက်လည်း ပါလာသည်။ ကြီး
ရွှေက ငမ်းသာအားရ ဆီးမေးသည်။

“မင်းတို့ မြန်လှသည်လား။ ကိစ္စ
ငြိမ့်လား။”

“ကိစ္စမအောင်မြင်ဘူး။ အသက်
လူ ပြေးခဲ့ရတယ်။ ဘခက်နိုးလာပြီး
ခုခံတယ်”

“မင်းတို့ ဘခက်ကို လျှော့တွက်
တာကိုး။ ဒါနှင့် ငနီတစ်ယောက် ပါ
လော့ပါလား။”

“ငနီကတော့ သေဖို့များတယ်။
ကျွန်ုပ်တို့လို့သေလား။ ဘခက်ခုတ်လို့
သေလား။ တစ်ခုခုပဲ။ ငါတောင်
ဘခက်ကိုခုတ်ပြီး ပြေးခဲ့ရတယ်”

“မင်းတို့လုပ်တာ မသေချာလို့
မိုးလင်းတာနှင့် ရှင်းရတော့မယ်။ မဖြစ်
ဘူး။ ငါတို့ပြေးမှဖြစ်မယ်။ အပမ်းမခံ
နိုင်ဘူး မင်းတို့လည်းပြေး”

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ ဦးဘ
တုတ်နှင့် ရွာသားများ ရောက်လာကြ
ပြီး ဘခက်ကို ဦးဘတုတ်အိမ်ပို့ပြီး
အိမ်သားများက ပြုစုပေးကြသည်။
ဘခက် ဒဏ်ရာမှာ များ၍ လမ်း
မလျှောက်နိုင်ပါ။ ဦးဘတုတ်က
သူကြီးကိုဟိုင်၍ အမှုစွင့်လိုက်သည်။
သား ဘခက် ဓားခုတ်ခံရ၍ ဘခက်
မိခင်ကြီးက ဦးဘတုတ်အိမ်ကိုလာပြီး
သားကို ပြုစုနေသည်။ မဖြူကလည်း
ယခင် ဘခက်ကျောင်းမှာနေစဉ်ကပင်
ခင်မင်နေ၍ ဂရုစိုက် ပြုစုပေးသည်။
အိမ်သားများကလည်း ဘခက်ကြောင့်
ကျွဲ မကြီးပါမသွားသည်ကို ကျေးဇူး
တင်နေကြသည်။ မဖြူမှာ ဘခက်
အနားက မခွာဘဲ ပြုစုနေသည်။

“ကိုဘခက် .. အနာသက်သာ

လား။ ဆန်ပြုတ်သောက်လိုက်ပါဦး။
မဖြူကိုယ်တိုင် ပြုတ်ထားတာ။ အားရှိ
သွားအောင် သောက်လိုက်ပါ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကိုဘ
ခက် သက်သာလာပါပြီ။ မနက်ဖြန်
အိမ်ပြန်တော့မယ်။ သည်အိမ်မှာနေရ
တာ မဖြူတို့အိမ်သားတွေ ပြုစုတာ
အားနာဖို့ကောင်းနေပြီ။ အမေ ကျွန်
တော်တို့ ပြန်ရအောင်”

“ပြန်ကြတာပေါ့ သားရယ်။
ဦးဘတုတ်ပြန်လာမှ ပြောပြီးပြန်မှ
ကောင်းမယ်။ ခမ္မာလည်း အမှုကိစ္စ
တွေနှင့် ရှုပ်နေတယ်”

“အမှုထဲမှာပါသည့် ကြီးရွှေတို့
သုံးယောက်က ထွက်ပြေးလို့ သောင်း
ကျန်းသူအဖွဲ့ထဲ ရောက်သွားပြီး ဖမ်း
လို့မရတော့ဘူး”

“ကြီးရွှေက ခေါင်းဆောင်လား။
သည်လူ တော်တော်ဆိုးတာပဲ။ ကျွန်
တော်ကို အငြိုးထားပြီး မုန်းနေမှန်း
ကျွန်တော်သိပါတယ်။ ကျွန်တော် သူ
အပေါ်မှာ အငြိုးမထားပါဘူး”

“ကိုဘခက်ကို ကြီးရွှေက အငြိုး
ထားတာ ကျွန်မကြောင့်ဆိုတာ ကိုဘ
ခက်နေကောင်းမှ ကျွန်မပြောပြမယ်”

သူကြီးတူငမောင်မှာ ကြီးရွှေတို့
အဖွဲ့ ထွက်ပြေးသွားပြီးနောက်မှာ
ဘခက်ကို မိမိလက်ရုံးအဖြစ်မွေးရန်
တမည့်များကို စည်းရုံးခိုင်းသည့်အပြင်
ကိုယ်တိုင် သူတို့အဖွဲ့ထဲဝင်ရန် လာ
ပြောသည်။ ဘခက်က သည်ရွာမှာ
မိမိဆက်နေ၍ မဖြစ်တော့မှန်းသိ၍
အလုပ်ရှင်ဦးဘတုတ်ကို အလုပ်ထွက်
ရန် လာပြောသည်။ ဘခက် အလုပ်
ထွက်မည့်အကြောင်းကို ကြားရသော
အခါ ဦးဘတုတ် စိတ်ပျက်သွား၍ ဇနီး

နှင့် သမီးမဖြူကို ပြောပြသည်။ ဦးဘ
တုတ် ဇနီးက ...

“လူကောင်းလူချိုးလေး မထွက်
ပါစေနဲ့။ ရအောင်ခေါ်ထားပါ။ လုပ်ခ
ပိုပေးပြီး ခေါ်ထားပါ။ ခေါ်မရရင် သူ
အမေကိုပြော။ ဘခက် က အမေ
စကား နားထောင်တယ်”

“ဘယ်လိုလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ငါ
စဉ်းစားလို့မရဘူး။ ကြီးရွှေလို ငါ့သမီး
ကို ကြိုက်နေရင် ငါပေးစားတယ်”

“ကိုဘခက်က ကျွန်မတို့ကို ကျေး
ဇူးရှင်ဆိုပြီး လေးစားတယ်။ တစ်ခါမှ
ကျွန်မကို ခဲရဲမပြုဘူး။ သူ့အလုပ်
သူလုပ်တယ်”

“ဆင်းရဲပေမယ့် အဲသည်လို
ယောက်ျားမျိုးမှ ငါ့သမီးဘဝမှာ စိတ်
ချရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့သမီး အမေ
စကားကို နားထောင်မယ်မဟုတ်လား”

“မိဘက သင့်တော်တယ်ထင်
ရင် သမီးမငြင်းပါဘူး”

“သမီးလိမ္မာရင် အဖေတို့ စိတ်
မဆင်ရဲရတော့ဘူး။ ကဲ ... အမေ့ရဲ့
တာဝန်ပဲ။ ဘခက်အမေ့နဲ့ သွားတိုင်
ပင်ပြီး တင့်တင့်တယ်တယ် မင်္ဂလာ
ဆောင်ပေးလိုက်တော့”

“ကျွန်မ မြန်မြန်ပဲ စီစဉ်လိုက်
ပါ့မယ်။ ရှင်မသိဟန်ဆောင်နေလိုက်”

“သည်ကိစ္စ အဖေသိစရာလား
ဟ”

သည်လိုနှင့် လူစိုက်ဟု နာမည်
ထွက်နေသော ဘခက်တစ်ယောက်
ရိုးသားသော၊ အလုပ်ကြိုးစားသော
ဂုဏ်များကြောင့် မဖြူနှင့် ရသွား
သည်။

ညွန့်မောင်ဦး

■ မြဝေ ရိုးမကျားသစ်နက်ကြီး

“တောင်...တောင်”

“ဝေါင်း...ဝေါင်း”

တောတွင်းသားကောင်ကလေးများ၏ (တစ်သံ)အော်သံကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

၁၉၄၃ ခုနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အင်းတကော်စစ်မြင်းတပ် (ထိုအချိန်က စစ်မြင်းလေ့ကျင့်ရေးတပ်)တွင် တာဝန်ထမ်းလျက်ရှိပါ၏။

တပ်ရှင်းမှူး ၁ ဦး၊ ဗိုလ်မှူးကြည်း၊ ဒုတပ်ရှင်းမှူးမှာ ဗိုလ်မှူးကျော်(ဗဟိုလုံခြုံရေးနှင့် အုပ်ချုပ်ရေးကော်မတီဥက္ကဋ္ဌဟောင်း) ဖြစ်ပါသည်။ တပ်မတော်ရဲဘော်များအနေဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကပ်ရင်းမှူး ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်အား မြင်းကျော်)ဟု ခေါ်လည်း ဘွဲ့များပေးထားကြပါသည်။

ဤသည်မှာလည်း တပ်မတော်တွင် ဆာကောကျော်စသော ကျော်များရှိနေသဖြင့် နာမည်တူသော်လည်း တာဝန်ယူပုံနှင့် ဝိသနာအရ ပြုလုပ်ပုံကို ကြည့်ကာ တပ်မတော်ရဲဘော်များက ဝိသေသနဘွဲ့ထူးများ ပေးလိုက်ခြင်းပင်။

ကျွန်ုပ်သည် မြင်းတပ်စတင် ဖွဲ့စည်းသော မြန်မာ့နန်း နန်းဦးကျောင်း

တိုက် ခြံဝင်းကြီးမှနေ၍ အင်းတကော်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့သည်မှာ သုံးလမျှ ရှိခဲ့လေပြီ။

အစားအသောက်များကလည်း လုံးဝမကောင်း။ ဥပမာ ကြက်နှစ်ကောင်ကို မည်သို့ ဘူးသီးနှင့်ရော၍ ဖိုးပြဒယ်နှစ်အိုးတွင် ချက်လိုက်သည်မသိ။ ကြက်သားအစကိုပင် မတွေ့ရပါချေ။

ပန်းကန်ပြားမရှိ၍ မြေပျော့ပျော့ကို ဖုန်းဖြင့်ဖြင့်ပေါက်၊ အင်ဖက်ကိုခင်းကာ ရဲဘော်များက ထမင်း ဟင်း လိုက်ပေးမည့်ရဲဘော်များကို စောင့်ရသည်။ အချို့ရဲဘော်များကမူ စစ်ဦးထုပ်တွင် အင်ဖက်ခင်းကာ စောင့်ကြ၏။

ထမင်းတောင်းများ ဆွဲလာသော ရဲဘော်များက ထမင်းများကို လိုက်၍ အန်ပန်းကန်ဖြင့်ခူးခပ်ကာ ထည့်ပေးသည်။ (အန်ပန်းကန်မှာ ဒါးပိန်မြို့သဖြင့် ကျေးရွာကြီးမှ လေယာဉ်ပျက်များအား ပန်းကန်နှင့်ခွန်း၊ “ဟန်းကော”ခေါ် ထမင်းဘူးပြုလုပ်ကာ ဗမာ့တပ်မတော်သို့ သွင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။)

ထိုအချိန်က ဟင်းမှာ ဟင်းရည်အများဆုံးနှင့် ဘူးသီး၊ ခဲသီးကပင် နည်းပါးလှ၏။ ဟင်းရည်ကို ကြေးခွက်ကြီးဖြင့် လောင်ချလိုက်လျှင် အင်ဖက်မှတစ်ဆင့် မြေခွက်ထဲသို့စိမ့်ကာ ဆင်း

သွားသောကြောင့် ကမန်းကတန်း တရကြမ်း ယုတ်ယလောင်း စားကြရသည်။ အမှန်တော့ ရဲဘော်များမှာ အင်းတကော်ရောက်ပြီး သုံးလကျော်ကြာသည်အထိ ထမင်းစားပန်းကန်မရကြသေး။

ကျွန်ုပ်တို့တပ်တွင် တင်ရင်းမှူး စီးနိုင်သော ကိုယ်ပိုင်ကားပင် မရှိကြပါ။ မြင်းတပ်ဖြစ်၍ မြင်းများတော့ရှိကြသည်။

မြင်းများ နာမကျန်းဖြစ်၍ ဆေးကုမရသောအခါတွင် စစ်တပ်ထုံးစံအတိုင်း “အနားပေးခြင်း”ဟုခေါ်သော ပစ်သတ်ကာ စစ်အခမ်းအနားဖြင့် မြေတွင်မြှုပ်၍ အလေးပြုကြရ၏။

ဟစ်ခါက မြင်းတစ်ကောင်သေရာ မြင်းကို ဖျက်စားရန်ပြုလုပ်သော ကျွန်ုပ်အပါအဝင် ရဲဘော်များမှာ တပ်ခွဲမှူး ဗိုလ်ကြီးအုန်းတင်၏ ပြင်းထန်သော လက်ဝါးဖြင့် ပါးများကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် အရိုက်ခံခဲ့ရဖူး။ ဗိုလ်ကြီးအုန်းတင်က “တပ်မတော်စစ်မြင်းသည် စစ်သည်တော်တစ်ဦးဖြစ်၍ ရဲဘော်သားကို မင်းတို့စားချင်သလား”ဟု၍ ဩဝါဒစိန်ခွန်းဖြင့် မြွက်ကြားခဲ့၏။ ထိုမြင်းကိုပင် အခမ်းအနားဖြင့် မြေမြှုပ်ဆင်အလေးပြုကြရသည်။ ထိုအကြောင်းနှင့်ပတ်သက်၍ မြင်းတစ်ကောင်

“ရဲဘော်သာ-စားရန် ကြံခဲ့စဉ်က”ဟူ၍ ရေးခဲ့ပါသည်။)

ကျွန်ုပ်တို့၏ စစ်မြင်းတပ်တည်ရာမှ အင်းတကော်ရွာနှင့် သုံးမိုင်ခန့်ဝေးကာ အလွှား သုံးမိုင်၊ အနံ သုံးမိုင်ရှိသော တောကြမ်းကို ခုတ်ထွင်ရှင်းလင်းလျက် မြင်းတပ်စခန်းဖွင့်ခဲ့ပါသည်။ အမှန်တော့ ယင်းနေရာမှာ ပဲခူးအလယ်ရိုးမတောင်ရိုးအဖျားပင်။

မြင်းကွင်းကို မြင်းခွာပုံ အောက်လျှိုတွင် ရှင်းလင်းကာ စစ်လေ့ကျင့်ရေးကွင်း၊ မြင်းများထားရာကွင်းအဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့၏။ လျှိုအထက် ကုန်းမြင့်တောင်ကြောတွင် မြင်းစောင်းများ၊ စစ်တန်းလျှားများနှင့် ရုံးအဆောက်အအုံများ တည်ထားပါသည်။ (ရန်ကုန်-ပဲခူးသွားကားလမ်း၊ အင်းတကော်အလွန် “စစ်မြင်းတပ်”ဟူသော ဆိုင်ဘုတ်ကြီးကို တွေ့ကြရမည်ဖြစ်၏။)

ရဲဘော်နှင့်အကြပ်၊ ဗိုလ်ကအစအစားအသောက်မှာ ငတ်ကြသည်။ ခြောက်လလောက်နီးပါးမှ ငါးခြောက်များရောက်လာသဖြင့် ထိုက်သင့်သလောက် စားသောက်ကြရ၏။

ထိုအချိန်ကရသော လစာကို ကြည့်ပါ။ ရဲဘော်တစ်ဦးလျှင် ထောက်ပံ့ကြေး ခုနစ်ကျပ်ခွဲ။

ယူနီဖောင်းမှာလည်း အညာပုဆိုးဖျင်ကြမ်းအကွက်များကို ဖြေရောင်နှင့် မြက်ရောင်ဆိုထားသည့် စစ်ယူနီဖောင်း၊ ယူနီဖောင်းကို လျှော်ဖွပ်သောအခါ ဆေးများ မခိုင်လွန်းသဖြင့် အရည်ပျော်ကာ မူလပုဆိုးကွက်အတိုင်း ပေါ်လာ၏။ သန်းတွေကလည်းခွဲသဖြင့် နံနက် ၈

နာရီမှ ဆယ်နာရီ၊ စစ်သင်တန်း ဆွေ့ရပ်ချိန်တွင် ယူနီဖောင်းကို ချွတ်ကာ နေလှန်းသန်းရာရသည်မှာ အလုပ်တစ်လုပ်ဖြစ်နေသည်။

သည်လောက်ဆိုလျှင် ဂျပန်ခေတ် စစ်မြင်းတပ်သားများ၏ ဆင်းရဲ ဖွဲ့တော့ချို့ချာလုပ်ကို စာဖတ်သူများ သိလောက်ပါလေပြီ။

* * *

“ဝေါင်း...ဝေါင်း”

ခပ်ငေးဝေးတောအတွင်းမှ နံနက်စောစော ခရယ်ကလေးများ အသံကြားရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် သက်မြင်းရိုက်မိပါသည်။

အမှန်တော့ ထိုညနှင့် ယနေ့ နံနက်ဖြန်အထိ မြင်းကင်းတာဝန်သူကာ

ယူနီဖောင်းမှာလည်း
အညာပုဆိုး
ဖျင်ကြမ်းအကွက်များကို
ဖြေရောင်နှင့်
မြက်ရောင်ဆိုးထားသည့်
စစ်ယူနီဖောင်း။ ယူနီဖောင်းကို
လျှော်ဖွပ်သောအခါ ဆေးများ
မခိုင်လွန်းသဖြင့်
အရည်ပျော်ကာ
မူလပုဆိုးကွက်အတိုင်း
ပေါ်လာ၏။

လျှိုအောက်မြင်းကွင်းတွင် ကျွန်ုပ်မှာ တာဝန်ယူထားရပါသည်။

“ဟိတ်...ဘယ်သူလဲ ရပ်”

လျှိုဆင်းလမ်းမှ ကင်းတာဝန်ကျ ရဲဘော်၏အော်သံက ဟိန်းထွက်လာသည်။

“ဟိုင်း”

တစ်ဖက်စကားဝက်ကို ပြောလိုက်၏။ ကင်းလာစစ်သော တာဝန်မှူးတပ်ကြပ်ကလေးမျိုးအောင် ဖြစ်ပါသည်။ သူနှင့်အတူ ဗိုလ်အောင်ဇင် ပါလာ၏။ (တပ်ကြပ်ကလေးမျိုးအောင်မှာ ယခု တပ်မတော်တွင် ဗိုလ်မှူးကြီးမျိုးအောင်၊ စည်ပင်သာယာရုံးပင်းကြီးနှင့် ဗြိတိန်ဝန် လုပ်သွားသူ။)

တပ်ကြပ်ကလေးများကို ကျွန်ုပ်တို့က ဆရာလေးများဟု ခေါ်ကြ၏။

သည်အခိုက် “ဟေ့...မင်း ပဲခူးကို မြန်မြန်သိမ်းထားစမ်း”ဟု ရဲဘော်အချင်းချင်း သတိပေးသံ ခပ်တိုးတိုးပေါ်လာ၏။

မှန်သည်။ မြင်းများစားသော ပဲကို ညတစ်ညလုံး ရေစိမ်းထားပြီးမှ နံနက်တွင် ကောက်ရိုးမြက်ခြောက်နှင့် ဆား နှစ်ကျပ်သားခန့်ထည့်၍ ကျွေးလေ့ရှိ၏။ ပဲမှာ ကုလားပဲကြမ်း။ အခွံမချွတ်ရသေး။ ရေစိမ်း၍ပူလှသောအခါတွင် မြင်းမကျွေးမီ ရဲဘော်တွေက ကြိတ်ရာထားသော သံပြားတွင်ဖြစ်စေ၊ ခနဲပန်းကန်တွင်ဖြစ်ဖြစ် ဝါးရံရိပ်တွင် ဝါးကိုင်ခြောက်၊ သစ်ရွက်ကိုင်ခြောက်များနှင့် လှော်၍စားကြသည်။ ဤသည်မှာလည်း အထက်အရာရှိများမသိအောင် စားသောက်ရခြင်းပင်။

တစ်နေ့ညတွင် မြင်းတစ်ကောင် အား ကျားသစ်ကိုက်သွားပြီး မြင်းတစ်ကောင်မှာ လွတ်ပြေးသွားခဲ့၏။ ထိုမြင်းကိုရှာဖွေရန် ကျွန်ုပ်တို့ တာဝန်ကျလာသည်။ သည့်အပြင် ကျားသစ်၏ ဘေးအန္တရာယ်မကျရောက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ ကျားသစ်ရှာဖွေရန်လည်း အရေးကြီးပါ၏။

ကျွန်ုပ်တို့သည် ရဲဘော်နှစ်ဦးနှင့် အဟူ စစ်မြင်းသုံးကောင်စီးကာ ဝ၊ မြေအပြင် တောအတွင်းသို့ နံနက်တောစော ထွက်ခဲ့ကြပါသည်။ လွတ်ထွက်ပြေးသောမြင်းမှာ ကျားသစ်ဘေးရန်ကြောက်ကာ ထွက်ပြေးခြင်းထက် ချည်ထားသောကြိုးကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ချည်ထားသဖြင့် လွတ်သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

စိုးရိမ်ရသည်မှာလည်း တောခွေးခေါ် မြေအောင်းခွေးအများလည်း အုပ်စုလိုက် ဒုက္ခပေးတတ်သဖြင့် လွတ်သွားသောမြင်းအဖို့ အန္တရာယ်များ အထူးကျရောက်နိုင်ပါသည်။

တောအရိပ်၊ တောင်အရိပ်တို့က အေးမြလှသည်။ သစ်ပင်ကြီး၊ ဝါးပင်ကြီးများကလည်း နေပြောက်မထိုးနိုင်အောင် ယှဉ်းကပ်နေပါသည်။ သစ်ပင်ကြီးများနှင့် ဝါးပင်ကြီးများအောက်သို့ဖြတ်ကာ မြင်းများကိုစီးရင်းက ပျောက်ဆုံးသွားသော မြင်းများကို တောင်ကုန်းတစ်ခုမှ တောင်ကြောတစ်ကြော စသည်ဖြင့် မြင်းသုံးစီးကိုနှင်ကာ အင်းတကော်တောအတွင်း လှည့်လည်ရှာဖွေခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မြင်းကွင်းဖောက်လုပ်ခြင်း အဆောက်အအုံများဆောက်လုပ်ခြင်းများတွင် တောရိုးအတွင်း ကျေးရွာများမှ အမျိုးသားများနှင့် အမျိုးသမီးများကို ငှားရမ်းလုပ်ကိုင်ခဲ့သဖြင့် ထိုကျေးရွာများသို့လည်း ရောက်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့နံနက်စာကို ညောင်တို့ရွာတွင် စားသောက်ကာ ခေတ္တနားရင်း နေ့လယ်၌ တပ်နှင့် သုံးပိုင်အတွင်း လှည့်ပတ်ရှာဖွေခဲ့ပါသည်။

ဆောင်းရာသီဖြစ်သည့်အလျောက် နေစောင်းလာသည်နှင့် အေးမြစပြုလာသည်။ ထိုစဉ် ထိတ်လန့်စွာ အော်လိုက်သောအသံနှင့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ခွေးဟောင်းသံများကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ဝေါင့်...ဝှ...”
“ဝေါင့်...ဝှ...”
“ဟည်း...ဟည်း...ဟည်း...”
ခွေးအော်သံနှင့် မြင်းတစ်ကောင်၏ ထိတ်လန့်စွာအော်သံတို့ကို ကြားလိုက်ရပါသည်။

ခွေးအများ (သို့မဟုတ်) တောခွေးများနှင့်တွေ့ကာ လွတ်နေသော မြင်းကို ဝိုင်း၍လိုက်နေပုံရပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် စီးလာသော မြင်းများကို ကဆုန်နှင်ကာ ဝိုင်းလိုက်ကြသည်။ ကျောမှလွယ်ထားသော ခိုင်ဖယ်ကိုဖြုတ်၍ အသင့်ပြင်ထားလိုက်သည်။

တောကုန်းတစ်ကုန်းကို ကျော်လိုက်သည်နောက် အနီရောင်အမွှေးနှင့် မြင်းတစ်ကောင် တကြောင်းပြေးလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ထိုမြင်းသည် အင်္ဂလိပ်ခေတ်က ပြိုင်မြင်းတစ်ကောင် ဖြစ်သည်။ မန္တလေး ဥပုသ်တော်ရပ်၊ ပခုက္ကူဇာတိ မြင်းဦးဘကြားထဲမှ ဝယ်ခဲ့သော နီလာမောင်ခေါ်သည့် မြင်းဖြစ်၏။ ခြေကျနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့် တပ်မတော်စစ်မြင်း အဝယ်

တော်အဖွဲ့သို့ ဈေးသက်သက်သာသာ ဖြင့် ရောင်းလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

တောခွေးတစ်အုပ်သည် မြင်းနောက်မှ တကြောင်းလိုက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

နီလာမောင်သည် ကျွန်ုပ်တို့အား တွေ့လိုက်ရသောအခါတွင် အားတက်သွားဟန်ဖြင့် တစ်ချက်ဟီကာ ပြေးလာ၏။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ မြင်းပေါ်တွင် သေနတ်ပင်နည်း၊ ကုန်းနီးမပါဘဲ စီးနည်း၊ ဂေါ်ကြီးလွှတ်ကာ စီးခြင်းနှင့် အခြေခံ ခြေသုံးချောင်းထောက်၊ လေးဖက်ဒုန်းကဆုန် စသည်ဖြင့် မြင်စီးနည်းများအပြင် စက်ဝိုင်း၊ ခရုပတ်၊ ပြားဦး၊ ကဏန်းလက်မ၊ ပြာသာခံစသည်ဖြင့် မြင်းတပ်၏ စစ်ဆင်စစ်ထုံးခြင်းများ သင်ကြားနေရသူဖြစ်၍ မြင်းပေါ်မှပင် တောခွေးများကို ပါလာသော အသံ ၃၀၃ အင်္ဂလိပ်ရိုင်းဖယ်ဖြင့် ပစ်ခတ်လိုက်ပါသည်။

အမှန်တော့ မြင်းစီးသေနတ် ခေါ်ကာဘိုင်ပြောင်းတိုရိုင်းဖယ်ကို ကိုင်ရမည်ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ သုံလောက်မှမရှိသဖြင့် မကိုင်ရပါ။

တပ်ကြပ်ကြီးဖြစ်သော (ဝမ်းလှိုင်းသရီးတား)တစ်လှိုင်း ကြယ်သုံးပွင့်ကို ဗိုလ်လောင်းအဖြစ် ဗိုလ်လေးဟု ခေါ်ကြ၏။ မင်္ဂလာဒုံဗိုလ်သင်တန်းဆင်းအရာခံဗိုလ်များပင် အထူးဒေါင်းတံဆိပ်နှင့် တလှိုင်းကြယ်သုံးပွင့်(မိနာရှင်ဂန်း) ဗိုလ်လေးများခေါ်ကြ၏။ အထူးသဖြင့် တစ်လှိုင်းတစ်ပွင့် တပ်ကြပ်ကစ၍ မဲတွင် ဓားချိတ်နိုင်ကြပြီဖြစ်၏။

“ခိုင်း...ခိုင်း...ခိုင်း”

ရိုင်းဖယ်သံသုံးချက်မှာ တစ်တောလုံး ဟိန်သွားပါလေသည်။ ရုတ်တရက် မြင်းများပင် ထိတ်လန့်စွာ ခုန်လိုက်ကြ၏။ တောခွေးများ တောထဲသို့ ဝင်ပြေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ပစ်လိုက်သော ကျည်ဆန်ကလည်း ခွေးတစ်ကောင်မျှ မထိလိုက်ပါ။

ကျွန်ုပ်တို့သည် နီလာမောင်အား ပြန်လည်၍ မြင်းသုံးကောင်နှင့် ညှပ်ကာ ဆွဲခေါ်လာခဲ့၏။

နီလာမောင်တွေပြီး မြင်းစောင်းသို့သွင်းပြီးကြောင်းကို တာဝန်မှူးကြီး (ရိုးပန်း)ကို ဆတင်းပို့ကာ မိမိတာဝန် ကျရာနေရာသို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်။

ထိုနေ့ည ၁၀ နာရီတွင် -

“အား...လုပ်ကြပါဦး”

ရဲဘော်တစ်ဦး၏ အော်သံသည်

မြင်းတစ်ကောင်

လက်တစ်ဖက်တွင်

သွေးတွေစီးကျနေ၏။

လက်၏အရင်းပိုင်း

အသားစများမရှိတော့။

ရဲဘော်တစ်ဦးကို

သတ္တဝါတစ်ကောင်က

လက်ဖြင့်ကုတ်သွား၍

မျက်လုံးတစ်ဖက်ပျက်သွား၏။

ပြေပြင်တွင် လူးလှိမ့်နေ၏။

တောင်ကြောအောက် မြင်းကွင်းအတွင်း မှ ပေါ်ထွက်လာပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ စစ်မြင်းလေ့ကျင့်ရာ မြင်းကွင်းတာဝန်ကျနေ၏။ ခပ်စောစောက ရဲဘော်များနှင့် ယုန်သားကင်ကို အရက်နှင့် သောက်နေရာမှ ဝိမ်ပျက်သွားကာ အော်သံကြားရာသို့ သေနတ်ဆွဲကာ ပြေးထွက်လာပါသည်။

မြင်းတစ်ကောင် လက်တစ်ဖက်တွင် သွေးတွေစီးကျနေ၏။ လက်၏ အရင်းပိုင်း အသားစများမရှိတော့။ ရဲဘော်တစ်ဦးကို သတ္တဝါတစ်ကောင်က လက်ဖြင့်ကုတ်သွား၍ မျက်လုံးတစ်ဖက် ပျက်သွား၏။ ပြေပြင်တွင် လူးလှိမ့်နေ၏။ ထိုရဲဘော်မှာ မြင်းကင်းစောင့် ရဲဘော်ရွှေထွန်းခေါ် ရခိုင်အမျိုးသားဖြစ်သည်။

ကျာသစ်(သို့မဟုတ်) သစ်ကျပ်ခေါ် ကျားနက်ကုတ်သွားခြင်းတည်း။

ညတွင်းချင်း တပ်ရင်းမှူးဖြစ်သော ဗိုလ်မှူးကျော်ရောက်လာသည်။ အထိရာရသူ ရဲဘော်အား ရန်ကုန်တိုက်တဝေါ အလုံဆေးရုံသို့ပို့ရန် ပြင်ဆင်ရ၏။ တကယ်တော့ ဆေးဝါးကလည်း တပ်ရင်းဆေးမှူးတွင် မပြည့်စုံ။ မြင်းများကို နံနက်တိုင်း ဆေးဝါးထည့်ပေးရသော ဆေးတပ်ဖွဲ့ရဲဘော်များရှိပါသည်။ သို့သော် ဖန်ရည်ဆေးခြင်းနှင့် အနာထည့်ကာ ဆေးဝါးအချို့သာ ရှိကြသည်။

ဥပမာ ဖျားနာသောရဲဘော်များအား မြင်းလေ့ကျင့်ရေးကွင်း သုံးပတ်အပြေးခိုင်း၏။ ခွေးထွက်ပြီး လဲကျသွား

သောအခါ ပျောက်သွားသည်။ ဤကား အဖျားဖြတ်ဆေးကြီးပါတည်း။

“ဗိုလ်စိန်တင်...ခင်ဗျား အဲဒီ ကျားသစ်ကို သတ်ပစ်ပါ။ မသတ်နိုင်ရင် ငါတို့ စစ်မြင်းတွေ ခုက္ခရောက်ကြလိမ့်မယ်”

ဗိုလ်မှူးကြီးကျော်က ရုံးတွင်ခေါ်၍ တာဝန်ပေး၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း လိုအပ်သော ကျည်ဆန်နှင့် ရိက္ခာများကို တင်ပြ၏။

ရိက္ခာဆိုသည်မှာလည်း ထူးထူးခြားခြားမဟုတ်။ ညအတွက် ပေါင်မုန့်ခြောက် (သို့မဟုတ်) မုန့်ကြွပ်ခြောက်နှင့် ဆားသားဖြစ်၏။ အဘယ်မှာ ငါးသေတ္တာ စသည် စားစရာများ ရပါမည်နည်း။

ည...

“ဒေါင်...ဒေါင်”

ဂျပန်စစ်တပ်ရှိသော ရော်ဘာစစ်စခန်းမှ သံချောင်းနှစ်ချက်ခေါက်သံကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိုးကာကုန်ခြံ၍ မြင်းကွင်းတောစပ်တွင် ရဲဘော်ပေးသီးနှင့် အတူ ဝါးရုံပင်ကြီးဘေးတွင် ရှိနေ၏။

မြင်းကွင်းစောင့် ရဲဘော်များကို တပ်လုန့်ထား၏။ သဘောမှာ (အမြဲတမ်းသတိ)ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်နှင့်တွဲသော ရဲဘော်ပေးသီးမှာ အလွန်ချစ်စရာကောင်းသော ရဲဘော်ဖြစ်ပါသည်။ ချစ်စရာဟုဆို၍ လူချောလူကလေးဟူ၍ မထင်ပါနှင့်။ မျက်နှာက ကျောက်ပေါက်မာ၊ နှုတ်ခမ်းက ခပ်ချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းက လှသော

ပဲခူးသား။

သို့သော် ပေသီးမှာ ပါးစပ်ဆိုင်
ကောင်းသူဖြစ်၏။ စိန်ဗေဒါလက်သံ
တီးရမလား။ ပါးစပ်ဖြင့် တီးပြမည်။
ကျွန်ုပ်တို့ရဲဘော်များမှာ ရဲဘော်ပေသီး
၏ ပါးစပ်ဆိုင်ဖြင့်သာ ကြည်နူးပျော်ရွှင်
နေရပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ပေသီးကို လက်ကုတ်
လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် အိပ်ချင်ပြီလား။”

“အိပ်ချင်တာပေါ့ ဆရာလေးရ”

“မင်းအဘ . . . ဟိုတိရစ္ဆာန်က
မလာသေးဘူး။ အခုပဲ ၂ နာရီထိုးပြီ”

“ဒါဖြင့် . . .”

“ဒါဖြင့် လုပ်မနေနဲ့။ ဟို ခွေး
တိရစ္ဆာန်ကျားနက်ဟာ တစ်နေရာမှာ
အစားအစာရသွားပြီနဲ့တူတယ်။ အဲဒီ
တော့ . . . တို့ညောင်တိုဘက်သွားရင်
မကောင်းလား။”

“ဟာ . . . သိပ်ကောင်း။ သိပ်
ကောင်း”

သည်တစ်ခါတော့ ခွေးမသား
ပေသီးက ထောက်ခံသည်။ ညောင်တို့
တွင် အရက်သောက်ရမည်၊ ကြက်သား
ဟင်း စားရမည်။ အသားဖြူဝင်းဝင်းနဲ့
သုပိုးနေသော ကောင်မလေးနှင့် တွေ့ရ
မည်မဟုတ်ပါလား။

ယင်းအခိုက် မြင်းများ၏ ထိတ်
လန့်စွာအော်သံနှင့် တဝန်းဝန်းချန်ပေါက်
သံများ ပေါ်ထွက်လာပါလေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့စစ်မြင်းများမှာ အထက်
တောင်ကြော မြင်းစောင်းများချည်း
မထားနိုင်ပါ။ မြင်းကွင်းဘေး၊ ဝါးရံများ

တွင် ဖြန့်ကာထားရပြီး မြင်းကင်းရဲဘော်
များချထားရပါ၏။ ညအခါတွင် မီးပုံများ
ဖိုထားသော်လည်း ညဉ့်နှစ်နာရီကျော်
သော် မီးပုံများ မီးအရှိန်သေစ ပြတော့
သည်။

“ကျားသစ်ဟေ့”

“ဒိုင်း . . .”

ရဲဘော်တစ်ဦး၏ အော်သံနှင့် ဝါး
လုံးထိုး ပစ်လိုက်သော သေနတ်သံ
ကြောင့် တစ်ကွင်းလုံး ရုတ်ရုတ်သံသံ
ဖြစ်သွားတော့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် သေနတ်ကိုဆွဲ
ကာ အသင့်နေရာယူလိုက်ကြပါသည်။

“ဟေ့ . . . မပြေးနဲ့။ ကိုယ့်နေရာ

ကိုယ်ယူ။ စောင့်ကြည့်ပစ်”

ရဲဘော်များ ဟိုပြေးသည်ပြေးနှင့်
ပြေးလွှားကာ ကျားသစ်နောက်လိုက်
မှာကို စိုးရိမ်ပြီး အော်လိုက်ရပါသည်။

လျင်မြန်စွာ လက်နှိပ်ဓာတ်မီး
များကိုလည်း ထိုး၍ သားကောင်ကိုရှာ
လိုက်ပါ၏။ ခပ်စောစောက အလစ်ဝင်
ကာ မြင်းကိုဆွဲကိုက်သွားသည့် ကျား
သစ်ကို လုံးဝရှာမရတော့ချေ။

မှန်သည်။ သေနတ်သံကြောင့်
တောထဲသို့ ထွက်ပြေးသွားပြီမှာ သေ
ချာ၏။

တစ်ရင်း တာဝန်မှူကြီး(ဖိုးပန်း)
ဗိုလ်အုန်းတင်တို့လည်း ဆောက်လာကြ
၏။ မြင်းတစ်ကောင်အား ကျားသစ်
ကုတ်သွားသော်လည်း ထိရောက်မှုမရှိ
လှပါ။ မြင်းများ လန့်အော်သံ၊ ကင်း
ရဲဘော်များ အသံမြန်၍ ပစ်ခတ်မှု
ကြောင့် ထွက်ပြေးသွားခြင်းဖြစ်၏။

နံနက်လင်းလျှင်လင်းချင်း တစ်
ရင်းရဲဘော်များ(ပီတီ)ခေါ် သုံးခိုင်းကျော်
ပြေး အားကစားလေ့ကျင့်ပြီးနောက်
ဆန်ပြုတ်သောက်၊ စစ်သင်တန်းဆင်း
ရန် အသင့်ပြင်ကြရသည်။

တစ်ရင်းရဲဘော်ခေါ်၍ သွားရ၏။ တစ်
ရင်းများ ဗိုလ်မှူးကျော်က -

“ကဲ . . . စိန်တင်၊ မင်းနဲ့ ရဲဘော်
နှစ်ယောက်ခေါ်၊ အန္တရာယ်ပေးတဲ့ ကျား
သစ်နောက် လိုက်ပေတော့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး။ ဒါပေမယ့်
မြန်းခနဲတော့ မလွယ်လှဘူး”

“ဒီသတ္တဝါတို့ တစ်ဝန်းကျင်
တောထဲမှာပဲရှိမယ်ကွ။ အဲဒီတော့ . . .
ကိုယ်က စောင့်ပစ်ရတာထက် သူကို
တွေ့အောင်ရှာပြီး . . . ပစ်ခတ်တာက
အကောင်းဆုံးပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဗိုလ်မှူး”

ကျွန်ုပ်လည်း တစ်ခွဲသို့ပြန်ကာ
လိုအပ်သော လက်နက်နှင့် ကျည်ဆန်
များ ထုတ်ယူကာ ရဲဘော်ပေသီးနှင့်
ချစ်ခိုင်တို့အား ခေါ်လိုက်၏။

ဒသမ ၃၀၃ အင်္ဂလိပ်ရိုင်ဖယ်
နှစ်လက်၊ ဂျပန်ရိုင်ဖယ်တစ်လက်၊
ကျည်ဆန် ၂၀ စီ စုစုပေါင်း ကျည်
ဆန် ၆၀၊ ချော့နှင့် မှန်ကြွယ်၊ ပေါင်
မှန်၊ ငါးသေတ္တာတစ်ဘူး၊ အထူးထုတ်
ကာ တစ်ရင်းချိက္ခာရုံတွင် ကပ်ရပ်စား
နေသော ခွေးလေးခွေးလွင့်နှစ်ကောင်
အား ကြိုးချည်ကာ ကျားသစ်ခြေရာခံ
၍ တောတွင်းသို့ ခြေကျင်ထွက်လာကြ
သည်။

ဝါးရံများနှင့် ပျောချောမျိုး လိပ်

ပင်၊ သစ်ဆိမ်း၊ သျှား၊ သပြေစသော အပင်ငယ်များအပြင် သင်းဝင်ရုန်း၊ ထောက်ကြံ့ ယမမေ့၊ နေ၊ အင်ပင်ကြီး များက နေပြောက်မထိုးအောင် လွှမ်းမိုး လျက်ရှိနေပါသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အနောက်မြောက် ဘက်ရှိ မျောက်တောင်ကြောနှင့် မဟူ ရာကြီးပိုင်ဘက်သို့ ဦးတည်ထွက်ခဲ့ ပါသည်။ ထိုနေရာတွင် ကျားကျားချောင်း နှင့် "ကျောက်မ" ဟုခေါ်သော ချင်းရွာ ရှိပါသည်။

နံနက်စောစော နင်းပွင့်တွေ အကြွေများကာ မြေပြင်တွင် နင်းပွင့် တွေဖြင့် ပြည့်နေ၏။ သစ်ပင်နှင့် ဝါးရံ များတွင် နင်းပွင့်တွေဝေကာ နင်းတော ကြီးအား တီးသွားရသကဲ့သို့ ရှိပါသည်။

ခွေးနှစ်ကောင်အား အစာအနည်း ငယ်ကျွေးပြီး ကြိုးမုလွတ်ပေးလိုက် သောအခါ ကျွန်ုပ်တို့သွားမည့် ခရီးလမ်း ရှေ့မှ အပြီးထောင်ကာ နှစ်ကောင်သား ရှေ့ပြေးလိုက်၊ ပြန်လည်စောင့်လိုက်နှင့် ပြုနေပါတော့သည်။

စမ်းချောင်းကလေးများအား ကျော်ဖြတ်၍ တောင်ကုန်းများကိုတက် လိုက်၊ ကွင်းပြန့်ဆင်းလိုက်နှင့် တောကို တရွေ့ရွေ့တိုးရင်းက ဘေးဝန်းကျင်ကို သတိထားစူးစမ်းရင်း လာခဲ့ကြပါသည်။

မျောက်တောင်ကြော မရောက် မီ ရှေ့မှပြေးနေသော ခွေးနှစ်ကောင် သည် ရုတ်တရက် ထိတ်သန့်စွာ အော် လိုက်ပါသည်။

"ကိန်...ကိန်...ကိန်...ကိန်"
ခွေးတစ်ကောင်၏ အော်သံနှင့်

ခွေးတစ်ကောင် ပြန်ပြေးလာပါသည်။
ကျွန်ုပ်တို့ အသွားပြောကာ တောင် ကုန်းလေးအထက် ကြည့်လိုက်သည်။ လိပ်ပင်ကြီးတစ်ပု မည်းမည်းသတ္တဝါကြီး ထိုးဆင်းကာ ခွေးတစ်ကောင်ပေါ်သို့ ထိုးအုပ်လိုက်သည်။

ထိုခွေးမှာ တက်နီကိန်အော်ရင်း ဖင်သီလျက်ရှိနေစဉ် မည်းမည်းသတ္တဝါ ၏ ခုန်အုပ်ကိုက်လိုက်ခြင်း ခံရကာ ငြိမ် သက်သွားတော့၏။

ထိုသတ္တဝါကား သစ်ကျွတ် ခေါ် ကျားသစ်နက်တစ်ကောင် ဖြစ်၏။ ကံဆုံ ချင်တော့ လာ၍တွေ့နေသည်။ ချက်ချင်း ပင် သုံးယောက်စလုံး ရိုင်းဖယ်ပြောင်း၊ ဦးကိုညွှန်ကာ "မလွတ်စေနဲ့" ဟု သတိ ပေးရင်း ခလုတ်များဆွဲချလိုက်ပါသည်။

"ဒိုင်း..."

"ဝေါင်း..."

သစ်ကျွတ်သည် မြောက်သွား ကာ ဗုန်းခနဲ ပစ်ကျသွား၏။

ယင်းအခိုက် -

"ဝူး"

ဖြုန်းခနဲ သစ်ပုပ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ဆီမှ ဝုန်းခနဲ အော်ဟစ်ခုန်ဆင်းလာ သည့် မည်းမည်းသတ္တဝါတစ်ကောင်။

"အား..."

ရဲဘော်ပေသီးအပေါ်သို့ ခုန်အုပ် ကာ ညာဘက်လက်ပြင်ကို ကိုက်ဆွဲ လိုက်ပါသည်။ ရဲဘော်ပေသီး မြေပေါ်သို့ လဲကျသွားစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ရိုင်းဖယ်ဖြင့် ထိုသတ္တဝါကို ပစ်ထည့်လိုက်ပါသည်။

"ဒိုင်း..."

"ဝူး..."

ကံကောင်းချင်တော့ ထိုသတ္တဝါ ၏ ညာလက်ပြင်ကို ကျည်ဆန်က ဖောက်တွင်းသွားကာ နောက်ကျွမ်းပြန် ကျသွား၏။

ရဲဘော်ချစ်ခိုင်းမှာ ဝိုင်နေပါသည်။

"ဟေ့...တစ်ဝိုင်နေတာလဲ" ဟု

ကျွန်ုပ်က သတိပေးလိုက်မှ ရဲဘော် ချစ်ခိုင်း သတိရကာ လဲနေသော ရဲဘော် ပေသီးအား ပြေး၍ပွေ့ထုလိုက်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်က ရဲဘော်ပေသီးအား ခုန် အုပ်လိုက်သော သတ္တဝါကို ကြည့် လိုက်ရာ လျှို့မြောင်ထဲလဲကျကာ တရား ဂူးအော်နေသည်။ ထိုသတ္တဝါကား သစ် ကျွတ်အမ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယရိုင်းဖယ် ကျည်မာတစ် တောင့်ကို ဦးခေါင်းထဲပစ်သွင်းလိုက်မှ ငြိမ်သွားပေသည်။

သေနတ်သံကြား၍ မြင်းများစီး ကာလိုက်လာသော ဝိုင်အောင်ခင်တို့ လူစု ရောက်လာကြသည်။

တောင်ကြောပေါ်တွင် ခွေးတစ် ကောင်နှင့် သစ်ကျွတ်အထီးက သေ နေပြီဖြစ်၏။

ဤတော ဤတောင်တွင် ရိုးမမှ ဆင်းလာသော သစ်ကျွတ်အထီး အမ နှစ်ကောင်က မြင်းတပ်ကို ဒုက္ခပေးနေ ခြင်းမှ ကင်းဝေးပေပြီ။

ရဲဘော်ပေသီးအား ရန်ကုန် အလုံ ပိုက်တခေါ်ရှိ တပ်မတော်ခပ်ဆေးရုံသို့ နေချင်း ကားဖြင့်တပ်ပို့လိုက်ရပါသည်။

မှားမှန်ရောထွေး ဘာမှန်ရွေးနိုင်ပါစေ

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

“ဦးစလင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ”

“ဟာ...မောင်မိုး ဘယ်သွားမလို့တုံး မတွေ့တာကြာပြီ။ အချိန်ရရင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ခဏထိုင်ကြစို့ကွာ”

“ရပါတယ် ဦးစလင်းရဲ့”

ကျန်သည်လမ်းပေါ်ရှိ အပေါ်မာန်သို့ တင်ထားသည့်စာအုပ်များ လက်

ကျန်အခြေအနေသိရှိရန် ဝင်ကြည့်ပြီး ပြန်အထွက်တွင် မောင်မိုးနှင့်ဆုံသည်။ ဦးစလင်းမှာ လူက အကောင်းပကတိ၊ လမ်းလျှောက်ရာမှာတော့ အားအင်ချည့် နဲ့နေသော လူမမာကဲ့သို့ ဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း မောင်မိုးက “ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ”ဟု မေးခြင်းဖြစ်သည်။ မြစ်ပယ်ဆိုင်သို့ ဝင်ထိုင်ကာ

လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက် မှာလိုက်သည်။

“မင်း ဘာတွေလုပ်နေလဲ၊ မတွေ့တာကြာပြီ”

“သုဇယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ စပ်မီတာ တိုက်ခန်းမြေအရောင်းအဝယ် ပွဲစားလေးလိုက်လုပ်နေမိလို့”

“အေး... အကောင်အထည်အဆင်ပြေဘယ်မဟုတ်တာ”

“စိတ်ပျက်ဖို့လည်း ကောင်းပါ တယ်။ တချို့ဝယ်သူတွေက ချေးများ တယ် ဦးစလင်းနဲ့ တိုက်ခန်းလည်း ကြိုက်တယ်။ ဝေလည်းမဆိုးပါဘူး။ ဒါ ပေမယ့် နေရာမကြိုက်ဘူးဆိုပြီး ပွဲ ပျက်ပြန်ရော။ တချို့ကျတော့ အားလုံး ကြိုက်တယ်။ အထပ်မြင့်လိုတဲ့ သုံး လေးသွာထက်မြင့်တော့ မကြိုက်ပြန် ဘူး။ အမျိုးမျိုးပဲ။ ဈေးလေးနည်းနည်း ကွာတာ ညှိမရလို့ ပွဲပျက်တာကရှိသေး တယ်”

“အင်း . . . မင်းဟာကလည်း မလွယ်ပါဘူးကွာ”

နှစ်ဦးသား လက်ဖက်ရည်လေး အချိန်ခွဲသောက်ကာ လေပေါ်နေကြ သည်။ အလုပ်အကိုင်တွေက ရပ်တန့် နေသကဲ့သို့ နှေးကွေးလွန်းသော အရှိန် ဖြင့် လည်ပတ်နေသည်ဟု မောင်မိုးက ပြောတော့ ဦးစလင်းကလည်း အမှု သည် အများစုထဲမှ ထိုအတိုင်းပင်ကြား နေရသည်ဟု ထောက်ခံရပြန်သည်။

“ဒါထက် ဦးစလင်းခြေထောက် ဘာဖြစ်လို့လဲ”

အားမရှိတဲ့ လူမမာလို လျှောက် နေသည့်အတွက် ယခုလိုမေးခြင်း ဖြစ် သည်။ လွန်ခဲ့သော ကိုးနှစ်ခန့်က ယာဉ် တိုက်ခံခဲ့ရသည်။ ဘယ်ဘက် ခြေ ထောက်အတွင်း အရှိဆစ်တစ်ခု အက် သွားသည်။ ဘေးနှစ်ဖက်ခွဲပြီး စတီးလ် ချောင်းလေးနှစ်ချောင်းနဲ့ မူလီဝပ်ပြီး တွဲ ထားရသည်။ ခြေဖဝါးထဲမှာက သွေး ကြောကျဉ်းသည်ဟု ဆရာဝန်ကြီးက ရှင်းပြသည်။ ခြေဖျားဘက်ကနေ အရိုး

ဆစ်လေးတွေကို သွေးပိုပြီး ဖြတ်စီး တာ။ သွေးလျှောက်တာမှီ သွေးဝတ်သွား လျှင် ကြေမွသွားနိုင်သည်ဟုဆိုသည်။ ကောင်းမကောင်းကတော့ ကံတရားပဲ ဟု ဆရာဝန်ကြီးရှင်းပြတော့ စိတ် သောကရောက်ရသည်က အမှန် . . . ဦးစလင်းတို့ အမှုလက်ခံပုံနှင့်ကွာသည်။ ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်း မဟုတ်၍လားတော့ မသိ။ အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြတာပဲ။ ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့။ ဦးစလင်းတို့က တော့ အမှုရုံးခါးမှ ရှုံးရော။ ဘာမှမပူနဲ့ (အခြေအနေကောင်းပုံပေါ်လျှင်) စိတ် အေးချမ်းသာနေ။ ခင်ဗျားတို့အပူတွေ ဦးစလင်းခေါင်းပေါ်တင်ထား။ ဟုတ်ပြီ လား။ (အခြေအနေ သိပ်ကောင်းပုံပေါ် လျှင်) အကောင်အထည်ဖြစ်အောင် ဆောင် ရွက်ပေးမယ်။ ဘယ်စီရင်ထုံးအရက ကောင်းတယ်။ ဟိုစီရင်ထုံးကလည်း တစ်မျိုးဆိုပြန်တယ်။ ရုံးက ဘယ်ဟာ လက်ခံမလဲဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်။ ဦးပေါ်ဦး လျှောက်သလို ကျွန်းသား လည်းကောင်းပါတယ် လုပ်ရမှာပဲ။ အမှုသည်စိတ်ချမ်းသာအောင်ပဲ ပြော လေ့ရှိသည်မဟုတ်ဘူး။

စတီးလ်ချောင်းလေး ထည့်တာ ဆိုပေမယ့် ထုံဆေးထိုး ခွဲစိတ်တာ အတော်ခံရသည်။ ကြမ်းပေါ် ခြေထောက် ထိလို့မရ။ အထိပင်မခံနိုင်။ တစ်လ ကျော် ဆေးရုံလူနာအတင်ပေါ်မှာ နေရ သည်။ တစ်ရက်ခြား(dressing) ခွဲစိတ် ဒဏ်ရာဆေးထည့်ရသည်။ သောက် ဆေး ထိုးဆေး သူအချိန်နှင့်သူ သူနာ ပြုဆရာမလေးတွေ၊ ဆရာဝန်ပေါက်စ

လေးတွေ လာလုပ်ပေးသည်။ ဆေးထိုး အပ်ပြောင်းပြန်ကိုင်သော ဆရာဝန်လေး တွေနဲ့ ကြုံရတာလည်းရှိသည်။

ဆေးရုံကဆင်းပြီး ချိုင်းထောက် သုံးရသည်။ ပထမပိုင်း နှစ်ချောင်းသုံးရ သည်။ နောက် တစ်ချောင်းပဲသုံးရသည်။ အဲဒီကတည်းက လမ်းလျှောက်လို့ မကောင်းတော့။ စတီးလ်ချောင်းပြန် ထုတ်ပြီးနောက်လည်း ပင်ကိုအတိုင်းလို လမ်းလျှောက်မကောင်းတော့။ ဦးစလင်း အထင်က ထုံဆေးထိုးတာ အကြော တစ်ခုခု ထိသွားသို့ဟုထင်သည်။ အခြေ အနေအတော်လေးဆိုးလာတော့မှ အရိုး အကြောအထူးကုဆရာဝန်ကြီးထံ သွား ပြသည်။ ဓာတ်မှန်ရိုက်သည်။ ကျော ရိုးမှာ အရိုးကျီးပေါင်းတက်နေသည်တဲ့။

အင်္ဂလိပ်ဆေးတွေ သောက်သည်။ သိပ်မထူးခြား။ တိုင်းရင်းဆေး ပြောင်း သုံးသည်။ သိပ်တော့ မကောင်းလှ။ ခြေ နှစ်ချောင်းက လေးလံနေသည်။ ပုံမှန် မရှိ၊ နည်းနည်းကောင်းသည့်အခါ ကောင်း သည်။ မကောင်းတာက များသည်။

“အဲဒါပဲမောင်မိုးရေ . . . ဝင့်လို့ပဲ ပြောရမလား မသိပါဘူးကွာ”

“ဝင့်တော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး ဦးစလင်းရာ။ အနာသိ ဆေးရှိရမှာပေါ့။ ဆေးမတွေ့သေးလို့ပါ”

“ခန္ဓာရှိရင် ဝေဒနာရှိရမှာပဲ။ ဝေဒ နာတစ်မျိုးလို့ သတ်မှတ်ရမှာပေါ့ကွာ”

“ကျွန်တော်ကြားဖူးတာ မနက် အိပ်ရာကနီး မျက်နှာသစ်ပြီးတာနဲ့ ကြက်ဥ အဝါရောင်အနက်ကိုယ် ကျွန် တဲအထဲ နနွင်းမနံကျည်းစေ့သောက်

ထည့်ဖွေ၊ အဲဒါသောက်ပေးရမယ်။ တစ်လလောက်ပေါ့။ ရောဂါအနုအရင့် ပေါ်တည်ပြီး သောက်ရမယ်။ လေဆက် နာလည်း ပျောက်တယ်တဲ့။ စမ်းသောက် ကြည့်ပါလား။”

“အေးကွာ မင်းပေးတဲ့ဆေး နည်း သုံးကြည့်ရမှာပေါ့။ ခက်တာမှမဟုတ်ဘဲ။ အနည်းဆုံးတော့ ကျန်းမာရေး အထောက်အကူပေးတဲ့ ဆေးနည်းပဲ”

“အမြန်ဆုံး ပျောက်ကင်းပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါတယ်”

“အသင်နဲ့လက်တွေ့က တခြားစီ ဖြစ်နေတာကိုးကွ။ ထုံဆေးကြောင့်ထင်တာ၊ ဖြစ်နေတာက အရိုးကျိုးပေါင်း၊ တိုက်ပဲတိုက်ဆိုင်လွန်းတယ်။ လှည်းတန်းက အထွေထွေရောဂါက ဆရာမ ကြီးပြကြည့်တော့ ထုံဆေးကြောင့် ဖြစ်တာတွေရှိတတ်တယ်။ ပျောက်အောင် ကုလို့မရဘူး။ သက်သာရုံပဲဆိုပြီး နောက်ဘယ်ဆရာနဲ့မှ မပြုဖြစ်တော့ပါဘူး။”

“ဒီလိုတော့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ... ဦးစလင်းရ၊ ဆရာပြောင်းပြမပေါ့။ ဦးစလင်းတို့ ရှေ့နေတွေလိုပေါ့။ ရာဇဝတ်တော်တဲ့ရှေ့နေ၊ ဘုရားမတော်တဲ့ရှေ့နေ၊ နို့၊ ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ဒေါက်တာ ဆွေမှာလည်း မတူတာတွေရှိတယ်”

“အေး... မဟုတ်ပါတယ်။ ညာဘက်ခြေမမီး အရင်းပိုင်းအတွင်းထဲက အကြောတစ်ခုက သိပ်ဒုက္ခပေးတာကွ။ ခြေလှမ်းလို့ချလိုက်တာနဲ့ မခံနိုင်အောင် ကိုနာတာ။ လမ်းလုံးဝကို လျှောက်မရတာ။ ရောက်တဲ့နေရာက ကားပွားစီးပေးတော့ပဲ”

“နားနားနေနေ နေပေါ့ ဦးစလင်းရ၊ ရှေ့နေမလုပ်ရလည်း ဦးစလင်းပူစရာရှိတာမှတ်လို့”

“ဒါတော့ ယောက်ျားပဲ မောင်မိုးရ၊ ပူစရာဘယ်ရှိမလဲ...ဟဲ့ဟဲ့”

မောင်မိုးဆိုလိုတာနဲ့ တခြားစီဆိုတာ သိပါတယ်။ ရယ်စရာအဖြစ် ပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော်လည်း ဘယ်ဆေးကောင်းလဲဆိုတာ စုံစမ်းပေးမယ်”

“အေး...အေး ကော့ဇူးပါပဲကွာ” ဦးစလင်း စိတ်ဓာတ်တော့မကျ

ပါ။ တရားသဘောအရ တတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိဆိုတာ လောကဓမ္မတာ၊ ဓမ္မတရားတွေ လွှဲစရာမှမရှိတာ။ ခန္ဓာ၏ ဒုက္ခပေပဲဟု နှလုံးသွင်းကာ သွားလာမြဲသွားလုပ်ဆောင်မြဲ လုပ်နေရပေသည်။ ဒီလောက် အခြေအနေကို ကျေးဇူးတင်လက်ခံရပေမည်။ နှစ်ယောက်သား နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းခွဲခဲ့သည်။

ယခု ဆောင်းပါးတွင် လူနိုးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးမည်ဟု စိတ်ကူးထားပါသည်။ လူကုန်ကျမှုနှင့် မတူပါ။ ဥပဒေပြဿနာ ဖြစ်မှုအင်္ဂါရပ်တွေ ကွဲပြားခြားနားနေပါသည်။

ရာဇသတ်ကြီးမှာ ပုဒ်မ ၃၅၉၊ ၃၆၀၊ ၃၆၁ တွေမှာ ဖော်ပြထားပါတယ်။ နိုင်ငံအပေါ် ခေါ်ဆောင်ခြင်း၊ မိဘအုပ်ထိန်းသူ သဘောမတူ ခွင့်မပြုဘဲ ပြားယောင်းသွေးဆောင် ခေါ်ယူမှုဟာ လူနိုးမှုပင်ဖြစ်ပြီး အရွယ်မရောက်သေးသူကို ခိုးယူခြင်းအတွက် ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၆၃ အရ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ပါတယ်။ ထောင်ဒဏ်

(၇)နှစ်အထိ ချမှတ်နိုင်သည့်အပြင် ငွေဒဏ်လည်း ချမှတ်နိုင်ပါတယ်။

ပုဒ်မ ၃၆၁ ကိုတော့ ရှင်းပြပါမည်။ အသက် ၁၆ နှစ်မပြည့်သေးသူ မိန်းကလေး၊ အသက် ၁၄ နှစ် မပြည့်သေးသူ ယောက်ျားလေး၊ စိတ်ပေါ့သွပ်သူ တစ်ဦးဦးကို မိဘအုပ်ထိန်းသူ သဘောမတူဘဲ ထွက်ခွာသွားအောင် ပြားယောင်းသွေးဆောင်လျှင် ပြစ်မှုကျူးလွန်ရာ ရောက်ပါသည်။ ထိုသူကို ပြစ်မှုပုဒ်မ ၃၆၃ အရ ပြစ်ဒဏ်ချမှတ်ရပါမည်။

ဦးစလင်းလိုက်ပါခဲ့ရသည့် အမှုတစ်ခုကို ဆွေးနွေးတင်ပြပါမည်။ ကောင်မလေးက အသက် ၁၆ နှစ် အောက်ဟု ဆိုပါသည်။ တရားခံကောင်လေး သုံးယောက်ကို ၃၇၆/၁၁၄ နဲ့ စွဲချက်ကင်ခဲ့ပါတယ်။ အမှုအတောအတွင်း ကျွဲအေးဖို့ အပေးအယူတွေလုပ်၊ အကြံအဖန်တွေလည်း ပါတာပေါ့။ ရဲမှာ အလိုမတူဘဲ သားမယားအဖြစ် အဓမ္မကျင့်တယ်လို့စိတ်တယ်။ တရားရုံးမှာ သဘောတူတယ်ဖြစ်သွားတာပေါ့။ တရားရုံးထွက်ချက်ကိုပဲ ဥပဒေအရ အမှန်လို့ သတ်မှတ်တာ။ ရဲထွက်ချက်က သက်သေခံမဝင်ဘူး။

ဥပဒေအရာရှိကလည်း အပြီးအပြတ်လွှတ်သင့်ကြောင်း လျှောက်လဲချက်တင်ပေးသည်။ နတ်တင်ထားတာပဲ။ တရားလိုဘက်၊ တရားခံဘက် သဘောတူပြီဆိုတော့ ဘာလိုသေးလဲ ပြီပြီပေါ့။ ဦးစလင်းပေးတဲ့အကြံ လေးပါမခံကြဘူး။ မပြီးသေးဘူး လိုသေးတယ်။

ဆုံးဖြတ်တဲ့တရားသူကြီးရဲ့ အမြင်ပါတဲ့ မူဖြစ်မှာလို့ လက်မခံတာတော့ ဦးလင်း မတတ်နိုင်ဘူး။

ပြစ်ဒဏ်စီရင်တော့ ပုဒ်မ ၃၆၃ နဲ့ ထောင်ဒဏ်ချလိုက်ပါလေရော။ မပြီး ပါဘူးဆိုတာ သိပြီလားလို့ မပြောနိုင် တော့ပါဘူး။ ဝန်တိုက်ပေး အောက်ရော လေးနဲ့ အယူခံဝင်ပေးပါတယ်။ အောက် ရုံးမှာ သဘောတူအောင် ညှိခဲ့ရတဲ့ အချိန်လေးနဲ့ အုပ်ထိန်းသူက အမှုရုပ် သိမ်းလွှာပါ တွဲတင်လိုက်ပါတယ်။ ရုံး က သက်ဉာဏ်နိုင်အောင်ပါ။ အမှုရုပ် သိမ်းတာ ခဲစခန်း ဥပဒေရုံးအဆင့်ဆင့် ခွင့်ပြုချက်ရပြီးမှကို။ ရဲအောင်လိုက်ရဖို့ က အမှုသည်တွေက ဖွတ်ကျော ပြာစု နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ။

ထားပါတော့။ အပြီးသတ်မှာ ပြစ် ဒဏ်နည်းနည်း လျော့သွားတာပါပဲ။ ဥပဒေအရာရှိနဲ့ ရှေ့နေအမြင် ရံဖန်ရံခါ တစ်ထပ်တည်း ကျွတ်တတ်ပေမယ့် တရား သူကြီးအမြင်နဲ့ မတူတာတွေ အဆင့် ဆင့်သော ရုံးတွေမှာ ကြုံဖူးပါသည်။ သုံးဦးလုံး အမြင်မတူတာလဲ ကြုံဖူး ပါသည်။ စီရင်ထုံးတမ်းတည်း အပေါ်မှာ ပင် အမြင်ချင်းမတူတာ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သို့သော် ဆင်တူယိုးမှာ အနေအထား မျိုးပေါ် အမြင်မတူတာ သဘာဝကျ သည်။ သိသိသာသာ ကွဲပြားနေသည့် အပေါ် အမြင်မတူတာတော့ မဖြစ်သင့် ဟု ယူဆသည်။

ပုဒ်မ ၃၆၃ နဲ့ ၃၇၆ နဲ့က မတူဘူး။ ၃၇၆ (ပုဒ်မ)က အမျိုးသမီး က အလိုမတူ ခွင့်မပြုခြင်းဆိုတဲ့ ပြစ်မှု

အင်္ဂါရပ်ကို ကျူးလွန်တာ။ ၃၆၃ က မိဘ၊ အုပ်ထိန်းသူ သဘောမတူတဲ့ ပြား ယောင်းသွေးဆောင်ခေါ်ယူတာ။ တရား လို သက်သေထူရမည့်တာဝန်။ တရားခံ ဖြေရှင်းရမည့်တာဝန် မတူဘူး။ မတူတဲ့ ပုဒ်မတွေ စွဲချက်တင်တဲ့ ပုဒ်မကတစ် မျိုး၊ အပြစ်ပေးတဲ့ပုဒ်မက တစ်မျိုး၊ အဲဒါ မျိုးကို ဥပဒေက ခွင့်မပြုဘူး။ အပြစ် ပေးတဲ့ပုဒ်မကို တရားခံက ဖြေရှင်းခွင့် မရဘူးလေ။ အမေးနဲ့ အဖြေနဲ့ ရှိရမယ်။ အမေးမရှိဘဲ မဟောလဲသုတ် ဟောလဲ သုတ်ဆိုတာမျိုး ဥပဒေမှာ ခွင့်မပြုရ ဘူး။ ရှင်းအောင် စီရင်ထုံးလေး ကြည့် ကြစို့ရဲ့။

ဦးအုန်းဖေနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ ၁၉၆၃ ခုနှစ် B.L.R ၁၀၂၃ အမှုတွင် ဦးတုံးက သမ္မန်တစ်စင်းကို ဦးအုန်းဖေသို့ အငှားချထားသည်။ ဦးအုန်းဖေက ဦးအင်းရှင်းသို့ ရောင်းချ လိုက်သော အမှုဖြစ်သည်။

မော်လမြိုင် ဒုတိယ ရာဘက် ရာဇဝတ်တရားသူကြီးက ယုံကြည်အပ် နံသည့်ပစ္စည်း အလွဲသုံးစားမှုဖြစ်သည် ဟု တိုင်ချက်ကို အဓိကထား၍ ပြစ်မှု ပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင် အပြစ် ပေးသည်။

ဦးအုန်းဖေက စက်ရှင်ရုံသို့ အယူ ခံဝင်သည်။ အယူခံရုံးက ဦးအုန်းဖေ သည် ပိုင်ဆိုင်မှုမရှိဘဲ ရောင်းခြင်းဖြစ် ၍ လိမ်လည်မှုဖြစ်သည်ဟု ပုဒ်မ ၄၂၀ သို့ပြောင်း၍ အပြစ်ပေးသည်။ ပြစ်ဒဏ် ကို မူလရုံးတရားသူကြီး ချမှတ်သည့် အတိုင်း ဒဏ်ငွေ ၂၀၀/ မဆောင်လျှင်

ထောင် (၆)လ ကျခံစေရန်ဖြစ်သည်။ တရားရုံးချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှု တက် သည်။

ပုဒ်မ ၄၀၆ နှင့် ပုဒ်မ ၄၂၀ သည် ပြစ်မှုအင်္ဂါရပ်ချင်း မတူ။ ပုဒ်မ ၄၀၆ အရ စွဲချက်တင်သည်ကို ပုဒ်မ ၄၂၀ ပြောင်း စီရင်ခြင်းသည် တရားခံ ကို ဖြေရှင်းခွင့်မပေးဘဲ ပြစ်ဒဏ်စီရင် ခြင်းဖြစ်၍ ကျင့်ထုံးအရ ပားယွင်းနေ ကြောင်း သုံးသပ်ခဲ့သည်။

စာဖတ်သူ သဘောပေါက်လောက် ပြီ ထင်ပါသည်။

ခုမှ မောင်မိုးကို သတိရသည်။ ပြောစရာကျန်သွားသည်။ အရိုးကျိုး ပေါင်းက ကျောရိုးမှာဖြစ်သည်။ ကျောရိုး အတွင်းရှိ အာရုံကြောများတွင် ခြေ၊ ထောက်ပိုင်းဆိုင်ရာ အာရုံကြောကို ဖိ ထားသည့်အတွက် သွေးလည်ပတ်မှု မမှန်၍ ဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။ ရေမြောင်း မှာ အမှိုက်ရှိနေလို့ ရေမစီးသလိုပဲဆို အမှိုက်ကို ရှင်းရမည်။ သွေးကြောမှာ လည်း မိမိနေတဲ့နေရာလေးကို ဟပေး ရမည်တဲ့။

“မောင်မိုးရေ...ငါတော့ ကျော စားခွဲခံရဦးမလား မသိဘူးဟေ့”

ဟု ဖုန်းဆက်ပြောရဦးမည်။

ခန္ဓာရှိတဲ့သတ္တဝါတိုင်း ကျန်းမာ ကြပါစေသတည်း။

ခလင်း-ဦးအောင်သိန်း

09 5401946

စာအုပ်ကလေး

ချိုသာ

‘စာအုပ်’ကို ဒက်နေ့ရင်း ဖွင့်
ပြသက လှမ်းနိုင်ရယ်ပါ။

‘စာအုပ်’ဆိုတာ အုပ်(ဥစ္စာ)တဲ့။
အမလေး ... ကောင်းလိုက်တာ။
ကြိုက်လိုက်တာ။ အရမ်းသဘောကျ
လိုက်တာ။ သောက်ရမ်းမိတဲ့ ကျောက်
တန်း ငါးပိပဲ။ အောင်မာကွာ။

ဟိုး ... တစ်ချိန်တုန်းကတော့
အခု အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု လက်
ဒီးကက်မြို့မှာ သက်ရှိထင်ရှားဆဲ နေ
ထိုင်တဲ့ မောင်သာရက ခါး မျက်နှာ
ပါသော ရှေ့ဖုံးကျောဖုံးပါသော ချုပ်
ထားရင် စာအုပ်ခေါ်တယ်လို့ ကျုပ်ကို
ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ထားလိုက်ပါတော့။
အခု ကျုပ် မောင်သာရ အဆိုအမိန့်
ကို မကြိုက်တော့ဘူး။ လှမ်းနိုင်အဆို
ကိုကြိုက်တယ်။ အောင်မာကွာ။

မောင်သာရက စာအုပ်ကို
အပေါ်ယံရှုပြီး အမိပွယ်ဖွင့်ဆိုတာ။
လှမ်းနိုင်က တကယ့်အနစ်ကို နှိုက်ပြ
တာ။ မတရားကွာတာ။ ဒါလည်းပဲ
သားလိုက်ပါတော့။

နှစ်ကာလများ စာအုပ်တိုက်
တစ်ဦးတည်းပိုင်ရှင် ဖိုးဝေက သဲအိမ်
မောင်နေဝါရဲ့ ဝတ္ထုတွေကို ထုတ်ဝေ
ပြန်ချိန်လို့တဲ့။ သူတို့ချင်းလည်း

သဘောတူညီမှု ရပြီးပြီတဲ့။ ခက်နေ
တာက သဲအိမ်မောင်နေဝါရဲ့စာတွေ
ဘယ်မှာလဲ။

ဟိုး ... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ၃၀
ကျော်လောက်က စာတွေကို တစ်စု
တစ်စည်းတည်းဖြစ်အောင် ဘယ်လို
ကြိုးစားကြမလဲ။ ထုတ်ဝေသူ ကိုယ်
တိုင်က ကဗျာဆရာ။ သူကဗျာရေးဖို့
လည်း တွေးမသေးတယ်။ ရေးရသေး
တယ်။ ကြားဖူးကြတယ် မဟုတ်တဲ့
လား။ အတွေးနဲ့အရေးဆိုတာလေ။
အောင်မာကွာ။

လိုရင်တိုရှင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်
ဖိုးဝေလည်း မအားဘူး။ ရန်ကုန် ဖြန့်
ချိရေး။ နယ်ဖြန့်ချိရေး။ အတင်ဆိုရင်
အသိမ်းရှိတယ်။ ငွေလက်ငင်းရှင်းရ
တဲ့ စာအုပ်လည်းရှိတယ်။ မိသားစု
ကိစ္စတွေနဲ့လည်း ရှုပ်ပွနေကြတာ။
ဗိုလ်သံ(သဲအိမ်မောင်နေဝါ)လည်း ဒီ
အတိုင်းပဲ။ စာမရေးတာကြာပေမယ့်။
ရှေးမ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီးဖွင့်နိုင်ဖို့
ချေးခါးအူမ မကျန်အောင် အငွေအကုန်
ကြိုးစားခဲ့ရပြီး အရည်တည်တဲ့အောင်
ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပြုလုပ်ခဲ့ရတာ။ အောင်
မာကွာ။

ဆိုဝေ့ဘာက စာရေးခြင်းအမှုကို
စွန့်လွှတ်ခဲ့ရတယ်။ ‘ကိုယ့်သမိုင်း
ကိုယ်ရေးတာ’လို့ ငါးစိမ်းသည်မက

အာပေါင်အာရင်းသန်သန်နဲ့ အသား
ကုန်အော်ဟစ်နေတဲ့ခေတ်ကို။ ခေတ်
ပျက်ကြီးထဲမှာ သဲအိမ်မောင်နေဝါမှာ
လည်း တကယ့်သမိုင်းရှိခဲ့တာပေါ့။
အောင်မာကွာ။

သပြေစာပေလုပ်သား သောင်း
ပြောင်း။ ဖိုးဝေကိုသန်းအုန်း။ ကိုညို
သစ်လက်ထက်။ မဟေသီ ကိုခင်
မောင်မြင့်။ ကိုဆောင်းဝင်းလတ် လက်
ထက်။ ရှုမဝကိုဆွေတင့်လက်ထက်
မှာ ရေးမိခဲ့တာတွေ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း
ကြီး မမှတ်မိတာတွေ ကျန်သေးတယ်။

စာတွေစုံအောင် ဘယ်သူတာ
ဝန်ယူပြီး စုဆောင်းပေးမလဲ။

ထုတ်ဝေသူက လူရတာတတ်
တယ်။ စာကြမ်းပိုးတစ်ယောက်ကို
အပ်ထားတယ်။ သူ့တာဝန် သူလုပ်
လိမ့်မယ်။ စာကြည့်တိုက်မှာ ဖွေလိမ့်
မည်။ အောင်မာကွာ။

မောင်သာရပြောသလို စာအုပ်
ကတော့ အချိန်တန်ရင် ဖြစ်မှာပဲ။
လှမ်းနိုင်ပြောသလို ဥစ္စာပါ မပါက
တော့ ...။ အောင်မာကွာ။

ချိုသာ

အသံကြွေ တေးဂီတ ဟန်သီရင်

ပန်းချီ ဓံလွင်မောင်

အံ့ကြောင့် ဟေးဟေး

□ ဟန်သီဇင်

ဒေါ်သက်တင်နှင့် ဒေါ်မြတင် ညီအစ်မနှစ်ယောက်က ကျောင်းအုပ် ရာထူးဖြင့် အငြိမ်းစားယူခဲ့တာ ငါးနှစ် ကျော်ပြီ။ မိဘများလက်ထက် ကျန်ခဲ့ သည့်ခြံဝင်းထဲမှာပင် ပင်စင်လစာလေး နှင့် ချွေတာပြီး နေထိုင်လာကြသည်။

ညီမနှစ်ဦးတည်းမို့ တရားရိပ် သာသွားလျှင် တစ်ဦးက အိမ်စောင့် ကျန်ရသည်။

“မမသက်... ညီမတို့အသက် အရွယ်ခွဲ အိမ်မှာတစ်ယောက်တည်း နေရချိန်မှာ မကျန်းမာတာတို့၊ ရုတ် တရက် အရေးကြီးဖြစ်ရင် ကူဖော် လောင်ဖော်တစ်ဦးရဲ့ ဂုဏ်သိမ်းမယ် နော်”

“အေး... မလည်းပြောမလို့ ပဲ၊ တစ်လောက ညီမခရီးသွားနေ တုန်း ခေရီးခန်းထဲမယ် တစ်ယောက် တည်း ချော်လဲတာ ကံကောင်းလို့ ခေါင်းကိုမမှိုက်မိဘောင် ထိန်းလိုက် နိုင်လို့၊ တကယ်သာ ခြေလွတ်လက် လွတ်လဲကျလို့ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ်ဘူးလေ”

“အင်း... အပူရာချင်လို့ အိမ် ထောင်မပြုဘဲ နေပြန်တော့မလည်း အသက်ကြီးလာတော့ အနီးအပါးမှာ ကူဖော်လောင်ဖက် မရှိတဲ့ဒုက္ခ”

“ဒါလည်း ဒါပေါ့အေး၊ တချို့ များ သားသမီးတွေ ပွားစည်ပြီး နေ

လာလိုက်တာ တကယ်အသက်ကြီး လာတော့ ဆေးပေးမီးယူလည်းမရ၊ လှည့်တောင်မကြည့်ဘဲ အထီးကျန် ဘဝ နေနေရတဲ့ အမေအို၊ အဖေအို တွေဘဝက ပိုဆိုးပါ။ တို့က အိမ် ထောင်မပြုလို့ ခုလိုကြုံရတာ ခြေသာ ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် ညီမတို့ အိမ်အကူတစ်ယောက်လောက် တော့ စိတ်ချရတဲ့ဆီက ခေါ်ထားရ အောင် မမရယ်”

“အေးလေ ညီမသဘောပါပဲ”
သည်လိုနှင့် ကျောင်းဆရာမ အပျိုကြီးအရွယ်အို ညီမနှစ်ဦးကို အဖော်အလှော်ရရန် အိမ်အကူခေါ်ရန် စီစဉ်ကြတော့သည်။

...

မမွှေးတစ်ယောက် ရောက်လာ ကတည်းက ဒေါ်သက်တင်ရော၊ ဒေါ်မြတင်ပါ စိတ်ချမ်းသာခဲ့ရသည်။ မမွှေးက ရုပ်ရည်လည်း ကြည်လင် သည်၊ အရိပ်အကဲ ပါးနပ်သည်။ အချိန်တိုအတွင်းမှာ ဆရာမကြီး ညီ အစ်မနှစ်ယောက် အကြိုက်သိသည်။ ထမင်းဟင်းချက်လည်း ကျွမ်းကျင်၊ အိမ်တွင်းမှုလည်း စည်းစနစ်တကျ သိမ်းဆည်းပေးတတ်သည်။

ညဆိုလျှင် ညောင်ညာကိုက်ခဲ

တတ်သော အရွယ်မို့ အကြောပြေ ဆေးလိမ်းပေး၊ နှိပ်နယ်ကာ ပြုစုပေး တတ်သူမို့ မမွှေးမှ မမွှေး ဖြစ်ရကာ လစာအပြင် အဝတ်အစားကောင်းများ လည်း ဆင်ယင်ပေးလေသည်။

မနက်မိုးလင်း ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ဘုရားခန်းမှ ထွက်လာတာနှင့် မုန့် ဟင်းခါးကြိုက်သည် ဒေါ်သက်တင် အတွက် အဆင်သင့် ပြင်ထားပေး သည်။ အရင်ကဆိုလျှင် မနက်ခင်းစာ ပူပူနွေးနွေး မုန့်ဟင်းခါးစားချင်ပေမယ့် လမ်းထိပ်ကိုလျှောက်ရဦးမည်။ မသွား ခင် အိမ်တံခါးတွေ လိုက်လံပိတ်ရဦး မည်။ တံခါးသွားခတ်၊ ခြံသွားခတ်ပြီး မျက်မှန်ကျန် ပြန်ဝင်ယူ။ ပြန်သော ပိတ်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မျက်မှန်တပ်ပြီး မျက်မှန်ရှာရတာ အမောနှင့် မုန့်ဆိုင် မရောက်တော့။ လူလည်းမောပြီး အသက်ကြီးသူရဲဒုက္ခ များပါဘူး။

သို့နှင့် အပြင်ထွက်ဝယ်စားတာ မလုပ်တော့ ရယ်ဒီမိတ် မုန့်ဟင်းခါး ထုပ်နှင့် ပြီးချ ထမင်းကြမ်းနှင့်သာ ပြီးခဲ့သည်။ အသက်ကြီးလာတော့ ခံ တွင်းက မလိုက်ချင်၊ ရှော့ရှော့ရှူ ပူနွေးတာလေး စားချင်သား။ လျှာခံ တွင်းတောင့်တသမျှ မျိုချခဲ့ရသည်။

ခုတော့ မမွှေးရောက်လာတော့ စားချင်တာစားရပြီ။ မီးဖိုချောင်မှာ နှိ ခိုပြည်ပြည်ဖြစ်လာသည်။ ဒေါ်သက်

တင်က ဈေးကို သုံးရက်တစ်ခါမှဝယ်ပြီး ခုတ်ထစ်ကာ အသားငါးများ ဆားနုနုနင်းနယ်သိပ်ပြီး ခေခေသေတ္တာထဲ ထည့်ထားလိုက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟင်းရံကိစ္စ လိုအပ်လျှင် ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်း မမွှေးက ဈေးကို ပြေးဝယ်ရတတ်သည်။ ဘယ်လောက်ခိုင်းခိုင်း မမွှေးက မျက်နှာမပျက်။ မညည်းညူ။ အဆင်ကိုပြောနေသည်။

တကယ်တော့ ဒေါ်သက်တင်တို့ကသာ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ကင်းကွာနေသဖြင့် မမွှေးခေါ်စရိုက်ကို မသိကြပေ။ မမွှေးက သူတို့ရှေ့မှာ ရိုကျိုးပျပ်ဝတ်ခဲ့ပါသည်။ ရပ်ကွက်မှန်ဟင်းခါးဆိုင်နှင့် ဈေးထဲရောက်သည်နှင့် အပျိုကြီး ဒေါ်သက်တင်တို့အကြောင်း မရိုက်မဆစ်ရဘဲ ပေါက်ပေါက်ဖောက် ပြောတော့သည်။

ပတ်ဝန်းကျင် ဆိုတာမျိုးကလည်း သူများအကြောင်းဆိုလျှင် စစ်စစ် ပေါက်ပေါက် မေးကြပြောကြ။ စရိုက်ဝန်းကျင်ဆိုတော့ မမွှေးမို့ ဈေးဝယ်လာပြီဆိုတာနှင့် ...

“ဟော ... မင်းသမီးမွှေး လာပါပြီ။ သူ့ရဲ့ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတွေ ဘာဝယ်ခိုင်းပြီ မသိ”

“ငရုတ်သီးခြောက်လေး။ သူတို့က ငရုတ်မှုန့်တွေက ဆေးဆိုးပါလို့တု။ အဲဒါ ငရုတ်ပွ အခြောက်ထောင်းချက်တာလေ”

“မွှေးများပါတော်”

“မွှေးလည်းများ။ ဇာလည်းချုံတာ မပြောပါနဲ့တော့။ အသက်ကလည်းကြီး။ အပျိုကြီးတွေလည်းဖြစ်

တော့ လက်ပေါက်ကတ်ပါသိ”

“ဟဲ့ ... လက်ပေါက်က ဘယ်လိုကတ်တာတုန်း”

“သူညီမက ခိုပ်သာမသွားခင် အိမ်က မီးစက်ပျက်တာပြင်ဖို့ ပြောတာလေ။ ခိုင်းနေကျ စက်ပြင်သမား မဟုတ်လို့ နေ့ရွှေညရွှေနဲ့ ကျပ်လည်းဝီးမလာတဲ့နေ့ ကိုရီးယားကားမကြည့်ရတော့ နေလို့ထိုင်လို့ကိုမရတော့ဘူး”

“ဟဲ့ ... ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနဲ့ မမွှေးနဲ့ နှစ်ယောက်တည်းလား”

“ဟုတ်ပါတော်။ အန်တီအငယ်က မနေ့က ခိုပ်သာသွားပြီလေ”

အိမ်ပြင်ရောက်လျှင် ဘာရယ်မဟုတ် စကားတွေ ဖွာလန်ကျပြောမှုမှ နေသာထိုင်သာရှိသော မမွှေးစရိုက်ကို အိမ်ရှင်ဒေါ်သက်တင်တို့ ညီအစ်မမမျှ မသိရှာကြပေ။

“ကလောင် ... ကလောင်”

ခြံဝမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံကြောင့် လူသုံးဦး လာရပ်တာတွေ့ရသဖြင့် ...

“ဟဲ့ ... မမွှေး ဘာကိစ္စလဲ သွားမေးချေ”

မမွှေး ကမန်းကတန်း ခြံသောယူကာ သွားလိုက်သည်။

“ဆရာမကြီးညီမက မီးစက်ပျက်တာပြင်ဖို့ ခေါ်ထားလို့ပါ”

မီးစက်ပြင်မည့်သူဆိုတော့ မမွှေးစဉ်းစားမနေတော့။ ဆရာမကြီးကိုလည်း ပြန်တင်ပြမနေချင်၍ ခြံတံခါးဖွင့်ပေးကာ ခေါ်လာခဲ့တော့သည်။

မမွှေးနောက်မှ ကပ်ပါလာသော လူသုံးဦး အိမ်ထဲအရောက်မှာ ကစ်ဦး

က စတီးဓားနှင့် မမွှေးလည်ပင်းအား ထောက်ထားသည်။ ကျန်နှစ်ယောက်က ဒေါ်သက်တင်အား ဖမ်းချုပ်၊ ကြိုးတုတ်၊ ပါးစပ်အား အသင့်ပါလာသော တိပ်အဝါပြားနှင့် အော်ဟစ်မရစေရန် ပိတ်လိုက်ကြသည်။

သောကျားသားလည်းမရှိ၊ တစ်အိမ်နှင့်တစ်အိမ်ကလည်း ခြံဝင်းနဲ့ နေထိုင်ကြသဖြင့် အလှမ်းဝေးနေသည်။ လူနှစ်ဦးက အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ကာ ဇီရို၊ သေတ္တာများ မွှေနှောကြရာဓမ္မကြပြီး သူတို့လိုချင်သော အရာများရတာနှင့် တစ်ဟုန်ထိုးထွက်ပြေးတော့သည်။

မမွှေးကို ဓားဖြင့်ထောက်ထားခြင်းရန်မှ ကင်းဝေးတာနှင့် -

“လာကြပါဦး ... ကယ်ကြပါဦး ... ဓားပြချို့ ဓားပြ”

မမွှေးတစ်ယောက် ကြိုးအော်ဟစ် အကူအညီတောင်းသံကြောင့် အိမ်နီးချင်းများ ပြေးလာရင်း မသက်ကံ ဖွယ်ပြေးလာအား ဆီး၍ဖမ်းမိလေတော့သည်။

ကံကောင်းထောက်မစွာ လူ့အသက်မသေခြင်းပင် ...။ ဘာရယ်မဟုတ် ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ရဲ့ မိသားစုအကြောင်း အရည်မရ၊ အဖတ်မရ စကားလုံးဖွာသည့် အကျင့်ကြောင့် အန္တရာယ်ပေးမည့် လောဘသားကောင်အား ပိတ်ခေါ်သလို ဖြစ်ကြောင်း သင်ခန်းစာယူတတ်ကြပါစေ။

ဟန်သီဝင်

ဘကြောင့်

ရဲစခန်းက တိုင်ချက်ဖွင့်မပေးတာလဲ

ဝင်းဇော်[သုံးဆယ်]

ညီလေး ...

ညီလေးရေပို့လိုက်သော စာကို ရပါတယ်။ အမေကော နေကောင်းရဲ့ လား။ အစ်ကိုတို့မိသားစုလည်း နေကောင်းကြပါတယ်။

ဒါထက် ညီလေးရေ ... မင်းရဲ့ စာထဲမှာ ငါ့ကိုအရပ်ထဲက ကိုလှအေးနဲ့ ကိုတင်ရွှေတို့ အမွေကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စကားများ ရန်ဖြစ်ကြတယ်။ ကိုတင်ရွှေက မကျေနပ်လို့ ရဲစခန်းကို သွားတိုင်တယ်။ အဲဒါ ကိုတင်ရွှေက ခေါ်လို့ ညီလေးက အဖော်လိုက်သွားရတယ်လို့ ဆိုတယ်။ ရဲစခန်းရောက်တော့ တိုင်ချက်ဖွင့်မပေးပါဘူး။ တရားရုံးကို ဦးတိုက်လျှောက်ရမယ်လို့

ရဲစခန်းက ညွှန်ကြားတယ်။ နောက်ပြီး အခုတော့အချိန်မရတော့ဘူး။ နောက် နေ့ရုံးချိန်အထိ လာခဲ့လို့လည်း ဆိုတယ်။ ဘာတွေမှန်းလည်း မသိပါဘူး။ တစ်စုံတစ်ခုကြောင့် ရဲစခန်းထဲထင်တာပဲ။ အစ်ကိုမှာ အသိတွေများရှိရင် ဖုန်းလေးဘာလေး ဆက်ပေးပါဦး အစ်ကို ရယ်လို့ ဖတ်လိုက်ရတယ်။

အင်း ... မင်းရဲ့စာထဲမှာ အမှုအကြောင်း အပြည့်အစုံ ရေးမထားတော့ ဘာကြောင့် ရဲစခန်းက တိုင်ချက်ကို ဖွင့်မပေးတာလဲဆိုတာ အစ်ကိုမှာ ပြောရခက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုတို့ဆိုင်ခိုင်းရာ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေကို သိကြမယ်ဆိုရင် မင်းတို့

ကိစ္စ ရှင်းသွားမယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ညီလေးရေ ...

တို့ရဲတပ်ဖွဲ့ လုပ်ငန်းတွေကလည်း တိမ်မယောင်နဲ့နက် လွယ်မယောင်နဲ့ခက်တယ်လို့ ဆိုရမလို့ပါပဲ။ မင်းစဉ်းစားကြည့်လေး အများအားဖြင့် အစ်ကိုတို့လုပ်ရတဲ့ အလုပ်တွေက တရားရုံးနဲ့ တရားခံတွေရဲ့ကြားမှာ လုပ်ရတာဆိုတော့ သိပ်ခက်ပါတယ်။ သတိလည်း ထားရပါတယ်။ အထူးသဖြင့် မတည့်ကြတဲ့ နှစ်ဦးမှာ တစ်ဦးက အမြင်စောင်းမသွားဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးကြရပါတယ်။

ထားပါတော့ကွာ။ တိုင်ချက် အကြောင်းကို ညီလေး နားလည်

သဘောပေါက်အောင် ရှင်းပြချင်သေး
တယ်။ တိုင်ချက်ဆိုတာ လွယ်လွယ်
ပြောရရင်တော့ လူတစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး
မကျေနပ်ချက်က စခဲ့တာပဲ။ သား
သမီးကိစ္စတွေဆိုရင် မိဘက ဖြေရှင်း
ပေးလိုက်တာပဲ။ ကျောင်းသူကျောင်း
သားတွေရဲ့ ကိစ္စဆိုရင်လည်း ဆရာ၊
ဆရာမကြီးတွေက ဖြေရှင်းပေးလိုက်
ရင် ပြီးသွားတဲ့သဘော ရှိပါတယ်။

လူမှုရေးနယ်ယံကျတော့ နည်း
နည်းကျယ်ပြန့်လာပါတယ်။ လူတစ်ဦး
တစ်ယောက်အနေနဲ့သော်လည်း
ကောင်း။ အဖွဲ့အစည်းတစ်ခု အနေနဲ့
သော်လည်းကောင်း။ လူအများက
သော်လည်းကောင်း၊ ဌာနဆိုင်ရာများ
အနေနဲ့သော်လည်းကောင်း နစ်နာ
မှုတွေ၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေ၊ မကျေနပ်ချက်
တွေ ရှိလာပါက ရဲစခန်းတွေမှာ တင်
ပြတိုင်တန်းကြရပါတယ်။

ဒါကို ပြည်သူများဘက်ကတော့
အမှုတိုင်တယ်ပေါ့။ အစ်ကိုတို့ ရဲတပ်
ဖွဲ့ဝင်တွေဘက်ကတော့ အမှုဖွင့်ပေး
တယ်ပေါ့။ တစ်နည်းအားဖြင့် 'တိုင်
ချက်'လို့ ခေါ်ကြတယ်။ ရဲစခန်းတွေ
မှာ နှုတ်ကျိုးနေတာကတော့ (FIR)
လို့ခေါ်ကြပါတယ်။ အပြည်အဝန်းက
တော့ (FIRST INFORMATION
REPORT)ပေါ့။ မြန်မာလို အပြည့်
အစုံကတော့ "ပထမသတင်းပေးတိုင်
တန်းချက်"လို့ ပြောရမှာပေါ့။

ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေအနေနဲ့ ပြည်
သူများရဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေ၊ နစ်နာမှု
တွေ၊ ဆုံးရှုံးမှုတွေကို ရဲစခန်းကို လာ
ရောက်တိုင်တန်းတဲ့အခါမှာ အရေးယူ
ဆောင်ရွက်ပေးဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။

တာဝန်အရ ဆောင်ရွက်ပေး

ရာမှာတည်း လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေ၊
စည်းကမ်းဥပဒေတွေ၊ ညွှန်ကြားချက်
တွေနဲ့အညီ ဆောင်ရွက်ကြရပါတယ်။
ဆိုကြပါစို့ကွာ။ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံး
ဥပဒေက ပြဌာန်းပေးထားတာက ရဲ
အရေးပိုင်မှုနှင့် ရဲအရေးမပိုင်မှုဆိုပြီး
ခွဲခြားသတ်မှတ်ပေးထားပါတယ်။

ရဲအရေးပိုင်မှု ဆိုတာက ရဲက
ဝမ်းမပါဘဲ ဖမ်းဆီးပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ အမှု
တွေကို ဆိုလိုပါတယ်။ ရဲအရေးမပိုင်
မှုဆိုတာကတော့ သက်ဆိုင်ရာတရား
သူကြီး တစ်ဦးဦးထံမှ ဝမ်းမယူသာ
ရဲက ဖမ်းဆီးပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့အမှုမျိုး ဖြစ်
ပါတယ်။ ပြောရရင်တော့ကွာရဲ တပ်ဖွဲ့
ဝင်တွေအနေနဲ့ ရဲအရေးပိုင်တဲ့ အမှု
မျိုးကိုသာ ချက်ချင်းတိုင်ချက်ရေးဖွင့်
ပေးပိုင်ခွင့် ရှိပါတယ်။ ရဲအရေးမပိုင်
တဲ့ အမှုဖြစ်နေရင်တော့ သက်ဆိုင်
ရာတရားရုံးတော်သို့ ဦးတိုက်လျှောက်
ထားဖို့ ညွှန်ပြကြရပါတယ်။

ဒါကိုလည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်
ထုံးဥပဒေက အတိအလင်း ပြဌာန်း
ထားတာပါပဲ။ အဲဒီမှာ သတင်းပေး
တိုင်ကြားသူနဲ့ တိုင်ချက်ဖွင့်ရမယ့်
ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တို့ကြားမှာ ကွာဟချက်
ကလေးဖြစ်သွားတယ်။ သဘော
မပေါက်သေးတဲ့သူများက အမြင်
စောင်းသွားတဲ့သဘော ရှိပါတယ်။ သူ
တို့စိတ်ထဲမှာက တိုင်ကြားရင် ရဲတပ်ဖွဲ့
က ချက်ချင်း အမှုဖွင့်ပေးရမယ်ဆိုတာ
ကိုသာ စွဲမှတ်ထားကြတာ မဟုတ်
လား။

ထားပါတော့ကွာ။ တိုင်ချက်
အကြောင်းကိုပဲ အစ်ကို ဆက်ရှင်းပြ
ပါမယ်။ ရဲအရေးပိုင်တဲ့ ရာဇဝတ်မှုဖြစ်
ပွားတယ်လို့ လာရောက်တိုင်တန်းတာ

ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ သတင်းရတာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ယုံ
ကြည်ဖို့အကြောင်းရှိရင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ချက်
ချင်း တိုင်ချက်ဖွင့် အရေးယူဆောင်
ရွက်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒီလို ဆောင်ရွက်
နိုင်ဖို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ-၁၅၄ အရ ရဲစခန်းမှူးကို အခွင့်
အာဏာပေးထားပါတယ်။ အမှုဖွင့်ပြီး
တဲ့အခါ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထုံးဥပဒေ
ပုဒ်မ ၁၅၆/၁၅၇ တို့အရ အမှုကို
ဆက်လက်စစ်ဆေး ဆောင်ရွက်ကြရ
ပါတယ်။

အများပြည်သူတွေအနေနဲ့ အမှု
တိုင်တန်းတဲ့အခါမှာ လူကိုယ်တိုင်
နှုတ်ဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ကြေးနန်းစာဖြင့်ဖြစ်
စေ၊ တယ်လီဖုန်းဖြင့်ဖြစ်စေ၊ လက်
ရေးစာဖြင့်ဖြစ်စေ တိုင်တန်းနိုင်ပါ
တယ်။ ရဲအရေးပိုင်တဲ့ ပြစ်မှုဖြစ်ပါက
ရဲစခန်းဆိုင်ရာ မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၂၀
(တိုင်ချက်စာအုပ်)မှာ ချက်ချင်းအမှုဖွင့်
ပေးမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကို တိုင်ချက်
ဖွင့်ပေးတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ ညီလေး
တို့ကို အထူးမှတ်သားထားစေချင်တာ
ကတော့ အမှုတိုင်တိုင်း အမှုဖွင့်မပေး
နိုင်ဘူးဆိုတာပါပဲ။

အဲ... ရဲအရေးမပိုင်တဲ့ အမှုကို
လာရောက်တိုင်တန်းရင် ဘာလုပ်မလဲ
ဆိုတာကို မင်းသိချင်ပေလိမ့်မယ်။
တိုင်ချက်စာအုပ် မှတ်ပုံတင် ၂၀ မှာ
တိုင်ချက်ဖွင့်ပေးလို့ မရပါဘူး။ မှတ်ပုံ
တင်စာအုပ် အမှတ်-၄ အရပ်ရပ် နေ
စဉ်မှတ်တမ်းစာအုပ်မှာ မှတ်တမ်းတင်
ထားရပါမယ်။ သက်ဆိုင်ရာတရားရုံး
သို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားဖို့ ညွှန်ကြား
ပေးရပါမယ်။

ဒါကိုလည်း မျက်နှာလွှဲခဲ့ပါ
မလုပ်ရပါဘူး။ တိုင်ကြားသူများ

အခက်အခဲမရှိစေဖို့ တရားရုံးသို့ လျှောက်ထားဖို့ လျှောက်လွှာရေးပေးရပါမယ်။ အဲဒါကို ပုံစံ(က)လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူတို့ လာရောက်တိုင်တန်းခဲ့တာ အထောက်အထားအနေနဲ့ အပည့်၊ နေရပ်လိပ်စာ၊ တိုင်ကြားချက် အကျဉ်းတို့ကို ဖော်ပြပြီး ဖြတ်ပိုင်းပေးလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒါကို (ခ) ပုံစံလို့ ခေါ်ပါတယ်။ အကျဉ်းအားဖြင့်တော့ ရဲအရေးမပိုင်မှုတွေကို (က+ခ) ပုံစံနဲ့ ဆောင်ရွက်ပေးတယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ တရားရုံးသို့ ဦးတိုက်လျှောက်ထားရာမှာလည်း ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တစ်ဦးက ကိုယ်တိုင်လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်ပေးရပါသေးတယ်။

မင်းကို ဗဟုသုတဖြစ်အောင် ပြောပြရဦးမယ်။ ရဲအရေးပိုင်တဲ့ အမှုကို ချက်ချင်း အမှုဖွင့်ပေးခဲ့ပေမယ့်လည်း အမှုတိုင်းကို တရားရုံးသို့ အမှုစွဲမတင်ဘူး။ ဒီလိုဆိုပြန်တော့ ငါ့ညီလေး နားရွပ်သွားမလား၊ မသိဘူး။ ဒီလိုပါ။ အမှုတစ်ခုကို တရားရုံးတော်သို့ တရားစွဲတင်တဲ့အခါမှာ အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံအောင် အမှုစစ်တွေက အမှုကို ခိုင်မာအောင် တည်ဆောက်ပေးကြရပါတယ်။ ဆိုပါစို့ကွာ။ အမှုတစ်ခုမှာ လိုအပ်ချက်တွေက တရားခံပါရမယ်။ သက်သေ ပြည့်စုံစွာ ပါရမယ်။ သက်သေခံပစ္စည်းတွေလည်း ပါရမယ်။

ဥပမာ ဆိုကြပါစို့ကွာ။ အမှုတစ်ခုဖြစ်လာရင် အနည်းဆုံး (ဘ)ခြောက်လုံးနဲ့ ပြည့်စုံရပါမယ်။

WHO = တိုင်ကြားသူက အယ်သူလဲ။

WHEN = ဘယ်နေ့၊ ဘယ်

အချိန်က ဖြစ်တာလဲ။

WHERE = ဘယ်နေရာမှာ ဖြစ်တာလဲ။

WHON = တရားခံက ဘယ်သူလဲ။

WHY = မှာမင်း၊ ဘာကြောင့်ဖြစ်တာလဲ။

ဖော်ပြပါ အချက်တွေကို ဖော်ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ဘူးဆိုရင် အဲဒီအမှုဟာ နောက်ဆုံးမှာ ဘာမှမဖြစ်တော့ဘူးဆိုရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကြောင့် အမှုဖွင့်ပြီးတိုင်း တရားစွဲမတင်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာပါ။

ရဲအရေးပိုင်တဲ့ အမှုဖြစ်လင့်ကစား တရားစွဲတင်နိုင်တဲ့ အခြေအနေမရှိရင် ပိတ်သိမ်းလိုက်ရပါတယ်။ ဒါဟာလည်း အချိန်တွေ မထိခိုက်စေဖို့ အမှုတွေ ဆောင်ရွက်ရာမှာလည်း အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေဖို့ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ကျင့်ထံဥပဒေပုဒ်မ-၁၇၃ အရ ဆောင်ရွက်ခွင့်ပေးထားတာပဲ ဖြစ်ပါတယ်။

တရားစွဲ မတင်နိုင်တဲ့ အမှုတွေကို ပိတ်သိမ်းရာမှာလည်း ညွှန်ကြားသတ်မှတ်ထားတဲ့ လုပ်ထုံးလုပ်နည်းတွေနဲ့အညီ ဆောင်ရွက်ကြရပါတယ်။ ရဲစခန်းဆိုင်ရာ မှတ်ပုံတင်စာအုပ်အမှတ်-၂၃ (နောက်ဆုံးအစီရင်ခံစာ) မှာ ရေးသွင်းရပါတယ်။ ဗြိတိန်နယ်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူး၊ ခရိုင်ရဲတပ်ဖွဲ့မှူးနဲ့ ဗြိတိန်နယ်ဥပဒေအရာရှိတို့ကို အဆင့်ဆင့်တင်ပြဆောင်ရွက်ရတယ်။ ပိတ်သိမ်းခွင့်ရှိတဲ့ အမှုတွေကတော့ ...

(၁) ခေတ္တစုံထောက်မရမှု၊

(၂) မှားယွင်းမှု၊

(၃) လီဆယ်မှု၊

(၄) ရဲအရေးမပိုင်မှု၊

(၅) လွှဲပြောင်းမှု၊

ထူးခြားတာလေးတွေကိုလည်း ပြောပြရဦးမယ်။ လီဆယ်မှုဆိုပါတော့။ တိုင်ကြားသူဟာ ၎င်းတိုင်ကြားတုန်းက မမှန်မကန်ကြောင်းသိရက်နဲ့ တိုင်ကြားကြောင်း စုံစမ်းပေါ်ပေါက်ခဲ့ရင် ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေပုဒ်မ ၁၈၂ အရ အရေးယူလို့ရပါတယ်။ တရားလိုက တရားခံဖြစ်သွားတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွာ။

တစ်ခါ တစ်ဦးတစ်ယောက်အပေါ် မမှန်မကန် စွပ်စွဲတိုင်တန်းရင်လည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ-၂၁၁ အရ တရားစွဲခံရမှာ ဖြစ်ပါသေး။

နောက်တစ်ခါ တိုင်ချက်ကို သတင်းပေးတဲ့အတိုင်း မရေးသားဘဲ အတိအလင်း ကွဲလွဲအောင် ရေးသားတဲ့ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်တွေကိုလည်း ပြစ်မှုဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မ-၁၇၇ အရ အရေးယူခံရမှာ ဖြစ်တယ်။

ကဲ ... ညီလေးရေ စာလည်း အတော်ရှည်သွားပြီ။ ဒီလောက်ဆိုရင် မင်းတို့လည်း အတော်လေး သဘောပေါက် ရှင်းလင်းသွားပြီလို့ ထင်ပါတယ်။

တကယ်တော့ အမှုတိုင်တန်းသူနဲ့ အမှုလက်ခံဖွင့်ပေးရသူတွေရဲ့ ကြားမှ ခက်ခဲနက်နဲတဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်တွေ အများကြီးရှိနေတယ်ဆိုတာ အားလုံး သဘောပေါက်စေချင်တာပါပဲ။

မင်းရဲအစ်ကို
ဇော်မောင်မောင်

ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)

မိုး ခြင်

DESIGN BY
KOPIN

မာမာ

□ မြသိန်း

ဒုတိယရဲမှူး ခင်မောင်ဝင်းသည် မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း တောင်ပေါ်ဒေသ ဗြူနယ်တစ်နယ်တွင် တာဝန်ထမ်းနေစဉ် ...

တစ်နေ့နံနက်၌ သူ့အပိုင်နယ်ပြင်မှ ကျေးရွာလူကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သော ဦးလှမော်သည် ရွာသားတစ်ယောက်နှင့်အတူ ရောက်လာသည်။

“ဗိုလ်ကြီး၊ ကျွန်တို့ရွာမှာ လွန်ခဲ့တဲ့တစ်နှစ်လောက်က ရောက်လာပြီး နေနေတဲ့ ဦးရွှေဘု ညကအသတ်ခံရတယ်” ဟု တိုင်ချက်ဖွင့်၏။

“အလောင်းကို ခင်ဗျားဘယ်လို လုပ်ထားသလဲ” ဦးခင်မောင်ဝင်းက မေးသည်။

“စိတ်ချရတဲ့ ရွာသားတစ်ယောက်နဲ့ အတော်ချွတ်တယ်” သူကြီးက ပြောသည်။

ဒုရဲမှူးခင်မောင်ဝင်းသည် သူကြီးအား သူသိလိုသည့်အချက်များကိုမေးပြီး နောက် သူ့အထက်အရာရှိကို သတင်းပို့သည်။

အထက်အရာရှိ၏ တာဝန်ပေးစချက်အရ ပင်မောင်ဝင်းသည် ရဲတပ်စီမံတစ်စိတ်နှင့်အတူ ရဲကွာသုံးရက်စာ ခြံနံ ဇွန်ဝေးဝေးသော ဆတ်သေရွာသို့ သူကြီးတို့နှင့်အတူ အမြန်ထွက်ခွာသွားသည်။

နေ့လယ်မှန်းတည့်ခါနီးတွင် ဆတ်သေရွာသို့ရောက်သည်။ ရောက်ရောက်ချင်း အလောင်းကို စစ်ဆေးသည်။ အလောင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် သံလွန်စများကျိရာသည်။ တွေ့ရှိချက်များကို မှတ်

သားပြီးနောက် အလောင်းကို မြို့ဆေးရုံသို့ ပို့ခိုင်းလိုက်သည်။

သူသည် အလောင်းကိုစတွေ့သူနှင့် အသတ်ခံရသူနေသော တဲအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်နေသူတို့ကို မေးခွန်းများမေးသည်။

အသတ်ခံရသူမှာ အနောက်အရပ်မှလာသူဖြစ်ကြောင်း၊ တစ်ကိုယ်တည်းလာကြောင်း၊ အသက်ခြောက်ဆယ်အရွယ်ရှိပြီး ငှက်များရောက်ခံစားနေရသူဖြစ်ကြောင်း၊ သူ့စကားသံမှာ တောင်ပေါ်စကားသံ မဟုတ်ကြောင်း စုံစမ်း၍ရသည်။

အသတ်ခံရသူ ဦးရွှေဘုသည် လည်ပင်းတွင် ဓားဒဏ်ရာများဖြင့် ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံထားရ၏။ သူ့တွင် ပလိုင်းတစ်လုံးသာရှိရာ ထိုပလိုင်းထဲမှ ငွေစက္ကူသုံးသောင်းခန့်နှင့် ဝါးဘူးလေးတစ်ခုထဲမှ လက်စွပ်၊ ဆွဲကြိုး၊ လက်ကောက်များကို တွေ့ရသည်။ အရေအတွက်မှာ သိပ်မများ။

သူအိပ်သော ဝါးဖျာအောက်မှ ဓားချည်တစ်ချောင်းကို တွေ့ရသည်။

ဓားချည်လက်ကိုင်တွင် ‘ဗိုလ်ဝ’ ဟူသောစာသားကို ထွင်းထားသည်။

အခြေမှာရှင်းနေသည်။ ငွေနှင့်ပစ္စည်းများကို လိုချင်၍သတ်ခြင်းမဟုတ်။ ရန်ငြိုးကြောင့် သတ်သည်မှာသေချာသည်။ ဘယ်လိုရန်ငြိုးလဲ ...

ဦးခင်မောင်ဝင်းသည် ဗိုလ်ဝစာသားပါသော ဓားချည်ကိုပြန် ရွာသားများအား “ခင်ဗျားတို့ ဗိုလ်ဝနာမည်ကို

ကြားဖူးသလား” ဟု မေးသည်။

ရွာသားများထဲမှ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော် ရွာသားကြီးတစ်ယောက်က

“ဟိုး ... နှစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကျော်လောက်က အနောက်အရပ်မှာ လူဆိုးဗိုလ်တစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ သူ့နာမည်က ဗိုလ်ဝတဲ့။ ဒီဘက်ကိုတော့ မလာဘူး” ဟုပြောသည်။

ဦးခင်မောင်ဝင်း အားတက်သွားသည်။

လူတစ်ယောက် အသတ်ခံရလျှင် အသတ်ခံရသူမှာ လူဆိုးပင်ဖြစ်ပါစေ။ လူသတ်သမားကို ဖော်ထုတ်ရေးသည် ရဲတို့၏အလုပ် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် ဦးခင်မောင်ဝင်းသည် လူသတ်သမားကို ခြေရာခံရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ရဲမှူးသည် ခြေရာခံရန် အထောက်အထားကိုလည်း ရထားပြီး ဖြစ်သည်။

အသတ်ခံရသူ၏ တဲတစ်တိုက်၌ ခြေရာသုံးခုကို တွေ့ရ၏။ ခြေဝတ်ရာနှစ်ခု၊ ဘယ်ညာမှာ လူတစ်ယောက်၏ ခြေရာ၊ အခြားခြေရာမှာ ခပ်ငယ်ငယ် အယ်ဘက်ခြေရာတစ်ဖက်။ ထိုခြေရာတစ်ခုကိုသာတွေ့ရပြီး ၎င်းခြေရာလှမ်းရာတစ်ဖက်တွင် အချင်းတစ်လက်မသာသာရှိသော တွင်းငယ်လေးကို တွေ့ရရာ ထိုခြေရာရှင်သည် ညာဘက်ခြေထောက်ပြတ်နေသူဖြစ်ပြီး ချိုင်းထောက်ကိုအသုံးပြုသူဖြစ်ကြောင်း ဦးခင်မောင်ဝင်း ကောက်ချက်ချလိုက်သည်။

သည်ရွာတွင် ချိုင်းထောက်နှင့်

သွားသုမရှိကြောင်း ဦးခင်မောင်ဝင်း စုံစမ်းသိရှိရသည်။

“ငါတို့ ခြေရာခံပြီး လိုက်မယ်။ ညနေစာနဲ့ နောက်တစ်နေ့မနက်စာ အခုချက်ကြ။ နောက်တစ်နာရီကြာရင် ငါတို့ခရီးထွက်မယ်”

ဦးခင်မောင်ဝင်းသည် သူ့တပည့်များအားပြောပြီး သူကြီးချက်ထားသော ထမင်းဟင်းများကို အမြန်စားသည်။ သူကြီးကိုလည်း လမ်းပြတစ်ယောက်ကို ရွာခိုင်းလိုက်သည်။

နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် ရဲမှူးခင်မောင်ဝင်းတို့အဖွဲ့သည် လမ်းပြနှင့်အတူ ခြေရာခံလိုက်ကြသည်။ ချိုင်းထောက်အရာက သူတို့ခြေရာခံရာ၌ အထောက်အကူပေး၏။

သူတို့သည် ခြေသံလုံလုံနှင့် ခပ်သွက်သွက်လိုက်ကြသည်။ ချိုင်းထောက်နှင့်သွားရသောကြောင့် ခရီးသိပ်မတွင်သည်ကို ရဲမှူးခင်မောင်ဝင်းသိသည်။

ညနေ နေဝင်ချိန်တွင် တောင်ကျချောင်းတစ်ချောင်းသို့ ခင်မောင်ဝင်းတို့ ခြေရာခံလိုက်သည်။ ချောင်းတစ်ဖက်သို့မကူးဘဲ ရောက်သည့်နေရာ၌ပင် စခန်းချလိုက်ကြသည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက် အလင်းရောင်လာသည်နှင့် သူနှင့်လမ်းပြသည် ခြေရာဆက်ခံရာ ချောင်းတစ်ဖက်တွင် တွေ့ရသည်။ ခြေရာများက တောင်ပေါ်တက်သွားကြောင်း ညွှန်ပြနေသည်။

“အဲဒီတောင်ဟာ ဒီဘက်မြို့နယ်နဲ့ ဟိုဘက်မြို့နယ်အစပ်ပဲ”

လမ်းပြက ပြောသည်။

“တောင်ပေါ်တက်သွားတယ်ဆိုရင် ဒီကောင်တွေဟာ ဟိုဘက်မြို့နယ်ထဲကပဲ ဖြစ်ရမယ်”

ခင်မောင်ဝင်းက ပြောသည်။

ပေနစ်ဆယ်ခန့် မြင့်သော တောင်ပေါ်သို့ ရဲမှူးတို့အဖွဲ့သည် ခြေရာခံရင်း တက်သွားရာ ခြေရာများမှာ တဖြည်းဖြည်း လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့ရသည်။ မြက်ပင်များမှာ ခြေနှင်းခံထားရသောကြောင့် ပြန်မမတ်ဘဲ ပြန်မထောင်ခြင်းက ၎င်းမြက်ပင်များပေါ် နင်းသွားသည်မှာ သိပ်မကြာသေးကြောင်း သက်သေခံများပင်ဖြစ်သည်။

နောက်ထပ် တစ်နာရီကျော်ကျော်အကြာတွင် ဦးခင်မောင်ဝင်းတို့သည် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အောက်၌ နားနေသူ နစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ဦးခင်မောင်ဝင်းသည် သေနတ်ကို မောင်းတင်ပြီး တိုးသွားရင်း...

“ဟေ့ကောင်တွေ မထနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေကြ” ဟု ခပ်မာမာပြောလိုက်သည်။

ဦးခင်မောင်ဝင်း၏ တပည့်များကလည်း ထိုလူနစ်ယောက်ကို ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

ဦးခင်မောင်ဝင်းသည် သူ့တပည့်တစ်ယောက်ကို ထိုသူများထံရှိ လက်နက်များဖြစ်သော ဓားရှည်တစ်ချောင်းနှင့် ဓားကောက်တစ်ချောင်းကို သိမ်းခိုင်းလိုက်သည်။

“ကဲ... မင်းတို့ထိုင်ပြီး ဘာတွေ လုပ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ပါးကိုပြောစမ်း”

ဦးခင်မောင်ဝင်းက ပြောခိုင်းရာ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အရွယ် ဗလတောင့်တောင့်နှင့်လူက -

“ကျွန်တို့ရဲ့ အဘနှင့်အမ (အဖေနှင့်အမေ)ကို သတ်သွားခဲ့တဲ့ ဓားပြဗိုလ်ဗိုလ်ဝကို ကျွန်တို့လိုက်ရှာပြီး လက်စားချေလိုက်တာပါ။ ဒီကောင်ဓားပြဗိုလ်က ကျွန်တို့ရဲ့ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို ဓားနဲ့ ခုတ်ဖြတ်သွားတယ်” ဟုပြောသည်။

“ဗိုလ်ဝက မင်းတို့ရဲ့ အဘနဲ့အမ

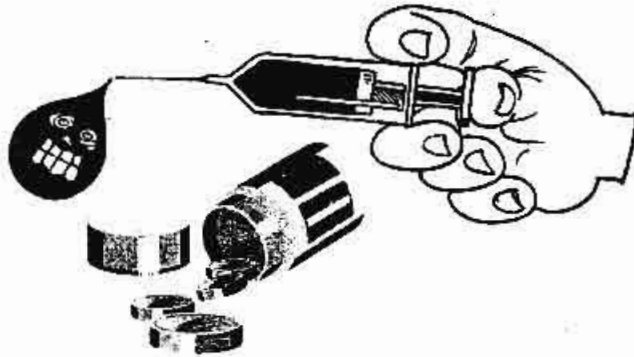
ကို ဘယ်တုန်းကသတ်သွားတာလဲ”

“ဟိုး အနှစ် ၂၀ လောက်က။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်ုပ်က ဆယ်နှစ်။ ကျွန်ုပ်ညီက ငါနှစ်။ ဗိုလ်ဝနဲ့ သူ့တပည့်ဆယ်ယောက်က ကျွန်တို့ရဲ့ကျောက်တစ်လုံးရွာထဲဝင်ပြီး ပစ္စည်းတွေယူပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့အဘနဲ့ အမကို ပစ္စည်းတွေ ဂုဏ်ထားရမလားဆိုပြီး သတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်ုပ်ညီက ဓားပြတစ်ယောက်ကို ခြေကန်တော့ ဗိုလ်ဝက ကျွန်ုပ်ညီရဲ့ ခြေထောက်အောက်ပိုင်းကို ခုတ်ဖြတ်လိုက်တယ်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ ငြိမ်နေလို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ဒါနဲ့ ဗိုလ်ဝဟာ တဖြည်းဖြည်းအသက်ကြီးလာ သူ့တပည့်တွေလည်း သေသေသေ၊ ထွက်ပြေးသူပြေးနဲ့ သူတစ်ယောက်တည်းကျန်၊ ငှက်များရောဂါရနေပြီဆိုတဲ့သတင်းရတော့ ကျွန်ုပ်တို့ညီအစ်ကိုနစ်ယောက်လည်း သူ့ကိုလိုက်စမ်းတာ လွန်ခဲ့တဲ့ခြောက်လလောက်က ဗိုလ်ဝ ဆတ်သေရွာရောက်နေတယ်။ နာမကျန်းဖြစ်နေတယ်လို့ သတင်းရတာနဲ့ အခုလို ကျွန်ုပ်တို့သူရှိရာကို လိုက်လာပြီး သူ့ကိုကလဲ့စားချေလိုက်တယ်” ဟု ညှိကြီးကာ ပြောသည်။ (သူညီမှာ ညှိလေးဖြစ်၏)

သူတို့ ညီအစ်ကိုနစ်ယောက်သည် အဖမ်းခံရသော်လည်း တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်းမဖြစ်ကြ။

မြို့သို့ရောက်သောအခါ တရားသူကြီးရွှေမှောက်တွင် ရဲမှူးခင်မောင်ဝင်းကို ထွက်ချက်ပေးသည်အတိုင်း ထွက်ချက်ပေးကြသည်။

နောင်အခါဝယ် တရားသူကြီးသည် သူတို့နစ်ယောက်ကို ထောင်ဒဏ်ဆယ်နှစ်စီ အပြစ်ပေးလိုက်၏။

မူးယစ်ဆေးမှန်သမျှဆန့်ကျင်ကြ ဝင်းဇော်(သုံးဆယ်)

ယနေ့ထုတ်ဝေနေကြသည့် နေ့စဉ်ထုတ်သတင်းစာများ၊ အပတ်စဉ်ထုတ်ဂျာနယ်များ၌ မူးယစ်ဆေးဝါးမှောင်ခိုမှုများကို ဖမ်းဆီးမိသည့်သတင်းများကို ဖတ်ရှုနေရသည်။ မူးယစ်ဆေးဝါးကို သုံးစွဲထားခြင်းကြောင့် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ကာ လူယက်မှု၊ လူသတ်မှုဖြစ်သည့် သတင်းများကလည်း ဒုန့်ဒေးပင်။ မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် စိတ်ကိုပြောင်းလဲစေသောဆေးဝါးများကို မသုံးစွဲရေး ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားမှုမပြုစေရေးအတွက် ပညာပေးဟောပြောပွဲများကို အစဉ်အမြဲ ကျင်းပနေကြသော်လည်း မူးယစ်ဆေးဝါးသုံးစွဲမှု၊ ဖမ်းဆီးရမိမှုများကို သတင်းအဖြစ်နေ့စဉ်လိုလို ဖတ်ရှုနေရသည်မှာ မကောင်းသောလက္ခဏာတစ်ရပ်ပင်ဖြစ်သည်။

မူးယစ်ဆေးဝါးနှင့် ပတ်သက်သည့်သတင်းများကို ဖတ်ရသောအခါ ဗန်းမော်မြို့က သူငယ်ချင်းစာရေးဆရာ

ပြောပြသောအကြောင်းအရာတစ်ခုကို ပြန်လည်တင်ပြပေးချင်ပါသည်။ သူတို့အရပ်ဒေသမှ မူးယစ်ဆေးဝါးကို အလွန်ရှုံ့မှန်းသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး၏ အကြောင်းဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်စဉ်ကသည်လိုပါ။

ဆရာတော်ကြီး ဦးဩဘာသည် ဗန်းမော်မြို့နယ်၊ သံယာအည်းအဝေးမှ ရွာသို့ပြန်ကြွလာသော်လည်း သူတွင်ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ဒေါသများက မပြေသေးပါ။

“ဟေ့...ငွေနှုံးရေ ရွာထဲကို သွားပြီး အုပ်ချုပ်ရေးမှူးကအစ ရွာထဲကလူတွေအားလုံးကို ခေါ်ပါ။ ရွာသူ၊ ရွာသား၊ ကလေး၊ လူကြီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေကို ဒီနေ့ည ၇ နာရီအချိန်ကျောင်းရေကမ္ဗောရုံကြီးထဲကို လာရောက်စုရုံးကြဖို့ အော်ကွာ”

ဟု ဆရာတော်ကြီးက မိန့်ပါသည်။ ငွေနှုံးဆိုသည်က သပြေကုန်း

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၏ ကပ္ပိယဖြစ်သည်။ ငယ်စဉ်ကတည်းက မိဘနှစ်ပါးဆုံးပါးသွား၍ ဆရာတော်ကြီးဦးဩဘာသက ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ခေါ်ထားသူဖြစ်သည်။ ကျောင်းကိစ္စနှင့်ပတ်သက်လာလျှင် အစစအရာရာ၌ စိတ်ချရသည့်သူလည်းဖြစ်သည်။ ငွေနှုံးက ဆရာတော်ကြီး၏မိန့်မှာချက်အတိုင်း တစ်ရွာလုံးအနှံ့သို့ လိုက်လံအော်ပါသည်။

ရွာသူ၊ ရွာသား၊ ကလေး၊ လူကြီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမအားလုံးကလည်း ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်မှာစကားကြောင့် ည ၇ နာရီမထိုးမီကတည်းက မ္ဗောရုံကြီးသို့ ရောက်နေကြသည်။ ည ၇ နာရီထိုးတော့ ဆရာတော်ကြီးဦးဩဘာသက မ္ဗောရုံကြီးထဲသို့ ကြွလာသည်။ ရွာသူရွာသားများ၏ရှေ့မှ ပလ္လင်ပေါ်တွင် မျက်နှာခပ်တည်တည်ကြီးနှင့် ထိုင်နေသည်။ ရွာလူကြီးနှင့်ရွာသူ၊ ရွာသားအား

ကဆရာတော်ကြီးမှ မည်သည့်အတွက်
ကြောင့် ဓမ္မာရုံကြီးထဲသို့ လာခိုင်းမှန်း
မသိ၍ သိချင်နေကြသည်။ ဆရာတော်
ကြီးမိန့်မှာမည်စကားကိုလည်း မျှော်
လင့်နေကြသည်။ ဓမ္မာရုံကြီးထဲ၌ မည်
သည့်အသံမှ မကြားရအောင် တိတ်
ဆိတ်နေပါသည်။

“ကျုပ် ဒီရွာမှာမနေတော့ဘူး”

“အဘယ် အကြောင်းများကြောင့်
လဲ မိန့်တော်မူပါဦးဘုရား”

“ကျုပ် ဒီရွာမှာမနေချင်တာက
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းတို့ရွာကလူ
တွေက ဘိန်းစားကြတယ်။ ဘိန်းစားရွာ
ဖြစ်နေတယ်။ ငါ့ကိုသံဃာအတော်များ
များက ဘိန်းစားရွာမှာ သီတင်းသုံးရ
သလားဆိုပြီး အပြစ်တင်ကြတယ်။
ဘိန်းစားတွေကပဲတို့ဆွမ်းကို မဟုဉ်းပေး
ဖို့ ပြောကြတယ်။ ဒီတော့ ကျုပ်ရက်
တယ်။ ကျုပ်မြို့ကို ပြန်ကြတော့မယ်”

အမှန်တော့ သပြေကုန်းဆရာ
တော်ကြီးသည် ဗန်းမော်သားစစ်စစ်
မဟုတ်ပါ။ ပခုက္ကူဒေသတတ်ဖွားဖြစ်
သည်။ ဗန်းမော်၊ သပြေကုန်းရွာကို
အလည်အပတ်ရောက်စဉ် မူလသပြေ
ကုန်းဆရာတော်ကြီးက ကျောင်းကိုအပ်
ပြီးနောက် ပျံလွန်တော်မူခဲ့သောကြောင့်
သပြေကုန်း ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်
ဖြစ် ရခြင်းဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်း ၄၀
ကျော်ခဲ့ပါပြီ။ ခေတ်စနစ်တွေ တဖြည်း
ဖြည်းပြောင်းလာတော့ မူးယစ်ဆေးဝါး
အန္တရာယ်ကလည်း ပိုမိုကြီးထွားလာခဲ့
သည်။

သပြေကုန်းတစ်ရွာလုံးရှိ လူငယ်
ပိုင်းအားလုံးနီးပါးနဲ့လူကြီးတချို့က ဘိန်း

စားများဖြစ်ကုန်ကြသည်။

ယခင်ကတစ်ရွာလုံးသည် စိုက်
ပျိုးရေးလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ကြသည်။ လူ
ငယ်များက မူးယစ်ဆေးဝါးဘက်တွင်
အာသန်လာတော့ စိုက်ပျိုးရေးကိုမလုပ်
ကိုင်ကြတော့ပေ။ အိမ်မှ မိဘများက
သာ စိုက်ပျိုးရေးကို လုပ်ကိုင်နေကြရ
သည်။ လူငယ်များက ဆေးဝါးရအောင်
ကိုယ်အိမ်ကပစ္စည်းကို ကိုယ်ပြန်ခိုးကြ
သည်။ တခြားရွာများအထိ ပစ္စည်းခိုးကြ
သဖြင့် မှောင်များဖြစ်ကာ ထောင်ကျကုန်
ကြပြီး ပြဿနာပေါင်းများစွာသည် သပြေ
ကုန်းရွာ၏ ပြယုဂ်ဖြစ်လာတော့သည်။

ပထမအကြိမ်တွင် သပြေကုန်း
ဆရာတော်ကြီးက သပြေကုန်းရွာမှလူ
ငယ်များ၏ ဆိုးဝါးသောအခြေအနေကို
မိဘများအားကျောင်းသို့ခေါ်ပြီး ဆုံးမခဲ့
ပြီးဖြစ်သည်။ သို့သော်လူငယ်များက
မလိုက်နာခဲ့ကြပါ။ မူးယစ်ဆေးဝါးကို စွဲ
စွဲလမ်းလမ်းသာလုပ်နေကြပါသည်။
နောက်တက်လာသည့် လူငယ်များကို
လည်း စည်းရုံးပြီး မူးယစ်ဆေးသမား
ဘဝရောက်အောင် လုပ်နေကြသည်။

“တပည့်တော် ရှိသေ့စွာလျှောက်
ထားပါရစေဘုရား။ ဆရာတော်ကြီး
ဘယ်အရပ်ဒေသကိုမှ မကြွပါနဲ့ဘုရား။
မူးယစ်ဆေးသမားလူငယ်များရဲ့ ကိစ္စကို
တပည့်တော်မြေရှင်မိမိမယ်ဘုရား။ ဆရာ
တော် ဒီကျောင်းမှာပဲ စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ
သီတင်းသုံးပါဘုရား”

ရပ်ရွာအုပ်ချုပ်ရေးမှူး၊ ဦးကျော်
စိန်က လျှောက်ထားပါသည်။

“အေး... မင်းတို့ရပ်ရွာလူကြီးတွေ
က မူးယစ်ဆေးသမားတွေကို ကျွန်ုပ်

နဲ့ စာရင်းကောက်ယူပြီး ကျန်းမာရေးဌာ
နကိုပို့ပြီး ဖြတ်ပေးကြပါ။ ဆေးရုံကို
မသွားဘဲ အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့်
မူးယစ်ဆေးသမားသေရင် ငါ့ကိုလာ
မပင့်ကြနဲ့။ ငါ့ဘယ်တော့မှ လိုက်မှာ
မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကြောင့် ဘုန်းကြီး
လည်းသောကများနေရတယ်။ အဲဒါ
မင်းတို့ဂရုစိုက်ပါ။ ပုံစံမပျက်အရင်က
အတိုင်း မူးယစ်ဆေးဝါးကိစ္စတွေ ဆေး
ဖြစ်နေရင်တော့ မင်းတို့ရွာမှာငါပနေ
တော့ဘူး။ ပခုက္ကူပဲပြန်တော့မယ်”

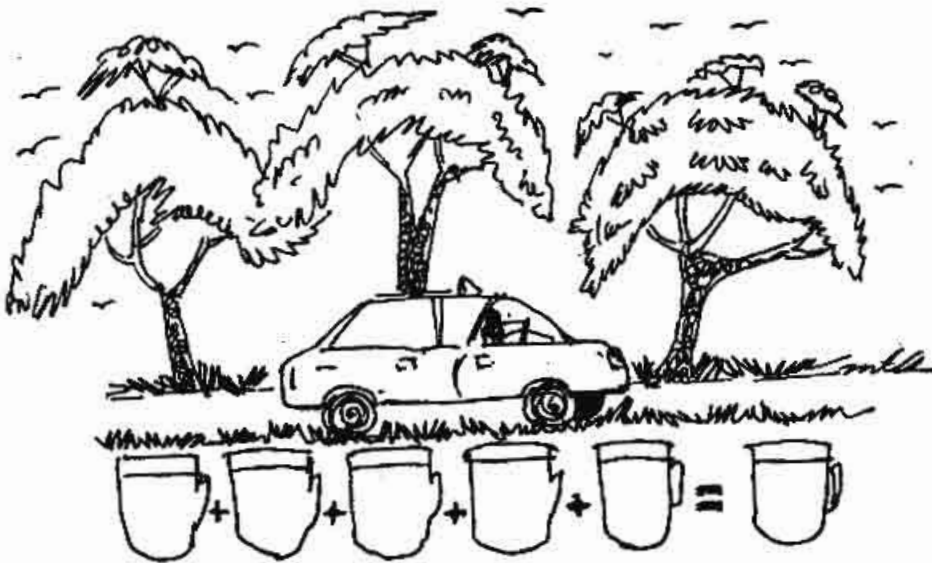
ဆရာတော်ကမိန့်ပြီး သူ့ကျောင်း
ပေါ်သို့ပြန်ကြသွားသည်။ ဗန်းမော်မြို့
ဗုဒ္ဓဘာသာကျေးရွာများ၌ အစွဲတင်ခဲ့
ရှိကြသည်။ အဲဒါတာလဲဆိုတော့ ရွာ
တစ်ရွာမှ လူသေဆုံးလျှင် အဲသည်ရွာ
မှဘုန်းကြီးနှင့်သာ အသုဘကိစ္စကို
ဆောင်ရွက်ကြရသည်။ အခြားဘုန်းကြီး
က လာပြီးောင်ရွက်ပေးချေရပါ။ ရွာ
၌လူသေလျှင် ရွာမှဘုန်းကြီး၏ကဏ္ဍာ
သည် အလွန်အရေးပါသည်။ ဘုန်းကြီး
မပါဘဲ အသုဘချ၍မရပါ။

သို့ကြောင့် သပြေကုန်းဆရာ
တော်ကြီးဦးဩဘာသာက -

“မူးယစ်ဆေးသမားသေရင်ငါ့ကို
လာမပင့်ကြနဲ့။ ငါ့ဘယ်တော့မှမလိုက်
ဘူး”

ဆိုသည့် စကားသည် အလွန်
အဓိပ္ပာယ်ရှိလှသည်။ ဘာသာရေးအစွဲ
ကို အကြောင်းပြု၍မူးယစ်ဆေးဝါးကို
ဆန့်ကျင်သောအထက်ပါဖြစ်ရပ်ကလေး
ကို ပညာယူစေချင်ပါသည်။

နောင်တော်

မူးသွားလို့ပါ

မင်းတည်တံ့

ရန်ကုန်မြို့၏ လမ်းပေါ်တစ်နေရာတွင် ကားတစ်စီး ဘယ်ညာယမ်းကာ မောင်းနှင်လာသည်ကို ယာဉ်ထိန်း
ရဲမှ တွေ့၍ တားလိုက်သည်။

- ယာဉ်ထိန်း - "ခင်ဗျား ကားကို ဘယ်လိုမောင်းနှင်တာလဲ၊ လိုင်စင်လေးပေးပါ"
- ဒရိုင်ဘာ - "ကျွန်တော် ခေါင်းမူးသွားလို့ပါဆရာ"
- ယာဉ်ထိန်း - "ခင်ဗျား အရက်သောက်ထားလား"
- ဒရိုင်ဘာ - "ကျွန်တော် အရက်မသောက်တတ်ပါဘူး"
- ယာဉ်ထိန်း - "ဒါဆို ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ"
- ဒရိုင်ဘာ - "ကျွန်တော် ရန်ကုန်မြို့တစ်ပတ် မောင်းလာတဲ့လမ်းတစ်လျှောက် ဘီယာဆိုင်တွေပဲ
တန်းစီနေတော့ အဲဒီကရတဲ့ အနံ့နဲ့ မူးသွားတာပါဆရာ"
- ယာဉ်ထိန်း - "ဟိုက်"

■ မင်းတည်

Stories from History; The Lance Of Kanya
By: Harry W. French

၂၀၀၈/၀၁/၀၁

ကန်နန်န

Stories From History: The Lance of Kanana

By Harry W. French

ဦးတိုး(တက္ကသိုလ်)

အခန်း(၁)

ဘင်နီဆတ်မျိုးနွယ်စုမှ
သူရဲကောင်းသား

ကန်နန်နသည် အာရပ်လူမျိုး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကတည်းက မြို့ရွာအိုးအိမ် အတည် တကျဖြင့် နေထိုင်လေ့မရှိသော ဘီဒို အင် လူငယ်ကလေး ဖြစ်သည်။ သဲ ကန္တာရပေါ်မှာ မွေးဖွား၍ အစွမ်းမလဲ မျိုးရိုး။ ဘင်နီဆတ်မျိုးနွယ်စုဖြစ်သည်။ ဘီဒိုအင် လူငယ်၏အဖို့ စားလုံ ကိုကိုင်စွဲ အသုံးချရန် အလေ့အကျင့် မရှိသဖြင့် လူကြီးအရွယ်၏ ဂုဏ်အင်္ဂါ နှင့် မပြည့်စုံနိုင်မီ အသက်ရှင်နေထိုင် ရန် မဖြစ်နိုင်ချေ။

ကန်နန်နနှင့် ပတ်သက်သည့် ထူးခြားသည့် လက္ခဏာတစ်ခုမှာ သူ၏လက်ဖြင့် လုံကို မကိုင်ခဲ့ဖူးခဲ့။ တစ်ခါက ကျော်ဖောက်ကြိုသော ရှိတ်စော်ဘွားများနှင့် အလွန်တန်ခိုး ထက်သော စစ်ခေါင်းဆောင် စောက် များသည် သူ့အချိန်ကာလက သေ ဆုံးသွားရာ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်မှုများ ပြီး စီး၍ မေ့လျော့ခဲ့ပြီးမှာ ကြာခဲ့ပေပြီ။ သို့ရာတွင် ကန်နန်န၏အမည်သည်

အစွမ်းမလဲ၏ သားများအနက် ပဉ္စ လက်တစ်ခုကဲ့သို့ တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရာ၌ “တိုက်ပွဲခေါ်သံ” အဖြစ် တည်ရှိခဲ့လေ သည်။ ထို့နောက် သူ၏လိုသည် အာ ရေးဗီးယား၏ အလွန်အဖိုးတန်သော အမွေအနှစ်တစ်ခု ဖြစ်လာခဲ့ပေတော့ သည်။

မိခင်အိုကြီးများနှင့် တစ်ခေါင်း လုံး ခြွေဖွေးနေသော စစ်ပြန်စစ်မှုထမ်း ဟောင်းကြီးများသည် ကန်နန်န၏ လုံ အကြောင်း ပြောပြရသည်ကို ခံမက်ကြ ၏။ ကန်နန်နကြောင့် အာရေးဗီးယား ကို ကယ်တင်ခဲ့ကြောင်း ပြောသော အခါ သူတို့၏ မည်းနက်နေသော မျက်လုံးများသည် မီးလျှံပမာ ပြီးပြီး ပြက်ပြက် ဖြစ်သွားခဲ့သည့်အလား တွေ့ရတတ်၏။

ဘင်နီဆတ် မျိုးနွယ်တို့သည် လှည့်လည်သွားလာနေကြသော အလွန် အင်အားကောင်းသည့် ဘီဒိုအင် မျိုး နွယ်စုများဖြစ်ကြ၏။ ကန်နန်နသည် အများ၏ အကြည်ညိုခံ ခေါင်းဆောင် ၏ သားထွေးဖြစ်၏။ ထိုရှိတ်စော်ဘွား သည် သူ၏အင်အား တောင့်တင်းချိန် တွင် ယူဖရေတီးမြစ်မှ ပင်လယ်သို့ တိုင်းအောင် “သဲကန္တာရ၏ ကြောက်

ရွံဖွယ်ကောင်းသူ” အဖြစ် ကျော်ကြား ခဲ့သည်။

ဒေးဗစ်ဘုရင်၏ ကလေးဘဝ ကထက်ပင် ကြာမြင့်သော ဓလေ့ထုံး တမ်းတစ်ခုသည် အငယ်ဆုံးသားက သူ့ဖခင်၏ သိုးများကို ထိန်းကျောင်း ပေးရသော အစဉ်အလာရှိခဲ့သည်။ ထိုအလုပ်သည် ဂုဏ်ရှိသည်ဟု မယူ ဆခဲ့ကြချေ။ ကန်နန်နက မနှစ်သက် သည့်အပြင် ကြာရှည်ခြင်းလည်း မရှိ ခဲ့။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သဲကန္တာ ရ၏ ကြောက်ရွံဖွယ်ကောင်းသူကြီးက သိုးကျောင်းသားဘဝထက် ပိုမိုသာ လွန်သော သူရဲကောင်း စစ်သည် အဖြစ်ဖြင့်သာ သူ့ကို တွေ့လိုမြင်၏။ ကန်နန်နသည် သိုးထိန်း၏ တုတ် ရှည်နှင့် သူရဲကောင်းတစ်ဦး၏ လုံကို လဲလှယ်ရန် ငြင်းဆိုခဲ့၍ သူ့ဖခင်က အကြီးအကျယ် ရွံ့မုန်းခဲ့သည်။ သူ သည် တုတ်ရှည်ကို သဘောကျ၍ မဟုတ်သော်လည်း လုံတံကိုင်ရန်ကို သာ ငြင်းခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သူတို့၏ တိုင်းရင်းသားမျိုးနွယ် များက ကန်နန်နကို မိန်းမလျှာဟု ခေါ်ကြသည်။ အကြောင်းမှာ အခြား ကလေးများ လှုပ်ရှားတက်ကြွနေကြ

စဉ် သူက တွေဝေငေးမော၍ ငြိမ်သက်နေတတ်သောကြောင့် ဖြစ်၏။ ထို့နောက် သူ့ကြီးပြင်းလာသည့်အခါ ကွဲပြားသော မျိုးနွယ်စုတို့သည် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ရင်ဆိုင်ထိုးခုတ်သတ်ဖြတ်နေကြစဉ် သူသည် ကလေးဆန်သည့် အမူအရာကို စွဲစွဲမြဲမြဲ သဘောကျ နှစ်ခြိုက်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် သူ့ကို သူ့ရဲဘောကြောင်သူ တစ်ယောက်ဟု ခေါ်ခဲ့ကြပြီး တိုက်ခိုက်ရဲသူမဟုတ်ဟု ပြောခဲ့ကြသည်။

အာရပ်တို့တွင် “သူ့ရဲဘောကြောင်သူ”ထက် လွန်စွာခါးသည်းသော နာမည်တစ်ခု ရှိသေးသည်။ ထိုနာမည်သည် “သစ္စာဖောက်”ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သူ့အား သူ့ရဲဘောကြောင်သူဟုလည်း သက်တမ်းတစ်လျှောက် အထိ ခေါ်လာခဲ့ကြပြီး နောက်ဆုံး စကားရပ်ကို သူ၏တိုင်းရင်းသားများ၏ ပါးစပ်များမှ ကြမ်းတမ်းစွာ အော်ဟစ်ပြောသံကို ကြားခဲ့ရသည်။ သူ့ကို သစ္စာဖောက်ဟု ခေါ်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော်လည်း ယခုအခါ တွင်မူ ကန်နန်နု၏လိုဖြင့် အာရေးဗီးယားအား ကယ်ဆယ်ခဲ့ပုံကို သူတို့သည် နှလုံးတုန်ရင်တုန်၍ မျက်လုံးများ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်ကာ ထပ်ကာထပ်ကာ ပြောနေတတ်ကြပေပြီ။

ကန်နန်နုသည် ငါးနှစ်အရွယ် ရောက်သည်အထိ သူ၏ခါးတွင် သားချောင်းဖြင့် ချည်နှောင်ထားသည့် ခါးပတ်ကြီးမှအပ အခြားကလေးများကဲ့သို့ ဘာမျှမပါဘဲ နေပူကျဲကျဲထဲ၌ သဲလုံး ဆော့ကစားနေခဲ့သည်။

ထို့နောက် သူတို့လူမျိုးတို့၏-ထုံးတမ်းစဉ်လာအတိုင်း သူ့အဖေ၏ ရွက်ဖျင်တဲရှိ မိန်းမများအား ငါးနှစ် ကူညီ

ပေးခဲ့ရသည်။ ဆိတ်သားရေနှင့် ခရိုက်ရောမွှေ၍ ထောပတ်ကို ဂျုံတွင် ခဲအောင်လုပ်ရသည့်အလုပ်နှင့် အင်ဥကဲ့သို့ ဥသုံးမျိုးဖြစ်သည့် ကင်မဉ္ဇကို သဲထဲမှ တူးယူရသည့်အလုပ်များကို လုပ်ခဲ့ရသည်။

သူ ဆယ်နှစ်ကျော်လျှင် သိုး၊ ဆိတ်နှင့် ကုလားအုပ်မများကို သုံးနှစ်စောင့်ကြပ်ပေးရ၏။ ဘီဒိုအင် သူငယ်ကလေးများသည် ထိုပုံမှန်ပညာရေးကို အောင်မြင်ရသည်။

အရွယ်ရောက်လာသည့်အခါ အီဘရာဟင်က အစွမ်းမေးလ်အား ဟက်ဂါနှင့်အတူ သူ့အား အခြားသို့ ပို့လိုက်သည်။ သူ၏အောက်ခြေသိမ်းအလုပ်များကို စွန့်လွှတ်၍ လူကြီးများ၏ အလယ်တွင် နေရာယူစေကာ သူ၏ ကိုယ်ပိုင်အရည်အချင်းအလိုက် တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ဖြင့် ရပ်တည်နိုင်ရန် ဖြစ်သည်။

သို့ရာတွင် ကန်နန်နု၏ အရည်အချင်းများကို စစ်ပွဲများအတွင်း၌သာ ပြသပေးနိုင်မည်ဖြစ်သဖြင့် ယခု သူနှင့် သူ့အဖေအကြား စစ်ပွဲစတင်တော့သည်။

ထိုအချိန်က ဘီဒိုအင်လူငယ်အတွက် လုပ်ငန်းကိုင်ငန်း အလွန်နည်းပါးပြီး အခွင့်အလမ်း မပွင့်သေးချေ။ မျိုးနွယ်စုတို့သည် သူ့လူများအား တတ်မြောက်ထားသည့် ကိုယ်ကယကျွမ်းကျင်မှုအတွက် အာရေးဗီးယားတစ်ခွင်လုံး ချီးကျူးဂုဏ်ပြုပွဲများ ပြုလုပ်၍ ကြွားဝါလေ့ရှိ၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ လတ်ပစ်ကျွမ်းကျင်မှုသာ ပထမဆုံး လော်ရယ်နန်းနွယ်သရဖူကို ဆွတ်ခူးရရှိနိုင်ပေသည်။ နောက်ပြီး မည်သူကမျှ ကန်နန်နုကို မလိုချင်ကြချေ။

သူ့အဖေက သူ့ထံသို့ သုံးကြိမ်တိတိ လာရောက်မေးမြန်းခဲ့၏။ “လူကြီးတစ်ယောက်လို အသင့်ဖြစ်ပြီလား”၊ နောက်ပြီး ကန်နန်နုကလည်း သုံးကြိမ်တိတိ ပြန်လည်ဖြေကြားသည်။ “ကျွန်တော် အလ္လာဟ်နဲ့ အာရေးဗီးယားနိုင်ငံအတွက်ကလွဲလို့ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး လုံတံကို မကိုင်ပါဘူး အဖေ”

သူသည် အဘယ့်ကြောင့် အလွန်ထူးခြားသည့် စိတ်ကူးများ ရှိနေသည်ကို မည်သည့်အာရပ်ကမျှ မပြောနိုင်ချေ။ ရှေးဟောင်းဥပဒေ၌ အစွမ်းမေးလ်၏ လက်သည် လူတိုင်းနှင့် သက်ဆိုင်သင့်၏။ ထို့နောက် လူတိုင်း၏လက်သည်လည်း သူနှင့်သက်ဆိုင်စေရမည်ဆိုသည်ကို သူငယ် ကောင်းစွာ သိရှိသည်။ သဲကန္တာရ အာရပ်တို့သည် လူသတ်၊ ဓားပြတိုက်ကာ စစ်မက်ဖက်ပြိုင်၍ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပြုနေကြသည်ကို သူ့သိ၏။ သူသည် အာရပ်တစ်ယောက် ဟုတ်မှဟုတ်ပါ၏လော။

ကုလားအုတ်များနှင့် သိုးများ၏ အကြားတွင် တစ်ယောက်တည်းရှိပြီး သူ၏ ကိုယ်ပိုင်သီဝရီကိုသာ တွေးခေါ်၏။ “အလ္လာဟ်က တိရစ္ဆာန်တွေကို ဖန်ဆင်းထားပြီး သူတို့ကို ပြုစုရမယ်လို့ ကျွန်ုပ်အား သင်ကြားပေးထားတယ်။ သူတို့ကိုခံစားစေလျှင် အလ္လာဟ်အား ကျေနပ်စေမည် မဟုတ်ပါ။ တိရစ္ဆာန်များထက် အလ္လာဟ်အတွက် လူတွေသည် ပိုမိုတန်ဖိုးထားကြသည်မှာ သေချာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အာရပ်နှင့် အစွမ်းလိုက်များ ဖြစ်ကြစေကာမူ အဘယ့်ကြောင့် တစ်ဦးကို တစ်ဦး သတ်ဖြတ်နေကြပါသနည်း။

ကန်နန်နုအား အောက်ခြေ

သိမ်း လုပ်ငန်းဆောင်တာ ခွဲဝေပေးထားသည့်အတွက် သူ့အား ပို၍ပို၍ ငြီးငွေ့လာစေ၏။ သူ့အား ပေးထားသည့်ပြစ်ဒဏ်သည် မျိုးနွယ်စုများ ထင်ထားသည်ထက် ပို၍ စိတ်အား ထက်သန်မှုနှင့် ဝေးကွာလှသည်။ ကလေးများကပင်လျှင် သူ့အား သူ့ရဘောကြောင်သူဟု ခေါ်ဝေါ်သည်ကို ကြားရသဖြင့် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ အစုအဝေး၊ ရွံ့မုန်းဖွယ်ကောင်းသော နာကြည်းမှုကို အိပ်မက်မက်ခဲ့ကြမည် မဟုတ်ချေ။

ကန်နန်န ပိုင်ဆိုင်သည့် အချို့သော စွမ်းရည်များကို စစ်သည်အား လုံးက ပြုစုခဲ့ကြသည်။ သူ့၌ တိရစ္ဆာန်များအပေါ် မှတ်သားဖွယ်ရာ တန်ခိုးများ ရှိနေဟန်တူသည်။ ဘန်နီဆတ် မျိုးနွယ်စုအတွင်း မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ကုလားအုတ်၊ သို့မဟုတ် မြင်းတစ်ကောင်ကို ကန်နန်နကဲ့သို့ အမြန်ခိုးဝိုင်း၍ မစီးနိုင်ကြချေ။ အလွန်ခေါင်းမာသော သတ္တဝါများက ပင်လျှင် ကန်နန်န၏ အမိန့်ကို နာခံပေးလိမ့်မည်။ ထို့နောက် ပြေးခုန်ပစ်နှင့် လောင်ကစားများတွင် ကန်နန်နကပင် ရှေ့က ပြေးနေပေသည်။ ညအချိန်၌ ရန်သူတစ်ဦးသည် လူစုလူဝေးသို့ ချဉ်းကပ်လာနေသည်ကို မည်သည့်လုံးထိန်းကမျှ ကန်နန်နနီးပါး လောက် ထောက်လှမ်းမှည့် မြန်ဆန်သူဟူ၍ မရှိခဲ့ဖူးချေ။ မှည့်ခွဲနေသော သီးနှံများကို စောင့်သူများအနက် မည်သည့်ဘီအင်လူငယ်မျှ ပိုမိုဝေး၍ ပိုမိုတိကျမှုရှိအောင် လောက်လွှဲဖြင့် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ပစ်ခတ်နိုင်မည် မဟုတ်။

ဤကဲ့သို့သော အောင်မြင်မှုများကြောင့် ဖခင်အား ပို၍ ဒေါသထွက်စေကာ သူ၏ဆုလက်ဆောင် အမြတ်အစွန်းကို ပိုမိုပေါ်ထွန်းလာစေမည် မဟုတ်ပေ။

နှစ်စဉ် သုံးလကို ဘင်နီဆတ် မျိုးနွယ်စုတို့သည် စိုက်ပျိုးချိန်မှ ခိုတ်သိမ်းချိန်အထိ သံကန္တာရကြီး၏ အစွန်အဖျားများပေါ်တွင် မြစ်ကမ်းဘေး၌ စခန်းချနေထိုင်ကြသည်။ ဤတဲများသည် အနက်ရောင် ဆိတ်မွေးဖျင်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားကာ အလယ်၌ ခုနစ်ပေမြင့်၍ ဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်သည် ငါးပေစီမြင့်သည်။ တချို့ကလေးသည် ပေနှစ်ဆယ်ကျယ်၏။ တစ်ခုစီကို အမားစကပ်စ်လုပ် ကော်ဇောများနှင့် လုပ်စွာ ချိတ်ဆွဲကာရံထား၏။ အမျိုးသားများက တစ်ဖက်၊ အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးများကတစ်ဖက်စီ နေကြရသည်။ သူတို့အနှစ်သက်ဆုံး မြင်းမနှင့် အဖိုးအတန်ဆုံး ကုလားအုတ်များကို တဲ၏အနား၌ သိပ်ထားသည်။ နောက်ပြီး သခင်၏လိုသည် အဝင်ပေါက် မြေကြီး၌ ခပ်မတ်မတ် စိုက်သွင်းထားတတ်ကြသည်။

မျက်စိအဆုံး မြင်နိုင်သည့် နေရာနှင့် ရေစီးနေသော မြစ်၏အထက်-အောက်၌ မီးခိုးငွေ့ရောင် ကန္တာရသဲနှင့် ဝါနေသော ရေတို့၏အကြားရှိ နေရာကျဉ်းကလေးတွေ ပျဉ်ခွဲနေသော သီးနှံများဖြင့် ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေကြလေသည်။

ဟိုနေရာ၊ သည်နေရာ သီးနှံစိုက်ကွင်းတစ်လျှောက် မြေပေါ်တွင် မြေစိုက်တိုင်များ၏ အပေါ်၌ အဆင့်များ ဆောက်လုပ်ထားသည်။ ယင်း

အဆင့်များအပေါ်တွင် အစောင့်များချထားသည်။ ဦးခေါင်းလောက်ရောက်ရှိသည့် အမြင့်နေရာ၌ သူတို့သည် နေ့ရောညပါ ခိုတ်သိမ်းချိန် ရောက်ရှိသည်အထိ ကြက်ငှက်တိရစ္ဆာန်များကို ခြောက်လှန့်ရင်း နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ အမျိုးသမီးများက တစ်နေ့တစ်ခါ သူတို့အတွက် စားစရာများ ယူဆောင်ပေးခဲ့ကြသည်။ သူတို့အစားအစာကို နို့ထောပတ် အခြောက်ခဲ၍ အနယ်ထိုင်စေပြီး စွန်ပလွန်သီးနှင့် ထောပတ်ရည်ရောထားသည်။ သူတို့ငှက်ပစ်ထွက်ရာ၌ အသုံးပြုရန် ကျောက်ခဲများ ထပ်မံဖြည့်စွက်ပေးကြသည်။

အစောင့်များသည် အသက်ကြီးရင့်သည့် လူကြီးသူမတို့ ဖြစ်ကြပြီး ရွက်ဖျင်တဲ၌ မလိုအပ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ နောက်ပြီး ကလေးအားလုံးကိုလည်း ယခုနှစ်၌ အဝေးဆုံးနေရာ၌ စောင့်ခိုင်းထားရာ ကန်နန်နတစ်ဦးလည်း ပါဝင်ပြီး ထိုင်နေလေ၏။

သူသည် ရှက်ဖွယ်ရာအကြောင်းနှင့် ထိုက်တန်သည်ဟု မည်သူကမျှ မပြောဘဲမနေကြချေ။ သူတို့၏ လေးစားမှုကို ရရှိရန်လည်း လမ်းမမြင်ချေ။ သူ့ကိုယ်သူ သတ္တိကောင်းသူ တစ်ယောက်အဖြစ် သက်သေပြရန် နည်းလမ်းလည်း မရှိချေ။ သူတို့က သူ့အား အဝေးဆုံးနေရာ၌ ပေးထားသဖြင့် ဝမ်းသာနေရပေသည်။ သူ့အား လှောင်ပြောင်ပျက်ရယ်ပြုခြင်းများမှ ဝေး၍ ခံနိုင်ရည်ရှိနိုင်လေသည်။

အစားအသောက် ယူဆောင်လာကြသော အမျိုးသမီးများသည် အချို့နေရာများ၌ ရပ်တန့်ပြီး သတင်းစကား ပါးကြသည်။ သို့ရာတွင်

ကန်နန်န၏ တစ်ကိုယ်တည်း အေးချမ်းမှုကို လာရောက်နှောင့်ယှက်ခြင်း မပြုခဲ့ကြချေ။ ကန်နန်နနှင့် စဉ်းစားချိန် လုံလောက်စွာ ရရှိနိုင်သည်။ နောက်ပြီး ယခုနှစ် စပါးနှံဝါလာသည်နှင့် အမျှ ဖြစ်နိုင်ခြေနှစ်ခုကို နိဂုံးချုပ်ထားသည်။ ခိုတ်သိမ်းသူများ ကွင်းထဲ ဆင်းမလာမီ သူသည် သူရဲဘောကြောင်သူတစ်ဦး မဟုတ်ကြောင်း လူတွေလက်ခံယုံကြည်လာအောင် လုပ်ပြရပေမည်။ အကယ်၍ သူ့အနေဖြင့် မအောင်မြင်ခဲ့လျှင် သူတို့မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံ၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆွဲကြိုးချသငှ်သေကာ ကဲ့ရဲ့ရှုတ်ချစကားများမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားမည်ဖြစ်သည်။

...

အခန်း(၂)

ခိုတ်စော်ဘွားကြီး၏ ကတိ

ကန်နန်နနေသော ဆင့်ပေါ်သို့ နေပူရှိန်သည် ပြင်းထန်စွာ ခိုတ်ခတ်ကျဆင်းနေသော်လည်း သတိမထားမိပေ။ သူ၏ဘေးနား၌ ပုံထားသော လောင်စာခဲများသည် အတော်လေးပူနေ၍ လက်ကို လောင်ကျွမ်းသွားစေနိုင်သော်လည်း သူ သတိမမူမိ။ သူတို့ကို ထိကိုင်တွယ်ခြင်း မပြုခဲ့သည်မှာ ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ။ ကော်မုန့်နှင့် စွန်လွန်ထည့်ထားသော ပန်းကန်ပြားသည် ဆင့်၏အမှောင်ပိုင်း၌ ရှိနေလေ၏။ သူ့အနေဖြင့် ပြည်းမကြည့်ရသေးချေ။ ကျောက်ပုံသည် ပို၍ပို၍ ပူလာခဲ့သည်။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသော ငှက်များ စားနေကြသည်။

နောက်ပြီး ရန်ဖြစ်၍ ကစားကြပြန်သည်။ သူတို့အား အနှောင့်အယှက်ပေးမည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိ။ ဘီဒီအင်လူငယ်ကလေးသည် ဆင့်ပေါ်၌ ခြေချိတ်၍ ထိုင်လေ၏။ ဘာကိုမှ ဂရုမပြုမီ သူ၏လောက်လွှဲမှ ကြိုးကို လိမ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပြန်ဖြေလိုက်ပြန်သည်။ သူ၏ဘဝကို ဖုံးကွယ်နေသည့် အရာအားလုံးကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။

“ဟေ့... ဟိုသတ္တိပြောင်မြောက်တဲ့ အဖေရဲ့ပျင်းရိတဲ့သား ကောင်လေး။ မင်းနားက ငှက်တွေကို ကြည့်ဦး။ မင်းသေများနေပြီလား။ ဒါမှ မဟုတ် အိပ်နေတာလား” ကပ်လျက် ဆင့်မှ ကန်နန်နထက်ငယ်သည့် ကလေးနှစ်ယောက်၏မိခင် မိန်းမကြီးက ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ စူးရှ၍ နာကျင်နေသည့်အသံဖြင့် ဟစ်အော်ပြောလိုက်သည်။

ကန်နန်နသည် နီးကြားထကြွလာကာ ငှက်တစ်ကောင်တစ်ဦးမှ မမြင်ရသည့်တိုင်အောင် လောက်လွှဲဖြင့် ကျောက်ခဲများကို ပစ်လွှတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် သူသည် ပိုမို၍ လေးနက်စွာ အတွေးနယ်ချဲ့နေပြန်သည်။ သူ၏လက်များအပေါ် ခေါင်းအုံ၍ အားလုံးကို မေ့လျော့သွားလေတော့၏။

ခြောက်သွေ့နေသော သီးနှံများ တစ်ခုချင်းစီ ရှေးရသံနှင့်အတူ သံမြေပေါ်၌ ကျရောက်သော ပြင်းခွာသံများကြောင့် သူ ရုတ်တရက် နိုးကြားလာခဲ့ပြန်သည်။ သူသည် အိပ်ရာမှ လန့်နိုးလာသကဲ့သို့ မော်ကြည့်လိုက်၏။ တစ်ဦးတစ်ယောက် ချဉ်းကပ်လာသည်။

သို့တည်းမဟုတ် ဘင်နီဆက်မျိုးနွယ်စုအားလုံးမှ သူ၏တာဝန်မဲ့စွာ လျစ်လျူရှုမှုကို တွေ့ရှိသွားမည်ကို စိုးရိမ်၍ လန့်ဖျပ်သွားမိသည်။

သူ၏ဖခင် ဖြစ်နေလေ၏။

“ကန်နန်န၊ ဟေ့... ကန်နန်န”

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် အဘိုးကြီးက အော်ခေါ်လိုက်သည်။ “နားအိုနောက်ကျသားကလေး၊ ငါ့ကို အမက်လာပေးဖို့ ဒီကမ္ဘာကို ဘာကြောင့် ရောက်လာခဲ့ရသလဲ။ မင်း ခရစ်ကို လုပ်နေမှခွဲရင် ထောပတ်တောင်ပျက်တယ်။ မင်း သိုးတွေကို ထိန်းကျောင်းရင်လည်း သူတို့ အမိုးခံရတယ်။ မင်းသီးနှံတွေကိုစောင့်ရင်လည်း မင်းရှေ့မှာတင် အစားခံရတယ်။ ယောက်ျားတွေနဲ့ ရင်ပေါင်မတန်း။ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမတွေနဲ့လည်း လက်တွဲတာဝန်မယူနိုင်တဲ့ သားတစ်ယောက်အတွက် ဖခင်တစ်ယောက် အနေနဲ့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ နောက်ပြီး အခု ဒုက္ခအားလုံး ငါ့အပေါ်ရောက်နေပြီ။ လှိုင်းလုံးဖုံးလွှမ်းနေတဲ့ ငါ့ကို မင်း သက်သက်သာသာနေပြီး ငါ့ကို လျှောင်ပြောင်နေတာလား”

ကန်နန်နသည် ဆင့်ပေါ်မှ ခုန်ထ၍ ဒူးထောက်ကာ မြေကြီးအား နှုတ်နှုတ်တိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်ကို သတ်နိုင်ပါတယ်။ အဖေလက်နဲ့ ပြုလိုရာ ပြုနိုင်ပါတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် ဒီမှာ တာဝန်မကျော့ဘူးထင်ချင် သွားခွင့်ပြုပါ။ နောက်ပြီး သူစိမ်းတွေကြားမှာ ကျွန်တော် တောင်းစားပါမယ်။ ဒါပေမယ့် အဖေ ကျွန်တော့်ကို သားသမီးဝတ္ထရား မကျော့ဘူး၊ ကျေးဇူးမသိတတ်ဘူးလို့ မပြောပေမယ့် ဝမ်းနည်းမျက်

ရည် အဖေ မကျစေရပါဘူး”

“သူတို့သိတာတွေ မင်း ဘာမှ မသိသေးဘူး” အဘိုးကြီးက ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် အော်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘာမှမသိပါဘူး အဖေ။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးပတ်လောက်ကတည်းက ဒီလယ်ကွင်းထဲ ရောက်ခဲ့ပေမယ့် ဘယ်သူကမှ ပြောမပြောအပြစ်ပဲ တင်နေခဲ့ကြပါတယ်”

“ဒါဆိုရင် အခု သိအောင်လုပ်တော့” ရိုတ်စော်ဘွားက တင်းမာစွာပြောသည်။ “မင်းရဲ့အစ်ကိုနှစ်ယောက် နောက်ဆုံးလှည်းတန်းနဲ့သွားတာ တစ်ယောက်ပြန်လာတယ်။ ဒဏ်ရာအနာ ဟရဖြစ်ပြီး အကူအညီမဲ့နေတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က မျိုးနွယ်ရချင်း အရင်ရန်ပြီးကြောင့် ရာရှစ်အာရီကတ်က သုံးပန်းအနေနဲ့ ဖမ်းသွားတယ်။ ကုန်သည်တွေရဲ့ လှည်းနဲ့အတူ ခေါင်းဖြူနေတဲ့ ကုလားအုတ်ကိုပါ ရာရှစ်ကယူပြီး ဒမားစကပ်စ်ကို ထွက်သွားတယ်”

“လှည်းတွေထဲက တချို့တလေ နည်းနည်းပါးပါးပါ အဖေ” ကန်နန်နက ပြောသည်။ “ကုလားအုတ်လေးကောင် သားအဖဟာမဟုတ်လား။ နောက်ပြီး ... ကုလားအုတ်အဖြူအတွက်ကတော့ သူတို့အားလုံး အိုနေကြပြီလေ။ သူတို့ရဲ့ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဟာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေကိုကယ်ဖို့ ပျားရည်နဲ့ ရွှံ့စေးမှုနဲ့ပါ။ တန်ဖိုးနည်းလှပါတယ်”

ဤသည်မှာ ရိုးရိုးလေးနှင့် မှန်နေပေသည်။ ကန်နန်န၏ တွေးမြင်မှုဘက်၌ အလွန်လက်တွေ့ကျစွာ သိသာထင်ရှားစေပေသည်။ သို့ရာတွင်

ရိုတ်လိုလားသလို သနားကြင်နာမှုမျိုး မဟုတ်သဖြင့် နောက်ထပ်မံ၍ ကန်နန်နအား ဒေါသပုန်ထပြန်၏။

“မင်း တိရစ္ဆာန် ထိန်းကျောင်းပြီး အိပ်နေတဲ့အကောင်” သူက အော်ပြော၏။ “မင်း ငါ့ကို ကုလားအုတ်တွေရဲ့တန်ဖိုးနဲ့ ရောင်းသယ်မှုကို ပြောပြီး နှစ်သိမ့်နေတာလား။ နောက်ပြီး အာရီကတ် တောင်းခံလာမယ့် ပြန်ပေးငွေတန်ဖိုးကို တွက်ပြပါဦးလား။ ဒါမှမဟုတ် မင်းရဲ့အစ်ကိုတွေကို သတ်ပစ်မလား။ နောက်ပြီး ကုလားအုတ်အဖြူရဲ့တန်ဖိုးကို ရွှေခွဲငယ်မေဘူးဆိုတာ မင်းသိသားဒီလိုတယ်။ အဖေရဲ့ အဖေရဲ့ အဖေတွေ တို့လို့ ကြွယ်လို့ ရလာခဲ့တာ ငါ့ကို အခြေပေးစမ်း။ မင်း သိပ်ညှာတတ်နေရင် အိုး ... ငါ့မှာ တင်ဦးတည်းကျန်တဲ့ သားက အဓိပ္ပာယ်မဲ့တဲ့စကားတွေနဲ့ အပေအိုကြီးအိုမကို သတ္တိရှိရှိ ပစ်ခတ်နေသလို အာရီကတ်ကို လုံကိုင်ပြီး ပစ်ခတ်မပြန်ဘူးလား”

“အဖေ” ကန်နန်န စိတ်အားထက်သန်စွာပြောသည်။ “ကျွန်တော့်ကို မြင်းတစ်ကောင်၊ သီးနှံတစ်အိတ်၊ ရေထည့်တဲ့ ရေအိတ်တစ်လုံးကိုသာ ပေးလိုက်ပါ။ အာရီကတ်နောက်ကို ကျွန်တော် လိုက်သွားပါမယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို မသတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အလွှာဟ်သခင်ရဲ့အကူအညီနဲ့ ကုလားအုတ်အဖြူရဲ့ ဂျော့ကုန်းပေါ်မှာ ကျွန်တော့်အစ်ကိုကိုတင်ပြီး အဖေဆီ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ပါမယ်”

ရိုတ်အဘိုးကြီးသည် ကဲ့ရဲ့ရယ်မောသံနှင့် ပြောသည်။ “မင်းဟာ ကောက်ရိုးဒီးလို့ပဲ။ မင်းဟာ လေပွေကြောင် ယိမ်းနဲ့နေတဲ့ ကျူပင်လို့ပဲ။

ဆင့်ပေါ်ပြန်သွား။ ငှက်ပြန်ခြောက်နေ။ နောက်ပြီး မင်း နေဝင်တဲ့အထိ နီးနီးကြားကြား နေနိုင်မလားလို့ကြည့်မယ်။ မနက်ဖြန်နေ့ထွက်ရင် ရိုတ်သိမ်းမယ်။ မင်း ဘယ်လောက်လုပ်နိုင်မယ်ဆိုတာကို ကြည့်မယ်”

ကန်နန်နသည် မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ ရိုတ်အဘိုးအို၏ စိတ်ဆိုးနေသော မျက်နှာကို ငြိမ်သက်စွာ ကြည့်၍ သူပြန်ပြောသည်။

“အဖေ နေဝင်သွားတဲ့အထိ ငှက်တွေကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေလိုက်ပါမယ်။ နောက်တော့ တခြားလူတွေကို ရိုတ်သိမ်းနိုင်လောက်ပါ။ အဖေက ယုတ်ညံ့တယ်လို့ထင်တဲ့ ကန်နန်နဟာ အလွန်ဝေးတဲ့ သဲကန္တာရအပေါ်မှာ ရောက်နေပြီး အစ်ကိုကို တွေ့အောင် သွားရှာပေးပါမယ်”

“မင်းကို မြင်ကပ်ကောင်လောက် တောင်မယုံဘူးလို့ ငါမပြောခဲ့ဘူးနော်” အဘိုးကြီးကတော့ တအံ့တသြ သူ့ကိုကြည့်၍ အော်ပြော၏။

“ကျွန်တော့်ရဲ့ ခြေထောက်တွေက ကျွန်တော့်ရဲ့အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာနိုင်ကြမှာပါ” ကန်နန်နက ပြန်ပြောသည်။

“နောက်ပြီး မုတ်ဆိတ်ကြီးနဲ့ ဖရော်ဖက်ကြောင့် အဖေရဲ့ ကုလားအုတ်ဖြူရယ်၊ အဖေရဲ့သားရယ် သူတို့ကို ပြန်ရောက်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှာပါ။ ကျွန်တော် တစ်ခုခု လုပ်နိုင်မယ် ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဟာလည်း အဖေပေးတဲ့ ကောင်းချီးဩဘာနဲ့ ချီးမွမ်းခံရပြီး အဖေရဲ့ကိုယ်ဆီမှတွေ့ကနေ ကင်းဝေးနိုင်မှာပါ။ အလွှာဟ်ရဲ့ အသံတော်ကြောင့် ကျွန်တော်သွားနိုင်မှာပါ။ အခု ပြောပါ။

တကယ်လို့ သူတို့ကို ပြန်ခေါ်လာနိုင်ရင် အဖေ ကျွန်တော့်ကို ကောင်းချီးပေးဖို့နဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အလွှာဟန်နဲ့ အာရေဗီးယားအတွက်ကလွဲလို့ ဘယ်အတွက်နဲ့မှ လုံတံကို မစွဲကိုင်ပါဘူး”

အိုမင်းရင့်ရော်နေသော အဘိုးအိုစစ်သည်တော်ကြီးသည် သီးနှံပင်များအကြား၌ ရပ်လျက် သူငယ်၏အပေါ် ကဲ့ရဲ့ပြစ်တင်ခြင်းဖြင့် တစ်ဝက်လှောင်ပြောင်၊ တစ်ဝက် သနားကာရုဏာသက်၍ တိုးတိုးသက်သာစွာ ဖြေသည်။ “ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီလိုဆိုရင် မင်းကို ချီးကျူးဂုဏ်ပြုမယ်” ထို့နောက် မြင်းစီးထွက်သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့ လင်းရောင်ခြည်ပေါ်လာသည်နှင့် အဘိုးအိုစိုတ်ပြောသကဲ့သို့ ဇိတ်သိမ်းမှု တောင်တော့သည်။ သို့ရာတွင် ကော်ရိုတ်သူများထဲ၌ ကန်နန်နတစ်ယောက် မပါဝင်တော့ချေ။

အနည်းငယ်သာ သူ့ကိုအောက်မေ့ကြ၏။ သူ့ကို သဘိရသူများအထဲမှ လှောင်ပြောင်ခံရမည် စိုးသောကြောင့် သူရှောင်နေသည်ဟု ထင်ခဲ့ကြသည်။

စိတ်မချမ်းသာသော ရှိတ်ကြီးသည်သာ သူ၏သား ကန်နန်န မြင်းစီး၍ လမ်းတစ်လျှောက်တွင် နိမ့်ချည်မြင့်ချီ သွားနေသည်ကို မကြာခဏ တွေ့မိရင်း စိတ်ဒုက္ခခံစားလျက် ရှိနေလေ၏။ သူ၏အကြည့်၊ သူ၏ပြောစကားများကို သူ့အနေဖြင့် ကြားယောင်နေမိ၏။ သူ့သားအပေါ်မှာ မှားယွင်းစွာ ထင်မြင်ခဲ့လေသလောဟု အံ့သြနေမိသည်။ သူ့သား ထွက်ခွာသွားစဉ် ကောင်းချီးပေး၍ သူ့မြင်းကို

လည်း ပေးလိုက်ချင်သည်။

...

အခန်း(၃)

မောင့်ဟိုးတောင်မြေ

နေသည် လှိုင်းတံပိုးကဲ့သို့ သဲသောင်ပြင်အောက်သို့ ဝင်သွားသည်နှင့် သူ၏ဆင့်ပေါ်မှ ထွက်ခွာခဲ့သည်။ သူ့သယ်ဆောင်လာခဲ့သည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးများထဲမှ သီးနှံများကို သိုးမွေးအိတ်ဖြင့် စုစည်းထည့်ကာ ကျောကုန်း၌ ချည်နှောင်လိုက်သည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘယ်သူ့ကိုမှ နှုတ်မဆက်ချင်တော့။ နောက် သိုးထိန်း၏ တုတ်ရှည်ကိုသာ လက်နက်အဖြစ် ကိုင်စွဲလျက် သဲကန္တာရအပေါ် ခရီးစတင်ထွက်ခဲ့ရာ သူ၏ လမ်းကြောင်း အနောက်မြောက်အရပ်သို့ ဦးတည်လိုက်တော့သည်။

ခပ်ဝေးဝေးသို့ သူရောက်ရှိမသွားမီ သူနှင့် သက်တူရွယ်တူ ကောင်လေးတစ်ဦးကို ဖြတ်ကျော်သွားခဲ့သည်။ ထိုသူမှာ သူတို့၏စခန်းမှ လူငယ်တစ်ဦး ကန္တာရကြွက်များကို ဖမ်းဆီးရန် သဲပေါ်၌ ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနေသည်။ ကန်နန်နက သူ့ရှိနေကြောင်း ဦးစွာတွေ့လိုက်သည်။ ခနဲယုံနှင့် သူ့နာမည်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

“ကန်နန်န”ဟု သူကအော်ခေါ်သည်။ “မင်းက ဒီမှာ။ မင်းကြွက်တွေကိုက်မှာ မကြောက်ဘူးလား။ သဲပေါ်မှာ မှောင်နေတဲ့အချိန် ဘယ်တုန်းက တစ်ယောက်တည်း သွားရဲလို့လဲ”

ကန်နန်န၏ မျက်လုံးများမှ မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်ပေါ်လာ

သည်။ သိုးထိန်း၏ တုတ်ရှည်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ အလိုအလျောက်ဆွဲမ၊ ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။ သို့ရာတွင် သေချာစွာ စဉ်းစားချင့်ချိန်လိုက်နိုင်၍ စိတ်ကို ထိန်းထားလိုက်နိုင်ပေသည်။ မှောင်မိုက်လွန်းနေသဖြင့် သဲပေါ်မှ ကောင်လေးသည် သူ့အား ပြစ်တင်ကဲ့ရဲ့လိုက်သည့်အတွက် မည်မျှထိခိုက်သွားခဲ့သည်ကို သူ့အနေဖြင့် သတိမထားမိလိုက်ချေ။ နောက်ပြီး သူသည် အကျဉ်းအကျပ်ထဲမှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ရသည်ကို သိလိုက်ဟန်မတူပေ။ သူ၏မေးခွန်းအား စိတ်ဆိုးခြင်းမရှိဘဲ ကန်နန်နက တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေသံကိုသာ ကြားလိုက်ရ၏။

“ငါ မောင့်ဟိုးတောင်ကို သွားမလို့”

မဖြစ်နိုင်သော အဖြေအတွက် ကောင်လေးသည် ဒုတိယအကြိမ် တွေးမနေတော့ချေ။ ထိုအချိန်၌ ကန်နန်န၏ မြင်းခွာသံသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် မှိန်၍ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။ ကြက်ဖမ်းမုဆိုးသည်လည်း ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် သူ့အား ရှိသည်ဟုပင် မထင်မြင်တော့ချေ။

မောင့်ဟိုးတောင်ကိုလား။

ကန်နန်နတွင် မပြည့်စုံသော သတင်းဖြင့် သူ့အား ထိန်းကျောင်းသွားသည်။

ဘင်နီဆတ် လှည်းကုန်သည်တို့သည် မက္ကာသို့ တောင်ဘက်သွားလမ်းပေါ်၌ အတော်ကြာအောင် သွားနေသည်ကို သိရှိသည်။ ရာရှစ်အာရ်ကတ်မှ ဖမ်းသွားစဉ် ထောင့်ချိုးလိုပြန်ကွေ့၍ ဒဿာစကပ်စ်ရှိရာ မြောက်ဘက်သို့ သွားခဲ့ကြသည်။

ပင်လယ်သဲသောင် ကမ်းစပ်မှ အတော်ဝေးဝေးနေရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင် အခွန်ရည်ကြာစွာ မောင့်ဟိုးတောင်၏ ဆိတ်ငြိမ်သော ထိပ်ပိုင်းကို မြင်နိုင်၍ တစ်ချိန်က မြင့်မြတ်သည့် မဟာအစွရေးလ်ဘုန်းတော်ကြီး ရွှေအာရုံခန်း အံ့ဩစရာကောင်းအောင် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပုံဖော်၍ မြုပ်နှံထားခဲ့သည်။ နေ့ရော ညပါ ကောင်းကင်ပြင်အား ရှင်းလင်းပြတ်သားစွာ မြင်နိုင်၏။ ကုန်သည်လည်း များကို မြောက်ပိုင်းသို့ အာရေးဗီးယားမှ ဂျေဆလမ်နှင့် ဒမားစကပ်စ်သို့၊ ထို့နောက် တောင်ပိုင်းသို့ ဆီးရီးယားမှ မက်ဒီနားနှင့် မက္ကာသို့ ညွှန်ပြနေပြီး မြေဩဇာကောင်းသော အိုအေစစ်သည် အများအတွက် နားနေစရာ စခန်းသာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ကုန်သည် လှည်းတန်းသည် သူ မောင့်ဟိုးတောင်ကို မရောက်ရှိမီ မှာပင် ဖြတ်သန်းသွားနှင့်ခဲ့ကြပြီဆိုသည်ကို သေသေချာချာမပြောနိုင်ချေ။ အကယ်၍ ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ကြပြီဟု ဆိုလျှင်လည်း အချိန်မီ ဤလမ်းအတိုင်း ပြန်လာကြရပေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ အာရေးဗီးယားမှ မောင့်ဟိုးတောင်သည် ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသော ကုန်သည်လှည်းတန်းများထံမှ နောက်ထပ်သတင်းများကို စုဆောင်းနိုင်မည် နေရာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။

နယူးအင်္ဂလန်၏ လမ်းကြောင်းမှ သစ်တောများကို လူနီ အင်ဒီးယန်းတစ်ယောက်သည် သူ့လမ်းကို သိသကဲ့သို့ ကန်နန်နကလည်း ရွှေလျားနေသော သဲပြင်အပေါ်မှ လူသွား

လမ်းကို သူသိရှိနိုင်ပေသည်။ မိုးပေါ်မှ နေနှင့်ကြယ်များဖြင့် မည်သည့်အာရပ်လူမျိုးမဆို အာရေးဗီးယား၌ လမ်းပျောက်နေမည်ဆိုလျှင် ယင်းအယူအဆကို သရော်ကြပေလိမ့်မည်။ နောက်ပြီး ရှည်လျားသော အချိန်၌ တစ်ညလုံးလုံး သန်မာစွာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် ကန်နန်နသည် မောင့်ဟိုးတောင်ရှိရာသို့ တစိုက်မတ်မတ်သွားနေခဲ့သည်။

သီးနှံရိတ်သိမ်းချိန် ထွန်းလင်းသော လမင်းသည် သူ၏အနောက်ဘက် သဲကန္တာရအပေါ်၌ ထွက်ပေါ်လာစဉ် ဘီဒီအင်လူငယ် ဒု-စုရ-မှ အယ်လ်ကိုရပ်ကျမ်းကို သာယာညင်းပျောင်းစွာ ရွတ်ဆိုလိုက်သည်။

ရုတ်တရက် ဝေးလံသော မိုးကုပ်စက်ပိုင်း၌ ဖန်လုံးကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အခြားသူများမှတစ်ပါး သိုးထိန်း၏ စူးရှသော မျက်လုံးများကသာလျှင် ညအချိန် မြင်နိုင်စွမ်းရှိ၏။ သို့သော်လည်း ကန်နန်နသည် ယင်းသို့ လွင့်ပါး၍ တုန်လှုပ်နေသည်ကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ တောင်ကြားလိုဖြစ်နေသော သဲပြင်ခုံးပေါ်တွင် လှေတစ်စင်းသည် ပင်လယ်တွင်း၌ မြုပ်ချည် ပေါ်ချည် ဖြစ်နေသကဲ့သို့ ပြန်ပေါ်လာခဲ့သည်။ အချိန်တစ်ချိန်တွင် ယခင်ကထက် နည်းနည်းပို၍ နီးကပ်လာခဲ့သည်။

ကန်နန်နသည် ဖန်လုံးထနေရာမှ ယင်း၏ ဦးတည်ချက်ကို မှတ်သားပြီးနောက် သူသည် လမ်းကြောင်းမှ ပန်း၍တက်သွား၏။ အလွန်နီးကပ်လာသော် သဲကန္တာရ၏ အပင်ပုကလေးများအကြားတွင် လေးဆက်

ထောက် သွားလိုက်သည်။

လှုပ်ရှားသွားလာရသည့် ဦးဆောင်လိုခြုံရေးအဖွဲ့တစ်ခုဖြစ်သည့် မြင်းအနည်းငယ်ပါ ပထမအုပ်စုက သူ့ကိုဖြတ်သန်းသွားသည်။ ထို့နောက် အဓိက လူအင်အားများသည့် မြင်းနှင့် ကုလားအုတ်များစီးကာ ပါလာကြသည်။ သို့ရာတွင် တိရစ္ဆာန်များ၏ ခွာသံများနှင့် လက်နက်များအချင်းချင်း ထိခိုက်သံများ ကြားရသည်။

ကုလားအုတ်မကြီးများနှင့် ပေါက်စကလေးများ နောက်က လိုက်လာကြ၏။ ထို့နောက် သိုးနှင့်ဆိတ်များကို လူအနည်းငယ်က ခြေလှောင်လျှောက်၍ မောင်းနှင်သွားကြ၏။ တစ်ဖန် ရွက်ဖျင်တဲများနှင့် ပရိဘောဂများ။ ဝန်တင်ကုလားအုတ်များနှင့် နောက်ဆုံးမှ အားလုံးသော မျိုးနွယ်စုမှ မိန်းမများနှင့် ကလေးများသည် နောက်ထပ် လက်နက်ကိုင် အစောင့်အကြပ်များဖြင့်အတူပါလာခဲ့ကြသည်။

အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့လုံးသည် ရှုပ်ရှုပ် ခြေခင်းသံမှအပ အခြားအသံ မကြားရချေ။ ထိုနေရာတွင် တစ္ဆေများသည် သံဖြူများပေါ်တွင် လှုပ်ရှားနေသကဲ့သို့ အရိပ်များသည် ရှေ့တိုး နောက်ဆုတ် ဘယ်ညာယိမ်းနွဲ့လျက် ဖြစ်နေကြကာ အခြား ဘာမျှမရှိချေ။ မီးရထားတစ်စင်း၊ ခုတ်မောင်းနေစဉ် ထူးဆန်းလွယ်တွေ့ရသည့် မြေအိမ်နှင့် ဘေးတိုက်ပုံရိပ်များသာ ဖြစ်သည်။

ကန်နန်နအဖို့ စုန်းနတ်တစ္ဆေများကဲ့သို့ အခြားဘာမျှ မဆိုသော်လည်း နားလည်နေ ခက်ခဲနေပေသည်။ ကြီးတင်ကာကွယ်သည့် အနေဖြင့်သာ သူ့တို့ယ်သူ ပုန်းကွယ်နေလိုလိမ့်

သည်။ သူသည် မကြာခဏ လှည်း ကုန်သည်များနှင့် တစ်ဖွဲ့တည်း လာဖူး သည်။ သူ၏အတွေ့အကြုံအရ အကယ်၍ အာရပ်တစ်ဦးတည်းအား သဲကန္တာ ရအတွင်း၌ တွေ့ရှိခဲ့သော် သိုးနှင့် ဆိတ်များကို ကူညီ၍ မောင်းနှင်ပေး ရန် ချက်ချင်း အတင်းအကျပ်စေခိုင်း ခြင်းခံရပေလိမ့်မည်။ သူလွတ်မြောက် ရန် ထွက်မပြေးမချင်း ထိန်းသိမ်းခံ နေရမည်ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ် စေကာမူ အာရပ်တစ်ယောက်အနေ ဖြင့် သူ့ကိုယ်သူပုန်းကွယ်နေရပေမည်။

နေရောင်ခြည်သည် အပြင်း ထန်ဆုံး အပူချိန်အဖြစ် သွန်းပြီးနေ၍ အတော်ကြာအောင် ကန်နန်နသည် နောက်ထပ်ရပ်နားနေလိုက်သည်။ သူ့ အတွက် အလွန်ကောင်းထောက်မ သဖြင့် သဲသောင်ပြင်မှ ထွက်ပေါ်နေ သော ရောမကျောက်တုံး ကြီးတစ်ခု ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ထိုနေရာ တွင် သူ့အတွက် နေရောင်မရောက် ရှိအောင်လုပ်၍ ညအချိန်ရောက်သည် အထိ လှဲအိပ်နေလိုက်သည်။

သဲကန္တာရတစ်ခုတွင် တစ်နာရီ ပြီးတစ်နာရီ လမ်းလျှောက်နေရသော လူတစ်ယောက်အဖို့ ခြောက်သယောင်း နေသဖြင့် ရေငတ်ပြီး ကြောက်စရာ အပူငွေ့ကြောင့် ထင်ရှားသိသာစွာ မောပန်းနေပေလိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် ကိုရပ်ကျမ်းစာမှ ပုံရိပ်ဖြစ်သော “ပြီး ငွေ့ဖွယ်ကောင်းသည့်မြေ၌ မဟာ ကျောက်လုံး၏ အရိပ်ဝယ်”တေးသွား အပိုဒ်ကို သေသေချာချာ နှစ်သက်နေ ပေလိမ့်မည်။

ဤကျောက်လုံးကိုသာ သူ့အနေ ဖြင့် မတွေ့ရှိခဲ့လျှင် ကန်နန်နသည်

တွင်းတစ်တွင်းတူးကာ သဲအတွင်း ဝင်အောင်းရကိန်း ဆိုက်ပေလိမ့်မည်။

ဟိုနေရာ သည်နေရာ သူ့စမ်း လိုက်သမျှ ကန်နန်နသည် လူနှင့် တိရစ္ဆာန်များ၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ အရိုးစုများကို ဖြူးဖွေးနေသည့်အတိုင်း အပင်ပုများအကြား တွေ့နေရသော် လည်း အလေးအနက် ဂရုစိုက်မနေ တော့ချေ။ ဒုတိယမြောက်နေ့တွင် နေ မဝင်မီ မောင့်ဟိုးတောင်ထိပ်စွန်းကို ကောင်းကင်ပြင်ထဲ၌ ပြတ်ပြတ်ထင် ထင် အဝေးမှ လှမ်းမြင်နေရပေသည်။

ဤရှုခင်းက သူ့အား အင်အား သစ်တစ်ဖန် ဖြစ်စေ၏။ အေရွန်၏ ဂူသင်္ချိုင်းကို တစ်နာရီပြီးတစ်နာရီ သူ ၎င်းမျက်လုံးများက စူးစိုက်၍ ကြည့်နေ ခဲ့သည်။ ယင်းအဖြူရောင် အထိမ်း အမှတ်ဂူသည် ထောင်ထိပ်တွင်ရှိပြီး လမင်းကြီးသည် ရှင်းလင်းနေသည့် နက်ပြာရောင် ကောင်းကင်ထက်၌ ထွက်ပေါ်လာသကဲ့သို့ နှင်းပွင့်ဖြူ ရောင် လင်းလက်လျက်ရှိနေပေသည်။

ကန်နန်နသည် ရပ်နားခြင်းမရှိ ဘဲ မောင့်ဟိုးတောင်ခြေမှ စီးဆင်းလာ သော ချောင်းကလေးဘေးတွင် သဲထဲ ၌ နစ်မြုပ်သွားသည်အထိ ဒူးထောက် လိုက်သည်။

ရေထဲသို့ သူဆင်းလိုက်သည်။ ထို့နောက် အဝတ်အစားပြန် ဝက်ကာ ကမ်းပေါ်တွင် အိပ်စက်နားနေရန် လှဲ လိုက်ပြန်သည်။ အရှေ့ဘက်မှ ပထမ ဆုံးမီးခိုးရောင် အလင်းတန်း ပေါ်လာ ချိန်တွင် အိပ်ရာမှ သူနိုးလာခဲ့သည်။ သဲကန္တာရ၏လေသည် ရေခဲတော့မလို အေးစိမ့်နေမပေ၏။

သူ့တွင် ဖြတ်သန်းသွားသည့်

ကုန်သည်လှည်းများထဲမှ သတင်းရ ရှိနိုင်သည့်တိုင်အောင် ယခုအခါ ဘာ ကိစ္စမှ ပို၍လုပ်ရန်မလိုသေးချေ။ မကြာ ခင် နေထွက်တော့မည်။ မနက်မိုး လင်း ရှိိုးချိန်မှ သူ့ကိုယ်သူ နွေးထွေး သွားအောင်လုပ်ပြီး စောင့်ဆိုင်းနေ လိုက်သည်။ သူသည် ချောင်း၏ကမ်း တစ်လျှောက် လမ်းလျှောက်နေလိုက် သည်။ ထိုနေရာတွင် ကောင်းကင်ပြာ လို ကြည့်ပြာပန်းများ အစုလိုက် အပြုံ လိုက် ပေါက်ရောက်နေကြပေသည်။

ရုတ်တရက် ကန်နန်န ရပ်လိုက် သည်။ သူသည် နောက်ပြန် လှည့် ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်လာသည်။ နောက်ပြီး သူ၏ လက်များ ထုန်လာပြီး သိုးထန်းကို ဂုတ်ရည်သည် အောက်သို့ လွတ် ကျသွားသည်။ သူသည် မြေကြီးကို သတိမမူမိခဲ့။ နောက်တစ်ချိန်တွင် သူ ဖင်ထိုင်ချလိုက်ပြီး မြေကြီးကို သေ ချာစွာ စစ်ဆေးကြည့်ရှုလိုက်သည်။

ဒါ... ဘာ...လိမ့်။ လှည်းကုန် သည်များ ရပ်နားသွားသည့် မြက် အပေါ်တွင် အမှတ်အသားတချို့ ရှိနေ သည်။ စားကျက်ပေါ်တွင် ဖျာခင်းထား ရာနှင့် ကုလားအုတ်များ လှဲနေခဲ့ သည့် နေရာ၊ နောက်ပြီး မြက်စား၍ ပြတ်ကျန်နေခဲ့သည့် စက်ဝိုင်းသေ ကလေးများအား အနီးပတ်ဝန်းကျင်၌ တွေ့ရှိရသည်။

တစ်နေ့လုံး လှည်းတန်းများသည် မောင့်ဟိုးတောင်၏ အရိပ်ဝယ် ဆက် တိုက်နားနေခဲ့ကြသည်။ အခြား အထင် အရှားမရှိဘဲ လှည်းကုန်သည်များ သည် ဤနေရာ၌ စခန်းချရပ်နား၍ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြပေပြီ။ သူတို့သည်

အမြဲတမ်း ညအချိန် ရွှေလျားသွား
လာခဲ့ကြသည်။ ကုလားအုတ်တစ်
ကောင်သည် ညအချိန်၌ အစာမစား
သည့် အကြောင်းရင်းမှာ ညပိုင်းသည်
ပိုမိုအေးလာသောကြောင့် ဖြစ်၏။
ဘယ်လောက်ပင် ဆာနေကြစေကာမူ
ဂရုမစိုက်ကြ။ နေ၏အလင်းရောင်ပေါ်
လာသည်နှင့် သူတို့သည် အလွန်
အလွန် ဆာလောင်မွတ်သိပ်သွားကြ
ပေလိမ့်မည်။

ခဏကြာလျှင် ကန်နန်နသည်
သူ့ခြေထောက်ပေါ်တွင် ရပ်နေလိုက်
ပြန်သည်။ သူ၏မျက်လုံးများတွင်
အောင်မြင်သည့် အချိန်အယောင်များ
တွေ့ရပြီး ချင်းလင်းပြတ်သားစွာ ကျေ
နပ်နှစ်သိမ့်လျက်ရှိကြောင်း ပြသနေ
ပေ၏။

ထိုနေရာတွင် မြက်များသည်
မညီမညာနှင့် ပြတ်တောက်နေကြ၏။
ကုလားအုတ်များသည် သူတို့၏ပါးစပ်
ဖြင့် ဆုံသလောက်စား၍ ပြုတ်ကျ
ကျန်ခဲ့သော မြက်စိမ်းများသည် သူတို့
ရပ်နေသော ခြေထောက်၏အလယ်၌
ကျကျန်ခဲ့သည်များကို လှဲဖြင့် ထိုးဆွ
ထားသကဲ့သို့ ကွဲလွင့်၍နေသည်။
တစ်နေရာတွင် မြက်ပေါ်၌ ဖျာခင်း
ထားခဲ့ဟန်တူသော နေရာ၌ ပျားတစ်
အုံရှိနေလေ၏။ ပုဂ္ဂိုလ်ဆိတ် တစ်အုံ
သည်လည်း အခြားတစ်ဖက်၌ ပေါ်
လာပြန်သည်။ ကုလားအုတ်၏ ရွှေ
ခြေထောက်နေရာသည် ဒူးဆစ်မှ
ကျွေး၍ အောက်သို့ ခေါက်ထားရမည့်
အစား ရွှေသို့ ဆန့်ထုတ်ထားခဲ့သည်။

အာရပ်လူငယ်အား ဖော်ပြနေ
သည်မှာ ကုလားအုတ်ကြီးသည် အို
နေပြီး သူ၏ဘယ်ခြေဒူးဆစ် ကျိုးနေ

သည်။ သူ၏ ရှေ့သွားတစ်ချောင်း
ကျိုးခဲ့ပြီ။ တစ်ဖက်တွင် ပျားရည်ပါ
သော အထုပ်ကိုလည်းကောင်း၊ အခြား
တစ်ဖက်တွင် သမီးကိုရန်အတွက်
မြေကြီးထဲမှ ရွှံ့မှုန့်တို့ကို သယ်ပိုးထား
ရဟန်တူသည်။

ကန်နန်နအဖို့ ဤမျှသေချာ
သည်မှာ မရှိနိုင်။ သူ့အဖေ၏ ကုလား
အုတ်တစ်ကောင်သည် သူ့ရှေ့၌ ရပ်
သွားခဲ့သည်။ ဘယ်ဟာမျှ သူ့ကို
မသေချာဟု မပြောနိုင်သော ရာရစ်
အာရီကတ်သည် သူ့ခိုးလာသော
ကုလားအုတ်များနှင့် တစ်နေ့ညက
မောင့်ဟိုးတောင်ကို ကျောခိုင်း၍
တောင်ဘက်ပိုင်း အာရေဗီးယားသို့
ဦးတည်သွားနေပေပြီ။

သူ့မျက်လုံးများသည် လှုပ်ရှား
လွန်း၍ အရောင်တောက်သွားသည်။
“ငါ့ရဲ့အစ်ကိုနဲ့ ကုလားအုတ်ဖြူတို့
ဟာ ဒီနေရာက ၁၀ နာရီမကြာတဲ့
ခရီးဖြစ်တဲ့ မက္ကာ သို့မဟုတ် မဒီနာ
သွားလမ်းပေါ်မှာ ရောက်နေကြပြီ”
သူ့အော်ပြောကာ သူ့လက်ချောင်းများ
သည် တုတ်ရှည်ကို ခပ်တင်းတင်း
ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

သူပြုံးလိုက်လျှင် ဖြူဖွေးနေ
သော သူ၏သွားများသည် လက်ခနဲ
ဖြစ်သွား၏။ နောက် ဖြည့်စွက်ပြော
သည်။ “သူတို့ဟာ ငါ့အတွက် ဖြစ်
ရင်ဖြစ်၊ ဒါမှမဟုတ် ငါဟာ လူ
ကြောက်တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေမယ်”

သူသည် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ
လိုက်သည်။ သူ၏နက်မှောင်သော
မျက်လုံးများသည် အသိတရားနှင့်ယှဉ်
၍ တောင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
ကြီးကျယ်သော ဝန်ထုပ်ကြီးသည် သူ့

ရှေ့၌ ထင်ထင်ရှားရှား ရှိနေလေပြီး
သူ့အဖေ၏ စကားများကို ပြန်လည်
၍ ကြားယောင်နေမိပြန်သည်။ “မင်း
ဟာ ကောက်ရိုးမီးပဲ။ မင်းဟာ လေ
ပွေကြောင့်ယိမ်းနွဲ့နေတဲ့ ကျူပင်လိုပဲ”
ဤစကားများအား သူ့အပေါ် အား
ရှိအောင် ထောက်ပံ့ပေးနေခဲ့ကြသည်။

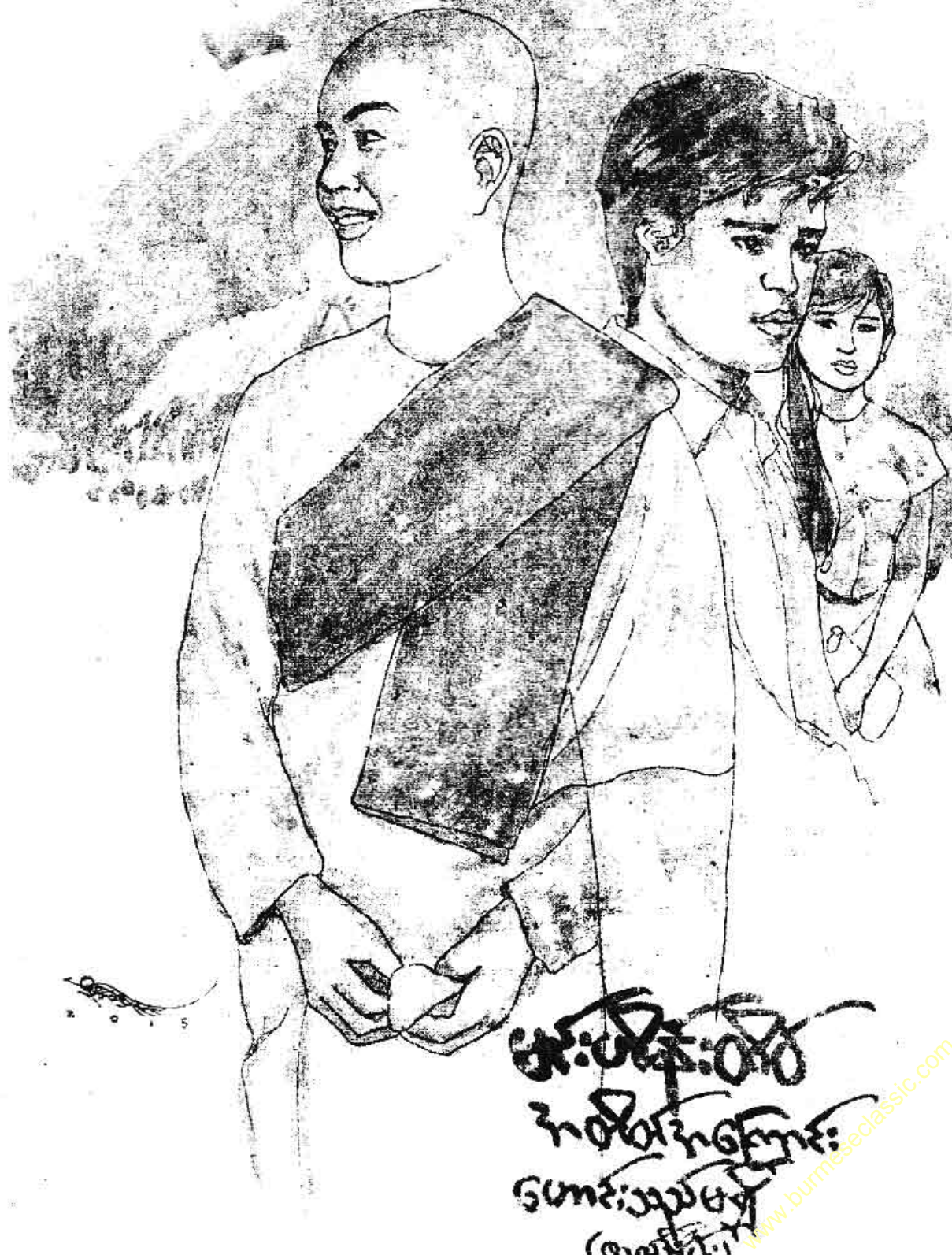
သူ့ရှေ့ရှိနေသော ပထမခြေ
လှမ်းသည် ရဲရင့်သူတစ်ယောက်၏
သတ္တိကို စမ်းသပ်ရန် လုံလောက်နေ
ပေပြီ။ နောက်ပြီး သူ၏ရှေ့သို့ တက်
လှမ်းရန် ခမ်းနားသော ရည်မှန်းချက်
လည်း ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

သူ၏ တမ်းတငေးမောနေခြင်း
မှ ရုတ်တရက် အစပျိုးလျက် ကန်နန်
နက အော်ပြောသည်။

“ငါ ဒါကိုလုပ်မယ်။ ဒါမှမဟုတ်
ရင် ငါဟာ ဘင်နီဆတ်တွေရဲ့ လူ
ကြောက်လို့ တစ်သက်လုံး အပြောခံ
နေရပြီး ကျေနပ်နှစ်သိမ့်နေရပေလိမ့်
မယ်” ထို့နောက် တစ်ဖန်လှည့်၍
ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သော မောင့်
ဟိုးတောင်၏ဘေး၌ ရှိနေသည့် အေ
ရွန်၏ ဂူရှိရာသို့ ပြေးတက်သွားသည်။
ထိုနေရာမှ ဟိုဝေးလံသော နေရာဆီ
၌ ကြီးမားသော သံပင်လယ်ကြီးကို
မြင်ရ၏။

ခပ်ဝေးဝေး ဗိုးကုတ်စက်ဝန်၌
ဖန်မှုန့် တထောင်းထောင်းထလျက်
ရှိနေသည်ကို လှမ်းမြင်နိုင်၍ နောက်
ပြန်သွားနေကြသော လှည်းတန်းဆီသို့
သူ့အားလမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားပေမည်။

(ရှေ့လဆက်ရန်)
ဦးထိုး (တက္ကသိုလ်)

အတိတ်အကြောင်း ဟောင်းသည်မရှိ

(ဇာတ်သိမ်း)

(ယခင်လမှအဆက်)

မင်းဟိန်း၊ ဟိန်း

မိုးဦးက အချိန်ကို တောတောင်များ၏ ပွင့်လင်းရာသီအဖြစ် သတ်မှတ်ကြ၏။ မိုးတစ်ပြိုက်၊ နှစ်ပြိုက် ရွာပြီးစ ဖြစ်၍ အောက်ခံမြေသည် စိုစွတ်၏။ ထို့ကြောင့် တစ်နေ့လုံး ရေဝတ်၍ ရွက်အိုမြေခ အရိုးဖြို ဖြိုကျလျက်ရှိခဲ့ကြသော သစ်တောဝါးတောကြီးများသည်လည်း ရွက်နုများဖြင့် စိမ်းစိုလျက်ရှိ၏။

အရောင်အသွေးကံသော တောပန်း တောင်ပန်းတို့လည်း ပွင့်သည်။ ငှက်ကလေးတို့သည်လည်း သားပေါက်များကို အပုံသင်လျက် တောတန်းတောင်စွယ်တို့တွင် ရှိနေကြသည်။ အောက်ရေများ၊ တိုးလာ၍ ချောင်းတိုင်း၊ မြောင်းတိုင်းကပင် စမ်းရေကျသံကိုလည်း ကြားလာရ၏။

ဤရခိုင်မိုးမကြီးသည်ကား သုံးရာသီပတ်လုံး ခြောက်သွေ့ခြင်းကင်း၍ အမြဲမပြတ် စိမ်းစိုလျက်သာရှိသည်။ ရာသီဥတုကောင်းသောကြောင့် နွေရာသီမှာပင် အပူဒဏ်ကို မခံရဘဲ ဆောင်းနှင့်မခြား ရှိ၏။ ယခုလို ပွင့်လင်းရာသီတွင် ဝို၍ သာယာ၏။

ကြည့်လေရာရာ အရပ်ဖျက်နာသည် သဘာဝဥယျာဉ်နှင့်မခြား ရှိ၏။ သားရဲသားကောင်များ ခိုအောင်းရာ စားကျက်ကြီးနှင့်လည်း တူ၏။

မိုးဦးက မိုးခစ ရာသီဖြစ်သောကြောင့် မိုးသားတိမ်စိုင့်တို့သည် နွေမကြီးနှင့် ထိစပ်လျက် သစ်တောဝါးတောကြီးများသို့တိုင် အုံ့ဖွဲ့နေ၏။ လက်ရာမြောက်သော ပန်းချီကားချပ်ကြီးကို ကာရံထားဘိသို့ရှိ၏။ ဖက်ရေသောက်ရသော တောကြက်ဖတို့ ဟိုမှ သည်မှ တွန်ကြ၏။ အဝါရောင်ငှက်ကလေးများလည်း “ရွှေပြည်စိုး၊ ရွှေပြည်စိုး” ဟု ဖော်ကြ၏။ သားပျောက်ဖော်ကွဲ ခေါ်နေကြသော အခြားသော ငှက်ကလေးများ အသံငှာလည်း သာယာဘိသည်။

မောင်အေးချမ်းသည် ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်ကိုတက်၍ မတ်တတ်ရပ်၏။ တစ်အောင်ကြာအောင် ငြိမ်နေမိ၏။ ယုမေနှင့်အတူ ကြည့်နူးတသနေခဲ့ကြဖူးသော ကျောက်ဖျာကြီး၊ တောပန်းကလေးတွေကိုခွဲပြီး ယုမေ၏ခေါင်းမှာ ပန်ပေးခဲ့ဖူးသည်။ ထို

အချိန်က ယုမေသည် ပြုံးနေ၏။ အပျော်ဆုံး ကမ္ဘာလေးတစ်ခုသို့ ယုမေရောက်နေသည့်အလား ရှိ၏။

ဘဝဟူသည်မှာ အနိမ့်ရှိ၏။ အမြင့်လည်းရှိ၏။ မနိမ့်မမြင့် အလယ်၌တည်သော ဘဝတို့သည်လည်း ရှိ၏။ ဘဝဟူသည် ဖြစ်လျှင် ပျက်ရ၏။ ဖြစ်ပျက်ခြင်း ဓမ္မတာတွင် ဘဝတိုင်း တည်၏။ အနိမ့်အမြင့်နှင့် ဖြစ်ပျက်တို့တည်သော ဘဝဖြင့် သတ္တဝါတို့သည် လျှောက်လှမ်းကြရ၏။ ယုမေသည်လည်း ထိုကဲ့သို့ပင် လျှောက်လှမ်းခဲ့ရ၏။ ယုမေ၏ ဘဝသည် အမြင့်ထက် အနိမ့်မှာ သာ၍လည်ခဲ့ရ၏။ ဤသည်ကို ကိုယ်တိုင်လျှောက်လှမ်းဖြတ်သန်း၍ လာခဲ့ရသော ယုမေသည် ပို၍သိ၏။ သာ၍လည်း နားလည်၏။ သို့သော်လည်း ယခုမသိ။ နားလည်နိုင်ခြင်းလည်း မရှိခဲ့။

ယုမေ၏ဘဝသည် ထိုအချိန်က ကြည့်နူးဖူးဖြင့် ပြည့်၏။ ပျော်စရာရွှင်စရာ အားလုံးကို သိမ်းကျုံးပြီး ယုမေတစ်ယောက်တည်းသာ ခံစားခွင့်ရနေသကဲ့သို့ ရှိ၏။ လျှောက်

လှမ်းခဲ့ရသော ခြေလှမ်းတို့သည်
ခြောက်သွေ့ခြင်းဖြင့်သာ ရှိလာခဲ့ရာ
လက်ရှိအခါကို ယူမေသည် ကျေနပ်
၍မဆုံး ဖြစ်၏။ မောင်အေးချမ်းနှင့်
အတူ လျှောက်လှမ်းခဲ့ရသော ခြေ
လှမ်းအားလုံးကို ယူမေ ကျေနပ်၏။
သိမ်းပိုက်၍လည်းထား၏။ ထိုခြေ
လှမ်းများသည် ရခိုင်ရိုးမကြီး၏ တစ်
စိတ်တစ်ဒေသကို ပြည့်၍နှံ့ခဲ့၏။ ထို
ခြေလှမ်းတို့သည် ယူမေ၏ဘဝ၊ ယူ
မေ၏ လောက၊ ယူမေ၏ ကမ္ဘာများ
ဖြစ်ခဲ့၏။ ကြာကြာစွဲ၍ မြမြတည်
လိမ့်မယ်ဟုလည်း ယုံကြည်ခဲ့၏။

ထိုထိုအပျော်ကမ္ဘာ၌ အချစ်
များစွာဖြင့် မူးပြီး ပျော်စံခဲ့သော
ယူမေလေးသည် ယခုအခါ သူ၏
ဘဝကို တစ်ဇာတ်သိမ်း၍ အရွယ်
မတိုင်မီ လောကကိုစွန့်လျက် မင်း
ဘူးမြို့စွန့်၏ သုသာန်တစ်ခုတွင် မနိုး
သောတိမ်စက်ခြင်းဖြင့် မှေးစက်တိမ်
ပျော်လျက်ရှိ၏။ မည်သည့်အခါမျှ
နိုးထမည်လည်း မဟုတ်တော့ပေ။
မောင်အေးချမ်း၏ဘဝ၊ မောင်အေး
ချမ်း၏လောကထဲသို့ အခိုက်အတန့်
မျှ ပြေးဝင်ခဲ့နားခဲ့သော ယူမေ၊ ယခု
အခါ သူ၏ခြေလှမ်းလေးများသည်
အချိန်ရှိတိုင်း မောင်အေးချမ်းအား
ခြောက်လှန့်လျက်ရှိ၏။ အခိုက်အတန့်
သည် ကြာကြာစွဲ၍ ထင်ရစ်၏။

သေသောသူကို ကြာလျှင် မေ
သည်ဟူသောဝေါဟာရသည် စကား
အရာသာလျှင် ဖြစ်ချေ၏။ လက်
တွေ့တွင်မူကား တစ်ထပ်တည်း ကျ
လိမ့်မည်ဟုမထင်မိပေ။ တိမ်မယောင်

ဖြင့်နက်သော အချစ်သည် သတ္တဝါ
တို့၏ ကမ္ဘာကို တည်ဆောက်ပေး
၏။ ထို့နောက် ဖြစ်ခြင်းကိုလည်း
ကောင်း။ ပျက်ခြင်းကိုလည်းကောင်း
ဖန်တီးပေး၏။ သတ္တဝါတို့အား သာ
၍ပင် နက်စေ၏။

မောင်အေးချမ်းသည် ယူမေ
အား အိမ်ထောင်ဖက်ရန်ကို မဆို
ထားဘိ။ သမီးရည်းစား ဖြစ်ရန်ကိုပင်
မရည်ရွယ်ခဲ့ဖူးပေ။ သို့သော်လည်း
တွေ့ဖန်၊ မြင်ဖန်များ၍ နီးစပ်မှု
အလျောက် စိတ်ကလေး တိမ်းညွတ်
သဖြင့် အာရုံလွင့်မိသည်ကားရှိခဲ့၏။
ယူမေ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့ရသော
ခရီးတစ်လျှောက်ကို ကိုယ်ချင်းစာ
စိတ်ဖြင့် ဝင်ပါခဲ့စားမိရာမှ ကရုဏာ
သက်ဝင်ခြင်းလည်း ရှိခဲ့၏။

ထိုမှသည် လမ်းခွဲခြင်းဆီသို့
ရောက်သွားသောအခါ မတွေ့ရ၊
မမြင်ရတော့သော အသိစိတ်သည်
ယိုဖိတ်၍ အထိန်းမဲ့ဖြစ်လျက် ယခု
တစ်ဖန် ယူမေ၏ နောက်ဆုံးခရီး၊
အလုံးစုံတို့၏ဖိစီးခြင်းကြောင့် ဆောက်
တည်ရာမရနိုင်သည်အထိပင် ဖြစ်ရ
၏။ တစ်ခုမျှသော မီး၏ စီးနင်း
လောင်ကျွမ်းခြင်း သဘောကိုလည်း
ကောင်းကောင်းကြီးနားလည်ခဲ့ရ၏။

'ဘဝ'ဟူသော လောကကြီး
သည် သံသရာဖြစ်၏။ သံသရာမှ
သည် လောက၊ လောကမှသည်
ဘဝဟု အထပ်ထပ်သော ဘဝများ
စွာတို့ကိုလည်း မြင်တတ်ပြေလာ၏။
ယခင်ကမူ လက်တွေ့မကျဘဲ လူ့
ဘဝ၌ မပျော်လိုဟု ဆိုရုံမျှရှိခဲ့ဖူး၏။

အဘယ်ကြောင့် ဘဝသည် ပျော်ရွှင်
ဖွယ်ရာ မဟုတ်သည့်အကြောင်းကို
မှ ခွဲခြား၍ အပြည့်အစုံ မသိခဲ့ရ
အမှန်ပင်ဖြစ်၏။

ယခု ကိုယ်တိုင်ရင်ဆိုင်၍ အဖြေ
ရှာမရနိုင်သောအဖြစ်ကို နားလည်
လာမိမှ ဘဝကို သိတတ်စပြုလာ
၏။ ဘဝသည် နက်ခဲ့၏။ လောက
သည် ကျယ်ဝန်း၏။ သံသရာသည်
ရှည်လျား၏ဟုလည်း နားလည်လာ
၏။ ထိုအသိကို နားလည်သောအခါ
ကျွဲလာသော ခြေလှမ်းတို့ကို ရုပ်
သိမ်းရန် အလွန်ပင် နောက်ကျကျန်
ခဲ့လေ၏။

မောင်အေးချမ်းသည် လောင်
နေသော နှလုံး၊ အပြုံးကင်းသော
မျက်နှာဖြင့် အဝေးဆီကို အကြည့်ပို့
၏။ မိုးသားတိမ်စိုင့်တို့ ကင်းစင်သော
အခါဝယ် အရင်ရစ်အခွေခွေရှိသော
ရိုးမတောင်တန်း တောင်ထွတ်ကြီးကို
လည်း အဆင့်ဆင့်မြင်၍ မိုးသို့တိုင်
ထိုးဖောက်သွားလေ၏။ ချောက်နက်
ကြီးများမှာလည်း မည်သည့်နေရာ
တွင် အခြေပြုသည်ကို ကြည့်၍ပင်
မမြင်နိုင် ရှိနေလေသည်။

မောင်အေးချမ်း သက်မတစ်
ချက်ကို ချ၏။ ကျောက်ဖျာကြီးပေါ်
တွင် တောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေ၏။
အချိန်မည်မျှ ကြာခဲ့ပြီမသိ။ စိတ်အာ
ရုံသည် ကိုယ်သို့မကပ်ဘဲ ကမ္ဘာအစွန်
သို့တိုင်အောင် ပြန့်လွင့်၍နေသည်။

တစ်စောင့်အကြာတွင် လေ
သည် သွေ့သွေ့မျှ တိုက်ခတ်လာ၏။
ထို့နောက် မိုးသားများသည် ခြုံငုံရာမှ

နိမ့်၍လာ၏။ တောတန်း၊ ရိုးတန်း၊
ကြီးများမှသည် ချောက်နက်ကြီးများ
ကဲ့သို့တိုင် မိုးသားများ ပြန့်နှံ့သွား၏။
ထို့ကြောင့် မောင်အေးချမ်းလည်း မိုး
သားများ၏ ငုံ့မျိုခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။

တပြောက်ပြောက် တဖျင်းဖျင်း
ဖြင့် မိုးရွာ၍ ချမ်းစိမ့်လာမှ မောင်
အေးချမ်း သတိပြုမိ၏။ အချိန်ချိန်
ကြာကြာ ကျောက်ဖျားကြီးပေါ်တွင်
ရပ်နေမိသည်ကိုလည်း ဇာမှတ်ရ၏။
သက်မတစ်ချက်ကို ချ၏။

“ဆရာလေး မိုးရွာလို့ ရွဲကုန်ပြီ
လေ။ ရော့ ရော့ ဒီမှာ မိုးကာအကျီ”

ထမင်းချက်ကောင်လေး ရောက်
လာပြီး မိုးကာအကျီကို လှမ်းပေးနေ
၏။ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်နေပြီဖြစ်၍ မိုး
ကာအကျီကို ဝတ်လျှင်လည်း မထူး
တော့ပေ။ သို့သော်လည်း ထမင်း
ချက်ကောင်လေးထံမှ အားနာနာ
ဖြင့် မိုးကာအကျီကို လှမ်းယူပြီး ဝတ်
လိုက်သည်။

သည်နေ့ဆိုလျှင် ယုမေကို
သင်္ကြိုဟ်ခဲသည်မှာ ငါးရက်ရှိခဲ့ပြီ။
မောင်အေးချမ်းကား ရခိုင်ရိုးမကြီး
ကို ပြန်ရောက်ပြီးနောက် အခြားလူ
များနှင့် သိပ်ပြီး စကားမပြောဘဲ ယု
မေနှင့် လျှောက်သွားနေခဲ့ဖူးသော
တောတောင်များကိုသာ အကြောင်း
မဲ့ လျှောက်၍သွားနေ၏။ ရက်ရှည်
ခွင့်ယူထား၍ ဝန်ထောက်ကြီးက
လည်း ဘာမျှမပြောပေ။

မောင်အေးချမ်း နဖူးပေါ်လက်
တင်ပြီး စဉ်းစားနေ၏။ နောက်နှစ်
ရက်ဆိုလျှင် ယုမေ ကွယ်လွန်သွား
သည်မှာ တစ်ပတ်ပြည့်၍ ရက်လည်
ဆွမ်း သွတ်ရပေတော့မည်။ ယုမေ
၏ရုပ်သွင်သည် မောင်အေးချမ်း၏
အမြင်အာရုံက တစ်ဆဲခြည်မျှ ရွေ့
ပျောက်၍မသွားဘဲ တည်လျက် စွဲ၍
နေ၏။ လောင်မြလောင်ကျွမ်းနေ၏။

မီးကိုရှောင်ရင်း မီးလောင်ခြင်း
ပင် ဖြစ်၏။ မီးသည် သတ္တဝါတိုင်းမှာ
ရှိ၏။ လောင်မြလည်း လောင်၏။
အလောင်ကြီးနှင့် အလောင်ကလေး
သာ ကွဲပြား၏။ သတ္တဝါမှန်လျှင်
အလောင်လွတ်သည် ဟူ၍ကား ဆို
စမှတ် မရှိပေ။ မီး၏သဘောသည်
လောင်ခြင်းကိုဆောင်၏။ တိမ်ရှောင်
၍ကား မည်သည့်အခါမျှ မသွားပေ။

မောင်အေးချမ်းသည် အချိန်ရှိ
စဉ်ကပင် သည်အဖြစ်ကို သိတန်
သလောက် သိခဲ့ဖူး၏။ ဇာတိမှပါ
လာသော ဝိညာဏ်ကြောင့် ဖြစ်၏။
တစ်နည်းအားဖြင့် မွေးရာပါ သံဝေ
ဂဉာဏ်ပါလာ၍ သိခြင်းဖြစ်၏။ ဘဝ
ဟူသမျှကို ကြောက်ခဲ့၏။ လောက
ကြီးထဲတွင် နေစရာမရှိ။ မြင်မြင်
သမျှ ကြောက်စရာ၊ ငါသည်လည်း
ကြောက်စရာ၊ မြင်မြင်သမျှသည်
လည်း မွေးသေ၊ ငါသည်လည်း ဖြစ်
ပျက်ဟု အခြေခံဉာဏ်ဖြင့်သိခဲ့ဖူး၏။

သို့သော်လည်း အသိသည်
မစင်။ ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့်လည်း
မယှဉ်။ အယူအမြင် ကွဲပြားစောင်း

လည်း ဉာဏ်မသွားနိုင်ခဲ့သော
ကြောင့် မူလနိယာမ၏ အသွင်ကို
ဆောင်ကာ လူ့ဘောင်သို့ ရောက်
လာသည်နှင့် ရှောင်ခွာရင်း အမှောင်
ကို နင်းမှန်းမသိ နင်းခဲ့၏။ ထို့နောက်
ချင်းနင်းဝင်ရောက်ရန် တာထိပ်၏
လမ်းပေါက်သို့တိုင် ရောက်၏။

စင်စစ်တွင် . . သတ္တဝါတိုင်း
လည်း ရောဂါတုံး၊ ရောဂါခဲ၊ အနာ
တုံး၊ အနာခဲ၊ ဝေဒနာတုံး၊ ဝေဒနာခဲ
ကြီးသာ ဖြစ်၏။ အမြဲတမ်း လောင်
မြိုက်၍ ကိုက်ခဲနေ၏။ နာကျင်နေ
၏။ ထို့ကြောင့် ဆေးနှင့်ကျွေးလျှင်
အမြစ်ပြတ်အောင်ကုသင့်၏။ အနာ
ကျက်ခံမျှဖြင့်ကား ရပ်မထားသင့်
ပေ။ မောင်အေးချမ်းသည်ကား အနာ
ကျက်ခံမျှဖြင့် ရပ်ထားပြီး ဆေးကို
ဆက်စောတော့ ရောဂါသမားနှင့်
တူ၏။

ပင်လယ်ထဲတွင် သင်္ဘောပျက်
၍ တူးခပ်ကြရာ၌ ကိုယ်တိုင်တမ်း
ကိုရောက်၍ အထောက်မမီသေး
သမျှ ကာလပတ်လုံး အခြားလူများ
အား ကူချင်သည်။ ကယ်ချင်သည်။
ဆယ်ချင်သည်ဟုဆိုလျှင်ကား ပလီ
ခြင်းသဘောကို သက်ရောက်၏။
စေတနာမှန်သော်လည်း ကိုယ်တိုင်
မသန်သောအခါ ကယ်သူရော၊
အကယ်ခံရသူပါ သေဖွယ်ရာသာ ရှိ
သည်။ အကျိုးကို ဖြစ်စေလိမ့်မည်
မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့် ဤနေရာ
တွင်လည်း မောင်အေးချမ်းသည်
စေတနာမှန်သော်လည်း ကိုယ်တိုင်

မသန်သော ရေနစ်သမားနှင့် တူ၏။

ထိုသို့ သဘောသက်ရောက်သောကြောင့် ရောဂါသည်လည်း နှိပ်စက်၏။ ရေသည်လည်း နစ်၏။ အနှစ်ထုတ်ကြည့်လိုက်သောအခါ နှစ်ဦးလုံး အကျိုးပျက်၏။ သက်သာဖွယ်တူ၍ကား မြူပင် မမြင်မိပေ။ ရလာတ်သည် သုညကြွင်း၏။ ဝေဒနာသည် အမတ်တင်၏။ ဆင်ခြင်ကြည့်လျှင် မြင်သာ၏။

သတ္တဝါတိုင်းသည် ဓာတ်ကြီးလေးပါး၌ အခြေခံ၏။ ရှင်ဘုရင်လည်း ဓာတ်ကြီးလေးပါး။ သူဌေးသူကြွယ်လည်း ဓာတ်ကြီးလေးပါး။ ဆင်းရဲသား ဖုန်းတောင်းယာစကလည်း ဓာတ်ကြီးလေးပါး။ ယုတ်စွအဆုံး ခွေး၊ ဝက်၊ တိရစ္ဆာန်တို့သည်လည်း ဓာတ်ကြီးလေးပါး။ ဘာမျှခြားနားခြင်း မရှိ။ တစ်သားတည်း အတိကျ၏။

ကွာသည်ကား အသိ။ ထို့နောက် ဉာဏ်၊ ဓာတ်ကြီးလေးပါးစုသော ဤခန္ဓာတို့၌ ဉာဏ်သာမကပ်လျှင် လူသည်လည်း အရပ်ရပ်သော သတ္တဝါတို့နှင့် ခွဲခြား၍ ရမည်မဟုတ်ပေ။ ဓာတ်ကြီးလေးပါး အစုမျှသာ တည်၏။ ဓာတ်ကြီးလေးပါးသည် သတ္တဝါအားလုံးမှာ တည်၏။ ထို့နောက် သက်မဲ့အရာများတွင်လည်း တည်၏။

ပြည်တန် ပတ္တမြားသည်လည်း ဓာတ်ကြီးလေးပါး၊ လမ်းခင်းသော ကျောက်ခဲသည်လည်း ဓာတ်ကြီးလေးပါး၊ ထင်းကုလားတုံးသည်

လည်း ဓာတ်ကြီးလေးပါး၊ သဲတစ်မှုန်၊ ရေတစ်မွှားသည်လည်း ဓာတ်ကြီးလေးပါး။ အဘယ်အရာသည် ကွဲပြားမှု ရှိသနည်း။ သက်ရှိရောသက်မဲ့ပါ ဓာတ်ကြီးလေးပါးတို့၏ စရာ၊ ဆုံရာ ဓာတ်စုပုံမျှသာ ဖြစ်၏။

မောင်အေးချမ်းသည် မိမိနှင့် သမျှ ဉာဏ်အစုကို တစ်ပေါင်းတည်း ပြု၍ စဉ်းစား၏။ အဘယ်ခြေလှမ်းဖြင့် စခန်းသွားရမည်ကို ဝေဖန်၏။ လက်ရှိအခြေအနေကို သုံးသပ်၏။ အနာဂတ်ကိုလည်း အကဲခတ်၏။ ဘဝကို သည်အတိုင်း အဆုံးသတ်၍ ကား မဖြစ်ချေသေး။ အချိန်သည် ကောင်းနေဆဲ။ နေသည်လည်းတက်၍ ဓားသည်လည်း ထက်နေဆဲ။ ထွက်ရာလမ်းပေါက်သည်လည်း ယခုအခါသည် ယခင်နှင့်ချိန်စာ၍ မရလောက်အောင်ပင် သာနေဆဲ၊ ဖြောင့်နေဆဲ။

“မေထုံတွင် ပျော်တတ်သော သတ္တဝါတို့အား လောကဓံက နာနာ ရိုက်ထုတ်မှ ထွက်နိုင်၏”

ဟု ပညာရှိတို့ ဆိုကုန်သည်။ မှန်၍ဟုတ်သော အကျိုးများသည့် စကားထူး စကားမြတ်ဟု မှတ်ယူမိသည်။ မြားသည် ပစ်မှတ်တည့်တည့်ကြီးကို ထိမှန်၍ မခံမရပ်နိုင် ရှိလာသောအခါ သတ္တဝါတို့သည် ထွက်ပေါက်နှင့် လွတ်လမ်းကို တမ်းတ၍ ရှာဖွေတတ်ကြ၏။ ဤသည်မှာ ဘုံတိုင်းမလွတ်၊ သတ္တဝါအရပ်ရပ်တို့၏သဘောသည်သာလျှင်ဖြစ်ချေ၏။

ငါဟူသော သတ္တဝါစာရင်းဝင်

အသက်ရှင်နေဆဲ ယခုအခါသည် ဘာထူးသနည်း။ သေမျိုးပင် မဟုတ်ပေဘူးလား။ အခိုက်အတန့် အသက်ရှင်ခွင့်ရနေဆဲသာ မဟုတ်လား။ အသိစိတ်၌ ဉာဏ်မကပ်လျှင် သတ္တဝါအစားစားနှင့် ဘာများ ထူးခြားဘိသနည်း။ ထင်းကုလားတုံးလောက်မျှ သုံး၍မရသည့် လူ့ဘဝကို ဤမျှဖြင့် အဆုံးသတ်မည်လား။

လက်တစ်ကမ်းတွင် ရှိနေသော ဉာဏ်ကို ပါရမီသန်သူတို့အတွက် အထူးကြံဆရန်မလိုဟု ဟောတော်မူ၏။ အလုပ်နှင့် အသိသည်သာ ပဓာနကျကြောင်းကို ဆုံးမတော်မူခဲ့၏။ တောင့်တနေရုံမျှသည်ကား အကျိုးမရှိ။ ထူးသောဉာဏ်ကို ကလေးသူငယ်ကို မုန့်တောင်းသလို တောင့်တ၍ ရကောင်းသည်လည်း မရှိ။

မိမိသည် နှုတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်လား။ ရင့်သောပုဂ္ဂိုလ်လား စဉ်းစားတွေးခေါ်၍ သိနိုင်ရန်မှာလည်း ငါတို့၏ အရာမဟုတ်။ အာသယာနုသယ ဉာဏ်တော်တို့၏ ဆုံမှတ်၊ ဘုရားမြတ်တို့သည်သာ သိမြင်တတ်နိုင်ကြ၏။ ဉာဏ်ကပ်လျှင်မြင့်၍ ဉာဏ်လွတ်လျှင် နိမ့်ကျသည့်အကြောင်းကိုလည်း ဆင်ခြင်ခဲ့ပြီ။ အချိန်လည်း လင့်ခဲ့ပြီ။ အစဉ်းစားလည်း ရင့်ခဲ့ပြီ။

မောင်အေးချမ်း အခန်းအပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် အဆောင်မှထွက်၍ လမ်းမတွင်ရပ်ကာ စဉ်းစားသည်။ တစ်အောင်ကြာအောင်လည်း တွေဝေနေသည်။ ထို့နောက် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို

သုံးသပ်ပြီး ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီဖြစ်၍ ခပ် သွက်သွက်ပင် ဝန်ထောက်ကြီး၏ နံ့ ခန်းသို့ လှမ်းလိုက်လေသည်။

အုတ်ချင်း အလုပ်မှ ထွက်စာ ရေးပြီး တင်လိုက်၏။ သက်ဆိုင်ရာ လူကြီးများ နှုတ်ထွက်စာကို ဖတ်ပြီး အောင်ပင် စောင့်မနေခဲ့ဘဲ နံ့ခန်းမှ ပြန်ဆင်းလာ၏။ ထို့နောက် လက် ထောက်အလုပ်သမား ခေါင်းဆောင် အဖြစ် ထားရှိသော ဦးကျော်ထွန်း အောင်နှင့် ကိုထွန်းအောင်တို့အား ခေါ်လိုက်သည်။

ကိုထွန်းအောင်ကို သူ့ဇာတိ မင်းဘူးမြို့သို့သွားပြီး ပရိက္ခရာငါးစုံ နှင့် လိုအပ်သော အလှူရန်ဝတ္ထု ပစ္စည်းများကို ဝယ်ခိုင်းလိုက်သည်။ မင်းဘူးမြို့၊ ချမ်းသာကြီးကျောင်း တိုက်မှ သံဃာတော်နှစ်ပါးတို့အား ပင့်လာရန်ကိုလည်း မှာကြားလိုက် သည်။ ထို့နောက် . . . အမ်းမြို့ဇာတိ ဦးကျော်ထွန်းအောင်ကိုလည်း အမ်း မြို့က ဆရာတော်သုံးပါးတို့အား ပင့် ရန်အတွက် လွှတ်လိုက်သည် . . . ဦးကျော်ထွန်းအောင်နှင့်အတူ စာ တစ်ရွက်ကိုရေးပြီး မခင်တင့်အား ပေးခိုင်းလိုက် သည်။ စာထဲတွင် ယု မေဆုံးသွားပြီဖြစ်ကြောင်း၊ မင်းဘူး မြို့ဆေးရုံကြီးတွင် ဆုံးသွားသည့် အကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ရက်လည် တွင် လာနိုင်က လာစေလိုကြောင်း၊ မခင်တင့်အပြင် အခြား ယုမေကိုခင် သော၊ ချစ်သောသူများကိုလည်း လာစေလိုကြောင်း စသည်ဖြင့်လည်း ထည့်ရေးလိုက်သည်။

မောင်အေးချမ်း ကိုယ်တိုင် ကား၊ မင်းဘူးကိုရော၊ အမ်းကိုပါ လိုက်သွားနိုင်ခြင်း မရှိပေ။ ယုမေ၏ ရက်လည်အလှူကိစ္စအတွက် မဏ္ဍပ် ထိုးခြင်း၊ ဧည့်သည်များ ရောက်လာ ကြလျှင် နေရေး၊ စားရေး၊ အိပ်ရေး အစစအရာရာ အဆင်ပြေစေရန် အတွက် လုပ်ကိုင်ဖန်တီး၍ နေခဲ့၏။

မင်းဘူးကို လွှတ်လိုက်သော ကိုထွန်းအောင်က ဦးစွာရောက်လာ ၏။ မင်းဘူးမြို့ ချမ်းသာကြီးကျောင်း တိုက်မှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီး နှင့် တိုက်အုပ်ဆရာတော်တို့လည်း ကိုထွန်းအောင်နှင့်အတူ ကြွလာကြ ၏။ မောင်အေးချမ်း မင်းဘူးကိုဆင်း ၍ ဥပုသ်နေ့နှင့်ကြုံတိုင်း ဤဆရာ တော်တို့၏ အထံမှာပင် ဥပုသ်သီလ ခံယူဆောက်တည်ဖူး၏။ ဝါဆို၊ ကဆုန်သတ်န်းများကိုလည်း နှစ်စဉ် တပ်လျှာ၏။ ယုမေ၏ နာရေးကိစ္စ ကိုလည်း ဤဆရာတော်များကိုယ် တိုင် ကြံ၍ ဆောင်ရွက်ပေးဖူး၏။ ထို့ ကြောင့် ဤဆရာတော် နှစ်ပါးလုံး ပင် မောင်အေးချမ်းနှင့် သိက္ခမ်းရင်း နီးနေကြ၏။

ထို့ပြင် မင်းဘူးမြို့က မောင်အေး ချမ်းနှင့် သိက္ခမ်းနေကြသော နံ့ဝန် ထမ်းများ မောင်အေးချမ်း ဈေးဝယ် နေကျဖြစ်သော ဖောက်သည်ကုန် သည် ပွဲစားများလည်း အတော်များ များ လိုက်ပါလာကြသည်။

တစ်အောင်အကြာတွင် အမ်း မြို့ကိုလွှတ်လိုက်သော ဦးကျော်ထွန်း အောင်လည်း ရောက်လာ၏။ အမ်း

ဆရာတော် သုံးပါးတို့အား ပင့်ခိုင်း လိုက်ရာတွင် အမ်းမြို့မြောက်ဘက် ရပ်ကွက်က အမ်းတောင်ဆရာတော် ကြီး ပါမလာပေ။ မျက်စိခွဲစိတ်ရန် အတွက် ရန်ကုန်ကြွသွားကြောင်းကို ဦးကျော်ထွန်းအောင်ကပြောပြသည်။ “မခင်တင့်တို့ နောက်ကားနဲ့ လိုက်လာကြတယ်”

ဟုလည်း ဦးကျော်ထွန်းအောင် က ပြောပြသည်။ မောင်အေးချမ်း က ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်၏။ သို့ဆို လျှင် ပင့်သံဃာငါးပါး မပြည့်ဘဲ လေးပါးတည်းသာ ဖြစ်၏။ သို့သော် လည်း ပြုသင့်ပြုထိုက်သော ကုသိုလ် ကို ပြုရင်းဖြင့်သာ ကျေနပ်တော့မည် ဟုဆုံးဖြတ်ကာ ပိုသောပရိက္ခရာတစ် စုံကို အခန်းထဲသို့သွင်းယူလာခဲ့သည်။

မောင်အေးချမ်းသည် ပရိက္ခ ရာအစုံကို ခေါင်းရင်းတွင် ထားပြီး အထူးထူးအပြားပြား ခွဲခြား၍ စဉ်း စားနေ၏။ ပရိက္ခရာ အလုံးစုံနှင့် သံဃာတော်လေးပါးတို့ကိုသာ လှူ ဒါန်းပူဇော်ခွင့်ရသည့်အကြောင်းနှင့် ထိုအကျိုးသည် အဘယ်သို့ ရှိတိ သနည်း။ ပရိက္ခရာလေးစုံနှင့် သံဃာ တော်လေးပါးဟူသည်နှင့် စပ်ဆိုင်၍ ဗုဒ္ဓစာပေ၊ ဓမ္မအဓမ္မတွင် လေးနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းအရာ သည် များစွာပင်ရှိလေ၏။ သစ္စာ လေးပါးမှသည် မင်္ဂလေးပါး၊ ဖိုလ် လေးပါးတိုင်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ ခက် ခဲပြီး နက်နဲခြင်းလည်း ရှိ၏။ အကျိုး ဖြစ်ထွန်းရာ၌ နိဗ္ဗာန်တိုင်အောင်ပင် မြင့်၏။ ကလွန်ခြင်းလည်း ရှိ၏။ လှို

ကြောင့် ကောင်းနိမိတ်တစ်ခုအဖြစ်
စွဲမှတ်ထားလိုက်၏။

တစ်အောင်အကြာတွင် ကား
တစ်စီး ထိုးရပ်သံကို ကြားရ၏။ တစ်
ဆတ်တည်းပင် အမျိုးသမီးများ၏
အသံများကိုလည်း ဆူဆူညံညံဖြင့်
ကြားရ၏။ အမျိုးသမီးများ တည်းခို
ဆောင်ဘက်ကို တန်းသွားသံ ကြား
လိုက်မျိုးနောက် ခြေသံတစ်ခုသည်
မောင်အေးချမ်း၏ အဆောင်ဘက်
သို့ တန်းတက်လာ၏။ ထိုခြေသံမှာ
မခင်တင့်ဖြစ်၏။

မခင်တင့်၏ မျက်နှာသည်
အတော်လေးပင် အိုစာနေ၏။ ဝတ်
ဆင်လာသည်မှာလည်း နှိုးစင်းသည်
မှ လွန်ကဲလျက် အဘွားကြီးအိုလေး
အသွင်ကိုပင် ဆောင်နေလေ၏။
ခြယ်သခြင်း၊ ပြင်ဆင်ခြင်း အလျဉ်း
မရှိပေ။ မခင်တင့်သည် မောင်အေး
ချမ်းကိုလည်း ကြည့်၏။ ခေါင်းရင်း
က ပရိကုရာအစုံကိုလည်း ကြည့်၏။
ထို့နောက် မျက်လွှာချရင်းက လက်
ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်နှာကို သုတ်လိုက်
ပြီးမှ စကားပြောသည်။

“မင်းဘူးဘက်က လာကြတဲ့
တုန်သည်တွေ ပြောပြကြလို့ ယုမေ
ဆုံးသွားတာကိုတော့ မမသိတာ သုံး
လေးရက်တောင် ရှိနေပါပြီ။ ဒီမှာ
သာဆိုရင် ဘာမှဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။
သူ့ဦးလေးက အတင်းစွတ်ခေါ်သွား
လို့သာ အဲဒီလိုဖြစ်သွားရတာ . . .
ကလေးမက အမ်းမှာဘဲ အသားကျ
နေတာ။ ဒါကြောင့် အမ်းဖြိုက သူ
ဘဝမှာ စိတ်အကျဉ်း ဒုက္ခသည်ဘဝ

မှ လွတ်မြောက်တဲ့ ဘူမိနတ်သံနေ
ရာကြီး တစ်ခုလို့ဆိုရင်တောင် ဆိုနိုင်
ပါတယ်။ ဒီမှာနေရတာကို သူ့အရမ်း
ပဲပျော်နေတယ်။ မမကလည်း လွတ်
လပ်ခွင့်ပေးထားတယ်။ မောင်လေး
ကလည်း အရေးပေးထားတယ်ဆို
တော့ ကလေးပဲ ပျော်တာပေါ့။ သူ
ဘဝမှာ ဒါမျိုးလည်း ရှိဖူးမှာ မဟုတ်
ပါဘူး။ ဒါကြောင့် အရမ်းပဲ ဖွံ့ဖြိုး
လာတာကို ကြည့်ပါလား။ မောင်
လေးကလည်း သူ့ကို တကယ်ယူ
မယ်ဆိုပြီး ချစ်နေတာမျိုး မဟုတ်ပါ
ဘူး။ သူ့စိတ်ကို ပျော်အောင်ထားပြီး
သူ့ဘဝတိုးတက်ရာ တိုးတက်ကြောင်း
တွေကိုပဲ အဓိကထားကာ အလေး
ပေးနေတယ်ဆိုတာ မမသိပါတယ်။
ဒါကြောင့်လည်း သူ့အပေါ်မှာ မမ
စိတ်မဝင်တာပေါ့”

သည်စကားကို မောင်အေး
ချမ်း အလွန်အမင်း ကျေနပ်သွား၏။
ယခင်ကထက် ပို၍ သာ၍လည်း
မခင်တင့်အား အထင်ကြီးသွားမိ၏။
ယခင်ကမူ မခင်တင့်မှာ သည်အမြင်
မျိုး ရှိမှရှိပါမလားဟူ၍ပင် ထင်ခဲ့
လျော့ခဲ့မိသည်။

“ဒါကြောင့် မမသဘောသာ
ဆိုရင် မမတို့ထံမှာ သူ့ကို တစ်နှစ်
တန်သည်။ နှစ်နှစ်တန်သည် ဆက်
ထားပြီးမှ ကိုယ့် ဆံပြန်ခေါ်မယ်
စကားကို ပြောသင့်တယ်လို့ ထင်
တယ်။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း
ဆယ်တန်းအောင်ပြီးမှ၊ ဘွဲ့ရပြီးမှ ဆို
ရင် ပိုပြီးတောင်မှ အဆင်ပြေဦးမယ်။
အခုတော့ သူ့ဦးလေးက အဲလို

မဟုတ်ဘဲ ချက်ချင်းကြီး ဇွတ်ခေါ်
သွားတော့ သူက ကလေးပဲ။ စိတ်ကို
ဘယ်ထိန်းနိုင်ပါ့မလဲ။ မဖြစ်သင့်
တာတွေ ဖြစ်တုန်တော့တာပေါ့။ လူ
နဲ့ မတန်လောက်တဲ့အထိ မခံစားနိုင်
လောက်အောင် ပူပြင်းနေတဲ့ စိတ်ပူ
ကြီးက နုတဲ့ သူ့ရဲ့ အသည်းနှလုံး
လေးကို လောင်သွားတယ်ဆိုတာ
မမ အတည်သိပါတယ်။ စိတ်လည်း
မကောင်းဘူး။ ငိုလည်း ငိုလိုက်မိ
တယ်။ တကယ် ဘဝက မကောင်းခဲ့
တဲ့ ကလေးပါ။ အရွယ်လေးရောက်
လို့ သူ့ကိုယ်သူ ထူးထောင်နိုင်လာ
ရင် ကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်
ကောင်း ထင်နိုင်ပေမယ့် အဲဒီအရွယ်
ရောက်လာတဲ့စိတ် (အချစ်စိတ်)
ကလေးကပင် သူ့ကို သတ်သွားတာ
ပါပဲ။ တကယ် လက်ခံနိုင်စရာ မရှိ
လောက်အောင်ကို သူ့ကဆိုးလွန်း
ပါတယ်”

ပြောရင်းက မခင်တင့် မျက်
ရည်ကျ၏။ မောင်အေးချမ်းကား
ငေး၍သာ နေသည်။ မခင်တင့်
လည်း ယုမေအပေါ်တွင် အတော်
လေးပင် ကရုဏာရှိနေကြောင်း ထင်
ရှား၏။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်ချင်းစာ
တရားနှင့် ပြည့်စုံသည်ဟုလည်း ဆို
နိုင်၏။

စင်စစ်တွင် မခင်တင့်သည်သာ
စတင်၍ မောင်အေးချမ်းအား ချစ်မိ
ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို (မခင်တင့်
၏ အိမ်တွင် အိမ်ကွဲလုပ်နေသော)
ယုမေမည်းသိ၏။ ထို့နောက် ယုမေ
သည်သာ နေရာကျယ်ကျယ် ယူလာ

၏။ ဤသည်ကို မခင်တင့်လည်း သိ၏။ အရိပ်အမြွက်လည်း ပြောဆို၏။ သို့သော်လည်း ယုမေသည် နေရာကျယ်ကျယ် ယုမြယုထား၏။

ဤသည်ကိုပင် မခင်တင့်သည် ယုမေ၏ဘဝ အားနည်းခြင်းကို နားလည်ပေးသည့်သဘောဖြင့် သည်းခံခြင်း၊ ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာခြင်း စသော သူတော်ကောင်းတို့၏ နှလုံးကိုထားနိုင်သောကြောင့် မောင်အေးချမ်းမှာ မခင်တင့်အား အထင်ကြီး၍လာမိ၏။ မေတ္တာစိတ်ကြီးသူဟု ဆိုရမည့်အစား မေတ္တာနေရာတွင် ကရုဏာကို ထားရမည် ဖြစ်၏။

မေတ္တာသည် ချစ်ခြင်းကိုဆောင်၏။ ကရုဏာသည် သနားခြင်းကိုဆောင်၏။ တူသယောင် ရှိသော်လည်း ကရုဏာသည် မေတ္တာထက် များစွာ အဆင့်မြင့်၏။ မေတ္တာကို လူတိုင်း၊ သတ္တဝါတိုင်း ထားနိုင်ကြသော်လည်း ကရုဏာကိုမူ စိတ်အဆင့်အတန်း မြင့်လွန်းသူတို့သည်သာ ထားနိုင်ကြ၏။

မခင်တင့်၏ ယုမေအပေါ်တွင်ထားနိုင်သော မေတ္တာ၊ ကရုဏာသည်ကား ရွာမှရွားမည် ဖြစ်၏။ နားမလည်နိုင် အောင်ပင် ဖြစ်ရ၏။ တစ်ပါးသူတို့၏ ပြောစကားသာဆိုလျှင် လက်ခံနိုင်ဖွယ်ပင်မရှိပေ။ တချို့သည် ကြာကြာဝါးလျှင် ခါး၏။ ဤမခင်တင့်ကား ကြာကြာပေါင်းလေအတွင်းစိတ်ကို သိရလေဖြစ်၏။

“မောင်လေး ယုမေအတွက်

ဘာတွေ စီစဉ်ထားသေးလဲ။ မမက ကာတွေများ ကူညီရမလဲ”

“အထူးတလည် စီစဉ်ထားတာ မရှိပါဘူး။ မင်းဘူးမြို့က ဆရာတော်အချို့နဲ့ အမ်းမြို့က ဆရာတော်အချို့ကို ပင့်ပြီး ရက်လည်ဆွမ်းကပ်ပရိက္ခရာရှစ်ပါးနဲ့ လှူဖွယ်ဝတ္ထုတွေ ဆက်ကပ် သီလယူ၊ တရားနာ၊ ရေစက်ချပြီး ယုမေကို အမျှပေးဝေကြမယ်ပေါ့။ ဒါပါပဲ”

“မမလည်း နို့ဘူး၊ သကြားနဲ့ မုန့်ဘူးတွေ ဝယ်လာသေးတယ်။ အောက်ကအဆောင်မှာထားတယ်”

“ကောင်းပါတယ်။ မနက်ဖြန် သီလယူ၊ တရားနာပြီးမှ ဆရာတော်တွေကို ဆက်ကပ်ပြီး ရေစက်ချကြတာပေါ့”

မခင်တင့်သည် တစ်အောင်လေး ငြိမ်၍တွေဝေနေ၏။ ထို့နောက် သက်မတစ်ချက်ကို မသိမသာချလိုက်ပြီး ပြောသည်။

“မောင်လေး၊ ရဲနိုင်နဲ့ ရဲနိုင်တို့ရဲ့ ကိစ္စတွေ သိပြီးပြီလား”

“တခြားတော့ ဘာသိမှာလဲ။ ကျွန်တော်လည်း နူးတက်မနေအားဘူး။ ဒါကြောင့် ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်တွေကို စာရှည်ကြီးတစ်ရွက် ချေပြီး ရွှေနေနဲ့ပဲ အပ်ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့ဘာသာ ရွှေနေနဲ့ပဲ သွားကြလိမ့်မယ်”

“သူတို့အမှုကိစ္စကို တစ်နေ့ကပဲ ဖြတ်လိုက်ပြီလေ”

“ဪ . . . ဪ . . . ဒီတော့

ဘယ်လိုတွေ ဖြစ်သွားကြသလဲ”

“ဘယ်လိုဖြစ်မလဲကွယ်။ သူတို့ကိစ္စက ထင်ရှားတဲ့ မူးယစ်ဆေးဝါးမှခင်းကြီးဆိုတော့ အစိုးရကလည်း ပုံစံပြလက်တွေ့စမ်းတဲ့ သဘောမျှားလား၊ မပြောတတ်ဘူး။ ကြာကြာ စစ်မနေတော့ဘဲ ဖြတ်လိုက်တယ်လေ။ အားလုံး နှစ်ရှည်ထောင်ဒဏ်တွေ ကျကုန်တယ်”

“ဪ . . . ဪ . . .”

သူတို့၏ မှခင်းလမ်းကြောင်းကြီးကို သိနေ၍ မောင်အေးချမ်း သိပ်ပြီး မအံ့သြတော့ပေ။ သို့သော်လည်း သူတို့နှစ်ယောက်တို့၏ ကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး မခင်တင့် အဘယ်သို့ရှိမည်ကို သိလို၍ မောင်အေးချမ်း အကဲခတ်သည်။ မခင်တင့်၏ မျက်နှာသည် ထိုစကားကို ပြောပြပြီး သိသိသာသာ ညှိုးကျသွားသည်။

“သူတို့သားနှစ်ယောက် ထောင်ကျသွားတာနဲ့ပတ်သက်ပြီး သူတို့မိဘတွေ မခင်တင့်ကို ဘာတွေပြောကြသလဲ”

“ပြောကြတာပေါ့ မောင်လေးရယ်။ အစ်ကိုတွေရော၊ အစ်မတွေရော ခုံလို့ပဲ။ ဒီကိစ္စလေးကိုတောင်မှ လွတ်မြောက်အောင် လုပ်မပေးဘူး ဘာညာပေါ့။ မမကိုလည်း ရန်လုပ်ကြတယ်။ ငိုလည်းငိုကြတယ်။ မှခင်းအသွားအလာနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုပဲလုပ်လုပ် မရနိုင်တဲ့အကြောင်းတွေကို ပြောဆိုရှင်းပြပေမယ့် သူတို့လက်မခံကြဘူး။ နောက်ဆုံး မမနဲ့

ရန်တွေကြတဲ့ အထိပါပဲ”

“ဪ... ရန်လည်း တွေ့ကြ သလား”

“အင်း... မမက သူတို့ကိစ္စ ကို ဘယ်လိုပင် ကြားဝင်ရှင်းပေးမယ့် မရနိုင်ဘူးဆိုတာ အကြိမ်ကြိမ် ရှင်းပြ ပေးမယ့် လက်မခံကြတဲ့အဆုံး မမ လည်း စိတ်ကိုလာမိတယ်။ ဒါကြောင့် ကိုယ်မွေးထားကြတဲ့ သားသမီးတွေ ကိုတောင်မှ မနိုင်ကြတဲ့ဟာ ငါက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နိုင်မှာလဲလို့၊ နိုင် တာတွေကိုလည်း တစ်သက်ပတ် လုံး ဖြေရှင်းပေးလာခဲ့ပြီးပြီ၊ ပြီးတယ် လည်း မရှိဘူး။ ဒါတောင် မကျေနပ် နိုင်ကြသေးဘူးဆိုရင် ငါလည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ နောက်လည်း ဘယ် လိုကိစ္စမျိုးဖြစ်ဖြစ် ငါ့လာမပြောကြ နဲ့လို့ ပြောလိုက်တယ်”

“ဒီတော့ သူတို့က ဘာပြောကြ သလဲ”

“၅၉၅၉၅၅ အကြီးအကျယ် ဒေါသထွက်ပြီး ရန်တွေ့ကြတာပေါ့။ မမလည်း သူတို့ကို အဲလိုမျိုး တစ်ခါ မှတောင် ပြန်မပြောခဲ့ဖူးပါဘူး။ အခု တော့ တော်တော်ကြီးကို မခံမရပ်နိုင် လွန်းလို့ ပြောလိုက်တာ။ သူတို့လည်း မမကို ဒေါသတကြီးနဲ့ ပြောကြ တယ်။ နင်ဟာ ကိုယ့်တူနှစ်ယောက် ထောင်ထဲရောက်အောင် လုပ်လိုက် တဲ့အကောင်(မောင်အေးချမ်း)ကို တော့ တမ်းတမ်းစွဲဖြစ်နေတယ်။ ကိုယ့်ကိုကရိုက်မှန်း မခိုက်မှန်းလည်း မသိဘူး။ ကိုယ့်အိမ်က အိမ်ဖော်မ

(ယုမေ)လောက်တောင် တန်ဖိုး မထားဆိုတာလည်း မသိဘူး။ ကိုယ့် တူနှစ်ယောက်ကျတော့ ဂရုစိုက်ရ ကောင်းမှန်း မသိဘူး။ ကော်ပြီ၊ ဒီနေ့ ကစလို့ အပြတ်ပဲ။ နင်လည်း တို့တို့ အစ်ကို၊ အစ်မလို့ မခေါ်နဲ့။ တို့က လည်း နင့်ကို ညီမအရာက ဖုတ်လိုက် ပြီ။ ဘာညာနဲ့ ပြောသွားကြတယ်”

“ဪ... ဪ... ဒီတော့ မခင်တင့် ဘယ်လိုခံစားရသလဲ”

“ပြောကြပစေလေ။ မမဘယ် လိုမှ မခံစားတော့ဘူး။ ခံစားလိုစိတ် လည်း မရှိတော့ဘူး။ မမဟာ ညီ အစ်ကို မောင်နှမတွေအကြားမှာ နေရတာနဲ့ မတူဘူး။ အမြဲတမ်း ရန် သူတွေရဲ့အလယ်ကို ရောက်နေရ သလိုချည်းပါပဲ။ ဒီတော့ ဘာထူးမှာ လဲ။ တော်ပြီ။ မမလည်း ဆုံးဖြတ် ပြီးပြီ။ လောကဓံရဲ့ အထုအထောင်း တွေကိုလည်း မခံစားနိုင်တော့ဘူး။ မမ ဒီကပြန်ရင်လည်း အိမ်ကို မဝင် ဘူး။ ကျောက်ပြုတ်ပဲ တန်းသွားမှာ။ လုပ်သင့်တာတွေကို ဒီရက်ပိုင်းအတွင်း အပြီးလုပ်မှာ။ အကျိုးမပေး အပြစ် သာပေးနေတဲ့ လူ့ဘဝကြီးကို ခင်တွယ် နေလို့ကော ဘာဖြစ်လာမှာမို့လဲ”

“ဘာလဲ... မခင်တင့်က လူ့ ဘောင်ကို အပြီးတိုင် ရှောင်ခွာတော့ မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလား”

မခင်တင့် မျက်ရည်ကိုသုတ် ၏။ ထို့နောက် ဆက်ခနဲ ခေါင်းညိတ် သည်။ မောင်အေးချမ်းက မခင်တင့် ကို တစ်အောင်ကြာအောင် စိုက်

ကြည့်နေပြီးနောက် သက်ပြင်းတစ် ချက်ကို မသိမသာ ချသည့်။

“စဉ်းစားပါဦးလား မခင်တင့်။ ဝတ်ကြောင်ကိုပယ်တာဟာ ကောင်း တဲ့လက္ခဏာကြီးတစ်ရပ် ဖြစ်ပေမယ့် အပြောင်းအလဲကြီးတစ်ခုကို အတည် ပေါက် လူသိရှင်ကြား ပြုလုပ်ပြီးမှ ဆိုရင် ပြန်ပြင်ဖို့ ခက်ပါတယ်။ ဒါ ကြောင့် မခင်တင့်လို့ လူလောကနယ် ပယ်မှာ အောင်မြင်နေတဲ့သူတစ် ယောက်အဖို့ ပိုပြီးတောင်မှ စဉ်းစား သင့်တယ်လို့ကျွန်တော်ထင်တယ်”

မခင်တင့်က ခေါင်းကို တွင် တွင်ခါ၏။ မျက်ရည်ကိုလည်း သုတ် ၏။ ထို့နောက် လည်ချောင်းကို ရှင်း ပြီးပြောသည်။

“မောင်လေးက လူ့ဘောင် လောကမှာ ဘဝကို မမြှုပ်နှံဘူးလို့ ပြောဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါ မောင်လေးရဲ့ သန့်စင်ပြီး ဖွန်မြတ်တဲ့ ရည်မှန်းချက်ကြီးပါ။ အင်မတန်မှ လည်း ကောင်းပါတယ်။ တစ်ဦးတစ် ယောက်ကမှ တိုက်တွန်းတာမျိုး မဟုတ်တဲ့အတွက် မြင့်လည်း မြင့် မြတ်ပါတယ်။ မမက အဲလောက်ထိ မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီလို မြင့်မြတ်တဲ့ ရည်မှန်းချက်မျိုးလည်း တစ်ကြိမ် တစ်ခါမှ မရှိခဲ့ဖူးပါဘူး။ အခုမှ လော ကဓံအမျိုးမျိုးတို့က ထုထောင်းရိုက် ပုတ် နှိပ်စက်လို့ ပေါ်လာတဲ့ ဆုံးဖြတ် ချက်မျိုးပါ။ ဒါပေမယ့် မမ မပြင်ဘူး။ လုံးဝ ပြင်ဖို့အစီအစဉ်လည်း မရှိဘူး။ ရှေ့ကိုတိုးပြီး ကြိုးစားဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။

ဒါကြောင့် ဘဝအပြောင်းအလဲ ကိစ္စ
ကိုလည်း ဒီကောင်လေးထက်ပေး
ပြီးပြုလုပ်သွားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထား
တယ်”

ဟုဆိုကာ သူ့လက်ညှိုးလေး
ဖြင့် မောင်အေးချမ်း၏နဖူးကို ဖွဖွ
တိုပြီး တွန်းလိုက်၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ . . မခင်တင့်၊
အကြောင်းများရှိသလား၊ ရှိရင်
ကော ပြောနိုင်သလား”

မခင်တင့် ခေါင်းညိတ်၏။ ထို့
နောက် ပြောသည်။

“ဒီကောင်လေးကို ကြည့်ခွင့်ရှိ
တုန်း ဒီအနေအတိုင်းပဲ ကြည့်သွား
ချင်တယ်။ ဒါကြောင့်”

ဟု ဆိုကာ မခင်တင့် သည်
မောင်အေးချမ်းအား ဖက်၏။ ထို့
နောက် နမ်း၏။ ငိုလည်း ငို၏။ ထို့
နောက် တစ်အောင်ကြာအောင် နေ
ခဲ့ပြီးမှ တည်းခိုဆောင်သို့ ပြန်သွား
လေသည်။ ဤသည်မှာ မောင်အေး
ချမ်းနှင့် မခင်တင့်တို့ နောက်ဆုံး နီး
နီးကပ်ကပ်နေလိုက်ကြခြင်းသာဖြစ်၏။

* * *

ဆရာတော်ကြီးများက သီလ
ပေး တရားဟော၊ ရေစက်ချ၊ ဓမ္မ
ကထိက ကိစ္စအဝဝကို လွှဲအပ်ကြ
သဖြင့် အမ်းမြို့မြောက်ဘက် ရပ်
ကွက် ပြည်ကျောင်းသာသနဓဇ သီရိ
ပဝရ ဓမ္မာစရိယ ဒီဃဘဝဏက၊
ဒီဃနိကာယကောဝိဒ၊ ဆရာတော်
ဦးကုဏ္ဍဘာသ(ယခုယုံလွန်)က
ဆောင်ရွက်တော်မူ၏။

ယုမေ၏ မတကဘတ်၊ ရက်
လည် ဆွမ်းသွက် နာရေးကိစ္စအဝဝ
တို့သည် ဤတွင် ပြီးပြတ်အဆုံးသတ်
ခြင်းသို့ ရောက်၏။ ယုမေ၏နာရေး
ရက်လည်ဆွမ်းသွက်ပွဲကို လာရောက်
ချီးမြှင့်ကြသော ရဟန်းပုဂ္ဂိုလ်၊ လူ
ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့ အသီးသီး ပြန်ခါ
နီးတွင် မခင်တင့်သည် မောင်အေး
ချမ်း၏ အနားသို့ လာ၏။ ထို့နောက်
မောင်အေးချမ်း၏ လက်ကလေးများ
ကို ဆုပ်၏။

“မောင်လေး မမသွားတော့
မယ်။ ဒီဘဝ ဒီမျှသာပဲကွယ်။ ဒီ
အဝတ်နဲ့ မမကိုမြင်ရတာလည်း ဒါ
နောက်ဆုံး . . .”

ပြောနေရင်းက မခင်တင့်၏
စကားများ ပြတ်တောက်သွား၏။
ဆက်ပြီးပြောနေသေးသော်လည်း
သူ၏စကားလုံးများသည် သူ့လည်
ချောင်းထဲမှာပင် တိမ်ဝင်၍ နေ၏။
စကားပြောရန် ကြိုးစားနေရင်းက
မျက်ရည်များ ကျလာ၏။ လည်
ချောင်းကို နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ် ရှင်းပြီး
နောက်ဆုံးပြောသော စကားမှာ . .

“မောင်လေး မမကို သွားခွင့်ပြု
ပါတော့”

မခင်တင့် မောင်အေးချမ်းနှင့်
လက်ချင်းဖြုတ်ပြီး ကားပေါ်ကိုတက်
သွားသည်နှင့် ကားသည် စက်နှိုး၍
ထွက်၏။ မခင်တင့်သည် မောင်အေး
ချမ်းဘက်ကို တစ်ချက်မျှလှည့်ကြည့်
ပြီး လက်ပြနုတ်ဆက်၏။ ထို့နောက်
လှည့်ကြည့်ခြင်း၊ လက်ပြနုတ်ဆက်
ခြင်း မပြုတော့ပေ။ မောင်အေးချမ်း

လည်း သူတို့ကားကြီး လမ်းကတွေ့
ကို ချိုးဝင်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်
အထိ ရပ်ကြည့်ပြီး ကျန်နေခဲ့၏။ ထို့
နောက်မှ သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်
ကို ချလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်၌ ကောင်းကင်တစ်
ခွင်တွင် မိုးသားတိမ်လိပ်များ ထူးထူး
ခြားခြား ကင်းစင်နေ၏။ မိုးမလေ
သည်လည်း တသွေသွေ တိုးဝေနေ
သည်။ နေခြည်သည်လည်း ခပ်ကွဲကွဲ
မျှသာ . . .

စာကျန် . . . နောက်တစ်နှစ်
အကြာတွင် မြောက်ဦးမြို့ မြို့နယ်
မာရ်အောင်တရားရုံး၌သာတွင် မခင်
တင့်ကိုတွေ့ရကြောင်း ပြောပြပြ
သည်။ ထို့နောက် ခဉ္စေတု ခုနစ်တွင်
ပခုက္ကူမြို့ သီဟိုဠ်ရှင်ဘုရားကြီး၏
ပရိဝုဏ်တွင်လည်းကောင်း၊ ခဉ္စေတု
ခုနစ်တွင် စစ်ကိုင်း ကံတလူဘုရား
ကြီး၏ ပရိဝုဏ်တွင် လည်းကောင်း၊
နောက်ဆုံး ၂၀၀၅ ခုနှစ် မော်လမြိုင်
မြို့ နာဂဝံသတောင်တန်းကြီးတွင်
လည်းကောင်း။

မော်လမြိုင်မြို့ နာဂဝံသတောင်
တန်းကြီးတွင် တွေ့လိုက်ရစဉ်က
မခင်တင့်သည် ကျောက်စာတိုင်ကြီး
တစ်တိုင်က စာပါအကြောင်းအရာ
များကို နိုင်ငံခြားသူတစ်ယောက်
အား ဘာသာပြန်ပြီးရှင်းပြနေသည်။
နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်ကျော်အတွင်း၌
သုံးကြိမ် တွေ့လိုက်ဖူးသော်လည်း
စကားပြောဆိုခြင်းကား မရှိခဲ့ပေ။

မင်းဟိန်းထိင်

ကမ္ဘာ့ပိုးဟင်း

မင်းသားတစ်ပါး

အပိုင်း(၃)

မရုဏပုံတင်သံ

(ယခင်လမှအဆက်)

အခန်း(၅)

ဝေဒနာနှင့် ဥပါဒါန်

မသန်းရှင်သည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိပြီး အစစ်ဖြစ်သူ မသန်းခင် နှင့်အတူ နေထိုင်၍ လာခဲ့သည်မှာ ခုနစ်လကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ယခုအခါတွင် သူတို့၏နေအိမ် နှင့် ထမင်းဆိုင်လေးကိုလည်း ဖျက်၍ အုတ်တိုက်ဆောက်လုပ်လျက် ရှိရာ အုတ်မြစ်ပင် ချပြီးပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကိုးဘမြင့်နှင့် မသန်းခင်တို့ လင် မယားသည် သူတို့၏ မျှော်လင့်ချက် စိတ်ကူး အကောင်အထည် ပေါ်လာ သည်ဖြစ်၍ ကျေနပ်အားရ ဖြစ်နေရ လေသည်။ သို့ရာတွင် မသန်းရှင်မဟု မှာတော့ ရန်ကုန်သို့ ရောက်ရှိနေထိုင် ခဲ့သည်မှာ ခုနစ်လ ကျော်ခဲ့ပြီ ဖြစ် သော်လည်း ယခုထိ ရွှေတိဂုံစေတီ တော်ကြီးကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ရောက် ရှိဖူးခြင်းမရှိသေးသည့်အတွက် သူမ၏စိတ်ထဲတွင် အမြဲလိုပင် ဘုရား ဖူးချင်သည့်ဆန္ဒက ပြင်းပြလျက်ရှိနေရ လေသည်။

သူတို့၏ နေအိမ်နှင့် ဆိုင်လေး ကိုဖျက်၍ အသစ်ဆောက်လုပ်၍နေ သော်လည်း ယာယီထဲလေးကို လမ်း ဘက်သို့ တိုး၍ဆောက်ပြီး တစ်ခြမ်း တွင် လူနေ၍ တစ်ခြမ်းတွင် ထမင်း

ဆိုင်လေးကို ဆက်လက်၍ ဖွင့်ထား ခဲ့လေသည်။ တို့ကြောင့်ပင် မအား မလပ်နိုင်သဖြင့် မသန်းရှင်တစ်ယောက် ဘုရားသို့ မရောက်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရ လေသည်။

ဒီကြားထဲတွင် မသန်းရှင် မျက် နှာကြောမတည့်သည့် လူကလည်း သူမတို့ဆိုင်တွင် ထမင်းလာချောက် စားသောက်ရုံမျှပင် မဟုတ်ဘဲ တစ်ခွေ ခြား။ တစ်ရက်ခြားလောက် ဆီသလို ထမင်းဆိုင်ဘွင် တစ်နေကုန်နေ၍ ကိုးဘမြင့် မသန်းခင်တို့နှင့်အတူ ကောင်းစွာပြောဆိုကာ ရှိနေတတ်လေ သည်။

ယနေ့မနက်ပိုင်း တွင်တော့ ချက်ရင်း ပြုတ်ရင်းဖြင့် အနားတွင် ကိုးဘမြင့်မရှိမှီ မသန်းခင်သည် ညီမ ဖြစ်သူ မသန်းရှင်အား စကားအဆန်း ဆိုလာချေသည်။

“သန်းရှင်... ညီမကို မမ တစ် ခု ပြောစရာရှိလို့”

စကားအစ၏ ဆန်းကြယ်မှု ကြောင့် သန်းရှင်သည် အစစ်ဖြစ်သူ မသန်းခင်ကို လှည့်၍ကြည့်ကာ စူး စမ်းလိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“ဘာများလဲ မမကြီးရာ”

“ညည်း... တို့ဆိုင်ကို လာ လာနေတဲ့ ကိုထွေးကို သိလား”

■ ဂမ္ဘီရမိုးဟိန်း

“ဘယ်သူလဲ မမကြီး။ ဟဲ့... အရပ်ရည်ရည်နဲ့ လူလား”

ပြန်မေးလိုက်သော သန်းရှင်၏ ရင်ထဲတွင် ဆိတ်ခနဲတစ်ချက် ဖြစ် သွားလေသည်။

“အေးလေဟယ်”

“အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ မမကြီး”

“ကိုထွေးက စပါးပွဲစားကြီးအေး နောက်ပြီး လူပျိုကြီး။ ပုစွန်တောင်မှာ သူ့ပျဉ်ထောင်အိမ်ကြီးက ဟီးနေတာ ပဲ။ စပါးသမ္ဗန်ကြီးတွေလည်း လေးငါး စီးလောက် ရှိတယ်။ အဲဒါ ကိုထွေးက ငါ့ညီမကို မေတ္တာရှိလို့တဲ့”

“အို... မမကြီးကလည်း သူ က အသက်ပဲကြီးလှပြီဟာ။ ပြီးတော့ လူပျိုကြီးလည်း ဟုတ်မယ် မထင်ပါ ဘူး။ နောက်တစ်ခုကလည်း ကျွန်မက မမကြီးတို့လေသံလွှင့်ထားသလို အပျို မှမဟုတ်ဘဲ။ မုဆိုးမပဲဟာ။ ခုမသိ လည်း နောက်ကျသိသွားရင် ခက် မယ်။ မဖြစ်ပါဘူး မမကြီးရာ”

“ဟဲ့... တိုးတိုးပြောပါ သန်း ရှင်ရဲ့။ ညည်းမုဆိုးမဆိုတာ တို့လင် မယားနဲ့ ညည်းပဲ သိတာ။ ငါတို့ထုတ် မပြောရင် ဘယ်သူမှ သိမှာမဟုတ် ဘူး။ ငါတို့ရပ်ရွာကလူတွေကလည်း ဒီကို တစ်နှစ်နေလို့ တစ်ယောက် ရောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ နောက်

လည်း ငါတို့ ဘယ်မှာနေတယ်ဆိုတာ သူတို့မှ မသိတာ။ ပြီးတော့ ကိုထွေးက အသက်သိပ်ကြီးသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ၃၀ ကျော်လောက်ပဲ ရှိသေးတာ။ ဆုံးသွားတဲ့ ငဝင်းနဲ့မှ တူတူလောက်ပဲ။ ပြီးတော့ လူပျိုကြီးပါအေး။ ညည်းအစ်ကိုကြီး သူ့အိမ်ကို သုံးလေးခေါက် ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ ညီမရာ။ စဉ်းစားပါဦး။ နောက်ပြီးတော့လည်း ကိုထွေးက ငါ့ညီမကို အတော့်ကို မေတ္တာရှိနေတာ။ အနွံတာလည်း ခံယူပုံပဲ။ စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ သန်းရှင်”

“မဖြစ်ပါဘူး မမကြီးရာ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်းပဲ အေးအေးဆေးဆေး လုပ်ကိုင်စားသောက်ချင်တယ် မမကြီးရာ”

“စဉ်းစားဦးနော် ညီမ။ ငါတို့က ညီအစ်မရင်းလည်းဖြစ်၊ မိန်းမချင်းလည်းဖြစ်တော့ ဘယ်သူမှ မရှိတုန်းငါ ပြောရဦးမယ်။ ညည်းက တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင်မပြုဘဲ နေနိုင်လို့လား။ ညည်းက အပျိုလည်း ဖြစ်မယ်။ အသက်လည်း ၄၀ လောက်ဆိုရင် ငါမပြောဘူး။ ခုဟာက ညည်းအသက်က ၂၀ ပြည့်ပြီးသွားတာ သုံး။ လေးလ လောက်ပဲ ရှိသေးတယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ထောင်ကျဖူးတဲ့ မုဆိုးမနော်။ တော်ကြာ မနေလို့ယူမယ်ဆိုရင် တွေ့တဲ့လူ ကောက်ယူလိုက်တာနဲ့ စာရင် ငါတို့စိစဉ်တဲ့ ကိုထွေးနဲ့က ညည်းတစ်သက်လုံး စံရမှာ။ သေချာစဉ်းစားပါဦး သန်းရှင်ရာ”

မသန်းခင်၏ စကားကြောင့် သန်းရှင်သည် စကားပင် ပြန်၍မပြောနိုင်ဘဲ ဝိုင်တွေ၍ သွားရသည်။ သူမ

ဘဝ၊ သူမနုက္ကကို သူမဘာသာသိ၍ နေလေသည်။

ဝိုင်တွေ၍ သွားရာမှ တွေးလိုက်မိသော သန်းရှင်၏ မျက်လုံးအိမ်များတွင် မျက်ရည်လေးများဝဲ၍ လာရလေသည်။ သူမ၏ခင်ပွန်း ငဝင်းသေဆုံးခဲ့သည်မှာ ရှစ်လပင် ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်ကို စိတ်ထဲတွင်တွက်စစ်မိလိုက်သည်။

နောက်နားမှနေ၍ သန်းရှင်ကို အကဲခတ်၍နေသော မသန်းခင်သည် သူမ၏စကားသည် သန်းရှင်ကို ထိရောက်၍ သွားရသည်ကို အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

“ကဲဟီ ... သန်းရှင်ရာ၊ အခု မမကြီးပြောတာလည်း စဉ်းစားထား။ ဒါနဲ့ ငါ့ညီမကို ရန်ကုန်ရောက်ကတည်းက ဘုရားကို လိုက်မပို့ရသေးဘူး။ မနက်ဖြန် အင်္ဂါနေ့က လပြည့်နေ့နဲ့လည်း တိုက်နေတော့ မနက်ကျရင် ဆိုင်မှာ ကိုဘမြင့်ကို ထားခဲ့ပြီး နေမယူခင် တို့ညီအစ်မ ဘုရားသွားရအောင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး”

နောက်ကို၍ နေသော သန်းရှင်၏ စိတ်များသည် တဒဂံအတွင်း ကြည်လင်၍ သွားရလေသည်။

ဒါတိုင်းရက်များ၌ ဆိုင်တွင် ထမင်းဟင်းချက်ပေးသော အဒေါ်ကြီးတစ်ယောက်နှင့် ဆိုင်တွင် ဝိုင်းကူ၍ ထိုအဒေါ်ကြီး၏ တူမ အသက် ၁၃၊ ၁၄ နှစ်အရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက် ရှိသော်လည်း သူတို့ ဘူဝန်းနှစ်ယောက်မှာ တောသို့ အလည်ပြန်သွားပြီး နှစ်ရက်၊ သုံးရက်လောက်နေမှ ပြန်လာမည်ဖြစ်သဖြင့် မသန်းခင်နှင့်

မသန်းရှင်တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် မီးဖိုထဲသို့ဝင်၍ ချက်ပြုတ်နေရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

နံနက်ပိုင်းတွင် ထမင်းဆိုင်သို့ စားသောက်မည့် သူများရောက်၍ မလာဘဲ ဆွမ်းခံထွက်ချိန်လောက်မှာပင် ကိုထွေးဆိုသောလူသည် ဆိုင်သို့ ရောက်၍လာသည်။

ယခင်က ကိုထွေးဆိုသော လူကို စိတ်ထဲတွင် မုန်းတီး၍ အလိုအလျောက်ကြည့်၍မရ ဖြစ်နေခဲ့ရသည့် သန်းရှင်သည် ယခုအခါတွင် ကိုထွေးဆိုသူကို ရဲရဲပင် မကြည့်ဝံ့သော စိတ်ကပါ ပို၍လာရလေသည်။

သို့ရာတွင် သန်းရှင်၏ စိတ်ထဲတွင် ကိုထွေးဆိုသူကို မကြည့်ဝံ့၊ မကြည့်ရဲသည့်အတွက် မျက်လွှာချ၍ နေခဲ့ရာမှ မကြာမီမှာပင် သူမ၏စိတ်ထဲတွင် ထိုလူကို ကြည့်ချင်သည့် ဆန္ဒတွေက ပြင်းပြ၍ လာရပြန်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် သန်းရှင်သည် သူမနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ စားပွဲတွင် သူမဘက်သို့ ကျောပေး၍ ထိုင်နေသည့် ခဲအိုဖြစ်သူကိုဘမြင့်၏ ရွှေမှ မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်၍ သူမဘက်သို့ လှည့်ပြီးစကားပြောနေသော ကိုထွေးဆိုသူ၏ထံသို့ ချ၍ထားသော သူမ၏မျက်လွှာလေးကို ဖျတ်ခနဲ ပင့်တင်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

သည်မှာတင် သူမကို ရူးရူးဝါးဝါး စိုက်၍ကြည့်နေသော ကိုထွေး၏ မျက်လုံးများနှင့် အကြည့်ချင်းဆိုင်သွားခဲ့ရသည်။

သန်းရှင်၏ ရင်ထဲတွင် ယုတ်ခနဲ တစ်မျက်ခနဲသွားရပြီး ပင့်၍တင်ထား

သော သူမ၏မျက်လွှာလေးများကို လည်း ရုတ်တရက် ပြန်၍မချမ်း ဆုံနေ သော အကြည့်တွင် တဒဂ် နစ်မျော နေမိသည့် သူမကို စူးစိုက်၍ ကြည့်နေ သော ကိုထွေးဆိုသူ၏ မျက်နှာသည် ပြူးယောင်သန်း၍လာတော့မှ သန်းရှင် သည် သူမ၏ မျက်လွှာလေးကို တည် ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်၍ရုကာ နေလိုက်လေ သည်။ သူမ၏ ရုပ်လွှာသည် တည်ငြိမ် စွာရှိ၍နေခဲ့သော်လည်း လှုပ်ခတ်၍နေ သော သူမ၏ရင်အစုံနှင့် ခလသံကိုပင် ကြားနေရသည်။ အသက်ရှူသံများတို့ သည် သူမ၏မျက်နှာ လှလှလေးကို ပန်းရောင်ဆိုး၍ လက်ဖျားလေးများကို တဒဂ် အေးစက်၍ သွားစေရလေသည်။

သန်းရှင်၏ ရင်ထဲသို့ ဝေဒနာ တစ်ရပ်သည် လူမသိ သူမသိ ခိုးဝှက် ဝင်ရောက်၍ ခိုအောင်းသွားခဲ့ပြီ ဖြစ် လေသည်။

မကြာခင်မှာပင် ဆိုင်သို့ ထမင်း စားသောက်မည့်သူများ ရောက်၍လာ ပြီး တစ်ဝိုင်းပြီးတစ်ဝိုင်း ဆက်ကာ ဧည့်သည်စားသောက်သူများ များပြား လာရသဖြင့် မသန်းခင်နှင့် မသန်းရှင် တို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် နား၍ မနေရတော့ချေ။ ကိုဘမြင့်လည်း ထိုင် ၍ ကောမပြောနိုင်တော့ဘဲ ဈေးဝိုင်း၍ ရောင်းရသည်။ ကိုထွေးဆိုသူလည်း ခါတိုင်းနေများကလိုပင် သူလုပ်နေကျ အတိုင်း “လာပါ။ ထိုင်ပါ။ ဘာစား မလဲ”ဟု စားသောက်မည့်သူများကို ကြိုဆိုရင်း ထိုသူများက မှာကြားသော စားသောက်ဖွယ်ရာများကို မသန်း ခင်နှင့် ကိုဘမြင့်တို့ထံသို့ လှမ်း၍မှာ ကြားပေးခြင်း အလုပ်ကို လုပ်ဆောင်

နေလေတော့သည်။
ထို့ပြင် ကိုထွေးသည် ကိုဘမြင့် တို့နှင့်အတူ ဝိုင်း၍စားခွဲသုံးပေးသည်။ စားသောက်ပြီးသော ပန်းကန်များကို ဝိုင်း၍သိမ်းပေးသည်။ ထိုသို့ ပြုလုပ် နေရင်းမှ ကိုထွေးသည် သန်းရှင်ကို လည်း အလွတ်မပေး။ ငှားစိုက်စိုက် ကြည့်၍နေပါသေးသည်။

သန်းရှင်သည် လူကငွေသိမ်း သည့် စားပွဲလေးတွင် တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်၍နေသော်လည်း စိတ်ထဲကတော့ မနေတတ်။ မထိုင်တတ် အတော်ပင် ဖြစ်နေရလေသည်။

ယခင်ကဆိုလျှင် သူမသည် ကိုထွေးအား ကြည့်လိုမရဖြစ်နေသော် လည်း ကိုထွေးတစ်ယောက် ဆိုင်သို့ ရောက်ခါစလောက်ပင် သတိထားမိ လိုက်သည်။ ထို့နောက် ကိုထွေးကိုသတိ မမူမီတော့ချေ။ ယနေ့တော့ သန်းရှင် သည် သူမဘာသာပင် ဂရုမပြုမိဘဲ သူမသည် ကိုထွေးဆိုသူကို တစ်ချိန် လုံး သတိပြုမိနေလေတော့သည်။

မွန်းတိမ်၍ နေနည်းနည်းစောင်း သွားတော့မှ ဆိုင်ထဲတွင် ဧည့်သည်က စဲ၍သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် ကိုဘ မြင့်နှင့် ကိုထွေးတို့ အတူထမင်းစား ကြသည်။ သူစား၍ ကျသင့်သော ထမင်းဖိုးအား ကိုထွေးသည် အမြဲပင် ပေးသည်။ ယခင်က ထိုကဲ့သို့ ထမင်း ဖိုးကိုပေးစဉ်တွင် ကိုဘမြင့်နှင့် မသန်း ခင်တို့သည် လက်မခံဘဲ ငြင်းဆန်လေ ခဲ့ရာ ကိုထွေးက သူစားသော ထမင်း ဖိုးကို မယူလျှင် နောက်တွင် ဤဆိုင် သို့လာ၍ မစားတော့ဟူ၍ အကျပ်ကိုင် ၍ ပြောဆိုသဖြင့် လက်ခံနေခဲ့ရခြင်း

ဖြစ်လေသည်။
ကိုဘမြင့်နှင့် ကိုထွေးတို့ ထမင်း ဝိုင်းသိမ်းပြီး သွားသောအခါတွင် မသန်းခင်နှင့် မသန်းရှင်တို့သည် ငွေ သိမ်းသော စားပွဲလေးမှာပင် နံနက်စာ ကို အတူထိုင်၍ စားသောက်လိုက်ကြ လေသည်။

သူတို့ညီအစ်မ ထမင်းစား၍ ပြီး ချိန်လောက်မှာပင် ဆိုင်အပေါက်ဝနား တွင် ကောမထိုင်၍ ပြောနေသော ကိုဘမြင့်နှင့် ကိုထွေးတို့သည် အတူ ထ၍ အပြင်သို့ ထွက်ခွာသွားသည်ကို လှမ်း၍တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မသန်းခင်နှင့် မသန်းရှင်တို့ ညီ အစ်မ ထမင်းစားသောက်ပြီး၍ ဆေး ကြောစရာ ရှိသော ပန်းကန်များဆေး ကြောသိမ်းဆည်း၍ ပြီးသွားချိန်တွင် တော့ ထမင်းဆိုင်ထဲတွင် စားသောက် သူ လူအများမှာလည်း တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ချေ။ အချိန်မှာလည်း မွန်း တိမ်း၍ နှစ်မောင်းခန့် ရှိပြီဖြစ်သည်။

“သန်းရှင်”
“ရှင် ... မမကြီး”
“တို့ညီအစ်မ မနက်ကို ဘုရား သွားမှာဆိုတော့ ဝီညနကတည်းက ချက်စရာရှိတာ ချက်ထားရအောင်”
“ကောင်းသားပဲ မမကြီး”
“အင်း ... ဒါဆို ဆိုင်မှာလည်း လူရှင်းနေတယ်။ မမကြီး ဈေးသွား ဝယ်လိုက်ဦးမယ်။ ညည်းက ဆိုင် စောင့်နေရစ်ခဲ့အေး”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး”
မကြာခင်မှာပင် မသန်းခင်ထံ ယောက် ဈေးသို့ ထွက်ခွာသွားသော အခါတွင် ဆိုင်ထဲတွင် မသန်းရှင်သည်

ယောက်တည်းသာ ဆိုင်စောင့် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီး ကွမ်းတစ်ယာ ညက်လောက်အကြာတွင်တော့ မသန်းရှင်သည် တစ်မနက်လုံး ချွေးတလုံးလုံးဖြင့် အလုပ်လုပ်ခဲ့ရသဖြင့် အဝတ်အစားလဲချင်သည့်စိတ်က ဖြစ်ပေါ်လာရာ ဆိုင်ထဲတွင်လည်း လူက ရှင်းနေသဖြင့် သူမသည် ယာယီဆောက်လုပ်ထားသော ထမင်းဆိုင်လေး၏ဘေးဘက်တွင် တစ်ဆက်တည်းရှိသော ထရပ်ပါးဖြင့် ကာထားသည့် အခန်းလေး နှစ်ခန်းအနက် တစ်ခန်းသို့ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ထို့နောက် မသန်းရှင်သည် အခန်းထဲတွင် အဝတ်အစားများ လဲလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် သူမ၏ မျက်နှာလေးကို သနပ်ခါးထပ်၍ ဖို့ကာလိမ်းပြီးတော့မှ အပြင်ဆိုင်ထဲသို့ သွားရန် သူမရှိနေသော အခန်းလေး၏အပေါက်ဝမှ ထွက်မည်အပြုတွင်တော့ ...

“ရှင် ... ရှင် ... ဘာလုပ် ... မလို့လဲ၊ အခု ထွက် .. ထွက်သွားပါ”

သန်းရှင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးတုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဖြစ်၍နေချေပြီ။ ကိုထွေးသည် သူမကို ဘာမျှ ပြန်၍ မပြောဘဲ သန်းရှင်၏ တစ်ကိုယ်လုံးကိုသာ ပြူးထွက်မတတ် ဖြစ်နေသော သူ၏ မှုတ်လုံးအစုံဖြင့် အာသာရမ္မက်ပြင်စဉ်မှာဖြင့် ကြည့်၍နေလေသည်။

သန်းရှင်သည် နောက်သို့ နှစ်လှမ်းမျှ လှမ်း၍ ဆုတ်သည်။ ထိုအခါတွင် သူမ၏နောက်နားတွင်ရှိသော ယာယီရှိက်ထားသည့် အိပ်ရာညောင်စောင်းနှင့် ငိုက်မိပြီး နောက်သို့ ဆုတ်

၍မရတော့ချေ။

ထိုအချိန်တွင် သူမ၏ရှေ့သို့ တိုးကပ်၍လာသော ကိုထွေးသည် လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် သန်းရှင်၏ ကိုယ်လုံးလေးကို အတင်းပင် ကျုံး၍ဖက်လိုက်လေတော့သည်။

“အို ... လွတ် ... လွတ် ... လွတ်စမ်းပါ”

သန်းရှင်သည် ကိုထွေး၏ လက်နှစ်ဖက်အတွင်းမှ အတင်းပင် ရုန်းထွက်သည်။ ဒါပေမယ့် ရုန်းထွက်၍မရ။ ကိုထွေးက သူမကို လွတ်၍မပေးသည့်အပြင် သူ၏မျက်နှာက သန်းရှင်၏ မျက်နှာဆီသို့ ငုံ့၍ကျလာသည်။

သန်းရှင်ကလည်း သူမ၏မျက်နှာလေးကို ငုံ့သည်။ ဝှက်သည်။ ဖယ်သည်။ ရှောင်သည်။ ကိုထွေးကလည်း မိသည့်နေရာကို အတင်းဖိ၍ နမ်းသည်။

ထိုသို့ ရုန်းရင်းဖယ်ရင်းဖြင့် သန်းရှင်သည် သူမ၏နောက်နားတွင်ရှိသော အိပ်ရာပေါ်သို့ ပက်လက်လန်၍ လဲကျသွားတော့ရာ သူမ၏ ကိုယ်လုံးလေးကို အတင်းဖက်၍ ထက်ကြပ်မကွာ ပါ၍လာသော ကိုထွေး၏ ကိုယ်လုံးကြီးသည် သူမ၏အပေါ်မှ ဖိလျက်သားဖြစ်ကာ သန်းရှင်သည် လှုပ်၍မရတော့ချေ။

“အို .. ရှင် .. လွတ် .. လွတ်”

ကိုထွေး၏ လက်တစ်ဖက်သည် သူမ၏ကိုယ်လုံးလေးကို အမီအရဖက်၍ထားပြီး ကျန်သောလက်တစ်ဖက်က အငြိမ်မနေတော့သည့်အပြင် သန်းရှင်ကိုလည်း တရုတ်နမ်း၍နေလေသည်။

သန်းရှင်သည် သူမ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင်ရှိသော အားအင်များ တဖြည်း

ဖြည်း လျှော့လျော့၍လာကာ မျော့၍ကျလာပြီး ခဏအတွင်းမှာပင် သူမသည် ငြိမ်သက်၍သွားတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆိုင်ရှေ့ဘက်တွင် လန်ချားတစ်စီး ဆိုက်လိုက်သံကို ကြားလိုက်ရပြီး တစ်ဆက်တည်း မသန်းခင်နှင့် လန်ချားကုလားတို့ စကားပြောသံကိုပါ ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကိုထွေးသည် သူမ၏ကိုယ်ပေါ်မှ လှစ်ခနဲ ထ၍ ထွက်သွားလေသည်။

“ဟင်”

တိုးညင်းစွာ ထွက်၍လာသော အသံလေးတစ်ခုသည် သန်းရှင်၏ နှုတ်ခမ်းပါးလေးကို တိုးတိုက်၍ ထွက်ခွာသွားရလေသည်။

ထိုနေ့ညတွင် ဆိုင်သိမ်း ထမင်းစားပြီး၍ သန်းရှင်တစ်ယောက် အိပ်ရာသို့ဝင်ကာ အိပ်စက်ခဲ့သော်လည်း သူမသည် တော်တော်နှင့် အိပ်၍မရနိုင်ခဲ့ချေ။ ပထမတွင် ငြိမ်သက်၍နေသော သူမ၏ စိတ်အစဉ်လည် အစ်မဖြစ်သူ၏ စကားကြောင့် လူးလွန်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် စက္ခုရှုပေစာ သံဝါသ ဆိုသကဲ့သို့ ကိုထွေး၏ အကြည့်များနှင့်ဆုံကာ သူမ၏ စိတ်အစဉ်သည် ဂယက်လေးများ ထခဲ့ရလေသည်။ ယခုတော့ ထိုဂယက်လေးများသည် မှန်တိုင်းထန်ကာ ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးများအဖြစ် တဟုတ်ဟုတ် ပြည်ဟည်း၍ သည်းထန်စွာ ရိုက်ပုတ်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။ ညသန်းခေါင်ကျော်ပြီးသောအချိန်တွင်မှ သန်းရှင်သည် နိုးတစ်ဝက်နှင့် အိပ်စက်နိုင်ခဲ့လေသည်။

နံနက် အရုဏ်တက်အချိန်တွင်တော့ မသန်းခင်သည် သန်းရှင်ကို

မိုးပြီး ထမင်းဆိုင်အတွက် ထမင်းနှင့် အခြားလိုအပ်သည်များကို ချက်ပြုတ် ပြင်ဆင်ပြီး မိုးလင်းသည်အချိန်တွင် ထမင်းဆိုင်အား ကိုဘမြင့်နှင့် ထားခဲ့ ကာ မသန်းခင်နှင့် မသန်းရှင်တို့ ညီ အစ်မနှစ်ယောက်သည် ရွှေတိဂုံစေတီ တော်ကြီးဆီသို့ ထွက်ခွာခဲ့ကြလေသည်။

သူတို့ ညီအစ်မသည် စေတီ တော်ရင်ပြင်ပေါ်သို့ တက်ရန် လေ့ ကားမုန့်ဝသို့ ရောက်သောအချိန်တွင် နံနက်ဆွမ်းခံထွက်ချိန်ပင် ရောက်၍ နေပြီဖြစ်သည်။

လေ့ကားမုန့်ဝသို့ အရောက်တွင် အသီးသီးစီးလာသော ဖိနပ်များကို ချွတ်ကာ ငုံ့၍ကောက်ယူမည် အလုပ် တွင် မသန်းရှင်၏အကြည့်သည် အုတ် လှေကားများရှိရာဆီသို့ ရောက်၍သွား ရပြီး သူမ၏ဖိနပ်ကိုပင် ကောက်ယူ ခြင်းမပြုဘဲ ညွတ်ထားသော ခါးကိုပင် ပြန်ဆန့်၍ အုတ်လှေကားသစ်များ ဆီသို့သာ တစိုက်မတ်မတ် ကြည့် လျက်ရှိနေလေသည်။

သန်းရှင် တွေ့မြင်လိုက်ရသည် မှာ အသက် ၂၆, ၂၇ နှစ်လောက် ဖြစ်သော ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမ တစ်ယောက်နှင့် အသက် ၃၀ ကျော် အရွယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်သည် အုတ်လှေကားမှ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့မြင်၍နေရသည်။

အဆိုပါ ယောက်ျားသည် သူ၏ ဇနီးဖြစ်ပုံရသော ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမကို ဖေးမ၍ လက်များတွဲကာ လှေကားထစ်များအတိုင်း ဖြည်းဖြည်း ချင်း ဆင်း၍လာနေသည်။

သူမ၏ဖိနပ်ကို ချွတ်၍ ကောက်

ယူပြီးသွားပြီဖြစ်သော်လည်း မသန်း ခင်သည်လည်း ရပ်နေသော ညီမဖြစ် သူ မသန်းရှင်ကို ကြည့်၍ သူမကပါ မတ်တတ်ရပ်လျက် သန်းရှင်ကြည့် သောဆီသို့ လိုက်၍ ကြည့်နေမိလေ သည်။

အုတ်လှေကား ထစ်များအတိုင်း ဆင်း၍လာသော လင်မယားနှစ်

သူသည်
နာကျင်လွန်းလှစွာဖြင့်
အော်လိုက်ရပြီးနောက်
အသံပါ ပျောက်၍
သွားသည်။ သူ၏
မျက်လုံးနှစ်လုံးသည်
ကျွတ်ထွက်လုမတတ်
ပြူး၍ထွက်လာ
ရုံသာမက
သူ၏ လျှာသည်လည်း
တစ်လစ်ထွက်၍
လာရသည်။

ယောက်သည် သူတို့ ညီအစ်မ ခင်မေ သော နေရာဘေးအနီးသို့ ဆောက်လှူင် ရပ်လိုက်ကြသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဘီယံ ဝန်ဆောင် မိန်းမသည် ဘေးဘီယံ သို့ လှည့်၍အကြည့်တွင် သူမကိုကြည့် ၍နေသော မသန်းရှင်နှင့် မျက်နှာဆုံမိ ဆိုင်မိပြီး ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမသည် မသန်းရှင်ကို နှစ်လိုဖွယ်ပြီး၍ ပြလိုက် ရာ မသန်းရှင်ကလည်း သူမကို အလို အလျောက် ပြန်၍ပြီးပြလိုက်မိလေ သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် မြင်းရထားလုံး လေးတစ်စီးသည် ထိုလင်မယားရှေ့သို့ ရောက်၍လာပြီး ရပ်လိုက်ရာမှ မြင်း လှည်းမောင်းသူသည် ဆင်း၍လာပြီး လက်ထဲတွင် ပါလာသော ဖိနပ်နှစ် ရန်ကို ထိုလင်မယားရှေ့တွင် ချပေး လိုက်ကာ မြင်းလှည်းဆီသို့ ပြန်၍ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။ ထိုလင် မယားသည်လည်း ဖိနပ်များကို အသီး သီးစီး၍ မြင်းလှည်းဆီသို့ လှမ်း လျှောက်ကာ တက်ရောက်သွားပြီး မြင်းလှည်းလေးမှာလည်း ခဏအတွင်း မှာပင် မောင်း၍ ထွက်ခွာသွားလေ တော့သည်။

ထိုအခါ မသန်းရှင်သည် အစ်မ ဖြစ်သူ မသန်းခင်ကို ကြည့်လိုက်မသ လို မသန်းခင်သည်လည်း မသန်းရှင် ကို လှည့်၍ ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

“မမကြီး... စောစောက လင် မယားကို သိလား”

“အေး... သူတို့ လင်မယားကို မသိတဲ့လူက ခပ်ရှုးရှားပဲ။ သစ်ကုန် သည် ကိုဖေဝင်းနဲ့ သူမိန်းမ မညွှန်ညွှန် တို့ပဲ သန်းရှင်”

“သူတို့က ဘယ်မှာနေတာလဲ”

“ငါတို့နဲ့ တစ်လမ်းတည်းပဲ။ ကမ်းနားလမ်းမှာ။ ဒါပေမယ့် အိမ်ချင်းက တစ်ပြလောက် ဝေးတယ်။ ညည်းက ဘာဖြစ်လို့ မေးတာလဲ”

“ကျွန်မက အဲဒီ မညွန့်ညွန့်ဆိုတဲ့ အစ်မကြီးကို မြင်မြင်ချင်း ဘယ်ဘဝက ရေစက်လည်း မသိဘူး။ အရမ်းကို ခင်သွားတာ။ သူနဲ့ အသိအကျွမ်းဖြစ်ချင်လိုက်တာ မမကြီးရာ”

“ညည်းနဲ့အေ ... ကြကုဖန်ဖန် က ... ရင်ပြင်ပေါ်တက်ကြရအောင်”

မသန်းခင်က ထိုသို့ပြောလိုက်တော့မှ သန်းရှင်သည် သူ၏ခြေထောက်နား မြေပြင်ပေါ်တွင် ချွတ်၍ ထားသော ဖိနပ်ကို ကောက်ယူ၍ အုတ်လှေကားများအတိုင်း ညီအစ်မနှစ်ယောက် အတူတူ တက်ခဲ့ကြလေသည်။ အတော်လေး ခရီးပေါက်တော့မှ ...

“ကျွန်မအကြရပြီ မမကြီး”

“ဟဲ့ ... သန်းရှင်၊ ညည်းဟာ က အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိနဲ့ ဘာအကြရတာလဲ”

“စောစောက မညွန့်ညွန့်ဆိုတဲ့ အစ်မကြီးနဲ့ သိကျွမ်းရအောင် အိမ်အတွက် လိုတဲ့သစ်တွေကို ဝယ်ရင် သူတို့ဆီမှာ သွားဝယ်မယ်၊ မကောင်းဘူးလား မမကြီး”

“အေး ... ညည်းအစ်ကိုကြီးကိုတဖြင့် သစ်သွားဝယ်ရင် လိုက်သွားလိုက်ပေါ့အေး၊ ပြီးတော့ အဲဒီ ကိုဖေဝင်းတို့ဆီမှာ ဝယ်ခဲ့ပြောပြီး သွားလိုက်ကြပေါ့”

မသန်းခင်တစ်ယောက် စိတ်မရှည်နိုင်စွာဖြင့် ပြောလိုက်သော စကားဖြစ်မှန်း သိပေမယ့်လည်း သန်းရှင်သည် အားရဝမ်းသာ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်လေတော့သည်။

သူတို့ ညီအစ်မ ဆိုင်သို့ပြန်ရောက်တော့ ဆွမ်းခံဝင်ချိန်ပင် ကျော်၍နေပြီ ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ဝသို့ လှမ်း၍အဝင်မှာပင် သန်းရှင်၏ မျက်လုံးများသည် ဆိုင်ထဲသို့ တိတ်တခိုး ဝှေ့ဝှေ့ကြည့်မိလိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ထမင်းစားသောက်နေကြသူ လူအများ ရှိနေသော်လည်း သူမက ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ထင်နေသော လူတစ်ယောက်ကိုတော့ မတွေ့မိပေ။

မှန်ပါသည်။ ထိုနေ့မှစ၍ ‘သန်းသန်း’ ထမင်းဆိုင်တွင် ကိုထွေးအား မတွေ့ရတော့ချေ။

တစ်ရက်။ တစ်ရက်မှသည် နှစ်ရက်။ နှစ်ရက်မှသည် ရက်သတ္တတစ်ပတ်။ ကြာခဲ့သည် ကိုထွေးကတော့ ပေါ်၍မလာပေ။

ဤရက်များအတွင်း သန်းရှင်သည် သစ်သွားဝယ်ရင်း ကိုဖေဝင်းနှင့် မညွန့်ညွန့်တို့လင်မယားနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ရလေသည်။

ထိုရက်သတ္တတစ်ပတ်မှသည် နှစ်ပတ်။ နှစ်ပတ်မှသည် တစ်လတိုင် ခဲ့သည်။ ကိုထွေးကတော့ ပေါ်၍မလာခဲ့ပေ။

ကိုထွေးအား တွေ့ချင်၊ မြင်ချင်သော ဆန္ဒတွေက သူမ၏ရင်ထဲတွင် ပြင်းပြီနေရသည်ကို သန်းရှင်သည် သူမဘာသာ အံ့သြနေမိသည်။

တွေ့ချင်လျက်နှင့် မမြင်ရတော့သန်းရှင်၏စိတ်ထဲတွင် စနိုးစနောင့်ဖြင့် နေရထိုင်ရခက်၍ နေရ သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သန်းရှင်သည် နံနက်ပာကို ညီအစ်မနှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် စားရင်း ပွင့်အန်မိတော့သည်။

“ဒါနဲ့မမကြီး ... ဟို ... ကိုထွေးဆိုတဲ့လူ ဆိုင်ကိုမလာတာ ကြာပါပကောလား”

ပြောပြီးသည်နှင့် သန်းရှင်သည် မလုံမလဲဖြင့် မျက်လွှာချကာ ခေါင်းငုံ့၍ ထမင်းစားနေလိုက်သည်။

သန်းရှင်ကိုလှမ်း၍ကြည့်လိုက်သော မသန်းခင်၏ မျက်နှာသည် ပြုံးယောင်သန်း၍သွားရသည်။

“ညည်း ကိုထွေးက စပါးပေါ်ချိန်ရောက်လို့ စပါးဝယ်ထွက်သွားပြီလေ”

“ဪ ...”

သန်းရှင်သည် ခေါင်းကိုမဖော်ဘဲ အသံတစ်ချက်သာ ပြုလိုက်သည်။ မသန်းခင်သည် သန်းရှင်ကို အက်ခတ်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးမှ သူမ၏စကားကို ဆက်လိုက်သည်။

“အဲဒါ ... ကိုထွေးက မသွားမီတောင် မှာသွားသေးတယ်။ အခုလုပ်ငန်းချိန်ပြီးရင် ညည်းကို လက်ထပ်ပါရစေတဲ့”

သန်းရှင်၏ခေါင်းက ပို၍ငုံ့သွားသည်ကို မသန်းခင်တွေ့လိုက်ရသည်။

“စိတ်ကူးမလွဲပါနဲ့ ညီမရာ။ ညည်း ကိုထွေးကိုပဲယူလိုက်ပါအေး၊ သူ့အိမ်ကြီးကလည်း ကောင်းမှကောင်းပါဘိသနဲ့အေ”

သန်းရှင်၏ထံမှ စကားသံက

ထွက်ပေါ်၍ မလာချေ။

“ဘယ့်နှယ်လဲ သန်းရှင်၊ မမကြီးပြောတာ”

ခဏနေမှ သန်းရှင်၏စကားသံက ထွက်ပေါ်၍လာသည်။

“ဒီမှာက အိမ်ဆောက်လျက် တန်းလန်းကြီးဟာ”

ထိုစကားကို သန်းရှင်သည် ခေါင်းမမော်ဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆိုရင် ... အိမ်ပြီးသွားရင်ကော”

သန်းရှင်သည် ထမင်းပန်းကန်ကိုကိုင်၍ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်ပြီးမှ -

“မမကြီးတို့ သဘောပဲ”

မသန်းခင်ကိုမကြည့်ဘဲ လေသံမျှဖြင့် တိုဘိုးလေးပြောရင်း သန်းရှင်သည် နောက်သို့လှည့်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကောက်ခါငင်ခါ ထွက်သွားသော သန်းရှင်၏ နောက်ကျောကို ကြည့်ရင်း ထမင်းပိုင်းတွင်ထိုင်နေသော မသန်းခင်၏မျက်နှာသည် ပြုံးဖြဲဖြဲနှင့်ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့ပါလေတော့သည်။

အခန်း(၆)

လွတ်ကင်းသောသူနှင့်

ညွတ်ကွင်းသို့ဆင်းသောသူ

“ဘိုးရွှေ ... ထစမ်း”

“ဘိုးရွှေ ... မြန်မြန်ထစမ်း”

သူနှင့် စိမ်းမနေသောအသံ။ မကြခဏဆိုသလို ကြားဖူးနေသော အသံမှန်း ဘိုးရွှေကပြောမိလိုက်သည်။

မှိတ်ထားသော မျက်လုံးများကို အတင်းပင်အားယူ၍ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ မြင်လိုက်ရသောအလင်းရောင်ကြောင့် ကျိန်းစပ်၍သွားရသော မျက်လုံးများအား ဘိုးရွှေသည် ချက်ချင်း ပင်ပြန်၍ မှိတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘိုးရွှေသည် သူ၏စပါးသမ္ဗန်အား ကမ်းစပ်တွင်ကပ်၍ နေ့ခင်းကြောင်တောင်မှာပင် မောမောနှင့် အိပ်ပျော်သွားရသည် သူ့အဖြစ်ကိုတွက်ချင်မိလိုက်သည်။

“ဟဲ့ကောင် ... ဘိုးရွှေ ... မြန်မြန်ထစမ်း။ ဟိုးမှာတွေ့ရတဲ့စေတီတော်ဆီကို နေမဝင်မီ ရောက်အောင် လာခဲ့၊ ကြားလား။ နေမဝင်မီရောက်အောင် လာခဲ့စမ်း”

စောစောကကြားလိုက်ရသော အသံထက် ပို၍စူးရှကျယ်လောင်စွာ ကြားလိုက်ရသောအသံကြောင့် ဘိုးရွှေသည် သူ၏မျက်လုံးများကို ဒုတိယအကြိမ် အားယူ၍ဖွင့်ရင်း တစ်ပါတည်းထ၍ ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် စပါးသမ္ဗန်ပေါ်တွင် သူမှတစ်ပါး မည်သူမှမရှိသည်အဖြစ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်ပြင် အချိန်သည်လည်း နေပင်အတော်စောင်း၍ နေပြီကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ ထိုပြင် ကမ်းပေါ်သို့ လှမ်း၍ကြည့်လိုက်သော အခါတွင် အတော်ပင်အလှမ်းဝေးကွာသောနေရာ၌ တည်ရှိနေသည့် ထုံနုဖြူဖြူ စေတီတော်တစ်ဆူကို ဖူးမြင်လိုက်ရသည်။

ဘိုးရွှေသည် ငေါက်ခနဲထ၍ ခပ်လိုက်ရမှ အလျင်လျင်ပင် သမ္ဗန်အဘေးဖောင်းပေါ်မှ ကမ်းစပ်သို့ထိုးထား

သည့် ကုန်းပေါင်ပျဉ်ပြားပေါ်သို့ အရောက်သွားပြီး ကုန်းပေါင်မှတစ်ဆင့် ကမ်းပေါ်သို့တက်လိုက်သည်။

ကမ်းစပ်သို့အရောက် ခြေစုံရပ်လိုက်ရာမှ ထုံနုဖြူဖြူစေတီတော်ရှိရာသို့ လှမ်းပျော်၍ တစ်ချက်မျှကြည့်လိုက်သည်။ အတော်ပင် စောင်းနေပြီဖြစ်သည့်နေလုံးကြီးကို နောက်ခံပြု၍ စေတီတော်ကို ကြည့်ညှိလေးမြတ်စွာ ဖူးမြင်လိုက်ရသည်။

“ဟိုးမှာတွေ့ရတဲ့ စေတီတော်ဆီကို နေမဝင်မီရောက်အောင် လာခဲ့စမ်း”

ထိုစကားကိုပြန်၍ ကြားယောင်လိုက်သော ဘိုးရွှေသည် ဆတ်ခနဲတစ် ကိုယ်လုံး တောင့်တင်း၍သွားရပြီးသည်နှင့် ချက်ချင်းပင် စေတီတော်ရှိရာသို့ ဦးတည်၍ ခြေကုန်သုတ်ပြီး ပြေးလေတော့သည်။

အားသွန်၍ ပြေးပါသော်လည်း နေလုံးသည် အတော်ပင် စောင်းသွားခဲ့လေပြီ။ သူသည်စေတီတော်သို့ရာသို့ မရောက်နိုင်သေး။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင် ချွေးများက ရွှဲနစ်နေသည့်အပြင် သူသည် ရိတ်သိမ်းပြီး ခိုးပြတ်များကြားမှ ဖြတ်သန်း၍ ခုခေါ်ထားပြီး အပူရှိန်ကြောင့် တွဲအက်၍နေသော ပပ်ကြီးအက်နေသည့် ခြေစုံနှင့် ကမူချိုင့်နက်မား မညီညာသောခြေသားများကို အသွန်၍နှိပ်ကာ ပြေးသွားနေရသည်။ သူ၏ခြေထောက်နှစ်ဖက်မှာ နာကျင်၍ မခံမရပ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ခံစား၍နေရပြီဖြစ်သည်။

သူသည် မောပန်းလွန်းသည့်အတွက်လည်း အသက်ကိုမနည်းပင်

ရွှေနေရသည်။

ခွေကိုလှမ်းမျှော်၍ကြည့်လိုက်သောအခါ စေတီတော်သည် သူ၏ ရွှေတစ်ခေါ်သာသာလောက်ပင် ဝေးတော့သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။ သို့ရာတွင်နေလုံးသည် တစ်ဝက်မျှပင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအတွင်းသို့ ဝင်လျှိုး၍ ပျောက်ကွယ်လုနီးနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဘိုးရွှေသည် သူ၏ ခြေထောက်များကို ဆက်၍မသယ်နိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်လာရသည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံးသည်လည်း လေးလံပူဝေ၍လာသည်။ သူ၏နားထင်ကြောကြီးများသည်လည်း တဖောက်ဖောက်ဖြင့် ခုန်၍လာသည်။ နေသည်ဝင်တော့ မည်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ... ဘိုးရွှေ၏ နှာခေါင်းထဲသို့ ချဉ်စူးစူးအနံ့တစ်ခုသည် စူးရှစွာဝင်၍လာသည်။ ခဏအတွင်းမှာပင် ထိုအနံ့သည် သူ့ကြိုက်သော အရက်၏ရနံ့ဖြစ်ကြောင်း ဂရုပြုမိလိုက်သည့်ခဏမှာပင် သူ၏ခြောက်သွေ့နေသော အာခေါင်အတွင်းတွင် ဗြန်းခနဲ စိုစွတ်လာရာမှ တံတွေးသီးတော့မလိုပင် ဖြစ်၍သွားရသည်။

နေလုံးသည် ကွယ်ပျောက်၍ သွားပြီဖြစ်သည်။ ဘိုးရွှေသည် မနားတမ်းမြေးနေဆဲပင်ဖြစ်သည်။ အရက်နံ့သည်လည်း သူ၏ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လှိုင်လှိုင်ထ၍နေသည်။ အလင်းရောင်သည်လည်း တဖြည်းဖြည်းအားနည်း၍ လာရသည်မှ အမှောင်ထုသည် အားကြီး၍လာပြီ။ အရာအားလုံးကို ဝေဝေဝါးဝါးသာ မြင်ရတော့သည်။ ရှေ့တူရှုစေတီတော်ကိုပင် သဲကွဲစွာမတွေ့မြင်

ရတော့ချေ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဘိုးရွှေသည် သူဦးတည်၍ပြေးလာရာ လမ်းခရီး၏ရှေ့တည့်တည့်တွင် လူတစ်ယောက် လျှောက်၍လာသည်ကို မသဲကွဲဝေဝါးစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ထိုသူသည် မျက်နှာချင်းဆိုင် လျှောက်လာသည်ဖြစ်ပြီး မကြာမီတွင် သူနှင့်နီးကပ်၍လာရသည်။ သေချာကြည့်မိသောအခါတွင် ထိုသူသည် ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် လျှောက်၍လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

ဘိုးရွှေသည် ထိုသူ၏ဘေးမှ ဖြတ်၍ပြေးအသွား လူချင်းယှဉ်မိချိန်တွင် လှည့်၍ကြည့်မိသည်။ ထိုသူ၏ ခါးရှိ ပုဆိုးကြားတွင် ထိုးထားသော ပုလင်းတစ်လုံးကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည့်အခိုက်မှာပင် ဘိုးရွှေသည် သူ၏ ခြေလှမ်းများကို ရပ်လိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထိုပုလင်းကို လှမ်း၍ဆွဲယူလိုက်သည်။

ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် လျှောက်၍လာသော သူသည်လည်း ရပ်လိုက်သည်။ ဘိုးရွှေသည် သူ၏လက်ထဲရှိ ပုလင်း၏ဘူးဆို့ကို ဆွဲဖွင့်၍ နှုတ်ခမ်းဝတွင် ပုလင်းဝကိုတောက် မော့ချလိုက်သည်။ သူ၏လျှာဖျားမှသည် အာခေါင်နှင့် လည်ချောင်းတို့ကိုဖြတ်၍ ဝမ်းထဲထိ ပူဆင်းသွားရသည်။

တစ်ကျိုက်၊ နှစ်ကျိုက်၊ သုံးကျိုက် မြိန်ရေရှက်ရေ သောက်လိုက်သည်။

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား”

သူ၏အနားတွင် ရပ်၍နေသော လူ၏ထံမှ ရယ်သံကြားလိုက်ရသဖြင့်

ဘိုးရွှေသည် ထိုသူ၏ထံသို့လှည့်ကြည့်ရင်း တစ်ကျိုက်သောက်လိုက်ပြန်သည်။ ပုလင်းဝကို သူ၏နှုတ်ခမ်းဝမှ မချွတ်။

“ဟင် . . အဟွတ် . . အဟွတ်”

လှည့်ကြည့်လိုက်မိသော ဘိုးရွှေသည် သူ၏နှုတ်ခမ်းဝမှ ပုလင်းကို ချွတ်လိုက်ရာမှ အာမေဩတံသံပြုရင်း အရက်သီး၍သွားရသည်။

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား”

ထိုသူသည် ဘိုးရွှေကိုကြည့်ရင်း အားရပါးရ ရယ်၍နေသည်။ ဘိုးရွှေနှင့် ထိုသူသည် လက်တစ်ကမ်းမျှပင်မကွာဝေးပေ။

“ငထွေး . . မင်း . . မင်း အလို”

“ဟား . . ဟား . . ဟား . . ဟား”

ရယ်နေသောသူ၏ မျက်နှာသည် ငထွေး၏မျက်နှာအဖြစ် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်မှ ချက်ချင်းပင် ယောက်ျားရောင်ဝတ်စုံဖြင့် အဘိုးကြီးတစ်ယောက်အသွင်သို့ ပြောင်း၍သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ဘုတ်”

သူ၏လက်ထဲမှ အရက်ပုလင်းသည် မြေကြီးပေါ်သို့ လွတ်၍ကျသွားသည်။

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးတွင် အလင်းရောင်သည် လုံးဝကွယ်ပျောက်၍ သွားခဲ့ရပြီဖြစ်သည်။ ဆက်တိုက်ပင် ထွက်ပေါ်၍လာသော ရယ်သံကိုသာ စူးစူးဝါးဝါးကြားနေရပြီး လူလုံးချင်း မမြင်ရတော့ချေ။

ချက်ချင်းပင် ဘိုးရွှေသည် လှည့်၍ပြေးသည်။ ပြေးသည်မှ အမောတကောပင်ဖြစ်သည်။ ကြားနေရသော စူးစူးဝါးဝါးရယ်သံသည် ဝေးကွာသွားသလို တဖြည်းဖြည်းတိမ်မြုပ်၍ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

ဘိုးရွှေသည် အတော်ပင်မေ့၍ နေချေပြီဖြစ်သည်။ အတန်ကြာတော့မှ သူသည် အမောတကောပြေး၍နေသော်လည်း သူ၏ခြေလှမ်းများသည် ရွေ့သို့မရောက်၊ နေရာတွင်ပင်ရပ်၍ ပြေးနေမိသည်အဖြစ်ကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် -

“အား ... အ ... အီး ..”

ဘယ်ကရောက်လာမှန်းမသိသော ကြမ်းတမ်းလှသည့် လက်ဖဝါးကြီးနှစ်ခုသည် ဘိုးရွှေ၏ လည်ပင်းဆီသို့ရောက်၍လာပြီး ညှစ်လိုက်သည်။

သူသည် နာကျင်လွန်းလှစွာဖြင့် အော်လိုက်ရပြီးနောက် အသံပါပျောက်၍သွားသည်။ သူ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးသည် ကျွတ်ထွက်လှမတတ် ပြူး၍ ထွက်လာရုံသာမက သူ၏လျှာသည်လည်း တစ်လစ်ထွက်၍လာရသည်။

သူသည် အသက်ပင်ရှည်မရတော့။ မွန်းကျပ်၍လာရသည်။ သူ၏အသိအာရုံများသည် တဖြည်းဖြည်း ဝေဝါး၍လာရသည်မှ ပျောက်ကွယ်လှမတတ် ဖြစ်၍လာရသည်။

“အီး ... ဟင်း”

ထိုအခိုက်မှာပင် ကြမ်းတမ်းသော လက်ဖဝါးကြီးနှစ်ခုသည် သူ၏လည်မျိုဆီမှ ဖယ်ခွာ၍သွားသည်။

“အမလေး .. အား .. အ .. အ”

သူ၏လည်မျိုဆီမှ ကြမ်းတမ်းသော လက်ဖဝါးကြီးနှစ်ခုသည် ဖယ်ခွာ၍သွားပြီးချိန်မှာပင် တစ်ဆက်တည်းဆိုသလို သူ၏အရပ်မျှပင်ရှိသော လက်ဖဝါးကြီးတစ်ခုသည် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ဘေးမှနေ၍ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်ကို ခံလိုက်ရပြီး သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးကို ဆွဲ၍ညှစ်လိုက်သည်။

“ဝေါ့ ... ဝေါ့ ... အဟွတ်”

သူ၏ဝမ်းအတွင်းမှ အရာများသည် လည်မျိုဆီသို့ ပျံ့နှံ့တက်လာပြီး အန်ချလိုက်သည်။ ချဉ်စူးသောအနံ့သည် သူ၏နှာခေါင်းထဲသို့ စူးရှစွာဝင်၍လာသည်။ သူအန်ချလိုက်သည်မှာ စောစောက သူသောက်ထားသည့် အရက်များပင် ဖြစ်သည်ကို ဂရုပြုမိလိုက်သည်။

ကြီးမား ကြမ်းတမ်းလှသော လက်ဖဝါးကြီးသည် သူ၏ကိုယ်ပေါ်မှ ဖယ်ခွာ၍သွားသည်။ သို့ရာတွင် -

“အမလေး ... အား ..”

“ဂန်း”

ထိုလက်ဖဝါးကြီးသည် သူ၏ကိုယ်ကိုနှောက်မှနေ၍ ပင့်တင်ကာ ရိုက်ချလိုက်သည်။ ဘိုးရွှေ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် ပြောက်တက်၍ အမှောင်ထုအတွင်းမှာပင် အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားခဲ့ရပြီ။ ခဏအကြာတွင် ဘိုးရွှေ၏ကိုယ်လုံးကြီးသည် မြေကြီးပေါ်သို့ တလိမ့်ခေါက်ကွေး ကျသွားရသည်။

ဘိုးရွှေ၏ အသိအာရုံထဲတွင် အရာအားလုံးသည် မှောင်မိုက်၍နေသည်။ သူ၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် အနည်းငယ်မျှပင် လှုပ်၍မရလောက်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲ၍နေရလေ

သည်။ သူသည် မောဟိုက်လွန်းသဖြင့် အသက်ကိုပင် မနည်းရှု၍နေရလေသည်။ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင်လည်း ချွေးတို့သည် ရေဖြင့်လောင်းထားသည့်ပမာ ရွှဲနှစ်၍နေသည်။

ခဏအကြာမှာပင် လေအေးတစ်ချက်သည် သူ့ကိုအေးစိမ့်စွာ တိုးဝေ၍ဖြတ်သန်းသွားသည်။

သူသည် ငြိမ်သက်နေရာမှ တစ်ချက်မျှ လှုပ်ရှားကြည့်ရင်း လူးလွန်၍လာသည်။

တဖြူးဖြူး တိုက်ခတ်၍လာသော အေးစိမ့်သော လေတို့သည် သူ၏ကိုယ်ကို ဆက်တိုက်ပင် ထိတွေ့တိုးဝေ၍လာသည်။

သူခံစားနေရသည့် မောဟိုက်မှု ဝေဒနာသည် လျော့ပါးသက်သာစပြုလာသလို၊ သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည့် ဝေဒနာသည်လည်း အတော်ပင်သက်သာ၍ နေသာထိုင်သာရှိလာရသည်။

သို့ရာတွင် သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးတွင်တော့ ချွေးများသည် ရွှဲနှစ်မြဲနှစ်လျက်ရှိနေပြီး မောဟိုက်နေမှုနှင့် နာကျင်ကိုက်ခဲနေမှုတို့သည်လည်း လုံးဝပျောက်ကွယ်၍ မသွားသေးချေ။

“နောင် ဝေ ဝေ ဝေ ”

“နောင် ဝေ ဝေ ဝေ ”

သာယာကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလှသည့် ကြေးစည်သံသည် ဘိုးရွှေ၏ နားထဲသို့ ဝင်ရောက်၍လာသည်။

ဘိုးရွှေသည် သူ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးကို အားယူ၍ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟင်”

သူတော့မြင်လိုက်သည်မှာ ဆောင်

ခြည်ဦး လင်းပျပျတွင် သူ၏ခြင်
ထောင်အနီးကို စော့မြင်လိုက်ရသည်။
သူ့ရောက်နေသည်မှာ သူ၏အိမ်ရှိ
အိပ်ရာပေါ်တွင်ဖြစ်၍၊ စောစောက သူ
ကြုံတွေ့လိုက်ရသည်တို့မှာ အံ့ဩဖွယ်
ထူးဆန်းသည့် အိမ်မက်တစ်ခုဖြစ်ပြီး
သူကြားလိုက်ရသော ကြေးစည်သံမှာ
လည်း သူ၏မိခင်ဖြစ်သူ ဘုရားဝတ်
ပြုအပြီးတွင် အမျှအတန်းဝေသည့်
ကြေးစည်သံဖြစ်သည်တို့ကို တစ်ဆက်
တည်းတွေးမိလိုက်သည်။

သူနီးကတည်းက သူ့ဖွင့်၍ထား
ခဲ့သည့် ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ ပြတွင်း
ပေါက်ဆီမှ လေတို့သည် တဖြူးဖြူး
ဝင်ရောက်လျက်ရှိလေသည်။

အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့ကို သုံး
သပ်ဆင်ခြင်မိလိုက်ပြီးသည့်နှင့် ဘိုးရွှေ
သည် သူ့အသက်နှစ်ဆယ်လောက်မှ
၌ ယနေ့အသက် သုံးဆယ်ကျော်
တိုင်အောင် နံနက်အိပ်ရာထ မျက်လုံး
အခွင့်တွင်ရွတ်ဆိုနေကျ ဂါထာတစ်ပုဒ်
ကို ခပ်တိုးတိုးလေသံမျှဖြင့် ခုနစ်
ခေါက်မျှရွတ်ဆိုလိုက်လေတော့သည်။

“အရဟံ၊ သဗ္ဗဇီနော၊ သိဒ္ဓိ
ဘဂဝါ”

“အရဟံ၊ သဗ္ဗဇီနော၊ သိဒ္ဓိ
ဘဂဝါ”

ဂါထာကိုရွတ်ဆို၍အပြီး ဘိုးရွှေ
သည် ညာဘက်လက်ကို နဖူးပေါ်တင်
၍ သူ၏မျက်လုံးနှစ်လုံးကို ပြန်၍မှိတ်
ထားလိုက်သည်။

ထိုအခါ၌ သူ့အသက်နှစ်ဆယ်
အရွယ်မျှတွင် အိမ်မက်ထဲတွင် တွေ့
မြင်ဖူးခဲ့သည့် ယောဂီရောင်ဝတ်စုံဖြင့်
ပုတ်ဆိတ်မွေးဖြူဖြူများ ရှည်လျားစွာ

ဖြင့် အဘိုးအိုအား ပြန်၍မြင်ယောင်မိ
လိုက်သည်။

ထိုအဘိုးအိုသည် ပထမဆုံး
အကြိမ် သူ၏အိမ်မက်ထဲတွင် ပေါ်
ပေါက်ခဲ့ရသည်ဖြစ်ပြီး သူ့အား စော
စောက ရွတ်ဆိုခဲ့သောဂါထာကို
နှုတ်တိုက်ချပေးခဲ့သည်။ မနက် အိပ်
ရာမှန်းချိန် မျက်လုံးအဖွင့်တွင် ခုနစ်
ခေါက်ရွတ်ဆိုရန်နှင့် ကျန်အချိန်များ
တွင်လည်း သတိရလျှင် ရသလိုရွတ်
ဆိုရန် ဂါထာတစ်ပုဒ်လျှင် တစ်လုံး
ချဖြင့် စိပ်ပုတ်းစိပ်ရန်တို့ကို သူ့အား
သွန်သင်ခဲ့သည်။

ဤကဲ့သို့ မပျက်မကွက်ရွတ်ဆို
နေခဲ့ပါက အန္တရာယ်ကင်းခြင်း၊ အရာ
ရာတွင် တိုးတက်အောင်မြင်ခြင်း၊
အခက်အခဲအကျပ်အတည်းများသည်
လည်း ကြီးလျှင်သေး၏။ သေးလျှင်ပင်
ပပျောက်သွားမှာ ဖြစ်ကြောင်းနှင့်
ဂါထာတော်သည် ရွတ်ဆိုသူ သီလ၊
သမာဓိရှိလေ အစွမ်းထက်လေဖြစ်
ကြောင်းတို့ကိုလည်း အဘိုးအိုသည်
ဘိုးရွှေအားမှာကြားခဲ့လေသည်။ ထိုည
က ဘိုးရွှေနှိုးလာသောအချိန်တွင် သူ
အား မွေးကြိုင်သောရနံ့သည် စူးရှစွာ
ဆီးကြိုလိုက်ပြီး သူ၏နှုတ်မှ အဘိုးအို
ပေးခဲ့သောဂါထာကို အလိုအလျောက်
ရွတ်ဆိုလျက်ရှိသည်ကို သတိထားမိ
လေသည်။

ထိုအကြောင်းကို ပြန်၍တွေး
တောမိရင်း ဘိုးရွှေသည် သူတစိုက်
မတ်မတ်သောက်သုံးခဲ့သည့် အရက်
ဆီသို့ အတွေးက ရောက်၍သွားရ
သည်။ ဘိုးရွှေသည် ‘ဟင်းခနဲ သက်
ပြင်းချလိုက်ပြီး သူ၏ဦးခေါင်းကို ဘယ်

ညာ ယမ်းလိုက်မိလေသည်။

ပြီးလျှင် သူ၏အတွေးအာရုံထဲ
တွင် သေဆုံးသွားခဲ့ပြီးဖြစ်သော ငဝင်း
၏ရုပ်သည် ငေါ်၍လာသည့်ခဏ၌ သူ
၏တစ်ကိုယ်လုံး ‘ဖြန်း’ခနဲကြက်သီး
ထ၍သွားရလေသည်။ ပြီးလျှင် ငဝင်း
၏နောက်ကျောမှနေ၍ အပေါ်မှမိုးကာ
အားကုန်ခတ်ချလိုက်သော သူ၏ဓား
ကို ငဝင်း၏ပခုံးပေါ် လည်ပင်းအစပ်
သို့မရောက်မီ တစ်ထွာမျှအလိုတွင်
ဓားကိုရုတ်တရက်လှည့်လိုက်ရာမှ သူ
သည် ဓားနှောင့်ဖြင့်သာ ခုတ်ပိုင်းခဲ့
သည်ကို ပြန်၍မြင်ယောင်မိလိုက်လေ
သည်။

ဘိုးရွှေသည် သက်ပြင်းရှည်တစ်
ချက်ကို ချလိုက်ရင်း အိပ်ရာပေါ်မှ လူး
လဲ၍ ထလိုက်သည်။ ပြီးလျှင် ကိုယ်
လက်သန့်စင် မျက်နှာသစ်၍ အဝတ်
အစားလဲပြီး ဘုရားဝတ်ပြုသည်။

ထို့နောက်သူသည် မိခင်ဖြစ်သူ
ပြင်ဆင်ပေးထားသော ထမင်းကြမ်းကို
စားပြီး အိမ်မှထွက်ခဲ့လေတော့သည်။
ဘိုးရွှေဦးတည်သည့်နေရာမှာ ရွှေတိ
ဂုံစေတီတော်မြတ်ကြီးဆီသို့ပင် ဖြစ်
လေသည်။

ညနေစောင်းတွင် ဘုရားမှပြန်
လာသော ဘိုးရွှေသည် သူ၏အိမ်သို့
မရောက်မီ တစ်လမ်းကျော်တွင်နေ
သော ငထွေး၏အိမ်သို့ လှည့်၍ဝင်
ဖြစ်သည်။

သူဝင်သွားလျှင် အိမ်ရှေ့သို့
ထွက် ၍လာသော ငထွေးနှင့် အိမ်ရှေ့
မှာပင် ဆုံမိသည်။

“ဟာ ... ဘိုးရွှေ၊ လောကွာ။
အတော်ပဲ ငါလည်းမင်းဆီကို အခုပဲ

လာခေါ်မလိုကွ"

"အေး"

ငွေသေတ္တာ အိမ်ပေါ်သို့ပြန် လှည့်တက်သွားရာ ဘိုးရွှေသည် လည်း ငွေထိုးခေါ်ခေါ်မှ လိုက်ပါခဲ့ လေသည်။

အိမ်ပေါ်သို့ရောက်လျှင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လေပင်သုံးခန်းအိမ် ကြီး၏ ခြေရင်းဘက်ခန်းဖွင့်ဘက်တွင် ရှိသော စားပွဲတစ်လုံးသို့ ဦးတည်၍ လျှောက်သွားကြသည်။

"ဘိုးရွှေ ထိုင်ဦးကွာ"

"အေး"

ဘိုးရွှေသည် စားပွဲဘေးရှိ ကုလား ထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ထိုင်လိုက် သည်။ ငွေသေတ္တာ အိမ်နောက်ဖေး ဘက်သို့ တောက်လျှောက်ဝင်၍သွား သည်။ ခဏအကြာတွင်တော့ ငွေသေတ္တာ အရက်ပုလင်း၊ အရက်ခွက်နှင့် ကြက်ကြော်ပန်းကန်တို့ကို ယူလာ၍ ဘိုးရွှေထိုင်နေရာရှေ့ရှိ စားပွဲပေါ်သို့ချ ပေးပြီး ပြန်၍လှည့်ထွက်သွားပြန်သည်။

ဘိုးရွှေကတော့ ငွေသေတ္တာလှည့်ချ ပေးသောအရာများအား တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အိမ်ရှေ့လမ်းမ ဘက်သို့ လှမ်း၍ကြည့်နေလိုက်သည်။

ခဏအတွင်းမှာပင် ငွေသေတ္တာ ပြန်ရောက်လာပြီး လက်ထဲတွင်ပါ လာသော ရေတကောင်းလေးကို စားပွဲပေါ်သို့တင်လိုက်ပြီး ဘိုးရွှေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်၍ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အရက်နှစ်ခွက်ကိုငဲ့၍ တစ် ခွက်ကို ဘိုးရွှေ၏ရှေ့သို့ တိုးပေးလိုက် သည်။

"သောက်ကွာ ဘိုးရွှေ"

အိမ်ရှေ့လမ်းမပေါ်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်နေသောဘိုးရွှေသည် ငွေသေတ္တာ သို့ မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည့်လိုက်သည်။

"ငါ့အရက်ခြတ်လိုက်ပြီ ငွေသေတ္တာ"

"ဟေ"

ဘိုးရွှေသည် သူ၏ရှေ့တွင်ရှိနေ သော အရက်ခွက်ကို ငွေသေတ္တာ၏ရှေ့သို့ ပြန်၍ တိုးပေးရင်း ခပ်ပြုံးပြုံးပြောလိုက် သည်။ သူ၏စကားကြောင့် အံ့သြ ဘာနန်းဖြစ်၍သွားရသော ငွေသေတ္တာ ဘိုးရွှေကိုကြည့်ရင်း ပါးစပ်အဟောင်း သားဖြစ်၍သွားရလေသည်။ ပြီးမှ -

"ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဘိုးရွှေ၊ ငါ့ကိုပြောပြပါဦး"

"ငါ အရက်ကိုမသောက်ချင် တော့လို့ မသောက်တော့တာပဲ ငွေသေတ္တာ။ ကဲပါ .. မင်းဟာမင်း လွတ်လွတ်လပ် လပ်သာ သောက်စမ်းပါကွာ"

ငွေသေတ္တာထံမှ ဘာစကားမှ ထွက်၍မလာ။ ဘိုးရွှေ၏စကားဆုံး တော့မှ သူ၏အကြည့်ကိုခွာ၍ ရှေ့မှ အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူကာ နှစ် ကျိက် သုံးကျိက်မော့၍သောက်လိုက် သည်။ ပြီးတော့ ကြက်ကြော်တစ် တုံးကို ကောက်ယူ၍စားလိုက်သည်။

"ငွေသေတ္တာ စောစောက မင်းပြော တာ ငါ့ကိုလာခေါ်မလို့ဆိုလားပဲ ဘာ အကြောင်းကိစ္စများထူးလို့လဲ"

ငွေသေတ္တာသည် ဘိုးရွှေကို ခေါင်း တစ်ချက်မျှ ဆတ်ပြလိုက်ပြီး အရက် ခွက်ထဲရှိ လက်ကုန်အရက်ကို မော့၍ သောက်လိုက်သည်။ ပြီးလျှင် အမြည်း ကိုယူ၍စားလိုက်ပြီးမှ -

"ဒီလိုကွ ဘိုးရွှေရ၊ ငါ့အိမ် ထောင်ပြုတော့မလို့"

"ဟေ ..."

ဒီတစ်ခါ အံ့သြဘာနန်းဖြစ်သွား ရသူကတော့ ဘိုးရွှေပင်ဖြစ်သည်။

"ဟုတ်တယ် ဘိုးရွှေ၊ ငါမိန်းမ ယူတော့မလို့"

"မိန်းမလေးက ဘယ်ကလဲ၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်သလဲ"

"မိန်းမလေးက ကမ်းနားလမ်း က 'သန်းသန်း'ထမင်းဆိုင်ကပဲ။ နာမည်က မသန်းရှင်တဲ့"

"မသန်းရှင် .. မသန်းရှင်၊ ဒီ နာမည် ငါဘယ်မှာကြားဖူးလဲမသိဘူး"

"နာမည်တူတာတွေကတော့ ရှိ မှာပေါ့ကွာ"

"အာ .. ဟုတ်ပြီ ငါစဉ်းစားမိ ပြီ။ ဟို .. ငဝင်းရဲ့မိန်းမနာမည်က လည်း သန်းရှင်ပဲနဲ့တူတယ်"

ငွေသေတ္တာသည် စောစောက သူ၏ ရှေ့သို့ ဘိုးရွှေပြန်တွန်း၍ပို့ထားသော အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်မိပြီးမှ စား ပွဲပေါ်သို့ ပြန်၍ချလိုက်သည်။

"ကြကြမနီမနီ ဘိုးရွှေရား မင်း ရော ငါပါ ဒေးဒေရဲရောက်ရင် ကမ်းစပ် ရေထဲမှာပဲနေပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့ကြတာ။ ငဝင်းကိုတောင်မှ စပါးဝယ်တဲ့ရွာမှာ ဆုံလို့ သိခဲ့ရတာမဟုတ်လား။ ငဝင်း အိမ်ဘယ်နားမှာဆိုတာတောင် ငါတို့ သိတာမှမဟုတ်တာ။ မင်းနယ် ငဝင်း မိန်းမနာမည်ကျမှ သိနေရလား"

ပြောပြီးသည်နှင့် ငွေသေတ္တာ သူပြန်ချထားသော အရက်ခွက်ကို ကောက်ယူကာ သောက်လိုက်သည်။ ဘိုးရွှေသည် သူ၏ရှေ့မှ ငွေသေတ္တာ ကိုကြည့်ရင်း မျက်မှောင်ကုတ်၍ တစ်ခု တစ်ခုကို စဉ်းစား၍နေသည်။

“ငါ့ကို စကားစပ်မိလို့ တစ်ယောက်ယောက်ကပြောလို့ ကြားဖူးခဲ့တာပဲ။ မမြင်ဖူးပါဘူးကွာ”

“အေး... အခုဟာက ငဝင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူးကွာ။ သူတို့နေခဲ့တာက ကျွန်ုပ်လတ်၊ စိန်ဟိုင်းရွာဘက်ကကွာ။ နောက်ပြီး မိန်းကလေးက ခုမှ အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီးရုံပဲ ရှိသေးတယ်။ အပျိုမှ တကယ်အပျိုကွာ။ ချောလည်း ချောမှချော ဘိုးရွှေ”

“ဟဲ့... ဟဲ့... ရှမ်းကြိုက်တော့ နွားချောဆိုတာမျိုးပေါ့ ဟဲ့... ဟဲ့”

ဘိုးရွှေသည် ငထွေးဖြစ်နေပုံကို ကြည့်၍ မခံချင်အောင် စလိုက်သည်။

“အေး... မင်းကို ငါ အဲဒီကို ခေါ်သွားပြီး ပြဦးမယ်”

“ယုံပါတယ်ကွာ။ ငါကမင်းကို မခံချင်အောင် စတာပါ။ အသက်သုံးဆယ်ကျော်အောင် နေလာပြီးမှတော့ တော်ရုံမိန်းမတော့ မင်းကယူဖို့ မစဉ်းစားဖူးဆိုတာ ငါသိပါတယ်ကွာ။ ဒါနဲ့ မိန်းကလေးဘက်ကရော မင်းကိုလက်သင့်ခံရဲ့လား”

“အားလုံးပြောပြီးပြီ ဘိုးရွှေ ရှေ့လထဲမှာပဲ ယူကြတော့မှာ”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ။ ဒါ... မှာလာသတင်းပဲ။ ဒါနဲ့ မိန်းကလေးက မင်းနဲ့ အသိချင်းတော်တော်ကွာပြီး ငယ်နေတော့ ယူဖို့လိပ်ပြီး မသင့်တော်ဘူးနဲ့တူတယ်။ နောက်ပြီး ‘ကြီးရင်မှို ငယ်ရင်ချီ’ ဆိုတာလို မင်းကချီရမှာနော်။ မင်းအနေနဲ့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းမှာနော်။ ဒါကိုရော စဉ်းစားမိရဲ့လား”

“ဟား... ဟာ... ချီစမ်းပါရ

စေကွာ။ ဘယ်လောက်ပဲ ပင်ပန်းပါစေ ဒီမောင်က ချီဖို့အသင့်ပဲ ဟားဟား”

ဘိုးရွှေသည် ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ဖြင့် ထွေးကို ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။ ငထွေးသည် တဟားဟားရယ်ရင်း အရက်ခွက်ကို မော့၍သောက်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ ငထွေးမင်းကိုတစ်ခုပြောရဦးမယ်”

“အေး... ပြော”

“ဒီနှစ်စပါးရာသီကတော့ ကုန်ပြီး လာမယ့်နှစ်ကစပြီး ငါက တောကို ဆင်းပြီး စပါးမဝယ်တော့ဘူး”

“ဟေ... ဘယ်လိုဖြစ်ရပြန်တာလဲ ဘိုးရွှေ”

“ဒီလိုလေကွာ။ လာမယ့်နှစ်က စပြီးငါက စပါးကို တောထိ ဆင်းပြီး မဝယ်တော့ဘဲ ဒီကနေလာသမျှစပါးကို ဆီးဝယ်ပြီး လောင်မယ်လို့စဉ်းစားထားတယ်။ ငွေလေးဘာလေးစုပြီး နောက်သုံးလေးနှစ်မှာ ဆန်စက်လေး တစ်လုံးလည်း တည်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ အဲဒါ မင်းကိုပြောပြချင်လို့ ငါဝင်လာခဲ့တာပဲ ငထွေး”

“ဒါဆို လာမယ့်နှစ်ကျရင် ငါတစ်ယောက်တည်း စပါးဝယ်ဆင်းရတော့မှာပေါ့”

“အေးလေ။ မင်းလည်း အိမ်ထောင်ရက်သားကျပြီဆိုတော့ စီးပွားကို သတ်သတ်မှတ်မှတ်ရှာသင့်ပြီလေ။ ငါနဲ့ တပူးတွဲတွဲ လုပ်မနေဘဲ ခွဲပြီးရှာတော့ မင်းလည်းအကျိုးအမြတ်ရှိတာပေါ့ မဟုတ်ဘူး”

“မင်းက မလိုက်တော့ဘူးဆိုတော့လည်း ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ

လုပ်ရတော့မှာပေါ့ကွာ”

“ငါက တော... မဆင်းတော့တာက ဒီမှာနေရင် အချိန်ပိုရပြီး ဘာသာရေးလုပ်ချင်လို့ပါကွာ”

“ကောင်းပါတယ်ကွာ။ ဪ... ဒါနဲ့ ဟို ငဝင်းဆီက ရထားတဲ့ဒေါ်မေတွေထဲက မင်းဝေစုကို မယူသေးဘူးလား ဘိုးရွှေ။ မင်းက ငါ့ဆီမှာပဲထားပါဆိုလို့ သိမ်းထားတာ ကြာလှပြီကော”

“အဲဒါလည်း မင်းကိုငါပြောရဦးမယ်။ မင်းနဲ့ငါက ငယ်သူငယ်ချင်းဆိုလည်း ဟုတ်တယ်။ ညီအစ်ကိုလည်း တစ်ဝမ်းကွဲတော်ပြီး အသက်ချင်းက တူတူဆိုပေမယ့် မင်းက ငါ့ထက်ခုနစ်လငယ်တော့ ငါ့ညီပဲ။ ဒီတော့ အဲဒီဝေစုကို ငါမယူတော့ဘူး။ မင်းက အိမ်ထောင်ပြုမယ့်လူဆိုတော့ မင်းပဲ အကုန်ယူလိုက်တော့ကွာ ငထွေး”

“ဟေ... တကယ်ပြောတာလား ဘိုးရွှေ”

“အဟုတ်ပြောတာပါကွာ။ ကဲ... ငါလည်းပြန်လိုက်ဦးမယ်။ အိမ်မှာက အမေတစ်ယောက်တည်း။ သွားမယ်ကွာ”

ပြောရင်းဆိုရင်းပင် ဘိုးရွှေသည် လိုင်နေရာမှ ထ၍ထွက်သွားတော့ရာ ဘိုးရွှေ၏ ကျောပြင်ကို အံ့ဩစွာကြည့်ရင်း ငထွေးသည် နေရာတွင်ပင် ထိုင်လျက်သား ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

ဓမ္မိရမိုးဟိန်း

ခြင်ခြင်ချင်းတော့ မချစ်နဲ့ကွယ်

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇူလိုင်လထုတ် ပြစ်မှုပစ္စည်းတွင် အိမ်ကျော်နင်းပုနှင့် ပတ်သက်၍ ဝင်ပြပါမည်ဟု ဆောင်း ပါးအဆုံးတွင်ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ဦးစလင်း မုတ်မိနေသော အိမ်တက်မှုဖြင့် စွပ်စွဲခံ ရသည့် အမှုများရှိပါသည်။ ကျောက် တံခါးပြုနယ်၊ ပဲခူးကုန်းအရှေ့ဘက် က ရွာလေးတွင်ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် အမှုဖြစ် ပါသည်။ ရွာအမည်ကိုတော့ မမှတ်မိ

တော့ပါ။ တရားခံအမည်က မောင်မြင့် သိန်းပါ။ အများနဲ့ပတ်သည့်အတွက် မုတ်မိနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ မောင်မြင့် သိန်းသည် ဉာဏ်ရည်နိမ့်သည်။ သာ မန်ကြည့်ရုံဖြင့် မသိသာပါ။ တလုံးဝ မတတ်ပါ။ သို့သော် အရက်တော့ သောက်တတ်ပါသည်။ ကြိုက်လည်း ကြိုက်သည်။ ဝယ်တော့မသောက်နိုင် ပါ။ အလွယ်ပြောရလျှင် ကပ်တီးပေါ့။

သောက်တတ်တဲ့ သူတွေ နားကပ်ပြီး သူတို့လိုအပ်တာ ခိုင်းတာလေးလုပ် ပေး သူတို့တိုက်တာလေး သောက်ပေါ့။ ရွာပြင်တံတိုက်မှာ အရက်ဝိုင်းဖွဲ့ တော့ ထုံးစံအတိုင်း မောင်မြင့်သိန်းက လိုအပ်တာ ပါရပ်ဖြည့်ပေါ့။ အရက်ကို ရွာထဲသွားဝယ်ရတာ၊ အရက်ရောင်းတဲ့ အဖိုးသမီးက တစ်ရွာတည်းသားချင်း ဆိုတော့ အကြွေးလည်းဝယ်၍ရသည်။

အရက်သမားတွေက မုန်းထားတဲ့ရေချိန်
မကိုက်တော့ဘူး။ ညဘက်တောအရပ်
မှာက ဂ နာရီကျော်ကျော်လောက်ဆို
အိပ်ကုန်ကြပြီ။ နေ့ဘက် အလုပ်ပင်
ပန်းတာဟစ်ကြောင်း၊ လျှပ်စစ်မီးမရ
တော့ မောင်နေတာတစ်ကြောင်းကြောင့်
စောစောအိပ်တဲ့အကျင့်က အလေ့
အထဖြစ်နေသည်။ ၉ နာရီလောက်
ရေဒီယိုအသံလွှင့်ချိန် ကုန်သွားပြီ။
မောင်မြင့်သိန်း အရက်ဝယ်ဖို့ခိုင်းသည်။
အရက်ရောင်းတဲ့အဖျိုးသမီးက အိပ်နေ
ပြီ။ တံခါးပိတ်က အခိုင်အမာမဟုတ်
တော့ မရှေ့ပြီး အိမ်ထဲဝင်သည်။ ခြင်
ထောင်မပြီး နို့သည်။ လက်ငင်းပေး
ဝယ်မှာပါ ပြောသည်။ မယုံလို့လာမလဲ။
ကုန်ပြီဆိုပြီး ပြောလွှတ်လိုက်သည်။

အရက်ရောင်းတဲ့ အဖျိုးသမီးက
ညဘက် အိမ်ပေါ်တက်ပြီး ခြင်ထောင်
လှန်သည်ဆိုကာ အိမ်တက်မှုဖြင့်
မောင်မြင့်သိန်းကို ရဲစခန်းမှာ အမှုဖွင့်
သည်။ အဲဒီအမှု တရားရုံးရောက်တော့
တရားစီရင်ရေးအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌကျောင်း
ဆရာရဲ့ အဖွဲ့မှာကျတယ်။ ဇာတ်လမ်း
က ဒါပဲ။

ဒါပေမယ့် မောင်မြင့်သိန်းဇာတ်
လမ်းက ခုမှစပြီး ရုံးကရက်ချိန်းပေး
လွှင့် မမှတ်တတ်တော့။ ရုံးက ရက်ချိန်း
ပေးပြီး နားလည်အောင်ရှင်းပြသော်
လည်း နောက်နေ့မှာ ရောသွားပြီ။
မမှတ်မိတော့ဘူး။ ရုံးချိန်းမဟုတ်ဘဲ
ရောက်ရောက်လာသည်။ တရားရုံးက
မေးတော့ ရုံးချိန်းလာတာပေါ့။ ရက်က
မှားနေပြီ။ ရုံးချိန်းရက်ကို စာရေးပေးရ
သည်။ ရွာက စာဖတ်လတ်တဲ့သူပြီပေါ့။

အဲဒီလောက်ထိ ဉာဏ်ရည်ကနိမ့်တာ။
သွားပြတဲ့သူက နောက်ပြောင်ပြီး တလွဲ
ပြောလိုက်တော့ ထူးခြားနား မှားမြဲ
မှားပဲ။

တရားသူကြီးက နှစ်ရာရှာပြီးလာ
ခဲ့ဟု နောက်ဆုံးမှာကြားလိုက်ရာ အဲဒီ
နှစ်ရာ ဒဏ်ငွေရိုက်လိုက်တော့မှပဲ
အမှုက ပြတ်သွားတော့တယ်။

နောက်အမှုတစ်မှုက ကျောက်
တံခါးမြို့နယ် တောကျွဲအင်းဘက်ကပါ။
ဘုရားပွဲမှာ ဇာတ်အဖွဲ့ပါတော့ အနီး
အနားရွာတွေက ဇာတ်ပွဲသွားကြည့်ကြ
တာပေါ့။ ပြဇာတ်ကြည့်ပြီး ပြန်တဲ့သူ
တွေ နှစ်ပါးခွင်ပြီးမှ ပြန်တဲ့သူတွေ၊
နောက်ပိုင်းဇာတ်ထုပ်ပြီးမှ ပြန်တဲ့သူ
တွေ အဖျိုးဖျိုးပေါ့။

အိမ်တက်မှု စွပ်စွဲခံရသူက ပြ
ဇာတ်ပြီးလို့ သူငယ်ချင်းနဲ့အတူ ပြန်
လာတာ တရားလိုအိမ်ရောက်တော့
အောက်ကနေပြီး မီးခြစ်တောင်းတာပဲရှိ
တယ်။ အိမ်ပေါ်ရောက်တယ်ဆိုတာ
မဟုတ်ဘူးပေါ့။

တရားလို စွပ်စွဲတာက အိမ်ပေါ်
တက်လာတယ်။ နီးနေတဲ့အချိန်မို့ ခြေ
နင်းသံကြားတယ်။ အိပ်ခန်းတံခါးတွန်း
တော့မှ "ဘယ်သူလဲ" လို့ အော်လိုက်
တယ်။ အိမ်ပေါ်ကဆင်းအပြေး ဓာတ်မီး
ရောင်ကြောင့် အင်္ကျီအဆင်ကို မှတ်မိ
တယ်။ ဖခင်က ပြေးလိုက်ပေမယ့် မစိ
လိုက်ဘူး။ သက်သေတော့ ကခြားမရှိ
ပါဘူး။

တရားခံက ငြင်းရင်လည်း လုံးလုံး
ဘူးကွယ်ပြီးငြင်းပေါ့။ အင်္ကျီအဆင်က
အတူရှိနိုင်တာပဲ။ သူငယ်ချင်းသက်

သေရှိတယ်ဆိုပြီး ဆေးလိပ်မီးတောင်း
တဲ့ အနေအထားပဲ။ ဘာမှ ပြစ်မှုကူး
လွန်တာ မရှိဘူးပေါ့။

ဦးစလင်းက ဘူးခဲပြီးငြင်းဖို့ပြော
တော့ တရားခံက လက်မခံဘူး။ သူငယ်
ချင်းအားကိုး ရှိနေတာကိုး။ တရားခွင်
မဝင်ခင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ သူငယ်
ချင်းဖြစ်သူကို အသေအချာမေးတယ်။
တရားခံပြောတဲ့အတိုင်းပဲ။

ထူးခြားတဲ့အမှု မဟုတ်ပါဘူး။
ဘာအမှတ်ရစရာရှိလို့လဲ။

ရှိဆို သူငယ်ချင်းဖြစ်သူကို
တရားခွင်မှာစစ်တော့ ပွဲသွားကြည့်တာ
မှန်တယ်။ အတူပြန်လာတာမှန်တယ်။
ရွာထိပ်မှာကတည်းက လမ်းခွဲခွဲတာမို့
အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှမသိပါဘူးတဲ့။
သွားရော။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာပြော
တုန်းက "ဆေးလိပ်မီးတောင်းတာဆို" ဟု
ပြောချင်သော်လည်း ဟရားခွင်မှာက
သက်သေထွက်ဆိုချက်အတိုင်း မှတ်
တမ်းတင်ရတာမဟုတ်လား။ ရှေ့နေ
ကယ်မှ ထောင်လုံးလုံးကျမဟုတ်ဘူး။
သူငယ်ချင်းမလိုက်တာ ဘာဆေးမှကု
လို့ မရတော့ဘူး။ မှတ်မိနေတာ အဲဒီ
တုန်းက အပြင်မှာတစ်မျိုး။ အထဲ
ရောက်တော့တစ်မျိုး၊ ချက်ချင်းကြီးဆို
တော့ ဦးစလင်း ခွေးပြန်သွားတာပဲ။
ဒါကြောင့် မှတ်မိနေတာပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ် သင်္ကြန်အလွန်ကာ
လ လင်မယားကွာချင်ရှင်းချင်တဲ့သူတွေ
ဦးစလင်းနဲ့တွေ့ရတာ များနေတယ်။
ဦးစလင်းက အားမပေးပါဘူး။ ဘယ်
လိုမှ ညှိနှိုင်းမရမှ လုပ်ပေးသင့်တာလုပ်
ပေးလိုက်တယ်။ အများအားဖြင့်တော့

ငယ်ရွယ်သူတွေများတယ်။ “စလယ်ဝင်
ဖင်မမည်းခင်ကကွဲ”ဆိုတာလိုပဲ။ အိမ်
ထောင်ရေးကို ငှက်ပျောသီးအခွံခွာ
သလို လွယ်လွယ်လေးတော့ လွယ်လွယ်
လေး ဆုံးဖြတ်ကြတော့ အခြေမခိုင်
ယိုင်လဲကုန်ကြတာပေါ့။

အိမ်ထောင်သက်တမ်းက ဘာမှ
မရှိသေးတော့ ခွဲစရာ လင်မယားနှစ်ဦး
ပိုင်ပစ္စည်းကလည်း မရှိကြဘူး။ ပဲခူးက
ကောင်လေး။ ကောင်မလေးစုံတွဲမှာ
ကောင်လေးက ကောင်မလေးဘက်
လိုက်နေတာ။ ကောင်လေးက နောက်
ကောင်မလေးနဲ့ တိတ်တိတ်ပေါင်းနေ
တယ်လို့ပြောတယ်။ ကောင်လေးက
မဟုတ်ဘူးခြင်းတယ်။ ယောက္ခမအိမ်
မှာ မလွတ်မလပ်နဲ့ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း
မြေရှင်းလို့မရတာရယ်။ ကောင်မလေး
က နားပအောင်လုပ်တာရယ် မခံနိုင်
တော့ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရှင်း
လို့မရ ရှင်းပေးမယ်သူက မရှိဆိုတော့
မပေါင်းဘူး။ ကွာမယ်ဖြစ်ကုန်ကြတာပဲ။

နောက်စုံတွဲတစ်တွဲက ကလေး
တစ်ယောက်ရနေပြီ။ ကောင်လေးက
ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းနဲ့ နောက်အိမ်ထောင်
ထူထားတယ်။ ကောင်မလေးက ကွာ
ပေးပါပြောတယ်။ ကောင်လေးက ကွာ
မပေးဘူး။ ကလေးက ကောင်မလေးဆီ
မှာကျန်တယ်။ ကောင်လေးက ခေါ်
ထားမယ်ပြောတယ်။ “မိထွေးနိုင်စက်
တာ ခံစေချင်လို့လား”ဆိုပြီး ကလေး
ကိုတော့မပေးဘူး။ လင်မယားနှစ်ဦးပိုင်
ထဲက အမည်နာမတပ်ပြီး ကောင်လေး
က တောင်းတယ်။ ကောင်မလေးက
မပေးဘူး။

နောက်စုံတွဲက တစ်မျိုးတစ်တာ
သာပဲ။

နှစ်ယောက်လုံး ပညာတတ် ဘွဲ့ရ
အလုပ်ရှိတဲ့သူတွေပဲ။ အစိုးရဝန်ထမ်း
တော့မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေးက ညီ
အစ်ကိုမောင်နှမများတယ်။ မိဘတွေ
က အလုပ်မရှိဘူး။ ဖခင်က ကျန်းမာ
ရေးမကောင်းဘူး။ စားဝတ်နေရေး
အဆင်ပြေတယ် ပြောရရုံပဲ။ အပိုအလှူ
တော့မရှိဘူး။ ကောင်လေးနဲ့တော့ ဆန်
ကျင်ဘက်ပဲ။ ကောင်လေးမှာ အစ်ကို
တစ်ယောက်ရှိတယ်။ အိမ်ထောင်ကျ
ပြီး သီးခြားခွဲနေတယ်။ အဖေက ဝန်
ထမ်းဘဝနဲ့ရပ်ဝေးမှာနေတယ်။ ရန်ကုန်
မှာသား အမိနှစ်ယောက်တည်းရယ်။
သားက အမေတစ်ယောက်တည်းဆို
ရက်ကြာကြာခွဲပြီး မထားချင်း အမြဲ
အဝင်အထွက်လုပ်နေချင်သည်။ အမေ
ကလည်း သားနဲ့ခွဲပြီး ကြာကြာမနေ
နိုင်။ ကောင်မလေးဘက်က အဲဒါကို
မကြိုက်ချင်း ကောင်လေးနောက်လည်း
လိုက်မနေနိုင်။ ကောင်လေးက ခပ်အေး
အေးသမား။ လူများသော ယောက္ခမ
အိမ်မှာနေရတာ သိပ်အဆင်မပြေ။
ယောက္ခမအိမ်မှာ အိပ်ချိန်တီးချိန်
လောက်သာ နေသည်။ အမေအိပ်
သွားနေတော့ မကြိုက်ကြဘူးဆိုတော့
အပြင်မှာပဲ အဆင်ပြေသလို နေတော့
သည်။ သည်တော့ တစ်မျိုးထင်မြင်ကြ
သည်။ ရှုခိုင်းလိုက်သည်။ ယောက္ခမအိမ်
မှာ မိသားစုဝင်များတော့ လင်မယား
အထင်အမြင်လွဲနေကြတာကို ပွင့်ပွင့်
လင်းလင်းပြောဆိုလို့မရ။ မျှော်သိထား
ရသည်။ ခပ်အေးအေးသမား။ ကြာ

တော့ မနေနိုင်ဘူး။ အမေအိမ်ပြန်ပြီး
အမေက သူ့သားနဲ့ ဆက်သွယ်မရ
အောင် လုပ်သည်။ သားကလည်း
အမေတစ်ခွန်းပဲ။ ထိုင်ဆိုထိုင် ထဆိုထ
အမေစကားနားထောင်သည်။ ဘာပြ
ဿနာမှမရှိ။ လင်မယားချင်း ကွဲရ
လောက်အောင် ပြဿနာမရှိပဲဘဲလျက်
ကွဲသွားကြသည်။

ကွဲနည်းမျိုးစုံ အပုံစံပဲ။ ဒီအကွဲ
ဇာတ်လမ်းရှိသလောက် တင်ပြနေလျှင်
ဆုံးတော့မည်မဟုတ်။

ချစ်လို့ကြိုက်လို့ အကြင်လင်
မယားအဖြစ် ပေါင်းသင်းကြပြီဆိုရင်
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နားလည်
ပေးရမယ်။ ခွင့်လွှတ်စရာရှိ ခွင့်လွှတ်၊
သည်းခံစရာရှိ သည်းခံပေါင်းသင်းရ
မယ်။ ပွင့်လင်းမှုရှိရမယ်။ ပြဿနာကို
မျှော်သိမထားနဲ့။ ချစ်ခင်ကြင်နာရမယ်။
ကွဲကြကွာကြပြီဆိုရင် နှစ်ဦးလုံးမှာ စိတ်
ဒဏ်ရာအနည်းနဲ့အများ ရကြမှာပဲ။
ဒေါသတွေ မခံချင်စိတ်တွေ လျှော့ကြ
ရမယ်။ နောက်အိမ်ထောင်ထူမယ်ဆို
လည်း အရင်လူအပေါ် သံယောဇဉ်က
မကုန်သေးဘူးလို့ အိမ်ထောင်သစ်က
မြင်ချင်မြင်နေမှာ။ တစ်အိုးတစ်အိမ်
တစ်လင်တစ်မယားက အကောင်းဆုံး
ပါပဲ။

မိသားစုတစ်စု သောကအဖွဲ့ ကြံ
တွေ့ရတာလေ။ ဖောက်သည်ချပါဦး
မည်။ ဦးစလင်း တွေပွားမြင်ဖူးသူများ
မဟုတ်။ သိလည်းမသိပါ။ တရားရဲ့
လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ကျောဘက်စား
ပွဲခိုင်းမှ ပြောဆိုနေသံကြားရခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။

“သမီးရှင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး။ ဒီလိုလေး လပိုင်း လောက်ပေါင်းသင်းပြီး ပစ်သွားတာ ဘယ်မိဘက ခံနိုင်မှာတဲ့”

“ဟုတ်တာပေါ့။ မိန်းကလေးမှာ လည်း ဘာအပြစ်ရှိတာမှတ်လို့၊ ဘယ် ခံနိုင်မှာလဲ”

“ပေါင်တာမှ လပိုင်းရှိသေးတာယ်။ နောက်တစ်ယောက်နဲ့ ပေါင်းသင်းနေ တာ ဘယ်မယားက ခွင့်လွှတ်မှာတဲ့။ ဒါမျိုးတော့ နဂါးမုန်းသိအောင်အမောက် ထောင်ပြလိုက်ဦးမယ်”

သမီးရှင်ဖြစ်သူ ဖခင်၊ ၁ သမက် ကို အမှုဖွင့်ရန် ၎င်းတို့နှင့် ခင်မင်ရင်း၊ နီးသော ရှေ့နေကို စောင့်နေခြင်းဖြစ် သည်။ ဦးစလင်းက သိချင်သော်လည်း အလုပ်ကရှိနေ၍ ဆက်နားမထောင်နိုင် တော့။ ရာဇဝတ်ကြောင်း တရားစွဲလို့ မရဘူး ကြီးအိတ်တို့ရေလို့ ပြောလိုက် ချင်သော်လည်း ရေငုံနှုတ်ပိတ်လိုက်ရ ပါသည်။

၁၉၇၃ ခုနှစ် B.L.K (C.C) စာ ၁၀ ကိုစီသိန်းနှင့် ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံတော်အမှုကို သတိရလိုက် သည်။ ကိုစီသိန်းသည် ဗိဇ္ဇာဆရာဖြစ် သည်။ မတင်အေး (ခ) ပက်ထရစ်ရှား သည် ညီမဖြစ်သူ ဆေးကုသရာမှ ကိုစီသိန်းနှင့်ရင်းနှီးပြီး တရားရုံးတွင် လက်ထပ်ခဲ့သည်။ ပဲခူးမြို့ လေးအိမ်စု ရွာတွင် ပေါင်းသင်းနေရာမှ ရန်ကုန်မြို့ တောင်ဥက္ကလာပဗြိန္ဒယ်သို့ ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်သည်။ ၁၁ လအရွယ် ကလေး တစ်ဦး ရှိသည်။ ထိုအခါမှ ကိုစီသိန်း တွင် ယခင်မယားကြီးရှိကြောင်း သိရ

တော့သည်။ ကိုစီသိန်းကို တရားစွဲ တော့သည်။ ပြစ်မှုပုဒ်မ ၄၉၅ အရ ထောင်ဒဏ်သုံးနှစ်ကျခံစေရန် တောင် ဥက္ကလာပဗြိန္ဒယ် တရားရုံးက ပြစ်ဒဏ် ချမှတ်သည်။ တိုင်းတရားရုံးကို အယူခံ သော်လည်း အကြောင်းမထူ။ တရားရုံး ချုပ်သို့ ပြင်ဆင်မှုဆက်တင်သည်။ ပုဒ်မ ၄၉၅ က လက်ရှိအိမ်ထောင်ရှိနေစဉ် နောက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းသည် အတည် မဖြစ်လျှင် ပြစ်မှုမြောက်မည်။ ယခု ကိုစီသိန်းသည် ယခင်အိမ်ထောင်ရှိ သည်က မှန်၏။ နောက်ထပ်ထိမ်းမြား ခြင်းသည် မြန်မာဓလေ့ထုံးတမ်းဥပဒေ အရ တရားဝင်နေသည်။ မအေး (ခ) ပက်ထရစ်ရှားသည် ကိုစီသိန်း၏ တရားဝင်မယားပင် ဖြစ်နေသည်။ ထို့ ကြောင့် ရာဇဝတ်မှု မမြောက်သဖြင့် အပြီးအပြတ်လွှတ်လိုက်သည်။ ကိုစီ သိန်းကကောင်းတယ်ဆိုပေမယ့် ဘယ် လောက်ကြာကြာ တောရဆောက်တည် လိုက်ရသည်တော့ မသိ။

သမီးရှင် ကိုစီသိန်းအမှု စီရင် ထုံးလေးကို သိနေတဲ့ အကျိုးအောင်ရှေ့ နေနဲ့ တွေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးလိုက် ပါတယ်။ ဦးစလင်း ငယ်နစဉ်ဘဝက လိုက်ပါခဲ့သော အမှုတစ်မှုကို သတိရ ၍လည်း ဆုတောင်းပေးရခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။ ငယ်နစဉ်က ရှေ့နေဦးစလင်း အမှားအမှန်မခွဲခြားနိုင်တော့ ဦးစလင်း လိုရှေ့နေမျိုးနဲ့ မတွေ့ကြုံပါစေနဲ့လို့ ဆု တောင်းပေးလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒိုက်ဦးဗြိန္ဒယ်တရားရုံးမှာ ဦးတိုက် လျှောက်ထား တရားစွဲဆိုခဲ့သော အမှု ဖြစ်သည်။ ကောင်လေးနဲ့ ကောင်မ

လေး မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲလုပ် လက်ထပ် ပေါင်းသင်းပြီး တစ်ပတ်လောက်မှာ ကောင်လေးအိမ်ပေါ်က သူ့မိဘအိမ် ဆင်းသွားသည်။ ဘယ်လိုမှ ခေါ်မရ တော့။

ဦးစလင်းနဲ့တွေ့သည်။ စေတနာ အပြည့်ဖြင့် အကျိုးဆောင်ပေးသည်။ သို့သော် အချွန်နဲ့မလိုက်သလို ဖြစ် သွားသည်။ လိမ်လည် ကာမရယူမှု ပုဒ်မ-၄၁၇ နဲ့ တရားစွဲသည်။ ကောင် လေးဘက်က သူငယ်ချင်းရှေ့နေပါ။ ထိမ်းမြားမင်္ဂလာဖိတ်ကြားသွား ဖိတ်စာ လေးကို သက်သေခံတင်သည်။ အမှန် ပဲမို့ ဦးစလင်း မကန့်ကွက်ပါ။

ပုဒ်မ ၄၁၇ က လက်ထပ်ပါမည် ဟု ယုံကြည်အောင် ပြောဆိုကာမရယူ ပြီး လက်မထပ်မှ ပြစ်မှုမြောက်သည်။ ယခု တရားဝင်လင်မယားအရာမြောက် နေပြီဖြစ်၍ ဘာဖြစ်မှုမျှ မမြောက်။ သက်သေတောင်းမပေးတော့ဘူး။ တရား ရှင် လွှတ်လိုက်သည်။ ပညာတော့ရ လိုက်သည်။

ဦးစလင်း ငယ်နစဉ်ကလို မှား သလား၊ မှန်သလား မဝေခွဲတတ်သော ရှေ့နေမျိုးနဲ့ မတွေ့မကြုံပါစေနဲ့လို့ သမီး ရှင်အပေါ် ဆုတောင်းပေးလိုက်ပါသည်။

အမှားအမှန်ခွဲခြား ဆင်ခြင်နိုင် ကြပါစေ။

စလင်း-ဦးအောင်သိန်း

၀၉-၅၄၀၁၉၄၀

“စာရေးဆရာဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

စာကုန်းရေးနေရာမှ အသံကြား၍ မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ကျွန်တော်လုံးဝမမြင်ဖူးသော အနောက်တိုင်းသား ဘဝသောက။

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဘာကိစ္စရှိလို့ပါလဲ”

“ကျုပ်နာမည်က အဲဒီရက်နီဘယ်(လ်)ပါ။ ဒိုင်းနမိုက်တီထွင်သူလေ။ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အဆိုးမြင်နဲ့ ဝေဖန်နေတယ်ကြားလို့၊ စုံစမ်းပြီးလာခဲ့တာ”

“ဪ... ဟုတ်လား၊ ကျုပ်ဘာပြောမိလို့လဲ။ မမှတ်မိတော့ဘူး”

“လက်နက်ဆန်းတွေ ပေါ်လာတာ ကျုပ်ဒိုင်းနမိုက်တီထွင်ခဲ့လို့ဆိုပြီး အပြစ်ပြောနေတယ် မဟုတ်လား”

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောမိတယ်ထင်တယ်”

“စာရေးဆရာ လုပ်နေပြီး တော်တော်ရှေးကြောင်ကြောင်နိုင်တဲ့ အတွေးအခေါ်ပဲ”

“နဲ့... မဟုတ်ဘူးလား၊ ခင်ဗျား ဒိုင်းနမိုက် မတီထွင်ခဲ့ရင် ကလေးကစားတဲ့ ဗျောက်အိုးတောင် ဖြစ်လာစရာ မရှိဘူး။ ခင်ဗျား ဒိုင်းနမိုက်ကြောင့် ကမ္ဘာပျက်မယ့်ခုံးတွေ ပေါ်လာပြီး ဖြစ်လိုက်ကြတဲ့ စစ်ပွဲတွေ၊ သေလိုက်ကြတဲ့ လူတွေ၊ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံကိုပါကြည့်၊ ကမ္ဘာမှာ အရည်

ကြာဆုံး ပြည်တွင်းစစ် အခုထိမပြီးသေးဘူး။ အဲဒါ ခင်ဗျားတရားခံပဲ”

“အာ ... နီး ... နီး ... နီး။ ခင်ဗျားအတော်တုံးတာပဲ။ မြန်မာတွေ အဲဒါကြောင့် မတိုးတက်တာ”

“အဲဒီလိုတော့ မပြောနဲ့ဗျား။ တုံးတယ်ဆိုလည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်မှာပါ။ မြန်မာတွေ တော်ကြ ထက်ကြပါတယ်။ သိတယ် မဟုတ်လား။ ဘယ်နိုင်ငံမှာမှ မရှိသေးဘဲ စည်းကမ်းရှိတဲ့ ဒီမိုကရေစီကို ခုစပြီ”

“ထားပါတော့။ ခင်ဗျားသိထားဖို့က အဲဒီရက်နီဘယ်(လ်)ရယ်၊ လက်နက်ရယ်၊ စစ်ပွဲရယ်ဆိုတာကို တစ်ပူးတည်း ကြိုးနဲ့ချည်ထားလို့ မဖြစ်ဘူးလေ”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲ။ ခင်ဗျား ဒိုင်းနမိုက်ကြောင့် လက်နက်ဖြစ်၊ လက်နက်ရှိတော့ ... စစ်ပွဲဖြစ်ရော မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် ...”

“အယ် ...”

“ဒါပေမယ့် လက်နက်ကြောင့် စစ်ပွဲဖြစ်တာတော့ မဟုတ်ဘူး။ လက်နက်က စစ်မတိုက်တာဘူး။ စစ်တိုက်လိုတဲ့ စိတ်လည်းမရှိဘူး။ ခင်ဗျားလွှင့်ပစ်ထားတဲ့ စာရေးစက္ကူရတ်တွေနဲ့ သိပ်တူတာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား။ ခင်ဗျားဒီလောက်တော့ တွေးတတ်ပါတယ်နော်”

“မင်း ...”

“ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ စစ်ဖြစ်တဲ့ဝတ္ထုမှာ အရည်အချင်းငါးခုရှိတယ် ဉာဏ်ဆိုတယ်၊ ရက်စက်တယ်၊ ဖိုဂ်ကန်းတယ်၊ ခေါင်းမာတယ်။ အဲဒါ စပွဲတွေဖြစ်တဲ့ အကြောင်းအရင်းပဲ။ ဒိုင်နမိုက်ကြောင့် စစ်ဖြစ်တာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင်းတယ်။ ဘာလက်နက်၊ မရှိလည်း မက်ကိုက်ပြီးတိုက်ကြမှာပဲ”

“ဟုတ်သားပဲ”

“သဘောပေါက်ရင် ကျုပ်တို့ထွင်တဲ့ဒိုင်းနမိုက်ကြောင့် စစ်ပွဲတွေဖြစ်နေတယ်လို့ ဘယ်တော့မှ မပြောပါနဲ့ကဲ ... ကျုပ်ပြန်တော့မယ်။ နတ်သဘင်အစည်းအဝေးတက်ဖို့ အချိန်နဲ့နေပြီ”

“ခင်ဗျား အင်္ဂါစီကလာတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“ငြိမ်းချမ်းရေးသမား ဘယ်ဝေမှမကွာဘူး၊ စစ်တိုက်တဲ့ကောင်တွေသာ အော်တိုမစ်တစ် အင်္ဂါစီတက်ဆိုဆင်းမှာ။ ကဲ ... သွားပြီဗျို့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့်ပင် အဲဒီရက်နီဘယ်(လ်)လည်း မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။ စာရေးသူမှာတော့ တစ်ညလုံး ပူပူလောင်လောင်နှင့် ယပ်တောင်ခတ်၍ အိပ်ရသောကြောင့် အိပ်မက်လှလှ မမက်ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နွယ်ဦးမွန်(ကျွဲဒါး)

မောင်ရွှေ

ကိုလိမ္မော်စား တစ်လွှဲ

အပိုင်း (၃)

ဂေါ်လီမလေး တစ်ပွေ့

■ ဟောင်ဂျွန်

(၂)

သူညသည် သူ၏အဖော်များကို ဗိုလ်ချုပ်ဈေးတစ်ဝိုင်းတွင် ရှာဖွေကြည့်နေသည်။

ချိန်းထားသော အချိန်လွန်သွားသောကြောင့် သူ့ကိုစောင့်နေသူများ မစောင့်နိုင်သဖြင့် လုပ်ငန်းခွင်သို့ ဝင်သွားကြပြီ ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု တွေးလိုက်ပြီးနောက် လုပ်ရှားတတ်သော နေရာများဆီသို့ တစ်ခွေခွေ လျှောက်လာခဲ့မိသည်။ သူည၏စိတ်ထဲကပူ သူ့အပေါ်တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ အားကိုးအားထားပြုလာသော ဥထွေး၏ ရှေ့ရေအတွက် ဘယ်လိုကြံစည်ရပါမလဲဟု တွေးလာမိသည်။

“ဟေ့...သူည”

တစ်နေရာမှ မိမိအရိုက်ကဲကိုလှမ်းကြည့်နေသူ တစ်ဦးဦးက လှမ်းခေါ်လိုက်ခြင်းဖြစ်မည်ဟု ယူဆကာ ပတ်ဝန်းကျင်သို့ မျက်လုံးကစားပြီး လျှောက်ရှာကြည့်လိုက်သည်။ သို့သော် မိမိအမည်ကို ခေါ်လိုက်သောသူအား ရုတ်တရက် ရှာမတွေ့နိုင်သေးချေ။

တစ်နေရာ၌ ရပ်လိုက်သည်။ သစ်သားယမ်းမီးခြစ်ကို ထုတ်ယူပြီး ဆေးပေါ့လိပ်တိုက်ကို မီးညှို့လိုက်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ မီးညှို့ရင်း ပတ်ဝန်းကျင်အား တိတ်တခိုး အကဲစမ်းလိုက်

ခြင်း ဖြစ်သည်။ အသံလာရာသည် သူ၏အနီးဝန်းကျင်က ဖြစ်သောကြောင့် ထပ်မံခေါ်သံကို နားစွင့်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အသံမပေးဘဲ လှုပ်ရှားသံကို ကြားလိုက်ရခြင်းအားဖြင့် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဟူ၍ တပ်အပ်သေချာစွာ သိနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

“ဟေ့...သူည”

ထပ်မံ၍ ခေါ်သံက ထွက်လာသည်။ သူရပ်နေရာအနီးသို့ အသံ၏ လှုပ်ခတ်အားက ရိုက်လာသည်တွင် သူညသည် မိမိအား မည်သည့်နေရာက ခေါ်နေကြောင်း အမြဲရလိုက်ပြီး သို့ကြောင့် မိမိကိုခေါ်နေသော အသံရှင်အနားသို့ တအားပြေးကပ်ပြီးဝင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်...စိန်ခလုတ်”

အသံရှင်နှင့် တွေ့တွေ့ချင်း သူ့နာမည်ကိုခေါ်ပြီး ဝမ်းဗိုက်ကို လက်သီးလုံးတစ်လုံးဖြင့် ပစ်ထောက်ထားလိုက်လေသည်။

“မင်း အတော်လျှင်တဲ့ကောင်ပဲ”

“ဟ...မလျှင်လို့ ရမလားကွ၊ ကျားရဲပေါ့တဲ့ နယ်မြေပဲ”

“သာသမင်ကော မပေါ်ဘူးလား”

“လျှင်တဲ့ကျားနဲ့တွေ့ရင် တို့အတွက်က အရိုးအရင်ဆဲ ကိုက်ရမှာပါကွာ”

တကယ်ဆိုတော့ စိန်ခလုတ်နှင့် သူညတို့ ပြောဆိုနေကြသော စကားများမှာ သူတို့လောကသုံး “အထာ” စကားများ ဖြစ်သည်။ လောကတိုင်း နေရာတိုင်း အလွှာတိုင်းတွင် သားသမင်ငယ်များ ရှိသလို ကျားဆိုးကျားရဲ့ စဉ်းလဲသော ကျားရိုင်းများလည်း ရှိတတ်ကြသည်။

ယခု သူတို့၏လောကတွင် ကျားဆိုးကျားရဲတို့သည် ခေါင်းတုံးပေါ် ထိပ်ကွက် ခေါင်းနတ်၊ အပြုံးနတ်၊ ပေးရကမ်းရ ပုဂ္ဂိုလ် လာဘ်ထိုးရတာတွေကလည်း ဖုန်းဒေးပင်။

နိစ္စဓူဝ တွေ့ကြုံလှုပ်ရှားရသော သူညတို့လို လူတန်းစားများအဖို့ ကျားဆိုးကျားရဲများကို “အစာ” မကျေညံ့မရ နတ်ဆိုးမိစ္ဆာများထက်ပင် “ဖမ်းစား” တတ်သော လက်တစ်လုံးခြား ဥပဒေကလေးတွေနှင့် ရှိသည်။ ဒါကြောင့်ပင် စေတနာမရှိလည်း ပေးရကမ်းရ ခွန်ကြရ၏။ အလုပ်ဖြစ်သည်ဖြစ်စေ၊ မဖြစ်သည်ဖြစ်စေ ဒေသတို့တစ်တွေကမူ ဆည်ဝတွင် အသင့်စောင့်နေသော ဖျိုင်းများကဲ့သို့ မိမိတို့ရရှိတစ်ပါး တခြာဘာဆိုဘာမှ မတွက်၊ မသိ၊ သိလည်း မသိဟန်ဆောင်သည်။ ဒါမှလည်း သူတို့၏ ဝမ်းဝမည်၊ သူတို့၏ ဗိုက်ဆူမည်၊ သူတို့ သူတို့တစ်တွေ၏ နံ့မိသံအသီး

သီးကင်ပွန်းတပ်ထားရသော မယားကညာတို့ လိုတာတော့၍ ဆင်တိုင်းလှချိန်မည်။

တကယ်တမ်း သက်စွန့်ဆံဖျားဘဝ ဝမ်းရေလျှပ်ရား ရှာကြံနေရသော သုညတို့လိုဘဝမျိုးကို သူတို့နားမလည်။ သူတို့ မညာတာနိုင်၊ လူမိလျှင် ခံစရာရှိခံ၊ ထောင်နန်းဝင်စရာရှိ ဝင်ခဲ့ရသော်လည်း နောက်ကွယ်မှ ဒင်းတို့တစ်တွေသည် နိုင်ငံခြားမှလာသော စီးကရက်သောက်မပျက်၊ ညနေတွင် နိုင်ငံခြားအရက်ယမကာနွဲ့တွင် ပျော်မြူးနှစ်မွန်းနေကြသည်။

သူတို့တစ်တွေကို “ကျား”ဟု သုညတို့က ကင်ပွန်းတပ်၏။ အထာပြစ်၊ ဟုတ်ပါသည်။ ဥပုသ်စောင့်သော ကျား တောတွင်း၌မရှိတတ်သလို ပင်ဖမ်းစားတတ်သော လူတန်းစားကျားများကလည်း ရန်ကုန်မြို့ထဲတွင် မရှိပါဟု ပြောမဖြစ်အောင်ပင် ရှိနေကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ၌ လူကြီးလူကောင်းအရေခွဲမျက်နှာဖုံးလည်း အဆင့်သင့်ရှိ၏။ ဂုဏ်ပကာသနနှင့် အရိန်အဝါဒေါက်တိုင်ကြီးများလည်း အရန်သင့်၊ ဤသို့ဆိုလျှင် ဒင်းတို့တစ်တွေသည် သုညတို့လို လူတန်းစားများအပေါ်၌ အဘယ်မှာလျှင် အညွန့်နူးမစားဘဲ နေချိန်နည်း။ အလွယ်ရလျှင် လွယ်သောလမ်းကိုသာ အသာလျှောက်ကြပေတော့သည်။

လူတွေအကျင့်ပျက်အောင် ဒင်းတို့တစ်တွေက ခြိမ်းခြောက်လုပ်ဆောင်နိုင်နေသည်နှင့် ဘာမျှမထူးခြား၊ တခြားအလုပ် မလုပ်တတ်၍ ရရာ လွယ်ရာ၊ ချောင်ရာအလုပ် လုပ်ကြရသော သုည

တို့၏ ဒုက္ခပင်လယ်သည် သွေးညှို့နံတို့နှင့် ရောထွေးနေလျက်ပင်။

ဒါကြောင့် ဒါကြောင့်ပင် သုညတို့တစ်တွေအဖို့ မျက်စိလျှင် နားယဉ် ကျင့်ထားရ၏။ မိမိက ဘဝပေးအခြေအနေကြောင့်၊ ရပ်တည်မှုတစ်ခုကြောင့် လုပ်ဆောင်နေရသော်လည်း ဒင်းတို့က အညွန့်နူးတတ်၏။ အညွန့်နူးမခံရအောင် ရှောင်နိုင်တိုင်းနိုင် လှည့်နိုင်ပတ်နိုင်မှ သူတို့ရသာမူသည် သူတို့အတွက် မျိုးမျိုးမြက်မြက်ကလေး ခံစားကြရမည်။

တချို့က သည်ဘဝကို ပျော်၍ ရောက်နေကြသည်။ အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ တချို့က ခိုင်းသူ၊ ခြိမ်းခြောက်သူရှိ၍ ရောက်နေကြသည်။ အလုပ်လုပ်နေကြရသည်။ တချို့ကမူ အလွယ်ရသောကြောင့် ရောက်နေကြသည်။

ထိုကဏ္ဍအသီးသီးတွင် သုညမှာ ဘဝကြောင့် ထိုဘဝကိုရောက်ရသည်။ အခြေအနေကြောင့် အလုပ်လုပ်နေရသည်။ သူများမျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်ကျရမှ စားရသောထမင်း၊ ကိုယ့်အားကိုယ်ကိုး၍လုပ်ရသော အလုပ်မဟုတ်ဘဲ လွယ်လွယ်လေးရသော ငွေဖြင့် ဝတ်စားဆင်ယင် စားသောက်ရသော ထမင်း၊ တကယ်တမ်းဆိုရပါမူ ထမင်းမဟုတ်၊ အဆိပ်များကို နေ့စဉ် စားနေရသူတွေ၊ ငရဲမီးတွေ နေ့စဉ်မျှီနေရသူတွေသာ။

တစ်နေရာရာတွင် ခါးပိုက်နှိုက်တစ်ယောက်ယောက်ကို ဖမ်းမိပြီဆိုလျှင် နံရိုးကျိုးခံရမလား။ ခေါင်းကွဲမလား။ မျက်နှာစုတ်ပြတ်သတ်သွားမလား။ အဆုံးစွန်ဆုံးဘဝ၌ အသက်ပင်ပျောက်သွားမလား ခံရသည်။ ထိုအခါ

မျိုး၌ အညွန့်နူးစားနေသော ကျားတို့၏ အရိပ်အယောင်မှာ သီသီကလေးပင်မတွေ့ရ။ ပူတေပသ၊မူကို ခံစားနေသော ကျားများ လုံးဝမတွေ့တော့။

ဤသို့လျှင် ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ၌ လျှပ်ရှားနေရသော သုညတို့ဘဝမှာ အဘယ်မှာလျှင် ပျော်စရာ၊ ချမ်းမြေ့စရာရှိပါအံ့နည်း။

သုည ထိုဘဝက ရုန်းထွက်ဖို့ အကြိမ်ကြိမ် ကြိုးစားကြည့်ဖူးသည်။ သို့သော် မအောင်မြင်ခဲ့။ ယနေ့တိုင် အောင်ပင် သုည၏ရင်ထဲ၌ ထိုဘဝမျိုးမပျော်၊ စက်ဆုပ်သည်။ ရွံရှာလာလေသည်။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ်ရပ်တည်နေရသော သူ့ဘဝလေးကိုတော့ သူ့အနေနှင့် သာယာချမ်းမြေ့အောင် ကြိုးစားရသည်သာ။

“မင်းကြည့်ရတာ အေးတိ အေးစက်နဲ့”

“ဟုတ်တယ် စိန်ခလုတ်။ ငါတို့ဘဝကို ရွံလာပြီကွာ”

“ဟေ့ကောင်...ဟောက်ပြန်ရေးစကားတွေ မပြောနဲ့”

စိန်ခလုတ်က အတည်ပေါက်နှင့်ဟန်လိုက်လေသည်။ သုညမှာ စိန်ခလုတ်အနီးရှိ အုတ်တိုင်ကို ကျောမီပြီး ရပ်လိုက်သည်။ ပြီးမှ -

“ဟောက်ပြန်ရေးစကား မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ လောလောဆယ် အသက်ရှင်နေရတဲ့ ဘဝကျေးဇူးကို မမေ့ပါဘူး။ မစော်ကားပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ရေရှည်မှာ ခိုင်ခိုင်မာမာ ရပ်တည်နိုင်မယ့် အလုပ်တစ်ခုခုကိုတော့ ငါအမြန်ဆုံး ရှာရတော့မယ်”

“ဟေ့ကောင်...မင်း ချီးတော့

ဘူးထင်တယ်နော့”

“ရိုးရိုးသားသားပါ စိန်ခလုတ်ရာ။ မကြာခင် ငိုညီမလေးတစ်ယောက် ငါ့ ဆီရောက်လာတော့မယ်။ အဲဒီအချိန် သူ့အစ်ကိုဟာ ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်နေ ပါလားလို့ သိသွားရင် အခက်ပဲ”

“မင်းမပြောရင် မသိပါဘူးကွာ”

“ဒီလိုမပြောနဲ့လေ သူငယ်ချင်း။ တို့ဘဝက သင်္ချိုင်းနှုတ်ခမ်းဝနဲ့ ထောင် နှုတ်ခမ်းဝပေါ်မှာ ကြီးတန်းလျှောက်နေ ကြရတာမျိုး မဟုတ်လား။ တစ်နေ့ မဟုတ်တစ်နေ့ ခြေချော်လက်ချော်ဖြစ် ခဲ့ရင် ဘယ်နယ်လုပ်မလဲ။ ငိုညီမလေး လူလောကအလယ်မှာ မျက်နှာပြဲပုံပါ တော့မလား။ ဒါတွေတွေ့ပြီး စိတ်မအေး ဘူးကွာ”

“မင်းတစ်ခုဖြစ်သွားရင် မပူပါနဲ့ မင်းညီမတာဝန် ငါယူပါ့မယ်”

“ဟေ့ကောင်...မင်းစကား မင်း ဒီမှာပဲရပ်လိုက်ကွာ။ ငါ့ကိုစော်ကားရင် စော်ကား အပြစ်မဲ့တဲ့ ငိုညီမလေးကို မင်းမထိပါနဲ့”

“ဟ...ကြီးကျယ်လှချည်းလား သူညီရ။ ငါလည်းလူတစ်ယောက်ပါပဲ”

“ဟေ့ကောင်...တို့ကိုလူစာရင်း ဘယ်သူတွေက ရေရေရာရာလုပ်ပြီး သွင်းကြမလဲ။ ဒီတော့ တို့ကို လူလို သတ်မှတ်တဲ့ နေရာလေးတစ်ခုခုမှာ တော့ တို့နေသင့်ပြီ”

“အာ...သူညီကလည်း လုပ် ဟာ လူပေါ့ကွာ။ လူလိုပြောမှာလည်း လူတွေပဲ။ ခါးပိုက်နှိုက်လို့ပြောတာလည်း လူတွေပဲဟာ။ ဘာများထူးလို့လဲ”

“ထူးတယ်စိန်ခလုတ်။ လူဆိုတာ တာဝန်ရယ်၊ အသိရယ်၊ စိတ်ဓာတ် ရယ်

ရှိဖို့လိုတယ်။ တိုင်းပြည်အတွက် ဘာ အတွက်ဆိုပြီး ငါကြီးကြီးကျယ်ကျယ် မပြောပါဘူး။ ငါ့မှာ ငိုညီမလေးအတွက် တာဝန်ကျေရမယ်။ ငိုညီမလေး လူ လောကအလယ်မှာ တင့်တင့်တယ် တယ်နေရဖို့ဆိုတဲ့ အတွေးအခေါ် အသိ ရှိရမယ်။ ဒါတွေအားလုံး လုပ်ဆောင်ဖို့ အတွက် မှန်ကန်တဲ့ စိတ်ဓာတ်ရှိရမှာ ပေါ့ကွာ”

“မင်းက အတ္တမဆန်ဘူးလား။ ငါ ညီမ။ ငါ့အတွက်၊ ငါတွေနဲ့”

“ဟေ့...စိန်ခလုတ်၊ လူဆိုတာ အတ္တသမားချည်းပဲကွာ။ ဒါကို မင်းနား လည်ထားရမယ်”

သူညီစကားကြောင့် စိန်ခလုတ် ငြိမ်သွားသည်။ သူညီသည် ဆေးပေါ့ လီဝံကို တစ်ဖွာနှစ်ဖွာရှိုက်ဖွာပြီး သံမံ တလင်းပေါ်သို့ ဖင်ထိုင်ချလိုက်၏။ စိန် ခလုတ်ပါ သူညီနှင့်အတူတိုင်လိုက်သည်။

“တစ်လောကလုံးက လူတွေဟာ ငါ့အတွက် ငါ့သားမယားအတွက် ဆိုပြီး လှုပ်ရှားနေကြတဲ့ သူတွေချည်းပဲကွာ စိန် ခလုတ်။ တို့ကရော လူတွေထဲကလုပ် နည်းနည်းပါးပါးတော့ ကိုယ့်အတွက် လုပ်ရဦးမှာပဲ”

“အင်း...မင်းနဲ့တွေ့ရင် ငါ့စိတ်က တောပဲ ကြာကြားနေရတယ်။ ဒါနဲ့ မင်းဒီ အလုပ်ကို တကယ် စွန့်လွှတ်တော့မှာ လား”

“ငါဆင့်ဖြတ်ပြီးတော့ တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ ငါလုံးစွန့်လွှတ်မယ်ကွာ”

“ဒီနေ့ကော”

“ဒီနေ့တော့ ရတတ်သရွေ့ ပိုင်ရင် ကြံ့ရဦးမှာပေါ့။ မပိုင်ရင်တော့ ပြန်ရပ် ကွာ”

“ကဲ...သွားကြည့် အချိန်နဲ့တန်း မင်းနဲ့ငါနဲ့ ပူးကွာ”

“ပူး”ဆိုသည်မှာလည်း သူတို့ လောက၏ ငေါဟာရ အထာ စကား တစ်ခွန်းဖြစ်သည်။ စိန်ခလုတ်ရာတွေ ရလျှင် သူညီကို တစ်ဝက်ခွဲပေးမည် သူညီအလုပ်ဖြစ်လျှင် စိန်ခလုတ်ကို တစ်ဝက်ခွဲပေးရမည်။

သူတို့နှစ်ဦး တိုင်နေရာမှထလာ ခဲ့ကြသည်။ ဈေးထဲသို့ရောက်သောအခါ မျက်လုံးများကစားရင်း “အမဲ”ကို ရှာနေ ကြသည်။

ဈေးထဲတွင် ပျိုပျိုမျှစ်မျှစ် ချစ် စဖွယ် မိန်းမရွယ်လေးများကို သူညီ တွေ့မိသည်။ ဒင်းတို့တစ်တွေထဲမှ အချို့ သည် ကြေးပြားငွေစဖြင့် သွေးသားဝေ မျှပေးနေကြသော “လူကုန်ပစ္စည်း”က လေးများ ဖြစ်ကြသည်ကို သူညီသတိ ထားမိသည်။ ရပ်ရည်လေးတွေကြည့် လိုက်လျှင် ချောမွေ့သည်။ လှပသည်။ ပြည့်ပြီးတောင့်တင်းသော ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက်များနှင့် ဖြစ်ကြသည်။ သို့ သော် သူတို့သည် လူကုန်ကူးနေကြသူ များ အများဆုံးဖြစ်၏။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသူလေလား။ အထက်တန်း ကျောင်းသူများလေလားဟု ထင်မှတ်မှား ဖွယ်ရှိသည်။

“အလစ်”

သူညီတို့နောက်ဘက်နားမှ လူ ရွယ်တစ်ယောက်က ဖြတ်သန်းသွား သော ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ကို လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သည်။ ကောင်မ လေးနှစ်ယောက်က ဆံပင်ကလေးများ ပဲခွံသွားအောင် ခေါင်းကလေးကို ဆတ် ခနဲလှုပ်ယမ်းရင်း အသံရှင်ကို ရှာဖွေ

ကြည့်နေကြသည်။

“ဟာ...ဝီတာ”

အော်ဟစ်နှုတ်ဆက်ပြီး ကောင်မလေးနှစ်ယောက်စလုံး လှူရှယ်အနီးသို့ ရောက်သွားကြသည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ယုတို့ ဒီကေ ဖြစ်ပြီလား”

“မဖြစ်သေးလို့ Round နေတာပေါ့ ဝီတာရဲ့ ဘာလဲ ဝယ်မလို့လား”

“ဝယ်စရာ မနီးနီက သိပ်နည်းနေလို့ အဲလစ်ရဲ့”

အဲလစ်ဆိုသော ကောင်မလေးက ဝီတာဆိုသော ကောင်မလေး၏ စကားကိုကြားသောအခါ သဘောကျစွာ အသံကလေးထွက်အောင် ရယ်လိုက်၏။

“ယုကလည်း ဘိုင်ကျလိုက်တာ”

“ဒါပေါ့ကွာ။ ငွေဆိုတာ ခုရှိရင်ရှိမယ်၊ မရှိရင် မရှိဘူးပေါ့”

“ကဲ...သွားမယ်ကွာ၊ အချိန်ရှိတုန်း”

အဲလစ်က နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်လှည့်ရန် ပြင်လိုက်၏။ ဝီတာက အဲလစ်ဘေးမှ ကောင်မလေးကို မျက်စိတစ်ဖက် ပစ်လိုက်သည်။ ကောင်မလေးက ဘာမှမပြော ပြီးပြီးငြိမ်သွားသည်။

သုညသည် ဥထွေးအတွက် စိုးရိမ်စိတ်တို့ ပိုလာမိတော့သည်။ ယနေ့တွေ့ကြုံနေရသော မြင်ကွင်းကို ကြည့်လျက် စိတ်အကြီးအကျယ် ညစ်သွားမိလေသည်။

“ဟေ့ကောင်...မြန်မြန်လာ”

ဘယ်နေရာသို့ လှည့်ထွက်သွားမှန်းမသိသော စိန်ခလုတ်က သုညကို လက်ဆွဲခေါ်ပြီး ဆင်ခေလ်လမ်း တံတား

ဘက်ဆီသို့ခေါ်သွား၏။

“ငါ ဘောလုံးကန်ခဲ့တယ်”

“ဟေ့...မြန်လှချည်လား၊ ဘယ်တုန်းကလဲ”

“မင်း ကောင်မလေးတွေကို ငေးနေတုန်း ငါလည်း ပိုင်တာနဲ့လုပ်ခဲ့တာ”

“ကောင်မလေးတွေဆီကလား”

“သွားစမ်းပါ။ မင်းကောင်မလေးတွေဆီမှာ ဘောလုံးတွေခဲ့လို့လား”

“ဟင်အင်း”

“ရော...ဒီမှာကြည့်စမ်း”

စိန်ခလုတ်က သူ၏ညာဘက် လက်ဝါးထဲမှ ရွှေကြယ်သီးတစ်လုံးကို ဖွင့်ပြလိုက်သည်။ ရွှေကြယ်သီးတစ်လုံးကို တွေ့လိုက်သည်နှင့် သုညသည် ယနေ့ရွှေဈေးနှင့် တန်ဖိုးကို ရာမြတ်တစ်ဦးကဲ့သို့ စိတ်နှင့်မှန်းဆကြည့်နေ၏။

“ကဲ...ထပ်လျှောက်ကြဦးစို့ကွာ”

စိန်ခလုတ်မှာ ရွှေကြယ်သီးကို သူ၏ကြယ်သီးတပ် အိတ်ပုံးပါသော ရုပ်အင်္ကျီထဲသို့ ထည့်လိုက်ရင်း သုညကို ပြောလိုက်သည်။

“တို့လက်ထဲမှာ ဒီပစ္စည်းကြီးနဲ့ ကွာ။ တော်ကြာ အဆင်မပြေလို့ ရှင်းရလင်းရလင်း သက်သေခံပစ္စည်း ဖြစ်နေဦးမယ်... အမြန်ဆုံး အပ်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

“အေးလေ၊ အခုလည်း ဒါကို သွားထုမလို့ မင်းကိုခေါ်တာပဲကွာ။ တို့လက်ထဲမှာ ဘယ်ထားပါမလဲ၊ မင်းကလည်းကွာ အရေးထဲကြောင်နေပြန်ပြီ”

“ငါက စိုးရိမ်လို့ပြောတာပါကွာ”

နှစ်ဦးသား စကားစာပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြခဲ့ရာ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးအရှေ့ဘက် မျက်နှာစာသို့ ရောက်လာ

ခဲ့၏။ ဗိုလ်ချုပ်အောင်ဆန်းလမ်းကို ဖြတ်ကူးကာ မဂိုလမ်း(ရွှေ ခုံသာ)ထဲသို့ မှန်မှန်လျှောက်လာခဲ့ကြ၏။ ထိုအချိန် မျက်လုံးတစ်ချက်ပင့်ပြီး တစ်နေရာသို့ စူးစိုက်ကြည့်လိုက်မိသူက သုည၊ သုကြည့်လိုက်သော မြင်ကွင်းမှာ ငွေစက္ကူအထပ်လိုက်ကို သားရေလက်ဆွဲအိတ်ထဲမှ ထုတ်ယူပြီး ရေတွက်လာသော လူတစ်ယောက်၊ သူ၏နှုတ်ခမ်း၌ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ခဲထား၏။

“အစ်ကိုကြီး မီးတစ်တို့လောက်”

သုညက ငွေစက္ကူများထုတ်၍ ရေတွက်နေသော လူကြီးထံမှ လှမ်း၍ မိညိုရန်တောင်းလိုက်၏။ လူကြီးက သူ့ကို မရူစိမ့်သောမျက်လုံးများဖြင့် လှမ်းကြည့်ရင်း စီးကရက်ကိုလက်ဖြင့် မကိုင်အားသဖြင့် မေးခေါ်ပြီး ပါးစပ်မှ ဖြတ်ယူရန် လှမ်းလာသည်။

သုညမှာ “ကန်တော့မှော် အစ်ကိုကြီး”ဟုပြောကာ ညာဘက်လက်က စီးကရက်ဖြတ်ယူပြီး ဘယ်လက်သို့ ပြောင်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဆေးပေါ့လိပ်တွင် မီးခွဲအောင် အားပါတရ ဖွာနေ၏။ စီးကရက်မှာ နိုင်ငံခြားစီးကရက်တစ်လိပ်ဖြစ်သောကြောင့် စီးကရက်ပိုင်ရှင်က သူတို့ကို တွေ့တွေ့ကြီး ကြည့်လျက် ရပ်စောင့်နေသည်။ သုည၏ညာဖက်လက်သည် လုပ်ငန်းကို ကျင်သည်စွာလုပ်ဆောင်လိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သုညက စီးကရက်ကို ပါးစပ်တွင် ပြန်တပ်ပေးရင်း ထွက်လာခဲ့၏။ သူ၏ဂျာကင်အိတ်တွင် ညာဘက်လက်သည် သပ်ရပ်စွာထည့်ထားလျက် ပိုက်ဆံခွက်ရေကို လက်ညှိုးနှင့် လက်ကျွတ်သပ်

ပြီး ရေတွက်နေ၏။ အားလုံး နှစ်ဆယ်နဲ့ ငါးရွက်။

တော်တော်လှမ်းလှမ်းသို့ ရောက်မှ ထုတ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ အားလုံး နှစ်ဆယ်တန်တွေချည်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ကောင် စိန်ခလုတ်”

သုညက နှစ်ဆယ်တန် ငွေစက္ကူများကို စိန်ခလုတ်အား ပြလိုက်သည်။ စိန်ခလုတ်က ပြီးပြသည်။ ပြီးတော့ သူ၏ ကိုယ်နောက်ဘက်တွင် ဖွက်ထားသောလက်ကို ဆွဲယူထုတ်ပြလိုက်သည်။ ငါးသုံးလုံး စီးကရက်ဘူး စိန်ခလုတ်လက်ထဲ၌ တွေ့ရ၏။

နှစ်ယောက်သား သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်ကြတော့သည်။

သို့ရာတွင် နောက်ကြောင်းပြဿနာကရှင်းလှသေးသည် မဟုတ်သည့်အတွက် တစ်ဖက်လမ်းသို့ ကူးလိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့ ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်လာကြသည်။ ဖရေဇာလမ်းကို ဖြတ်မိကြပြီးနောက်တွင် တစ်ဖက်လမ်းသို့ ကူးလိုက်ကြပြန်၏။ ရွှေခိုင်တစ်ဆိုင်ရေသို့ ရောက်သောအခါ သူတို့ရလာသော ယူဉ်းကလေးကို ထုတ်ပြလိုက်ကြသည်။ ရွှေလယ်သည့်ဆိုင်ရှင်က သုညနှင့် စိန်ခလုတ်တို့နှစ်ဦးကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

စိန်ခလုတ်က ငါးသုံးလုံးစီးကရက်ဘူးထုတ်ကာ သုညကို လှမ်းပေးလိုက်၏။ သုညက သူ၏ခါးကြား၌ ထိုးထားသော ငွေငါးရာကို စိန်ခလုတ်ကို ထုန်းပေးရင်း -

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းအိတ်ထဲ ဆေးသိမ်းထားစမ်းကွာ”

စိန်ခလုတ်မှာ “အထာ” သိပြီးသူပီပီ ဘာမှမပြောဘဲ လှမ်းမူရှင်း သူအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်၏။ ထိုအခြေအနေကိုမြင်မှ ဆိုင်ရှင်၏မျက်နှာထားမှာ တစ်မျိုးပြောင်းသွား၏။

“ချိန်ကြည့်ဗျာ”

သုညက ဆိုင်ရှင်ကို လှမ်းပြောလိုက်၏။ ဆိုင်ရှင်က ချိန်ခွင်ကလေးကဲ့သို့ ရွှေကြယ်သီးလေးကို ထည့်လိုက်၏။ ကျန်ချိန်ခွင်ဘက်တွင် အလေးလေးတစ်လုံးထည့်၏။ ပြီးတော့ ရွှေကြီးတစ်ရွှေ နောက် ရွှေးလေးတစ်လုံး။

“လေးပဲနဲ့ တစ်ရွှေးသာသာ ရှိတယ်”

“လေးရာနှစ်ဆယ် ရမယ်လေ”

“နည်းတယ်ဗျာ၊ ထပ်တိုးပေးဦး”

“အာ . . . ဒါအများဆုံးပေးထားတာပဲ”

“ဒါဖြင့် မရောင်းသေးဘူး။ နောက်တစ်ဆိုင်ပြကြည့်ဦးမယ်”

“လေးရာငါးဆယ် ယူကြဗျာ”

“လေးရာငါးဆယ်”ဟု ဆိုလိုက်သည်နှင့် စိန်ခလုတ်နှင့် သုညတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦး၏ မျက်နှာများမှာ လေးရာငါးဆယ်ရလျှင် တော်ပြီဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသော မျက်နှာများ ဖြစ်သည်။

“ကဲ . . . ပေးပါဗျာ”

စိန်ခလုတ်က ရွှေခိုင်သမီးထံမှ လှမ်းတောင်းလိုက်သည်။

ရွှေကြယ်သီးဝယ်သူက ရွှေကြယ်သီးကို မှတ်ကျောက်ဖြင့် ပွတ်တိုက်စစ်ဆေးပြန်၏။ ပြီးတော့ ငရဲမီးပုလင်းလေးကိုဖွင့်၍ ငရဲမီးနှင့် ကိုစမ်းကြည့်

သည်။ ကျေနပ်အားစွာ စမ်းသပ်မှုများ ပြုလုပ်ပြီးသွားသောအခါတွင် ငွေလေးရာငါးဆယ်ကို ရေတွက်၍ စိန်ခလုတ်လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ဒါလ်ဟိုဗီလမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ စိန်ခလုတ်က သူရရှိလာသော ရွှေကြယ်သီးအတွက် ဝေစုငွေကို ရေတွက်ပြီး ငွေနှစ်ရာနှင့်အစိတ်ကို သုညအား ခွဲပေးပေးလိုက်သည်။ စိန်ခလုတ်ဝေခွဲပေးလာသော ငွေကို သုညကလက်မခံဘဲ သူငွေထဲမှ ငွေနှစ်ဆယ်တန်တစ်ရွက်ကို ဆွဲယူထုတ်လိုက်သည်။ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ငွေကျပ်တန်ကလေး ငါးရွက်ကို ရေတွက်ပြီး စိန်ခလုတ်ကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။

သုည၏ အပြုအမူကိုကြည့်ပြီး စိန်ခလုတ်ကြောင်တက်တက်ကြည့်နေသည်။

“မင်းငွေကို ငါ့ခွဲပေးတော့ နှစ်ရာနဲ့အစိတ်။ ငါ့ငွေကိုခွဲတော့ နှစ်ရာငါးဆယ်။ ဒါကြောင့် မင်းကို အစိတ်ထပ်ပေးတာပေါ့ကွ”

သုညက ငေးကြောင်ကြောင်နေသော စိန်ခလုတ်အား ရှင်းလင်းပြလိုက်သည်။

“ဟာ . . . မင်းဆီက ငါမယူချင်ပါဘူး”

“ဘယ်ရမလဲကွ မင်းယူရမယ်”

“မယူဘူးကွာ”

“ဟေ့ကောင် . . . မင်းလည်း မင်းရတဲ့ငွေ ငါ့ကိုပေးတယ်။ ငါလည်း ငါ့ရတဲ့ငွေကို ပေးတယ်။ ဘာလို့ မယူတာလဲ”

“မင်းညီမအတွက် မင်းမှာ ငွေလိုနေမှာပေါ့”

“ငွေလိုရင် ရှာရုံပေါ့ စိန်ခလုတ် ရာ”

သုညမှာ စိန်ခလုတ် ငွေလက်ခံ ရန်အတွက် ဤကောင်းမျိုးကို သုံးလိုက် ရသော်လည်း တကယ်တော့ သူ့အနေ နှင့် ထိုအလုပ်မျိုးကို ဆက်လုပ်လိုသည် စိတ်အလျဉ်းမရှိတော့ပါချေ။

“ဒါနဲ့ မင်း ဒီဘဝမှာ ဆက်နေ ဦးမလို့လား”

သုညစိတ်ထဲက အတွေးကို စိန် ခလုတ်က သိနေသူအလား မေးလိုက် လေသည်။

“ငါ လုပ်တော့ မလုပ်ချင်တော့ ဘူးကွာ။ ဒါပေမယ့် တခြားအလုပ်ရှာ မရခင်တော့ ကြံရမိရဦးမှာပေါ့ စိန် ခလုတ်ရာ”

သုညက စိန်ခလုတ်ကို ရှင်းပြ၏။

“ဟာ...မင်းရဲရည်ရွယ်ချက်ကို အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားပါကွာ။ မင်း က ဒီဘဝထဲကို မရောက်ချင်ဘဲ ရောက် လာရတာဆိုတော့ မင်းဒီဘဝက အမြန် ဆုံးလွတ်အောင်လုပ်ဖို့ လိုတယ်လေ”

“လွတ်ချင်တာပေါ့ သူငယ်ချင်း ရာ။ သူများ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ် ကျမှု။ သူများတွေကျိန်ဆဲမှ ရတဲ့ငွေကို ငါမမက်မောပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လေ အခြေအနေဆိုတာကို တို့က တပ်အပ် သေချာပြောလို့ ရတာမှာမဟုတ်ဘဲ”

“ခု ငွေတွေအားလုံးနဲ့ဆိုရင် မင်း အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ရင် အရင်အနီးဖြစ် ဘူးလား သုည။ ငါ မင်းဒီဘဝကလွတ် အောင် တစ်ဖက်တစ်လမ်းက ကူညီပါ ရစေ”

“မင်းကူညီတာကို ငါလက်မခံချင် ဘူး သူငယ်ချင်း။ မင်းကူညီတဲ့ အကူ

အညီက မင်းအသက်နဲ့ရင်းပြီး သက် စွန့်ဆဲဖျားလုပ်ထားတာရတဲ့ ငွေ။ အဲဒီ ငွေကို ငါက အလကားယူရမယ်ဆိုတာ တကယ်တော့ မတရားတဲ့အလုပ်ပဲ”

သုညမှာ သူ့ရှင်ထဲ၌ ခံစားရ သော ခံစားချက်အတိုင်း စိန်ခလုတ် ကို ပြောပြလိုက်သောအခါ စိန်ခလုတ် ကိုယ်တိုင်ပင် တအံ့တဩ ဖြစ်သွား အောင်ခံစားလိုက်ရပေသည်။ ဒါကြောင့် လည်း သုညကို ငေးကြည့်နေမိသည်မှ အပ ဘာမျှပြန်မပြောနိုင်အောင် နှုတ် ပိတ်နေမိလေသည်။

“ကဲ...သွားမယ် သူငယ်ချင်း”

သုညက စိန်ခလုတ်၏ ပခုံးကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ စိန်ခလုတ်မှာ သုညက သူ့လက်ထဲမှ ငွေကို စိန်ခလုတ်၏ ရုပ်အင်္ကျီအိတ် ထဲသို့ ထိုးထည့်ပေးပြီး ဈေးအပြင်ဘက် သို့ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ စိန်ခလုတ် တစ်ယောက်သာလျှင် သုညသွားရာ နောက်သို့ ငေးကြည့်ရင်း တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်နေမိလေတော့သည်။

သုည လေဟာပြင်ဈေးဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။ စောစောက ဥထွေး ကို ခဏထားခဲ့သော ဈေးဆိုင်သို့ရောက် အောင် ခြေလှမ်းကို ခပ်သွက်သွက်လှမ်း နေမိသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေကို တစ်ယောက်မှ ဂရုထားပြီး မကြည့်မိ။

“ဟေး...သုည”

အရက်သံနောနေသည့် အသံ တစ်သံကို ရုတ်တရက် သူ့အနီးကပ် လျက်မှ ကြားလိုက်ရသည်။ အသံရှင် ကို သူမမှတ်မိ။ ဒါကြောင့် အသံရှင် ကို ရှာကြည့်လိုက်သည်။ ရဲမှ အကျင့် စာရိတ္တပျက်ပြားမှုဖြင့် အရေးယူ အလုပ်

ဖြုတ်ထားခြင်းခံရသော ကျားကြီး ဘဟိန်း။ တကယ်တော့ သူတို့ဝန်းကျင် ကပေးထားသော ကျားကြီးဘဟိန်းသာ ဖြစ်သည်။ အမည်ရင်းက ကိုဘဟိန်း။

“ဘယ်လဲကွ၊ ခြေလှမ်းသွက်လှ ချည်လား”

ရယ်ကျဲကျဲမျက်နှာပေးနှင့် သုည အနီးသို့ ယိုင်ထိုးကာ တရွေ့ရွေ့ ရောက် လာလေသည်။ ကျားကြီးဘဟိန်းကို ကြည့်ပြီး သုည မြင်ပြင်းကတ်သွားမိ သည်။ သူ့ဘီက တစ်ခုခု အနိုင်ကျင့်ဦး တော့မည်ဟူ၍လည်း အတပ်သိထား ပြီးဖြစ်သည်။ မချစ်သော်လည်း အောင် ကာနမ်းရပေဦးတော့မည်။ ဒါကတော့ သုညဦးနောက်ထဲ၌ အစီအစဉ် ကျကျ နနချထားလိုက်ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

“ဟာ...အစ်ကိုကြီးပါလား။ မှန် လာပြီနဲ့တူတယ်”

သုညက အသံကို အချို့ရှင်ဆုံး သုံးလိုက်ရသလို မျက်နှာထားမှာလည်း အညင်သာဆုံး အပျော့ပျောင်းဆုံးသော မျက်နှာကို ကမန်းကတန်း ပြင်လိုက်ရ လေသည်။

“ငါ့ဦး အလုပ်မဖြစ်ဘူးလား”

“နယ်က ညီမတစ်ယောက်ရောက် နေလို့ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး အစ်ကိုကြီးရာ။ သူ ကိစ္စလေးတွေ လိုက်ပြီးဆောင်ရွက်ပေး နေရလို့ပါ”

သုညစကားကို ကျားကြီးဘဟိန်း က ယုံကြည်မှုလက္ခဏာမပြ။ သုညကို သာ မခိုးမခန့် ကြည့်နေပြန်သေးတော့ သည်။

“နည်းနည်းပါးပါးတော့ စွန့်ကြဲ ခဲ့ပါဦးကွာ။ ရေချိန်မကိုက်သေးလို့ပါ ကွယ်”

တော်ပါသေးရဲ့ အနုနည်းနဲ့ အလှူ
ခံနေလို့။ နို့မဟုတ် ကျားကြီးဆိုသော
ဝိသေသအတိုင်း စားတော့ ဝါးတော့
မယောင် ဟိန်းလိုက်ဟောက်လိုက်နှင့်
လုပ်တတ်သော ဝါးသမားကြီး ဖြစ်ပေ
သည်။ ယခုတော့ အချို့သာဆိုနည်းဖြင့်
အလှူခံနေ၏။

“အလုပ်လုပ်ရတာလည်း သိပ်
မလွယ်ဘူး အစ်ကိုကြီးရာ။ အရင်
တုန်းက ကျွန်တော်တို့တစ်တွေ လုပ်
ငန်းဟာ ကိုယ့်စည်းလေးနဲ့ ကိုယ်လုပ်
စားကြတာ။ ခုတော့ တချို့ကောင်တွေ
က စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ လိုက်လုပ်ကြတော့
အားလုံး ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်ကုန်ပြီ။
သုံးကျပ်လောက်ပေးခဲ့မယ်ဗျာ ကျေနပ်
နော်”

“အာ...ကျေနပ်တယ်၊ ကျေနပ်
တယ်။ မင်းပေးတဲ့ သုံးကျပ်ဆိုရင် ငါး
ပက်ဖီးပဲ ရှိတယ်ကွ။ ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ
ပေးပေး”

ကျားကြီးဟိန်းက သူညီ၏
မျက်နှာရှေ့တည့်တည့်သို့ လက်ဝါးဖြန့်
ပေးလိုက်၏။ သူညီက သူ၏ကျောက်
အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ကျပ်တန်ဟောင်းလေး
သုံးရွက်ကို ထုတ်ပြီးပေးလိုက်၏။

“အေးကွာ သာဓု...သာဓု ဘေး
ကင်းရန်ကင်းပါစေကွာ”

အရပ်သမားက ဆုတော့ဘာတွေ
ပေးနေပြန်တော့သည်။ သူညီမှာ ဘာမှ
ဆက်မပြောတော့ဘဲ နှုတ်ဆက်ပြီး
လှည့်ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဈေးအတွင်းက ဆိုင်သို့ ရောက်
သောအခါ ဥထွေးကို သူညီ အမော
တကောရှာကြည့်မိသည်။ ဆိုင်နှင့်ပလုန်း
မကမ်းတွင် မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်၌ ဥထွေး

မုန့်ဟင်းခါးစားနေသည်ကို တွေ့ရတော့
မှ သူညီရင်ထဲအေးချစ်သွားတော့သည်။

“မင်းနယ်ကွယ်၊ ကလေးမလေး
ဘာမှမကျွေးဘဲနဲ့ ထားသွားရတယ်လို့”

ဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက သူညီ
ကို တွေ့တွေ့ချင်း အပြစ်တင်တော့
သည်။ သူညီက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ
ရယ်ပြီးနေလိုက်သည်။ ဥထွေးက သူညီ
ကို လှမ်းမြင်လိုက်သောအခါ မုန့်ဟင်းခါး
ဆိုင်မှ ထလာပြီး သူညီအနီးသို့လာရပ်၏။

“အစ်ကိုရော မဆာဘူးလား၊ စား
လေ ဥထွေးကျွေးပါမယ်”

သူညီက ဥထွေးစကားကို ခပ်ပြုံး
ပြုံးလေး ကြည့်ရင်သာ ခေါင်းကို ခါ
ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

“အစ်ကိုပြန်လာတာ ပြန်သားလဲ”

ဥထွေးက မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို
ကိုင်ထားရင်းမှ သူညီကို လှမ်းပြော
လိုက်သည်။ သူညီက ဘာမှမပြောဘဲ
ငေးကြည့်နေသည်။ ဥထွေး၏ ရိုးသား
အေးဆေးလှသော မျက်နှာကလေးကို
သာ ကြည့်နေမိရာသည်။ ဥထွေး သူ
အပေါ်တွင် သံယောဇဉ်ရှိနေတတ်ပုံနှင့်
သူ့အား ယုံကြည်ခင်မင်နေပုံများကို
ကြည့်ပြီး ပီတိတော့ဖြစ်မိသည်။ သို့
သော် ဥထွေး မိမိ၏ ဘဝအစစ်အမှန်
ကိုသာ သိလိုက်ရမည်ဆိုပါလျှင် မိမိ
အပေါ်၌ အမှန်ပင် သံကြည်ခင်မင်နေ
သောစိတ်တို့ ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်ပေ
သည်။ ဥထွေး မသိပါစေနဲ့။ ဘာဆို
ဘာတစ်ခုမှ မသိပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်း
နေမိသလိုလို တစ်ယောက်တည်း စိတ်
အတွေးဖြင့် ပြောနေမိသည်။

ဥထွေးက မိမိကို ယုံကြည်လေး
စား ခင်မင်နေသလို တစ်သက်လုံးဖြင့်

သွားရန်အရေးမှာ မိမိကြံ့ဘဝမှ အမြန်
ဆုံး ရုန်းထွက်ပြီး ရိုးရိုးသားသားအလုပ်
လုပ်ရမည့် အရေးမှလွှဲ၍ သူညီ ဘာဆို
ဘာမှ တွေး၍မရ။ မိမိကြံ့ဘဝမှ ရုန်း
ထွက်နိုင်ရေးသည်မှာလည်း ဥထွေးနှင့်
မိမိတို့၏ ဘဝကံကြမ္မာစီမံလာချက်များ
အရသာ ဖြစ်ပေတော့မည်ဟု ဘာရယ်
မသိ သူညီ ကံကံကိုလွဲချနေမိတော့သည်။
“မရိုးကော စားလေ”

သူညီက ဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီး
ကိုကြည့်လျက် ပြောလိုက်သည်။ ဆိုင်
ရှင်အမျိုးသမီးကြီးက သူညီကို မဲ့ကားရွဲ့
ကာဖြင့် -

“ဘာအခုမှ လောကွတ်တွေ လာ
လုပ်နေတာလဲ၊ တော်ပါပြီရှင် ကိုသူညီ
ရယ်”

ဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီး၏ စကား
ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သူညီတစ်
ယောက်တည်း ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဟေ့ သူညီ၊ မင်းညီမက ဈေး
ရောင်းချင်လို့တဲ့”

ဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက လှမ်း
ပြောလိုက်သော စကားကို ကြားလိုက်
ရသောအခါတွင် သူညီတစ်ယောက်
ဥထွေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည်။
ဆိုင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီး၏စကားကို
အံ့သြလွန်းသောကြောင့် မဟုတ်ပေ။
ဥထွေး၏ ရုပ်ဆင်းအင်္ကျီနှင့် ဈေးရောင်း
ချင်သောဆန္ဒသည် မယှဉ်သာအောင်ပင်
ကွာခြားနေသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

တကယ်ဆိုတော့ ဥထွေး၏ မျက်
နှာပြင်ကလေးမှာ သွေးဥ သွေးကြော
ကလေးများ ပေါ်လွင်နေအောင်ပင် န
နယ်ထွေးထွေးကလေး ရှိလှချေ၏။ ချော
ရောင်သည်ဆိုသည်ကား အမြဲလွယ်

သလောက် တကယ့်လက်တွေ့ဘဝ
တွင်ကား ခက်ခဲလှသော အလုပ်မျိုးဖြစ်
ပေသည်။

ကိုယ်က ပစ္စည်းတစ်ခုကို လိုချင်
သဖြင့် ရောင်းသူတစ်ယောက်ထံတွင်
သွား၍ဝယ်ရသည်ကား လွယ်ကူလှချေ
၏။ ကိုယ်လိုချင်သော ပစ္စည်းလည်းဖြစ်
မည်။ ဈေးနှုန်းကလည်း သင့်တင့်မည်
ဆိုလျှင် ရောင်းသူဝယ်သူ ဈေးညှိနိုင်ပြီး
ဝယ်လိုက်ရုံသာရှိသည်။

ဥစ္စာက နနယ်သည်။

ဈေးဝယ်သူအား လှည့်စားတတ်
သော စကားကြွယ်ဝသည့် ဝိယဝါစာ
ပြည့်စုံသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက်
မဟုတ်ချေ။ ဝယ်သူက ဈေးဆစ်လျှင်
တင်းခံပြီး ရောင်းချင်မှရောင်းမည့် စိတ်
ဓာတ်မျိုး ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။

သည်ကြားထဲ ဈေးလာဝယ်သူ
က နန့်နန့်ဆိုလျှင် သဘောကောင်း၊
ကောင်းနှင့် ပေးပစ်မည့် ဝေသာန္တရာလို
စိတ်မျိုး ရှိပေမည်။

“ညီမလေး ဈေးရောင်းလို့ မဖြစ်
ပါဘူးကွယ်”

သုညက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ပိုင်ပိုင်
ချပြီး ငြင်းလိုက်လေသည်။

သုညစကားကို ဥစ္စာက ဘာမှ
ထပ်မပြောတော့ဘဲ ငြိမ်သက်စွာပင်
ထိုင်နေမိသည်။

မုန့်ဟင်းခါးပန်းကန်ကို အမြန်ဆုံး
လက်စသတ်လိုက်ကြသည်။ ပြီးတော့
သုည၏မိတ်ဆွေ ဆိုင်ရှင်အမျိုးသမီး
ကြီးကို နှုတ်ဆက်လျက် ထွက်လာခဲ့
ကြသည်။

တကယ်ဆိုတော့ သူတို့နှစ်ဦး
ထွက်လာခဲ့ကြသော်လည်း ဘယ်နေရာ

ဘယ်ဌာနဆီသို့ ဦးတည်မှန်းဆန္ဒ သွား
ရမည်ကို တိတိကျကျမရှိ။

သုညလည်း လမ်းလျှောက်လာ
ရင်းမှ ဥစ္စာကဲ့ အကဲခတ်လာခဲ့လေ
သည်။ ဥစ္စာကဲ့ ရုပ်ဆင်းအင်္ဂါရပ်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသောအခါ မိမိတို့၏ နှစ်
ဦးသားရှေ့ရေကို တွေးကြည့်လေလေ
ရေးရေးမျှပေါ်လေပင် ဖြစ်သည်။

“ဘယ်သွားကြမလဲ အစ်ကို၊
တိုက်ပျက်ကြီးကိုပဲ ပြန်ကြမှာလား”

သုည၏အတွေးအာရုံထဲသို့ ဥစ္စာ
၏မေးခွန်းက ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်လာ
လေသည်။ ဥစ္စာက မမေးခင်ကတည်း
က ကြိုတင်တွေးတော ပူပန်ထားပြီးဖြစ်
သော သုညသည် ဥစ္စာ၏ မေးခွန်းကို
ကြားလာရပြန်သောအခါတွင်လည်း
ရုတ်တရက်ချက်ချင်း အဖြေပေးရန်
အတွက် အခက်တွေ့နေရပြန်သည်။

တကယ်ဆိုတော့ ဥစ္စာသည်
အပျက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာ
ဖြစ်နေပါလျှင် သူ့အနေနှင့် လိုက်လံ
စောင့်ရှောက်ပြုစုရန်လည်း အကြောင်း
မရှိသလိုပင်။ ဥစ္စာနှင့်လည်း လုံးဝ
ပတ်သက်လာစရာ အကြောင်းမရှိလာ
ပေ။ သို့ရာတွင် ဥစ္စာကို မြင်ကတည်း
က သူ၏အာရုံထဲတွင် ဥစ္စာမှာ ခိုကိုး
ရာမဲ့ မိန်းမကောင်းလေးတစ်ဦးအဖြစ်
လက်ခံယုံကြည်ထားပြီး ဖြစ်ပေသည်။

“အစ်ကိုလည်း စဉ်းစားနေတာပဲ
ညီမရယ်။ အစ်ကိုအနေနဲ့ တစ်ယောက်
တည်း ပေပေတေတေ ဘယ်လိုနေနေ၊
ဘယ်မှာအိပ်အိပ်၊ ဘယ်မှာစားစား၊
အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ခုတော့ ဥစ္စာ
က မိန်းကလေးဆိုတော့”

“မိန်းကလေးဆိုတော့ ဘာဖြစ်

သလဲ အစ်ကို”

ဥစ္စာက မေးခွန်းမျိုးက အဖြေရ
အင်မတန်ခက်ခဲလှသော မေးခွန်းမျိုး
ဖြစ်ပေသည်။ ဥစ္စာကဲ့ ခုတိယမေးခွန်း
ကိုလည်း သုည လုံးဝဖြေရန် မလွယ်
ကူလှပါချေ။

“ပြောလေ အစ်ကို။ ဥစ္စာကဲ့အိပ်
စရာနေရာ အစ်ကိုမှာရှိသလား။ ဥစ္စာကဲ့
အစ်ကိုကိုယ့်တယ်လေ။ ဥစ္စာကဲ့
အစ်ကိုရဲ့ နှမရင်းလေးတစ်ယောက်လို
စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်လို့”

“အစ်ကိုအပိုင်းကို အစ်ကိုယ့်ပါ
တယ်။ အာမခံပါတယ် ညီမရယ်။ ခု
ခက်နေတာက ပတ်ဝန်းကျင်”

“အစ်ကိုမှာရှိတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်က
အစ်ကိုကို အထင်သေးတတ်သလား
ဟင်”

ဟော...လာပြန်ချေပြီ။ တတိယ
မြောက်မေးခွန်း။ ဒါလည်း သုညအဖို့
အဖြေရခက်လှပါတ်။ သုည ဥစ္စာကဲ့
တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဥစ္စာကဲ့
မိမိကို မယုံမကြည်သော မျက်နှာ
ထိမျက်နှာထားမျိုး ပုံစံမျိုး မတွေ့ရချေ။

“ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ အကောင်း
ချင်သက်သက်ရှိတာတော့ မဟုတ်ဘူး
ညီမရဲ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ သူများ
တွေ ကောင်းတာလုပ်နေလဲ ကြည့်ပြီး
ပြောချင်ရာ ပြောတတ်ကြသလို...
မကောင်းတာလုပ်နေလည်း ကြည့်ပြီး
ခိုင်းကူးထောပနာပြုချင်ကြတဲ့ သဘော
ရှိတယ်။ ခု အစ်ကိုကတော့ နေတာလည်း
ဥစ္စာကဲ့အတွက်ပါ။ အစ်ကိုမှာတော့
ဘယ်သူတွေဘာပြောပြော ဂရုမစိုက်
တတ်ဘဲ အလေ့အကျင့်က ရပြီးသလို
ဥစ္စာကဲ့ အစ်ကိုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပြော

ခံရမှာ စိုးရိမ်နေတာ”

“ပြောချင်တာ ပြောကြမယ်ပါစေ အစ်ကို၊ ဥထွေးအပေါ်မှာ အစ်ကိုထားတဲ့စေတနာနဲ့ အစ်ကိုရဲ့စိတ်မာတ်ကို ဥထွေး ယုံကြည်ပါတယ်”

“မဟုတ်သေးဘူးကွဲ့၊ ဥထွေးက အစ်ကိုကို ယုံကြည်တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုလက်ခံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုကို နှစ်ယောက်စလုံးနဲ့အတူတူပတ်ဝန်းကျင်မှန်တိုင်းက လေနှိုကြမ်းဆင်ပစ်လိုက်မှာကိုတော့ အစ်ကိုတော့ပြီး ပူမိတယ်”

“ထားပါတော့ အစ်ကိုရယ်၊ အစ်ကိုပြောသလိုပါပဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ဆိုတာ အကောင်းကိုလည်း အဆိုးလို့ မြင်တတ်မယ်။ အဆိုးကိုလည်း အကောင်းလို့ မြင်တတ်တယ်။ ပြောကြမယ်ပါစေ အစ်ကို၊ သူတို့ပြောနိုင်ရင် ခဏပေါ့၊ ပြီးတော့ ဥထွေးတို့က လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို ရင်ဆိုင်မယ်ဆိုတဲ့ ခံယူထားကြတဲ့ စိတ်ထားတွေရှိကြသေးပဲ၊ အရေတော့ နည်းနည်းထူရမှာပေါ့”

သုညမှာ ဥထွေး၏ သဘောတရားကို သိလိုက်ကြားလိုက်ရသော အခါ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာသွားမိသော်လည်း တကယ်တမ်း ရင်ဆိုင်ရမည့် အခြေအနေတွေကို စိကာစဉ်ကာ တွေးမိလာပြန်သော်လည်း မိမိတို့ရပ်တည်ရမယ့် အခြေအနေကို မဝံ့မရဲ ဖြစ်နေမိသည်မှာတော့ အမှန်ပင်။

ဥထွေးကို ဝေခေပြုံးကြည့်နေလိုက်သည်။ သုည၏အပြုံးကို တွေ့ရသော ဥထွေးပါ ရောနှံပြုံးလိုက်သည်။

“အစ်ကိုက ဥထွေးကို မယုံလိုလား”

“အစ်ကိုက မေးရမယ့်စကားတွေ

ပါ ဥထွေးရယ်”

“အစ်ကိုကို ဥထွေး အတိုင်းမသိ ယုံပါတယ်။ ဥထွေးနဲ့အတူတူ အစ်ကိုဟန်ယောက်အနေနဲ့ အစ်ကိုက အကာအကွယ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ဥထွေးထင်ပါတယ်”

“တွေ့တွေ့ချင်း လူတစ်ယောက်ကို ဥထွေး ယုံသလားဟင်”

သုညက ဥထွေး၏သဘောကို စစ်ကြောကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ ဥထွေး၏ လှုပ်ရှားမှုအသွင်ကိုလည်း အကဲခတ်ကြည့်နေမိသည်။ ဥထွေးသည် အပြစ်ကင်းစင်သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြုံးလိုက်၏။ ပြီးတော့ ရောမအဘိဓမ္မာရှင်ကြီး၏ အသွင်အပြင်မျိုးနှင့်လည်း သုညကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဥထွေး ညကတည်းက အစ်ကိုရဲ့ စိတ်ထားကို သိပြီးပါပြီ အစ်ကိုရဲ့ ပြီးတော့ အစ်ကိုရဲ့ အရောင်မဲ့တဲ့မျက်လုံးကြည်ကြည်ကလေးက အဖြေပေးနေပါတယ်။ လူတစ်ယောက်ရဲ့စိတ်ထားကို လုံးဝမသိသေးပေမယ့် သူရဲ့မျက်လုံးကို ကြည့်ရင် သိနိုင်ပါတယ် အစ်ကိုရဲ့”

သည်တစ်ချက်ကိုတော့ သုညအကြွင်းမဲ့ လက်ခံသွားရပေပြီ။

ဥထွေးက သူ့ကို ယုံယုံကြည်ကြည် လက်ခံယုံကြည်ထားပြီးဖြစ်တဲ့ အတွက်လည်း သူ့တွင် တာဝန်က မသေးလှချေ။ မိမိ၏စိတ်ထားရော၊ အမှုအကျင့်ရော၊ ပတ်ဝန်းကျင်ရော အားလုံး ဥထွေးအတွက် အရေကြီးလာလေပြီ။

ဥထွေး၏ ဘဝတစ်ခုလုံးသည် မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမှ တာဝန်မပေးပါဘဲနှင့် ရောက်လာပြီး သွေး

မတော် သားမစပ်ဘဲလျက်နှင့် သုညသည် ကာကွယ်ရတော့မည်၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတော့မည်။

အတော်ကလေး လျှောက်လာမိကြသောအခါ သူ၏ ပိုင်ရှင်မဲ့ တိုက်ဖျက်ကြီးအနီးသို့ ရောက်လာခဲ့ကြတော့သည်။ တိုက်ဖျက်ကြီးအတွင်းသို့ဝင်ရန် မကြံသေးဘဲ အပြင်ဘက်တွင်ရှိသော အုတ်ခဲပုံကလေးပေါ်တွင် သုည ထိုင်လိုက်သည်။ သုညနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ဥထွေးကထိုင်သည်။

“အစ်ကိုတို့ အိမ်ကလေးတစ်လုံး လောက် ငှားနေရရင် ကောင်းမလားလို့”

“အိမ်ဟုတ်လား အစ်ကို၊ အိမ်ဆိုတဲ့စကားဟာ လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်တယ် အစ်ကို၊ အိမ်ဖြစ်လာရင် နောက်ကလိုက်လာမယ့်ကိစ္စတွေက အများကြီး၊ ရေဒုံးရေခွက်ကအစ၊ အိုးခွက်ပန်းကန် အိုးအိမ်ပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းရမှာ အစ်ကိုရဲ့၊ အစ်ကိုမှာ တာဝန်တွေကြီးနေပါမယ်”

ဥထွေးက မိန်းမတွေေးတွေေးပြီး သုည၏အစီအစဉ်ကို ဖျက်လိုက်ရလေတော့သည်။

“ထမင်းချိုင့် ပေးစားရင်ကော”

သုညက လက်ထဲတွင်ရှိသော ငွေကလေးအားကိုးနှင့် ဥထွေးကို ပြောလာပြန်၏။

“မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရိုရက်နဲ့ ထမင်းချိုင့်ယူစားရတယ်ဆိုတာ မကောင်းပါဘူး၊ အစ်ကိုရယ်၊ ခုလိုပဲ ကြုံသလိုစား၊ ကြုံသလိုနေကြတာပေါ့”

ဥထွေးစကားကို ကြားရသော အခါ သုညသည် အတော့်ကို နှိုးသွားသည်။

ဥထွေးကို နားမလည်နိုင်အောင် လည်း ဖြစ်သွားသည်။ ဥထွေးကို မိမိ အနေနှင့် ယခုကဲ့သို့ နေထိုင်သွားဖို့ အရေးမှာ တကယ်တမ်းတွေးကြည့် သောအခါ တိမ်မယောင်နှင့်နက်၊ လွယ် မယောင်နှင့်ခက်နေလှပေသည်။

ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ်ကို ကောက် ယူပြီး မိညိုကာ တစ်ဖွာနှစ်ဖွာ ဖွာလိုက် သည်။ မီးခိုးများကို မှတ်ထုတ်လိုက်ပြီး မီးခိုးတန်းများနောက်သို့ အတွေးများကို လိုက်ပါစေသည်။ သို့သော် အတွေးတို့ က တိတိပပ ကျကျနန မဟုတ်။

ဝိုးတဝါး မှုန်တရိုး မပြတ်မသား မကြည်မလင်း။

ဆေးလိပ်ကိုသာ ဆက်၍ ဆက် ၍ ဖွာလိုက်ရင်း ထိုင်နေလိုက်မိတော့ သည်။ ဘာစကားမှ မပြောတော့ချေ။ ဥထွေးလည်း တိုက်အိုပျက်ကြီးအတွင်း သို့ လင်သွား၏။

သုညတစ်ယောက်သာ ငုတ်တုတ် ထိုင် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေပြီ။ ဘဝတစ်ခုကို တကယ်တမ်း နက်နက်နဲနဲ တွေးလာမိ ပြီဆိုလျှင်ကား လွယ်ကူလှသည်မဟုတ် ကြောင်း သုည ကောင်းကောင်းသဘော ပေါက်ရလေပြီ။

* * * * *

ဥထွေးမှာ ဘယ်ကိုသွားရမည် မှန်ဆွေ့မသီး ညတုန်းက ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပြီး၍သာ ထွက်လာခဲ့ရသော် လည်း ဥထွေး တကယ်တမ်းရင်ဆိုင် ကြည့်သောအခါ မိမိတစ်ယောက်၏ ဘဝရပ်တည်ရေးမှာ မလွယ်ကူကြောင်း အလိုလို သိလာရတော့သည်။

သုည မနက်စောစောကပင် ဖြူ

ထဲသို့ အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ဟု ပြော ပြီး ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ဥထွေးအား ဘယ်မှမသွားရန် သွားခါနီး အတန်တန်မှာသွားသည်။ မနက်တမင်းစားချိန်အထိ မိမိပြန်လာခဲ့ မည်ဟု ပြောသွားခဲ့သည်။

တကယ်ဆိုတော့ ဥထွေးသည် အိမ်ကထွက်လာကတည်းက မိမိဘဝ ကို မိမိဘာသာ အားကိုးသမူပြုချင်၍ ဖြစ်သည်။ ဘဝရပ်တည်ရေးအတွက် မိမိကိုယ်ကိုသာ ယုံကြည်ကိုးစားရန် စိတ်ရှိသည်။ သုညကို အခိုက်အတန့် အားဖြည့်သာ အားကိုးအားထားပြုခဲ့သည် ဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်း တွက် ကြည့်မည်ဆိုသောအခါ သုညကို အား နာသည်။ သုညလို အခြေအနေမဲ့တစ် ယောက်သည် စိတ်ထားအရသာ ယုံ ကြည်အားကိုး၍ ရနိုင်မည်ဖြစ်သော် လည်း ဘဝတစ်ခုလုံးအတွက်ဆိုလျှင် သုည ကိုယ်တိုင် မိမိဘဝကို ရှန်းကန်လှုပ်ရှား နေရသူဖြစ်သောကြောင့် ကြာလျှင် နှစ် ယောက်လုံး၏ ဘဝတို့မှာ တိုးတက် ကောင်းမွန်မလာဘဲ ဆုတ်ယုတ်သွားနိုင် စရာအကြောင်းသာ ရှိလေသည်။

ဒါကိုတွေးမိသော ဥထွေးသည် ညတည်းက ဆုံးဖြတ်ချက်ချထားပြီးသူ ပီပီ သုညအပြင်သို့ အသွားမှာပင် မိမိ ၏ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း ခြေဦးတည်ရာ သို့ ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။ သုည ပြန်ရောက်လာလျှင် မိမိအတွက် စိုးရိမ် သောက စိတ်ပွားလျက် အဘယ်မျှ ပူပန်နေမည်ကို ဥထွေး တွေးကြည့် သည်နှင့်ပင် သိနိုင်သည်။ သို့သော် ဥထွေးသည် မိမိ၏ဘဝကိုရော မိမိ၏ စိတ်ကိုရော တရားနှင့်ကြည့်လျက် ဖြေ

လိုက်သည်။ ဘယ်သူမပြု မိမိမှဟူ၍။

အတော်ကလေး လျှောက်လာမိ တော့ ရန်ကုန်ဘူတာကြီးဘက်ဆီသို့ ရောက်မှန်းမသိ ရောက်လာလေသည်။ ဘူတာကြီးကို တွေ့ရသောအခါ မိမိခွဲခွဲ သောငွေဖြင့် လမ်းစဉ်ကလေး မန္တလေး သို့ ပြန်သွားရကောင်းနိုးနိုးဟူသော အတွေးတို့ ပေါ်လာပြန်သည်။ သို့သော် ဥထွေးသည် ထိုအတွေးကို ရိုက်ချိုး အနိုင်ယူပစ်အောင် ယူလိုက်သည်။

အဖေကိုချစ်၍ အဖေကို သတိရ ၍ အဖေကို တမ်းတမိရင်း ပြန်ချင်သော် လည်း မိထွေးဖြစ်သူက အိမ်မှထွက် သွားခဲ့ပြီး ပြန်ရောက်လာသော မိမိ အပေါ်တွင် ယခင်ကထက် ပို၍ပြောစရာ တိုးလာမည်ကို ဥထွေးတွေးမိလာသည်။ မန္တလေးသို့ပြန်ရန်အစီအစဉ်ကို ဥထွေး မတွေးတော့ချေ။

“ငါ့တူမက ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဝေဖိုင်ဖိုင် မိန်းမကြီးတစ်ဦးက ဥထွေး တွေငွေဝေဝေဖြစ်နေသည်ကို ကြည့်ပြီး မေးလာသည်။ ဥထွေးမှာ ထို မိန်းမကြီး၏မေးခွန်းကို ဖြေရန်အတွက် စကားလုံးရှာမရအောင် အခက်တွေ့နေ မိသည်။ တကယ်ဆိုတော့ ဦးတည်ရာမဲ့ နေသော ခရီးသွားတစ်ယောက်မဟုတ် နေသည့် မိမိဘဝအခြေအနေကို မိမိ တစ်ယောက်တည်းသာသိသည်။ ပတ် ဝန်းကျင်က လုံးဝသိကြလိမ့်မည်မဟုတ် ချေ။

“မော်လမြိုင် သွားမယ်ဆိုရင် လက်မှတ်တစ်စောင်ပိုနေလို့ ငါ့တူမယူ မလား”

“မော်လမြိုင်”

ဥထွေး၏ခေါင်းထဲသို့ မော်လမြိုင်

ဟူသော အသိနှင့်အတူ ကိုကိုရန်ပိုင်ကို ပြေး၍သတ်ရလောသည်။ ကိုကိုရန်ပိုင် မော်လမြိုင်ကို အသွားအလာရှိသည်။ ကိုကိုရန်ပိုင်နှင့် တွေ့လိုတွေ့ပြောဆိုသော အလိတစ်ချက်က ဥထွေး၏ ခေါင်းထဲသို့ လက်ခနဲ ရောက်လာလေသည်။

ဥထွေး ခေါင်းကို ဆတ်ခနဲ ညိတ် ပြလိုက်၏။

“ဟုတ်...ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့ အအေး၊ ကျွန်မ မော်လမြိုင်လက်မှတ် ရရင် ယူချင်ပါတယ်”

“အေး...အေး ဟုတ်ပြီ၊ အဆင် သင့်လိုက်တာကွယ်။ အခေါ်တူမတစ် ယောက်က ခရီးသွားခါနီးမှ ရေချိုးမှား ပြီး ဖျားနေလို့၊ ဒါနဲ့ ငါတို့မ မှတ်ပုံတင် ပါလား”

“ရှင်...မှတ်ပုံတင်ဟုတ်လား”

“အေးလေ၊ မှတ်ပုံတင်နံပါတ် ပြန် လဲခိုင်းရမှာပေါ့”

“အို...ဒေါ်မိကလည်း ရှုပ်မနေ နဲ့၊ မိချောနဲ့ ဒီသူငယ်မလေးကလည်း ခပ်ဆင်ဆင်တူတာပဲ။ မိချောမှတ်ပုံတင် ကျုပ်ဆီမှာပါတယ်။ အဲဒီမှတ်ပုံတင်ကို သူ့ခဏပေးထားလိုက်၊ မိချောအဖြစ်နဲ့ ပဲ လိုက်ခဲ့ပစေပေါ့”

အနားမှ အဖော်မိန်းမကြီးတစ်ဦး က ထဝိုင်းခိုင် ဒေါ်မိဆိုသော မိန်းမကြီး ကို ဝင်၍ပြောလာသည်။

“ဖြစ်ပါသလား မဖွားတင်”

“ဖြစ်ပါတယ် အေရယ်၊ ကြည့် လေ၊ မှတ်ပုံတင်ထဲက ဓာတ်ပုံနဲ့ ဒီသူ ငယ်မ”

ဒေါ်ဖွားတင်ဆိုသော မိန်းမကြီး က နှုတ်သွက်လက်သွက် မှတ်ပုံတင် ကစတစ်ခုကိုထုတ်ပြပြီးနောက် ဥထွေး

မျက်နှာနှင့် ယှဉ်ကြည့်ခိုင်းနေသည်။

“အင်း...အင်း...အတော့်ကိုတူ တာပဲ။ ကျုပ်လည်း ခုမှ သတိထား ကြည့်မိတယ်”

ဒေါ်မိက ဒေါ်ဖွားတင်၏စကား ကို ထောက်ခံလိုက်သည်။ ဥထွေးက မှတ်ပုံတင်ကဒ်မှ ဓာတ်ပုံရှင်ကို လှမ်း ကြည့်လိုက်၏။ ဟုတ်ပေသာပဲ အတော့် ကိုတူသည်။

“တခြားမကြည့်နဲ့ ဒေါ်မိ၊ မိချော ရဲ့ မှတ်ပုံတင်ထဲကရှုပ်နဲ့ အခုအပြင်က မိချောရဲ့ ရုပ်နဲ့တောင် တူမှမတူတော့ ပဲဟာ။ ငယ်ငယ်တုန်းက ရိုက်ထားတဲ့ မှတ်ပုံတင်ဓာတ်ပုံတွေဟာ ဘယ်မှာ ကြီး တဲ့ရှုပ်နဲ့ တူပါ့မလဲ။ ကျုပ်မှတ်ပုံတင် ကြည့်ပါလား။ မြေးတောင်ရနေပြီ။ မှတ် ပုံတင်ထဲမှာ အိမ်ထောင်ရေးအခြေ အနေ မရှိ၊ အပျိုတဲ့ ဟားဟားဟား”

ဒေါ်ဖွားတင်က သူ့စကားသူ ပြော ရင်းပြောရင်းက အားပါးတရပင် ရယ် လိုက်သေးတော့သည်။ ဒေါ်ဖွားတင် ၏စကားကြောင့် ဥထွေးပါရောပြီး ရယ် လိုက်မိသေးသည်။

“ကဲ...ကဲ...လာလာ တူမ ရထားပေါ်ကျမှ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြတာပေါ့၊ ငါတို့မ ပစ္စည်း တွေကော ဘယ်မှာလဲ”

“ကျွန်မ ကျွန်မ ဘာပစ္စည်းမှ မပါဘူးရှင်”

“အို...”

ဒေါ်မိက ဥထွေးကို သေသေချာ ချာကြည့်ပြီးမှ အံ့သြသွားသည်။ ဒေါ်ဖွား တင်ကမူ ဒေါ်မိလေကြောရည်နေဦး မည်စိုးသောကြောင့် -

“ကဲ...ရထားပေါ်ကျမှ အေးအေး

ဆေးဆေးပြောပါ ဒေါ်မိရယ်”

ဟုပြောရင်း၊ ဒေါ်မိကို ဘူတာ ထဲသို့ အတင်းတွန်းလွှတ်နေသည်။

ဥထွေးလည်း ဒေါ်မိ၊ ဒေါ်ဖွား တင်တို့နှင့်အတူ ရောယောင်ကာ ဘူ တာတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့တော့သည်။ ရထားတွဲ ပေါ်သို့ ရောက်ခဲ့ကြလေပြီ။ ပစ္စည်းများ နေသားတကျထားပြီးသောအခါ ဒေါ်ဖွား တင်က ခပေါင်းစီးကရက်ပူးထဲမှ စီးက ရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး မီးညှို့ဖွာ လိုက်၏။ ဒေါ်မိက သူ့နေရာတွင် ထိုင် နေရင်းမှ -

“ငါတို့မက မော်လမြိုင်ကို ပစ္စည်း မပါ ဘာမပါနဲ့ ဘာကိစ္စသွားနာလဲ”

ဥထွေးအနေနှင့် ဒေါ်မိ၏ မေး လာသောမေးခွန်းကို အပြည့်စုံဆုံနှင့် အတိုဆုံး ပြောပြနိုင်ရန် စဉ်းစားလိုက် သည်။ ပြီးတော့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ် ချက်လေ့လာသလို ကြည့်လိုက်၏။

“ဒေါ်မိ...တော်ကလည်းလေ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိတယ်တော့၊ စကားပြော ရင် တိုးတိုးသက်သာပြောပါ။ သူ့မှာ အားနာစရာ”

“အေးပါ၊ ကျုပ်ကလည်း စကား ပြောစရာရှိရင် အားပါးတရ ပြောတတ် လွန်းလို့ပဲ။ အင်း...နုနုကစား ဘယ် ရောက်သွားပါလိမ့်”

ဥထွေးသည် ရထား၏အရာသံကို ကြားလိုက်ရင်း၊ စိတ်ကို ခုံးနုံးချလိုက် တော့သည်။ သူ့ပဲ မိမိကို ဘယ်လောက် ပင်ရှာရှာ တွေ့စရာမရှိနိုင်တော့ပေ။

(ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်)

မောင်ရွှေစွန်

ကြက်ခြောက်လမ်းကို ခွင့်ပြုသော်

ကျော်ဆွေဝင်း(ရှေ့အင်း)

ကြက်ခြေနတ်လမ်းကို စွန့်ပြီးသော်

(ယ ဝ ဇ် လ မှ အ ဆက်)

ကျော်ဆွေဝင်း(ရွှေအင်း)

အခန်း (၂၄)

အနောက်ဘက်သို့ သွားသော ဆိုင်တန်းများနှင့် မြောက်ဘက်သို့ သွယ်တန်းသွားသော ဆိုင်ခန်းနှစ်ခုဆုံရာ ထိပ်ထောင့်နေရာသို့ ရောက်ချိန်တွင် နေလွှမ်းကစ၍ ...

“အယ်ကိုသွားကြမလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ မြနန်းမူနှင့် စိန်စိန်တို့က တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်ကာ မြနန်းမူကပင် ...

“အကြော်စားရင်၊ အေးအေးဆေးဆေးစကားပြောကြတာ ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောသောကြောင့် သူတို့သုံးဦး အကြော်ဆိုင်းဘုန်းများရှိရာ မြောက်ဘက်ဆီသို့ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ တောင်မြောက်သွယ်တန်းနေသော အကြော်ဆိုင်များကို လိုက်ကြည့်ရင်း ဆိုင်ခန်းနေရာကျယ်ဝန်း၍ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့်ရှိခဲ့သော အကြော်ဆိုင်ကြီးတစ်ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုအကြော်ဆိုင်ကြီးမှာ ဆိုင်ခန်းလေးခန်းတွဲ အတွဲလိုက်စပ်ယူထားပြီး စားပွဲအမြင့်ထိုင်ခုံအမြင့်များနှင့် သပ်သပ်ရပ်ရပ်ခင်းတုင်းထားကာ ရေခွေးကြမ်းဓာတ်ဘူးများနှင့် အကြမ်းပန်းကန်များကအစ

သန့်ရှင်းစွာ စီစဉ်ပေးထားလေသည်။ သူတို့သုံးဦးက အတွင်းဘက်အကူဆုံးစားပွဲတစ်လုံးတွင် ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြပြီး ဘူးသီးကြော်နှင့် အာလူးကတ်တလိပ်ကြော်များ မှာလိုက်သည်။

“အကိုနေလွှမ်း၊ အခု ဒီပွဲကို ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

စိန်စိန်က မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီပွဲမှာ တိတ်တိတ်ပုန်းကစားဝိုင်းတွေ ပါတယ်လေ။ အဲဒီမှာ အစ်ကိုတို့တောင်ငူကဒိုင်တွေပါတယ်။ အစ်ကိုက လာကစားတာမဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုတို့ရောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းဖိုး ငွေလိုက်ယူရတာ”

“ဒီမှာ ကျွန်မတို့ နန်းနန်းတို့နဲ့ တွေ့ရတော့ အဆင်ပြေသွားတာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်စိန်စိန်ရေ။ ကုန်းတော်ဝေါ်မှာ ဒီကညီမ မြနန်းမူကို တွေ့လိုက်ရတော့ အစ်ကိုဖြင့်ဝမ်းသာလိုက်တာ ပြောမပြတ်အောင်ဘဲ။ အစ်ကိုက ဝမ်းသာစိတ်နဲ့ သူ့နောက်နားသွားရပ်ပြီး သူ့ကိုစကားပြောဖို့ စောင့်နေတုန်း သူက သတိလစ်ပြီးလဲ သွားတော့ စိတ်ပူလိုက်တာအရမ်းပဲ”

“သွားပါ။ အခုမှ စိတ်ပူတယ်

လေးဘာလေးနဲ့။ အပိုတွေပြောပြီး အလွမ်းသယ်နေတာ။ အခုလိုပြန်မဆုံ ခင်ကရော အချိန်တွေအများကြီးရှိနေတာ။ ဒေယူဝတီကို လာလို့တော့ ဘာဖြစ်လို့ မလာလဲ”

မြနန်းမူက ချစ်စဖွယ်မျက်စောင်းလေးချိတ်၍ သူ့ကို မကျေနပ်သောလေသံနှင့် ပြောလေသည်။ ထိုအပြောကိုကြည့်၍ နေလွှမ်းရင်ခုန်ရသော်လည်း စိန်စိန်က သူမသူငယ်ချင်းဖြစ်သူ၏ ခံစားမှုကိုသိနေသည့်အလား ပြုံး၍ကြည့်နေသည်။

“တကယ်တော့ အစ်ကို ညီမကို တစ်ရက်မှမေ့မရပါဘူး ညီမရယ်။ နေ့စဉ်နဲ့အမျှ သတိရနေတယ်။ လွမ်းတယ်၊ တမ်းတတယ်။ ညီမဆီကို အစ်ကိုမလာတာက အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အစ်ကိုမလာရဲလို့ပါ”

နေလွှမ်းက ခံစားမှုပါသော အသံဖြင့် တိုးညှင်းစွာပြောလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့် အစ်ကိုက မလာရဲတာလဲ။ ညီမဆီ တန်းပြီးမလာရဲရင် တောင် စိန်စိန်ဆီလာပြီး ညီမကိုခေါ်ခိုင်းလို့ရတာပဲကို”

“ဒါတော့ဒါပေါ့ ... ညီမရယ်၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် မမျှော်လင့်ဘဲ

ရွှေတောင်ရွာဘုန်းကြီးယုံမှာ ညီမနဲ့တွေ့ပြီး တစ်ညတာအတူတူခွဲကြည့်ရုံလေးနဲ့တင် အစ်ကိုရင်ထဲမှာ ညီမအပေါ်သံယောဇဉ်တွေ များစွာငြိတွယ်ခဲ့ရတယ်။ အမှတ်မထင် ခွဲခွာခဲ့ရတော့ စိတ်ထဲမှာ တော်တော်လေးကို ခံစားခဲ့ရတယ်။ အဲဒီလိုခံစားရလို့ ညီမဆီလာတွေ့မယ်လုပ်ပြန်တော့ တစ်ခါလေး အကူအညီပေးပြီး အခွင့်အရေးယူချင်လို့လာတယ်လို့ ထင်မှာဦးရိမ်တာရယ်။ ညီမရဲ့မိဘ အသိုင်းအဝိုင်းတွေကလည်း ... ပွဲမှာတွေ့ခဲ့ပြီး အကြောင်း တိုက်ဆိုင်လို့ သိကျွမ်းလာတဲ့ ကစားသမားတစ်ယောက်က အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီး သူတို့သမီးဆီလာတယ်ဆိုတာ နှစ်မြှိုက်ကြမှာမဟုတ်ဘူးလေ။ အဲဒီလို တွေးမိတော့ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အားငယ်စိတ်ဖြစ်ပြီး မလာခဲ့တော့တာပါ။

နေလွမ်းက ရှည်လျားစွာရှင်းပြလိုက်သောအခါ မြေနန်းမူမှာ နေလွမ်းအပေါ် နားလည်သွားသည့်အပြင် အားငယ်သံပါနေသော သူ့စကားများကြောင့် မှင်ထဲတွင် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားပြီး ကရုဏာသက်စွာ ငေါ့ကြည့်နေမိလေသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းကို မသိမသာချရင်း ...

“အစ်ကို့ကို ညီမစိတ်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ကစားသမားတစ်ယောက်ဆိုတဲ့ အမြင်နဲ့ အထင်မသေးခဲ့ဖူးဘူး။ ပြီးတော့ ညီမမိဘတွေက လူတစ်ဖက်သားကို နားလည်တတ်ပါတယ်။ မမကြီးက အပျိုကြီးပီပီ စည်းကမ်းရှိတယ်ဆိုပေမယ့်လည်း တစ်ဖက်သားကို နှိမ့်ချပြီး ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်းတော့ မဆက်ဆံတတ်ပါဘူး။ အစ်ကိုတကယ်သတိရ တယ်ဆိုရင် လာခဲ့ပါ။

စိမ့်စိမ့်ဆီသွားပြီးမှ ညီမကိုခေါ်ခိုင်းလေ”

မြေနန်းမူက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ စိမ့်စိမ့်က ...

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို။ ကျွန်မတို့မိသားစုက ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိကြတယ်။ ဒါကြောင့် ဘယ်ညည်းညည်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် လွတ်လွတ်လပ်လပ် လာလို့ရတယ်။ ကျွန်မမိဘတွေက ခေတ်ကို နားလည်တော့ သားသမီးတွေရဲ့ လူမှုဆက်ဆံရေးကိုလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ နားလည်ခွင့်ပြုပေးထားတယ်လေ”

ဟု ဝင်၍ထောက်ခံလေသည်။ ထိုအချိန်တွင် သူတို့မှာထားသော ဘူးသီးကြော်နှင့် အာလူးကြော်များရောက်လာရာ ... ပျော်ပျော်နေတတ်သော စိမ့်စိမ့်က -

“ကဲ ... ကဲ ... အလွမ်းလည်းသယ်၊ စားလားစားကြ။ အကြော်တွေချထားရက်နဲ့ မစားဘဲ အလွမ်းချည်းသယ်နေရင်တော့ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း အကုန်အုပ်ပစ်မှာနော်။ နောက်မှတော့ အဆိုးမဆိုကြနဲ့”

ဟုပြောရင်း ပူပူနွေးနွေးဘူးသီးကြော်တစ်ခုကို ကောက်ယူ၍ ရွာလကာရည်နှင့် တို့စားနေလေသည်။ နေလွမ်းမှာ သွက်လက်ပွင့်လင်း၍ ချစ်ခင်စရာကောင်းသော စိမ့်စိမ့်အားကြည့်၍ သဘောကျစွာပြုံးလိုက်ရင်း ဘူးသီးကြော်တစ်ချပ်ကို ကောက်ယူကာ မြေနန်းမူ၏ လက်ထဲထည့်ပေးသည်။

မြေနန်းမူက နေလွမ်းကောက်ပေးသော ဘူးသီးကြော်ကို လှမ်းယူရင်း ရွှန်းလဲ့သောမျက်ဝန်းအစုံဖြင့် နေလွမ်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထိုအကြည့်တွင် သံယောဇဉ်အငွေ့အသက်များ

နှင့် အကြင်နာများစွာ ပါနေသည်ကို နေလွမ်းသိလိုက်ရလေသည်။

နေလွမ်းမှာ မြေနန်းမူအား အကြော်ကောက်ပေးပြီး ကြည်နူးချမ်းမြေ့စိတ်အဟုန်ဖြင့် သူမကိုစိုက်ကြည့်နေရာ သူ့အတွက် သူယူစားဖို့ကိုတော့ မေ့နေလေသည်။ ထိုအချက်ကို သတိပြုမိသော မြေနန်းမူက လက်ထဲမှ ဘူးသီးကြော်လေးကိုပင် ရှာလကာရည်တို့ပြီး နေလွမ်းကို ထိုးပေးလိုက်သည်။ ဒီတော့မှ နေလွမ်းမှာ ...

“ဟာ ... ညီမစားပါကွာ။ အစ်ကိုက သတ်သတ်ယူစားပါမယ်”

ဟုပြောကာ အကြော်တစ်ခုကို ကောက်ယူပြီးစားလိုက်လေသည်။

“အမယ်လေး ကြင်နာနေလိုက်ကြတာနော်။ အကြော်တွေရှိနေရက်နဲ့တောင် တစ်ခုတည်းကို တစ်ခြမ်းစီဖွဲစားကြမယ့်ပုံပဲ”

ဟု နောက်ပြောင်ပြောလိုက်သဖြင့် နေလွမ်းမှာ အနည်းငယ် နှိုးစိုးချွန်တန်ဖြစ်သွားသလို မြေနန်းမူကလည်း ရှက်ပြီး ခေါင်းငုံ့သွားလေသည်။ သို့ရာတွင် စိမ့်စိမ့်က ...

“ကြင်နာတာ ကောင်းပါတယ်။ များများကြင်နာကြ။ ကြင်နာတာက နေ နာကျင်တာဖြစ်မသွားရအောင်တော့ နှစ်ယောက်စလုံး သတ္တိရှိဖို့လိုတယ်နော်”

ဟု သတိပေးသလိုပြောလိုက်သောအခါတွင်မူ သူမ၏မျက်လုံးများ အလိုလို လေးနက်တည်ကြည်သွားပြီး မသိမသာလေး သက်ပြင်းချလိုက်သည်ကို သိလိုက်ရသည်။ ထိုစကားကြောင့် နေလွမ်းကိုယ်တိုင်လည်း တောခနဲဖြစ်သွားကာ မြေနန်းမူကို အဓိပ္ပာယ်ပါပါစိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ သူမက

လည်း ပြန်ကြည့်သည်။ အတန်ကြာ
အောင် စိုက်ကြည့်နေကြသော သူတို့
နှစ်ဦးစလုံး တစ်ဦး၏မျက်ဝန်းမှအမြေ
ကို တစ်ယောက်ကရှာတွေ့သွားပုံနှင့်
နှုတ်ခမ်းကွေးလေးတွေ တွန့်သွားရုံပြီး
လိုက်ကြလေသည်။

အမှန်စင်စစ် သူတို့နှစ်ဦးစလုံး
အခုအချိန်အထိ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရင်
ပွင့်၍ ဟရားဝင်ချစ်သူတွေ မဟုတ်ကြ
သေးပေ။ သို့ရာတွင် ခံစားမှုများ၏
စေ့စားရာအတိုင်း ပြုမူသက်ဆဲနေကြ
ပုံက သာမန်ခင်မင်ရင်းနှီးနေသော
မိတ်ဆွေများပုံစံမဟုတ်တော့ဘဲ ချစ်
သူများပုံစံ ဖြစ်နေလေသည်။ ဤ
အချက်ကို သူတို့ကာယကံရှင်နှစ်ဦး
စလုံး ကိုယ့်ကိုကိုယ် သိနေကြသလို
အပြင်လူဖြစ်သော်လည်း နီးစပ်မှုရှိနေ
သည့် စိန်စိန်က သိနေလေသည်။ ထို့
ကြောင့်ပင် စိန်စိန်ကလည်း သူတို့
နှစ်ဦးအား ယခုကဲ့သို့ ရင်းနှီးပွင့်လင်း
စွာ ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

ဤသို့ဖြင့် သုံးဦးသား စကား
စမြည်ပြောဆိုရင်း အချိန်များကုန်ဆုံး
လာကာ အကြော်လည်း နှစ်ပန်းကန်
ကုန်သွားလေသည်။

“စိန်စိန်က ပွဲကြည့်ချင်သေး
တာလား။”

နေလွမ်းက အကြော်မိုးရင်း
လိုက်ရင်း စိန်စိန်ကိုမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်
သည်။

“ဟင့်အင်း... ကျွန်မ ပွဲကြည့်
ချင်စိတ် မရှိပါဘူး။ ကိုနေလွမ်းနဲ့
နန်းနန်းတို့ စကားပြောချိန်ပိုရအောင်
တ မင်အကွက်ဆင်ပြီး အကြောင်းပြဖို့
အန်တီဆီက ဖျာလက်မှတ်တောင်း
လာတာ။”

“ကျေးဇူးတင်တယ်”

နေလွမ်းက စိန်စိန်ဉာဏ်ပြေးပုံ
ကို စိတ်ထဲမှကိုက်၍နိုးကျူးရင်း ပြော
လိုက်သည်။

“အကို ညီမတို့ ဘယ်ကိုသွား
ကြမလဲဟင်”

မြနန်းမူက တိုးညင်းသောလေ
သံဖြင့် မေးသည်။

“ဘယ်ကိုပဲဖြစ်ဖြစ် အစ်ကိုတို့
အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလိုရ
တဲ့ တစ်နေရာကိုသွားကြတာပေါ့”

နေလွမ်းက ထိုသို့ပြောလိုက်ချိန်
တွင် စိန်စိန်က ...

“နန်းနန်း၊ ငါက ဘုရားပေါ်သွား
ချင်သေးတယ်ဟဲ့။ အန်တီက နင့်ကို
စိုးရိမ်လို့ ဘုရားပေါ်မသွားစေချင်ဘူး။
နင့်ကိုယ်နင် စိတ်ချတယ်ဆိုရင်တော့
ငါတို့ အန်တီမမြင်အောင် တောင်
ဘက်မုခ်ကပတ်ပြီး ဘုရားပေါ်သွား
ကြမယ်လေဟယ်။ ငါ ဘုရားရှိခိုးပုတီး
စိပ်နေတုန်း နင်တို့နှစ်ယောက် စကား
ပြောကြပေါ့”

ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအခါ မြ
နန်းမူက နေလွမ်း၏သဘောထားကို
တောင်းခံသည့်အလား ခေါင်းကလေး
ငဲ့ပြီး ကြည့်နေလေသည်။ ထိုအချိန်
တွင် နေလွမ်း၏စိတ်ထဲ၌ တစ်စုံတစ်
ခုကို ဖျတ်ခနဲသတိရလိုက်ကာ မြနန်း
မူကိုကြည့်၍ ...

“ဪ... ညီမ အစ်ကိုတစ်ခု
မေးချင်သေးတယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“မေးပါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒီည စောစောပိုင်းက ညီမ
အနက်ရောင်ဝမ်းဆက်တွေ ဘာတွေ
ဝတ်ပြီး ဘုရားပေါ်ကို တစ်ယောက်
တည်း ရောက်မိခဲ့သေးသလား”

နေလွမ်းအမေးကြောင့် သူမမှာ

တွေတွေကလေးဖြစ်သွားကာ စဉ်းစား
နေရင်း ခေါင်းကိုခါယမ်းပြလေသည်။
စိန်စိန်မှာလည်း နေလွမ်း၏စကားကို
စိတ်ဝင်စားသွားပုံနှင့် ကြည့်၍ နား
ထောင်နေသည်။

“အစ်ကိုက အချိန်တိုင်း ညီမကို
သတိရနေတာလေ။ ညဦးပိုင်းက
အကို ဘုရားပေါ်ရောက်တော့ ကိုယ့်
မွေးနေ့ထောင့်က ဘုရားတော်မြတ်
တော်ပွားနဲ့ သဗ္ဗညုတို့ ခေတ္တာ
တယ်။ ပြီးတော့ ဇီးကရက်ထိုင်
သောက်ရင်း စိတ်ထဲက ညီမကိုသတိ
ရပြီး ညီမနဲ့တွေ့ရင် တောင်ချာပဲလို့
တမ်းတမိတယ်။ ငတာနေတော့ အရှေ့
ဘက်မုခ်အဆင်းမှာ ညီမနဲ့တစ်ထောင်
တည်းတူနေတဲ့ အမျိုးသမီးတစ်
ယောက်ကိုတွေ့ရတယ်။ အဲဒီ မိန်း
ကလေးက ညီမလိုပဲ ဆံပင်ရှည်ကြီး
ကို ခေါင်းစည်းကြိုးနဲ့ စည်းချထား
တယ်။ အနက်ရောင်ဝမ်းဆက် ဝတ်
ထားပြီး ညဘက်ဖြစ်နေတာတောင်
နေကာမျက်မှန်တပ်ထားတယ်”

“အဲဒါ ညီမလုံးဝမဟုတ်ဘူး။
ညီမနဲ့သိပ်တူနေတဲ့ အခြားမိန်းက
လေးတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့”

မြနန်းမူက စဉ်းစားပြီးပြောလေ
သည်။

“ဒါပေမယ့်ညီမရယ်၊ တူတာက
တော်ရုံတန်ရုံတူတာမဟုတ်ဘူး။ ထုံထုံ
ကွက်တီကို တူနေတာ။ ဒီကြောင့်
အစ်ကိုတောင် လူမှားနဲ့ အဲဒီမိန်းက
လေးကို ညီမမြနန်းမူလို့ ခေါ်မိသေး
တယ်”

“အဲဒီလိုခေါ်တော့ သူက ဘာ
ပြန်ပြောသလဲ”

“ဘာမှလည်း ပြန်မပြောဘူး။
လှည့်လည်း မကြည့်ဘူး။ ခဏကြာ

တော့မှ အစ်ကိုကို တစ်ချက်စောင်းတဲ့ ကြည့်ပြီး ထွက်သွားတယ်”

“အစ်ကိုက လိုက်ခေါ်မကြည့်ဘူးလား”

သည်တစ်ကြိမ် ဝင်မေးလိုက်သူက စိမ့်စိမ့်ဖြစ်သည်။

“လိုက်ခေါ်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုက မြန်မာ့အထင်နဲ့ လိုက်ခေါ်လေ သူက ရှေ့ကပြေးလေပဲ။ နောက်ဆုံးမှာ အစ်ကိုက ဇွတ်လိုက်ခေါ်တော့ ဘုရားပိုင်း အရှေ့မြောက်ဘက်က မှောင်ရိပ်ကျတဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာတင် ပျောက်သွားတယ်”

“ဟယ် ... ထူးဆန်းလိုက်တာနော်။ တစ္ဆေလား။ ဥစ္စာစောင့်များလား”

စိမ့်စိမ့်က လွှတ်ခနဲပြောလိုက်ပြီး ဇက်ကလေးပုကာ လျှာကလေးတစ်လပ် လုပ်နေသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြန်မာ့မူမှာ စားပွဲမျက်နှာပြင်ကို ငေးကြည့်ရင်း တစ်နေရာဆီ အတွေးရောက်နေပုံရလေသည်။ သူမ၏မျက်ဝန်းများမှာလည်း ဆွေးရိပ်သန်းလျက် ရိပ်ဝနေလေသည်။ ဤသည်ကို သတိထားမိလိုက်သော နေလွမ်းက သူမအနားသို့ကပ်၍ ...

“ညီမ နေကောင်းရဲ့လားဟင်”

ဟု တိုးညှင်းစွာ မေးလိုက်လေသည်။ ထိုအခါမှ သူမက မျက်တောင်ကော့ကြီးများကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လှုပ်၍ကြည့်ရင်း -

“ကောင်းပါတယ် အစ်ကိုရယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

“ဒါဆို ညီမ နောက်တစ်ကြိမ် ဘုရားပေါ် ပြန်လိုက်ရဲတယ် မဟုတ်လား”

“အစ်ကိုတစ်ယောက်လုံး ဘေး

နားမှာရှိနေမှတော့ လိုက်ရဲတာပေါ့”

သူမ၏အပြောကြောင့် နေလွမ်းစိတ်ထဲတွင် အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်သွားကာ ...

“ကဲ ... ဒါဆိုရင်သွားကြမယ်”

ဟုပြောကာ သူမလက်ကလေးကို လှမ်းဆွဲယူ၍ ထိုင်ရာမှထလိုက်သည်။ စိမ့်စိမ့်ကလည်း သူတို့နည်းတူထ၍လိုက်လာသည်။ သူတို့သုံးဦးလမ်းမပေါ်ရပ်မိချိန်တွင် စိမ့်စိမ့်က တစ်ခုခုကို သတိရသွားပုံနှင့် ...

“ခဏနေဦး။ ငါ အန်တီစန်းဆိုင်ခဏပြန်လိုက်ဦးမယ်”

ဟုဆိုကာ သူတို့ရပ်နေရာနေရာဆီမှ အနောက်မြောက်ယွန်းယွန်းဇာတ်ရုံ၏အရှေ့ဘက်တွင် ပြောက်မှုတောင်သို့ မျက်နှာမူထားသော ဆိုင်တန်းများဆီ ဆင်းသွားလေသည်။

“အစ်ကို အန်တီစန်းဆိုင်ဘက်ရောက်ပြီးပြီလား”

မြန်မန်းမူက သူ့အားမေးလိုက်သည်။

“ဟင်အင်း .. အစ်ကိုက မစန်းရိပ်တို့ဆိုင် ရှိမှန်းလည်းမသိဘူးလေ။ ပြီးတော့ အခု စိမ့်စိမ့်ဆင်းသွားတဲ့ဆိုင်ခန်းတွေဘက်လည်း မရောက်ဖြစ်တော့ မသိဘူးပေါ့”

“သွားချင်သေးလား”

“သွားမနေတော့ပါဘူး ညီမရယ်။ မနက်ဖြန် ပြန်ခါနီးမှပဲ သွားနှုတ်ဆက်တော့မယ်”

သူတို့နှစ်ဦး ထိုသို့ပြောနေကြစဉ်မှာပင် စိမ့်စိမ့်ကပြန်ရောက်လာပြီး

“သွားကြမယ်”ဟု ဆိုသည်ကြောင့် သုံးဦးသား အကြော်တန်းရှေ့လမ်းအတိုင်း တောင်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့လျှောက်လာကြရင်း

မြန်မန်းမူက ...

“စိမ့်စိမ့် အန်တီစန်းဆိုင် ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။ ထိုအခါမှ စိမ့်စိမ့်က ...

“ငါတို့အုပ်စု ဘုရားပေါ်မှာ သိပ်ကြာနေလို့ အန်တီက စိတ်မချဖြစ်ပြီး အန်တီစန်းကိုသွားမေးရင် တို့နှစ်ယောက် ပွဲသွားကြည့်နေတယ်လို့ပြောပေးဖို့ သွားမှာတာ”

ဟု ရှင်းပြလေသည်။ ယခုမှပင် နေလွမ်းရေး မြန်မန်းမူပါ သဘောပေါက်သွားကာ ရယ်လိုက်ကြသည်။

သူတို့သုံးဦးမှာ ဈေးတန်းနှစ်ခုဆုံရာ ထိပ်ရံနေရာမှ ဘုရား၏အနောက်ဘက်မုခ်ဆီသို့ ချိုးဝင်ရမည့်နေရာသို့ ရောက်ချိန်တွင် ချိုးကျွေ့၍မဝင်ဘဲ တောင်ဘက်တပ်စည်းအစပ်ဆီသို့ သွားကြသည်။

ထိုသို့သွားပြီး ဘုရားပိုင်းတောင်ဘက်အစပ် ၂၇၇၂ပင်တန်းများဆီ မရောက်မီတွင် အရှေ့ဘက်ဆီသို့ပြန်ချိုးကျွေ့ကာ တောင်ဘက်မုခ်မှ ဘုရားပေါ်ပြန်တက်ကြလေသည်။ ဤသို့လမ်းလွဲ၍တက်ခြင်းကြောင့် ဘုရား၏အနောက်ဘက်မုခ်အဆင်း ဓမ္မာရုံပေါ်တွင်ရှိနေသော ဒေါ်လှမှုမှာ သူတို့အဖွဲ့ဘုရားပေါ်ပြန်တက်သည်ကို မတွေ့မြင်နိုင်တော့ပေ။

သူတို့သုံးဦး ဘုရားပေါ်ရောက်လာချိန်တွင်တော့ ရင်ပြင်မတက်ပေါ်တွင် လူအတော်လေးရှင်းသွားပြီဖြစ်ပြီး စကြာပတ်လမ်းပေါ်ရှိ တချို့နေရာများတွင်သာ ပုတီးစိပ်နေသူသုံးလေးဦးနှင့် ပန်းဆီမီးကပ်လျှူနေသူ တစ်ဦးစနင်းဦးစ တွေ့ရလေသည်။

“ကဲ ... အစ်ကိုနဲ့ နန်းနန်း

သည်မှာ ဘုရားဖူးပြီး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောနေခဲ့ကြပေတော့။ ကျွန်မတော့ မွေးနံ့ဖြစ်တဲ့ အင်္ဂါထောင့်မှာ ပုတီးသွားစိပ်တော့မယ်”

စိမ့်စိမ့်က နေလွမ်းကို ထိုသို့ပြောကာ အင်္ဂါထောင့်ဆီသို့ ထွက်သွားလေတော့သည်။

စိမ့်စိမ့်ထွက်သွားပြီးသောအခါ မြန်မာက နေလွမ်း၏လက်ကို သူမ၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်လျက် ...

“ညီမတို့ ဘယ်မှာထိုင်မှာလဲဟင်”

ဟု မေးလေသည်။

“အစ်ကိုက စနေသားလေ။ ဒီတော့ အကိုမွေးနံ့ထောင့်မှာသွားပြီး ဘုရားဝတ်ပြုပြီး ဆုတောင်းကြရအောင်နော်”

“နေလွမ်းကပြောတော့ သူမက ခေါင်းကလေးညိတ်ပြီး သဘောတူသည်။ ထိုနောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦး စနေထောင့်တွင် အတူဘုရားဝတ်ပြုကာ ဆုတောင်းကြလေသည်။

နေလွမ်းက သူမအား ...

“ညီမ ဘာဆုတွေ တောင်းလဲ”

ဟုမေးတော့ သူမက ပြုံးပြီးကြီးကြည့်ကာ ...

“ရှက်တယ်”

ဟု ဆိုလေသည်။ ပြီးတော့မှ သူမကလည်း နေလွမ်းအား ...

“အစ်ကိုရော ဘာဆုတွေ တောင်းလဲ”

ဟု ပြန်မေးလေသည်။

“အစ်ကိုကတော့ မရှက်တော့ပါဘူး။ ဘုရားတပည့်တော်သည် ယခုဘဝတွင် ယခု ဘုရားတပည့်တော်နှင့် အတူ ဝတ်ပြုရုံနီးနေသော ဘုရားတပည့်တော်ချစ်သည် ညီမလေးမြန်မာမူ

နှင့် ဆုံစည်းပြီး မကွဲမကွာအတူတကွ ပေါင်းဖော်၍ အလှူရေးစက်လက်နဲ့ မကွာ လှူဒါန်းရပါလိုက်ဘုရား။ နောင် ၁၀ဆက်တိုင်းမှာလည်း အမြဲတစေ ဆုံစည်းပေါင်းဖော်နိုင်သော ချစ်သူများ ဖြစ်ရပါလိုက်ဘုရားလို့ ဆုတောင်းတယ်”

နေလွမ်းက ထိုသို့ပြောလိုက်သောအခါ သူမက ရှက်စနိုးဖြင့် ခေါင်းလေးငုံသွားပြီး ...

“ဟင် ... သူ့ဖြင့် ချစ်တယ်လို့လည်း မပြောဘဲနဲ့”

ဟု တီးတိုးဆိုလေသည်။ နေလွမ်းက ရှက်နေသောသူမအား ရွှန်းရွှန်းစားစားကြီး စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး

“လာ ... ညီမ၊ အစ်ကိုတို့ ဒီတောင်ဘက်လှေကားအဆင်းမှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောရအောင်နော်”

ဟု ဆိုလျက် သူမလက်ကိုဆွဲကာ တောင်ဘက်မုခ်အဆင်း လှေကားဆီသို့ လျှောက်ခဲ့ကြလေသည်။

ကံ့ကော်ရွက်များကြားမှ ဖြိုးဖြိုးဖြောက်ဖြောက် ကျရောက်နေသော လရောင်အောက်ရှိ အုတ်ခုံလေးပေါ်တွင် သူတို့နှစ်ဦး ဘေးချင်းယှဉ်လျက် ထိုင်ဖြစ်ကြသည်။

“ညီမ”

“ရှင်”

“အစ်ကို ညီမကို သိပ်ချစ်တယ် ညီမရယ်”

နေလွမ်းက ခံစားမှုအပြည့်ဖြင့် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်သော်လည်း သူမထံမှ တုံ့ပြန်သံမကြားရဘဲ အသက်ရှူသံ မျှင်းမျှင်းသာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ထိုအခါ နေလွမ်းမှာ အားမလိုအားမရဖြစ်လာပြီး

“ညီမ အစ်ကိုပြောတာ ကြားတယ်မဟုတ်လားဟင်။ ဒီစကားတွေ အခုလိုပြောဖို့ အစ်ကို အင်အားတွေ အများကြီး မွေးခဲ့ရတာပါ ညီမရယ်”

ဟုဆိုကာ သူမ၏လက်ကလေး တစ်ဖက်ကို ဆွဲယူပြီး လက်ချောင်းကလေးများကို အသာအယာဖျစ်ညှစ်လိုက်သည်။ သို့သော် သူမကတော့ တုတ်တုတ်မှုပ်မလှုပ်။

“ညီမ အကိုကို စိတ်ဆိုးသွားပြီလားဟင်။ အစ်ကိုကို တစ်ခုခုတော့ ပြောပါဦးကွာ”

“ဘာပြောရမှာလဲ”

သူမအသံက တိုးညှင်းပြီးတုန်ခါနေလေသည်။

“အစ်ကိုကို ချစ်တဲ့အကြောင်းပေါ့”

“ဟင် ... တော်တော်လည်တယ်။ စောစောက ဘုရားမှာဆုတောင်းကတည်းက ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနဲ့ ဆုတောင်းခဲ့ပြီတော့”

“ဒါဖြင့် ညီမလည်း အစ်ကိုကို ချစ်တယ်မို့နော်”

နေလွမ်းက အလိုက်ကန်းဆိုးမသိသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်ပမာ သူ့ကြားလိုသောစကားကိုသာ ဇွတ်မေးနေသည်။

“မချစ်ဘဲနဲ့ အခုလိုနှစ်ယောက်တည်း လာထိုင်နေပါ့မလား”

“တည့်တည့်ပဲပြောစမ်းပါ ညီမရယ်။ အစ်ကိုကိုချစ်တယ်မဟုတ်လားဟင်”

“ချစ်လို့ပေါ့ အစ်ကိုရယ်”

သူမ၏အသံက တုန်ခါတိုးညှင်းနေသော်လည်း နေလွမ်း၏နားထဲမှ တစ်ဆင့် ရင်ထဲသို့ ကျယ်လောင်စွာ စီးဝင်သွားလေသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ ညီမရယ်။ အစ်ကိုဝမ်းသာလိုက်တာ”

နေလွမ်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် သူမ၏လက်ကလေးကို ဆွဲယူ၍ ဖျတ်ခနဲမွှေးကြူလိုက်လေသည်။

“အစ်ကို”

သူမက တိုးတိုးလေးခေါ်သည်။

“ပြောပါဦး၊ ညီမ”

“အစ်ကို ညီမကို တကယ်ချစ်တာပါနော်”

“ဪ... ညီမရယ်၊ အရမ်းကို ချစ်ခဲ့တာပါ။ အစ်ကို ညီမကို တကယ်ချစ်တာက အခုမှမဟုတ်ဘူးလေ။ ဟိုးတစ်ခါ ဘုန်းကြီးပျံမှာ ညီမတို့နဲ့အတူ ပွဲကြည့်ပြီးခွဲခွာသွားရတဲ့ အချိန်ကတည်းက အစ်ကိုနှလုံးသားမှာ ညီမက နေရာယူထားခဲ့တာပါ။ အဲဒီကာလတွေကဆို ရင်ထဲမှာ-ဖော်မပြတတ်တဲ့ ဝေဒနာတွေနဲ့ ညီမကိုပဲ အချိန်ပြည့် သတိရပြီး တမ်းတနေမိတယ်။ နောက်တော့မှ ငါ သူ့ကိုချစ်မိနေပြီလို့သိလာရတဲ့အချိန်မှာ ညီမကို လာတွေ့ချင်ပေမယ့်လည်း မရေရာတဲ့ ဘဝအခြေအနေကြောင့် လာတွေ့ဖို့ မဝံ့ရဲခဲ့ပြန်ဘူး။ ဒီတော့ အထီးကျန်ဘဝနဲ့ပဲ ဖော်ထုတ်ခွင့်မရတဲ့အလွမ်းတွေကို ရင်မှာပိုက်ထားခဲ့ရတယ်လေ။ အခုတော့ ချစ်တဲ့ ညီမနဲ့ပတ်သက်ပြီး အရာရာကိုစွန့် လွှတ်စွန့်စားဖို့ အစ်ကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ”

“ညီမနဲ့ပတ်သက်ပြီး အစ်ကို ဘယ်လောက်အထိ ရည်ရွယ်ထားလဲ”

“ညီမရယ်... ညီမက အစ်ကိုအချစ်ကို မယုံလို့လားဟင်”

“ပြောလို့မရဘူးလေ။ အစ်ကိုက ညီမကိုတွေ့တုန်းတွေ့ခိုက် အပျော်

သဘောမျိုးတွဲပြီး ကွယ်တာနဲ့မေ့ထားခဲ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အို... မဟုတ်တာညီမရယ်”

“အစ်ကိုသာ အဲဒီလိုလုပ်သွားရင် ညီမတော့ သေအောင်ခံစားရမှာသိလား”

“အဲဒါမျိုးတွေ မပြောပါနဲ့ ညီမရယ်။ အစ်ကိုရင်ထဲမှာ ညီမကိုချစ်ခွင့် မပန်ခင်ကတည်းက ညီမနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကြီးမားတဲ့ရည်ရွယ်ချက်တွေ ရှိခဲ့ပြီးသားပါ။ အဲဒီတုန်းကတော့ တစ်ဗက်တည်းချစ်ခဲ့ရပြီး၊ တစ်ယောက်တည်း လွမ်းခဲ့ရတာ။ တစ်ယောက်တည်း ရည်ရွယ်ချက်တွေထားနေတာပို့ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်နေခဲ့တာပေါ့။ အခုတော့ အစ်ကိုရည်ရွယ်ချက်တွေကို အကောင်အထည်ဖော်တော့မယ်လေ”

“အစ်ကိုရည်ရွယ်ချက်တွေ ညီမကို ပြောပြပါဦး”

သူမက သူ့ပခုံးသားပေါ် ခေါင်းကလေးငုံမှိုရင်း ပြောလိုက်လေသည်။ သူက အလိုက်သင့်ထွေးပွေ့ထားရင်း သူ့ရည်ရွယ်ချက်များကို ပြောပြရလေသည်။

“အစ်ကိုရည်ရွယ်ချက်က အခုဒီကပြန်တာနဲ့ အစ်ကိုရဲ့ မိဘသဖွယ်လည်းဖြစ်၊ ဆရာလည်းဖြစ်တဲ့ ဦးလေး၊ ဖိုးထိန်ကို အစ်ကိုမှာချစ်သူရှိနေပြီဆိုတဲ့အကြောင်း၊ ပြီးတော့ အဲဒီချစ်သူကို လက်ထပ်ယူဖို့ ရိုးသားလွတ်လပ်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော် လုပ်ကိုင်တော့မယ့်အကြောင်း ပြောပြမယ်။ မရေရာနိုင်တဲ့ ကစားသမားလောကကိုမှီပြီး ငွေရှာနေရတဲ့ အလုပ်ကိုလည်း မလုပ်ချင်တော့တဲ့ အကြောင်းပြောပြပြီး တခြားအလုပ်တစ်ခုခုကို ပြောင်းလုပ်မယ်။ ငွေစု

မယ်။ ပြီးရင် ညီမကိုလက်ထပ်ယူပြီး တစ်သက်လုံး အိုအောင်မင်းအောင် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ပေါင်းမယ်။ ဒါအစ်ကိုရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေပဲ”

နေလွမ်းက ထိုသို့အခိုင်အမာ ပြောလိုက်ချိန်တွင် သူမမှာ နေလွမ်းကို အားကိုးမြတ်နိုးသော မျက်လုံးများ ဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“အစ်ကိုကိုသိပ်ချစ်တယ်”

ဟု တီးတိုးလေး ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

“ညီမကသာ အစ်ကိုရည်ရွယ်ချက်ကို မေးနေတာ။ တကယ်လို့ ညီမမိဘတွေ၊ အစ်မတွေက ညီမနဲ့ အစ်ကိုကို သဘောမတူဘူးဆိုရင် ညီမ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ”

နေလွမ်းကလည်း သူ့စိုးရိမ်သည့် ကိစ္စကို ကြိုမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမကတော့ အခိုင်အမာဆုံးဖြတ်ထားသော လေသံနှင့်ပင် ...

“အစ်ကိုခေါ်ရာ လိုက်မယ်လေ”

ဟု တည်ငြိမ်စွာပြောလေသည်။ ထိုအခါမှ နေလွမ်းမှာ ဝမ်းသာကြည်နူးစိတ်များဖြင့် သူမနဖူးပြင်မှ ဆံပင်စလေးများကို ညင်သာစွာမွှေးကြူလိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာပင် မှစ်ဝဆီမှ “အဟမ်း” “အဟမ်း”ဟု ချောင်းဟန့်သံပေးလာသော စိမ့်စိမ့် အသံကြားရသည့်ကြောင့် သူမတို့နှစ်ဦး ခင်ခွာခွာလေး ပြင်ဆိုင်လိုက်ကြလေသည်။

နှစ်ဦးရောက်လာသောအခါ သူတို့သုံးဦး လာလမ်းအတိုင်း ပတ်လှည့်၍ပြန်ပြီး နေလွမ်းက ဒေါ်လှမှုအတွက် လက်ဖက်ရည်ခိုင်မှ ပဲပလာတာနှင့် လက်ဖက်ရည်တစ်ထုပ်ဝယ်ကာ သူမတို့နှစ်ဦးအား ဓမ္မာရုံပေါ် လုံးကိမ့်လေ

သည်။ ပြီးလျှင် ဒေါ်လှမှုအား ပလာတာနှင့်လက်ဖက်ရည်ထုပ်ပေး၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်ခဲ့သည်။

နေလွမ်း ကိုမြင့်တို့ရှိရာ ကစားပွဲဝင်ရောက်သောအခါ ကိုမြင့်တို့ဝိုင်းမှာ သိမ်းပြီးပြီဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် သူတို့နှင့်အတူ ကုလားတံသို့လိုက်၍ အိပ်လိုက်လေသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် နေလွမ်းက အိပ်ရာမှထပြီး ရေတမ်းချိုးသည်။ ထို့နောက် ကိုမြင့်တို့နှင့် လက်ဖက်ရည်သောက်ပြီးသည်နှင့် ကိုမြင့်တို့အား အပြီးနှုတ်ဆက်ကာ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ် တက်ခဲ့သည်။ သူ့ဘုရားပေါ်ရောက်သည်နှင့် သံဃာအပါးငါးဆယ်အား ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းပွဲ စတင်သည်။ ဆွမ်းဆန်စိမ်းလောင်းသည်ဟုဆိုသော်လည်း ဆန်များကိုသာ လောင်းလှူကြသည်မဟုတ်။ သံဃာတော်များအတွက် အသုံးဝင်စေမည့် ပစ္စည်းမှန်သမျှ မိမိတို့နှစ်သက်ရာ လောင်းလှူနိုင်လေသည်။

ဂေါပကအဖွဲ့မှ ဆရာတော်တစ်ပါးလည်းကောင်း သူ့အလှည့်နှင့်သူ စေတီတော်ကြီးအားပတ်ပြီး အလှူခံကြလာပြီဖြစ်ကြောင်း ကြေညာပေးလေသည်။ နေလွမ်းလည်း သဒ္ဓါစိတ်အား ထက်သန်စွာနှင့် သံဃာတော်အပါးငါးဆယ်လုံးအတွက် တစ်ပါးလျှင် ဝတ္ထုငွေကျပ် ငါးဆယ်စီ လောင်းလှူခဲ့လေသည်။

ဆွမ်းလောင်းပွဲ ပြီးသည်နှင့် နေလွမ်းက မစန်းရီဆိုင်သို့ သွားကာ ထမင်းကြော်တစ်ပွဲစားသည်။ ပြီးနောက်တွင် မြန်မာ့တို့ထံသွားပြီး နှုတ်

ဆက်သည်။ မြန်မာ့မူက သူတို့နှင့်မှ အတူစောင့်မြန်စေလိုသော်လည်း နေလွမ်းက သူမမိခင်မှာ ငြိငြင်စိတ်ဖြစ်သွားမည်ကို စိုးသောကြောင့် မစောင့်တော့ဘဲ လာလမ်းအတိုင်း မြို့ချောင်းမှ ဖြူ၊ ဖြူးမှတောင်ငူသို့ ကားစီးကာ ပြန်ခဲ့လေတော့သည်။

* * *

အခန်း(၂၅)

ဇေယျဝတီဘုရားပွဲကြီး အပြီးတစ်လတိတိကြာသော တန်ခူးလပြည့်နေ့တွင် နေလွမ်းတစ်ယောက် ချစ်သူမြန်မာ့ရှိရာ ဇေယျဝတီမြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဇေယျဝတီမြို့ အနောက်ပိုင်းလမ်းထဲသို့ဝင်၍ စိမ့်စိမ့်တို့အိမ်ကို မေးမြန်းစုံစမ်းပြီး စိမ့်စိမ့်ဆီသို့ အရင်ဦးစွာဝင်သည်။ သို့ရာတွင် ကံဆိုးချင်တော့ ထိုနေ့တွင် စိမ့်စိမ့်က အိမ်မှာရှိမနေဘဲ ကိစ္စတစ်ခုနှင့် ရန်ကုန်သွားနေသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် နေလွမ်းမှာ စိမ့်စိမ့်နှင့် ဦးစွာတွေ့ဆုံပြီး မြန်မာ့အား စိမ့်စိမ့်နှင့်ခေါ်ခိုင်းမည့် မူလအစီအစဉ်မှာ ပျက်သွားလေသည်။ သူ့အနေဖြင့် ခုခံသင့်သော ဤခြေရာသို့ ရောက်ပြီးမှတော့ ခုခံသင့်ချက်မှာ လေးကို မြင်သွားလှသည်။

ချစ်သောမြန်မာနှင့် တွေ့ဆုံရန်မည်သို့ပြုလုပ်မည်ကို စဉ်းစားအကြံထုတ်ရင်း နောက်ဆုံးတွင် ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ချလိုက်လေသည်။ ထိုသို့ဆုံးဖြတ်ချက်ချပြီးသည်နှင့် သူက စိမ့်စိမ့်၏ညီမ အငယ်ဆုံးလေးကို အိမ်လိုက်ပြခိုင်းကာ သူကိုယ်တိုင် မြန်မာ့

မူတို့အိမ်သို့ ထိပ်တိုက်ဝင်လိုက်လေသည်။

ဤသို့ မြန်မာ့မူတို့အိမ်အထိ သူကိုယ်တိုင်ဝင်တွေ့ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခြင်းမှာလည်း အကြောင်းနှစ်ချက်ရှိလေသည်။ ပထမတစ်ချက်မှာ သူ့အနေဖြင့် မြန်မာ့မူထံလာတွေ့ခြင်းမှာ ယခုတစ်ခေါက်သည် ပထမဦးဆုံးအခေါက်ဖြစ်သောကြောင့် မြန်မာ့မူတို့မိသားစုမှ သူ့အပေါ် မည်သို့သဘောထားဆက်ဆံသည်ကို သိရှိနိုင်ရန်ဖြစ်သည်။ ဒုတိယအချက်အနေဖြင့် ယခုအချိန်မျိုးတွင် ချစ်သောမြန်မာ့မူအား ခေါ်ထုတ်၍ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်တွေ့ဆုံခြင်းထက် ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိစွာ နေအိမ်သို့သွားတွေ့သည်က ပို၍ကောင်းသည်ဟု တွက်ဆိမိသောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သူ မြန်မာ့မူတို့အိမ်သို့ ရောက်သွားချိန်တွင် ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင် တွေ့ဆုံလိုက်ရသည်မှာက အိမ်အောက်ထပ်တွင် ဈေးရောင်းနေသော မြန်မာ့မူ၏ အစ်မကြီးဖြစ်သည်။

နေလွမ်းက မြန်မာ့မူ၏မိတ်ဆွေဖြစ်ကြောင်းနှင့် လမ်းကြည့် မြန်မာ့မူဆံဝင်လည်ကြောင်း ပြောဆိုသောအခါ သူမက သူ့အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး လေ့လာအကဲခတ်ပြီးမှ အထင်သေးသည့်အရိပ်အယောင်များ၊ မနစ်မြို့သည့် အရိပ်အယောင်များပြကာ မြန်မာ့မူကို မခေါ်ပေးသေးဘဲ သူမ၏မိခင်ကို ဦးစွာခေါ်ပေးလေသည်။

မြန်မာ့မူ၏မိခင် ဒေါ်လှမှုက နေလွမ်းကိုတွေ့သောအခါ တန်း၍မှတ်မိသွားပြီး ဖော်ရွေစွာနှုတ်ဆက်၍ အိမ်ထဲသို့ဝင်ထိုင်ရန် ခေါ်လေသည်။ ထို

နောက် အောက်ထပ်ညောင်ခန်းရှိ သစ်သားဆက်တံတွင် နေလွှမ်းအားထိုင်စေပြီး သူမရော၊ သူမ၏ခင်ပွန်းဖြစ်သူ မြန်နန်းမူ၏ဖခင် ဦးမြကျော်တို့ပါ ညှပ်ခံစားပြောလေသည်။ သူမက ဦးမြကျော်အား နေလွှမ်းမှာ မြန်နန်းမူအား နှစ်ကြိမ်နှစ်ခါတိတိ ကူညီခဲ့ဖူးသူဖြစ်ကြောင်းပြောပြ၍ မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။ ပြီးသည်နှင့် အိမ်အပေါ်ထပ်တွင် စာဖတ်နေသည်ဆိုသော မြန်နန်းမူအား လှမ်းခေါ်ပေးလေသည်။

မြန်နန်းမူမှာ နေလွှမ်းရောက်နေသည်ဟု ကြားရသောအခါ ဖက်လက်စဝတ္ထုစ အုပ်တစ်အုပ်ကို လက်ထဲတွင်ကိုင်လျက် အောက်ထပ်သို့ ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလာသည်။

သူမက သူမမိဘများနှင့်အတူ ထိုင်နေသော နေလွှမ်းကိုတွေ့ရသောအခါ တစ်ပိုင်းအံ့သြဝမ်းသာဖြစ်သွားသလို၊ တစ်ပိုင်းကလည်း အနေရအထိုင်ရကပ်ပုံမျိုးနှင့် မျက်နှာအထားရခက်နေပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက်တွင် သူမမိခင်၏ဘေးတွင် ဝင်ထိုင်ပြီး နေလွှမ်းအား မိတ်ဆွေတို့၏ လောကဝတ်စကားများကို ဆို၍ ညှပ်ခံသည်။ ပြီးမှ ...

“ကိုနေလွှမ်း ဖေဖေတို့၊ မေမေတို့နဲ့ စကားပြောနေဦးနော်”

ဟုဆိုကာ စက်ဘီးတစ်စီးနှင့် လမ်းထိပ်သို့ထွက်သွားပြီး နေလွှမ်းအတွက် လက်ဖက်ရည်အံ့ချို၊ မလိုင်မုန့်နှင့်၊ ကိတ်မုန့်များဝယ်လာသည်။ ထို့အပြင် ရေနွေးကြမ်းကို ဓာတ်ဘူးနှင့် ထည့်၍ သူတို့ဆိုင်မှပင် လက်ဖက်၊ ပဲလှော်၊ ချင်းစသည်တို့ကို ယူသုပ်ပြီး တည်ခင်းညှပ်ခံလေသည်။

နေလွှမ်းမှာ မြန်နန်းမူ၏ မိဘနှစ်ပါးရှေ့တွင်မို့ မြန်နန်းမူအားပြောဆိုဆက်ဆံရာတွင် အခေါ်အဝေါ်အသုံးအနှုန်းကအစ အမှားများမပါစေရန် သတိထားပြီးပြောဆိုနေရသည်။ မြန်နန်းမူမှာလည်း ထိုနည်းအတူပင်၊ ဦးမြကျော်နှင့် ဒေါ်လှမူတို့မှာ သင်္ကြာစက်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ဖူးသော အငြိမ်းစားဝန်ထမ်းများဖြစ်ပြီး လူအများနှင့် ဆက်ဆံခဲ့ဖူးသော လူမှုရေးနားလည်သူများဖြစ်၍ နေလွှမ်းအပေါ်တွင်လည်း ပြေပြစ်ညက်ညောစွာ ဆက်ဆံခဲ့ကြသည်။ နေလွှမ်းမှာ မြန်နန်းမူညှပ်ခံကျွေးမွေးသည်တို့ကို စားသောက်ရင်း လူကြီးများအား ဂါရဝတရားနှင့် သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးစွာ ပြောဆိုဆက်ဆံနေရာမှ တစ်ချက် တစ်ချက်တွင် ဂနာမငြိမ်ဘဲ မြန်နန်းမူ၏မျက်နှာလေးကို ခိုးခိုးကြည့်လေသည်။ မြန်နန်းမူကလည်း ထိုနည်းအတူပင် လူကြီးများအလစ်တွင် နေလွှမ်းအား ခိုးခိုး ကြည့်တတ်ပြန်သည်။ ထိုသို့ခိုးကြည့်ကြရင်း အကြည့်ချင်းဆုံသည့် အခါများတွင်တော့ ရသည့်အချိန်ကလေးအတွင်း မျက်ဝန်းများဖြင့် အလွမ်းစကား၊ အချစ်စကားပေါင်း မြောက်မြားစွာကို ပြောဖြစ်ကြပြီး ဣန္ဒြေဆည်ကာ မျက်လွှာချလိုက်ကြရလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် နေလွှမ်းမှာ အချိန်တစ်နာရီနီးပါး မြန်နန်းမူတို့အိမ်တွင် နေပြီးသောအခါ အားလုံးကိုနှုတ်ဆက်၍ ပြန်ရလေသည်။

နေလွှမ်း အိမ်ထဲမှအထွက်တွင် မြန်နန်းမူက ခြံဝအထိလိုက်ပို့ပေးခဲ့သော်လည်း အိမ်အောက်ထပ်ဈေးဆိုင်လေးရှေ့မှနေ၍ လက်နှစ်ဖက်ကိုခါး

ပေါ်ထောက်ပြီး ရင်ကော့မတ်တတ်ရပ်ကာ မျက်လုံးဒေါက်ထောက် လိုက်ကြည့်နေလေသော အပမကြီး၏ မလိုလားသည့် ဟန်အမူအရာတို့ကြောင့် လွတ်လပ်စွာ စကားမပြောရဲခဲ့ပေ။

နေလွှမ်းက ခြံဝမှထွက်ချိန်တွင် သူမအား ချစ်ရည်ရွှန်းသောမျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ရင်း ...

“သွားတော့မယ်နော်”

ဟု နှုတ်ဆက်သောအခါ သူမက စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည့် လေသံနှင့် ...

“လွတ်လွတ်လပ်လပ် မတွေ့ရလို့ ညီမလည်းစိတ်မကောင်းပါဘူး။ နောက်တစ်ခါ စိတ်စိမ့်ဆီကိုပဲ လာခဲ့နော်။ မျှော်နေမယ်”

ဟု တီးတိုးလေးပြောဆိုလေသည်။ နေလွှမ်းကလည်း သူမကို သနားသွားကာ နားလည်သည်ဟု သောသဘောဖြင့် ပြုံး၍ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီး သူမအား ကျောခိုင်း၍ ပြန်လာခဲ့တော့သည်။

သည့်နောက်တွင်တော့ တစ်လလျှင် တစ်ကြိမ်၊ သို့မဟုတ် နှစ်ကြိမ်ခန့် နေလွှမ်းတစ်ယောက် ချစ်သူရှိရာ ဖေယျဝတီမြို့လေးသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။ စိတ်စိမ့်တို့အိမ်မှ စိတ်စိမ့်၏သီးသန့်စာဖတ်ခန်းလေးမှာ သူတို့နှစ်ဦး၏ အချစ်စကားများ ကွန့်မြူးရာနေရာလေး ဖြစ်ခဲ့ရလေသည်။ ခံစားတတ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင်များပီပီ အချစ်ကို အလေးအနက်တန်ဖိုးထားကြသူများဖြစ်ရာ တစ်ယောက်လျှင် မှတ်မှစာအုပ်တစ်အုပ်စီ ကိုင်ထား၍ ၎င်းတို့မတွေ့ဆုံရသည့်ရက်များအတွင်း တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး တမ်းတကာ လွမ်း

သွတ်ခံစားရသမျှ စာမျက်နှာများပေါ်
 ဘွင် ရင်ဖွင့်မှတ်တမ်းတင်ကြသည်။
 နောက်တစ်ကြိမ် ဆုံစည်းကြသော
 အခါတွင် ထိုစာအုပ်များကို ပြန်လဲ
 သွယ်ပြီး တစ်ဦးစီစားမှုရသကဲ့ တစ်ဦး
 က မှုဝေခံစားသည်။ နောက်တစ်ကြိမ်
 တွေ့ကြသောအခါတွင်လည်း ဤ
 နည်းအတိုင်း စာအုပ်များပြန်လဲပြီး ပြန်
 ဖတ်ကြပြန်လေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူ
 တို့နှစ်ဦး၏ အချစ်နှောင်ကြီးများမှာ
 တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး ရစ်ပတ်ကာ ကြာ
 လေလေ ခိုင်မြဲလေလေဖြစ်လာတော့
 သည်။

ဤသို့ဖြင့် ပူပြင်းလှသောနေ့
 ခုက်များကုန်ဆုံးကာ ရပ်ရစ်ခွင်လုံး ပြို့
 မယောင်ညိုမှောင်အဆင်းနှင့် လွမ်းသူ
 ကိုပူပွားစေကာ အဆွေးဓာတ်ကိုပင်
 ဖန်ဆင်းတတ်သော မိုးသားတိမ်လိပ်
 တို့ ကစားပျော်မြူးရာအခါဖြစ်သည်။
 မိုးရာသီသို့ ရောက်ခဲ့ပြန်ပြီဖြစ်သည်။

မှတ်သုံးလေသည်။ ရိုက်ခတ်သွင်း
 ၍ ညင်းညင်းပျောက်ပျောက် မိုးစက်
 မိုးပေါက်တို့ မြေသို့သက်ဆင်းကာ
 ငှက်ခါးတိမ်တောင် မိုးလုံးမှောင်တတ်
 သည့် မိုးဦးကျရာသီတွင် လူသားများ
 မဆိုထားဘဲ တိရစ္ဆာန်ဖြစ်သော ခွား
 များသည်ပင် လွန်ခဲ့သည့် သုံးနှစ်က
 နည်းတိုင်းကို အမှတ်ရ၍ မျက်ရည်ကျ
 တတ်သည်။ အဆိုရှိလေရာ ပွင့်သစ်
 ခွယ်ဖူး အချစ်ဦးနှင့် တစ်နယ်စီကွာ
 ဝေးနေရသော နေလွမ်းမှာလည်း ချစ်
 သူကဲ့သို့ လွမ်းဆွေးတမ်းတနေမိလေ
 သည်။ ထိုသို့ တမ်းတမိသည်နှင့်အမျှ
 နေမရ၊ ထိုင်မရ လွမ်းလှသည်အခါ
 တိုင်း ချစ်သူရှိရာ ဧယျဝတီမြို့လေး
 ဆီသို့ ပြေးသွားတတ်လေသည်။

မိုးအခါရောက်လျှင် ပွင့်လင်းရာ

သီတစ်ရာသီလုံး ရှာဖွေထားသမျှတို့
 ကိုသာ ထိုင်စားတတ်သော ကစား
 သမားတိုင်း ထုံးစံအတိုင်း လောင်း
 ကစားသမားအများစုမှာ အလုပ်နား
 ချိန် ရောက်လာသောကြောင့် လောင်း
 ကစားနှင့်ဆက်နွယ်သော ပစ္စည်းများ
 ကိုသာ ထုတ်လုပ်ရောင်းချနေသည့်
 နေလွမ်းတို့ ဆရာတပည့်နှစ်ဦးမှာ
 လည်း အလုပ်နားကာ ထိုင်စားနေရ
 ပြန်လေသည်။

ဤကာလအတွင်း နိုင်ငံရေး
 အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံဖြစ်လာ
 ပြီး တင်နိုင်ငံလုံးရှိ နေရာဒေသအသီး
 သီးတွင် ဆန္ဒပြပွဲများ ဆက်တိုက်ပေါ်
 ပေါက်လာပြီး ချစ်ဆယ်နှစ်အရေး
 အခင်း ဩဇာပေါ်လာလေရာ တချို့မြို့
 နယ်များတွင် အုပ်ချုပ်ရေး လေ့ရှိ
 လာလေသည်။

ဤအခြေအနေတွင် တော်
 တော်များများ လောင်းကစားဒိုင်များ
 ထိုင်မြဲတိုင်းထိုင်၍ နားမြဲတိုင်းနားနေ
 ခဲ့သော်လည်း အခြေအနေနှင့် အချိန်
 အခါကိုကြည့်၍ အခွင့်အရေးကို ရ
 သလို အသုံးချတတ်သော ကိုမြင့်နှင့်
 ကိုလှသန်းတို့မှာ အိမ်ဒိုင်များ၌ ချိန်း
 ဝိုင်းများ လိုက်ကစားနေကြသော
 ကြောင့် ပုံမှန်ဝင်ငွေရှိနေလေသည်။
 ထိုသို့ အိမ်ဒိုင်များတွင် ချိန်းဝိုင်းများ
 လိုက်ကစားနေရင်း အခွင့်သာလျှင်
 သာသလို အလုပ်သီးခေါ် သံလိုက်သီး
 များထည့်ကစား၍ ငွေရှာနေကြရာ ရ
 လျှင်ရသလို ဆရာဖြစ်သူ ကြွေဖိုးထိန်
 အား ဉာဏ်ပူစေခဲ ပို့ပေးနေလေ
 သည်။ သို့ဖြစ်၍ နေလွမ်းတို့ ဆရာ
 တပည့်နှစ်ဦးမှာ အလုပ်မရှိဘဲ ထိုင်စား
 နေသည်ဆိုသော်လည်း ငွေသုံးက
 တော့ ရှင်နေကြသည်။ သို့သော်လည်း

လောင်းကစားဝိုင်းမှ မတရားနည်းဖြင့်
 လွယ်လွယ်ရထားသော ငွေများမှာ
 ဘယ်သောအခါမှ အဖတ်တင်ရိုးထုံးစံ
 မရှိသည်မို့ သူတို့လက်ထဲ ရလာသမျှ
 ငွေတို့မှာ စုဆောင်း၍မရနိုင်ဘဲ တစ်
 နည်းမဟုတ်တစ်နည်းနှင့် အကြောင်း
 ပေါ်ကာ ထွက်သွားသည်ချည်းပင်ဖြစ်
 သည်။ ဤအချက်ကို ဝါရင့်ကစား
 သမားတစ်ဦးဖြစ်သော ကြွေဖိုးထိန်
 က သိပြီးသားဖြစ်သလို နေလွမ်းက
 လည်း သတိထားမိနေလေသည်။
 အမှန်စင်စစ် နေလွမ်းမှာ လောင်း
 ကစားဝိုင်းလိုက်၍ ငွေရှာသူများ၏
 ဖျာပေါ်အိပ်ဖျာပေါ်စား၊ ဖျာပေါ်ရှာ ဖျာ
 ပေါ်ကုန်၊ ရရစားစားဝါးဝါးချိုချိုနှင့်
 အပြီးကျက်အပြီးစား၊ ခေါင်းကျက်
 ခေါင်းစား စည်းမစောင့်ဘဲ လျင်လျင်
 တင်းရပ်တည်နေရသော ဘဝကို စိတ်
 ကုန်နေသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။
 ထို့အပြင် လောင်းကစားသမားတို့၏
 ဘဝရပ်တည်မှုကို နားလည်ပေးသည့်
 လူအသိုင်းအဝိုင်းက အတော်လေးပင်
 ရှားပါးသည်။ “ကစားသမား”ဟု
 ကြားလိုက်သည်နှင့်ပင် အထင်သေး
 နှိမ့်ချသော အမြင်များဖြင့် အကြည့်ခံ
 ခဲ့ရသည့်အကြိမ်ပေါင်း များခဲ့ပြီဖြစ်ရာ
 ကိုယ်တိုင်က လောင်းကစားသမား
 လုပ်စားနေသည် မဟုတ်သော်လည်း
 လောင်းကစား အသိုင်းအဝိုင်းတွင်
 ကျင်လည် ရှင်သန်နေရသည့်အတွက်
 သိမ်ငယ်စိတ်များ ဝင်လာမိလေသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် မရပ်မနားရွေ
 လျားနေသော ရာသီစက်ဝန်းက နာရီ
 လက်တံလို တစ်ပတ်ပြန်လည်လာခဲ့
 ရာ တစ်မိုးကုန်နှောင်း၍ တစ်ဆောင်း
 သစ်ခွဲပြန်ပြီဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတော်၏ အခြေအနေမှာ

လည်း စက်တင်ဘာလ ၁၈ ရက်နေ့မှ စ၍ အခြေအနေအရ ထိန်းသိမ်းတာ ဝန်ယူအုပ်ချုပ်ပေးခဲ့ရသော နိုင်ငံတော် ငြိမ်ဝပ်ပိပြားမှု တည်ဆောက်ရေးအဖွဲ့ ၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် ပြန်လည် တည်ငြိမ်အေးချမ်းနေခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ စီးပွားရေး၊ လူမှုရေးလုပ်ငန်းများက အစ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲတိုး တက်လာသည်။

ဤအခြေအနေတွင် ပြောင်းလဲ လာသော လူမှုအဖွဲ့အစည်းနယ်ပယ် ထဲတွင် နေလွှမ်းတစ်ယောက်လည်း မိမိဘဝကိုမိမိ ပြောင်းလဲဆောက်တည် ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့လေသည်။

နှင်းမှုန်ငွေရည်တို့ ဝေသီခိုတွဲ၊ ပြောက်ပြန်လေကဲစ ဆောင်းဦးကာလ ၏တစ်နေ့တွင် ချစ်သောမြနန်းမူထံ အရောက်လှမ်း၍ လွမ်းခဲ့သမျှ အတိုးချ တွေ့ဆုံကာ လက်ထပ်ဖို့အရေး ဆွေး နွေးတောင်းဆိုခဲ့လေသည်။

တစ်ဘဝမှာ တစ်ခါသာ ချစ်ဖူး သောအချစ်နှင့် နေလွှမ်းအပေါ် အသည်းနှင့်အောင်ချစ်ခဲ့လေသော မြ နန်းမူမှာလည်း မူလကတည်းက ဆုံး ဖြတ်ချက်ချပြီးသွဲ့ သူမ၏မိသားစုနှင့် ဖွင့်ဟဆွေးနွေးပြီးပြီဖြစ်ကြောင်း သူမ မိဘများက သမီးငယ်ကို ကလေးတစ် ယောက်လိုအမြင်မျိုးဖြင့် ချစ်နေကြရ သည်ဖြစ်၍ သူမကို အိမ်ထောင်မပြု စေချင်သေးသော်လည်း နေလွှမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ ငြင်းဆိုခြင်းမရှိခဲ့ကြောင်း သူမ၏အစ်မကြီးမှာတော့ နေလွှမ်းကို လောင်းကစားသမား တစ်ဦးဟူသော အမြင်ဖြင့် အထင်သေးကာ သဘော မတူလေကြောင်း၊ သို့သော်လည်း နှလုံးရောဂါအခံရှိသောညီမကို ချစ် သည်စိတ်ဖြင့် ညီမက ဇွတ်လက်ထပ်

လိုက်လျှင်တော့ မဖြစ်မနေမို့ လိုက် လေရာတော့မည်သာဖြစ်ကြောင်း သူ့ အား ဖွင့်ဟရှင်းပြခဲ့လေသည်။ ထို့ ကြောင့်ပင် နေလွှမ်းမှာ ချစ်သူအား သည်တစ်ဆောင်း မကုန်းခင်မှာပင် မိသားဖသားပီပီ လာရောက်တောင်း ရမ်းယူမည်ဖြစ်ကြောင်းနှင့် လက်ထပ် ပြီးလျှင်လည်း လက်ရှိအလုပ်ကိုစွန့် လွှတ်၍ ရိုးသားမှုရှိသော တခြား အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းတစ်ခုဖြင့် ဘဝကို ရပ်တည်သွားရန် ဆုံးဖြတ် ထားကြောင်းတို့ကိုပြောကာ တောင်ငူ သို့ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ထိုညမှာပင် နေလွှမ်းက ဆရာ ဖြစ်သူကြွေးဖိုးထိန်အား သူ့အိမ်ထောင် ပြုတော့မည်အကြောင်းနှင့် သူ့အိမ် ထောင်ပြုမည့် မိန်းကလေးမှာ ရွှေ တောင်ရွာဘုန်းကြီးပျံသို့ သွားခဲ့စဉ်က အမှတ်မထင်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသော မြနန်းမူ ပင်ဖြစ်ကြောင်းပြောပြကာ ဖွင့်ဟတိုင် ပင်လေသည်။

ကြွေးဖိုးထိန်က သူ့အား အိမ် ထောင်ပြုပြီးလျှင် မည်သည့်အလုပ် အကိုင်ဖြင့် ဘဝရပ်တည်ရန် စိတ်ကူး ထားကြောင်း မေးမြန်းသည့်အခါ သူ ကလည်း သူ့ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ် တစ်ခုခုကို လုပ်ကိုင်စားသောက်ပြီး ဘ ဝကိုထူထောင်မည့်အကြောင်း ပြောပြ လေသည်။

ကြွေးဖိုးထိန်က သူ့အား ...

“ငါတူ သူ့ကိုလက်ထပ်ပြီးရင် လုပ်ကိုင်စားသောက်ဖို့ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းအလုပ်ကို စဉ်းစားထား တာတော့ဟုတ်ပါပြီ။ နေတာကရော ဘယ်မှာနေဖို့ စဉ်းစားထားသလဲ”

ဟုမေးသောအခါ ရုတ်တရက်

သူပြန်မဖြေတတ်အောင် ဖြစ်သွားလေ သည်။ တကယ်တော့ အရေးအကြီး ဆုံးအချက်ဖြစ်သည့် ဤအချက်ကို သူ မစဉ်းစားခဲ့မိသလို သူတို့ချစ်သူနှစ်ဦး ဆွေးနွေးကြစဉ်ကလည်း ဤအ ကြောင်းမပါခဲ့ပေ။ သူက အတန်ကြာ အောင်စဉ်းစားပြီးမှ ...

“အဲဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်မစဉ်း စားမိဘူး ဦးလေး။ သူနဲ့လည်း ထည့် မဆွေးနွေးမိဘူး။ ကျွန်တော်ထင်တာ တော့ သူ့မိဘတွေက အငယ်ဆုံး လည်းဖြစ်၊ ရောဂါအခံရှိသူလည်းဖြစ် တော့ အတူနေခိုင်းမလားဘဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

“အေးလေ။ ဒါကလည်း မင်း စိတ်ကူးပဲရှိပါသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းကို ငါပြောချင်တာကတော့ သူ့ မိဘတွေက သူတို့နဲ့အတူနေဖို့ စိစဉ် သည်ဖြစ်စေ၊ မစိစဉ်သည်ဖြစ်စေ မင်း ဘက်က ယောက်ျားမအိမ်လိုက်ပြီး မှီခို နေဖို့ မစဉ်းစားနဲ့။ မင်း အဲဒီလို သူ့မိဘ တွေအိမ်အတူလိုက်ပြီး မှီခိုနေထိုင်ဖို့ကို စဉ်းစားလိုက်တာနဲ့ မင်းဟာ လူညံ့ စာရင်းဝင်သွားမှာပဲ။ စာမေးပွဲတစ်ခုကို မဖြေရသေးဘဲ ကျွမ်းသွားတာပဲ။ ဒါ ကြောင့် ယောက်ျားကောင်းတစ် ယောက်ပီပီ ကိုယ့်အရည်အချင်းကို ထုတ်ဖော်ပြသနိုင်ဖို့၊ လွတ်လပ်ပြီး ငြိမ်းချမ်းစွာနေထိုင်နိုင်ဖို့ လက်ထပ်ပြီး တာနဲ့ အဆင်ပြေမယ့်တစ်နေရာရာမှာ ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်ပြီး နေ နိုင်အောင်စဉ်းစားရမယ်။ ပြီးတော့ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ချစ်သူတွေ အဲဒီလိုလက် ထပ်ပြီး မင်္ဂလာဦးမှာ သူ့မိဘအိမ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ့်မိဘအိမ်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ် အိမ်အိမ်ကို လိုက်နေရပြီဆိုကတည်း က အဲဒီမင်္ဂလာဦးအိမ်ထောင်ဦးဟာ

ကိုယ်ပိုင်ဆိုင်သင့်သလောက် အပျော်
တွေကို မပိုင်ဆိုင်ရတော့ဘူးဆိုတာ
မှတ်ထားပေးတော့။ ဒါကြောင့် နေဖို့
ကိစ္စကိုအရင်ဦးစားပေးစဉ်းစားရမယ်”

ကြွေးဖိုထိန်က ထိုသို့ရှည်လျား
စွာ ရှင်းပြလိုက်သောအခါ နေလွမ်းမှာ
သဘောပေါက်နားလည်သော်လည်း
မည်သို့စီစဉ်ရမည်ကို မသိဘဲ ဖြစ်နေ
လေသည်။ ထိုကဲ့သို့ သူ့အခက်အခဲ
ဖြစ်နေသည်ကို စိတ်စားမိသော ကြွေးဖို
ထိန်က ...

“ကဲပါ ငါ့တူရား၊ ဘာမှတွေ့မူ
မနေပါနဲ့။ လက်ထပ်ပြီးရင် မင်းတို့နေ
မယ့်နေရာကိုသာ ပထမဆုံး ညှိနှိုင်း
လိုက်ပါ။ ဆိုလိုတာက ဇေယျဝတီမှာ
နေမလား။ မုန်းမှာနေမလား။ ဒီတောင်
ငူမှာနေမလားဆိုတာကို ပြောတာ။
အဲဒါဆုံးဖြတ်ပြီးပြီဆိုရင် နေစရာ
အိမ်အတွက် ငါစီစဉ်ပေးပါမယ်”

ဟု အားပေးစကား ပြောလေ
သည်။ ယခု ကြွေးဖိုထိန်၏စကားထဲ
တွင် “မုန်း”ဆိုသော စကားလုံးပါလာ
မှပင် နေလင်းမှာလည်း မုန်းတွင်ကျန်
ခဲ့သော သူ့အိမ်လေးကို သတိရသွား
ကာ အကြိတ်တစ်မျိုးရသွားလေသည်။
ထိုအကြိတ်အစည်မှာ တခြားမဟုတ်ဘဲ
မုန်းတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော သူ့အိမ်နှင့်ခြံ
ကလေးကို ရောင်းချပြီး ဇေယျဝတီမြို့
တွင် သူတို့နှစ်ယောက်နေထိုင်ရန် အိမ်
ကလေးတစ်လုံး ဝယ်ယူရန်ဖြစ်လေ
သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် နေ
လွမ်းတစ်ယောက် ဦးစောမောင်ထံစာ
တစ်စောင်ရေး၍ ကားပိုင်းဈေးအနီးရှိ
“အောင်”ပွဲရုံသို့သွားလေသည်။ ထို့
နောက် ပွဲရုံပိုင်ရှင်အား မုန်းမြို့ (၃)ရပ်
ကွက်မှ ကွမ်းသီးပွဲစား ဦးစောမောင်

ထံ အမြန်ဆုံးပေးပါရန် မှာကြား
အကူအညီတောင်းပြီး ပြန်လာခဲ့သည်။

နောက်ထပ် သုံးရက်ကြာသော
အခါတွင် ဦးစောမောင်တစ်ယောက်
နေလွမ်းတို့နေသော တေဇာခင်ဦး (၃)
လမ်းထဲရှိအိမ်သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်
မြိုက် ရောက်လာလေသည်။

နေလွမ်းက ဦးစောမောင်အား
ဆရာဖြစ်သူ ဦးဖိုးထိန်နှင့်မိတ်ဆက်
ပေးကာအကြောင်းရံရှင်းပြလိုက်သည်။

ကြွေးဖိုထိန်က ဦးစောမောင်
အား ...

“အေးဗျာ၊ မိတ်ဆွေကြီးအနေနဲ့
ကျွန်တော့်တူလေး မောင်နေကို တစ်
ရပ်ကွက်တည်းသားချင်း အတူတူဆို
တဲ့ ရိုင်းပင်းစိတ်နဲ့ တတ်နိုင်တဲ့ဘက်
က စောင့်ရှောက်ကူညီပေးနေကြောင်း
သိရတော့ ကျွန်တော် သိပ်ကိုဝမ်း
မြောက်ပြီး ကျေနူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်
တော့်အနေနဲ့လည်း တူလိုသားလိုဖြစ်
နေတဲ့ ဒီကလေးအတွက် တတ်နိုင်
သမျှ အစစအရာရာ တာဝန်ယူဆောင်
ရွက်သွားမှာပါ။ ဒီကလေးက မုန်းမှာ
ကျန်ခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ခြံကလေးကို မိတ်ဆွေ
ကြီးကိုရောင်းဖို့ အစီအစဉ်ရှိတယ်ဆို
တာကိုလည်း အခု သူပြောမှသိရတာ
ပါ။ ဒီခြံဟာ သူ့ရဲ့မိဘပိုင်ခြံဖြစ်တဲ့
အတွက် ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ဘာမှဝင်
ပြီး စွက်ဖက်စရာမရှိပါဘူး။ မိတ်ဆွေ
ကြီးနဲ့သူနဲ့ပဲ ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်း ဆောင်
ရွက်ကြပါ။ ကျွန်တော့်အနေနဲ့ ပြော
ချင်တာတစ်ခုကတော့ အခု ဒီကလေး၊
မင်္ဂလာဆောင်မယ့် ကိစ္စမှာ မိန်း၊
ကလေးရှင်ဘက်က ဒီကလေးကို
လောင်းကစားသမားလေးဆိုပြီး တစ်
ပိုင်းက အထင်သေးမှာ အမှန်ပဲ။ ဒီ
တော့ မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စမှာ မိတ်

ဆွေကြီးဘက်ကလည်း တတ်နိုင်သမျှ
မားမားမတ်မတ် ပိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်
ပေးစေချင်ပါတယ်”

ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောပြလေ
သည်။ ထိုအခါ ဦးစောမောင်က ...

“စိတ်ချပါခင်ဗျာ။ ကျွန်တော်က
လည်း မောင်နေလွမ်းလေးကို ကိုယ့်
ရဲ့သွေးသားထဲက တူငယ်တစ်ယောက်
လို သံယောဇဉ်ရှိတဲ့လူပါ။ ဦးဖိုးထိန်
ဘက်က သူ့ကို သားအရင်းသဖွယ်
ကူညီစောင့်ရှောက်ထားတယ် ဆိုတာ
ကိုလည်း ဟိုတစ်ခါ ရွှေဆံတော်
ဘုရားမှာ သူနဲ့တွေ့တုန်းက သူပြော
ပြထားလို့ ကျွန်တော်သိထားပါတယ်။
အခုလည်း ကျွန်တော် သူ့ဆီက စာရ
ရချင်သဲ ထွက်လာခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော့်
မှာ တခြားလုပ်စရာ ထူးထူးထွေထွေ
အလုပ်မရှိပေမယ့် ကျွန်တော် ချက်
ချင်းပြန်မသွားသေးဘူး။ သူမင်္ဂလာ
ဆောင်ပြီးမှပဲ ပြန်တော့မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ နေလွမ်းမှာ
ဦးစောမောင်၏စကားကို ကြားရသော
အခါ ရင်ထဲတွင်အားတက်သလိုခံစား
ရပြီး ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်သွားလေ
သည်။ ထို့ကြောင့် သူ့အား ...

“ဦးကြီးစောမောင် ကျွန်တော့်
မင်္ဂလာဆောင်ကိစ္စပြီးမှ ပြန်မှာဆို
တော့ အခုတည်းခိုနေတဲ့အောင်ပွဲရုံ
မှာ တည်းခိုနေပါတော့နဲ့ဗျာ။ ဒီအိမ်ကို
ပဲ ပြောင်းလာလိုက်ပါ။ ဒီမှာလည်း
ဦးကြီးမြင်တဲ့အတိုင်း လွတ်လွတ်လပ်
လပ်နေလို့ရပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။ ထိုအခါ ဦး
ဖိုးထိန်ကလည်း -

“ဟုတ်တယ်မိတ်ဆွေကြီး။ ဟို
မှာတည်းမနေပါနဲ့။ ဒီမှာ စားစေ
သောက်ရေးလည်း ဘာမှမလွယ်လို့

ဘူး။ ကျွန်တော့်တူ မောင်နေ ကိုယ်တိုင် ချက်ပြုတ်ကျွေးနေတာပဲ။ ဒီကြားထဲမှာ သူ့မကလာကိစ္စအတွက် စီစဉ်စရာရှိတာလေး စီစဉ်ရအောင် မိတ်ဆွေကြီးရှိနေတော့ တိုင်ပင်ဖော်ရတာပေါ့ဗျာ"

ဟု ထပ်ဆင့်၍ ပြောလိုက်လေသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် ဦးစောမောင်မှာ ထိုနေ့ညနေပိုင်းမှာ သူတည်းခိုသော အောင်ပွဲရုံမှ သူ၏ခရီးဆောင်အိတ်နှင့် အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းတချို့ကို သွားယူကာ နေလွမ်းတို့အိပ်သို့ ပြောင်းရွှေ့တည်းခိုဖြစ်ခဲ့သည်။

ထိုနေ့ည ညစာစားပြီးချိန်တွင် သူတို့သုံးဦး မကလာဆောင်ကိစ္စကို အသေးစိတ်တိုင်ပင်ဆွေးနွေးကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစောတွင် ဦးဖိုးထိန်နှင့် ဦးစောမောင်တို့ ဇေယျဝတီမြို့သို့ လိုက်ပါသွားကြပြီး မြန်မာမူ၏မိဘများထံ သွားရောက်တွေ့ဆုံလေသည်။ သူတို့နှစ်ဦးမှာ နေလွမ်း၏ ဦးကြီးသားချင်းများအနေဖြင့် နေလွမ်း၏ မိဘအုပ်ထိန်းသူနေရာမှနေပြီး မြန်မာမူအား နေလွမ်းနှင့်လက်ထပ်ခွင့်ပြုရန် မိသားစုသားပီပီ စကားကြောင်းလမ်း စေ့စပ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဦးမြကျော်နှင့် ဒေါ်လှမူတို့ကလည်း သူတို့နှစ်ဦးအား လူကြီးလူကောင်းများအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုကာ ကောင်းမွန်ချင်းစွာ ဆက်ဆံခဲ့ကြပြီး မြန်မာမူ၏ ဆန္ဒကို သူတို့နှစ်ဦးရေမှာပင် ခေါ်မေးလေသည်။ မြန်မာမူက သူမအနေဖြင့် နေလွမ်းကို မေတ္တာဦးနေသည်မှာ မှန်ကန်ကြောင်း ဝန်ခံသောအခါ၌ ဦးမြကျော်နှင့်ဒေါ်လှမူတို့ကလည်း ငြင်းပယ်စရာမရှိကြောင်းပြောဆို၍ သဘော

တူခွင့်ပြုလိုက်လေသည်။

မြန်မာမူ၏မိဘများထံမှ သဘောတူခွင့်ပြုချက်ရသည်နှင့် ဦးဖိုးထိန်ကပင် ဦးဆောင်တွက်ချက်ကာ မကလာဆောင်ရန် ရက်ကောင်းကိုလည်း ရွေးချယ်အတည်ပြုခဲ့လေသည်။ ထို့နောက်တွင် သူတို့နှစ်ဦးနှင့် ဒေါ်လှမူပင် မကလာပွဲကိစ္စအတွက် စီစဉ်စရာရှိသည်များ ကြိုတင်စီစဉ်ကြရန် တိုင်ပင်ညှိနှိုင်းပြီး ညနေစောင်းမှပင် သူတို့နှစ်ဦး တောင်ငူသို့ပြန်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးအတွက် နေ့လယ်စာကိုလည်း မြန်မာမူတို့အိမ်မှပင် ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးခဲ့သည်ဟု ဆိုပေသည်။

နောက်တစ်နေ့မှစ၍ပင် ကြွေးဖိုးထိန်နှင့် ဦးစောမောင်တို့ ဦးဆောင်ကာ မကလာဆောင်ဖိတ်စာချက်ခြင်း၊ မကလာဆောင်လာမည့် ပရိသတ်များအား ကမ်းရန် ယပ်တောင်များအပ်နှံအော်ဒါများခြင်းများ ပြုလုပ်ကြသည်။ ကိုမြင့်နှင့် ကိုလှသန်းတို့က ဇေယျဝတီသို့သွားကာ အနောက်ပိုင်းရပ်ကွက်ရှိ ရပ်ကွက်သားရေးနားရေးအသင်းနှင့် တွေ့ဆုံပြီး မကလာဆောင်အခမ်းအနားတွင် ကျွေးမွေးညှော်ခံရေးကိစ္စမှအစ အလုံးစုံအပ်နှံလျက် ကျသင့်ငွေများ ပေးဆောင်ခဲ့ကြသည်။ အရပ်ထုံးစံအတိုင်း မကလာမဏ္ဍပ်ဆင်ခြင်းနှင့်၊ ဘောက်စက်ကိုလည်း ငှားရမ်းပေးခဲ့လေသည်။ နေလွမ်းမကလာပွဲအတွက် ကြွေးဖိုးထိန်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ကိုမြင့်၊ ကိုလှသန်းတို့ကဲ့သို့သော လူရင်းများအပြင် တောင်ငူကစားသမားအုပ်စုမှ လူငယ်လူရွယ် တော်တော်များများ ပိုင်းဝန်းဆောင်ရွက်ပေးခဲ့ကြပြီး အရောင်းအဝယ်သမားဖြစ်သော ဦးစောမောင်

၏ မျက်နှာဖြင့် ဇေယျဝတီမြို့ခံ ဆန်ပွဲရုံ၊ ပဲပွဲရုံမှ ပွဲရုံပိုင်ရှင်များ၊ ပွဲရုံအလုပ်သမားလူငယ်များကလည်း လိုအပ်သည့်နေရာမှ ဝိုင်းဝန်းကူညီ အားဖြည့်ပေးခဲ့ကြသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ နေလွမ်းနှင့် မြန်မာမူတို့၏ မကလာဆောင်အခမ်းအနားမှာ အကောင်းစား အမြင့်စားကြီး မဖြစ်ခဲ့သော်လည်း အရပ်ရပ်ထုံးစံအရ သင့်တင့်ခမ်းနားသော လှပသည့် မကလာပွဲကလေးတစ်ခုတော့ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မကလာဆောင်သောနေ့၌ တစ်သက်မှာတစ်ခါသာချစ်ဖူးသော အချစ်ဦးကို ပိုင်ဆိုင်စွာ ဆွတ်ခူးခွင့်ရသည့် နေလွမ်းမှာ အပျော်ကြီး ပျော်ရွှင်ခဲ့ရသလို မြန်မာမူ၏စိတ်တွင်လည်း ချစ်တိုင်းမညား၊ ညှားတိုင်းမချစ်တတ်ကြသော သဘာဝတရား၏ စိစဉ်မှုအောက်တွင် ကံကြမ္မာပြုသမျှ နုကြံရသည့် ချစ်သူစုံတွဲများအကြား ချစ်တိုင်းညားခွင့်ရခဲ့သည့် မိမိတို့ချစ်သူနှစ်ဦး၏ ကံကောင်းခြင်းအတွက် အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာကြည်နူးနေမိလေတော့သည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး၌ နေလွမ်း၏မျက်ဝန်းထဲတွင် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ မြင်ဖူးခဲ့သမျှသော မိန်းမအားလုံးထက် ပိုလှနေသောသူမှာ သတို့သမီးမြန်မာမူသာဖြစ်၍ မြန်မာမူ၏မျက်ဝန်းထဲတွင်လည်း ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ယောက်ျားအားလုံးထက် ပို၍ခွဲချောချောနေသူမှာကား သတို့သားနေလွမ်းသာလျှင် ဖြစ်နေလေတော့သည်။

(ဆက်ရန်)

ကျော်ဆွေဝင်း(ရွှေအင်း)

■ ခုံတော်မောင်ကောင်း

မြို့နယ်တရားရုံးတစ်ခုတွင် ဖြစ်၏။

ပွင့်လင်းမြင်သာသော ကာလ ဖြစ်ရကား မစည်ကားသင့်သောအရပ် ဖြစ်သည်တိုင် အမှုအခင်းအပေါ် စိတ် ဝင်စားစွာဖြင့် လာရောက်လေ့လာစား ထောင်သူတွေ အများအပြား ရှိနေ ကြ၏။

အမှုစစ်ခန်းတစ်ခန်း၌ တရားသူ ကြီးသည် တရားခံဖြစ်သူအား အမှု အခင်းနှင့်ပတ်သက်၍ စစ်ကြောမေး ခြန်းလျက်ရှိချေသည်။

“ကိုင်း ... မောင်မိန့်၊ မင်းရဲ့ အမှုနဲ့ပတ်သက်ပြီး ယာဉ်စည်းကမ်း ထိန်းသိမ်းရေးနဲ့ ယာဉ်မူစစ်ဌာနက ပေးလိုက်တဲ့ မှတ်ချက်တွေဆိုတာ မနည်းမနော့ပါဘဲကလား။

ပထမဦးဆုံးက ယာဉ်မောင်း လိုင်စင်မရှိဘဲနဲ့ ယာဉ်ကိုမောင်းတယ်။ ‘မဝင်ရ’လို့သတ်မှတ်ထားတဲ့လမ်းကို ခင်တယ်။ ‘မကွေ့ရ’ဆိုတဲ့နေရာမှာ ကွေ့တယ်။ ‘မဖြတ်ရ’လို့ ကန့်သတ် ထားတဲ့နေရာတွေကိုလည်း ဖြတ် တယ်။ ‘ကျောင်းရှိသည် ဖြည်းဖြည်း မောင်း’ဆိုတဲ့ သိုင်းဘုတ်နေရာမှာ လည်း အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့မောင်းတယ်။

ပြီးတော့ တစ်စာချီကို မိုင် ၃၀ နှုန်းထက် ပိုမမောင်းရလို့ ကန့်သတ်

ထားပါရဲ့နဲ့ မိုင် ၅၀ နှုန်းတင်ပြီး မောင်းတယ်။

အဲ ... အဲသည်မှာ ပိုပြီးဆိုးသွား တာကတော့ မင်း အဲသလို အရှိန်ပြင်း ပြင်းနဲ့ မောင်းနေတုန်း လမ်းဖြတ်ကူး တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ပွတ်တိုက်သွား ခဲ့တာပဲ။ အမှုတွေက မနည်းသလို အပြစ်တွေကလည်း လေးသထက် လေးလာပါရောလား မောင်မိန့်”

တရားသူကြီး၏ စကားကြောင့် ဝက်ခြံကလေးအတွင်းရှိ တရားခံ မောင်မိန့်မော့ မျက်လုံးတွေ ပေါက်ကွဲ ပေါက်ကွဲ ဖြစ်သွားသည်။ အမှုစစ် နေသည်ကို လာရောက်စားထောင် နေကြသူတွေကလည်း မောင်မိန့် ဘာ များပြောလေမည်နည်းဟု စိတ်ဝင်တ စားဖြင့် ငုံ့လင့်နေမိကြသည်။ ဤတွင် မောင်မိန့်ထံမှ စကားသံကြားလာရ သည်။

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ ကျွန် တော် တစ်ခုလောက် တင်ပြပါရစေ”

“ဘာများတုံး မောင်မိန့်၊ ပြော စရာရှိတာပြောပါ။ တင်ပြစရာရှိတာ တင်ပြပါ”

တရားခံမောင်မိန့်နှင့် တရားသူ ကြီးကိုကြည့်လျက် ပရိသတ်မှာ စိတ် ဝင်တစားဖြစ်နေကြသည်။ မောင်မိန့် တစ်ယောက် ဘာများတင်ပြလေမည်

နည်းဟူ၍လည်း ငုံ့လင့်စောင့်စားနေမိ ကြသည်။

“သည်လိုပါ တရားသူကြီးမင်း ခင်ဗျာ။ တရားသူကြီးမင်း ပြောဆိုနေ တာတွေဟာ တကယ်ဆိုရင် အရင်း အမြစ်မကျပါဘူး။ တကယ်တမ်း စွဲ ချက်တင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်ကို အပြစ်တစ်ခုတည်းသာ ပုံချပြီး စွဲချက် တစ်ခုပဲ တင်သင့်တဲ့အကြောင်းပါ”

“ဘာ ... ကွ ဘာဖြစ်လို့ စွဲချက် တစ်ခုတည်းသာ တင်ရမှာတဲ့လဲ”

“ဘာကြောင့်ဆို ကျွန်တော် မောင်းလာတဲ့ကားဟာ ကိုယ်ပိုင်မော် တော်ကား မဟုတ်ပါဘူး။ ပိုင်ခွင့်မသိ ဘဲ ခိုးလာတဲ့ကားပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန် တော်မျိုးကို ကာဆီးမှုအတွက်သာ စွဲ ချက်တင်သင့်ပါတယ်။ တကယ်လို့ သာ ကျွန်တော်မျိုးအနေနဲ့ သည်ကား ကို ခိုးမလာဖြစ်ခဲ့ရင် အဆွယ်အပွား တွေ ဘာမျှဖြစ်လာမှာမဟုတ်လို့ပါ”

“အယ်”

တရားသူကြီးခဗျာ ကြက်သေ သောသွားပါလေ၏။

ဧည့်ပရိသတ်တွေမှာတော့ ပြုံး စရာရေ။

■ ခုံတော်မောင်ကောင်း

09 259174878

ခြေကျိုးသမင် နှင့် ခံတွင်းပျက်ကျား

✧ နှောင်းဟေမာန် (တောင်ငူ)

လူတွေ သစ္စာမရှိတဲ့အကြောင်းကိုယ်တွေ့ ဖြစ်ရပ်မှန်လေးတစ်ခုပြောပြချင်စိတ်ရှိတာနဲ့ ဒီစာလေးရေးလိုက်မိတာပါ။ လူတော်တော် များများဟာ မယုံရသလို ကိုယ့်အတွက်ပဲ ကိုယ့်ကြည့်တဲ့ အတ္တသမားတွေ ဖြစ်နေကြတာ ကိုယ်ကလွဲရင် ဘယ်သူမှယုံကြည်လို့မရမှန်း နောက်ကြောကို စားနဲ့ထိုးတတ်မှန်း နဲ့ထဲရောက်မှ အပိုင်ရိုက်သတ် ချက်ငါးတတ်ပစ်ကြတဲ့ လူတွေရဲ့ မှန်း သိစေချင်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကြောင့် ဒီစာရေးလိုက်တာပါ။

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

“မင်းတို့ ဒီအိမ်မှာနေကြကွာ၊ ငါတို့စီးပွားရေးတော့ မင်းတို့အမြင်ပဲ” အိမ်တစ်အိမ်ဝင်တာနဲ့ သူတို့ စီးပွားရေးအခြေအနေကို သူတို့ ပြောပြစရာမလိုပဲ သိပါသည်။ ယခုအိမ်က ဘုရားစင်မုအစ ခြောက်ကပ်ကပ်မို့

ရွှေစင် စိတ်ပျက်မိသည်ကအမှန်။ သို့သော်လည်း မိမိတို့အားကိုးရာကင်းနေသည်ပဲလေ။

ချစ်သူဇော်မင်းမှာလည်း စိတ်မသက်သာစွာဖြင့် ရွှေစင်ကိုကြည့်ပါသည်။ ရွှေစင် ပြုံးပြလိုက်သောကြောင့် ဇော်မင်းလည်း ပြုံးပျော်ရသည်။ တကယ်တော့ ဤအိမ်မှာဇော်မင်းအသိပိတ်ဆွေ၏အိမ်ဖြစ်သည်။ ဇော်မင်းမိတ်ဆက်ပေး၍ သူ့အမည် ကိုတင်ဝင်း ဖြစ်မှန်း သိရ၏။ အသက်မှာလေးဆယ်ဝန်းကျင် အသားအရည် မွဲခြောက်ခြောက် လူက ပိန်လိုလိုနှင့် တီဘီရောဂါသည် တစ်ဦးအတိုင်း ခြေထောက်မှာလည်း အရက်၏ကောင်းမှုကြောင့် ဖောရောင်နေ၏။

“ဒီအတိုင်းလည်း မနေနဲ့ ပေါ့၊ ရပ်ကွက်ရုံးမှာဖြစ်ဖြစ် လက်ထပ်ထားလိုက်ကြ ငါတော့ နေလို့သိပ်မကောင်းဘူး၊ ငါ့မိန်းမ လာတော့လုနီးပါး”

ဇော်မင်း ပြောပြထားသောကြောင့် ကိုတင်ဝင်းမိန်းမ မစမ်းရီနှင့် လူပမယ်ကလေးသုံးယောက်ရှိမှန်း သွင်း နင်းသည်။ ဤအိမ်ရောက်ပြီး ခုချီတော့မမြင်ရသေး။

“ကဲ မင်းတို့လည်း နားလိုက်တော့ ငါ ဟိုဘက်အိမ်မှာရှိမယ်”

ပြောပြီး ကိုတင်ဝင်း လူလိုလုပ်လက်နှင့် ထွက်သွားသည်။ သရင်းလေးကို အကဲခတ်ကြည့်သည်။ ဇော်ဟုသာ ပြောရသည်။ တဲကပ်လာသော သာရီ၍ ရွှေစင် စာနည်းလုပ်စေ စိတ်ပျက်မိသည်။ သို့သော် ကိုယ်က အမြဲနေမည်မှ မဟုတ်ပဲလေ။

“မမ-လာလေ အခန်းထဲ ဝင်အောင်”

ဒီအိမ်ပိစိလေး၌ အခန်းကာထား၍ တော်တော်သည်။ အခန်းတွင် မရှိပေမယ့် ချေးအထပ်ထပ် အခန်း

တုန့်လိပ်နေသော အခန်းစီးကာထား၏။
ခင်းထားသည့် ဖျာကြမ်းပေါ်သို့ အဝတ်
အစားအိတ်များထား၍ ရွှေစင်တို့နှစ်ဦး
စလုံး ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မမပျော်လားဟင်၊ မောင်တော့
အခုလို အဟူနေရတာ သိပ်ပျော်တာ”

ဇော်မင်း အမှန်တကယ် ပျော်ရွှင်
နေမှန်း ရွှေစင်မြင်တွေ့မိ၍ ပြုံးပြလိုက်ရ
သည်။ ရွှေစင်ရင်မှာတော့ အနာဂတ်
ကို တွေးမိ၍ ရင်မောရ၏။ ဇော်မင်းမှာ
ရွှေစင်ထက် အသက်ဆယ်နှစ်မျှငယ်
သည်။ ပြီးနောက် မည်သည့်အလုပ်မှ
မရှိ။ ယခုမိန်းမခိုးရာတွင်ပင် ငွေငါးရာ
ပြည့်အောင်မပါ။ အစစအရာရာ ရွှေစင်
သာဦးဆောင်နေရသည်။

“မမရေ မောင်က ဘာမှမလုပ်ဖူး
တော့ စီးပွားရေ ဘာမှမလုပ်တတ်ဘူး။
ဒီတော့ အဟူနေရင်မမကလမ်းကြောင်း
ချပေးမှရမှာ”

ဟုလည်း ဇော်မင်းက ရည်းစား
ဘဝ၌ပင် ပြောဆိုထားခဲ့သည်။ ရွှေစင်
ကငွေရှာတတ်ပေမယ့် ထိုမြို့၌ဘာ
လုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ရမည်မှန်းမသိ။
လက်ထဲ၌ ငွေလည်း နှစ်သောင်းခန့်သာ
ကျန်တော့သည်။ သို့သော် ရွှေစင်အိမ်
ကယူလာခဲ့သော လော့ကစ်သီး ဥသ
ဖုရားနားကပ်တစ်စုံ၊ ယခုနားရွက်၌
ဝတ်ထားသည့် စိန်နားကပ်တို့အား ထုခွဲ
ရောင်းချ၍ စီးပွားတစ်ခုအဖြစ်လုပ်မှ
ဖြစ်ပေတော့မည်။

“မောင် တစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်း
အိမ်ငှား အပြန်ဆုံးရှာနော်၊ မမ ဒီအိမ်
မှာမနေချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲမမရေ၊ ဒီအိမ်က
လင်မယားတွေ သဘောကောင်းကြပါ
တယ်ဟ”

သဘောကောင်း မကောင်းတော့
ရွှေစင်မသိ။ ဒီအိမ်၌နေရသည်ကိုက
ဆင်းရဲဆော်နံနေသလို ခံစားရသည်။

“မောင်ရှာမှာပါလေ”

ရွှေစင် အဝတ်အိတ်ထဲထည့်
ထားသည့် နားကပ်နှင့်ဆွဲပြားလေးကို
ထုတ်ကြည့်ပြီး ဖူးလေးထဲသို့ သေချာ
ကျနစွာပြန်ထည့်ရင်း အဝတ်အိတ်
အောက်ဆုံးထိ ထိုးထည့်ထားလိုက်
သည်။ အင်း... ဒါလေးတွေရောင်းရင်
ဆယ်သိန်း ဝန်းကျင်တော့ရမှာပဲ၊ စိတ်
ကူးရင်းဇော်မင်းဘာဆိုလဲချလိုက်သည်။

တကယ်တော့ ရွှေစင်က ဒီမြို့က
မဟုတ်၊ ဤမြို့နှင့် မိုင်ငါးဆယ်ခန့်ဝေး
သောမြို့လေး တစ်မြို့ကပါ။ ဇော်မင်းနှင့်
ကခရီးသွားရင်း ဖူးစာဆုံခဲ့ခြင်းပင်။
ရန်ကုန်သွားခဲ့စဉ်က ရထားပေါ်၌ တစ်ခုံ
ထဲအတူကျရင်းက ရင်းနှီးခဲ့ခြင်းဖြစ်
သည်။ ထိုနောက် နှစ်နှစ်ခန့် ဖုန်းနှင့်
စာနှင့် အဆက်အသွယ် ရှိခဲ့သလို
တစ်လတစ်ကြိမ်ခန့် ဇော်မင်းမှာ ရွှေစင်
နေသောမြို့သို့ ရောက်လာတတ်သည်။

ရွှေစင်လည်း ဇော်မင်းနေသော
မြို့သို့ သုံးလေးကြိမ်မျှ ရောက်ဖူးသလို
ဇော်မင်းအိမ်သို့လည်း လိုက်လည်ဖူး
သည်။ ဇော်မင်းအစ်မ ညီမ အမေ
တို့မှာ ရွှေစင်အား နှစ်သက်သဘော
ကျပုံမပြ၊ သူမတို့သား မောင်နှင့်
အသက်ကွာခြားနေသလို သာ၍ ဆိုးဝါး
သည်မှာ ရွှေစင်သည် အပျိုစင်
မဟုတ်ပြန်။

ရွှေစင် ယခင်က အိမ်ထောင်
ပျက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထို့ကြောင့် ဇော်မင်း၏
မိသားစုများအား ကိုယ်ချင်းစာ၍ ရပါ

သည်။ ကိုယ်ကလည်း ဇော်မင်းနှင့်
မတွေ့ခင် ဖြစ်ခဲ့သည့်ကိစ္စကို ဘာများ
တတ်နိုင်မှာလဲ။

“ဘာဖြစ်လည်းမမရာ အခုနေ
တုန်းမို့ အင်တင်တင်လုပ်နေကြတာပါ။
နောက်တော့လည်း မိမိကို ဝိုင်းပြီးချစ်
ကြမှာပါ။ သူတို့ကမောင်ကိုချစ်တာ မမ
ကိုပါချစ်လာရမှာပေါ့၊ နောက်ဆုံး အိမ်
ကသဘောမတူလည်း ဘာဖြစ်သေးလဲ။
မောင်တို့ဘဝ မောင်တို့ ထူထောင်ရမှာ
ပဲမဟုတ်လား”

ဆိုခဲ့သောအခါတိုင်း ရွှေစင်
ဝမ်းသာလွန်း၍ မျက်ရည်ပင်လည်
ခဲ့ရသည့် အကြိမ်မနည်း။ ရွှေစင်မှာ
အိမ်ထောင်ပျက်ခဲ့ဖူးပေမယ့် ဇော်မင်း
ထက်သာတာကို ယခု အချိန်မရွေး ရယူ
နိုင်ပါသည်။ သို့သော် ယခင်ယောက်ျား
ဆိုး၏ဒဏ်ကို အလူးအလဲ ခံခဲ့ဖူးပြီး
နောက် နောက်ထပ် ယောက်ျားများအား
စိတ်ကုန်နေချေပြီ။ ဒါကြောင့်လည်း
စီးပွားကိုသာ အလူးအလဲ ရှာဖွေနေခဲ့၍
ပတ်ဝန်းကျင်၌ လက်မထောင်နေခဲ့
သည်။

တစ်နှစ်သုံးလုံးကာလက ခိုင်လုံ
ခဲ့၍ ရွှေ၊ ငွေတွဲလွဲ ဖြစ်လာသလို
ထိုက်စွနှင့်ပင် ပြောင်သလင်း ခါသွား
ခဲ့ပြန်သည်။ ယခုအခါ၌ ငွေတိုးပေး၍
ဟန်မပျက်နေနိုင်၏။ အစ်ကို၊ အစ်မ
ရှိပေမယ့် အိမ်ထောင်ကွဲတွေနှင့် ယခု
လက်ရှိနေထိုင်သောအိမ်မှာ ညီမအိမ်မို့
ရွှေစင်တစ်ယောက်ထံ ဆိုလျှင်ဖြင့်
သက်ဆုံးတိုင် နေနိုင်ပါသည်။ ရွှေစင်
အိမ်ထောင်ကျစဉ် ကတည်းက ရွှေစင်
တို့အမွေခွဲထားနှင့်နေပြီလေ။ ရရှိသမျှ
နှစ်တက်စလုံးအမွေများ ရွှေစင်ယောက်ျား

ဖြန့်ဖြူး ကုန်သလို ယောက်ျားအား
ရွဲလျက် မိမိပါ လိုက်ဖြန့်နေခဲ့၍ ဘာမှ
မကျန်။

နောက်ဆုံး ဇော်မင်းထံ အပြီးထွက်
လာချိန်၌ လောကဓာတ်သီးရယ်၊ စိန်
ဥဿဗရာနားကပ်သာ ကျန်တော့၏။
ချစ်၍မခွဲနိုင်၍သာ ရွှံ့ခဲ့ရသည်။ ဇော်မင်း
ခံသားစုထဲမှ မည်သည့်အားကိုးအားထား
တစ်ခုတရာမှ မရနိုင်ကြောင်းသိပါသည်။
ရွှေစင် အလိုအပ်ဆုံးအရာမှာ ဇော်မင်း
ပင်။ ကျန်သည့်ကိစ္စမှန်သမျှ ရင်ဆိုင်ရဲပါ
သည်။ ရွှေစင်ဆိုသည်က အရည်
အချင်းမဲ့သည့် ခပ်ညည်းမိန်းမတစ်ဦးမှ
မဟုတ်တာ။

ကိုတင်ဝင်းအိမ်ရောက်ပြီး နှစ်ရက်
အထိ အိမ်ကရာမရသေး။ ရသည့်
အိမ်တွေက ရေမနံ၊ မီးမနံ၊ ရပ်ကွက်
သေနဲ့ ရပ်ကွက်သန့်ပြန်တော့ ဈေးက
တန်တဆနှင့်မို့ စိတ်ညစ်ရပါသည်။

မစန်းရီ မီးခိုးချောင်ကိစ္စပါ ကိုယ်က
ရင်းပေးနေရသည်မို့ ငွေမှာပါးပါးလာ
သည်။ အိမ်ရမည်ဆိုမှ ပစ္စည်းထုခဲ့
ရောင်းချမည် ဘုန်းကြီးဆွမ်းချိုင်ပို့မည်
စိတ်ကူးဖြင့် ပစ္စည်းလည်း မထုခဲ့ရသေး။

မစန်းရီမှာ အလုပ်မှန်သမျှ လုပ်နိုင်
သူပင်။ ရွှေစင်ဘောင် ချီးကျူးမိသည်။
ဇော်မင်းက အားတလျှော့ ရေခပ်ဒီကြား
၁၂ နာရီအတွင်း ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ အလုပ်
သမားထင်လုပ်သေး၏။ လစာနှင့်မဟုတ်
သော်လည်း သွားသည့်နေ့ ဆန်ဖိုးတော့
မသင့်။ ယောက်ျားမှာတော့ တနေ
နေ့ ဟက်လက်ကုလားထိုင်၌သာ။

“အစ်မရယ် ယောက်ျားရဲ့ ဆေးဖိုး
မီးခိုးချောင်စားရိတ်၊ ကလေးသုံးယောက်
ထည့် ကျောင်းကဖွင့်တော့မယ်။

ကျွန်မတော့ သေသာသေလိုက်ချင်
တော့တာပဲ။”

မစန်းရီ မကြာခဏ ညည်းချင်း
ထုတ်တတ်သောကြောင့် ရွှေစင် ကြား
ထဲမှသနားမိသေး၏။ သူကလေးသုံး
ယောက်ကိုပင် တစ်ရာ နှစ်ရာလိုမျိုး
မှန်ဖိုးပေးလိုက်သေး၏။ မစန်းရီ အပို
လည်း ရွှေစင်ဝတ်စုံများထဲမှ ပေးခဲ့ရန်
စိတ်ကူးမိသေးသည်။ ရွှေစင်၌ အဝတ်
အစုံ တစ်ရာခန့်ပါသည်ပဲလေ။ အားလုံး
တန်ဖိုးကြီးတာချည်းပဲ။

♦ ♦ ♦ ♦ ♦

သုံးရက်မြောက်မနက် လက်ဖက်
ရည်ဆိုင်မှ ပြန်လာစဉ် အိမ်၌မည်သူမှ
မရှိချေ။ ကလေးများ ဘေးအိမ်သို့ သွား
နေပါလိမ့်မည်။ ဇော်မင်း အိမ်ငှား
တစ်လိုဗွားကြည့်မည် အစီအစဉ်ရှိ
သောကြောင့် အဝတ်လဲနေစဉ် ရွှေစင်
သူအား ငွေထုတ်ပေးရန် တိုလီမိုလီ
ထည့်သည့်အိတ် ဖွင့်လိုက်၏။

မနေ့ညနေက အပြင်မှပြန်လာ
စဉ် ပိုလာသည့်ငွေအား ပိုက်ဆံအိတ်
ထဲပြန်ထည့်ပုံ ထိုအိတ်ထဲ ထည့်ထား
လိုက်သည်။ ဇော်မင်းက ကွမ်းဆေးခံ
သောက်တတ်သည်မို့ အကြွေအသင့်
ပေးလိုက်ရန် စိတ်ကူးနှင့်ဖြစ်သည်။

“မောင် ဒီအိတ်ထဲက ငွေအကြွေ
တွေယူသေးလား၊ ဟော မှန်တစ်ထုတ်
ရောပဲ... စားမိသေးလား။”

မောင် ရွှေစင် စားသည့်မှန်တိုင်း
ကလေးမှန်ဆိုပြီး မစားတတ်။ ငွေ
ကတော့ ယူချင်ယူမည်။

“ဟင်အင်း၊ ယူတုန်းမမရဲ့ ဘာဖြစ်
လို့လဲ”

“ဒီမှာ မနေ့ညက ထည့်ထားတဲ့
အကြွေတွေမရှိတော့ဘူးမှန်ထုတ်ရောပဲ”
ဇော်မင်း စဉ်းစားသလို လုပ်လိုက်
ပြီး...

“ကလေးတွေ စားချင်လို့ယူလိုက်
တာနုနုပါ။ သူတို့တွေက အဲလိုမှန်မှ
ဝယ်မစားရတာဆိုတော့”

ဟုတ်မှာပါလေ။ ဤအိမ်မှာ
ကလေးများ မှန်မစားရ။ ရွှေစင်ပေးခဲ့
သော မှန်ဖိုးတောင် သူ့အမေယူလိုက်
သည်ဟု ပြန်ကြားရသည်ပဲလေ။

“ကဲရော့ ပိုက်ဆံထည့်သွားဦး
မြန်မြန်ပြန်ခဲ့နော်”

ရွှေစင် ဇော်မင်းအိတ်ကပ်ကပ် ငွေ
ထည့်ပေးရင်း မှာလိုက်လေ၏။ ညနေ
မောင်ပြန်ရောက်သည်နှင့်...

“မမ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရှိတယ်၊
ဈေးတန်တယ်ထင်တာပဲ၊ မနက်မှ မမ
လိုက်ကြည့်ပေါ့”

ဒီတစ်ခါတော့ ထိုတိုက်ခန်းသား
လိုက်မည်စိတ်ကူးမိသည်။ လက်ဖက်
ရည်ကြိုက်တတ်သည့် ရွှေစင်ဘိုးနှင့်
လက်ဖက်ရည်သွားသောက်ရင်း ဆွေ
အား တိုင်ပင်မိသည်။ ပြန်လာသော်
ဆော်မင်းက ကြမ်းတမ်း တစ်စုံတစ်ရာကို
ကောက်လိုက်သည်။

“မမ ဒါလေး မမထုတ်ခဲ့တာ
လား...”

ရွှေစင်ကြည့်လိုက်တော့ ရွှေစင်
ဆံပင်အကျွတ်တွေ ဆံပင်ပြီးတိုင်း
ရွှေစင်ဆံပင် ကျွတ်တတ်သည်ကို
ဇော်မင်းက နှမြောသည်ဟုဆို၍ သူ၏
ခရီးဆောင်ဘေးအိတ်ထဲ တယုတယ
ထည့်ထားတတ်သည်။ ယခု ထိုဆံပင်
ထဲမှ အထုံးလေးတစ်ထုံး ဖြားကြွေးသလို
ရောက်နေ၏။ ရွှေစင် ဇော်မင်း၏ ခရီး

ဆောင်အိတ်ကို စစ်ဆေးကြည့်လိုက်သည်။ ထိုးဖွ မွေနှောက်ထားမှန်း သိသာ၏။

“မောင်ရေ ကလေးတွေတော့ လက်ဆော့ပြန်ပြီ သူတို့အမေကို တိုင်ကြား ဆုံးမခိုင်းရင် ကောင်းမလား။ ဒီအရွယ် မှာဒီလိုဆို ကြီးလာမလွယ်ဘူးနော်”

ရွှေစင် ဂရုဏာဒေါသတော့ ဖြစ်မိပါသည်။ ကလေးအကြီးဆုံးမှာ ရှိလှမှ အသက် ဆယ်နှစ်ခန့်၊ ဒါမျိုး စိတ်မဝင်စားသင့်သေး။

“မလုပ်နဲ့မရဲ့ ဒီလင်မယား သူတို့ သားသမီးကို ထိတာမကြိုက်ဘူး”

ဒါလည်းဟုတ်နေပြန်၏။ ရွှေစင် သက်ပြင်းသာ ချနိုင်တော့သည်။ အိုး သူတို့ထိုက်နဲ့ သူတို့ကပေါ့လေ...

♦ ♦ ♦ ♦ ♦

ငှားအိမ်ကို ရွှေစင်သဘောကျ၍ နောက်နေ့ ငွေချေရန်ပင် ပြောခဲ့သည်။ ခြောက်လစာ ကြိုးပေးရပေမယ့် စဘော် တင်ရန်မလို၊ ဇော်မင်းလုပ်စရာရှိသည် များလုပ်ရန် ထိုအခန်း၌ပင်ကျန်ခဲ့၍ ရွှေစင် မစန်းရီ အိမ်သို့ပြန်လာသည်။ မစန်းရီဝတ်ရန် လုံ့ချည်ငါးကွင်းနှင့် အကျီငါးထည်ကို ထုတ်လိုက်သည်။ တစ်စုံကို အနည်းဆုံး တစ်သောင်း ဝန်းကျင်ရှိသော အဝတ်ကောင်းများပင်။

ယခုအချိန် မစန်းရီ မရှိတတ်၍ ညမှပေးရန် သပ်သပ်ဖယ်ထားလိုက်သည်။ ကိုယ်တွေ့အား ခံလုံ့ခွင့်ပေးခဲ့သည့်ကော့ရုဂျီနေသည် မဟုတ်ပါလား။ ပြီးနောက် ပစ္စည်းထည့်ထားသော အိတ်ကိုဖွင့်လိုက်စဉ် ဗိတ်ဆဲ တစ်ဖုံးပြန်သည်။ အဝတ်အစားများ အစုံအစင် ပြည့်မရှိ။ အိတ် အောက်ဆုံးသို့

လက်နှိုက်ကြည့်စဉ် ရင်၌ ဒိတ်ခနဲနှင့် ပို၍သေချာရန် အဝတ်များ ထုတ်၍ ရှာဖွေမိပြန်သည်။ သို့သော် ပစ္စည်းထည့်ထားသည့်ဗူးကလေး ဆုံးဆုံးပျောက်နေ၏။

ရွှေစင်ငိုချင်သွားသည်။ အပြင်၌ဆော့နေသော ကလေးများအား အစ်အောက်ပေမယ့် မထူး။ အချိန်သိရန် ဇော်မင်းမွေးနေ့အမှတ်တရ လက်ဆောင်ပေးခဲ့သည့် ရွှေရောင်နာရီသေးသေး ကြည့်ရန် တိုလီမိုလီအိတ်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ရွှေစင် နာရီမပတ်တတ်သောကြောင့် ထိုကဲ့သို့ထည့်ထားတတ်သည်။ မနက်ကပင် ကြည့်မိသောနာရီမှာ ယခု မရှိတော့။

ရွှေစင်ရင်တစ်ခုလုံး ဟာသွားသည်။ ထိုကိစ္စအား ဇော်မင်းဆီချက်ချင်း သွားပြော၏။ ဇော်မင်းလည်း သေချင်ဆော်နံ့သွားသည်။ စိတ်ညစ်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။

“ရပ်ကွက်ဥက္ကဋ္ဌကို သွားအကူအညီ တောင်းရင်ကောင်းမလား”

ရတော့ရနိုင်သည်။ သို့သော် ရွှေစင်တို့၌ သက်သေမရှိ။ မစန်းရီ၏ လုပ်ရပ်မှန်း ရွှေစင်သိသည်။ ကလေးများ ယခုလောက် အတင်မရနိုင်။ သို့သော် ရွှေစင်တို့ရပ်ကွက်ရုံး မည်သို့ တိုင်မည်နည်း။ မစန်းရီမှာ အာကြမ်းခွာကြမ်းဖြစ်သည်။ ငါ့အိမ်လည်း လာနေသေး၊ ငါတို့ပါ သူခိုး စွတ်စွဲသေး။ အော်ချက်လုပ်ပါက ရွှေစင်တို့ ထပ်မံအရှက်ရပေလိမ့်မည်။

ခိုးရဲပြီဆိုကတည်းက မစန်းရီကန်မှ ဘာကြုံလျှင် ဘာလုပ်မည်ဆိုသည့် ဉာဏ်ရှိသူတစ်ယောက်များ ကြိုတင်ရှိထား၍ ခိုးသည့်ပလေး။

“မောင်ရယ် မစန်းရီက ကျောက်အကြောင်းဘာမှ နားလည်မှာ မဟုတ်တော့ ဥဿဖရားက နေ့ကောင်းရမှာလည်းမဟုတ်ဘူး။ မိမိတို့ နာရီ လာကပ်သေး။ ငွေအကြောင်းမပြောတော့ပဲ၊ ဥဿဖရားအကြောင်းမေးမယ်လေ။ ဟိုဟာတွေ ထားလိုက်တော့ ကျောက်ကလေးပဲပြန်ရရင် ကောင်းမယ်နော်”

မစန်းရီနှင့် လေပြောလေး လုပ်၍ မေးသော်လည်း အချည်းနှီးပင်။ ဇော်မင်းကိုတောင်မှ...

“နင်မျက်နှာရှိလို့နော် ငါတို့မှာ အဲဒီစိတ်ဓာတ်မရှိဘူး” လုပ်နေသေး၏။

“အစ်မကို ခိုးပါလား မပြောပါဘူးဗျား၊ ကလေးတွေများ တွေ့မိလို့လား အပ်ထားသလားမေးတာပါ”

ဆိုတော့လည်း ပတ်ဝန်းကျင် အိမ်တွေကိုတောင်မှ ကြားအောင် ဟစ်ကျယ်ကျယ် လုပ်နေသေးသည်။

ကိုတင်ဝင်းကတော့ လုပ်နိုင်စရာမရှိ။

ဒါဆိုရင် ဒီအိမ်၌ လူများများ စားစားလည်းမရှိ၊ အဝင်အထွက်လည်း မရှိ၊ မည်သို့တိုင်ရမှန်းလည်းမသိ။ ရှေ့အနာဂတ်လည်း လုံးလုံးပျောက်ကွယ်ခဲ့ရချေပြီတာကား။

စန်ခဲချက်။ စာရေးသူကိုယ်တိုင် မကြာသေးခင်က ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်အပျက်ကလေးအား စာဖတ်သူများဆင်ခြင်နိုင်စေရန် စေတနာဖြင့် အဖြစ် အမှန်အတိုင်းရေးဖွဲ့သည်။

နောင်းဟောမာန် (တောင်ငူ)

www.burmeseclassic.com

လူကိုသေစေနိုင်သော အဆိပ်ဆေးဝါး

ထုတ်လုပ်ရောင်းချသူကို အင်တာပိုမု ဖော်ထုတ်ရန် တပ်လှန့်ထား

■ ဦးဦးသိန်း

လူတို့သည် ကျန်းမာရေးအတွက် ဆေးဝါးများကို မှီဝဲကြရ၏။ ဤတွင် ဆေးဝါးများထုတ်လုပ်သော ကုမ္ပဏီများသည် ကမ္ဘာအနှံ့ ပေါ်လာ၏။ အချို့ ဆေးဝါးကုမ္ပဏီများသည် လူတို့၏ အသားအရေလှပရေးအတွက် ဆေးဝါးများကို ဖော်စပ်၍ ထုတ်လုပ်ရောင်းချလာကြ၏။ အချို့ ဆေးဝါးကုမ္ပဏီများကလည်း ဝသူများ ပိန်သွားစေသော ဆေးဝါးများကို ထုတ်လုပ်ရောင်းချလာကြ၏။

မည်သည့် ဆေးဝါးများမဆို ဖော်စပ်ရာ၌ စားသုံးသူကို အကျိုးပြု မပြု၊ ရောဂါကို တိုက်ဖျက်ကုစားနိုင်ခြင်း ရှိမရှိ၊ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးများ ရှိမရှိ၊ မှီဝဲသူကို အဆိပ်ဖြစ်စေသည်လား စသည်တို့ကို သုတေသနအထပ်ထပ် လုပ်ကြရပြီး ၎င်းဆေးဝါးများကို ဆေးဝါးကျွမ်းကျင်သော အဖွဲ့က စိစစ်ပြီး စစ်ဆေးပြီးမှသာ ရောင်းချကြရ၏။

ထို့ကြောင့် ဆေးဝါးများကို အသုံးပြုရာတွင် ကြော်ငြာသည်အတိုင်း ကြော်ငြာကိုကြည့်၍ မမှီဝဲ၊ အသုံးမပြုပါ။ ဆရာဝန်များ၏ လမ်းညွှန်မှုကိုရယူပြီးမှသာ အသုံးပြုသင့်၏။

ယခုအခါ အင်တာပိုဟုခေါ်သော နိုင်ငံတကာရဲအဖွဲ့သည် လူကိုပိန်စေသော ဆေးဝါးတစ်မျိုးကို တရားမဝင်ထုတ်လုပ်ရောင်းချသူကို ရှာဖွေဖော်ထုတ်ရန် ကမ္ဘာအနှံ့ရှိ ရဲတပ်ဖွဲ့များထံ တပ်လှန့်လိုက်၏။ အဆိုပါ လူကိုပိန်စေသည်၊ အဆိပ်ပေးသည်ဟုဆိုသော အဆိပ်ဆေးဝါးဖြစ်သည့် ဒီအင်ပီဆေးကို အသုံးပြုသူများအနက် ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းတွင် လူပေါင်းမြောက်ဆယ်ကျော် သေဆုံးသွားသည်ဟု အင်တာပိုမှ သတင်းဖြန့်ဝေလိုက်၏။

သေဆုံးသူများတွင် ဗြိတိန်နိုင်ငံသူ အေမီပယ်ရီသည် ယခု ၂၀၁၅၊ ဧပြီလတွင် အဆိုပါ ဒီအင်ပီဆေးဝါး

ရှစ်ပြားကို သောက်အပြီး၌ သေဆုံးသွား၏။ သူမသည် ဗြိတိန်တွင် ၎င်းဆေးကြောင့် ပဉ္စမမြောက်သေဆုံးသူ ဖြစ်သည်ဟု သိရ၏။

ဒီနစ်ထရိုဒီနော(ဒီအင်ပီ)ဟုခေါ်သော ၎င်းဆေးကို ၁၉၃၀ နှစ်များ၌ ကိုယ်အလေးချိန်လျော့ကျရန် စတင်အသုံးပြုခဲ့ပြီး ၎င်း၏ ဘေးထွက်ဆိုးကျိုးကြောင့် ချက်ချင်း ဆက်လက်မထုတ်လုပ်ဘဲ ရပ်ဆိုင်းခဲ့ကြရ၏။

အင်တာပို၏ သတိပေးချက်၌ ယခုအခါ ၎င်းဆေးကို အဝါရောင်အမှန်အဖြစ်ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆေးတောင့်အဖြစ် ပြုလုပ်၍လည်းကောင်း ထုတ်လုပ်နေကြ၏။

၎င်းဆေးကို ထုတ်လုပ်သူသည်၊ သို့မဟုတ် ရောင်းချသူများသည် ကြော်ငြာကို လှည့်ပတ်၍ရေးပြီး ကြော်ငြာလေ့ရှိ၏။ ဆေးကို နန္ဒာမူနီဖြင့် ဖော်စပ်ထားသည်ဟုလည်း ကြော်ငြာကြသေး၏။

၎င်းဆေးကိုသောက်၍ သေဆုံးသွားသူတစ်ဦး၏ ပိခင်က သူ့သမီးသည် မသေမီ ရင်ထဲ၌ အလွန်နူးသည်ဟု ပြောသွားကြောင်းဖြင့် ခဲတို့ကို ပြောကြ၏။

စင်ကာပူ နိုင်ငံတွင်လည်း ၂၀၁၂ ၌ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်သည် အွန်လိုင်းမှတစ်ဆင့် ကြော်ငြာသော အဆိပ်ကျဆေးကိုစားပါးမုန့်ပြီး သေဆုံးသွားခဲ့သည်။

အင်တာပို ရဲတပ်ဖွဲ့၌ အဖွဲ့ဝင် ၁၉၀ နိုင်ငံရှိရာ အင်တာပိုဌာနချုပ်သည် အဆိုပါအဖွဲ့ဝင်နိုင်ငံများ အားလုံးသို့ ၎င်းဆေးဝါးများ ဖော်စပ်သူများကို ဖော်ထုတ်ကြရန် အကြောင်းကြားထား၏။

ဦးဦးသိန်း

(စာအုပ်တိုင်းဆန်း၊ ၆. ၅. ၂၀၁၅)

ကျေးဇူးတင်အားတင်
တင်ထူး (ရေယျာဉ်တို)
မင်းမောင်မောင်

ကိုတောက ပဲခူးရိုးမတောင်တန်းကြီး
၏ အရှောက်ခြမ်းတွင်ရှိသော ကျွဲမ
ကူးရွာကလေးတွင် နေထိုင်လေသည်။
သည်ရွာကလေးက တောင်ခြေနှင့်မဝေး
လှသော တောင်ခြေရွာကလေးဖြစ်၏။
ရွာတွင် တောင်သူလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်
အသက်မွေးသူတို့ ရှိကြသလို ကျွဲနွား
လယ်ယာမရှိကြသည့် လယ်ယာမဲ့များ
က ပဲခူးရိုးမကြီးကိုသာ အားထားကာ
အသက်မွေးကြရသည်။ သူတို့သည်
တောင်ပေါ်တက်ကာ မီးသွေးဖုတ်ခြင်း၊
လျှော်ဆုပ်ခြင်း၊ ကြိမ်ခုတ်ခြင်း၊ အမဲ
လိုက်ထွက်ခြင်း၊ သစ်တောထွက် မျှစ်၊
ဖို၊ ဆိတ်ဖူး၊ ငရစ်၊ ဖလံတောင်စေး
စသည်တို့ရှာဖွေ ခူးယူကြကာ ရွာထဲတွင်
ရောင်းချခြင်းဖြင့် ပင်ပပ်ပန်းပန်း ရှာဖွေ
လုပ်ကိုင်စား သောက်ကြရလေသည်။

ကိုတောကတော့ တောတောင်ထဲ
လှည့်လည်ရှာဖွေကာ ယုန်း၊ ချေ တော
ဝက်၊ ဆတ်စသည့်သားကောင်များကို
ပစ်ခတ်၍ရလာလျှင် ထိုသားကောင်များ
ကိုဖျက်၍ အသားတွဲများတွဲပြီး ရွာထဲ
လှည့်ရောင်းချခြင်းဖြင့် အသက်မွေးနေ
သူဖြစ်သည်။

သူနေထိုင်သော ကျွဲမကူးရွာက
လေးက ပြို့နှင့်ဝေးကွာသောကြောင့်
နေ့စဉ်ရေးသို့မသွားနိုင်ကြပေ။ တစ်ခါ
တစ်ရံသာ ရေခွား၍လိုအပ်သည့် ဆီ
ဆား ငရုတ်၊ ကြက်သွန်တို့ကို တစ်ဖတ်
စား ဆယ်ရက်စာဝယ်ထားကြရသည်။
ဟင်းချက်စရာကတော့ လယ်ထဲဆောင်း
ထဲမှရှာဖွေရရှိသော ငါး ဟင်းခူးရလွှင်
ချက်ပြုတ်စားသောက်ကြရ၏။ တစ်ခါ
တစ်ခါရွာထဲတွင် ဝက်ပေါသည့်အခါ

ဟင်းကောင်းစားရ၏။ ရွာထဲမှ မုဆိုး
ကိုတောအမဲရလျှင်လည်း ဝယ်ယူစား
သောက်နိုင်ကြသည်။ ဟင်းချက်စရာ
များမရသည့်အခါ ငါးပိရည်တို့စရာများ
ဖြင့်သာ ရောင်းရဲခဲ့ကြရလေသည်။ သူတို့
အိမ်များတွင် ဂျေကိုငါးပိက ဝဉ်းအုံအုံ
တစ်မိုးစာသိပ်ထည့်ထားသည်။ ဟင်း
ချက်စရာ ဘာမှမရသည့်အခါမူ၌ ငါး
ပိရည်တို့စရာကတော့ ဟင်းတစ်မည်
ဖြစ်ခဲ့လေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျေးလက်
ဒေသများ၌ ငါးပိရည်မှာ မပါမဖြစ်သာ
တင်ပင်တိုင် မင်းသားကြီးပင်ဖြစ်နေ
တော့၏။ ငါးပိရည်နှင့် တွဲဖက်ကာ
တို့မြှုပ်စားရန် ဟင်းသီးဟင်းရွက်တို့က
မဝယ်ရပေ။ တချို့က ခြံတန်းပေါ်တွင်
တွယ်တက်နေသော သဘွတ်ညွန့်၊ ကြာ
ဟင်းညွန့်၊ ကသစ်ရွက်နုများခူးယူပြုတ်

တို့ကြမ်း တချို့က ဘုညွန့်၊ ဖရုံညွန့်၊
ဌက်ပျောဖူးတို့ကို ပြတ်၍တို့ကြသည်။
တချို့ကလည်း တောထဲတောင်ထဲသွား
ရင်းတွေသော ဇရမ်း၊ ဖလံတောင်ရှေး
ကောက်ကောက်ညွန့် ဆိတ်ဖူးပဒဲကော
စသည်များရှာဖွေလာကာ တို့မြပ်စားကြ
လေသည်။

“အင်း... ငါနေမကောင်ဖြစ်နေ
တာနဲ့ တောလည် မထွက်နိုင်တာလည်း
အတော်ကြာနေပြီ အိမ်မှာလည်း ဟင်း
စားကပြတ်နေပြီ၊ ရွာထဲကလည်း ငါ
ဟင်းချက်စရာလာရောင်းမည့်အချိန်ကို
စောင့်စားနေခဲ့ကြပြီပဲ”

ကိုတောက သူတောလည်မထွက်
ဖြစ်သည်မှာ ကြာနေပြီဖြစ်၍ ယခုပြန်
လည်ကျန်းမာလာသောအခါ တော
လည်ထွက်လိုနေပေသည်။ သူတော
လည်ထွက်မှ သူ့အိမ်အတွက်လည်း
ပါးစပ်စိုရမည်ဖြစ်သလို ရွာကလူတွေ
လည်း ဟင်းကောင်းစားကြရမည်ဖြစ်
သည်။

ကျေးလက်နေသူတို့မှာ မြို့မှာနေ
သူများကဲ့သို့ နေ့စဉ်ဈေးသွားပြီး ကြိုက်
သည့်သားငါးများဝယ်ယူကာ အလွယ်
တကူ မစားနိုင်ကြရ။ အိမ်မှာမိုးတွင်းစာ
လှောင်ထားသောပဲကို ပြတ်၍၊ ကြော်
၍၊ ပဲဟင်းချက်၍ ဖြစ်သလိုဟင်းနှင့်ပင်
တစ်နပ်စာ၊ တစ်နေ့စာပြီးကြရသည်။
သို့သော်လည်း သူတို့နေ့စဉ်စားသောက်
နေသော အသီးအရွက်တို့ကလတ်လတ်
ဆတ်ဆတ် ခူးယူချက်ပြုတ်စားခြင်းဖြစ်
သောကြောင့် လူကိုခွန်အားဖြစ်စေ

လျက် အနာရောဂါကင်းကာ မြို့သူ
မြို့သားများလို ရောဂါဘယဖြစ်ခြင်းမျိုး
နှင့်ဝေးခဲ့ကြသည်။

ကိုတောသည် ယနေ့တောလည်
သွားရန် လိုအပ်သည်များပြင်ဆင်နေ
သည်။ တောလည် မထွက်သည်မှာ
ကြာနေသဖြင့် သားကောင်တွေလည်း
အလွယ်တကူ ရှာဖွေနိုင်မည်ဟု တွေး
မိသည်။

“ဟာ... ငါတောလည်ထွက်မည့်
အချိန်မတိုင်မီ ညနေခင်းမှာ မိုးရွာလိုက်
တော့ ညရောက်ရင် သားကောင်တွေ
ထွက်ကြမှာတော့ အသေအချာပဲ”

ညနေစောင့်မိုးရွာပြီး ညဘက်တွင်
မိုးတိတ်သွားခဲ့လျှင် တောထဲရှိ တော
ကြောင်၊ တောဝက်၊ ချေ ဆတ်တို့က
အစာပေါကာ အေးလည်းအေးသော
ကြောင့် စောစော အစာရှာထွက်တတ်
ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ပုစွန်လုံး၊ ဖား
စသည် အကောင်ကလေးများကို ရှာဖွေ
စားတတ်သော တောကြောင်များကို
အတွေ့များတတ်သည်။

ညမောင်ခြည် သန်းလာသည်နှင့်
ကိုတောအိမ်မှထွက်လာခဲ့သည်။တောစပ်
သို့ ည ဂနာရီအချိန်ခန့် ရောက်လာ
သည်။ တောစပ်ရှိနမ်းခင်းကုန်းများ။
တောင်ကုန်းပြန့်များတွင် သူ၏ငါးဆထိုး
ဓါတ်မီးဖြင့် မီးထိုးရှာဖွေနေသည်။

“ဟော... တောကြောင်တစ်
ကောင်ပါလား။”

“အကောင်တော်တော် ကြီးတာပဲ”

“မဖြစ်ဘူး... လာဘ်ဦးမပယ်

ကောင်ဘူး ပြောကြတယ်၊ ဒီအကောင်
ကိုပစ်ယူမပဲ”

ကိုတောမှာ သူ၏နှစ်လုံးပြုံးသေ
နတ်တွင် ခြောက်လုံးကျည်ထည့်၍ ပစ်
ခတ်လိုက်တော့သည်။

“ဟာ... ဒီတောကြောင်က နမ်း
ခင်းထဲထွက်ပြီး အစာရှာနေတာကို။
အချိန်တော့တော်တော်မီးမယ်၊ ဝလည်း
ဝ၊ ကြီး-လည်းကြီးပဲ”

ကိုတော ထိုတောကြောင်ကို သစ်
ပင်ကြီးတစ်ပင်ပေါ်၌ အသေအချာ
တင်ထားကာ ရှေ့ဆက်ထွက်လာခဲ့
ပြန်သည်။

“တွေ့ပြန်ဟာ... ချေ(ဂျီ)ပေါက်
တစ်ကောင်”

“မလွတ်တမ်း ပစ်ယူမပဲ”

ကိုတော သေသေချာချာ ချိန်ရွယ်
ပစ်ယူခဲ့သည်။ ညနေက မိုးကလေးရွာ
ထားမှုကြောင့် သားကောင်များက ခပ်
အေးအေးအနေအထားတွင် အထွက်
များသဖြင့် ကိုတောတစ်ကောင်ပြီးတစ်
ကောင်တွေ့ရှိပြီး ပစ်ခတ်ယူခဲ့သည်။

“အင်း... တောကြောင်ရယ်၊
ချေတစ်ကောင်ရယ်ဆိုရင် ဒီညတော့
ဒီလောက်နဲ့ပဲ အိမ်ပြန်မပဲ၊ တော်ကြာ
အကောင်အရများနေရင် ငါထမ်းသယ်
နိုင်မှာမဟုတ်ဘူး”

ချေကိုထမ်းပြန်လာရင်း စဉ်းစား
လာနေခိုက်တွင် နမ်းခင်းကွက်တစ်ခု
တွင် ယုန်တစ်ကောင်ကို တွေ့လာပြန်
သည်။ ယုန်ကမီးရောင်အောက်တွင်
ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ သူ၏နှုတ်ခမ်းမွှေးကို
ရှေ့လက်နှစ်ဖက်နှင့် သပ်နေ၏။

ကိုတေလည်း ထိုယုန်ကိုအလွတ်
မပေးဘဲ ပစ်ယူခဲ့ပြန်သည်။ သူတော
ကြောင်ထားခဲ့သော နေရာရောက်လျှင်
ချောက်တစ်ဖက်၊ တောကြောင်နှင့်ယုန်
ကတစ်ဖက်ချည်ကာ ထမ်းပိုးဖြင့်ထမ်း
ပြန်လာခဲ့လေသည်။ မိုးလင်းသောအခါ
ထိုရရှိလာသော သားကောင်များကို
ဖျက်၍ရောင်းချခဲ့ရာ ပြိုက်ကန်ကုန်
သွားခဲ့လေသည်။

“အင်း... ရွာထဲကလည်း ငါအမဲ
မလည်နိုင်တာနဲ့ ဟင်းစားတွေပြတ်နေ
ကြပြီနဲ့တူပါတယ်။ ရွာထဲတောင်လှည့်မ
ရောင်းရပဲနဲ့ အိမ်မှာတင်ကုန်သွားခဲ့
တယ်”

ကိုတေကတော့ သူ့အိမ်စားဖို့သား
ကောင်တို့၏ အူ အသည်းကလီစာများ
ကိုသာချန်ထားပြီး အကုန်ရောင်းလိုက်
ရသဖြင့်တွက်ခြေစွဲစိတ်သွားခဲ့လေသည်။

* * * * *

ကိုတေမှာ တောစပ်တစ်လျှောက်
တွင် သားကောင်များပစ်ခတ်ရသည်မှာ
သားကောင်များလာလျှင် ဖျက်ယူရသည်
ကလက်ဝင်လှပည်။ သူကသားကောင်
ကြီးများဖြစ်သော တောဝက်၊ ဆတ်၊
ကုန်းသေတ္တာ သားကောင်မျိုးကြီးတို့ကို
သာပစ်ခတ်လိုသည်။ ထိုသားကောင်
များကို ပစ်ခတ်ရရှိမှသာ အသားထွက်
သည်များပြီး သူ့အတွက်လည်းတွက်ခြေ
စိတ်မည်ဖြစ်သည်။ ခက်သည်က သား
ကောင်ကြီးတို့က တောနက်များတွင်
သာကျက်စားတတ်ကြသည်။ တောစပ်
ဘက်သို့ ဆယ်ခါရံတစ်ခါလောက်သာ

ရောက်လာတတ်ကြ၍တွေ့ရခဲ့လေသည်။

“အင်း... ငါဒီတစ်ခါ တောလည်
ထွက်ရင်တော့ တောနက်ထဲသွားပစ်ယူ
မှပဲ”

ထို့ကြောင့် ကိုတေလိုအပ်သည့်
များယူဆောင်ကာ တောနက်ထဲသို့
အမဲပစ်ရန် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“ဟော... ကိုတေပါလား အမဲပစ်
ပဲလားဗျ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ... တောနက်နက်
ထဲသွားလည်ရမှာပို့ အိမ်ကစောစော
ထွက်လာခဲ့တာဗျာ”

“ခင်ဗျားတို့ကကော တောထဲတာ
သွားလုပ်ကြတာတုန်း”

“အို... ကျုပ်တို့ကြောကြီးအ
နောက်ဘက်ကို လျှော်သွားဆုပ်ကြတာ
လေဗျာ၊ သုံညအိပ်လေးရက်ကြာပြီ၊
အခုမနက်မှ စောစောထပြန်လာခဲ့ကြ
တာ”

“အော်... ဒါနဲ့ ကိုတေကိုပြောရ
ဦးမယ်ဗျ”

“ဘာများပြောကြမှာလဲဗျာ”

“ကျုပ်တို့ကြောကြီးရဲ့ အနောက်
ဘက်မှာရှိတဲ့ ငဉ့်အုံမြောင်ထဲမှာ ခေ့
ဆုပ်ခဲ့ကြတာဗျာ၊ ကျုပ်တို့ဆောက်သွား
တော့ လျှော်ပင်တွေလိုက်ရှာရင်နဲ့ တစ်
နေရာမှာ ကျွဲအေးပုံတွေလိုတွေ့ရတယ်ဗျာ၊
ကျွဲအေးပုံတွေက ယူနေနွဲ့ယိုသေးတော့
သိပ်မကြာသေးမီကမှ စွန့်သွားတာဆို
တာသိရတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်တို့လည်း
ပြောင်ထဲကနေ လျှော်ပင်တွေတွေ့တဲ့
တောင်ကုန်းပေါ်အတက်မှာ ဖက်ရွက်

တွေမဟုတ် ဆွဲဆက်တွေလို နီနေတဲ့
နေရာတစ်နေရာကို တွေ့ကြတယ်၊
ကျုပ်တို့လည်း အဲဒီနေရာကို တက်ခင်း
ကြည့်မိကြတော့ ယူနေနွဲ့ယိုသော
ဒီတော့မှ အဲဒီနေရာမှာ ပြောင်တစ်
ကောင်အိပ်သွားတာဆိုတာ သိရတော့
တယ်၊ ပြောင်တွေက သူတို့ကိုယ်တော်
ချွေးထွက်ရင် အဲဒီချွေးတွေကသွေး
ရောင်တွေလို နီရဲနေတာဗျ”

“ဒါနဲ့... ခင်ဗျားတို့ အဲဒီပြောင်
ကြီးကိုကော တွေ့လိုက်သေးလားဗျ”

“မတွေ့ကြဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့တွေ
စကားပြောပြီး တောင်ကုန်းပေါ်တက်
အလာမှာ ထပြေးသွားတယ်နဲ့တူပါ
တယ်၊ ဒါကြောင့် သူ့အိပ်ထားတဲ့
နေရာက နွေးပြီကျန်နေခဲ့တာဖြစ်မှာဗျ”

“အင်း... ဖြစ်နိုင်တယ်ဗျာ ဒီပြောင်
ကြီးဟာ အဲဒီစဉ်အိုးမြောင်ထဲမှာပဲ
ကျက်စားနေထိုင်တာဖြစ်မယ်ဗျ”

“ခင်ဗျားတို့နဲ့တွေ့ရတာ ဟန်ကျ
သဗျာ၊ ကျုပ်အိမ်ကထွက်လာတော့
သားကောင်ကြီးကြီးပစ်ရဖို့ ဘယ်တော့
ဘက်ကို သွားရမယ်ဆိုတာ ဆန္ဒမရှိ
ဖြစ်တော့ဘူး အခတော့ ကျုပ်အတွက်
သတင်းကောင်းပဲဗျာ”

“အကောင် တော်တော်ကြီးပဲနဲ့
မယ် ကိုတေ ယ်ရင်တော့ တော်တော်
သတိထားဦး ပစ်ဦး”

“ဟုတ်ဦး... ဟုတ်ဦး... ကျုပ်
သွားဦးဦး”

ကိုတေလည်း သူ့အမဲပစ်ရန်
နေရာသို့ပြန်၍ ငဉ့်အုံမြောင်ထဲသို့
ခပ်သွက်သွက် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

စဉ့်အိုးမြောင်က ရိုးမတောင်တန်း ကြီး၏အနောက်ဘက် တော်တော်လှမ်း လှမ်းတွင်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ သစ်ကြီးဝါး ကြီးများ ထူထပ်ပေါများပြီး တောလည်း နက်သည်။ ထိုမြောင်က နွေလည်းရေ မခန်းခြောက်သဖြင့် သားကောင်ကြီးများ အတွက်ကျက်စားနေထိုင်ရန်အကောင်း ဆုံးနေရာဖြစ်နေသည်။ ထိုစဉ့်အိုး မြောင်က ရာဝင်ရှိသည်။ ရှေးအခါ ဘုရင်တစ်ပါးက စစ်ရုံးပြီး တောထဲတွင် လုံခြုံမှုရှိသည့် တောနက်ထဲအရောက် လာရောက်ပုန်းအောင်းခဲ့သည်။ ထိုမင်း ပုန်းအောင်းခဲ့ရာကို မင်းပုန်းတောင်ဟု ခေါ်တွင်ခဲ့သည်။ ထိုမင်းပုန်းတောင်နှင့် ယခုစဉ့်အိုးမြောင်မှာ တစ်ဆက်တစ်စပ် တည်ရှိသည်။ စဉ့်အိုးမြောင်အတွင်း ယခုထက်တိုင်ရှိနေသေးသော စဉ့်အိုး ကွဲများကို အစွဲပြု၍ စဉ့်အိုးမြောင်တွင် ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုမြောင်က သစ်ကြီး ဝါးကြီးများ ထူထပ်စွာပေါက်ရောက်နေ ပြီး ရေနေရေတိုင်းကောင်းကာ သား ကောင်ကြီးများ ခိုအောင်းနေထိုင်ရန် နက်သက်သော မြောင်ဖြစ်နေသည်။ လူ အရောက်အပေါက်နည်းသည်။ တောထဲ လျော်ဆုပ်လာကြသူများသာ တကူးတ က ရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုတေ . . . စဉ့်အိုးမြောင်ထဲ ဝင်လာ ခဲ့လေပြီ။ မြောင်ဝမှာ လူတစ် သောက်တသားဝင်နိုင်သော ကျောက် ကန်ပေါ်သို့ ဝင်ရခြင်းဖြစ်သည်။ မြောင်ထဲကနေသော ထိုအလှူထွက် နေထေသည်။ သူမြောင်ထဲအဖိုင်း

သေနတ်ကိုကည်အဆင်သင့်ထိုးပြီး သ တိနှင့်ဝင်လာခဲ့ရာ တစ်နေရာအရောက် တွင် မြောင်စွန့်ထားသော မြောင်ချေးပုံ ကို အသေအချာ စူးစမ်းကြည့်မိသည်။

“ဒီမြောင်ချေးပုံက ဂိုတက်နေပြီဆို တော့ ရက်တော်တော်ကြာက စွန့်ပစ် ထားတာပဲ”

“ဒီမြောင်ကြီးဟာ ဒီမြောင်ထဲမှာရှိ နေတာတော့ သေချာပြီ”

ကိုတေသတိကြီးစွာထား၍ ရေညှိ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ တောကနက်သဖြင့် မြောင်အပြင် အန္တရယ်ရှိသောကျား။ ကျားသစ်တို့နှင့် တွေ့နိုင်ပေမည်။

“ဟာ . . . ဒီမြောင်ချေးပုံကတော့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ပဲ။ အငွေတွေ တောင် ထွက်နေတာပါလား။ ဒါဆို ဒီမြောင်က ဒီနေရာက ထွက်သွားတာ သိပ်မကြာသေးဘူးဖြစ်မယ်”

ရေဆက်သွားခဲ့ရာ မြောင်ထဲရှိရေ များနေောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

“ဟာ . . . ရေနေောက်နေပုံတွေရ တာ ဒီမြောင်ဟာ ရှေ့မှာသိပ်မဝေး တော့ဘူး။ ငါသတိထားပြီးလိုက်မှပဲ”

ကိုတေတဖြည်းဖြည်း တောတိုး ကာဝင်လာခဲ့သည်။ သူ၏မျက်စိကိုဖွင့် နားကိုစွင့်ကာ သတိနှင့်တိုးဝင်လာခဲ့ရာ တစ်နေရာအရောက်တွင် ကွင်းပြန့်လို ဖြစ်နေသောနေရာတစ်ခုတွင် သက်ငယ် ကျင်းများထဲ၌ အစာစားနေသောမြောင် ကြီးကို လှမ်း၍တွေ့ရတော့သည်။

“ဟာ . . . နည်းတဲ့ကောင်ကြီး မဟုတ်ပါလား။ ဝက်ကိုယ်လုံးနက်မှောင် နေတာပဲ”

မြောင်အစာစားနေသော နေရာနှင့် သူရောက်ရှိနေသောနေရာမှာ သိပ်မဝေး လှသဖြင့် ပစ်ခတ်၍ ထိရောက်နိုင် သောနေရာဖြစ်ကြောင်း သူသိလိုက် သည်။ ထို့ကြောင့် ပစ်ခတ်ရန်အကာအ ကွယ်ပြုဖို့နေရာ သူပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဖန်ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟာ . . . ကွင်းပြန့်ဆိုတော့ သစ်ပင်ကြီးကြီးမားမားက ခပ်လှမ်းလှမ်း မှာပဲရှိနေတာပါလား။ ဒီကွင်းပြန့်ထဲမှာ က ပေါင်းလုံးသာသာခန့်သာရှိသော သစ်ပင်တစ်ပင်ပဲရှိနေတာပါလား”

ကိုတေက ထိုတွေ့သောသစ်ပင်မှ သူ၏လုံခြုံမှုအတွက် အကာအကွယ် ကောင်းမဖြစ်သည်ကိုသိ၏။ သို့သော် ဝဇီးပြီး တုတ်တုတ်ခိုင်ခိုင် မဲမဲပြော ပြောမြင်တွေ့နေရသော မြောင်ကြီးထဲ သူလက်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံလိုပေ။ ပင်ပ ဟ်းပန်းပန်းလာခဲ့ရပြီး တွေ့အောင်ရှာခဲ့ သည်ဖြစ်ရာ၊ ထိုအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

“အို . . . အကာအကွယ်မကောင်း လည်း ဒီလောက်အနီးကပ်တွေ့ရတဲ့အ ကောင်ကြီးကို ချက်ကောင်းကြီးကိုပဲ ပစ်ရင်တော့ ဒင်းဘာခံနိုင်မှာလဲ”

ကိုတေသည် ထိုသစ်ပင်နားထဲ သွားကာ ကွင်းပြန့်ထဲ၌ အစာစား သောမြောင်ကြီးအား မိမိအရံချီနဲ့၍ သူ့သေနတ်မောင်းခလုတ်ကို ချလိုက်လေတော့သည်။

မြောင်ကြီးကို ထိမှန်ခြင်း ပစ်လိုက်ကတည်းက အနည်းငယ်

ကနဲဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၍ သိခဲ့သော်လည်း ပြောင်ကြီးမှာလဲကျ မသွားခဲ့ပေ။ ရှူးရှူးရှားရှားနှင့် ဒေါထကာ သူ၏ရှေ့ခွာကို မြေမှာယက်ကာ သူ့ရန်ကုန်သို့ပြေးဆောင်တိုက်ခိုက်ရန်တာဆူနေလေပြီ။

“ဟာ . . . ပြောင်ကြီးဒေါထပြီး ငါ့ဆီပြေးလာပြီး ရန်မှတော့မှာပါလား။ မဖြစ်ဘူး ငါ ဒီသစ်ပင်ပေါ်ကိုပဲတက်ပြီး ရှောင်နေမှပဲ။ ဒီကောင်သစ်ပင်တော့ တက်မလာနိုင်ပါဘူး။”

ကိုတေ ထိုသို့တွေးမိကာ သစ်ပင်ပေါ်သို့ လျင်လျင်မြန်မြန် တက်ခဲ့လေသည်။

ပြောင်ကြီးကလည်း သေနတ်မှန်ထားပေးမဟုတ် လဲမကျဘဲ။ သူ့ကိုရန်မှလာသည့် ကိုတေရှိရာသို့ ခုန်ပြေးလာခဲ့လေသည်။ သူ့ရန်သူ သစ်ပင်ပေါ်တွင် ရှိနေသည်ကိုတွေ့မြင်သွားကာ ဒေါသတကြီးနှင့် ထိုသစ်ပင်ကို သူ၏ထိပ်နှင့် အားကုန် ပြေးဆောင်ခဲ့လေတော့သည်။

အစ်မနှင့် မောင်လုံးသာသာခန့် သားကြီးသမီးကြီး သတ္တဝါနှင့်သစ်ပင်

မမျှဖြစ်ကာ ဒေါသတကြီးပြေးဆောင်လာသော ပြောင်ကြီး၏ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဘဲ လှုပ်ခါသွားသဖြင့် သစ်ပင်၏ပင်စည်ကို အသေအချာဖက်တွယ်၍ ထားသောကိုတေမှာ သစ်ပင်လှုပ်ခါအား နှင့်မမြဲတော့ဘဲ သစ်ပင်ပေါ်မှ အောက်မှ လွင့်စဉ်ကျသွားခဲ့လေတော့သည်။ ကိုတေမှာ နာရီဝက်ကျော်ကျော်ခန့် မြေပြင်ပေါ်တွင် သတိလစ်နေခဲ့ရာ သတိပြန်ရလာခဲ့သည်။ သူ့ကိုယ်ကို ပြန်စမ်းသပ်ကြည့်ခဲ့မိသည်။

“အော် . . . ငါအသက်နဲ့ကိုယ် အိုးစားမကွဲသေးပါလား။ တော်ပါသေးရဲ့။ သူဝန်းကျင်တွင် ပြောင်ကြီးရှိမရှိ သူ့တိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြောင်ကြီးမတွေ့မှ သူပက်လက်အနေအထား ကထထိုင်လိုက်သည်။ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“အား . . . ကျွတ် . . . ကျွတ် . . . နာလိုက်တာ”

“ဟင် . . . ငါ့ဘယ်ခြေတစ်ဖက် မြှောက်မရတော့ပါလား။”

သူ့ခြေခံချောင်း ဆင်းထိုင်နေရင်း မှ ဘယ်ခြေကို ကုတ်ကွေးကြည့်ရာကွေး

မရခဲ့ချေ။ သူ့ခြေဖဝါးကိုလှည့်ကြည့်မိရာ ခြေဖဝါးမှာလှည့်၍မရခဲ့။

“ဟာ . . . ငါ့ဘယ်ခြေတစ်ဖက် ကျိုးသွားခဲ့တာကိုး။”

ကိုတေ သူ၏ခြေဖဝါးကို ပြန်တွေးကြည့်နေမိသည်။

“ငါ . . . ဒီသစ်ပင်ကိုအကွယ်ပြုပြီး အပင်ပေါ်တက်နေရင် လုံခြုံမှုရှိမယ်လို့ထင်ခဲ့တာ။ ငါ့အဆင်တော့ အမှားတစ်ရပ်ပဲ။ အခုတော့ ငါ သားကောင်ကြီးကို လျော့တွက်ခဲ့မိလို့ ငါတက်နေတဲ့သစ်ပင်ကို ပြေးဆောင်ပြီး တိုက်ချခဲ့တော့ ငါအပင်ပေါ်ကကျပြီး သတိလစ်သွားခဲ့တာကိုး။ သတိလစ်ခဲ့ပေလို့သာ တော်တော့တယ်။ ငါသတိမေ့နေတာကို ပြောင်ကြီးကသေသွားပြီ အထင်နဲ့ ဘာမှဆက်မလုပ်တော့ဘဲ တောထဲပြန်ဝင်သွားခဲ့တာဖြစ်မယ်။ နို့မဟုတ်လို့ကတော့ အရိုးတခြား အသားတခြား ဖြစ်သွားရမှာပဲ”

သားကောင်ကြီးကို လျော့တွက်မိတာ လိုချင်လောတစ်တံနဲ့ ပစ်ခတ်မိခဲ့သော ကိုတေသည် ဘယ်ခြေတစ်ဖက် ကျိုးခဲ့သဖြင့် ခွဲရိသောသစ်သားချောင်းတစ်ချောင်းခတ်ပြီး ချိုးဆောက်လုပ်၍ လှည့်လည်နိုင်ရန် ကိုတေ၏ ဘယ်ခြေတစ်ဖက် ပြည့်လာခဲ့ရသည်။ လှည့်လည်နိုင်ရန် လျှင်တော့ သူ လှည့်ကြည့်နှင့် ရှာသို့ လိုက်နိုင်မည်သာ ဖြစ်လေတော့သည်။

ဟာ . . . ပြောင်ကြီးဒေါထပြီး

ငါ့ဆီပြေးလာပြီး ရန်မှတော့မှာပါလား။ မဖြစ်ဘူး။

ငါ ဒီသစ်ပင်ပေါ်ကိုပဲတက်ပြီး ရှောင်နေမှပဲ။

ဒီကောင်သစ်ပင်တော့ တက်မလာနိုင်ပါဘူး။

တင့်ထူး (ဒေယျဝတီ)

ပုန်တိုင်း လေပြန်

မောင်သင်း၊ ခို

မုန်တိုင်း...လေပြည်

 အောင်သင်းညို

လက်ဦးဆရာ မည်ထိုက်စွာ ပုပ္ဖာ စရိယ မိန့်ဘာ ဟူသော ဆိုရိုးစကားရှိ ပါသည်။ သားသမီးတို့၏ အပြုအမူ အပြောအဆို အနေအထိုင်ကအစ လူမှု ရေး အပါအဝင် စာရိတ္တမဏ္ဍိုင်တည် မတ်နေရန် အားလုံးစကားပြောတတ် ပြီဆိုကတည်းက အမိအဘတို့၏ သွန် သင်ဆုံးမမှုအောက်တွင် သားသမီးတို့မှာ မှတ်သားနာယူခဲ့ကြရလေသည်။

သို့မို့ကြောင့်ပင် သားသမီးတို့၏ ပထမဦးဆုံးဖြစ်သော လက်ဦးဆရာမှာ အမိနှင့် အဘတို့ဖြစ်လေသည်။ အမိ နှင့်အဘဟု ဆိုရာ၌ပင် အမိသည် ပဓာန ကျပေသည်။

ဒါကြောင့် ကိုပေါက်စအနေနှင့် သားရေးသမီးရေးနှင့် အိမ်တွင်းရေး မီးဖို ချောင်ကိစ္စများကို ရှင်ညီမီးရွှေအား ဘာမျှဝင်မစွက်ဖက်၊ သူလုပ်စရာရှိတာ ကိုသာ တကုပ်ကုပ်နှင့် လုပ်နေတတ် သည်။ ရှင်ညီမီးရွှေသာလျှင် နေရာ တကာပါရင်းနဲ့ ဟိုပြေးသည်ပြေး ဟို ပြောသည်ပြော သားအရေးရာ သမီး အရေးရာ လင့်အရေးရာ အခြားလူမှု ရေးတွေရာ ဟိုစပ်စပ်သည်စပ်စပ်နှင့် ပါဝင်နေသည်သာ...။

အကြီးကောင်က ဆယ်တန်း။ အလတ်မက ကိုးတန်း။ အငယ်မက ရှစ်တန်းအားလုံးကို မြို့ကျောင်းမှာထား

ရသည်။ မြို့နှင့်ရွာကလည်း တစ်နားခီခွဲ လောက် ကားစီးရသည်။ ကားခက တစ်ယောက်ကို တစ်ရာကျပ် မန့်ဘိုး နှင့် ဘာနှင့် ကျောင်းသားသုံးယောက် အတွက် တစ်ထောင်ငါးရာ ပတ်ဝန်း ကုန်မှာရှိသည်။ ဆွေရိုက အဲဒီထဲမှာ မပါသေး။ သည်ဝင်ကို ကာမိဖို့ ထမင်း စားချိန်မှအပတစ်နေ့လုံး ခါးကို ကိုဆယ် ဒီဂရီခြစ်နေအောင် ကုန်းထားရသည်။ လယ်ထွန်၊ ကောက်စိုက်၊ စပါးရိတ်၊ အဲဒီအလုပ်တွေမရှိလျှင် ချောင်းတွန်း (ငါးစမ်းခြင်း)၊ ကွန်ပစ်ဆိုတာတွေကို အကုန်လုပ်ရသည်။ မိုးကျပြီဆိုလျှင် သပေါမြက်နတ်၍ သပေါဖျာလှုပ်ချန်

စီစဉ်ရသည်။ တစ်နှစ်လုံး အလုပ်နှင့် လက်ပြတ်သည်ဟူ၍မရှိရ။ ဒါမှလည်း မိသားစုဝင်ငွေ ထွက်ငွေကမျှတရုံသာ ရှိသည်။

မနှစ်ကတော့ နည်းနည်း အသက် ရှစ်ခုခန့်ရှိသည်။ မိုးများသောကြောင့် လမ်းတွေပျက်ကာ ကားတွေ သွားမရ တော့ လမ်းမိတ်ပြီး ခရီးသည်တွေကို လှေနှင့် ကဲ့ကြရသည်။ ဒါကြောင့် ကိုပေါက်စတို့ တစ်ရွာလုံး ခြံခြံမြက် မြက်ကလေးရလိုက်သည်။ ကိုပေါက်စ က လှေထိုးလိုက်သည်။ ရှင်ညီမီးရွှေ က ကွမ်းယာဆေးလိပ်အပြင် အကြော် ပါကြော်၍ ရောင်းလိုက်သေးသည်။ အဲဒီက ရတာလေးနှင့် လက်ထဲရှိ ငွေကလေးပေါင်းကာ လက်ရှိလယ်နှင့် တစ်ဆက်တည်း စိန်ကြိုင်တို့လယ်နှစ် ကွက်ကို ထပ်မံဝယ်ဖြစ်လိုက်သည်။ ဒါကြောင့် အိမ်ပြင်ဆောက်ဖို့ မနှစ်က ရည်ရွယ်ထားတာကို အကောင်အထည် မဖော်ဖြစ်တော့ နောက်ဆုတ်လိုက်ရ သည်။ ဒါပေမယ့် အိမ်အခြေအနေက ဆိုးဆိုးဝါးဝါးမဖြစ်သေး တစ်မိုးလောက် တော့ နေနိုင်သေးသည်။

ဒီနှစ်စပါးက အခြေအနေကောင်း ရင် အိမ်ပြင်ဆောက်လိုရပြီ ကံကောင်း ရင်တော့ လှူဖြစ်လိုက်ဦးမည်။ ဟို ကောင်က လူပျိုပေါက်ဖြစ်နေပြီ “မတတ်နိုင်ဘူး၊ လှူပြီးမှပဲ၊ အိမ်ပြင် ဆောက်တော့မယ်” သည်နယ်ပင် ကိုပေါက်စ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။

“အဖေကြီးနုရ အကြီးကောင် လုံချည်မှာ ဆေးလိပ်မီးပေါက်ရာတွေ တွေတယ်...၊ တစ်ဆိတ်လောက်ပြော ပါဦး အမေကိုချည်းအားထားမနေပါနဲ့ ဦး ကိုယ်က အဖေဆိုတာလည်း မခေါ်၊ ထဲ ထည့်ထားပါဦး”

အဝတ်တွေ လျှော်နေသော ရှင်ညီမီးရွှေရဲ့ လမ်းအော်ပြောသံမှာ တိုင်သံရော၊ အပြစ်ဆိုသံပါပါနေသည်။ နေရာတကာ တုတ်နှင့် ဆုံးမနေသော သူက မနိုင်မှ လူကို အပြစ်ဆိုကာ စစ်ကူတောင်းနေတာသည်။ ပြန်ပြော လိုက်ရ မကောင်းရှိတော့မည်။

“ကောင်းပါပြီဗျာ...အမေမနိုင် တော့...အဖေကိုင်ရတော့မှာပေါ့”

သို့နယ်ပြောပြီး... ကိုပေါက်စ ရှင်ညီမီးရွှေကို မကြည့်ပါ။ ကြည့်လိုက် ပါက အလိုမကျသော မျက်စောင်းကြီး များက သင်းသာနဂါးမဆိုလျှင် ပြာကျ သွားနိုင်သည်မှာ သေချာလှသည်။

*** **

မိုးရွာရက်ပေမယ့် မိုးကမရွာ မိုး မရွာလို့ ရေသွင်းရအောင်လည်း ချောင်း တွေမှာ ရေကမမီ ကောက်ပင်တွေက ဝါနေကြပြီ စိတ်ဓါတ်ကျလိုက်သည်မှာ ပြောစရာကိုမရှိတော့ ဟင်း...ခနဲ သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလှံမှတစ်ပါး ဘာမှ မလုပ်နိုင် အကြီးကောင်ရှင်ပြုဖို့အရေး မရှိပြင်ဆောက်ဖို့အရေး မတွေ့နိုင် အောင်ဖြစ်ရပြီ။ မတတ်နိုင် ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်တာကို ကိုယ်ကဘာလုပ်နိုင်

မည်နည်း၊ မိသားစုအခြေအနေ မပျက် ရန်သာ ဂရုစိုက်ရတော့မည်။

*** **

“ဟောတော့...ကိုယ်ကျိုးနည်းပါ ပေါ့လား၊ အဖေကြီးရေ အီးဟီးဟီးဟီး လုပ်ရက်ပါ...လုပ်ရက်ပါ...တော့ သမီးအကြီးကလေး...အီးဟီးဟီးဟီး”

အိပ်ကောင်းတုန်း ရှိသေးသည်။ ရှင်ညီမီးရွှေ၏ ငိုကြွေးချက်မနှင့် အော် ပြောလိုက်သံက လူကို ငေါက်ခနဲ ထ ထိုင်စေသည်။ နံနက်စောစောစီးစီး ဘာဖြစ်တယ်မသိ။

“ဘာဖြစ်တာလည်း ရှင်ညီမီးရွှေ နံနက်စောစောစီးစီးကွာ”

“တော်က စောနေပါ၊ စောနေပါ၊ တော့သမီး လင်နောက်လိုက်ပြေး ပြီတော့ ဟောဇီဟော အီးဟီးဟီးဟီး လုပ်ရက်ပါ...လုပ်ရက်ပါ ...”

သို့

အဖေနှင့်အမေ

သမီးချစ်သူနောက် သမီး လိုက်သွားပါပြီ၊ သမီးကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ သမီး။

“ဟာ...ဒီကလေးမ...မိုက် လိုက်တာ...”

ဒါပဲပြောနိုင်သည် ရင်ဝမှာ အလုံး ကြီးက ဆောင်းနေသည်။ ဘာစကားမှ လည်း ပြောလိုမရတော့ ပြောစရာ စကားတွေကပြည့်နက်နေသည်။ ရင်ထဲ က တစ်ဆိုနေတာက အခဲရခက်ခက် လှသည်။ ရှင်ညီမီးရွှေကတော့ ငို၍

ကောင်းတုန်းပင်... သူ့လိုပိုလိုက်ရင်
ရင်ထဲပေါ်သွားမလား။ ငိုဖို့ရာကလည်း
ဘယ်ကစဉ်ရမှန်းမသိ... သိတော့ရော
ငိုလို့မဖြစ်သေး... ရှင်ညိုမီးရွှေကို ချော
ရဦးမည်။ ကိုယ်လည်း သူ့လိုပဲပေါ့၊
နပြောလှသည်။ သူ့အမေနို့နဲ့တောင်
မစင်သေး၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် တော်
တော်မိုက်သည့်သမီး လူကြီးတွေက
အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် အလိုလိုက်
ထားသည်ကို အမိုက်စော်ကားဖြစ်ပြီး
အခု ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ကိုယ်က
မိန်းကလေးရင်ပေပဲ ပစ်ထားလို့က
မဖြစ်၊ လိုက်ရှာရပေဦးမည်။ သုံးရက်
ရှိပြီ ဘာသတင်းမှမရသေး။ ရန်ကုန်ထိ
အောင်များ ပြေးကြသည်လား၊ မပြော
တတ်၊ အေးအေး ကျွန်ုပ်လတ်သည်ဘက်
ဖျာပုံ ဘိုကလေးထိတောင် ရောက်လိုက်
သေးသည်။ အနီးအပါးရွာတွေလည်း
နဲ့နေပြီ ရှင်ညိုမီးရွှေကတော့ တစ်ငို
တစ်ရိုနှင့် ညလည်းမအိပ်၊ နေ့လည်း
မအိပ်၊ ထမင်းမစား၊ ဟင်းမစားနှင့်
ကြာလျှင် အိပ်ယာထဲလဲတော့မည်။
ညညရွာပြင် ထွက်သွားသည်က ဆိုး
သည်။ အခုလည်း ခုနစ်နာရီကျော်နေ
ပြီ ပြန်မလာသေး မောင်နေပြီ ခြွေပါး
ကင်းပါ။ စိတ်မချရ လိုက်သွားဦးမှပါ
သည်နယ်စိတ်ကူးတုံး...

“အစ်ကိုပေါက်စ... အစ်ကိုပေါက်စ”
ရွာထိပ်က တင်ငွေအသံ...
“တင်ငွေ... ငါ့ မိဖုရား ဘာကိစ္စ
လည်း အရေးတကြီးနဲ့”

“ဟာ အစ်ကိုပေါက်စ... အစ်မ
ဟောဟဲ... ဟောဟဲ”

အရေးထဲသွက် မောနေသေးသည်။
အစ်မဆိုတဲ့အသံကြားတော့ ခေါင်ကြီး
သွားသည်။

“အစ်မ... ရှင်ညိုမီးရွှေ ဘာဖြစ်
သလဲ... ပြောစမ်းပါကွ ဖြန်ပြန်”

“အစ်... မ... အစ်မ... ပိုးထိ
လို့... ရွာ... ရွာ... ထိပ်မယ်...
ကံ... ကံ... ကောင်းတယ်”

“ဟေ... နင့်အမေလင် ပိုးထိတာ
ကံကောင်းမလား”

ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့ ပြေးရသည်။
တင်ငွေက နောက်မှ အပြေးလိုက်ကာ
ပြောဖြစ်အောင်ပြောနေသေးသည်။

“ကံကောင်းတယ်ဆိုတာ အစ်မကို
ကိုက်တဲ့ ခြွေကိုကိုက်ပြီး ဖမ်းမိထားတယ်၊
အောင်သာထော်လာလို့လည်း အသင့်
စောင့်နေတယ်၊ အခုအစ်ကိုကို လာခေါ်
ပြီး ဖျာပုံဆေးရုံကို သွားမလို့”

“လာ... လာ... အစ်ကို...
အစ်ကိုကိုစောင့်နေတာ”

စက်နိုးပြီးအသင့်စောင့်နေသော
ထော်လာလို့ပေါ်သို့ ခုနစ်တက်လိုက်ရ
သည်။ နောက်မှ တင်ငွေလည်း ခုနစ်
တက်လာသည်။

“မောင်ဆရာရေ” ဆိုတဲ့အသံနှင့်
မရှေးမနှောင်း ထော်လာလို့ စထွက်
သည်။ ရွာသာ၊ သုံးလေးယောက်
အလယ်တွင် ရှင်ညိုမီးရွှေ သတိမေ့နေ
သည်။

“ရွှေမောင်တို့ ထော်လာလို့ကို မောင်
သောင်းနဲ့ အရင်လွှတ်လိုက်တယ်။ သူတို့
သွားနှင့်ပြီ ဟိုမှာ စက်လှေအဆင်သင့်
ပြင်ထားဖို့ ပိုးကောင်းစက်လှေရှိတယ်၊
အခုကျွန်တော်တို့က အစ်ကိုကိုစောင့်
နေတာ ဟိုဖက်ကမ်းကူးဖို့ ရွှေမောင်တို့
အဆင်သင့်စောင့်နေလိမ့်မယ် အုန်းပင်
ကနေ”

အောင်သာကပြောလည်းပြော သူ
ထော်လာလို့ကိုလည်း အားကုန်မောင်၊
နေသည်။ ဒါကို ဖျက်မိကမြင်ပေမဲ့
ထော်လာလို့က နေနေသည်ဟု စိတ်ထဲ
မှာ ထင်နေသည်။ မိမိမိမိမိလားမလား၊
ထော်လာလို့က တခုံးတခုံးခန့်နေလား၊
လူနာအပါအဝင် အားလုံး အမြဲ... န
နိုင်၊ မြွေကိုက်လူနာဆိုသည်မှာ မလွတ်
ရှားရ အခုတော့ ပြောင်းဆန်နေသည်။
လေယာဉ်ကွင်း (ဟပ်စကီးကွင်း)တော့
ကျော်လာပြီ အုန်းပင်ကိုထောက်တော့
မည်။ ရောက်ပါစေ ဖြန်ပြန်ရောက်ပါ
စေ...။

တော်သေးသည်။ တစ်နာရီကျော်
ကျော်သေးရာ ရောက်သွားသည်။ ကိုက်
သွားသော ခြွေကလည်း အဆင်သင့်
ပိတ်သည်ဆိုတော့ ခြွေအိပ်ခြေဆေးကို
ချက်ချင်းထိုးပေးနိုင်သည်။ ရှင်ညိုမီးရွှေ
မသေတော့ ဒါပေမဲ့ အခုနေ့လယ်
ဆယ်နစ်နာရီရှိနေပြီ... သတိမေ့သေး
ဆရာဝန်ကတော့ ပိုးရိပ်စရာမရှိကြောင်း
မစိုးရိမ်ဖို့ပြောသည်။

အဆိပ်ဒဏ်ကြောင့် သတိမေ့
နေတာဖြစ်ပြီး မကြာခင်သတိရလာ
မည်ဟုဆိုသည် မနေ့ကနေ ယခု
အထိ ဗိုက်ထဲမှာ ဘာအာဇာနည်ရှိသေး
လိက်ပို့သော အောင်သာတို့အုပ်စုကို
တော့ ထမင်းသွားစားခိုင်းရသည်။

ဒါပေမယ့် . . . မစား။ သူတို့က
လက်ဖက်ရည်ပဲသောက်ကာ ပြန်သွား
ကြသည်။ တင်ငွေကိုတော့ ညရေး
ညတာအတွက် ခေါ်ထားကာ ခုမနက်မှ
ပြန်လွှတ်လိုက်ရသည်။ ဗိုက်ထဲက
တကယ့်ကျွတ်နှင့် ဆန့်ပြန်နေသည်။

ဒါပေမယ့် ရှင်ညိုမီးရွှေက သတိ
မရသေး။ ရွတ်လိုက်သည့် ဘုရားစာ
များမှာလည်း ရသမျှဟာ ကုန်နေပြီ
ယခုရွတ်နေသည့်သမ္မုဒ္ဓေပင် အခေါက်
တစ်ထောင်မကတော့ . . .

“အင်း . . .”

ဟော ရှင်ညိုမီးရွှေ သတိရလာပြီ
“ရှင်ညိုမီးရွှေ . . . ရှင်ညိုမီးရွှေ . . .
သတိရလာပြီလား . . .”

“အင်း . . . ကျုပ် . . . ကျုပ် . . .
ဘယ်ရောက်နေသတုံး . . . အိမ်တော့
မဟုတ်ဘူး . . .”

အာကမိန်းမသတိတော့ မလွတ်
“ဆေးရုံ ရောက်နေတာ . . . မင်း
ဝိုးထိလို့လေ . . .”

“ကျုပ် သိပါတယ်တော် . . .
ကျုပ် သမီးလေး ပြန်တွေ့ပြီလား”
ဘယ်လိုပြောရပါမလဲ . . . ကိုယ်မှာ
သေလောက်အောင်ဖြစ်နေတာ။ ကိုယ်

ကိုယ်ကိုတောင် သတိမထား လင်နှင့်
ပျော်နေသည့် သမီးကိုတော့ သတိရနေ
သည်။ ပြောလိုက်ရမကောင်းရှိတော့
မည်။ အေးလေ သူလည်း ဝမ်းနဲ့လွယ်
မွေးထားရတာပဲ”

“အေး . . . အေး . . . နေပါကွာ၊
အချိန်တန်တော့ ပြန်လာမှာပေါ့”
သည်နယ်ပင် ပြောလိုက်ရသည်။
“ဟော အစ်မတောင် သတိရနေ
ပြီပဲ”

တင်ငွေက ပြောပြောဆိုဆို ဝင်လာ
သည်။ လက်ထဲမှာလည်း ထမင်းချိုင့်နှင့်
နောက်မှာလည်း ရွာထဲက လူတစ်ချို့
ပါလာကြသည်။ လက်မှနာရီကို ကြည့်
လိုက်တော့ နှစ်နာရီကျော်နေပြီ။ သူတို့
အမျိုးသမီးတစ်စု တွတ်ထိုးနေကြတုန်း
တင်ငွေက လက်ကုပ်၍ ခေါ်လာသည်။
အပြင်ရောက်တော့ . . .

“အစ်ကို . . .”

“ဟေ . . . ပြောလေကွာ”

ပြောမှာကို ဇာချဲ့နေရသေးသည်။
ဒီကောင်ဘာဖြစ်လာသည်မသိ။

“ပြောလေကွာ”

“အကြီးကောင် . . . အချုပ် . . .
ချုပ်ထဲရောက်နေတယ်”

“ဟေ . . . ဘာ . . . ဘာ . . . ဘာ
ဖြစ်တာလဲကွာ”

“ကျောင်းသားအချင်းချင်း ရိုက်ကြ
တာတဲ့ အခုတစ်ဖက်က ခံရတဲ့ကောင်
လေးက သေလုမျောပါးတဲ့ ပခု ရိုးရိုး
ရိုက်မှုနဲ့ ဆွဲထားတာ ကောင်လေး

သေရင်တရားစွဲမှာတဲ့ အခုကောင်လေး
က ဆေးရုံအရေးပေါ်ဌာနမှာ”

“ဒီ . . . ဒီကောင်တွေ အဖွဲ့နဲ့လား”

“အကြီးကောင် အပါအဝင် ၃-
ယောက်၊ ဟိုဖက်က ၅-ယောက် အခု
တော့ ရဲစခန်းမှာ ဖမ်းထားတယ်”

“အင်း . . . အကုသိုလ်သည် ဘစ်
ယောက်ထဲမလာ အဖော်အပေါင်းနှင့်
လာသည်ဆိုသော စကားက သွေးထွက်
အောင် မှန်နေပါပကောလား။ ဘာလုပ်
ရပါလိုက်သွားရမလား။ လူနားကို ထား
ပစ်ခဲ့ရလား။ စဉ်းစားရပြီ မတတ်နိုင်၊
လူနာကိုပစ်ထားလို့မရ ဟိုက အခြေ
အနေစောင့်ကြည့်ရဦးမည်။ အခုတော့
နေပါစေဦး မှတ်လောက်သားလောက်
ဖြစ်ပါစေဦး။ ဒါပေမယ့် သည်ကိစ္စကို
ရှင်ညိုမီးရွှေ သိလို့မဖြစ်သေး . . .

“တင်ငွေ သည်ကိစ္စ မင်းအစ်မ
မသိစေခဲ့ဦးနော် . . . ဟိုကောင်မတွေ
ရော သိပြီးပြီလား”

“သိပြီးပြီ အစ်မကို မပြောဖို့ သူတို့
ကို နုတ်ပိတ်ထားတယ်။ အစ်ကိုကို
ကျွန်တော်ပြောမယ်။ သူတို့က အစ်မ
ကို ထိန်းထားဖို့ ရွာကတည်းက
စည်းဝါးရိုက်ထားတယ်။ စိတ်ချအစ်မ
ကို မပြောသေးဘူး”

“အေး . . . အေး . . . အငယ်မကို
လည်း ဂရုစိုက်ပါဦးကွာ၊ ငါ့သမီးလေး
တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေတာ”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုရာ . . . တစ်ရွာ
လုံးက ဂရုစိုက်ပါတယ်”

“ဟိုကောင်ကို မင်းပဲသွားတွေ့လိုက်ကွာ တင်ငွေ မင်းအစ်မက ပစ်တားလို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ လိုအပ်တာကို မင်းပဲ ကြည့်ကျက်ပြီးလုပ်ပေးလိုက်ပါ။ ငွေရေးကြေးရေးကပတာ့ ပြီးမှ ငါနဲ့ရှင်းကြတာပေါ့”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုရာ”

“မင်းအစ်မ ဆေးရုံက ဆင်းမှပဲ အဲဒီကိစ္စ ငါလိုက်လို့ရမှာ၊ အခုတော့ မင်းကို စိတ်ချမယ်ကွာ”

*** **

“ဪ...”

လောကကြီးသည် တစ်ခါတစ်ရံ ရက်စက်၏။ အပြစ်မဲ့သော သူတို့အပေါ် ပင်လျှင် ဒုက္ခများ၊ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲ ဖွယ်ရာများ၊ နားကျည်းစက်ဆုပ်ဖွယ် အနိစ္စရံများနှင့် လူလုပ်ပုဂ္ဂိုလ် နှိပ်စက် တတ်၏။ ကုသိုလ် အကုသိုလ်ဟူသည် လူမျိုးလည်းမရွေး၊ ဘာသာလည်းမရွေး၊ လူကြီးလူငယ် ကျား မ မရွေး၊ အယုတ် အလတ်ကမြတ် မရွေးအကျိုးပေးတတ် ၏။ အချို့အရင် အတိတ်ဘဝက အကျိုးပေး ယည်းဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ယခု ပစ္စုပ္ပန်အ ကျိုးပေးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ် မည်။ ဘာပဲပြောပြော ကံကို ယုံကြည် သူများဖြစ်တဲ့အတွက် ကံ ကိုသာ ပုံချ လိုက်ရတော့သည်။ ကံဆိုတာ ကိုယ်က ပြုလုပ်တာ ကိုယ်လုပ်မှဖြစ်တာ ပြော ချင်ရာပြောပေတော့ ကံပြုသမျှနုနုကြ ရသည်။ ကံပဲ စီမံချက်ချနေခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ရှေးအတိတ်ဘဝက ပြုခဲ့ဖူးသော ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံ အကြောင်း တရား ယခု ပစ္စုပ္ပန်ပြုနေကြသော ကုသိုလ် အကုသိုလ်ကံအကြောင်း တရား အဲဒီကံအကြောင်းတရားတွေ သည် အချိန်ကျလာလျှင် အကျိုးပေး သန်ကြပေရောမည်။

“အို...လောကဓံ အစုန်အဆန် ဘယ်ပြန် ညာပြန်ရိုက်လိုက်ပါလေ။ သင်လောကဓံ ကတရားက အလူးအလဲ ထိုးကြိတ်ရိုက်နှက်ဖျက်စီးခြင်း၊ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်တို့ကို ကြုံကြုံခံ၍ ကျွန်ုပ်၏ လောကကို ပြန်လည်တည်ဆောက် ပါအံ့”

သို့နယ်ပင် ကိုပေါက်စ ကြိုးဝါးမိ ပေတော့သည်။

လေဆင်နာမောင်းကြောင့် မိုးက ဆက်တိုက်ဆိုသလို ရွာချတော့သည်။ ဝါနေသော ကောက်ပင်တို့ ပြန်လည် စိမ်းလန်းကုန်ကြပြီ ပက်ကြားအက်စ ပြုနေသော မြေအပြင်တို့လည်းပြန် လည်၍ ရင်ကြားစေ သွားသည်မှာ အရာတောင်မှ မမြင်ရတော့ကိုပေါက်စ ကတော့ အချိန်ခိုက်လုံလခိုက်နေရပြီ။

ရှင်ညီမီးရွှေလည်း ကျန်းမာလာ လေပြီ။ အကြီးကောင်ကလည်း ကျောင်း သားဖြစ်သည့်အတွက် နောင်မဖြစ်အောင် ဆုံးမ၍ လွှတ်လိုက်သည်။ သို့သော် ကျောင်းမှ လူဆိုး စာရင်းသွင်းကာ ကျောင်းထုပင်ခံရသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တော်သေးသည်။

ထောင်တန်းမကျတာပဲ ကံကြီးပေး လို့သာဟု သတ်မှတ်ရမည်။

*** **

လယ်ထဲက စောစောပြန်လာပြီ နွားတွေအတွက် နွားစာစဉ်းနေရသေး သည်။ ရှင်ညီမီးရွှေကတော့ ချက်ပြုတ် နေသည်မှာ မပြီးသေးပေ။ အငယ်မ ကတော့ ကျောင်းစာတွေ လုပ်နေသော ကြောင့် ဘာမှမခိုင်းဖြစ် အကြီးကောင် ကတော့ ရွာထဲသွားသည်ဆိုပဲ...သည် စဉ်အခိုက် “ကိုပေါက်စ ကိုပေါက်စ” အိမ်ရှေ့မှ ခေါ်သံကြားလို့ ငြည့်လိုက် တော့ အုန်းပွဲငှက်ပျော့ပွဲနှင့် လူတစ်စု ကိုတွေ့ရသည်။ သူကြီးလည်းပါသည်။ လူစိမ်းတွေလည်းပါသည်။ အလတ်မ လည်းပါလာသည်။

“ဪ...အလတ်မကို လာပြီး ပြန်အပ်ကြတာကိုး ရှင်ညီမီးရွှေ ဖျာ ခင်းပါဟော့၊ ဧည့်သည်တွေ ရောက်လာ ကြတယ်တဲ့၊ သူကြီးလည်းပါသကွ”

မှန်တိုင်းပြီးတော့ လေပြည်လာ သည်ပင်။

ဟော...အခုတော့ ကိုပေါက်စ ပြင်ပြင်ထန်ထန် ပြတ်တိုက်သွားသော လောကဓံ မခံတိုင်ရာ သဘာပမှန် တိုင်ရာ နှစ်ခုစလုံးဆုံ ဒဏ်ရာများကို ခံစားခဲ့ရပြီးသောအခါ လေပြည်လေ ညည်းများနှင့် သာယာစိုပြည်နေတော့ သည်။

အောင်သန်းညို

အောင်
လက်တင်လုံးခြား
စိန်မောင်မြတ်

ပက်တစ်ဂန်းခြား

အသစ်ယာ

အတော်ပူပြင်းသော ညဖြစ်သည်။ မန္တလေးမြို့သူ၊ မြို့သားတွေ တော့မသိ။ တစ်ခါတစ်ရံမှ ရောက်လာတတ်သော ကိုဝင်းဇော်အတွက်တော့ အတော်ခံရခက်နေသည်။

ကိုဝင်းဇော်သည် မရခဲစိမ့်ဘိယာပုလင်းကို ဖောက်လိုက်ကာ အမြွှပ်များမကျစေရန် ဖန်ခွက်ကိုစောင်း၍ လောင်းထည့်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင် အခန်းဝမှ ခြေသံလိုလို ကြားသောကြောင့် ...

“နွယ်နွယ်လားဟင်”

လူတစ်ယောက်က တံခါးကို ဖုတ်ခနဲ ဆွဲဖွင့်လိုက်ကာ ပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး တံခါးကိုကျောပေး၍ ရပ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်က တစ်ချိန်တုန်းက နွယ်နွယ်ရဲ့ချစ်ဦးသူပေါ့ဗျာ။ အောင်တင်ခေါ ... မတ်မိရဲ့လား”

ဆက်တီ ဘွင်ထိုင်ကာ ဘိယာခွက်ကိုကိုင်ထားသော ကိုဝင်းဇော်ကို ကြည့်၍ မမလေးစားပုံစံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ကိုဝင်းဇော်ကတော့ အံ့သြဟန်မပြ။

“ဘာလဲ၊ ကျုပ်ကိုမြင်သွားတော့ ခင်ဗျားအံ့အားသင့်မသွားဘူးလား”

“ခင်ဗျားပဲ သိပါတယ်”

ကိုဝင်းဇော်က မတ်တတ်ရပ်ရန် ငြင်းလိုက်သည်။

“မလုပ်နဲ့နော်၊ ခင်ဗျား ထိုင်လက်စနဲ့ နေရာမှာ ဆက်ထိုင်နော်”

တစ်ဆက်တည်းနားပင် သားရေအိတ်အနက်ထဲမှ သေနတ်တစ်လက်ကိုထုတ်ကာ ချိန်လိုက်သည်။

“ထိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို သေနတ်ကြိုးတကားကားနဲ့ ချိန်ထားတာကတော့ ကြည့်မကောင်းတုန်း”

“ကျုပ်ရဲ့ငယ်ချစ်ဟာ ခင်ဗျားရဲ့မိန်းမ ဖြစ်နေပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားက စင်ပေါ်ကလူပေါ့လေ။ ဟုတ်လား။ ကျုပ်ရဲ့ဘဝကို ခင်ဗျားက အနိုင်ယူသွားတာပေါ့။ ကျုပ်တို့နေခဲ့တဲ့မြို့မှာ ခင်ဗျားက အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုနေနိုင်ပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ မျက်နှာမပြရဲလို့ မြို့ကတောင် ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်”

ကိုဝင်းဇော်က သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ချလိုက်ကာ ...

“အဲဒီကိစ္စအတွက် ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို မကျေနပ်လို့ ဆိုင်ကယ်နဲ့ နောက်ကနေဝင်တိုက်တာ ကျုပ်ဆေးရုံရောက်ခဲ့တာတော့ ခင်ဗျားမှတ်မိမှာပေါ့။ အခုလည်း ကျုပ်ကို သေနတ်နဲ့ ပစ်ဦးမလို့လား။ အေး... ကျုပ်အသရင်လည်း ခင်ဗျားလည်း ကြိုးစင်တက်ပေါ့ဗျာ”

သေနတ် ကိုင်ထားလျက်ကပင် သားရေအိတ်အောက်အတွင်းသို့ လက်နှိုက်လိုက်သည်။ ပိတ်စပြင့်ချုပ်ထား

သော အိတ်တစ်လုံးဖြစ်သည်။ အိတ်၏ ထိပ်ဝှံကြိုးကို ဖြေလိုက်ကာ ချောပြောင်ခွေခေါက်နေသော တစ်စုံတစ်ခုကို ကိုဝင်းဇော်၏ ခြေထောက်နားသို့ ခုလိုက်သည်။ ထိုတစ်စုံတစ်ခုသည် မဟာရာဇာရောင် လက်ကောက်တွင်းများနှင့်တူပြီး အသက်သို့နေသလို လှုပ်ရှားနေသည်။

“ခင်ဗျား ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ဆန့်ခွဲခင်ဗျားအတွက် အန္တရာယ်ကင်းမယ်။ ဒီအကောင်က ကျုပ် တခုတ်ပြည်ဘက်ရောက်တုန်းက ဝယ်လာခဲ့တဲ့ အကောင်ကလေးပဲ။ ဂရိတ်လို့ခေါ်တဲ့ မြွေတစ်မျိုးပေါ့။ မြန်မာပြည်က မြွေစိမ်းပြီးခြောက်ထက်တောင် အဆီပိုပြင်းသေးတယ်”

ထိုအချိန်တွင် ကိုဝင်းဇော်က ဘယ်ခြေထောက်ကို မသိသော နောက်သို့ တရွေ့ရွေ့ဆုတ်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ အောင်တင်၊ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တစ်ခု ပြောပါရစေဦး”

ကိုဝင်းဇော်က ထိုသို့ပြောနေချိန်မှာပင် စောစောကကိုလိုဆိုသော မြွေကလေးသည် ကိုဝင်းဇော်၏ယာဘက်ခြေထောက်ပေါ်သို့ လျော့ခနဲ တက်လိုက်ကာ ဘောင်းဘီအပေါ်မှ နေ၍ ခြေထောက်ကို ဆက်ကာဆက်ကာ ပေါက်လိုက်တော့သည်။

ကိုဝင်းဇော်က အသက်ရှူမူမူ သလို မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်သက်စွာကြည့်

နေမိသည်။ ဂရိတ်မြွေကလေးက အား
ရသွားဟန်ဖြင့် ခြေထောက်ပေါ်မှလျှော
ဆင်းကာ ခင်းထားသော ဖယောင်း
ပုဆိုးပေါ်တွင် ခွေနေတော့သည်။

အောင်တင်က ရယ်ကျဲကျဲဖြင့်
ကိုင်းထားသောသေနတ်ကို စားပွဲပေါ်
တင်လိုက်ကာ ...

“ခင်ဗျားသေသွားရင် ဒီသေ
နတ်က ခင်ဗျားအတွက် သုံးဖို့မလို
တော့ပါဘူး။ ဒီမြွေဆိပ်က ၅ မိနစ်
အတွင်း အစွမ်းပြလိမ့်မယ်။ ခင်ဗျား
လိုရာဆူသာ တောင်းပေတော့”

“အောင်တင် ခင်ဗျားဟာ အဖူး
တစ်ယောက်ပဲ”

“ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ”

“ယောက်ျားဖြစ်ပြီး အကျင့်
သိက္ခာမရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
ဘယ်လိုမိန်းကလေးက အိပ်ထောင်
ဘက်အဖြစ် ရွေးချယ်ချင်မှာလဲ။ အခု
လည်း ခင်ဗျားရဲ့ ဒုစရိုက်မှုတွေကြောင့်
ခင်ဗျားကို ရဲက အလိုရှိနေတာမဟုတ်
လား။ ယောက်ျားမဆန်ဘဲ နောက်
ကနေဆိုင်ကယ်နဲ့ တိုက်ပြေးခဲ့တာ
တောင် အားမရဘဲ မြေခွဲပေါက်သတ်
ဖို့ ကြိုးစားသေးတယ်။ အဆိပ်မရှိတဲ့
မြက်လျှောလိုမြွေကို ဂရိတ်မြွေဆိုပြီး
ညာရောင်းတာ ခင်ဗျားခံလိုက်ရတယ်
နော်။ နွယ်နွယ်ကို ခင်ဗျားဆီက ကျွပ်
လုယူတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူနဲ့
ကျွပ်နစ်ဦးသဘောတူ မေတ္တာမျှပြီး
ယူလိုက်ကြတာပဲ။ အောင်တင် ...
ခင်ဗျားမမိုက်နဲ့တော့။ အချိန်တွေရှိ
သေးတယ်။ ပြင်လို့ရသေးတယ်။ ကဲ
.. ကျွပ်နဲ့ဘီယာထိုင်သောက်သွားဦး။
ခင်ဗျားမြက်လျှောမြွေက ဘာမှမဖြစ်
တော့ဘူးဆိုတာ သဘောပေါက်လောက်

ရောပေါ့”

ကိုင်းဇော်က ကျွန်ုပ်မပျက်
ပြောနေသောကြောင့် အောင်တင်က
ချွေးများပြန်ကာ ဝိုင်လျက် စဉ်းစားနေ
သည်။ ကားပွဲစားအလုပ်ဖြင့် သုံးလေး
လတစ်ကြိမ် မန္တလေးကိုရောက်တတ်
သော ကိုင်းဇော်ကို ဈေးချိုထဲတွင်
တွေ့လိုက်ရသောကြောင့် နောက်ယောင်
ခံလိုက်ကာ ကလဲ့စားချေဖို့ ကြိုးစား
ခြင်းဖြစ်သည်။ အခုတော့ ကိုင်းဇော်
က သူထင်သလို မဟုတ်။

အောင်တင်က ကိုင်းဇော်ထံမှ
ဘီယာတစ်ခွက်ကို ယူသောက်လိုက်
သည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းရည်ကြီးတစ်ခု
ချလိုက်ကာ ...

“ကျွပ်မှားသွားတယ် ကိုင်း
ဇော်။ ကျွပ်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ။ ကျွပ်ရဲ့
အကုသိုလ်တွေက ဒုက္ခပြန်ပေးနေ
တယ်။ နွယ်နွယ်ကိုလည်း တောင်းပန်
ပါတယ်လို့ ပြောပေးပါ။ ကျွပ်က ဒီမှာ
ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး။ နယ်စပ်ကို
လစ်တော့မယ်”

“ခင်ဗျားရဲ့ သေနတ်ကိုလည်း
ယူသွားပါဦး။ တော်ကြာ ကျွပ်ကို အမှု
ပတ်နေပါဦးမယ်။ ခင်ဗျားရဲ့မြွေကို
လည်း ပြန်ယူသွားပါဦး။ အဝတ်အိတ်
နဲ့ ထည့်မနေပါနဲ့တော့။ မွန်းပြီးသေ
သွားပါဦးမယ်။ အကောင်သေးသေး
လေးပါ။ ခင်ဗျားအိတ်ထဲကို ထည့်ယူ
သွားရင် ရပါတယ်။ မြွေတွေဟာ ပူ
နွေးတဲ့ လူအသားနဲ့ ထိရတာကို
သဘောကျကြတယ်”

အောင်တင် ထွက်သွားသော
အခါ ကိုင်းဇော်သည် ခေါင်းထဲတွင်
သင်္ချာတစ်ပုဒ်ကဲ့သို့ ရှုပ်ထွေးနေသော
အကြောင်းအရာတစ်ခုစီ ဆွဲထုတ်ကာ

စဉ်းစားနေလိုက်သည်။

နွယ်နွယ်က ဘုရားကြီးနားတွင်
နေသော သူ့သူလယ်ချင်းတစ်ယောက်
အိမ်ကို သွားနေသောကြောင့် ဘယ်
အချိန်လောက် ပြန်ရောက်မည်။ သူ
ပြန်ရောက်လျှင် အောင်တင်ရောက်
လာပြီး ဘာတွေလုပ်သွားသည်ကို ပြန်
ပြောပြရမည်။

ထို့နောက် အချိန်ဘယ်လောက်
အကြာတွင် ဂရိတ်မြွေသည် အောင်
တင်၏ ကိုယ်ဝေ့အပူအထိကြောင့် ဒေါ
သထွက်ပြီး အောင်တင်ကို ဘယ်
အချိန်လောက်တွင် ကိုက်လိမ့်မည် ..
စသည်ဖြင့် စဉ်းစားနေချိန်တွင် အဖြေ
က ချက်ချင်းပေါ်လာသည်။

တည်းခိုခန်း အောက်ဘက်ဆီမှ
လူတစ်ယောက်၏ ထိတ်လန့်တကြား
အော်ဟစ်သံတစ်ခုကို အတိုင်းသား
ကြားလိုက်ရသည်။

ထို့နောက် ကိုင်းဇော်သည်
ခုတင်ပေါ်သို့ထိုင်ချလိုက်ကာ လက်ျာ
ဘက်ခြေထောက်အတုကြီးကို ဖြုတ်
နေလေသည်။

အသံယာ

ဝန်ခံချက်

ROBERT BLOCH ၏ THE
DEADLIEST ART ကို မြန်မာ့မြူ
ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မြို့တော်၏ အလှအပ အင်္ဂါရပ်ကို ပျက်လိုပျက်ဆီးပြုနေသော နံရံလက်ဆော့ ရေးခြစ်ရေးဆွဲထားသည့် ပုံ/စာများ

■ ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ရုံးကုန်မြို့တော်ရှိ လူနေအိမ်၊ ကုမ္ပဏီ၊ ရုံးချုပ်စည်းရုံး အုတ်နံရံများတွင် မသမာသူ လမ်းသရဲတစ်စုက မြို့တော်၏အလှအပ ကျက်သရေရှိသော အင်္ဂါရပ်ကို ပျက်လိုပျက်ဆီးပြုနေသည့် နံရံလက်ဆော့ ရေးခြစ်ရေးဆွဲထားသော ပုံ/စာများကို ဟိုနေရာ၊ သည်နေရာ နေရာအနှံ့အပြား၌ တွေ့နေ့ မြင်နေရသည်မှာ အတော်ကြာညောင်းခဲ့လေပြီ ဖြစ်သည်။

ယိုသူမရက် မြင်သူရှက်ဆိုသကဲ့သို့ အမြင်မတော်သူတို့က သတင်းစာမူနေပြီး ရေးသားဟစ်အော် ရွတ်ချခဲ့သော်လည်း သက်ဆိုင်ရာမှ အရေးမယူနိုင်သဖြင့် အဆိုပါလက်သရမ်းသူတို့သည် ပို၍ လက်ရဲဇက်ရဲကာ ဆော့ရမ်းသောင်းကျန်းနေတော့သည်မှာ မြင်မကောင်းရှု မကောင်းဖြစ်၍နေပေတော့သည်။

ယင်သိုဖြစ်ခြင်းသည် နိုင်ငံခြားရပ်ခြားမှလုပ်ရပ်ကို အတုအား အတတ်သင် (အတုမြင်၊ အတတ်သင်)ခြင်းပင်

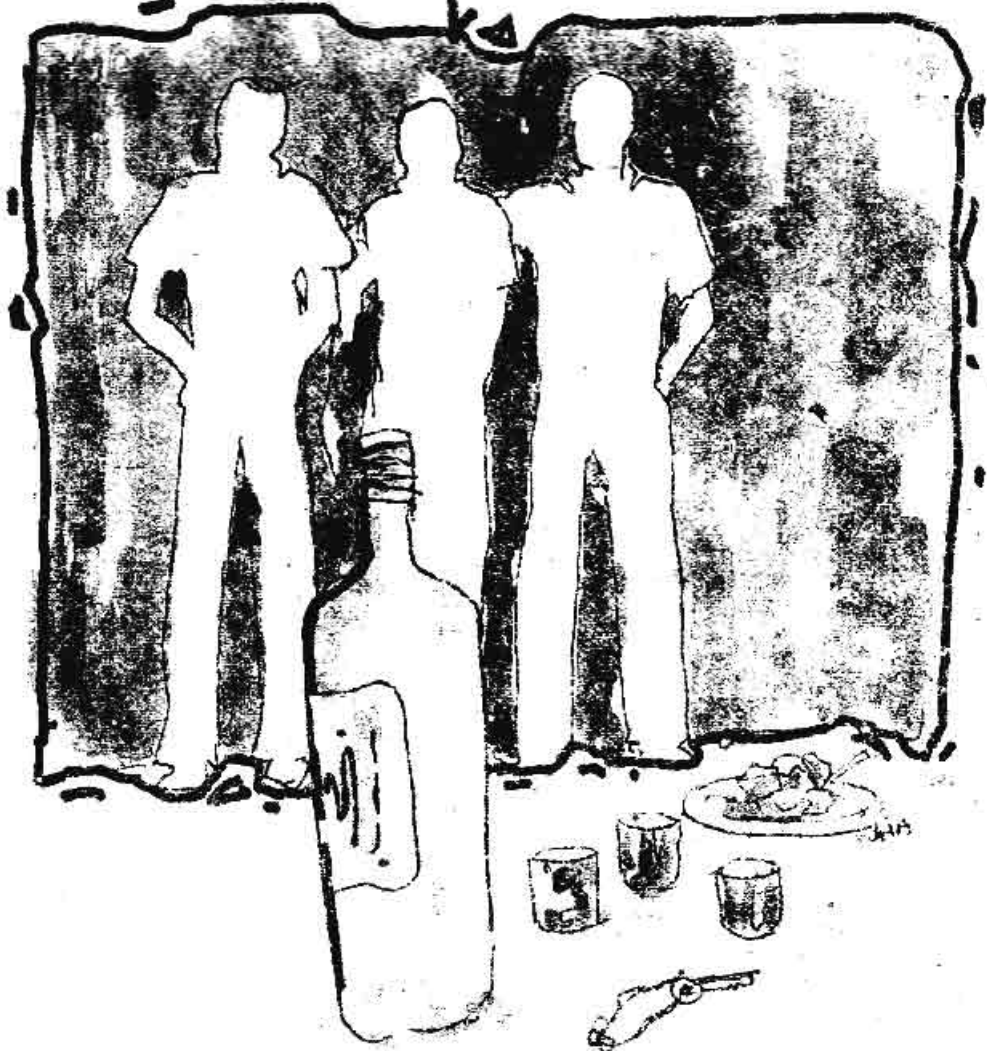
ဖြစ်ရာ အမြန်အရေးယူ သုတ်သင်ရှင်းလင်းသင့်လှပေသည်။ ယခု ပူးတွဲတင်ပြပါ ရုပ်ပုံမှာကား နိုင်ငံခြားတစ်နိုင်ငံတွင်းရှိ အဖွင့်အပိတ်လုပ်၍ရသော လူနေအိမ်များတွင် အသုံးပြုသည့် တရုတ်တံခါးရောင်းချသောဆိုင် (Shuttered Shop) အရှေ့များတွင် မျက်လုံးနှစ်လုံးပုံသဏ္ဌာန်အဖြစ် ရေးခြစ်ရေးဆွဲထားခြင်းဖြစ်သည်ကို တွေ့နေရ၏။ မကောင်းသော ဓုစိုက်လုပ်ရပ်ပင် ဖြစ်သည်။ အရေးယူဖမ်းဆီးပြီး ဝိုက်သင့်သော အပြစ်ဒဏ် ပေးသင့်လှပေသည်။

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref:-

T.S.T (Singapore)
World News, Pages; (A-19)

မင်းသားမင်းသမီး
မင်းသားမင်းသမီး
မင်းသားမင်းသမီး

သေမင်းကို လျှောက်ရှာနေသူများ

မင်းတိုင်ပင်(မြရောင်မြေ)

ရေးရမှာတော့ ဝန်လေးသား
ဗျ၊ ကိုယ်တိုင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာဆို
တော့ နောင်လာနောက်သားတွေ
ကို ပညာပေးချင်တဲ့စိတ်က ကိန်း
စောင်းလာတော့ ရေးပါ ရေးပါလို့
တိုက်တွန်းနေသလို ကလောင်တံက
စာရွက်ဖြူပေါ်မှာ တင်ပြီးသားပါ။
ဒီတော့ လိုက်နာကြဖို့ ရှောင်ရှားကြ

ဖို့ လိုမလိုတော့ သင်တို့ကြိုက်တဲ့
သဘောပါ။

ကျွန်ုပ်တို့ ရောင်ပစ်ကွင်းရွာက
သတို့သမီးနဲ့ ထန်းကျွန်းရွာက သတို့
သားလေးတို့ လက်ထပ်မင်္ဂလာပွဲ
ဆင်နွှဲကြတဲ့နေ့၊ ထိုနေ့က သတို့
လားဘက်က ညီအစ်ကိုတော်တွေ
ညီမတွေနဲ့ မိသင်္ဂဟလူကြီးမိဖုရား

အကြံညာကတည်းက ဆိုင်ကယ်တွေ၊
ဒီနီးဒေါင်းတွေနဲ့ ဝင်လာမစဲ တသဲ
သဲပါပဲ။ ဒီအထဲ သတို့သားရဲ့ ညီ
အစ်ကိုတစ်ဝမ်းကွဲတော်တဲ့ အမြွှာညီ
အစ်ကိုဖြစ်တဲ့ ကိုကြီး၊ ကိုငယ်နဲ့
ကိုနိုင်တို့လည်း ဝတ်ကာစားကာနှင့်
ဆိုင်ကယ်တစ်စီး သုံးယောက်စီးလို့
လာကြပါလေ၏။

သုံးခွ-အင်းရဲလမ်း ၁၅ မိုင်
ဆိုင်းဘုတ်ကိုပြင်တော့ သူတို့ ရွာက
ထွက်ကတည်းက မူးလာတဲ့ ယစ်ရွှေ
ရည်အရှိန်ကမပြေ။ အသုတ်ရောက်
တော့ တစ်ခါထပ်ပြီး မြန်မာဘီယာ
ရော၊ ဝီစကီနဲ့ ယစ်ပါနေသလို မစ်စ်
လုပ်ကာ အမြည်းကောင်းကောင်းနဲ့
ဇိမ်ခံပြီး နတ်သမီးလေးတွေ တစ်
ဖက်လေးငါးရာနဲ့ ဖျော်စံခဲ့သေး
တယ်။ ပုသိမ်-မုံရွာလမ်းဆိုတော့
ကားမျိုးစုံတွေ ၂၃၅ ကိုသွားနေကြ၊
ဆိုက်ကယ်၊ စက်ဘီး၊ ဆိုက်ကား၊
ထော်လာဂျီ ခရီးသွားသူတွေ ပျား
ပန်းခပ်နေတဲ့ကြားထဲ မောင်းလာ
လိုက်တာ ခု သုံးခွလမ်းဆုံရောက်ပြီ။

ဒီလမ်းက သုံးပိုင်းရှိတယ်။ ကံ့
ပျော်၊ ကျောင်းကုန်း၊ ရေကြည် သုံး
မြို့ပိုင်တယ်။ ရေကြည်မြို့နယ်အပိုင်
က သုံးခွကနေ ရောင်ပစ်ကွင်းအထိ
နှစ်မိုင်ကျော်ရှိတယ်။ ဖာဒီလမ်းကို
ဒီနှစ် အထူးပြင်ထားပြီးတော့ ကတ္တရာ
ခင်းလမ်းသား ချောမွတ်တော့ ဆိုင်
ကယ်သမားတွေအတွက် နတ်သုဓာ
စားပြီး အဿာထိုင်မြင်း နှင်ရသလို
မြန်တာလား။ ယခု ဆိုင်ကယ်လည်း
မိုင်ကုန်မောင်းတော့ အနားက ဖြတ်
သွားတဲ့ စက်ဘီး၊ ဆိုက်ကား၊ ဆိုင်
ကယ်တွေက ဂျိန်းစသွန်းသတ်ကား
များ ရိုက်နေသလား။ လျှို့ဝှက်သည်း
တုန်ကာ သေမင်းစိန်ခေါ်တာလား
မှတ်ရ။

“ဟယ် . . . ဟယ် . . . ငါ့ဇနီး
မှောက်ကျပြီ သေနာကောင်တွေ”

“ဂလုန် ချွမ် ချွမ်း ဂလွမ်း”
“ဒီကောင်တွေတော့ . . . သုံး
ယောက်တရကြမ်းမောင်းတာ တော်
ကြာ သေကုန်တော့မှာပဲကွာ”

“အမလေး ရွှေောင်လိုက်လို့၊
မရွှေောင်ရင် ငါတိုးတယ်”

“ဝိုး ဘုတ် ဘုတ် ဒီး ဒီး ဒီး ဝူး
ဝူး ဝူး . . . ”

ဒီလမ်းကို ပထမဆုံးအကြိမ်
မောင်းခဲ့ဖူးတုန်းက ကိုနိုင်က ကျောက်
ခင်းလမ်းအတိုင်း သူ့အဒေါ်အိမ်ကို
လာခဲ့ဖူးတယ်။ ခုလိုတော့ လမ်းသိပ်
မကောင်း။ သူတို့ရွာကလမ်းက ကွင်း
ထဲ လှည်းလမ်းကြောင်းအတိုင်း
မောင်းရင်တော့ ခုနကပြောသလို
အဿာထိုင်မြင်းနှင်ရသလို ဖြစ်နေမှာ
ပေါ့။ အကြမ်းပတ်မ်းမောင်းရင်းနဲ့
သူတို့အဒေါ်အိမ်ရောက်ပြီးမှ မင်္ဂလာ
ဆောင်ကို သွားကြတယ်။

သတို့သားကလည်း သူ့ညီ
အစ်ကိုတွေအတွက် သောက်တတ်
စားတတ်တော့ အရက်တွေ ပုံးတွေနဲ့
ဝယ်ထား။ နောက် ဘီယာတွေလည်း
သုံးလေးပုံးပဲ။ အမြည်းကလည်း
ဝက်သား အသားနီတိုက်၊ ညနေ
စောင်း ထမင်းစားကြရင်း ချက္က . .
ချက္ကဆိုတဲ့အသံ၊ ချို ချို ဆိုတဲ့ အသံ
ဗလံတွေ မင်္ဂလာဆောင် ကာရာစို
ကေ ဖုံးမတတ်ဘဲ။ ကိုကြီး၊ ကိုငယ်၊
ကိုနိုင်တို့ နတ်စည်းစိမ်ထက် ပိုမယ်
ထင်တဲ့ ယမမင်းစည်းစိမ် ခံစားနေ
ပြီလား။

“ကိုနိုင် . . . တို့ ဆိုင်ကယ်
လျှောက်စီးကြရအောင်”

“ဟာ . . . ကိုကြီး၊ ဒီည ဒီမှာ
အိပ်ပါကွာ”

“မအိပ်ဘူး၊ မအိပ်ဘူး၊ ငါတို့
အဒေါ်အိမ်မှာ ပြန်အိပ်မှာကွာ၊ ဟား

သတို့သားကလည်း သူ့ညီအစ်ကိုတွေအတွက်
သောက်တတ် စားတတ်တော့
အရက်တွေ ပုံးတွေနဲ့ ဝယ်ထား။
နောက် ဘီယာတွေလည်း သုံးလေးပုံးပဲ။
အမြည်းကလည်း ဝက်သား အသားနီတိုက်။

ဟား . . . ဟား”

“ကိုယ် . . . မင်းတို့ ဒါဆို ငါ လိုက်ဖို့မယ်”

“သတို့သားရယ် . . . ငါတို့သုံး ယောက် ဆိုင်ကယ်ရှိပါတယ်ကွ”

“မရဘူး၊ ငါက သုံးခွကိုမောင်း ဦးမယ် နော်ကိုကြီး”

“အေး . . . ကောင်းတယ်၊ ကဲမယ်ကွာ . . . ကဲမယ်”

“ဟား ဟား ဟား ဟား”

ပြိုင်တူ ရယ်သံနှင့်အတူ ဆိုင် ကယ်ဆွဲ၍ စက်နှိုးကာ သုံးယောက် သား ရောင်ပစ်ကွင်းရွာထဲ၊ ထိုမှ တံတားဦးထိပ် သုံးခွ-အင်းရဲလမ်း အတိုင်း စုန်ကာ အသားကုန် မောင်း နေကြပါတော့၏။

“ဦး . . . ဦး . . . ဦး . . . ဒရိုး ဦး”

“ဟာ . . . ဒီကောင်တွေ တော် တော်ကြမ်းတဲ့ကောင်တွေ ဒုက္ခပဲ”

“ဟေး . . . ဆိုင်ကယ် တအား မောင်းနေတယ်၊ ဘေးရှောင် ဘေး ရှောင်”

ကိုနိုင်နဲ့ ဆိုင်ကယ်မောင်းချက် တတွေ၊ ဖျက်ထိုးလေယာဉ်တစ်စီး အသံပေါက်နေတယ်၊ မြင်မြင်သမျှ ဘာကိုမှမရှောင်၊ သူ့ရှေ့ကလာတဲ့သူ တွေက ဝေးဝေးရှောင်နေကြရတယ်။

“ဦး . . . ဦး . . . ဦး . . . ဒရိုး . . . ဦး . . . ဒရိုး . . . ဘူး . . . ဘူး”

တံတားဦးနှင့်သုံးခွကို ခေါက် တဲ့ခေါက်ပြန် အခါခါမောင်းနေကြ တယ်။ သူတို့ကြည့်တော့ လူကြမ်း မင်းသားကြီးတွေလို စတိုင်ကျကျနဲ့

ဓူးနေတာကတော့ ချာချာလည်နေ မှာ၊ ဒီလိုနဲ့ မိုးချုပ်စပြုနေပြီ။ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင် အိမ်ပြန်တာလား ကျောင်းစု သူတို့အခေါ်အိမ် ပြန်တာ လားတော့မသိ၊ လှည်းလမ်းအတိုင်း စုန်ပြီး လက်ပံကုန်းသူသာနဲ့၊ အဲဒီ ကနေ လေးတင်းကုတ်ရွာဖျက်ထဲ မောင်းချသွားပါတော့၏။ ဒီနောက် လေးတင်းကုတ်ရွာထိပ်ကနေ ကွင်း တဲရှိ ယခု မအူရိုး မန်ကျည်းစဉ် ချောင်းတူးထားတဲ့ ဘက်ဖိုးလမ်း အတိုင်း ကွင်းကြိုကွင်းကြားလျှောက် မောင်းရင်း တစ်ဖက်ကမ်း ကြိုးကြာ ချောင်းရွာသို့ ရောက်လာခဲ့တော့၏။ သူတို့ တစ်ကြိမ်မှမရောက်ဖူးတဲ့ရွာ၊ မျက်စိလည်ပြီး ရွာထိပ်ကောက်ရိုး ပုံနားမှာ နားနေရင်း ရွာထဲကလူတွေ က မသင်္ကာတော့ သူဦးထင် ဝိုင်း လိုက်ကြတော့၏။ ဒီကောင်လေး တွေက ဆိုင်ကယ်ကိုစက်ကုန်ဖွင့် လှည်းလမ်းအတိုင်း မောင်းပြေးခဲ့ တော့သည်။ ရွာသားများက ညာ သံပေးလိုက်ရာ ကံသိပေလို့ စုန်မိစုန် ရာ မောင်းလိုက်တာ မန်ကျည်းစဉ် ရွာထိပ်ရောက်လာတော့ လိုက်သူ တွေ ကုန်ခဲ့တော့တယ်။ တစ်ညလုံး ဘယ်ရောက်တယ်မသိ၊ မန်ကျည်း စဉ်ရွာထိပ် ကောက်ဦးပုံနားမှာ အိပ် ပျော်နေကြတယ်။

မိုးလင်းတော့ ငါးသည်မတစ် ယောက်ကတွေ့ပြီး အကိဉ္ဇာအကြောင်း မေးတော့ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်လာ တဲ့အကြောင်းနဲ့ ကျောင်းစုကအခေါ်

ခေါ်ခင်အေးတို့၊ ဦးထွန်းရှင်တို့ရဲ့ တဲ့ တွေဖြစ်ကြောင်း ပြောတယ်။ ဒီ တော့ ဦးထွန်းရှင်တို့ဆိုတော့ ကျောင်း စုကမှန်းသိလို့ လမ်းပြပေးတော့မှ ပြန်ရောက်ကြတယ်။ ဒါနဲ့ အိပ်မှုနံရံ ဌားနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်ကို သွား ကြတယ်။ ထမင်းစားပြီး အရက်နဲ့ ဘီယာ ဆက်သောက်ပြန်တယ်။ တော်တော်မူးလာတော့ သူတို့ပြန် ရန် ဆိုင်ကယ်စက်နှိုးပြီး လာလမ်း အတိုင်း ပြန်ခဲ့ကြတယ်။

သုံးခွ-အင်းရဲလမ်းရောက် တော့ မိုင်ကုန်မောင်းတယ်။ ဆိုင် ကယ်ကလည်း ခိပ်ခိပ်တန်းလို့၊ သူ တို့ သတိထားရမှာက ဒီလမ်းမှာ တွေ့တွေရှိတယ်။ အဲဒါ ကျောက် တိုင်တွေစိုက် အဖြူတစ်ရစ် အနီတစ် ရစ်နဲ့ စီပြီးကတည်းတယ်။ အထူး သဖြင့် ဟိုတုန်းက ကညင်ပင်တွေ၊ အဲဒါ နှစ်ပရိစ္ဆေဒကြာပြီ၊ ဘယ်အချိန် ကတည်းကရှိတယ် မသိတဲ့ ကညင် ပင်မောင်နှမနဲ့ ကုတ္တီတောတွေ၊ အဲဒါမှာ သိပ်သတိထားရတဲ့ တစ် တောင်ဆစ်တွေလေးကလည်းအသစ်၊ တစ္ဆရာပေါ် ကျောက်မှုန့်တွေဖြူ ထားတော့ စလပ်ဖြစ်တတ်တယ်။ မိုင်ကုန်မောင်းအရမ်းကွေ့ရင် အရှိန် မထိန်းနိုင်ဘဲ မှောက်တတ်တယ်။

ဥဒဟိုပြေးနေတဲ့ တူခွဆိုင် ကယ်နှစ်စီး၊ နဲ့ခွဘက်ကတစ်စီး၊ ရောင်ပစ်ကွင်းဘက်ကတစ်စီး၊ သုံးခွ ဘက်ကတစ်စီးက အမှန်မောင်းနေ တယ်။ သူ့လမ်း ညာဘက်အတိုင်း

တကယ်တော့
သူတို့သုံးယောက်ဟာ
သေမင်းကို
မတွေ့တွေ့အောင်
လိုက်ရှာနေသူများနှင့်
မဟူပေဘူးလားဗျာ။
ဒါကြောင့်
သေမင်းကို
လိုက်ရှာနေသူများလို့
ပြောချင်ပါတယ်။

ဒီဆိုင်ကယ်မှာ ရွှေကမောင်းတဲ့သူ၊
နောက်က ဘုန်းကြီးတစ်ပါး၊ ယခု
ကိုနိုင်တို့ဆိုင်ကယ်က သုံးယောက်။
ဒီကွေ့မှာ ဘွားခနဲပေါ်တော့ သူတို့
လမ်းမှားပြီး အရှိန်မထိန်းနိုင်၊ ကျိန်း
သေ ရွှေက ဘုန်းကြီးဆိုင်ကယ်ကို
တည့်တည့်တိုးမှာ၊ ရတဲ့အရှိန်နဲ့

ကွေ့လိုက်တော့ ရွှေကနေကာထား
တဲ့ ကျောက်တိုင်ကို ပြေးပြီးတည့်
တည့်တိုးပါလေတော့၏။

“ဦးနန်း . . ဂလုန်း . . ဂလုန်း
ဈမ်း . . ဈမ်း . . ဈမ်း . . ချောင်း
ဗုန်း . . . အား . . . အား . . .
အမလေး . . အား . . အား . . အား”

“ဟဲ့ . . . ဒကာတို့၊ ဟိုဆိုင်
ကယ် မှောက်သွားပြီ၊ လုပ်ကြပါဦး။”

ရွာထဲက ရွာသူရွာသားတွေ
ပြေးလာပြီး ဆိုင်ကယ်မှောက်ရာကို
လာကြည့်ကြ၏။ သုံးယောက်လုံး
တစ်ယောက်မှသတိမရ၊ လူလောက
နဲ့ အလှမ်းဝေးနေကြပုံရှိ၏။ နောက်
ဆုံးတော့ ဆိုင်ကယ်မှောက်တဲ့သတင်း
ကြားတော့ သူ့ရွာကလူတွေနဲ့ ရွာ
သားတွေ ဒီနန်းဒေါင်းငှားပြီး အသုတ်
ဆေးရုံပို့ ဆေးကုသခံယူစေတယ်။

ကိုယ်ကတော့ ခေါင်းကိုထိ
ထားပုံရ၏။ ဘာမှသတိမရ၊

ကိုကြီးကတော့ သတိရသည်။
ဆေးလွှတ်ထားပြီး အသက်ရှူမှန်
ပါ၏။

ကိုနိုင်ကတော့ နောက်နေ့မှာ
သတိရပြီ။ ဒါပေမယ့် ဘာမှမမှတ်မိ။
နောက်တစ်နေ့ နံနက်ပိုင်းမှာ ကိုယ်
တစ်ယောက် ခေါင်းထိခံရရာနှင့်
သေဆုံးသွားပါ၏။ ကိုကြီးသည်
လည်း ယခုထိ သတိရတယ်သာဆိုရ
တယ် စိတ်မချရသေး။ ဒါဘောင် ကို
ကြီးထပ်ဆုံးတယ်လို့ သတင်းထွက်
လာသေးတယ်။ မဟုတ်ပါစေနဲ့လို့
ဆုတောင်းပေးရပါမယ်။

ခုကော့ ယာဉ်တိုက်မှု ပြစ်မှု
ဆိုင်ရာဥပဒေပုဒ်မနဲ့ တရားစွဲခံရဦး
မည်။ သက်ဆိုင်ရာရဲ့ ခန်း အသုတ်
မြို့စခန်းက ဥပဒေနဲ့အညီ အမှု
တည်ဆောက်ကာ ရေကြည်မြို့ တရား
ရုံးသို့ တရားစွဲတင်ပို့ရန် ရွာဖွဲ့ပုံစံနှင့်
ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဆည်းမည်။ ကျန်
တရားခံများ ပြစ်မှုဆိုင်ရာ ဥပဒေနဲ့
အညီ တရားစွဲပြီး ရာဇသတ်ဥပဒေ
အရ ပြစ်ဒဏ်ကျခံရဦးမည်။ သေသူ
ကိုယ်ကတော့ သူ့အစ်ကိုကြီးနဲ့
ကိုနိုင်ဖြစ်အင်ကို သိမည်မဟုတ်
တော့ဘဲ ဆွေမျိုးမိဘတွေလည်း ရင်
ကွဲလှမတတ် ပူဆွေးသောကရောက်
နေကြမှာ အမှန်ပါ။

တကယ်တော့ သူတို့သုံးယောက်
ဟာ သေမင်းကို မတွေ့တွေ့အောင်
လိုက်ရှာနေသူများနှင့် မတူပေဘူး
လားဗျာ။ ဒါကြောင့် သေမင်းကို
လိုက်ရှာနေသူများလို့ ပြောချင်ပါ
တယ်။ သူတို့လို ယခုခေတ် ဇာတ်
လိုက်လူငယ်များ အဖော်ပြုမရှာကြ
ပါနဲ့ တို့ကတွန်းပါရစေတော့။ ဒီလို
အဖြစ်မျိုးနဲ့ မကြုံကြပါစေနဲ့။ ဥပဒေ
ဘောင်အတွင်း မှီတင်းနေထိုင်သူ၊
လေးစားသူများဖြစ်ဖို့ကတော့ သင်
တို့တာဝန်၊ ကျပ်တို့တာဝန်ပင် ဖြစ်ပါ
တော့၏။

ဥပဒေဘောင်အတွင်း နေနိုင်
ကြပါစေ . . .

မင်းတိုင်ပင်(ပြုရောင်မြေ)

သူတို့နိုင်ငံမှ လမ်းဘေးသေးမပေါက်ရဥပဒေ

ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

၂၀၁၅ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၈ ရက်နေ့ နယူးဒေလီမှလာသော သတင်းတင်ရပ်တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံ မြောက်ပိုင်းဒေသ ဘာကလေးခရိုင်၊ ညနယ်တွင် လူမြင်ကွင်း၌ ကျင်ငယ်ရည်မစွန့်ရ(သေးမပေါက်ရ) စည်ပင်ဥပဒေအရ လမ်းဘေးတွင် ကျင် ငယ်ရည်မစွန့်သူ ၂ လူ ၁၀၀ ကျော်တို့ကို အိန္ဒိယရဲတပ်ဖွဲ့က ဖမ်းဆီးအရေးယူခဲ့သည်ဆိုသည်။ ယင်းဒေသသို့ ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသည်များ အရောက်များသော နယ်မြေဒေသဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသူများအားလုံးတို့ကို ရဲစခန်းတွင် တစ်ည သိန်းသိန်းထားပြီး လူတစ်ဦးလျှင် ရူပီး ၅၀၀ = ၁၀ ခေါ်ဟာစီ ဒဏ်ရိုက်ခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံ လမ်းဘေးတွင် အများပြည်သူသုံး အိမ်သာ(သန့်စင်ခန်း) ထားရှိခြင်းမရှိဟု သိရ၏။ ထို့ကြောင့် ပြည်သူများသည် စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ကျင်ငယ် ချည်စွန့်ခြင်း ဖြစ်သည်ဆိုသည်။

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref;

- (i) ဆင်ဟွာသတင်းဌာန ဇွန်လ ၂၈ ရက် ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊
- (ii) ကြေးမုံနေ့စဉ် ဇွန် ၂၉၊ ၂၀၁၅။

မာယာရိက္ခာ
ပျက်စီးမှု
ပျက်စီးမှု

(မာယာရိက္ခာ)

မာယာရှင်၏ လှည့်ကွက်

စွမ်းသျှင်နောင်(မဟာသာရွာ)

အချိန်က ည ၈ နာရီခန့်ဖြစ်သည်။ ညဦးပိုင်းဖြစ်သော်လည်း မိုးရိပ်တိမ်ရိပ်တို့က ကောင်းကင်တစ်ပြင်လုံး ရစ်သိုင်းလွှမ်းခြုံထားသဖြင့် တစ်လောကလုံး မှောင်မိုက်မည်းမှောင်နေ၏။ တစ်ခါတစ်ရံ လင်းလက်သွားသော လျှပ်ရောင်က သူ့ကိုလမ်းပြပေးနေသည်။ ကွင်းပြင်ထဲရှိ လယ်စောင့်တဲကလေးမှ ရွာသို့သူပြန်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ရင်ထဲမွန်ကြွပ်နေသည့် ခံစားချက်က ခြေခင်းလက်ခင်းကို ကြောက်လန့်စေပင် သူမသိ။

“တေးက”

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ရင်း မနက်ခင်းက မောင်စိုးပြောသောစကားများကို သူတွေ့လာမိသည်။

“မိုးထူး... မင်းမိန်းမခင်ယုံကို ခွာလယ်က ကိုသာမြနဲ့ ငါမသကာဘူး။ မင်းက လယ်ထဲမှာနေလို့ ဘာမှ သိတဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ မင်းသမီးလေး ကျွန်ုပ်ရင်သွားချိန်မှာမှ ကိုသာမြရောက်ရောက်နေတတ်တာ ငါသတိထားမိတယ်။ မင်းနဲ့ငါက ညီအစ်ကိုဆိုတည်း ဟုတ်တယ်။ သူငယ်ချင်းဆိုတည်း ဟုတ်တယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ငါသတိပေးတာ”

ကိုညိုအေးတို့ အရက်ဆိုင်တွင် အတူသောက်ရင်း မောင်းစိုးက သူ့ကို ခြောခွဲတာဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင်

ခင်ယုံကို သတိထားမိလာတာလည်းရှိသည်။ သူ့ကို အရင်လိုမဟုတ်အချိုးတစ်မျိုး ပြောင်းနေသည်ဟုလည်း သူတွေ့မိသည်။ သူနှင့်ခင်ယုံအိမ်ထောင်ကျတာ အခုဆို ဆယ်နှစ်ကျော်လာခဲ့ပြီ။ အရင်က သည်လိုမဟုတ်။ ခင်ယုံ၏မိဘများအိမ်မှာ သူရင်းငှားဝင်လုပ်ရင်း ခင်ယုံနှင့်သူအကြောင်းပါခဲ့သည်။ ခင်ယုံ၏မိဘများက သူတို့ကို လယ်ငါးစက ခွဲဝေလုပ်ကိုင်စေခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့် သမီးလေးမြနှစ် ရှစ်နှစ်အရွယ်တွင် သူတို့အိမ်ခွဲခဲ့ကြသည်။ အိမ်နှင့်လယ်က အတန်ငယ်ဝေးသဖြင့် မိုးတွင်းဘက်ဆိုလျှင် မိသားစုလိုက် လယ်ထဲမှာ တဲဆောက်နေထိုင်ကြပြီး ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးပြီးမှ အိမ်မှာပြန်နေကြသည်။ အခုတော့ သမီးလေးမြနှစ် ခွဲတန်းရောက်နေပြီ။ တစ်အိမ်ကျော်မှ ဆရာမ ဒေါ်မာလာတို့အိမ်မှာ ညဘက်ကျမှတက်နေသဖြင့် သူတို့သားအမိ အိမ်မှာကုန်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

ခင်ယုံ၏မိဘများမှာ လယ်စေတော်တော်များများရှိ၍ ခွာမုက်နာမ်းများပင်။ ကိုသာမြဆိုတာက ခင်ယုံ၏ မိဘများအိမ်နှင့် ကပ်လျက်အိမ်မှနေထိုင်သော မုဆိုးစိုတစ်ဦးတည်းသားဖြစ်သည်။ စီးပွားရေးအတန်အသင့်

ရှိသလို မိန်းမကိစ္စနှင့် နာမည်ရှိသူဖြစ်သည်။ သူ့ကို ရွာတွင် ဓာတ်သိသူအများစုက သိပ်ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပတ်သက်ခြင်းမပြုကြ။ ထိုအကြောင်းများကိုလည်း ခင်ယုံသိသည်။ ယခုကြားရသည့်စကားသာ အမှန်ဖြစ်လျှင် သူ ခင်ယုံကို အသေအချာမေးမည်။ သူမသိရအောင် ဘာအကြောင်းများရှိနေလေသည်လည်း မသိ။

“ဂျိန်း... ဂျိန်း”

လင်းလက်သွားသော လျှပ်ရောင်ကိုအားပြုရင်း သူလျှောက်လာလိုက်သည်။ မိုးကတဖွဲဖွဲရွာနေသည်မို့ တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်နေ၏။ လက်နှိပ်မီးပါသော်လည်း မီးရောင်ကြောင့် သူပြန်လာသည်ကို သတိထားမိနိုင်သဖြင့် အသုံးမပြုတာဖြစ်သည်။ သူတို့အိမ်မှာ ရွာတွင်ဆိုသော်လည်း ကွင်းပြင်စင်ခက်သို့ အနည်းငယ်ကွာသဖြင့် အိမ်ဆတ်တဲ၌ ဆောင်ကုန်နေပြီး လယ်ကွင်းထဲသို့ တိုက်ခိုက်ခြင်းမရှိ။ မိုးရွာထားသဖြင့် လယ်ကွက်ထဲရှိ လယ်စာခတ်များမှာ ရေပြည့်နေကြ၏။ လယ်ကွက်များထဲမှ သူဖြတ်လျှောက်လာပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှကြည့်သော်လည်း မီးရောင်ကိုမတွေ့ရ။ သူ အိမ်နောက်ပေါ်မြဲစည်းမိုးတံခါးကိုဖွင့်၍ ဝင်လာ၏။ လောကလည်း အလွန်ပင်တိုက်နေသည်။

“အစ်ကိုမြ သမီးလေးပြန်လာ
တော့မယ်”

“ဟင် ...”

ကြားရသည့်အသံကြောင့် သူ
အကြောအခြင်များ တောင့်တင်းသွား
သည်။ မောင်စိုးပြောတာ အမှန်ပါ
လား။

“ခင်ယုံ မီးတိုင်ထွန်းဦး”

ကိုသာမြက ဓာတ်မီးကိုထိုး၍
ခင်ယုံကိုပြောနေ၏။

“အစ်ကိုမြ ငွေကို မနက်ဖြန်မှ
လာယူတော်။ အိမ်က ကိုဖိုးထူးလည်း
မသိစေနဲ့”

“အေးပါဟာ”

ကိုသာမြ ဓာတ်မီးထိုး၍ အိမ်ရှေ့
ပေါက်မှဆင်းသွား၏။ ခင်ယုံ သူမသိ
အောင် ဘာတွေများလုပ်ထားသည်
မသိ။ သူ့ခေတ္တခဏ အိမ်ဘေးနားတွင်
ကပ်နေရင်း စောင့်ကြည့်နေ၏။
အတော်ကြာသောအခါ သမီးလေး
မြနစ် ပြန်လာသည်။

“မေကြီးရေ ... မေကြီး”

“သမီးပြန်လာပြီလား။ လာ
လာ”

ခင်ယုံ သမီးလက်ထဲမှ မီးအုပ်
လေးကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“မေကြီး ခုန အိမ်ကထွက်သွား
တာ ဘယ်သူလဲ”

သမီးလေးမြနစ်က သူ့အမေကို
မေးနေ၏။

“အစ်ကိုသာမြ သမီးရဲ့ အမေ
သူ့ဆီမှာ ငွေလိုလို့ ဆွဲထားတာ။ အဲ
ဒါ လာယူတာ”

“ဟင် ...”

“သမီးအမေ မသိစေနဲ့နော်သမီး။
တော်ကြာ ပြဿနာရှာနေဦးမယ်”

ခင်ယုံက သမီးကို အဖေကိုပြန်
မပြောရန် ပြောနေ၏။

“အဖေသိရင် မေကြီးတော့
မလွယ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ အဲသည်လူ
ကြီးဆီမှာ ငွေယူရတာလဲ”

သမီးက အမေကို ဆူနေ၏။

“သမီးမသိပါဘူး။ အမေ ရွာ
လယ်က ဒေါ်လှတို့အိမ်ကို ဈေးဖိုးပေး
စရာရှိလို့ ယူထားတာ”

“ဘွားဘွားတို့ဆီမှာယူလည်း ရ
ရဲ့သားနဲ့။ မေကြီးလုပ်ပုံ မဟုတ်ဘူး”

“သမီးဘာမှမသိဘဲ မပြောနဲ့။
ညည်းအဖေကိုလည်း သည်အကြောင်း
တွေ ပြန်မပြောနဲ့။ အိပ်တော့ .. အိပ်
တော့”

ခင်ယုံက သမီးကိုငေါက်ရင်း
အိပ်ရန်ပြောလိုက်၏။ ဖိုးထူး ခင်ယုံ၏
အပြုအမူများကို စဉ်းစားမရအောင်
ဖြစ်နေ၏။ သည်အတိုင်းဆို မနက်ဖြန်
ည ကိုသာမြလာဦးမည်ဖြစ်သည်။
အကြောင်းစုံသိဖို့ မနက်ဖြန်ညကို သူ
ပြန်လာကြည့်ဦးမည်ဟုတွေးရင်း သူ
ပြန်လာတာကို မသိစေဘဲ ကွင်းထဲ
ဘက်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့တော့၏။

□ □ □

ညနေ လေးနာရီခန့်။ ကိုညို
အေးတို့ အရက်ဆိုင်တွင်ဖြစ်၏။

“မောင်ဖိုး ... ငါ့ညက အိမ်ပြန်
ကြည့်တယ်။ မင်းပြောသလို ကိုသာမြ
ကို ငါတွေ့တယ်”

“ဟာ ... မင်း အဲဒါ ဘာမှ
မလုပ်ဘူးလား”

“ငါ့ရောက်တော့ ကိုသာမြပြန်
သွားပြီကွ။ သူတို့ပုံကြည့်ရတာတော့
ရိုးရိုးသားသားပဲ”

“ဟ ... ငတုံးရ ဒီလူအကြောင်း
မင်းလည်းသိသားနဲ့။ မင်းတော့ သွား
ပြီ”

မောင်ဖိုးက ဖိုးထူးကို ငန့်အဟူ
သောအကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေ၏။

“မင်း ဘာမှမပြောဘူးလား”

“သည်ညလာဦးမယ်တဲ့ကွ”

“ဟင် ... ညကျရင် ငါပါလာခဲ့
မယ်”

“အေး”

“ဖိုးထူး ... ဖိုးထူး မင်းကိုငါ
ပြောမယ်။ မိန်းမဆိုတာ ဆိတ်ကွယ်
ရာရှိရင် ဖောက်ပြန်တာပဲကွ။ ကိုယ့်
လင်သားကို အထင်မကြီးသရွေ့၊
မလေးစားသရွေ့ကတော့ မြဲခန့်တတ်
ကြတယ်”

“အစ်ကိုမြ

သမီးလေး

ပြန်လာတော့မယ်”

“ဟင် ...”

ကြားရသည့်အသံကြောင့်

သူ့အကြောအခြင်များ

တောင့်တင်းသွားသည်။

မောင်စိုးပြောတာ

အမှန်ပါလား။

“တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ အရှက်ကုန်မှ ဖြစ်တာကို ခပ်တတ်ကြတာ”

“သည်ည စောင့်ကြည့်ကြတာပေါ့”

ဖိုးထူး သူ့စိတ်ကို သူသိသည်။ မပိုင်သေး၍ အသာလွှတ်ထားခြင်းပင်။ မောင်စိုးပြောသလို အမှန်အကန်သဖြင့်လျှင်တော့ သည်နေရာမှာ နှစ်လောင်းပြိုင်ဖြစ်ဖို့ သေချာသည်။ ရင်ထဲကခံစားချက်ကို မျှီသိပ်ထားတာဖြစ်၏။ သူ့ကို မောင်စိုးက ကြောက်ဟု တွေးနေလေသလားမသိ။ သူ့စိတ်ထဲတွင် တစ်နေ့တော့ ငါ့သွေးကို မင်းသိရမှာပေါ့ဟု ပြောနေမိသည်။

□□□

မြိုင်ကြီးငွေရွာလေးမှာ မိုးအေးအေးနှင့် အိပ်မောကျနေ၏။ ထိုအချိန်တွင် လူတစ်ဦးမှာ ရွာလယ်မှခြံဝင်းတစ်ခုတွင်သို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။ ညလူမှာ မျက်နှာဖုံးခွပ်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံး အနက်ရောင် အဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ ထို့နောက် ခြံတံခါးကိုဖွင့်ဝင်သွားပြီး အိမ်တံခါးကိုခေါက်လိုက်၏။

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

“ဘယ်သူလဲ”

အိမ်အတွင်းမှ မေးသံဖြစ်သည်။

“ငါပေါ့”

“ကျီ”

အိမ်တံခါးပွင့်သွားသည်။

“ဝှစ်”

“ဒုတ်”

“အား ...”

အခြေအနေက မယုံနိုင်စရာ ဘစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖြစ်သွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ မိုးသံလေသံ တဖြောက်ဖြောက်နှင့် ခပ်အုပ်အုပ် အသံဖို့ မသိသာလှ။ မကြာခင်မှာ ညလူက တံခါးပေါက်မှ ပတ်ဝန်းကျင်ကို အကဲခတ်လိုက်ပြီး အမှောင်ထုတွင်းသို့ တိုးဝင်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

မနက်ခင်း ရောက်သောအခါ ကြားရသည့်သတင်းက ရက်စက်လွန်းနေသည်။ ရွာလယ်ပိုင်းမှ ကိုသာမြတစ်ယောက် ညက သူ့အိမ်တွင် ဓားဒဏ်ရာနှင့် သေဆုံးနေလို့တဲ့။ မိုးကလည်း တစ်ခိုခိုရွာနေသည်မို့ မည်သူမျှမသိလိုက်ကြ။ မိုးလင်းမှ တံခါးပွင့်နေ၍ သိရခြင်းဖြစ်သည်။ ကိုသာမြသေဆုံးမှုကို ရွာတွင် လူအများက အပျိုးပျိုးထင်ကြေးပေးနေကြ၏။ ကျေးရွာလူကြီးများနှင့် ခဲများလည်း သူ့အိမ်တွင် မှုခင်းနှင့်ပတ်သက်၍

ဖိုးထူး သူ့စိတ်ကို

သူသိသည်။

မပိုင်သေး၍

အသာလွှတ်

ထားခြင်းပင်။

မောင်စိုးပြောသလို

အမှန်အကန်သာ

ဖြစ်ခဲ့လျှင်တော့

သည်နေရာမှာ

နှစ်လောင်းပြိုင်ဖြစ်ဖို့

သေချာသည်။

လုပ်ဆောင်စရာရှိသည်များကို လုပ်ဆောင်နေကြ၏။ ထို့နောက် သူ၏ အလောင်းကို ဆေးစစ်ချက်ယူရန်ဟန္တမြို့ဆေးရုံသို့ ယူဆောင်သွားကြသည်။

နောက်တစ်နေ့ ...

ရွာလယ်ပိုင်းမှ ဒေါ်ဝိုင်း၏

အကြော်ဆိုင်တွင်ဖြစ်သည်။

“ဒေါ်ဝိုင်း နောက်ထပ်အကြော်သုံးခုဈာ”

လူငယ်သုံးဦးမှာ ရေနွေးကြမ်းသောက်ရင်း အကြော်များစားနေကြ၏။

“အောင်ဘု ... ကိုသာမြကိုစွဘာထူးသေးလဲဟဲ့”

ဒေါ်ဝိုင်းက စပ်စုလိုက်သည်။

“ဖိုးထူးကို မခွေညက ဖမ်းသွားတယ်လို့ ကြားတယ်”

“ဒါနဲ့ သူ့ယောက်ျားမ လိုက်သွားတာ မသက်ဆိုင်ဘူးလို့ ပြောပါလား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဆေးစစ်ချက်မှာ ကိုသာမြသေတဲ့အချိန်နဲ့ ဖိုးထူး ရွာမှာ မရှိဘဲ ခွေးလုကိုရောက်နေတာ အလီဘိုင်ပြပြီး ဖြေရှင်းတယ်လို့တော့ ကြားတယ်”

“သူ့ကိုခေါ်စစ်တာ အခင်းမမြစ်ခင်က သူ့နဲ့ကိုသာမြနဲ့ ခွန်းကြီးခွန်းငယ် စကားများထားတာလေ ...။ မသက်သာလို့ပေါ့။ ခင်ယုံကိုက မိုက်ပါတယ် ကိုသာမြဆိုမှာငွေယူပြီး မောင်စိုးနဲ့စပ်တူ အလုပ်လုပ်နေတာကို ဖိုးထူးဘာမှမသိရဘူးတဲ့”

“မိဘတွေကလည်း သူတို့သမီးအကျင့်ကိုသိလို့ ဘာသာလဝါနေလာကြတာနော်”

“ဒေါ်ဝိုင်းတို့မိန်းမတွေက သူ့လိုပဲလား”

ဖိုးထူးက
ကိုသာမြကို
ခင်ဗျားသေဖို့သာ
ပြင်ထားဟု
ကြိမ်းခဲ့တာဖြစ်၏။
ခင်ယုံမှာလည်း
ထိုညက ဖိုးထူးရိုက်တာ
အတော်နာသည်။

ခင်လှက ဒေါ်ဝိုင်းကို အကြော်
ဝါးရင်း စနေ၏။
“တယ် ... သေနာကောင်”
ဒေါ်ဝိုင်းက သံယောက်မနှင့်
ဟန်ရွယ်ရွယ်လိုက်၏။
“အလကားစားရလို့ စတာပါ
ဗျာ ... ဟား ... ဟား ... ဟား”
“နင်တို့ သာမြနောက်လိုက်ချင်
ပြီနဲ့ တူတယ်နော်”
ဒေါ်ဝိုင်း၏အကြော်ဆိုင်မှာ လူ
ငယ်ချားရယ်သံတို့ဖြင့် ဆူညံနေ၏။

၁၁၁

ဖိုးထူးနှင့်မောင်စိုးတို့မှာ အလွန်
ခင်မင်ရင်းနှီးကြသော သူငယ်ချင်းများ
ဖြစ်ကြ၏။ ဖိုးထူးမှာ ဒွေးလှရွာသား
ဖြစ်၍ မောင်စိုးမှာ မြိုင်ကြီးငူရွာသား

ဖြစ်၏။ မောင်စိုး၏မိဘများမှာ ရွာတွင်
ဆန်စပါး စသည်တို့ကို ဝယ်ယူသို
လှောင်၍ ပြန်ရောင်းသူများဖြစ်ကြ၏။
ထို့ကြောင့် စီးပွားရေးမှာလည်း ပြေ
လည်ကြသည်။ မောင်စိုးကို ခင်ယုံနှင့်
သဘောတူထားကြသော်လည်း ခင်ယုံ
မှာ သူမတို့အိမ်မှ သူရင်းငှားဖိုးထူးနှင့်
အိမ်ထောင်ကျသွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။
ခင်ယုံ၏အကျင့်စရိုက်ကို ငယ်ပေါင်း
ကြီးဖော်ဖြစ်သော မောင်စိုးအသိဆုံး
ဖြစ်သည်။ အခက်အခဲရှိလျှင် မိဘ
အရင်းနှင့် လင်သားကိုပင် ပွင့်ပွင့်လင်း
လင်းပြောခဲ့သူမဟုတ်။ ဖိုးထူးမှာလည်း
ခင်ယုံနှင့်အိမ်ထောင်ကျပြီးမှ ရင်းနှီးကြ
သူများဖြစ်သော်လည်း ခင်ယုံနှင့်ပတ်
သက်ပြီး အမြဲလို ဆုံနေကြဖို့ အရင်း
အချာလို ဖြစ်နေတာဖြစ်သည်။ နှစ်ဦး
စလုံးမှာ သောက်တတ်သူများမို့လည်း
ပိုလို့ရင်းနှီးနေကြ၏။

ထိုနေ့ညက ဖိုးထူးနှင့်အတူ
ကိုသာမြနှင့်ခင်ယုံတို့ အခြေအနေကို
လာချောင်းဖြစ်သည်။

ကိုသာမြက သူနှင့် ခင်ယုံကို
ယုတ်ပတ်ပြောဆိုပြီး ကြွေးတောင်း
တာကို သူကြားရသည်။ ခင်ယုံမှာ သူ
နှင့်တိုင်ပင်ပြီး ကိုသာမြဆီမှ ငွေချေး
၍ ပေါးလှောင်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ဒါ
ကိုလည်း ဖိုးထူးကို သူအသိပေးသား
ပြီးဖြစ်သည်။ ထိုညက ဖိုးထူးနှင့်
ကိုသာမြ စကားများကြပြီး ထိုးကြိတ်
ကြမလိုပင် ဖြစ်ခဲ့ကြသေးသည်။ ဖိုးထူး
က ကိုသာမြကို ခင်ဗျားသေဖို့သာပြင်
ထားဟု ကြိမ်းခဲ့တာဖြစ်၏။ ခင်ယုံ
မှာလည်း ထိုညက ဖိုးထူးရိုက်တာ
အတော်နာသည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဖိုးထူး
ကိုဆွဲခေါ်ခဲ့ပြီး တဲသို့ပြန်ဖို့ပေးခဲ့တာ

ဖြစ်သည်။
နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် သူ
ကိုသာမြနှင့် လမ်းတွင်ဆုံဖြစ်သည်။
ခင်ယုံယူထားသည့်ပိုက်ဆံကို ည သူ
လာပေးမည်ဟု ကိုသာမြကို ပြော
လိုက်သည်။

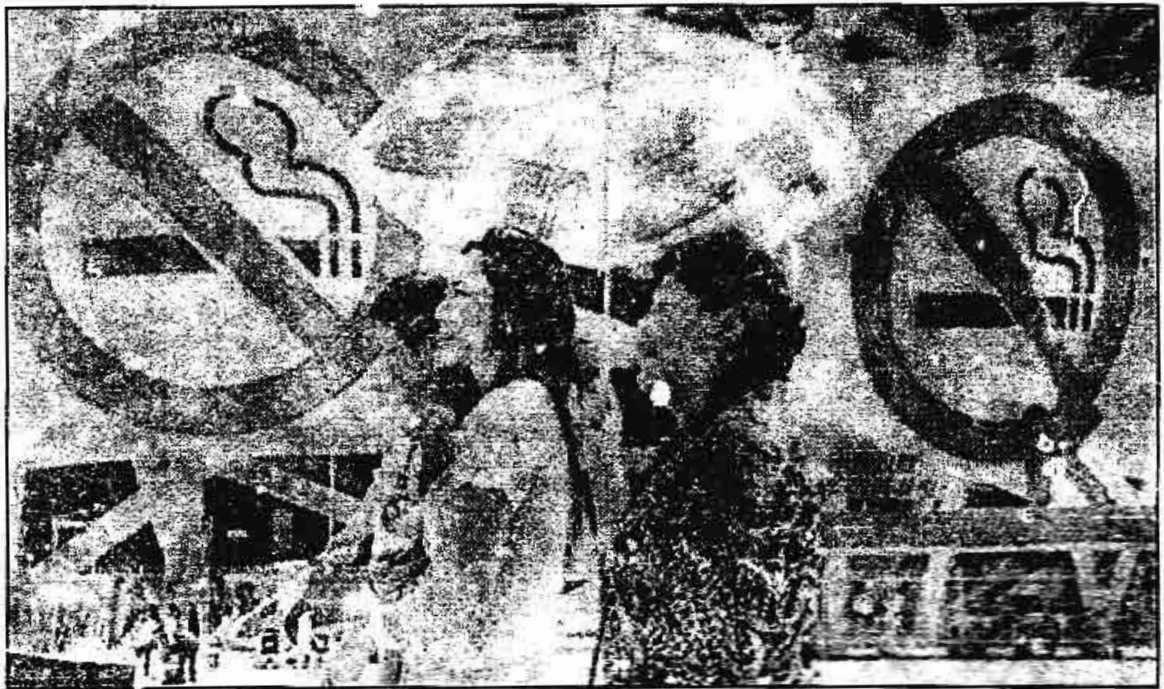
သည်အကြောင်းတွေကို မည်
သူမျှမသိဟု ထင်ထားမိခဲ့သည်။ သို့
ရာတွင် ကိုသာမြက ဖိုးထူးကို သူ့မိန်းမ
အကြွေးကို မောင်စိုးညကျ သူ့ကိုလာ
ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း တဲသို့သွား၍
ပြောခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုညနေမှာပင်
ဖိုးထူးမှာ မိဘများရှိရာ ဒွေးလှရွာသို့
ခေတ္တပြန်သွားတာဖြစ်၏။ အခုတော့
ကိုသာမြအသတ်ခံရမှုက အမှုမှန်ပေါ်
ပြီဖြစ်သည်။

မောင်စိုး၏အိမ်ခန်းတွင် ခုတင်
အောက်မှ ညဝတ်အနက်ရောင်ဝတ်စုံ
နှင့် သွေးစွန်းနေသော ဓားမြှောင်တို့
ကို သက်သေပစ္စည်းများအဖြစ် ရဲ
က သိမ်းဆည်းမှတ်တမ်းပြုလျက်
မောင်စိုးကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွား
ပြီဖြစ်သည်။ ဖိုးထူးနှင့်ခင်ယုံတို့၏ အိမ်
ထောင်ရေးကလည်း ထိုပြဿနာ
ကြောင့် ပဋိပက္ခအကွဲအပြဲများနှင့်
တကွတပြားစီဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ဘာမှမ
သိရှာသည့် သမီးလေးမြနှစ်မှာ ဖခင်
နှင့်အတူ ဒွေးလှရွာသို့ ပါသွားခဲ့သည်။
မြိုင်ကြီးငူတွင်ကျန်ရစ်ခဲ့သော ခင်ယုံ
မှာ ဒူးနှင့်မျက်ရည် သုတ်နေရသော်
လည်း သူမအတွက် ဝမ်းနည်းဖို့ကို
ပတ်ဝန်းကျင်က အချိန်ယူရလိမ့်မည်
ဟုသာ ...။

လွန်းသျှင်နောင်(မောာသာရွာ)

တရုတ်ပြည် ဆေးလိပ်မသောက်ရဥပဒေအရ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် အကောင်အထည်ဖော်ဆောင်ရွက်နေခြင်း

■ ကေတီအောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

ယနေ့ ၂၇ ရက်ပြည့်ကြီးတွင် ဆေးလိပ်သောက်သုံးသူပေါင်း သန်း ၃၀၀ ကျော်ရှိနေပြီး ဆေးလိပ်သောက်သုံးခြင်းကြောင့် နှစ်စဉ် သေဆုံးခဲ့ရသူပေါင်းမှာ တစ်သန်းကျော် ရှိနေသည်ဆိုပါသည်။ ယင်းကြောင့် စောစောပိုင်းကပင် ဆေးလိပ်မသောက်ရ၊ ဆေးလိပ်သောက်သုံးခြင်း တားဆီးသည့်ဥပဒေကို အတည်ပြုပြဋ္ဌာန်းခဲ့၏။ သို့ရာတွင် ဆေးလိပ်သောက်သုံးသည့် အကျင့်ဆိုး

ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်သဖြင့် ဆေးလိပ်သောက်သုံးခြင်းမှ တားဆီးခြင်း ဆောင်ရွက်မှုသည် မအောင်မြင်ခဲ့ပေ။ ယင်းကြောင့် ၎င်းဥပဒေအရ ဆေးလိပ်သောက်သုံးခြင်း တားဆီးရေးဆောင်ရွက်မှုကို ပိုမိုထိရောက်စေရန်အလို့ငှာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဆောင်ရွက်အကောင်အထည်ဖော် ဆောင်ရွက်လျက်ရှိရာ အထူးသဖြင့် ပေကျင်းမြို့တော်ကြီးရှိ စားသောက်ဆိုင်များ၊ ရုံးများနှင့် အများ

ပြည်သူများလာသည့်နေရာ၊ ယာဉ်များပေါ်တွင် ဆေးလိပ်သောက်သုံးခြင်းကို တင်းတင်းကျပ်ကျပ် တားဆီးပိတ်ပင်ထားသည်ဆိုသည်။

ကေတီ-အောင်သိန်း(ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်)

Ref;

- (i) စိုက်တာ သတင်းဌာန (၁-၆-၂၀၁၅)
- (ii) ကြေးမုံနေ့စဉ် (ဇွန် ၂-၂၀၁၅)

ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ

သုကြာ

“ဒီဆွဲကြိုး အခိုးခံရတာ နင့်
ကြောင့်”

“နင် ဆိုင်ကို စောစောမလိုက်လို့
မလို့ဖြစ်ရတာ”

ရင့်ရင့်သီးသီး ကိုကျော်ကျော်
ဆင်၏ စကားသံကို နားထဲခံရခက်စွာ
တော်ရည်ကြားလိုက်ရပြီး ပြန်လည်

ချေပဖို့ စကားတို့သည် ဦးနှောက်ထဲ
တွင် စဉ်းစားမရသကဲ့သို့ လည်ချောင်း
ဝတွင် အလိုလို ပျောက်ကွယ်သွားရင်း
ဖြင့် အံ့ဩတုန်လှုပ်စွာ ပြန်၍ကြည့်
လိုက်မိ၏။

နေလယ်ခင်း၌ နာရီတိတိ အချိန်
ရှိပြီ။ မိုးလေးတဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းနေချိန်
ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ထမင်းစားပြန်ချိန်ကို
ထိုင်စောင့်ပေးခဲ့ရသော ဝတ်ရည်တစ်
ယောက် ထမင်းဆာနေခဲ့သည်။ “ဟိ
အချိန်ဆို သားလေးနိုးနေလော့မည်။
အခါလည်သာရှိသော သား

www.burmeseclassic.com

ငယ်လေးကို နံနက် ၈ နာရီကတည်းက ထားခဲ့ရပြီး ရွှေဆိုင်ကို ခင်ပွန်းဖြစ်သူနှင့်အတူ လာထိုင်၍ ဖွင့်နေခဲ့ရသည်။ ရွှေဆိုင်ဖွင့်ထားသည်မှာလည်း ခုနစ်နှစ်သက်တမ်း ရှိပြီပေါ့။ ကလေးနှစ်ယောက်နှင့်မို့ ဆိုင်သို့ စောရောက်သည်နေ့ စောရောက်ခဲ့ရသလို နောက်ကျသည့်နေ့လည်း ရှိခဲ့ရတယ်။

မိုးတွင်းကာလဆိုလျှင် အရောင်းအဝယ်အားလုံး ထိုင်းနေသဖြင့် ဝတ်ရည်တို့ရွှေဆိုင်တွေကတော့ ပိုလို့ဆိုးနေရပါသည်။ ရောင်းရတစ်လှည့်၊ မရောင်းရတစ်လှည့် အခြေအနေပါ။ မိုးရွာလာလျှင်ဖြင့် လှည်းလမ်းများ ပျက်သွား၍ ရွာတွေစိမ့် မြို့ပေါ်သို့ တက်လာမည့်သူ မရှိသလောက်ပင်။ မြို့ပေါ်တွင် လူပါးနေသည်။ ဆိုင်မှာသာ ထိုင်နေရသော်လည်း စိတ်က အိမ်မှာထားခဲ့ရသော ကလေးနှစ်ယောက်ဆီသို့သာ။ ကလေးထိန်းရှိသော်လည်း ကလေးမှာ လေးဖက်သွားသာသာမို့ အမြင်ကများ ပြတ်ကျမလာ။ ခေနေ့ပူများ လောင်နေမလား အစရှိသဖြင့် တွေးပူနေရ၏။ သားကြီးက နှစ်တန်းရောက်ပြီမို့ နေ့လယ်ထမင်းစားချိန်ပြန်လာပြီး နေခင်း ၁ နာရီထိုးခါနီးဆို ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သွားပြီ။

“သူ့အဖေ . . . ရှင်ပြန်ရောက်ရင် ဝတ်ရည်ပြန်တော့မယ်။ ထမင်းဆာနေပြီ။ သားလေးကိုလည်း နို့တိုက်ရဦးမယ်”

ဝတ်ရည် အိမ်ပြန်ရန် ခွင့်တောင်း

လိုက်သည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုကျော်ကျော်မှ

“အင်း . . . အင်း။ ဝတ်ရည်ပြန်တော့။ ထမင်းဆာရောပေါ့။ ပြန်မလာနဲ့တော့။ ကိုကျော် ဆိုင်သိမ်းပြီး ပြန်လာခဲ့မယ်”

“ဒါဆို ဝတ်ရည် ပြန်တော့မယ်နော် ကိုကျော်”

“အင်း . . . အင်း”
သို့နှင့် ဝတ်ရည် အိမ်ပြန်လာခဲ့သည်။

အိမ်နှင့်ဆိုင်သည် သိပ်မဝေးလှဘဲ ဆယ်မိနစ်မျှ သွက်သွက်လျှောက်သော် ရောက်၏။ အိမ်ဝတွင် သားငယ်ကိုချီထားသော ကလေးထိန်းလေး၏လက်ထဲမှ ကလေးကို လှမ်းယူလိုက်ပြီး သားကိုချော့မြှူရင်း နို့တိုက်လိုက်၏။ နို့ဝပြီး အိပ်ပျော်သွားသော ကလေးကို ပုခက်အတွင်း အသာထည့်၍ သားလေးကို အိပ်စေပြီး ဝတ်ရည် ခြေလက်သန့်စင်ကာ ထမင်းစားလိုက်၏။

ထမင်း တစ်လုတ်နှစ်လုတ်သာ စားရသေးသည်။ ဖုန်းသံကြားရ၍ အိမ်ရှေ့ဆီမှ ပုခက်လွှဲသိပ်နေသော ကလေးထိန်းလေးဆီမှ . . .

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မကြီး ထမင်းစားနေပါတယ်။ ဟုတ်ကဲ့ . . ဟုတ်ကဲ့၊ ခေါ်ပေးပါမယ်”

“အစ်မကြီး . . . အစ်မကြီး။ ဘွားဘွား မြင့်ဆီက ဖုန်းလာနေတယ်။ အစ်မကြီးကို ခေါ်ပေးပါတဲ့”

“ဪ . . . အေး . . . အေး လာ

ပြီ . . . လာပြီ”

ဝတ်ရည် လက်ကောင် မဆေးနိုင်ဘဲ ဖုန်းဆီပြေးလာ၏။ ဘွားဘွားမြင့်ဆိုသည်မှာ ကိုကျော်ကျော်၏ အပေါ်ဖြစ်သည်။

“ဟဲလို . . . အန်တီမြင့်လား”

“အေး . . . ဝတ်ရည် ဆွဲကြီးအခိုးခံရလို့ မြန်မြန်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ . . . ဟုတ်ကဲ့”

ဟုသာ ဝတ်ရည်ပြန်ဖြေလိုက်၏။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းလဲ မသိတော့။ စားလက်စ ထမင်းတန်းလန်းကိုထား၍ လက်အမြန်ဆေးပြီး ဆိုင်သို့တစ်ခါ အပြေးတစ်ပိုင်း ပြန်လာခဲ့ရသည်။ ဘယ်လိုဖြစ်တာပါလိမ့်ဟု အံ့သြစိတ်ဖြင့် ဆိုင်ရောက်သော် . . .

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ဆွဲကြီးပါသွားလို့ဆို၊ ဘယ်ကြီးလဲ စစ်ကြည့်ပြီးပြီလား”

“ဟုတ်တယ်။ မှန်ဖူးထဲကကြီးတော့ မဟုတ်ဘူး။ အမေ ခဏငွေလိုလို့ လွှဲခိုင်းထားတဲ့ကြီး။ အလေးချိန်က များတယ်။ အဲဒါကြောင့်မို့ ပိုခက်နေတာ။ ကိုယ့်ကြီးဆို အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ အမေကြီး ပြစ်နေလို့ကွ”

“ဟင် . . . ဒါဆို အခု ဘယ်နှယ်လုပ်ကြမလဲ။ ဘယ်သူတွေလဲ။ ဘယ်လိုပုံပန်းတွေလဲ။ လိုက်လို့ရရင် လိုက်ကြမယ်လေ”

“မင်းဥစ္စာက အရေးထဲ မေးခွန်းတွေတလည်း များလိုက်တာကွာ၊ စိတ်ရှုပ်ရတဲ့အထဲ”

“စိတ်က မရှုပ်ရင် မနေတော့ဘူး

လေး၊ ပြဿနာက ဖြစ်လာပြီပဲ။ ခိုး
သွားတာ ယောက်ျားလား မိန်းမလား”

“မိန်းမတွေ အနောက်ဘက်ကို
နှစ်ယောက်ထွက်သွားတယ်။ တစ်
ယောက်က ဈေးထဲဝင်သွားတယ်။ စုစု
ပေါင်း သုံးယောက်”

ခါးထောက်၍ မတ်တတ်ရပ်ပြီး
ဆိုင်ရှေ့ဘယ်ညာ ဟိုဘက်သည်ဘက်
လှည့်၍ကြည့်ပြီးပြောနေသော ခင်ပွန်း
ဖြစ်သူအား ဝတ်ရည်စိတ်မရွည်စွာ
ကြည့်ကာ . . .

“သည်ဘက်ထွက်သွားတာ သေ
ချာလား” မေး၏။

“အဲဒီဘက် ထွက်သွားတာ လိုက်
ရှာချေ”

သူကတော့ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်
ဘဲ လူပုံပန်းသဏ္ဌာန်တောင် မမြင်
လိုက်ရသော ဝတ်ရည်ကို လိုက်ရှာချေ
တဲ့ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ လိုက်ရှာချေဆို
မှတော့ ဝတ်ရည်တို့ လိုက်ရှာချေပေါ့။
အရှေ့လမ်းမတော်လမ်း၏ ဆန့်ကျင်
ဘက် မီးရထားလမ်းဘက်ဆီသို့ ဝတ်
ရည် ဆွဲကြိုးပျောက်ချာပုံတော်ဖွင့်ဖို့
ခြေလမ်း စတင်လိုက်ရ၏။

ခြေလှမ်းတို့သည် မောင်လေး
အောင်အောင်အိမ်သို့ အရင်သွားရန်
ပြင်မိသည်။ အရေးကြောင်းကြုံတော့
လည်း ဒီမောင်နှမပဲ ဒီနားရှိသည်
မဟုတ်လား။ မိုးဖွဲဖွဲကိုလည်း သတိ
မထားမိချေ။ စိတ်သည် ဦးတည်ရာမဲ့
ပျံ့နှံ့လျက်။ သူ့ခိုးချာသည်ဆိုတော့
လည်း ဟိုကြည့် သည်ကြည့် တောင်
ကြည့် မြှောက်ကြည့်ပေါ့။

လူစိမ်းခြင်လျှင် ဟိုလူလား ဒီလူ
လားဖြင့်။ မီးသတ်ရုံရှေ့တွင် အမှတ်
မထင် ရန်ကုန် City Taxi ခပ်နွမ်းနွမ်း
ကားတစ်စီးကို တွေ့လိုက်၏။ ဘာပဲ
ဖြစ်ဖြစ် သတိတရတော့ ကြည့်မိလိုက်
၏။ အောင်အောင်အိမ်ရှေ့ရောက်
သော် . . .

“အောင်အောင် . . . အောင်
အောင်”

ဈေးကြီးသုတ်ဖျာ ခေါ်လိုက်၏။

အောင်အောင် ထွက်လာပြီး

“ဝတ်ရည် ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ လာ
လေဟာ”

အခြေအနေ အတန်အကြောင်း
ရှင်းပြသောအခါ . . .

~~~~~
ကိုကျော်ကျော်
မူခင်းကျာနယ်စာမျက်နှာ၏
အလယ်တွင်ရေးထားသော
မိမိတို့ဖြူ
ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ
အလေးချိန်
တစ်ကျပ်ဆယ့်သုံးပဲသား
ခြင်းလုံးပုံဆွဲကြိုး
ဆိုသည်ကို
သေသေချာချာ
ဖတ်ပြီးသော်
သေချာပြီ . . .

“ဟာ . . . ဟုတ်လား။ လာ
လာ . . သွားမယ်၊ သွားမယ်။ နင်က
ဘူတာဘက်ကိုလိုက်၊ ငါက ဒီရေကန်
ဘက်က လိုက်မယ်။ ပြီးတော့ ဆိုင်မှာ
ပြန်ဆုံမယ်”

“အေး . . . အေး”

ဝတ်ရည်တို့မောင်နှမနှစ်ယောက်
လွှဲလိုက်ရင်းမှ ဝတ်ရည် ဘူတာဘက်
သို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ဘူတာနောက်မှ
ဈေးဘက်သို့လာသောအခါ လူစိမ်း
အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ခေါင်းပေါင်း
ပေါင်းထား၍ ဆွဲခြင်းနှင့် ဝတ်ရည်
မုက်နှာချင်းဆိုင်တွေ့ မိသော်လည်း
ကြည့်မိရုံတလွဲပြီး ဘာတတ်နိုင်မည်
မို့လို့တုန်း။

ဒီအမျိုးသမီးက သူ့ခိုးပါဟု စွပ်
စွဲရန်မှာလည်း ကိုယ်လည်း မမြင်လိုက်
ရသဖြင့် ရမ်းသမ်းစွပ်စွဲရမည့် အပြစ်
မျိုး မတော် လူကောင်းကို သွားစွပ်စွဲ
မိပြန်ရင် ဝတ်ရည်တော် အရှိက်ခံရ
အမှုပတ်ရဦးမည်။ သို့နှင့် ဝတ်ရည်
ဈေးကိုဖြတ်၍ ဆိုင်သို့ပင် ပြန်ခဲ့၏။
ဆိုင်သို့ရောက်သော် မတ်တတ်ရပ်နေ
သည့် ခင်ပွန်းကိုကျော်ကျော်ကိုသာ
တွေ့ရပြီး အောင်အောင်ပါရောက်
လာ၍ အကြောင်းစုံ ရှင်းပြရတော့
သည်။

***

ရွှေဆိုင်မှာ တစ်ယောက်တည်း
ရှိစဉ် မိုးအေးအေးတွင် အိပ်ငိုက်နေ
သော ကိုကျော်ကျော်သည် အမျိုး
သမီးသုံးယောက် ဆိုင်ရှေ့သို့ ရောက်

လာ၍ အမှတ်မထင် မော့ကြည့်မိ လိုက်၏။ ထိုအမျိုးသမီးများထဲမှ တစ် ယောက်က . . .

“လက်စွပ် ကြည့်ချင်လို့”

“ဪ . . . ကြည့်ပါ ကြည့်ပါ”

ကိုကျော်ကျော် တစ်ကွင်းချင်းစီ ယူပြ၏။ ပြီး ပြန်ထည့်၏။ ဟိုဟာကို မကြိုက်လို့ ဒီဟာကို ချောင်လို့ ဒီဥစ္စာ က ဈေးကြီးနေတယ်ဟု ပြောပြီး အာ ရံလွှဲနေ။ ဇီဇာကြောင် ကြေးများနေ သော အမျိုးသမီးများကို စိတ်ရှည်စွာ ပစ္စည်းများကိုပြ၏။ အမျိုးသမီးတို့မှာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသူ မျက်နှာစိမ်းများ ဖြစ်၍ သတိထားသည်။ ထိုစဉ် တစ် ယောက်မှ အမှတ်မထင် ဆိုင်အတွင်း သို့ဝင်၍ မှန်ကြည့်ချင်သည်ဟုဆိုပြီး ဝင်ကြည့်၏။ ဒါကိုတော့ ကိုကျော် ကျော် သတိမထားမိလိုက်။

သို့သော် ၎င်းမှန်နှင့် ပန်ကာ ကြားတွင် ဝတ်ရည်ပြန်သည့် အချိန် ကျမှ ကိုကျော်ကျော်၏မိခင်ဖြစ်သူမှ ငွေလိုသဖြင့် အသေးစား ငွေချေငှာန တွင် ပစ္စည်းပေါင်ရန် ပို့ထားသောရွှေ ဆွဲကြိုးကို ကိုကျော်ကျော် မေ့သွားခဲ့ ရသော်လည်း အကြင်အမျိုးသမီးအဖွဲ့ မှ တစ်ယောက်သောသူ မြင်သွား၍ အခန်းတွင်းဝင်ကာ နှိုက်သွားခဲ့လေ သည်။

ထိုအမျိုးသမီးများ ကြေးများ၍ ထွက်သွားလေမှ ကိုကျော်ကျော် ထို ရွှေဆွဲကြိုးကို သတိရ၍ ပြန်ကြည့်မိ သောအခါ မရှိတော့ပေ။

နောက်ဆုံး ကိုကျော်ကျော် မြို့

နယ်ရဲစခန်းသို့ အမှုဖွင့်လိုက်သည်။

***

နှစ်နှစ်ကြာမြင့်ခဲ့ပြီး ၂၀၀၅ ခုနှစ် ရဲ့ မိုးလလယ်မှာ မူခင်းသတင်း ဂျာ နယ်တစ်စောင် သူများဖတ်နေသည် ကို တောင်းယူကြည့်မိလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ကျော်ကျော်၊ ဒီမူ ခင်းဂျာနယ်မှာ နယ်လှည့်ပြီး ရွှေဆိုင် တွေခိုးတဲ့ ဂိုဏ်းတစ်ဂိုဏ်းအကြောင်း ရေးထားတယ်ကွ။ တို့မြို့က ရွှေဆိုင် တစ်ဆိုင်လည်းပါတယ်။ မင်း သိ မလားမသိဘူး။ နောက်ဆုံး မန္တလေး ဈေးချိုထဲမှာ မိတာကွ”

“ကျွန်တော့်ကို ခဏပေးပါ။ ကျွန်တော် ဖတ်ကြည့်ချင်လို့”

ကိုကျော်ကျော် မူခင်းဂျာနယ် စာမျက်နှာ၏ အလယ်တွင်ရေးထား သော မိမိတို့မြို့ ရွှေဆိုင်တစ်ဆိုင်မှ အလေးချိန် တစ်ကျပ်ဆယ်ပုံသား ခြင်းလုံးပုံ ဆွဲကြိုးဆိုသည်ကို သေသေ ချာချာ ဖတ်ပြီးသော် သေချာပြီ . . .

“ဒါ ငါ့ဆီကပါသွားတဲ့ ကြိုး။ ငါ့ ဆီက ဆွဲကြိုးခိုးသွားတဲ့ အဖွဲ့”ဟု စိတ် ထဲမှာ မကျေမချမ်း ကြုံးငါးမိပါတော့ သည်။

ကိုကျော်ကျော် ဆက်လက်၍ စာကိုဖတ်သည့်အခါ၌ ထိုအဖွဲ့သည် ပြည်၊ တောင်တွင်းကြီး၊ မကွေး၊ မုံရွာ၊ စစ် ကိုင်းမြို့များသို့ ဝတ်ရည် အမှတ် မထင်တွေ့လိုက်သော (City Taxi) ဖြင့် လှည့်လည်၍ ရွှေဆိုင်များကို တစ် ပတ်ရိုက် အလစ်သုတ်ကြပြီး နောက်

ဆုံး မန္တလေးဈေးချိုထဲတွင် ရဲနှင့်ပြည် သူ ပူးပေါင်း၍ လက်ရဖမ်းမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထိုမြို့ရွာရှိ ဆိုင်များမှ ခိုးယူခဲ့ သော တစ်ဆိုင်ချင်းဆီမှ ရွှေအလေး ချိန်ကို ဖတ်ရသည့်အခါ၌ ဝတ်ရည်တို့ ဆိုင်မှ ရွှေအလေးချိန် အများဆုံးဖြစ် နေသည်။ ဝတ်ရည်နှင့် ကိုကျော် ကျော် ခေါင်းချင်းဆိုင် တိုင်ပင်ရပြီ။ ပစ္စည်းကို မန္တလေးအထိ လိုက်သိမ်းရ မည်။ မြို့နယ်ရဲတစ်ယောက် အဖော် ခေါ်ရမည်။ ကျန်ခဲ့ရမည်က ဝတ်ရည် နှင့် ကလေးနှစ်ယောက်၊ အလုပ်ရှုပ်ဦး မည်။ ဆိုင်ကတစ်ဖက်၊ ကလေးနှစ် ယောက်နှင့်။

အင်မတန်မှ ဦးနှောက်စားခဲ့ရ သည်။ လိုက်မယူလိုကလည်း မဖြစ်၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းလည်း မဟုတ်၊ သူ့အမေ ၏ ပစ္စည်း။ သို့နှင့် ကိုကျော်ကျော် မန္တလေးသို့ မြို့နယ်ရဲနှင့် နှစ်ခေါက် သွားအပြီး တရားရုံး၊ ရဲစခန်းတို့နှင့် ပြေပြေလည်လည် ပြောဆိုအဆင်ပြေ ပြီး ပစ္စည်းပြန်ရလာခဲ့သည်။ သို့သော် ဘယ်အချိန်ကတည်းက အစာမကြေ ဖြစ်နေသော ကိုကျော်ကျော်၏ဖခင် ဝတ်ရည်၏ ယောက်ထိုးမှ ဖည်းလွတ် ဝါးလွတ်ပြောလိုက်သော စကားသည် ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိလျှင် ဒီကိစ္စမှာ “ဘယ်သူ့ကြောင့်လဲ”ဟု ဝတ်ရည် စဉ်းစားနေမိပါတော့သည်။

■ သုခိဒ္ဒါ

မက္ကစီကို မူးယစ်ရာဇာကြီး ထောင်ထဲမှ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပြန်

◆ မြသိန်း ◆

၂၀၀၁ တွင် ထောင်ဖောက်၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့သော မက္ကစီကိုမှ ကမ္ဘာကျော်မူးယစ်ရာဇာကြီး ရှင်မန် (၅၈)နှစ် (ပုံ)သည် ၂၀၁၄ ဖေဖော်ဝါရီလ၌ ဒုတိယအကြိမ် အဖမ်းခံခဲ့ရပြန်ရာ အလွန်လုံခြုံပါသည်ဆိုသော မက္ကစီကိုအကျဉ်းထောင်ကြီးမှ ရှင်မန်သည် ၂၀၁၅ ဇူလိုင်လ ၁၁ ရက်နေ့တွင် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားပြန်ရာ မက္ကစီကိုတစ်နိုင်ငံလုံး လုပ်လုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားသလို သူ့ကိုချုပ်နှောင်ထားရာ အကျဉ်းထောင်မှ တာဝန်ရှိသူများမှလည်း ဖမ်းဆီးခြင်းခံရသူ ဖြစ်သွားလေတော့၏။

အဆိုပါ မူးယစ်ရာဇာသည် ပထမအကြိမ်တွင် အကျဉ်းသားများ အဝတ်များကို လျှော်ဖွပ်ရန်သယ်ဆောင်သွားသော တွန်းလှည်းထဲ၌ ပုန်းအောင်း၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခဲ့ရာ ၁၃ နှစ်အကြာ ၂၀၀၄ တွင် ပြန်လည်ဖမ်းဆီးခြင်းခံရပြီး ယခု ဒုတိယအကြိမ်၌မူ ဖြေအောက်မှ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းကို တူး

၍ (သူ့တပည့်များ အပြင်ဘက်မှတူး၍) သူ့ကို ကယ်ထုတ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ရှင်မန် (ခေါ်) အယ်လ်ရာပို (ခေါ်) ရောဘီသည် သူ့ကိုချုပ်နှောင်ထားရာ အချုပ်ခန်း၏ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်သွားပြီး အချိန်အတန်ကြာသည်အထိ ပြန်မထွက်လာသောကြောင့် အစောင့်များသည် သူ့အခန်းထဲသို့ဝင်၍ စစ်ဆေးကြရာ ၆၀ စင်တီမီတာ စတုရန်းအကျယ်ရှိသော အပေါက်တစ်ပေါက်ကို တွေ့ရပြီး ထိုအပေါက်မှတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ဖောက်လုပ်ထားသော မြေအောက်လိုဏ်ခေါင်း ၂ ကီလိုမီတာရှည်သော လိုဏ်ခေါင်းကို အသုံးပြု၍ ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားကြောင်း တွေ့လိုက်ကြရ၏။

၎င်းလိုဏ်ခေါင်းသည် အကျဉ်းထောင်အနီး၌ ဆောက်လုပ်နေသော အဆောက်အဦးနေရာသို့ ပေါက်သွားခြင်းဖြစ်၏။

လိုဏ်ခေါင်းမှာ အနံ ၆၀ စင်တီမီတာကျော်ကျော် အမြင့် ၁-၅ မီတာရှိ

ပြီး မြေအောက် ၉ မီတာအနက်၌ ဖောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ဥမင်လိုဏ်ခေါင်းထဲ၌ အလင်းရောင်ရရန် ပြုလုပ်ထားခြင်း၊ လေဝင်လေထွက်ရှိရန် ပြုလုပ်ထားခြင်း၊ တူးထားသော မြေကြီးများကို သယ်ထုတ်ရန် တွန်းလှည်းအပြင် မော်တော်ဆိုင်ကယ်တစ်စီးကိုလည်း တွေ့ကြရ၏။

မူးယစ်ရာဇာကို ချုပ်ထားရာ အခန်းတွင် လုံခြုံရေးကင်မရာများတပ်ဆင်ထားသော်လည်း ထိုသူထွက်ပြေးသွားခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ ကင်မရာများထဲ၌ မှတ်တမ်းများကို မတွေ့ရဟုသိရ၏။

ရှင်မန် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်သွားခြင်းအတွက် ၎င်းအကျဉ်းထောင်မှ ဝန်ထမ်း ၃၀ ကို ဝံ့ခံဆောင်ဆောင်ပြီး လျက်ရှိ၏။

မူးယစ်ရာဇာ ရှင်မန်သည် ကုတ်ကင်းနှင့် ဆေးခြောက်များကို အမေရိကန်နှင့် ဥရောပနှင့် အာဖရိကသို့ ရောင်းချရာဖြစ်ရာ သူ၏ကြွယ်ဝမှုမှာ အမေရိကန်ဒေါ်လာ သန်း ၁၀၀၀ (သန်းတစ်ထောင်) ခန့်ရှိ၏။

သူသည် ၁၉၈၉ မှစ၍ မူးယစ်ဆေးဝါးအရောင်းအဝယ်အလုပ်ကို တောင်လုပ်ရာမှ တဖြည်းဖြည်းထင်ရှားလာ၏။

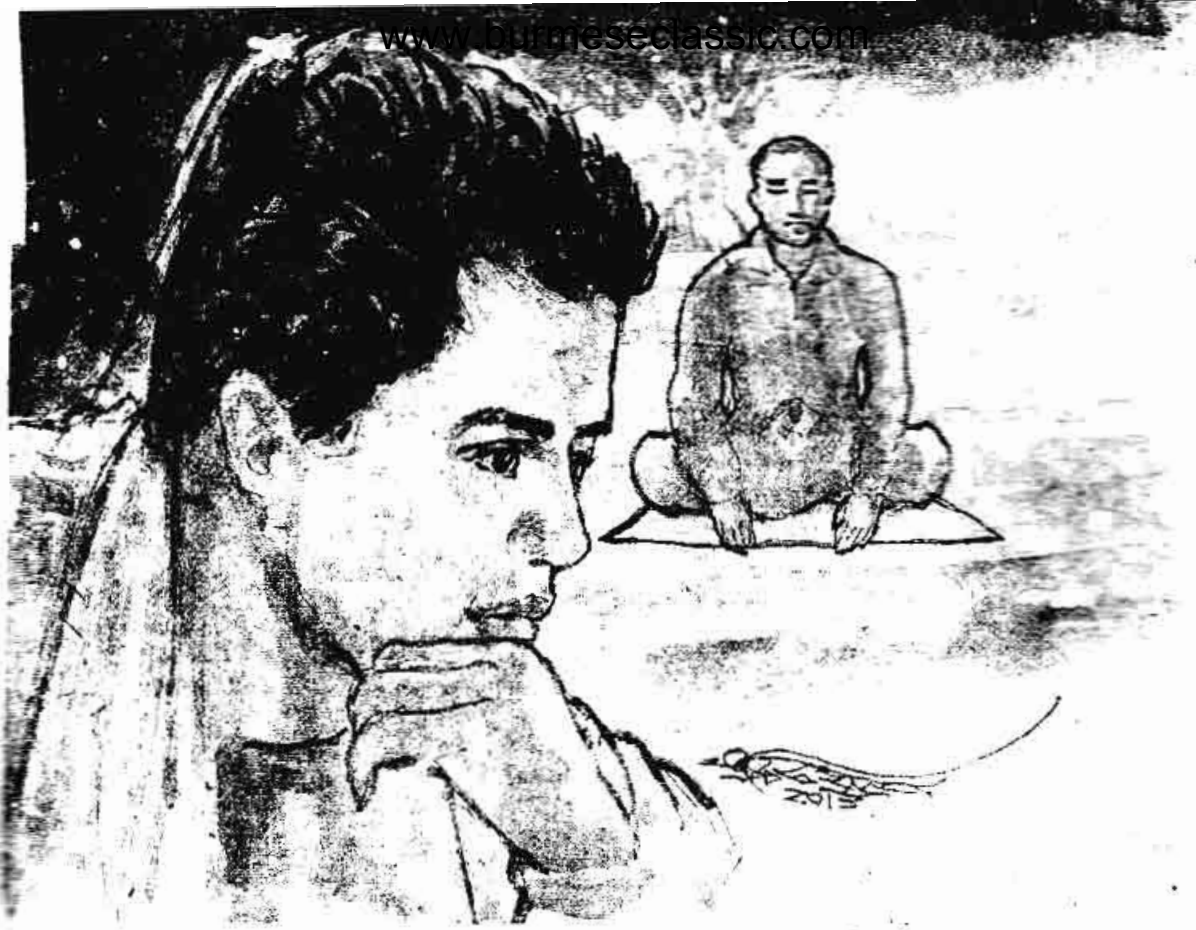
မြသိန်း

(ထေရိုတ်တိုင်ခမ်း ၁၄.၇.၂၀၁၅)

အိန္ဒိယ
၁၀၀၀ရောင်း
အိန္ဒိယ

ကိုတင်ရီဆိုသူက နာမည်တစ်လုံး
နှင့် နေသူဖြစ်သည်။ အရပ်ထဲတွင်
သူ၏ အကျင့်သိက္ခာ ကြောင့်ပင်
ရပ်ကွက်သူ၊ ရပ်ကွက်သားများက
ရပ်ကွက်လူကြီးဆိုသူထက်ပင် သူ့ကို
ပိုမိုလေးစားရုံသေကြသည်။ သူ၏
ဒီးဂုဏ်က မည်မျှအရှိန်အဝါကြီး
သနည်းဆိုသော် ရပ်ကွက်ရုံးသို့ ကိစ္စ
နှင့် သူဝင်လာပြီဆိုလျှင် ဥက္ကဋ္ဌ ဆိုသူ
ထပ် ကုလားထိုင်မှထ၍ အရီအသေ
သေရသည်။ နေရာထိုင်ခင်းကိုညွှန်ပေး
သည်။ ကိုတင်ရီက အလုပ်လုပ်ရာ
တွင်လည်း ပြတ်သားသူပင်ဖြစ်သည်။
အမှန်တကယ်တော့ မိသားစု
သေဦးကို လုပ်ကိုင်ရှာဖွေကျွေးမွေး
သော ကိုတင်ရီသည် ချမ်းသာသူ

မဟုတ်ပါ။ ပဲခူးဒီဂရီကောလိပ်တွင်
အဆောင်နေကျောင်းတက်နေသော
ကျောင်းသားတစ်ဦးနှင့် အလယ်တန်း
ကျောင်းသားတစ်ဦးတို့၏ စရိတ်ကို
ဖြည့်တင်းနေရသော အားကမသေး
လှပါ။ သို့သော် ကိုတင်ရီမူပု။ ရိုးသား
ခြင်းဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်ကြောင့် ကိုတင်ရီ
၏လက်သမားအဖွဲ့အတွက် အလုပ်
အပ်မည့်သူက မရှားလှပေ။ သို့ရာတွင်
ကိုတင်ရီတို့ လက်သမားအလုပ်က
အပြိုင်အဆိုင် အမြဲတမ်းရှိသည်။
လက်ရှိအခြေအနေတွင် အလုပ်
အကိုင်အခြေအနေက မကောင်းလှ။
ကိုတင်ရီတို့အဖွဲ့ကလွဲ၍ ကျန်သည့်
ဒေသခံ လက်သမားအဖွဲ့များတောင်
ယောင်ယောင် ပြောက်ယောင်ယောင်

ဖြစ်နေကြသည်။ လွန်ခဲ့သောလေးငါးနှစ်
ကဆိုလျှင် အလုပ်အကိုင်ပေါသော
နေပြည်တော်ကြီးသို့ ဗြိတိန်ကျွတ်နီးပါး
လက်သမားများ အလုပ်သွားလုပ်ကြ
သဖြင့် ကိုတင်ရီတို့အဖွဲ့ ပင်ပန်းခဲ့ကြ
သည်။ ပင်ပန်းသလောက်လည်း
လုပ်အားခံက ပြီးမြဲမြက်မြက် ရခဲ့ကြ
သည်။ ထိုစဉ်က "ငါတို့မှမခိုင်းလျှင်
ခိုင်းမည့်လူမရှိ" ဟူ၍သဘောထားကာ
အလုပ်ကို ဖြစ်ကတတ်ဆန်းမလုပ်ခဲ့။
ကိုတင်ရီ၏ လက်သမားအဖွဲ့တွင်
ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်လိုသူရှိသည်။
မိုးရွာတုန်း ရေခဲသဘောဖြင့် ကိုတင်ရီ
ကိုလည်း ငြိစလွယ်လှန် ဝိုက်တွန်း
ကြသည်။ ကိုတင်ရီက လက်ဝဲခံ သူ
ဆန်တား ရဲရမည်ပုံမရှိ။ သူတို့ကို

သတိပေးသည်။ မရက လက်တွဲဖြတ်သည်။ သို့ကြောင့်ပင် ဘိုင်းဒါးနှင့်ရဲမွှယ်တစ်ကြောတွင် ကိုတင်ရီအတွက် ဆိုလျှင် အမြဲတမ်းကြိုဆိုလျက်။

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

နေပြည်တော်တွင် အလုပ်များက အေးသွားသည်။ ဒေသခံလက်သမား ပန်းရန်ဆရာများသာမက ပျောက်နေသော ရန်ကုန်ကလူတွေပါ ပြန်ဝင်လာကြသည်။ တော်သေးသည်က ဤကာလအတွင်း စုဆောင်းနိုင်လိုက်သည့်အတွက် ကိုတင်ရီတို့ အခြေအနေမပျက် နေနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ခေတ်ကာလ၏ တောင်းဆိုချက်အရ ဒေသအသီးသီးတွင် ဆိုင်ကယ်တက္ကစီများ တွင်ကျယ်လာချိန်တွင် ကိုတင်ရီသည်လည်း တရုတ်ဆိုင်ကယ်လေးတစ်စီး ဝယ်လိုက်သည်။ အိမ်အတွက်လည်းသုံးမည်။ အလုပ်သွားလျှင်လည်း အဆင်ပြေသည်။ အားလပ်ချိန်များတွင် ဈေးထိပ်ကားဂိတ်တွင် သွားထိုးထားပြီး ခရီးသည်ရလျှင် ပို့ပေးမည်။ ရည်ရွယ်ချက် ကောင်းသဖြင့် ကိုတင်ရီ စိတ်ချမ်းသာပါသည်။

ကိုတင်ရီ၏ မဟုတ်လျှင်မခံဘတ်သည့် အကျင့်စရိုက်နှင့် ရိုးသားဂုဏ်ကို ထပ်ဆင့် ဂုဏ်တင်ပေးလိုက်သည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဆိုင်ကယ်တက္ကစီဆွဲရင်းက ကိုတင်ရီကြုံတွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုနေ့က ပိန်းဇလုတ်ဈေးမှ ကောက်ကွေ့ရွာသို့ ပို့ရမည့်ခရီးသည်

တစ်ဦးကို တင်ဆောင်မောင်းနှင်လာခဲ့သည်။ ပိန်းဇလုတ် တာဆုံအရောက် ခရီးသည်တင် ဟိုင်းလပ်ယာဉ်ပေါ်တက်သွားသည့် ခရီးသည်အမျိုးသားတစ်ဦး ပိုက်ဆံအိတ်ကလေး ကျကျနဲ့နဲ့သည်ကို တွေ့လိုက်ပြီး ကိုတင်ရီဆိုင်ကယ်ရပ်ကာ ကောက်ယူဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ငွေစက္ကူတစ်ထောင်တန်(၈)ရွက်နှင့် နိုင်ငံသားစိစစ်ရေးကတ်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဒီမှာညီလေး မှတ်ပုံတင်ပါတယ်ကွ ပိုက်ဆံလည်းနည်းနည်းပါတယ် နပြောရာမှာပဲ လိုက်ပေးရအောင်... သူကျေးဇူးတင်ပြီး တိုက် ဆုငွေပြန်ပေးမှာပဲ မင်းကိုတစ်ဝက်ပေးမယ်”

ခရီးသည်လူငယ်က ဘာမှပြန်မပြော။ ကိုတင်ရီ ဆိုင်ကယ်ကို လီဗာကုန်တင်ကာ ဟိုင်းလပ်ယာဉ်ကို အမီလိုက်သည်။ ကားကအမြန် မောင်းသည်ဖြစ်သော်လည်း ခရီးသည်ကားဖြစ်သဖြင့် လူအတင်အချုပ် ဖီနိုင်သည်။ သို့သော် အတော်လိုက်ယူရသည်။ ပြန်တန်ဆာအတွက် စံခွန်းကုန်းရောက်မှမီသည်။

“ဒီမှာ ဒီမှာ ... ဒီပိုက်ဆံအိတ်ပိုင်ရှင်...”

ကားအတွင်း ခရီးသည်က အပြည့်အသိပ်ရှိမနေ။ လူရွယ်တစ်ယောက် ထွက်လာပြီး...

“ဟာ... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော့် ပိုက်ဆံအိတ်”

ကိုတင်ရီ တာဆုံဘွင် မြင်လိုက်ရသဖြင့် ဤလုပ်ငန်းသည်ကို သေချာ

သိလိုက်သဖြင့် အသာတကြည်ပင် ပိုက်ဆံအိတ် ပြန်ပေးလိုက်သည်။ ၎င်းလူရွယ်က သူပိုက်ဆံအိတ်ကို အလောကကြီး ဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဟား... ကျေးဇူးပါဗျာ”

ပိုက်ဆံအိတ်ပိုင်ရှင်က ကျေးဇူးတင်စကားဆိုပြီး ဘာမှဆက်မပြောတော့။ ကားကလည်း ထွက်ဖို့ပြင်နေပြီ။

“ကားမသွက်နဲ့ဦး”

ကိုတင်ရီ၏အသံက ဒေါသသံနည်းနည်းပါနေသည်။

“ခင်ဗျားရဲ့ကျေးဇူးကို ကျုပ်က ဘာလုပ်ရမှာလဲ... ပိန်းဇလုတ်တာဆုံကနေ ဒီအထိ လိုက်ပြီးပေးရတာ၊ ကျုပ်တို့လုပ်ရမှာက ခင်ဗျားအိတ်ထဲမှာ ပါတဲ့ ငွေရှစ်ထောင်ကို ယူထားပြီး ပိုက်ဆံအိတ်ကို လွှဲပစ်လိုက်ရုံပဲ... မှတ်ပုံတင်တွေ့လိုက်လို့ ကိုယ်ချင်းစာပြီးလိုက်ပေးတာ... မှတ်ပုံတင်တစ်ခုရဖို့တာ ဘယ်လောက်တောင် ခက်ခဲတယ်ဆိုတာ ဒီကားပေါ်က လူတွေ အကုန်လုံးသိတယ်... ဒီတော့ ခင်ဗျားကျေးဇူးကို မလိုချင်ဘူး ဆိုင်ကယ်ဆီဖိုးပဲဆိုဆို ဘောက်ဆူးပဲဆိုဆို ပေးပိုက်ဆံ...”

ကိုတင်ရီဆိုသူက ဤလိုလူမျိုးပင်။

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

သင်္ကြန်မကျမီ ရက်ပိုင်းအလိုအလုပ်အစောကြီး သိမ်းပြီးသော်လည်း အိမ်သို့မပြန်ချင်သေးသဖြင့် ဦးကုန်

သိန်းလက်ဖက်ရည်ဆိုင် သို့ဝင်ပြီး အချိန်ပြန်ရန်ဆုံးဖြတ်ပြီး ရွေးချေသို့ ဆိုင်ကယ်ကို မောင်းလာခဲ့သည်။

“ဦးတင်... ဘယ်သွားမလို့လဲ၊ ဒီလာစမ်းပါဦးဗျာ... အလုပ်လေး ဘာလေးကောင်းရင် ပြောစမ်းပါဦး... ဆိုင်ကယ်ဆွဲရတာ အဆင်မပြေဘူးဗျာ”

ဈေးရေတွင် ဆိုင်ကယ်ငါးစီးက တန်းစီပြီးထိုးထားသည်။ ဆိုင်ကယ် သမားတစ်ယောက်က ခေါ်သဖြင့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ မသွားဖြစ်သေးဘဲ ဆိုင်ကယ်ဂိတ်တွင် ခဏရပ်လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်သမားများနှင့် ဟို အကြောင်း၊ သည်အကြောင်း လေပေးပြောနေသဖြင့် အချိန်ကုန်မုန်းမသိ ကုန်သွားသည်။ သူတို့ပြောသည့် အကြောင်းအရာများက ဟိုနယ်သည် နယ်များမှ ဆိုင်ကယ်တိုက်မှုများ၊ ဆိုင်ကယ်လုယက်မှုများဖြစ်သည်။

“ဟေ့... မင်းဆိုင်ကယ် အား သဘောကွ”

မှောင်မိုက်နေပြီ ဖြစ်သဖြင့် လက်ဖက်ရည်မသောက်တော့ဘဲ အိမ်ပြန်ရန်ပြင်စဉ် ဆိုင်ကယ်ကမည်သူနှင့် တိုးနေသေးသည်။ ကိုတင်ရီခရီးသည်ကို သေသေချာချာ အကဲခတ်သည်။ ဆိုင်ကယ်လေးငါးခြောက်စီး ယှဉ်ပြီးရပ်ထားသည့်အထဲမှ သူ့ကိုရွေးငှားခြင်းသည် သွေးရိုးသားရိုးဟုတ်ရဲလား။ လုယက်မည်သူ မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ သေည်ဖြင့် သူ့ဆိုင်ကယ်က အသစ်

ဖြစ်သည့်အပြင် အမြဲတမ်း တိုက်ခွတ်နေသဖြင့် သဘောကျစရာ။

“ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ”

“အောင်းကြီးကိုကွာ... နေဦး နေဦး အောင်းကြီးကိုမသွားခင် ပုစွန်မြောင်းသွားမယ်... ပြီးရင် အေးရွာသွားပြီးမှ အောင်းကြီးကို ပို့ပေးကွာ... အားတော့နာတယ်... ကျသလောက်ပေးမယ်”

ကိုတင်ရီ စိတ်ပျက်သွားသည်။ ပိုရမည့် နေရာများက ပိုခနောင်ဆိုင်၊ တစ်ဆက်တည်း မဟုတ်။ ခရီးသည်ကို ကြည့်ရသည်က လူကထွားထွား၊ သူဆွဲလာသည့် မြွေရေခွံအိတ်ထဲတွင် ဘာတွေပါမှန်းမသိ၊ အချိန်မတော်ကြီး သူ့ဆိုင်ကယ်ကို ရိုက်လုသွားလျှင်ဖြင့် ကိုယ်ကျိုးနည်းရပေတော့မည်။

“နစ်သောင်းပေးဗျာ”

“အေး... ပေးမယ်ကွာ”

ခက်ရချေပြီ၊ မပိုချင်သဖြင့် မတန်တဆဈေး ဆိုလိုက်သည်။ ခရီးသည်က ဈေးမဆစ် နှမြောတွန့်တိုခြင်းမရှိ ပေးမည်ဆိုနေပြန်သည်။ မတတ်နိုင်။ ကိုတင်ရီ သူ့စကားနှင့်သူ ငြင်း၍ မရတော့၊ ပထမဆုံး ပုစွန်မြောင်းဘက်သို့ပို့လိုက်သည်။ ဆိုင်ကယ်မောင်းနေရင်း နောက်ကခရီးသည်ကို မသိမသာအကဲခတ်ရသည်။ ပုစွန်မြောင်းက ပြန်လာကာ အေးရွာသို့သွားပို့အပြီး ခရီးသည်နှင့်သူအကြား ယုံကြည်မှုရလာသည်။

“လာဗျာ... ခင်ဗျားလည်း ထမင်းစားရဦးမှာ မဟုတ်ဘူး... ကျုပ်တို့စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်ကို ဝင်ရအောင်”

ခရီးသည်၏ဆန္ဒအရ မန်းမြင့် စားသောက်ဆိုင်သို့ ပို့ပေးလိုက်သည်။ ကိုတင်ရီတို့ မြို့ကလေးတွင်မှာတော့ အဆင့်အတန်းရှိသည့် ဆိုင်ကလေး၊ ဆိုင်တွင်းမှာက သူ့အစုနှင့်သူ ဝိုင်းဖွဲ့သောက်စားနေကြသည်။ ခရီးသည်က သူ့ကိုခွင့်ပန်ပြီး ရန်တပ်ပြား မှာသောက်သည်။ ကိုတင်ရီက မသောက်တတ်သဖြင့် ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ပွဲ မှာစားသည်။

“စားကွာ... မင်းကဆိုင်ကယ် မောင်းတော့ ငါ့ကိုလှည့်ကြည့် လှည့်ကြည့်နဲ့... ဘာလဲ ငါ့ကိုကြောက်နေတာလား... ငါကလည်း လူကြည့်ငှားတာပါကွာ... ဟောဒီ မြွေရေခွံအိတ်ထဲကဟာတွေက ဘာတွေမှတ်သလဲ ပိုက်ဆံတွေ... ဖရဲသီးဖိုပိုက်ဆံတွေက ဘယ်လောက်အောက်မေ့လိုတုန်း... လေးဆယ်ကွ... သိန်းလေးဆယ်”

ကိုတင်ရီမြို့ချအံ့သံဆဲ ခေါက်ဆွဲဖတ်တွေက တန်းလန်းဖြစ်သွားသည်။ “ဂလု”ဟူသော တံတွေးမြို့ချသံကြီးကို ကိုတင်ရီပဲ ကြားပါလိမ့်မည်။ ကိုတင်ရီ ဘေးဘီဝေဝဲကြည့်လိုက်သည်။

“ငါက ညနေ နေညိုချိန်ဆို မရဘူးကွာ... သောက်လိုက်ရမှ အခုတော့ စိတ်ချလက်ချ သောက်တော့မယ်ဟေ့”

www.burmeseclassic.com

အနိုင်ရလာပြီဖြစ်သော ခရီးသည်
အသံက ကျယ်လောင်လွန်း
သည်။

ဆိုင်ကယ်ပေါ်သို့ တက်သာခွ
လိုက်ရသော်လည်း ကိုတင်ရီ၏ ခြေဖျား
လက်ဖျားက အေးစက်နေသည်။ ခြေ
ဖျားလက်ဖျားက အေးနေသော်လည်း
နဖူးမှာဖြင့် ချွေးပြန်လျက်ရှိသည်။
ဖရဲသီးပွဲစားကြီးက ဆိုင်ကယ်နောက်
က ကောင်းကောင်းမလိုက်။ သူရသော
သီချင်းများကို အော်ဆိုလိုက် ကိုတင်ရီ
ကိုခါးတို့ကာ နောက်လိုက်နှင့် လိုက်ပါ
လာသည်။ ငွေထုပ်ကြီး၏ အထိအတွေ့
က ကိုတင်ရီကို ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေ
စေသည်။ အမှန်တော့ ဆိုင်ကယ်
မောင်အနုသောကိုတင်ရီ၏စိတ်သဏ္ဌာန်
ဝယ် ရိုးသားခြင်းနှင့် မတော်လောဘက
လွန်ဆွဲလျက်ရှိနေချေပြီ။ အချိန်အခါ
ကလည်း အလိုရှိက အခွင့်အရေးသည်

ကိုတင်ရီ၏ဘက်တွင် ရာခိုင်နှုန်းပြည့်။
ငွေကိုအရယူနိုင်ရေးက ငှက်ပျောသီး
အခွံ ခွာစားရသလောက် မခက်။
သို့သော် နောက်ဆက်တွဲပြဿနာ
များက မမျှော်မှန်းနိုင်။ သည့်အတွက်
အဖြေသည်ပွဲစားကြီး၏ ဇီဝိန်ကို
နှုတ်ယူရုံမတစ်ပါး အခြားနည်းလမ်းမရှိ။
အမှူးလွန်နေသောလူကြီးကို လုပ်ကြံရန်
မှာလည်း ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်စရာမလို
ပေ။ မကောင်းပါဘူးလေ။ တစ်သက်လုံး
ထိန်းသိမ်းလာသော ရိုးဂုဏ်ကြီးက
ချက်ချင်း ညစ်ပေသွားတော့မည်ဟု
တွေးလိုက်မိပြန်သည်။ ဆိုင်ကယ်က
ချောင်းရင်းရွာပြင်သို့ ထွက်လာပြီ။
အနီးအနားတွင် ကိုင်းတဲများသာရှိ
တော့သည်။ ယခု အခွင့်အရေးက
နောင်တစ်သက်မပြောနှင့်။ ဆယ်သက်
စောင့်လျှင်တောင် ကြုံနိုင်ရန်မလွယ်။
မတတ်သာတော့။ လောကအမှောင်
တိုက်သည် ကိုတင်ရီ၏မုန်ကန်သော

ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းကို ကွယ်ဖျောက်လိုက်
လေတော့သည်။ သိန်းလေးဆယ်ဆို
သော ငွေစက္ကူများက ကိုတင်ရီ၏
အတွေးထဲတွင် ဝေ့လျက်ဝဲလျက်။
ကောင်းကင်က ပြည့်လှပြည့်ခင် လမင်း
ကြီးက ကိုတင်ရီ၏ စိတ်အညစ်အကြေး
ကိုသိ၍ထင်သည်။ ကိုတင်ရီမော့ကြည့်
သခိုက် တိမ်တိုက်ကြားသို့ ခေတ္တပုန်းခို
ဝင်သွားသည်။

“ဟ... ဆိုင်ကယ် ဘာဖြစ်လို့လဲ”
ပွဲစားကြီးမေးသည်ကို ကိုတင်ရီမပြေ
မနေတော့။ သည်လူသည် လေလူဖြစ်
နေပြီ။ ဖြေနေလျှင်လည်း အကြောင်း
က ထူးလာမည်မဟုတ်။

“အတော်ပဲ . . . ဆိုင်ကယ်
ရပ်တော့လည်း သေးလေး ဘာလေး
ပေါက်ရတာပေါ့

အကြံသမားကိုတင်ရီ ဆိုင်ကယ်
ကိုဘေးထောက်ထားပြီး ထိုင်ခုံအဖုံးကို
ဖွင့်လိုက်စဉ် . . .

ယခု အခွင့်အရေးက နောင်တစ်သက်မပြောနှင့်။ ဆယ်သက် စောင့်လျှင်တောင်

ကြုံနိုင်ရန်မလွယ်။ မတတ်သာတော့။ လောကအမှောင်တိုက်သည် ကိုတင်ရီ၏

မုန်ကန်သော ဆုံးဖြတ်နိုင်စွမ်းကို ကွယ်ဖျောက်လိုက်လေတော့သည်။

သိန်းလေးဆယ်ဆိုသော ငွေစက္ကူများက ကိုတင်ရီ၏ အတွေးထဲတွင် ဝေ့လျက်ဝဲလျက်။

ကောင်းကင်က ပြည့်လှပြည့်ခင် လမင်းကြီးက ကိုတင်ရီ၏ စိတ်အညစ်အကြေးကိုသိ၍ထင်သည်။

ကိုတင်ရီမော့ကြည့်သခိုက် တိမ်တိုက်ကြားသို့ ခေတ္တပုန်းခိုဝင်သွားသည်။

“ဟေ့ ဟေ့ ဟေ့ကောင်တွေ ဘာတွေတုန်းဟ”

“တွယ်ပစ်လိုက်စမ်းပါကွာ နမနေ စမ်းနဲ့”

လုံးလားထွေးလား အသံကြား သဖြင့် ကိုတင်ရီ အပေါ်သွားနေသော ပွဲစားကြီးကိုကြည့်လိုက်ရာ ပွဲစားကြီး၏ မြွေရေခွံအိတ်ကို လှနေသော လှသုံးဦး အခြေအနေကို ချက်ခြင်းသဘော ပေါက်သွားသည်။

“လာကြပါဦးဗျာ... ကယ်ကြပါဦး ဗျာ... ဒီမှာ လှနေပါတယ်ဗျို့”

ကိုတင်ရီ၏အသံကြောင့် လူဆိုး တစ်ဦး သူထံပြောလာသည်။ ကိုတင်ရီ၏ ယာဘက်လက်ထဲတွင် ခွရင်တစ်ချောင်း သည်ခွရင်က ပွဲစားကြီးကို အပြတ်ရှင်း ရန်ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆိုက်ကယ်ထိုင်ခုံ အောင်မှ ထုတ်လိုက်သည့် ခွရင်၊ ယခုသည်ခွရင်ဖြင့် လူဆိုးကိုခုခံရတော့ မည်။ ကိုတင်ရီ၏အော်သံကြောင့် အနီး ရှိ ကိုင်းတဲအသီးသီးမှ ဓာတ်မီးရောင် တွေ လင်းခနဲလက်ခနဲတွေ့ရသည်။ သူတို့ရှိနေရာသို့ တိုက်ရိုက်ကျလာသည့် ဓာတ်မီးရောင် များလည်းရှိသည်။

“အံ့မယ် ကြာတာ ပေးစမ်းအဲဒါ”

တိုက်ခိုက်ရေးအတွေ့အကြုံ မရှိ သော ကိုတင်ရီ၏လက်တွင်းမှ ခွရင် လူဆိုးလက်ထဲပါသွားပြီး...

“ခွပ်”

ဘယ်ဘက် ချိုစောင်း ပူခနဲ ဖြစ်သွားပြီး ကြယ်တွေလတွေ မြင်လိုက်

ရသည်ကိုပဲ သိလိုက်သည်။ ကိုတင်ရီ ပြန်လည်သတိရချိန်တွင် တိုက်နယ် ဆေးရုံပေါ်ရောက်နေသည်။

◆ ◆ ◆ ◆ ◆

“အရှင်ဘုရား...အဲ အဲ မှားကုန်ပါ ပြီ အကိုကြီး ကံကောင်းသွားတာပေါ့”

ရှင်ကြီးတိက္ခမ လူပြန်ဖြစ်လာသော ဦးတင်ရီက ဦးဇောတိပါလတဖြစ်လဲ ကိုဇော်မြင့်ကို သူ့အကြောင်းများ ပြန်ပြောင်း ပြောပြနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ သူတို့နှစ်ဦးက ပဲခူးမဟာစည်ရိပ်သာ သင်္ကြန်တွင်း ဘဝရက်စခန်းတွင် ခုလွှာဘ ရဟန်းများအဖြစ် တရားအားထုတ်ခဲ့ ကြသူများဖြစ်သည်။ ယခုတရားစခန်း ပြီး၍ ပြန်ကြရတော့မည်။

“ငွေတွေရော ပါသွားသလား”

“မူးပြီးလျှောက်ပြောတာပါဗျာ...

မြွေရေခွံအိတ်ထဲက ငွေတွေမဟုတ် ပါဘူး... ရှင်ပြုအလှူဖိတ်စာတွေပါ”

“ဟာ တော်တော်ဆိုတဲ့ လှပဲဗျာ ... သေတော့မလို့ ကြည့်စမ်း”

“ခင်ဗျားမေးလိုသာ ပြန်ပြောနေ တာ အတော်ကိုရှက်ဖို့ကောင်းတယ်ဗျာ .... လှတဲ့ ကောင်တွေက မန်းမြင့်ဆိုင် ကတည်းက လိုက်လာတဲ့ ကောင်တွေ ဖြစ်မှာပါ... ပြောရရင် ဒီကောင် တွေက ကျုပ်ကိုကယ်လိုက်တာပဲဗျို့ သူတို့လည်း ကျုပ်အော်လိုက်တော့ လူတွေ ထွက်လိုက်လို့ ပြေးရောဗျာ... ငွေထုပ်ကြီး အဲ ဖိတ်စာထုပ်ကြီးတောင်

ပါမသွားပါဘူး... ဒီအဖြစ်မှန်တွေကို ခင်ဗျားပဲပြောသေးတာ ကျုပ်အသိုင်း အဝိုင်းမှာတော့ ပြောဖို့သတ္တိမရှိသေး ဘူးဗျာ”

“အဟီး သိပါဘူးဗျာ...

ဦးတိက္ခရဲ့ခေါင်းက အမာရွတ်ကြီးက ထူးဆန်းနေတော့ မေးကြည့်မိတာပါ ... ဟား ဟား ဟား”

ဤအဖြစ်အပျက်နောက်ပိုင်း ကိုတင်ရီ အတော်ကလေး သံဝေဂ ရသွားသည်။ စိတ်ဖြေသည့်အနေဖြင့် ပဲခူးမဟာစည်စခန်း တရားပွဲများကို ဆက်တိုက်ဝင်သည်။ သင်္ကြန်တွင်း ဘဝရက် စခန်းဆိုလျှင် ယခုခုတိယ အကြိမ်။

ကဲ... ကျုပ်တို့အဖွဲ့ ကားလဲ ရောက်နေပြီ... သွားတော့မယ်”

ဦးတင်ရီ ကိုဇော်မြင့်ကို နှုတ်ဆက် လိုက်သည်။

“နောင်နှံမှ ပြန်ဆိုကြတာပေါ့” ကိုဇော်မြင့်က လက်ဆွဲယမ်းပြကာ နှုတ်ဆက်သည်။ ဦးတင်ရီတို့အဖွဲ့ကို တင်ဆောင်သွားသည့် ကားလေးက တရာစခန်းမှန်ဦးမှ ထွက်ခွာသွားသည်။ တရားစခန်းပြီး၍ နေရပ်ပြန်ကြမည့် ယောဂီများ ခေါင်းတုံးပြောင်ပြောင်နှင့် ပခွင်းထွက်၊ သီလရှင်ထွက်များက စုရုံး စုရုံးနှင့် ကျန်ခဲ့လျက်...

စိုးမြင့်မောင်(သာရဝေါ)

သံလမ်းပေါ်က စံပြဖေဖေ

မြတ်ဗုဒ္ဓသီ

ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ဆံပင်ရောင် နီကြောင်ကြောင်မို့ အများက "ဆန်နီ"လို့ ခေါ်ကြတယ်။ တချို့က ကျွန်တော့်ရဲ့ နာမည်အရင်း "ငေါလီတာ"လို့ ခေါ်ငေါ်နှုတ်ဆက်ကြတဲ့အခါ ရင်ထဲမှာ ခွေးထွေးမှုတ်စားရတယ်။ အဖေက ကျွန်တော့်ကို "ငေါလီတာ"လို့ ခေါ်နေကျရှိပါ။ အဖေဟာ ကျွန်တော် စံထားလေးစားရတဲ့ အချစ်ဆုံး လူတစ်ယောက်ပါ။

အဖေဟာ ဟိုတစ်ခေတ်က မြေပြင်တစ်ခုလုံး တသိန်းသိန်း တုန်ဟည်းပြီး မည်းညစ်တဲ့ မီးခိုးငွေ့နဲ့ မီးပွားတွေကို မှုတ်ထုတ်တဲ့ ဓလေ့ခွေးငွေ့နဲ့ မောင်းတဲ့ မီးရထားအင်ဂျင်နီယာတစ်ယောက်ပါ။ အဖေရဲ့ လုပ်ငန်းခွင်ဝတ်စုံကလည်း ဂေါ်ဆီ၊ ချောဆီတွေနဲ့ ပေကျံမည်းညစ်နေပြီး လည်ပင်းမှာ တဘက်တစ်ထည် ပတ်ထားကာ ပီးကက်ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားတဲ့ အဖေရှင်သွင်ကို အမြဲမြင်ယောင် အမှတ်ရနေပါတယ်။ ဝတ်စုံကပေကျံမည်းညစ်ပေမယ့် ရထားမောင်းတဲ့နေရာမှာတော့ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ညင်ညင်သာသာနဲ့ ဗြိုင်ဘက်ကင်းအောင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ဦးပါ။

ကျွန်တော် ငါးနှစ်သားမှာ အဖေဟာ ဓရီးထွက်မယ့် အဖေ့ကို နှုတ်ဆက်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို ဘူတာရုံကို ခေါ်သွားလေ့ရှိပါတယ်။ အဖေဟာ ရထား

မောင်းထိန်းတံအပေါ်ကို လက်တင်ပြီး အချည်လျားဆုံး ရထားကို ရထားထွက်စမှာ တခြားရထားမောင်းသမားတွေလို ဖိုဗြိမ်းသံလိုမျိုး တကွိုးကွဲအသံပေးမောင်းနှင်ခြင်းမပြုဘဲ "ကလစ်ကလစ်"ဆိုတဲ့ တိုးတိတ်ညင်သာတဲ့ အသံလေးနှင့် စတင်ရှေ့လျားစေခြင်းကို ဂုဏ်ယူတတ်သူပါ။ ဒါကလည်း အဖေ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အချည်အချင်း တစ်ခုပါ။ ရထားအမျိုးအစား အားလုံးကိုလည်း မောင်းတတ်ပါတယ်။

အဲဒီခေတ်က ရထားလမ်းတွေဟာ လမ်းတစ်လမ်းတည်းသာ ရှိပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင်ကလာတဲ့ ရထားကို ရှောင်ဖို့ရာ သတ်မှတ်တဲ့နေရာတွေမှာ လမ်းခွဲတွေ ထားပေးပါတယ်။ ဒါကြောင့် ရထားနှစ်စီး ခေါင်းချင်းဆိုင် မတိုက်မိဖို့ရာ မှန်ကန်တိကျစွာနဲ့ အချိန်ကိုက် မောင်းနှင်တတ်ဖို့ အလွန်အရေးကြီးတာ မဟုတ်ပါလား။ အဲဒီအတွက် အဖေဟာ လုံးဝကျွမ်းကျင် ပိုင်နိုင်၊ စိတ်ချယုံကြည်ထိုက်သူ တစ်ဦးပါ။

အဖေ ပိုင်ဆိုင်သမျှထဲမှာ တန်ဖိုးအကြီးဆုံး၊ အချိန်မှန်ဆုံး လက်ပတ် နာရီကလည်း အဖေ့လိုပဲ အချိန်မှန်တိကျ အားကိုးရပါတယ်။ အဖေဟာ ပေးကမ်းရက်စရာသူ ဖြစ်ပေမယ့် အဲဒီနာရီကိုတော့ ဘယ်သူ့ကိုမှ ကိုင်ခွင့်တောင်မပေးပါဘူး။ ဘယ်နေရာ

ရောက်ရောက် အိပ်ပျော်နေရင်တောင်မှ ညနေ ၆ နာရီတိတိမှာ သံပတ်ဝေးလေ့ ရှိပါတယ်။

အဖေဟာ အချိန်ပြည့် အလုပ်လုပ်ရတဲ့သူ ဖြစ်တဲ့အတွက် အားလပ်ချိန်ရခိုက်သာ အိပ်ချသူဖြစ်ပြီး အလုပ်သမားတစ်ယောက်က လားနီပြီး ဘယ်အချိန် ဘယ်ရထား စက်ခေါင်းမောင်းရမည်ဆိုတာ သတင်းလာဖို့ပါတယ်။ နားရက် တနင်္ဂနွေတောင် ရထားမောင်းရတာမို့ ဘုရားကျောင်း ဝတ်ပြုမသွားနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဖေဟာ ဘာသာတရားရဲ့ အဆုံးအမအတိုင်း ကျင့်ကြံနေထိုင်သွားပါတယ်။ သူ့လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို အဖေချစ်သလို သူတို့ကလည်း အဖေကို ယုံကြည်အားကိုးကြပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့အိပ်ရှေ့လာရပ်တဲ့ အလှူခံမှန်သမျှကို တတ်စွမ်းသမျှ စားစရာ၊ ငွေကြေး၊ အဝတ်အထည် ပေးလှူပြုဖြစ်ပြီး 'အဖေ့ကိုလည်း အလှူကြီးလုပ်မှမဟုတ်၊ ဆာလောင်မွတ်သိပ်သူကို ပေးကမ်းတာကလည်း ကုသိုလ်ရတဲ့အလုပ်လို့ သွန်သင်ပါတယ်။

အဖေ့အလုပ်မှာ နားချိန်ဆိုတာက ဓရီးစဉ်တစ်လျှောက် ရထားလမ်းဆွဲမှာ ရပ်တန့်ပြီး မျက်နှာတူကလာတဲ့ ရထားကို စောင့်ဆိုင်းစဉ် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေနဲ့ ကော်ဖီသောက်ရင်း

စပြည်ပြောရင်း အပန်းဖြေရပါတယ်။ သူ့ဘဝ၊ သူ့အလုပ်ဟာ ကြမ်းတမ်းသလို သူ့ရဲ့နှလုံးသားကလည်း ကြမ်းတမ်းဟော့လို့မယ်လို့ ထင်ရပေမယ့် အဖေဟာ သူ့အိမ်နဲ့မိသားစုကို ချစ်ခင်တွယ်တာသူပါ။

ကျွန်တော် ငယ်စဉ်က အိမ်ရှေ့ လှေကားထစ်ပေါ်မှာထိုင်ပြီး အဖေ အလုပ်ကအပြန်ကို စောင့်ကြိုနေလေ့ ရှိပါတယ်။ ထွားကျိုင်းသန်မာသူ မဟုတ်ပေမယ့် အဖေဟာ ရင်အုပ်ဖွဲ့ ထွား ယောက်ျားပီသသူပါ။ အဖေသွားလာဟန်ကို ကျက်မိနေတဲ့အတွက် အဖေ့ကို အလေးကတောင် မှတ်မိပြီး အပြောသွားကြပါတယ်။ သူ့ရဲ့ သတ္တုလက်ဆွဲသေတ္တာကို ဖြေပေါ်ချပြီး ကျွန်တော့်ကို ပွေ့ဖက်မြှောက်ချီလိုက်ပါတယ်။ တချို့နေ့တွေမှာ အဖေ့အတူ ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးရင်း ဆီချေးတွေ ပေကျဲနေတဲ့ အင်ဂျင်စက်တွေကို ပြုပြင်လို့လည်းပြီးရော လက်နှစ်ဖက်ကို ဆပ်ပြာနွဲ့ပတ်တိုက် ဆေးကြောလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ မြင်ဖူးသမျှထဲမှာ အဖေ့လက်တွေဟာ အသန့်ရှင်းဆုံးနဲ့ အနူးညံ့ဆုံး လက်တွေပေါ့။ ရေချိုးအဝတ်အစားလဲပြီး အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ စာအုပ်ကောင်းတွေ ဖတ်ရှုရင်း တစ်ခါတစ်ရံမှာလည်း သူ့ကြိုက်တဲ့ သံဝံ့တီးရိုင်းက တေးသံတွေ၊ ပြဇာတ်တွေကို ဓာတ်စက်ဖွင့်ပြီး လှုပ်ကုလားထိုင်မှာထိုင်ပြီး နားထောင်တယ်ပေါ့။

အဖေဟာ အိမ်ခြံဝင်းထဲမှာ ဖြေခြံစာ မြဲမြင်ပေါင်းသင်၊ ရေလောင်းဖျိုးပင်များကို ပြုစုရင်း သူ့စိုက်တဲ့ ပန်းပင်၊ စားပင်တွေရဲ့ အလှကိုကြည့်ရင်း

ပီတိဖြစ်တဲ့အပြင် မီးဖိုချောင်မှာ အဖေ့ကို ကူညီချက်ဖြုတ်လည်း ပေးတတ်ပါတယ်။ ရထားလမ်းတစ်လျှောက် ကြုံတွေ့ခဲ့ရတာတွေကို ဆင်ဝင်အောက်မှာ ပိတ်ဆို့များနှင့် ဟာသနှောရင်း ပြန်ပြောနေတတ်ပါတယ်။ အဖေ့ထံမှ စကားပြောစွမ်းရည်နှင့် ရထားလမ်း၊ ကားလမ်းသတိုင်း၊ အားကစား နည်းပညာရပ်များ တတ်ကျွမ်းခဲ့သလို မိခင်ထံမှလည်း အင်္ဂလိပ်သဒ္ဒါနှင့် အသံထွက်များ သင်ခဲ့ရပါတယ်။

အဖေဟာ သူ့ကိုယ်သူ လေးစားသလို၊ မိသားစုကိုလည်း အလေးအနက်ထားသူပါ။ ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က အဖေမောင်းနှင့်တဲ့ ရထားခေါင်းတွဲမှာ အဖေဘေးကထိုင်ပြီး စီးနင်းလိုက်ပါလို့တဲ့ ပြင်းပြတဲ့ ဆန္ဒရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ကျွန်တော်မျှော်လင့်တောင့်တတဲ့ နေ့ကိုတော့ ၁၂ နှစ်သားအရွယ်မှာရောက်ရှိလာပါတယ်။ တစ်နေ့ အဖေက အမှတ်မထင် မေးလာပါတယ်။

“သားရေ...လစ်ဘတ်ဂ်” ကို အဖေ့နဲ့ ရထားလိုက်စီးမလား”

ဘယ်လောက် ဝမ်းသာလိုက်သလဲဗျာ။

ကျွန်တော်က အဖေဘေးက မီးထိုးသမားခုံမှာ လိုက်ပါရင်း ရင်တွေအရမ်းခုန်နေခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရထားအရှိန်မြှင့်ပြီး မြန်လာတဲ့အခါမှာတော့ မီးရထားမောင်းသမားရဲ့ဘဝကို အံ့သြဝမ်းနည်းစွာ နားလည်ခဲ့ရပါတယ်။ ပြင်းထန်တဲ့ အပူရှိန်၊ ရထားရဲ့ ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း လှုပ်ခါမှု၊ တုန်ဟီးပြင်းထန်တဲ့ စက်ခေါင်းသံ၊ ပူလောင်တဲ့ ကျောက်မီးသွေးမှုန့်တွေ ကြားမှာ ယဉ်နိုင်လောက်အောင် စိတ်ညစ်ညူးခဲ့ရပါတယ်။ အဖေဟာ နှစ်ပေါင်းများစွာ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ဒီဒုက္ခတွေကို ဘယ်လိုများ ရင်ဆိုင်ခဲ့သလဲလို့ အံ့သြမိပါတယ်။ ပြီးတော့ ဥဩသံကလည်း နားကို တဦးချွန်နဲ့ ထိုးမွှေသလို ခံရရက်လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ခံစားရတဲ့ ခါးသီးတဲ့ ပထမဆုံး အတွေ့အကြုံကို အဖေ့ကို ဘယ်တော့မှ ပြောမပြခဲ့ပါဘူး။ အဖေဘေးမှာ နေခွင့်ပေးလို့ ပြန်လည်ပေး

“သားရေ ၊.. မျက်စိတစ်ဆုံး မြင်နိုင်သမျှမြင်အောင် ကြည့်လိုက်စမ်းပါ သားရယ်။ ဘယ်လောက်ကြီးမားကျယ်ပြန့် ပြီးပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ ကမ္ဘာကြီးလဲကွယ်။ အဲဒါတွေအားလုံး သားရဲ့လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိတယ်။ သားလုပ်ဆောင်ရမှာကတော့ အိမ်အပြင်ထွက်ပြီး ကိုယ်စွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိသရွေ့ အဲဒီအရာတွေကို ရအောင်ယူဖို့ပဲ ဖြစ်ကယ်”

ဆပ်ရတဲ့ တန်ဖိုးမို့ ကျွန်တော်ပျော်ရွှင်
ကျေနပ်ခဲ့ပါတယ်။

ဆယ်စုနှစ်တွေ ကျော်လွန်လို့
အမေကွယ်လွန်သွားပြီးနောက်ပိုင်း
ကျွန်တော် ပြည်တွင်းအနှံ့သွားပြီး အား
ကစား ပြိုင်ပွဲတွေမှာ အသံလွှင့်ရတဲ့
အချိန်မှာ သစ်လွင်ချောမွေ့ ညင်သာ
တဲ့ ရထားတွေကို စီးနင်းခွင့် ရခဲ့ပါ
တယ်။ ရထားပြတင်းပေါက်မှာ တစ်ခိုက်
ခိုက်ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ ရွှင်းတွေကို ငေးမော
ရင်း သန့်မာတဲ့လက်ဖဝါးနှင့် မောင်းထိန်း
တံကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အဖေ့ရူဘယ်
လက်ဖဝါးကို မြင်ယောင်ပြီး ပြန်မရနိုင်
တော့တဲ့ တန်ဖိုးအရှိဆုံး အချိန်တွေကို
သတိရလွန်းဆွတ်တမ်းမိပါတယ်။

ကျွန်တော် အထက်တန်းအောင်
ပြီး သူတာရုံမှာ အလုပ်သွားလျှောက်
ပါတယ်။ မကြာမီမှာပဲ သတင်းကြားရ
တာက အဖေဟာ ရထားစက်ပြင်ချုပ်
ကို သွားတွေပြီး “ကျွန်တော့်လျှောက်
လွှာကို လက်ခံရင် သူ့အလုပ်ထွက်မယ်
လို့” ပြောပြီး ဟန့်တားခဲ့သတဲ့။ နောက်
တော့ အဖေဟာ “သားပေါ့လိတာရေ
ဘယ်လိုအလုပ်မျိုးပဲလုပ်လုပ် နီးသား
ဟဲ့ သာမ္မာအာဇာနည်အလုပ်ဆိုရင် အဖေ
မကန့်ကွက်ပါဘူး။ ရထားမောင်းတဲ့
အလုပ်က လွဲရင်ပေါ့ကွယ်။ ရေခွေး
ငွေ့ရထားတွေ ခေတ်ကုန်တော့မယ်။
မီးရထားအလုပ်သမားတွေလည်း
အလုပ်လျှော့ခံရတော့မှာပဲ။ ရထား
နေရာမှာ ကားတွေ၊ လေယာဉ်တွေ
အစားဝင်လာကြပြီး ခေတ်မစားတော့
တဲ့ မီးရထားအလုပ်ကို စိတ်မဝင်စားပါ
နဲ့တော့ကွယ်” အဖေ့ရဲ့ ကြိုတင်ပြော
ပြန်တဲ့သံသီးညွှန်းကို ကျွန်တော်လိုက်
နာခဲ့ယူခဲ့ပါတယ်။

အဖေပင်စင်ယူပြီးချိန်မှာ

ဇာတိမြို့မှာရှိတဲ့

အဖေ့နှမနှင့် အတူသွား

ရောက်နေထိုင်ပါတယ်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ

ရထားမောင်းခဲ့ရတဲ့

အဖေဟာ အခြားအာရုံ

ချွတ်ယွင်းပြီး နာမကျန်း

ဖြစ်လာပါတယ်။

ရတဲ့ပင်စင်အနည်းငယ်ကို

လောက်ငအောင်

ချွေတာသုံးပြီး

ဆရာဝန်ပင့်ရတဲ့အခါမှာလည်း

ခြေတြခန့် ဆေးဖိုးကို

ပင်စင်ထဲကပဲ

လက်ငင်းပေးချေပါတယ်။

ကောလိပ်ကို မပို့နိုင်ပေမယ့်
အဖေဟာ ဝမ်းနည်းစကား မဆိုခဲ့ပါ
ဘူး။ သူ့စိတ်ထဲမှာတော့ ဝမ်းနည်းနေ
မှာ အမှန်ပါ။ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးမှာ
အဖေ ကျွန်တော့်ကို ကောလိပ်ကို ပို့
ပေးခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘဝ နှစ်
သားအရွယ်မှာ အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်
မှာထိုင်နေတဲ့ အဖေက ကျွန်တော့်ကို

ခေါ်ပြီး “သားရေ ... မျက်စိတစ်ဆုံး
မြင်နိုင်သမျှမြင်အောင် ကြည့်လိုက်စမ်း
ပါ သားရယ်။ ဘယ်လောက် ကြီးမား
ကျယ်ပြန့် ပြီးပြည့်စုံကြွယ်ဝတဲ့ ကမ္ဘာ
ကြီးလဲကွယ်။ အဲဒါတွေ အားလုံး သား
ရဲ့လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိတယ်။ သား
လုပ်ဆောင်ရမှာကတော့ အိမ်အပြင်
ထွက်ပြီး ကိုယ်စွမ်း၊ ဉာဏ်စွမ်းရှိ
သရွေ့ အဲဒီအရာတွေကို ရအောင်ယူဖို့
ပဲ ဖြစ်တယ်” တဲ့။ အဖေ့ရဲ့ဩဝါဒဟာ
တန်ဖိုးမမြတ်နိုင်ပါဘူး။

များကြာမီ ကျွန်တော် ဝလော်
ရီဒါတက္ကသိုလ်မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ဆုံး
ဖြတ်လိုက်ပါတယ်။ အဖေ့ကို ပြောပြ
တော့ အံ့ဩဟန်မပြပေမယ့် ဂွင်း
နက်စ်ဗီးလ်မှာရှိတဲ့ အသံလွှင့်ခုံမှာ
အချိန်ပိုင်း အစီအစဉ်တင်ဆက်သူ
အလုပ်ရကြောင်း ပြောတော့ အဖေ
မျက်လုံးတွေဟာ ဝမ်းသာကြည်နူးမှုနဲ့
တောက်ပနေပါတယ်။ ကောလိပ်
တက်ချိန်မှာပဲ အဖေလုပ်ရတဲ့ ရထား
ကုမ္ပဏီဝိတ်သိမ်းလိုက်ပါတယ်။ အဖေ
ဝင်ငွေနည်းသွားသလို အဖေနေခွင့်
ရတဲ့အိမ်ကိုလည်း လက်လွှတ်လိုက်ရ
ပါတယ်။ ဒီဖြစ်ရပ်ကြောင့် မိသားစု
အားလုံး စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရပါတယ်။ ပို
ဆိုးတာက အဖေဟာ လေဖြတ်ပြီး
အိပ်ရာထဲ မုန်းမုန်းလဲသွားပါတော့
တယ်။ အဖေဟာ သူ့သောကကို ဖုံး
ကွယ်ထားပြီး လောကဝံကို ရင်ဆိုင်ဖို့
သန့်ဩဇာရှိသွားတဲ့ မျက်နှာခွံစိတ်ကို
ချုပ်ထိန်းခဲ့ပါတယ်။ ဆောင်းဦးပေါက်
လို့ ရထားလမ်းတွေ အဆင်ပြေလာ
တော့ တစ်နေ့ကို ဘယ် နာရီ ရထား
မောင်း၊ ၈ နာရီ နာရီခွင့်ရပါသေး။
နေ့ရောက်တော့ အလုပ်ပါပြန်တယ်။

ဒါပေမယ့် အဖေက ကျွန်တော့်ဆီက
ရော တခြားဘယ်သူ့ဆီကမှ ငွေကြေး
အကူအညီ မရယူဘဲ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်
ခဲ့ပါတယ်။

ဒီအတောအတွင်း ကျွန်တော်
အားကစားအစီအစဉ်များ ကြော်ငြာဖို့
နယူးယောက်ကိုသွားပြီး အသံလွှင့်ရ
တဲ့အခါတွေမှာ ကျွန်တော့်အတွက်
ဂုဏ်ယူလေ့ရှိပါတယ်။ တချို့ပြွဲကြီး
တွေမှာ အဖေကိုယ်တိုင်လိုက်ပြီး အသံ
လွှင့်ခန်းငယ်လေးထဲက ကျွန်တော့်
သားမှာထိုင်ပြီး ပြဲကြည့်လေ့ ရှိသလို
အဖေမျိုးကို အပြန်မှာတော့ ကျွန်တော့်
ကို သူ့ရထားနဲ့ စီးနင်းလိုက်ပါခွင့် ပြု
ခဲ့ပါတယ်။

အဖေပင်စင်ယူပြီးချိန်မှာ ဇာတိ
မြို့မှာရှိတဲ့ အဖေ့နမူနာ အတူသွား
ရောက်နေထိုင်ပါတယ်။ နှစ်ပေါင်းများ
စွာ ရထားမောင်းခဲ့ရတဲ့ အဖေဟာ
အကြားအာရုံ ချွတ်ယွင်းပြီး နာမကျန်း
ဖြစ်လာပါတယ်။ ရတဲ့ပင်စင် အနည်း
ငယ်ကို လောက်အောင် ချွေတာသုံး
ပြီး ဆရာဝန်ပင့်ရတဲ့အခါမှာလည်း ခြေ
ကြွေနှင့် ဆေးဖိုးကို ပင်စင်ထဲကပဲ
လက်ငင်းပေးချေပါတယ်။ ခြိုးခြံချွေ
တာသမိုင်း ကြေးမြီလည်းကင်းရှင်းတဲ့
အပြင် စစ်ရေးချေးငွေထဲက သားသမီး
သုံးယောက်အတွက် တစ်ယောက်ကို
ဒေါ်လာ ၅၀၀ စီ အဖေချုပ်ရစ်ခဲ့ပါ
သေးတယ်။

အသက် ၆၇ နှစ်အရွယ်မှာ
အဖေဟာ အိပ်ရာပေါ်မှာ မအိပ်တော့
ဘဲ ကုလားထိုင်ဆိုကြီးပေါ်မှာ စိုးရိမ်
ပူပန်မှုတွေနဲ့ နေရာညပ် ထိုင်နေပါ
တယ်။ သူ့ရဲ့ခေါင်းက ညွတ်သထက်
ညွတ်ရင်း ရင်ဘတ်ထိမတတ်ပါပဲ။

နားမကြားတဲ့ဘဝမှာ အထီးကျန်စွာနဲ့
ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်တဲ့ အဖေ့ကို
တမ်းတရင်း ဥရောပမှာ စစ်တိုက်ထွက်
နေတဲ့ အထွေးဆုံးသားကို စိုးရိမ်စွာ
စောင့်မျှော်ရင်းနဲ့ပေါ့။

တစ်နေ့ မနက်မှာပေးတဲ့ ဘတင်း
စာခေါင်းကြီးပိုင်းတစ်ပုဒ်ကို အဖေ့ကို
ဖတ်ပြလိုက်ပါတယ်။ ဥရောပ စစ်မျက်
နှာမှာ မဟာမိတ်တွေက ဂျာမနီကို စစ်
အောင်နိုင်တဲ့ သတင်းပါ။ အဖေကပြီး
ပြီး “သားထွေးလေး ပြန်လာတော့မှာ
ပေါ့”လို့ ဝမ်းသာအားရပြောရှာတယ်။
သားငယ်အတွက် စိတ်အေးသွားတဲ့
အဖေဟာ “ငါ တရားဟော ဆရာနဲ့
တွေ့ချင်တယ်ကွယ်...”လို့ သူ့ဘဝ
နောက်ဆုံးအချိန်အတွက် ပြင်ဆင်ပါ
တော့တယ်။

အဖေဟာ နားလေးတော့ ဘုရား
ကျောင်းလည်းမသွား၊ တရားလည်း
မနာနိုင်၊ တရားဟော ဆရာကိုလည်း
မသိပါဘူး။ မွေဆရာက သမ္မာကျမ်း
စာက တရားများကို ရွတ်ဖတ်ပေးပါ
တယ်။ တရားဟောလို့လည်းပြီးရော
ဖြည့်ညည်းစွာ ဦးခေါင်းကို မတ်လိုက်
ပြီး အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာနဲ့ လျှောက်
ထားပါတယ်။

“ကျွန်ုပ်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး
ဘုရားသခင်ကို ကြည်ညိုခဲ့ပြီး ဘုရား
သခင် အဆုံးအမကို လိုက်နာခဲ့ပါ
တယ်။ ဒါဆိုရင် လုံလောက်ပါတယ်
နော်” အဖေအမှန်တရားကို ပြောတာ
ပါ။ အဖေဦးခေါင်းဟာ စိုက်ကျသွားပါ
တယ်။ အဲဒီနေ့မှာပဲ အဖေက “သား
ရေ အဖေ့နာရီ မီးလင်းဖိုဘောင်ပေါ်
မှာ ရှိတယ်။ သားအလုပ်မှာ နာရီ
ကောင်းကောင်းတစ်လုံး လိုအပ်မှာပေါ့

နော်။ သားယူလိုက်ပါကွယ်။ ကံ ...
သားအလုပ်ခွင်ကို ပြန်တော့နော်”

ရက်များမကြာမီမှာဘဲ ကျွန်
တော် အသံလွှင့်နေတဲ့ အားကစား
ကွင်းကို ဖုန်းဝင်လာပါတယ်။ အဖေ
ကွယ်လွန်သွားပါပြီ။ ကျွန်တော်ပြန်
လာပြီး မကြာမီမှာဘဲ သူ့ကို အိပ်ရာထဲ
ပို့ပေးဖို့ တောင်းဆိုခဲ့တယ်လို့ သိရပါ
တယ်။ သူ့သားသမီးတွေ အားလုံးဟာ
လည်း အဆင်ပြေပြေနဲ့ ရပ်တည်နိုင်
ပြီမို့ စိတ်ချသွားပုံရပါတယ်။ အဖေရဲ့
စိုးရိမ်စိတ်တွေလည်း ပျောက်ကွယ်
သွားပြီး သေခြင်းတရားကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်
ဆိုင်နိုင်သွားပြီပေါ့။

အဖေထမ်းဆောင်ခဲ့တဲ့ တာဝန်
တွေအားလုံး ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ အဖေ
ဟာ သူထိန်းချုပ်မောင်းနှင်တဲ့ ရထား
ကြီးကို ရည်မှန်းချက်ဆိုတဲ့ ဘူတာရုံ
အမိုးရုံးအောက်ကို တာဝန်မကျပွန်၊
ဘေးအန္တရာယ်ကင်းစွာနဲ့ အရောက်
မောင်းနှင် ပို့ဆောင်ပေးခဲ့ပြီ မဟုတ်
ပါလား။

နေရာဒေသ၊ လူမျိုးဘာသာ၊
အသားအရောင် ကွဲပြားခြားနားပေမယ့်
လည်း မိဘနဲ့သားသမီးကြားမှာ ထားရှိ
အပ်တဲ့ မေတ္တာတရားကတော့ အတူ
တူချည်းပါပဲ။

(ဇွန်လ ၁၉၇၀ 'Readers'
Digest မှ Red Barber ရေးသား
သော My Most unforgettable
character ကို သီလျော်အောင် ပြန်ဆို
ပါသည်။)

ခြယ်မှုန်းသိ

ခုနစ်ရက်သားသမီးများအတွက်

ဆရာမ ဒေါက်တာစောယုနွယ်က ဆောင်ရွက်ပေးနေပြီ

အမိအဘတွေက ကိုယ့်သာ သီးတွေကို ဆင်းစီးမြင်းရုံပြီး ဘဝခရီးတစ်လျှောက် ပန်းခင်းတဲ့လမ်းကို လျှောက်လှမ်းစေချင်တာ၊ မွေတာပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ့်သားသမီးလေးတွေကို ကံဇာတာမြင့်မားစေတဲ့ ရက်တွေ၊ နေ့တွေမှာ မွေးစေချင်ကြပါတယ်။ အဲဒီလိုကိစ္စတွေဖြစ်ခဲ့ရင် ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်ကသာ သင့်လျော်တဲ့ မွေးရက်ကို တွက်ချက်လိုက်ပါ။

မွေးရက်ရွေးခြင်း

မွေးလာတဲ့ကလေးအတွက် မွေးသည့်အချိန်မှစလို့ လူမှုရေးပညာရေးတွေ ကောင်းစေဖို့ ဆောင်ရွက်ပေးပြီး မျက်နှာမြင်ချစ်ခင်စေ၊ နာမည်ကြားရုံနှင့် လူတိုင်းက ပြုစေမယ့် နာမည်ကောင်းတွေကို ရွေးလိုက်ပါ။

ကလေးအမည်ပေးလွှာ

မင်္ဂလာမောင်မယ်တို့အတွက် နေ့ကောင်းနံ့ရက်သာကိုရွေးပြီး တစ်သက်မခွဲ ရွှေလက်တွဲရမယ့်အဆောင်။

မင်္ဂလာရက်မြတ်လက်ထပ်ရက်ရွေး

အလုပ်ကြီးအကိုင်ကြီး ဆိုင်ကြီးကနားကြီးတွေအတွက်

လုပ်ငန်းအမည်ပေး

ငွေကြေးအဆင်ပြေလို့ အိုးအိမ် အသစ်ဆောက်မယ့်အခါ။

အိမ်ဆောက်ပနွက်တင်မင်္ဂလာ

နာမည်ကျော်ကြား လူသိများပြီး ဝင်ငွေကောင်းစေမယ့်

အနုပညာရှင်တို့၏ အမည်ပေးလွှာ

စသည့်အကြောင်းအရာတို့ကို စနစ်တကျ တွက်ချက်ဆောင်ရွက်ပေးနေပါပြီ။ နယ်မှ ဆောင်ရွက်လိုသူများ တယ်လီဖုန်းဖြင့် ဆက်သွယ်ခဲ့ပါလျှင် စာတိုက်၊ မော်တော်ကား၊ စသည့်ရောက်ရှိမည့် လမ်းကြောင်းများနှင့် ပြန်လည်ပေးပို့နေပါပြီ။

ချမ်းသာကိုယ်စိတ်မြပါစေ.....

ဆရာမဒေါက်တာစောယုနွယ်

အမှတ်-၂၀၅(က)၊ ပိတောက်(၅)လမ်း၊ မြို့သစ်(၁)

ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ၊ အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

ဖုန်း-၀၁-၆၇၇၀၇၀

သိသာစေကြောင်း မင်္ဂလာနိမိတ်ကောင်း

ဒေါက်တာမင်းသိင်္ခ၏ နည်းစနစ်အတိုင်းဟောသည့်
ဒေါက်တာစောယုနွယ်

တကယ်ဆိုတော့ ....

မိမိဘဝရဲ့ ကောင်းခြင်း၊ ဆိုးခြင်းဖြစ်ပျက်မှုတွေကို
ဒီဒီဘာသာ မိမိအသိဆုံးပါ။ ဒါပေမယ့် ပွဲမစခင်
ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေလုပ်နေတယ်ဆိုတာကို
ကြိုတင်ပြီး သိချင်ကြတာဟာ လူ့ဘဝရဲ့ မှုတာပါပဲ။
ပြည်ဖုံးကားနောက်ကွယ်က ဖတ်ရှုပ်တွေဟာ
တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ပျော်စရာကောင်းတာတွေ
တွေ့ရသလို၊ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း
စိတ်ရှုပ်စရာတွေလည်း တွေ့ရတတ်ပါတယ်။

အချိန်အခါ နေရာဒေသကြောင့် သင့်ဘဝရဲ့
ပြည်ဖုံးကားကို လွှဲစနဲ့သာ ဖွင့်လှစ်ပြသလိုက်ရတာကြောင့်
ဒီစာမျက်နှာများမှ သင့်ဘဝရဲ့ အဖြစ်အပျက် အစိတ်အပိုင်း၊
တစ်ခုတလေသာ မြင်ရမှာဖြစ်လို့ ဘဝဇာတ်ခုံပေါ်မှာ
မီးရောင်စုံ အစုံအလင်နဲ့ သင့်ဘဝအပြည့်အစုံကို
မြင်ချင်တယ်ဆိုရင်ဖြင့် ....

■ အမှတ်(၂၀၅/က)
ပိတောက်(၅)လမ်း
မြို့သစ်(၈)
ဘုရင့်နောင်ရိပ်သာ
အင်းစိန်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
ဖုန်း ၀၁-၆၄၃၀၃၀

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္ဂနွေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အဖက်ဖက်က စိတ်ချမ်းသာစရာတွေ ကြုံတွေ့ရမှာ ဖြစ်ပါတယ်။ ငွေတွေလည်း ဝင်လာတတ်တယ်။ လူကလည်း အလိုလိုချောမော လှပပြီး စိတ်ချမ်းသာမယ့်ကာလဖြစ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ်များလည်း စတင်လုပ်ရ တတ်တယ်။ ထိုလုပ်ငန်းများကလည်း အကျိုးပေးပါလိမ့်မယ်။ အလှူအတန်းတွေ ပြုလုပ်ရတတ်တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ပွဲတော်တွေ ကြွလာတတ်ပါတယ်။ ကိုယ့်ကို မလေးစားတဲ့လူတွေက လေးစားလာမယ်။ လူချစ်လူခင် များနေမယ်။ အဖော်အပါးလည်း များနေတတ်တယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့ အလေးပေးမှုလည်း ခံရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး အရှုပ်အရှင်တွေ ဖြစ်နေတတ်တယ်။ သံယောဇဉ် အသစ်တွယ်ရမယ့် လူတွေလည်း ပေါ်လာတတ်တယ်။ တပို့တွဲလနဲ့ တပေါင်းလ

ပါရင်တော့ နည်းနည်းဂရုစိုက်ပါ။ စွပ်စွဲပြောဆိုတာတွေ ခံရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ဆေးမှား၊ အစာမှား ဖြစ်တတ် တယ်။ အသွားအလာ ဂရုစိုက်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ၇၇၇၊ တစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ကံကော်(၂)ညွန့်၊ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်၊ ယပ်အဖြူ(၁၂)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညွန့်များ ပြောပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ညံ့သောရက်

သောကြာ၊ အင်္ဂါ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၂၊ ၂၄၊ ၂၇

အထူးသတိပြုရန်

မိမိအိမ်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အစာအဆိပ်သင့်ခြင်း၊ အစွပ်အစွဲပြဿနာပေါ်ခြင်း၊ စုန်းပယောဂပူးခြင်းမျိုး တွေ့ပါက သင်သည် သွေးထွက်သံယိုဖြစ်ခြင်း၊ စိတ်ညစ်စရာများ ဖြစ်ပေါ်လာ တတ်သောကြောင့် ၎င်းနိမိတ်တွေ့ပါက ကျွန်ုပ်နှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံပါ။

ကံကောင်းပြီ၊ လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်က ဘုရားတွင် တနင်္လာနေ့နှင့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့တိုင်း ကြွရည်(၆)ခွက် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

တနင်္လာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေ တိုးတက်လာလိမ့်မယ်။ မိဘတွေ ကိုလည်း ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်နိုင်လိမ့်မယ်။ နိုင်ငံခြားသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားရင် ဒီကာလတွင် ထွက်လိုက်ပါ။ သင်တန်းတစ်ခုတက်ခြင်း၊ အတတ်ပညာတစ်ခု ထပ်မံသင်ကြားရတတ်တယ်။ မြေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငွေတွေဝင်တတ်တယ်။ မြေဝယ်ဖို့ ကြံရွယ်ထားရင်လည်း ဒီကာလမှာ ဝယ်လိုက်ပါ။ မိမိနဲ့ အကျိုးပေး မယ့်မြေမျိုး ဖြစ်နေတတ်တယ်။ ငွေရှာရလွယ်သလို ငွေလည်း အထွက်များနေ တတ်တယ်။ အလုပ်မှာ အတိုက်အခံ အနည်းငယ် ပေါ်တတ်တယ်။ ဆွေမျိုးသား ချင်းထဲမှ ကျန်းမာရေး အသည်းအသန် ဖြစ်တတ်တယ်။ ကိုယ့်ထက်ငယ်တဲ့သူ အတွက် ပူရတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် နှလုံးနှံ့ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာ

ခံစားရတတ်တယ်။ ရင်ဘတ်အောင့်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံ့ထောင့်၌ တံကော်(၂)ညွှန်း၊ ဆီးညွှန်း(၃)ညွှန်း၊ တံခွန်ဖြူ(၂၀)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

အင်္ဂါ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၁၊ ၅၃၊ ၃၆၊ ၃၅

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် သူများ၏ မကောင်းသော အတတ်ပညာနှင့် ပြုစားခြင်းမျိုး ခံရတတ်တယ်။ သူများကျွေးသော၊ စိတ်မသန့်သော ကွင်း၊ ဆေး၊ လက်ဖက်များ မစားရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် အင်္ဂါနေ့နှင့် ကြာသပတေးနေ့တိုင်း စံပယ်ဝန်းများကို ပန်းစတီသဖွယ် ပြုလုပ်၍ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

အင်္ဂါ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အလုပ်နေရာ၊ အိမ်နေရာ ပြင်ဆင်ပွမ်းမဲခြင်း
 တွေနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်တယ်။ အိမ်သစ်ဆောက်နိုင်တဲ့ အခွင့်အလမ်းတွေ
 လည်း ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မယ်။ အိမ်ထောင်မရှိသူများ အိမ်ထောင်
 ကျတတ်တဲ့ကာလဖြစ်တယ်။ ခရီးအကျိုးပေးတဲ့ကာလ ဖြစ်တဲ့အတွက်
 ခရီးလည်း မကြာခဏ သွားရတတ်တယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထား
 ရင်လည်း ဒီကာလမှာ သွားလိုက်ပါ။ လူငယ်တွေအဖို့ အချစ်ရေးမှာ
 သဘောထား ကွဲလွဲနေတတ်တယ်။ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ ဝင်လာတတ်
 တယ်။ ဘုရားဆင်းတုတော်၊ ရဟန္တာပုံတော်များ ကြွလာလျှင် တကောင်း
 တတ်ပါတယ်။ မြေနှံပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။
 သူများလာပေါင်သော ပစ္စည်းများ လက်မခံပါနှင့်။ အမှုဖြစ်တတ်တယ်။

ဘုရားတစ်ဆူ ကြွလာတတ်တယ်။ အလုပ်တွင် အတိုက်အခံ ပြိုင်မက် ပေါ်တတ်တယ်။ အကြီးအကဲကလည်း ကိုယ့်ကို
 ငြိုငြင်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခေါင်းမကြာခဏ ကိုက်တတ်တယ်။ မီးအပူလောင် ခံရတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်
 ယည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်၌ ကံတော်ညွှန်(၂)ညွှန်၊
 ဆီးညွှန်(၃)ညွှန်၊ ဂြိုဟ်ရုပ်စုံ(၆)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ သောကြာ

ညံ့သောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၄၅၊ ၄၆၊ ၆၄၊ ၆၇

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် မိမိအိမ်ပေါင်၌ စီးပွားလုပ်ခြင်း၊ သူများအိမ်
 လာပေါင်ခြင်းမျိုး လုံးဝလက်မခံပါနှင့်။

ကံကောင်းပြီး လအားရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း သရက်သီး၊
 ရွှေကြည်ဆွန်းမကင်းများ လှူပါနဲ့ပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ဗုဒ္ဓဟူး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် မမျှော်လင့်ဘဲ ပစ္စည်းဥစ္စာ အမွေအနှစ်များ ရရှိတတ်တယ်။ စီးပွားတက်လိမ့်မယ်။ အလှူအတန်းကိစ္စတွေလည်း မူချလုပ်ရလိမ့်မယ်။ ထိပါက်သလို ငွေများ၊ အစုလိုက် အပုံလိုက် ဝင်လာတတ်တယ်။ ခရီးအကျိုးပေးသော ကာလဖြစ်သောကြောင့် မကြာခဏ ခရီးသွားရလိမ့်မယ်။ အတူနေ သားစုထဲမှ အဘိုး၊ အဘွားများ နာရေးဖြစ်တတ်တယ်။ ကံကောင်းသောကာလဖြစ်ပေမယ့် ငွေနှင့်ပတ်သက်ပြီး အနည်းငယ် ပြဿနာပေါ်နိုင်တယ်။ စာရွက်စာတမ်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိတ်ညစ်ရတတ်တယ်။ အမှုထမ်း၊ အရာထမ်းတွေ ဖြစ်နေရင်တော့ တိုင်စာ ရောက်လာတတ်တယ်။ လက်ရှိ အလုပ်အကိုင်ကို စိတ်မဝင်စားဘဲ အလုပ်ပြောင်းလိုစိတ် မကြာခဏ ဖြစ်ပေါ်

တတ်တယ်။ မိမိအိမ်၏ အရှေ့အရပ်၊ အနောက်အရပ်မှာရှိသော ထိဆိုင်များတွင် ထိထိုးပေးပါ။ အဖျို၊ လူပျို ဖြစ်လျှင် ကြွပ်သုကြင်ဖက်တွေ့မယ့်ကာလဖြစ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အငိုအကြောနှင့် ပတ်သက်တဲ့ဝေဒနာ ခံစားရတတ်တယ်။ မိန်းကလေးဖြစ်လျှင် သွေးသားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဝေဒနာ၊ အလုံးအကျိတ်ဖြစ်တဲ့ ဝေဒနာတွေ ဖြစ်တတ်တယ်။ ခါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက် (၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင်၌ ကံကောင်းညွှန်(၂)ညွှန်၊ ဆီးညွှန်(၈)ညွှန်(ဆူးဖြတ်)၊ ကနက္ကဒန်ထီးဖြူ(၁၅)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္လာ၊ စနေ

ညံ့သောရက်

ဗုဒ္ဓဟူး၊ တနင်္ဂနွေ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၂၄၊ ၂၇၊ ၃၂

BURMESE CLASSIC

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် ခိုင်မာသော စီးပွားရေးတစ်ခု တည်ထောင်ထားလိုက်ပါ။ လက်ရှိအခြေအနေထက် အဆပေါင်းများစွာ စီးပွားတက်လာလိမ့်မယ်။ အရက်သေစာ လုံးဝမသောက်ရ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်တခုရုံးတွင် တနင်္လာနေ့တိုင်း ကျောက်ကျော(၂)တုံးနှင့် နန်းကြီးသုဝံ(၂)ပွဲ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ကြာသပတေး သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် သင်တန်းတစ်ခု တက်ရတတ်တယ်။ အထက်လူကြီး၊ ကြီးကဲသူတို့ ကူညီမစတတ်တယ်။ ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်သော ပုံတော်များ ဝင်လာတတ်တယ်။ နိုင်ငံခြားနှင့် ဆက်သွယ်သောကိစ္စများ၊ လူမျိုးခြားနှင့် လုပ်ရသော အလုပ်များ အောင်မြင်လိမ့်မယ်။ ရွှေဝင်ခြင်း၊ ထွက်နေသော ရတနာများ ပြန်ဝင်မယ်။ အလှူလုပ်ဖို့ ကြံရွယ်ထားလျှင် ရက်ရွှေရတတ်တယ်။ အိမ်ထောင်ရေး အဆင်မပြေမှုများ ပြစ်တတ်တယ်။ ငွေကြေး အနည်းငယ် လက်လွန်တတ်တယ်။ ဂရုစိုက်ပါ။ သူ့ခိုး၊ ခိုးခံရတတ်တယ်။ မိမိကိုလည်း သူ့ခိုးလို စွပ်စွဲပြောဆိုခံရတတ်တယ်။ လူငယ်လူရွယ်များ မိန်းမခိုးခြင်း၊ ယောက်ျားနောက် လိုက်ခြင်းများလုပ်လျှင် ဆွေပြတ်မျိုးပြတ် ဖြစ်တတ်တယ်။ ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်ပါ။ သွေးအားနည်းခြင်း၊ ခြေထောက်(သို့မဟုတ်)ခါးတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်

တယ်။ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲမှ နာရေးတစ်ခု ဖြစ်တတ်တယ်။ ယခုကာလတွင် နာရေး မသွားပါနှင့်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်း စေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့် (ဆူးပြုယ်)၊ ယပ်အဝါ(၁၇)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

ကြာသပတေး၊ စနေ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၅၇၊ ၇၅၊ ၇၆၊ ၅၄

BURMESE CLASSIC

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အိမ်ပြင်၊ အိမ်ဆောက်၊ အိမ်ပြောင်းခြင်းမျိုး လုံးဝမလုပ်ပါနှင့်။ စည်းစိမ်ခံလိုသောစိတ်ဖြင့် အိပ်ရာကောင်းကောင်းနှင့် မအိပ်သင့်ပါ။ အိပ်လျှင် ကျန်းမာရေး ညံ့သွားတတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း နို့ထမင်း (၁၂)ပန်းတန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောတမ်း

သောကြာ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ပူပန်မှု အနည်းငယ် ကြုံရတတ်တယ်။ စပ်တူလုပ်ကိုင်
ဖို့ လုပ်ငန်းတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာတတ်တယ်။ တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါနဲ့ ပါရင်တော့
လုပ်လိုက်ပါ။ မသွားချင်တဲ့ခရီး၊ စိတ်ညစ်စရာခရီးတွေ သွားရတတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့
ခရီးထွက်ပြီး ပြန်လာတာနဲ့ ကောင်းတဲ့သတင်း ကြားရတတ်တယ်။ မိတ်ဆွေ
အပေါင်းအသင်းများနဲ့လည်း စိတ်ဝမ်းကွဲခြင်း၊ စိတ်တိုင်းမကျခြင်း ကြုံရတတ်
တယ်။ မိမိရဲ့ သားသမီးတွေလည်း ခရီးဝေး ထွက်ရတတ်တယ်။ ယခုအချိန်တွင်
အိမ်ပြောင်းခြင်း၊ အိမ်ရွှေ့ခြင်း မပြုလုပ်သင့်ပါ။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်သည်ရှိလျှင်
ဆေးရုံ၊ ဆေးခန်းမှာ မီးဖွားခိုင်းပါ။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အမြင့်မှ လိမ့်ကျခြင်း၊
ကားပွတ်တိုက်မိခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန်

မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉း၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနံထောင့်၌ ကံကော်ညွန့်(၂)ညွန့်၊ ဆီးညွန့်(၃)ညွန့်(ဆူးဖြတ်)၊
ကုက္ကား(၁၉)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန် ဆုတောင်းပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ အင်္ဂါ

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ ကြာသပတေး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၃၃၊ ၁၁၊ ၃၁၊ ၃၂

BURMESE
CLASSIC

အထူးသတိပြုရန်

မည်သည့်ကိစ္စမဆို နှစ်ကြိမ် နှစ်ခါ ထပ်ဖြစ်တတ်တယ်။
ကုသိုလ်ရေး ပိုပြီး လုပ်ပေးပါ။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနှင့် အင်္ဂါနေ့တိုင်း
ဆွမ်းပူပူတို့ ခံဆမ်း ဆားဖြူပြီး အုန်းသီးစိတ်ထည့်၍ လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

စနေ သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် အတိုက်အခိုက်များပြီး လုပ်သမျှတွေ အရာမထင်
ဖြစ်တတ်တယ်။ စိတ်သောကဖြစ်စရာတွေလည်း မကြာခဏ ကြုံရတတ်တယ်။
မထင်မှတ်သောခရီး၊ မရည်ရွယ်သော ခရီးတွေလည်း သွားရတတ်တယ်။ မိမိရဲ့
လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များ၊ မိတ်ဆွေများနှင့်လည်း စိတ်ဝမ်းကွဲတတ်တယ်။ မြေဝင်
တတ်တယ်။ ပညာရပ်တစ်ခုလည်း သင်ကြားရတတ်တယ်။ လူမျိုးခြားနဲ့ အတိအ
ပေးတယ်။ ပြည်ပခရီးသွားဖို့ ကြံရွယ်ထားသူများ ဒီအချိန်မှာ စတင်လုပ်ပါ။
စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာများ ထိခိုက်နာကျင်စေတဲ့ ကာလဖြစ်သောကြောင့် ကိုယ်ကျင့်
တရားကောင်း၍ မေတ္တာစိတ်ဖြင့် တုန်ပြန်ပါက မိမိ၏ စိတ်ဒုက္ခများ ပြေပျောက်
ပြီး စည်းစိမ်များ ပြည့်စုံလာပါလိမ့်မယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် အစာအဆီပ်
ဖြစ်ခြင်း၊ ခြေထောက်၊ ခါးတွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရခြင်းမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်။

ခါးကြောင့်လည်း ကံကောင်းစေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ကံကော်
း(၂)ညွှန်း ဆီးညွှန်း(၈)ညွှန်း(ဆူးဖြတ်)၊ ကြက်လျှာအလံရောင်စုံ(၈)ခုတို့ကို လှူပေးပါ။ အညံ့များ ပြေပျောက်စေရန်
ဟောင်းပါ။

ကောင်းသောရက်

စနေ၊ ကြာသပတေး

ညံ့သောရက်

တနင်္လာ၊ သောကြာ

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၇၆၊ ၇၄၊ ၅၄၊ ၅၇

အထူးသတိပြုရန်

ယခုကာလတွင် အနောက်မြောက်အရပ်များသို့ ခရီးမသွားပါနှင့်။
အန္တရာယ်ဖြစ်တတ်တယ်။ မိန်းမကိစ္စ ရှုပ်ထွေးမှု ဖြစ်တတ်တယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် ကြာသပတေးနေ့နှင့် စနေနေ့တိုင်း
ထောပတ်ဆွမ်း(၁)ပန်းကန် လှူဒါန်းပေးပါ။

၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလအတွက် ဟောစာတမ်း

ရာဟု သားသမီး

သင်သည် ယခုကာလတွင် ငွေကုန်ကြေးကျတွေ့ များနေတတ်တယ်။ အစစ အရာရာ သတိကြီးစွာထားရန် လိုပါတယ်။ မိမိအပေါ် မကောင်းကြံခြင်း၊ မကောင်းပြောခြင်းများ ခံရတတ်တယ်။ အမူအခင်းများနဲ့ ပတ်သက်ရတတ် တယ်။ သားသမီး လက်အောက်ငယ်သားများအတွက် စိတ်ညစ်စရာများ ကြုံရ တတ်တယ်။ အင်္ဂါနဲ့ စက်ပစ္စည်း ပျက်တတ်တယ်။ ရွှေနှင့် လက်ဝတ်ရတနာများ ထွက်ခြင်း၊ ပေါင်နံရခြင်းများ ကြုံရတတ်တယ်။ မထင်မှတ်သော ဆွေမျိုးသားချင်း က အတူအညီကောင်း ပေးလာလိမ့်မယ်။ သွပ်၊ သံ၊ သစ်ကိစ္စများ၊ ရေထွက်ပစ္စည်း များ အောင်မြင်အကျိုးပေးတတ်တယ်။ လုပ်ငန်းသစ် အစီအစဉ်သစ်များ ပေါ်ပေါက်လာတတ်တယ်။ သက်ကြီးရွယ်အိုများ အိမ်သို့လာရောက်တည်းခိုလျှင်

ဆုံးပါးသွားတတ်တယ်။ ကျန်းမာရေးအနေဖြင့် ခြေထောက်တွင် ထိခိုက်ဒဏ်ရာ ရတတ်တယ်။ အဲဒါကြောင့်လည်း ကံကောင်း စေရန် မိမိမွေးနေ့ နံနက်(၉:၄၅)နာရီတွင် တန်ခိုးကြီး ဘုရားတစ်ဆူ၏ မွေးနေ့ထောင့်၌ ဘုရားဂုဏ်တော် များများရွတ်ပေးပါ။ 'အရဟံ' ဟု အကြိမ်ကြိမ် ရွတ်ပေးပါ။

ကံကောင်းသောရက်

တနင်္ဂနွေ၊ သောကြာ

ညသောရက်

စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး

ကံကောင်းသောနံပါတ်

၁၅၊ ၁၆၊ ၆၃

အထူးသတိပြုရန်

မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ ခေါင်းရင်းဘက်တွင် အိမ်အသစ်ဆောက်တာ၊ အိမ်ဟောင်းပြင်တာ တွေ့လျှင်လည်းကောင်း၊ ဆိုင်းပွဲ၊ အငြိမ့်ပွဲများ တွေ့လျှင်လည်းကောင်း အလုပ်သစ်၊ အကြံသစ် ရတတ်ပါတယ်။

ကံကောင်းပြီး လာဘ်ရှင်စေရန်

မိမိနေအိမ်ကဘုရားတွင် တနင်္ဂနွေနေ့နှင့် သောကြာနေ့တိုင်း ကြွေးပန်းအိုးတစ်ခုထဲတွင် အုန်းညွန့်(၆)ညွန့်၊ သီဟိုဠ်(၂၁)ညွန့် လှူဒါန်းပေးပါ။